

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORTUNE FAVORS THE GOLD

THE PLATED PRISONER SERIES

RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

Raven Kennedy doğma büyüme Kaliforniyalı bir kızdır ve kitaplara olan sevgisi onu kendi dünyalarını yaratmaya itmiştir.

İlk serisi, aşkı arayan bir aşk tanrısı hakkında bir romantik komedi fantezisiydi. O zamandan beri, uluslararası bir çok satan haline gelen yetişkin karanlık fantezi: The Plated Prisoner Serisi de dahil olmak üzere çeşitli türlerde yazmaya devam etti.

İster güldürsün ister ağlatsın, ister bir aşk tanrısı isterse altın dokunuşlu bir kadın hakkında olsun, okuyucuların destekleyebileceği karakterler yaratmayı umuyor.

Raven yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, kocası ve kızlarıyla vakit geçiriyor.

Raven ile aşağıdaki sosyal medya platformlarından bağlantı kurabilir veya web sitesini ziyaret edebilirsiniz: ravenkennedybooks.com

ULUSLARARASI ÇOK SATAN YAZAR
Raven Kennedy

G O L D

Plakalı Mahkum Serisi

V

Karanlık tarafından yutulduğunuzu
hissettiğinizde, kendi ışığınız olmanız
dileğiyle.

AUREN

I Yüksek sesle git.

Yüksek sesle, yüksek sesle boşluğa.

Yalnız bir düşüşün gürleyen çingırağı.

Garip karanlığa karşı gözlerimi kapatmıyorum. Yankılanan gözyaşlarım yanaklarımdan yağmur gibi süzülürken, kederim gök gürültüsü gibi feryat ediyor, kırık bir göğsü alkışlıyor.

Dünya yırtıldı ve ben *ondan koptum*.

Yanlış hissediyorum. Parçalanmak çok yanlış. Sanki parmaklar kaburgalarımın etrafında kıvrılmış, beni çekip açıyor. Beni oyuyor.

Kalın rüzgâr tenimi soyuyor. Hızla akan hava burnumu tıkıyor ve dilimin üzerinde yoğunlaşıyor. Uğultulu bir takırtı kulaklarımı boğuyor. Şimşek ve yıldızların parıltısı esneyen karanlıkta beni çevreliyor.

Her şeye rağmen, yırtığı görebiliyorum.

Üzerimdeki yırtık gökyüzünün pürüzlü kenarlarını görebiliyorum, ihanet eden Oreaden havası karanlıkta bir yara gibi açılıyor. Sıvı altın akıyor, jelatinimsi damlacıklar gibi düşüyor, hiçliğin içine damlarken parlıyor. Ama o yırtık benden gittikçe uzaklaşıyor, bedenim durdurulamaz bir güçle yıldızlı bilinmezliğin derinliklerine dalıyor.

Yalnızım. Bu karanlık, sonsuz boşlukta, Slade'den uzakta yalnızım.

Düşüyorum, düşüyorum, o yırtıktan gittikçe uzaklaşıyorum. Ondan daha da uzağa. Ve sanki bu yeterince korkunç değilmiş gibi, duyularım aniden yok oluyor.

Görüşüm. Ses. Hislerim. Tat. Koku. Hepsi *gitti*.

Boğazımı yırtan çığlık da artık yok. Ya da varsa bile hissedemiyorum. Kulaklarımı delip geçtiğini duyamıyorum.

Duyularım olmadan, olanları deneyimlemenin hiçbir yolu olmadan, kederim ve korkum yoğunlaşıyor. Zaman uzuyor ve kısalıyor.

Bu boşlukta bana ne olacağını bilmiyorum. Ölmek böyle bir şey mi bilmiyorum. Yine de bildiğim bir şey var.

Bu
o
ne
o
hiss
ediy gibi
or için

SAIRA TURLEY

I *Başlangıçta bir köprü vardı.
Hiçbir yere gitmeyen bir köprü dediler.
Varoluştan yokluğa uzanan bir köprü. İnsanların gittiği ve geri
dönmediği bir köprü.*

*Soğuk ve rengin savaştığı yerde. Birincisi kazanıyor, ikincisi
tükeniyordu. Ve ben... ben gittim.*

*Bitmek bilmeyen o köprüde yürüdüm. Çorak grinin içinden geçtim, ince
kollarımda tüylerim diken diken olurken var olmayan zamanı kazıyarak
ilerledim.*

*Daha küçük bir kızdım ama gittim. Çünkü babam gitmeye zorlanmıştı
ve bir daha geri dönmedi.*

Hiçbiri yapmadı.

*Ben de onu bulmaya kararlı bir şekilde gizlice girdim. Kendime başarısız
olmayacağımı söyledim. Geri dönmeyecektim.*

*Şimdi bu hikâye anlatıldığında insanlar cesur olduğum için devam
ettiğimi düşünüyor. Ama aslında düşmekten korktuğum için devam ettim.*

Ben de yürüdüm.

Günler ve yıllar boyunca. Anılar ve anlar boyunca.

*Çok geçmeden bunun sadece bir yol olmadığını anladım. Kendi
kasvetimin her şeyi tüketen bir boşluğuymuştu. Beni asla diğer tarafa
geçemeyeceğime inandırdı.*

*ruhumun kederinin diğer tarafına geçebileceğimden daha fazla. El ele
gittiler. Bir ve aynı oldular - köprüdeki yolculuk ve kendi ıssızlığımın yolu.
Çünkü annem ölmüştü, babam gitmişti ve ben bu uzun, yalnız yürüyüşe
başlamadan önce bile tamamen yalnızdım.*

*O yolda acıktım, susadım ve çok yoruldum. Soğuk hava garip şeyler
yapıyor, sisli hiçliğin içinden çıkan sesleri çalıyordu. Babamın sesi vardı,
bana devam etmemi söylüyordu. Benim sesim
Annem ağlayarak beni geri çağırıyordu.*

*Ama o toprak, renksiz zemin sabit ve daimiydi, bu yüzden yorgun
tabanlarımı sürüklemeye devam ettim ve toprağın bana yol göstermesine izin
verdim.*

Sonsuza kadar. Çünkü geri dönecek hiçbir şeyim yoktu. İlerleyerek kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ve aşağı inen yol, düşmek için çok uzun bir yol gibi görünüyordu.

Ben de yürümeye devam ettim.

O kadar bitkin düştüm ki sonunda pes edip ölmek için uzanmak zorunda kalabileceğimi düşündüm. Kimsesiz bedenim ve terk edilmiş ruhum boşluğa doğru akıp gitti.

Ama sonra, bitti.

Komik, devam ettim çünkü uçurumdan düşmekten korkuyordum. Ama o sonsuz köprüünün bir sınırı vardı. Toprağın engebeli yolu adım adım oradaydı, ta ki aniden orada olmayana kadar.

Tüm bunlardan sonra, yine de düştüm.

Yine de garip bir düşme şekliydi. Aşağı düşmedim, içinden düştüm.

Kazınmış ve su toplamış ayaklarım toprağın gölgesinde kaydı, Boğazımdan bir çığlık koptu. Aşağıya, aşağıya, aşağıya, çamurun ve kayanın içinden, kirin ve molozun yanından geçtim. Nefeslerimin sadece tozdan ibaret olduğu ve kumun hiç tutmadığı bir yere.

Sonsuza dek yere düşeceğimi sandım, ama sonra acı bir tat gibi tükürüldüm ve ametist bir gökyüzünde bulutların arasından geçtim.

Yeryüzü elle tutulamaz gibi gelirken, gökyüzü sıvı gibiydi. Pamuksu bulutlar beni sağa sola savururken, yoğun ağırlığı beni itiyordu. Yer yukarıdaydı, gökyüzü aşağıdaydı ve o kadar çok takla attım ki kıyafetlerim paramparça oldu. Elbisemin kalın şeritleri arkamdan döküldü. Kollarım havada işe yaramaz bir şekilde çırpınırken yırtık pırtık kanatlar gibi kontrolü ele almaya, tek yapabildiğim düşmekken uçmaya çalışıyordum.

Ta ki aniden, artık düşmeyene kadar.

Sanki yerçekimi sadece bir esintiydi ve ben çimenlerden daha hafiftim. Topuklarım toprakla buluşmadan önce ayak parmaklarımın uçları hafifçe zıplıyor, elbisemin yıpranmış şeritleri kanat gibi etrafımda dalgalanıyordu.

İki ayağım da yere basar basmaz, bir şok dalgası suda dalgalanan bir dalga gibi yeryüzüne yayıldı ve topraktan fışkıran parlak mavi çiçeklerden oluşan bir deniz yayıldı. Yer artık olması gerektiği kadar sağlamdı, hava çiçeklerin parfümüyle doluydu ve gökyüzü Artık bir akıntının beni alıp götürmek istediğini hissediyordum.

Ben... buradaydım.

Hiçbir yere giden köprüyü geçtim ve yeni bir yere ulaştım. Pek bir şey bilmiyordum - Yedinci Krallık'taki şehrimden hiç ayrılmamıştım - ama biliyordum ki

Orea'da artık.

Yalnız da değildim.

Etrafımda insanlar vardı, gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı, içinden geçtiğim bulutlara bakıyorlardı. O anda bile havadaki büyüüyü hissedebiliyordum ama bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum. O seyircilerin benim için ne ifade edeceğini bilmiyordum. O sivri kulakların ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ama yakında yaparım.

Yıllar geçecek ve bu büyüülü dünya benim evim olacaktı, ama köprüdeki o sonsuz yürüyüşü asla unutmadım. Fae'ler de gökyüzünde kanadı kırık bir kuş gibi süzülüşümü asla unutmadılar ve bana hep böyle seslendiler.

Yani, evet, düşmekten korkuyordum. Ama düşmeseydim asla yere inemezdim.

Ve inmek ne kadar güzel bir şeydi.

AUREN

T *Kambur.*

Farkındalık parçaları beni dürtüyor.

Kıyıdaki bir kayaya çarpan kütük gibi zihnimin bariyerine çarpıyorlar. Bana ölü, yıkanmış şeyleri hatırlatan içi boş, sabit bir ses. Bazı parçaların kenarları acıyla keskinleşirken, diğerleri uzun zaman önce kaybolmuş anılarla köreliyor.

Güm!

Bilincime güçlü bir gümbürtüyle çarpan ilk yük parçası bir *tat*. Sanki boşluk duyularımı elimden almış da yavaş yavaş geri veriyor.

Şeker kamışının tatlı ve odunsu tadını dilimde hissediyorum. Yarılmış sapını kavrayabilirim, içindeki iyiliği kucaklamak için kenarlarını soyabilirim. Küçük bir kız olduğumu, onu ağzıma attığımı ve şekerini emdiğimi hatırlıyorum. O kadar gerçek ki, güneş ışığının kamışı ısıttığını bile hissedebiliyorum. Sanki oraya, Annwyn'e geri dönmüşüm ve her şeyi yeniden tadıyormuşum gibi. Sakarin dilimde patlarken ağzım sulanıyor.

Güm!

Birden etrafımı koku sardı.

Bir çiçek. Gerçi adını hatırlayamıyorum, neye benzediğini bile. Ama koku beni istila ettiği anda, annemin paltosuna gömülü burnumun anısı prizmatik zihnimde bir parçaya dönüşüyor. Parfüm zengin ve derin, çiçeksi keskinliğiyle baş döndürücü, kokunun içine girip sonsuza dek havasını solumak istememe neden oluyor. Ama sadece koku yüzünden değil, annem yüzünden. Tıpkı benim gibi onun da üzerine sinmiş rahatlatıcı bir koku olduğu için.

Bu kokuyla burnum yeniden çalışır gibi oluyor, boşluğun ağır havası annemin parfümünün yerini daha derin ve çok daha coşkulu bir şeyle değiştiriyor. Yeryüzünde binlerce yıldır ışık ya da nefes tarafından rahatsız edilmemiş el değmemiş bir mağara gibi.

Güm!

Güm!

Ardı arkası kesilmeyen bir sonraki his tenime çarparak geri dönüşünü ilan ediyor. Uzuvarımda hayat kıvılcımları çakıyor, dokunmak ve hissetmek için sinirlerimi yeniden ateşliyor.

Katalizör, benimkini tutan bir el. Hatıra o kadar gerçek ki, düşme hissi geri geldiğinde, midem geri kalanımla birlikte düşerken bile parmaklarım esniyor. Ama o avuç içi, o nasırlı, sıcak kavrama... Yüzünü göremiyorum, sesini duyamıyorum ama babamın elinin hissini tanıyorum. Güçlü ve emin. *Güvenli*. Onu tuttuğum sürece, korkutucu ya da acı verici hiçbir şeyin bana dokunamayacağını biliyordum.

Güm

Güm

Ardından, işitme duyum aniden zihnimin çıtalarına oturan yuvarlak bir parçayla geri dönüyor ve kilidi büküyor.

"Auren!"

Genç bir çocuğun adımı söylediğini duydum.

"A-Auren!" Sesi kahkahalarla dolu, heyecandan hafifçe kekeliyor. İsmimi baloncuklar ve çarpmalar gibi seslendiriyor, her harf için yukarı ve aşağı, sonunda bir patlamaya yükseliyor. Neşe, çocukluğun saf coşkulu mutluluğu, yankılara seslenen o tek kelimeye eşlik ediyor.

Kalbimi acıtıyor.

Ses kaybolduğunda, bir kez daha rüzgârın kulaklarımdan hızla geçtiğini, gök gürültüsünün boşlukta püskürdüğünü duyuyorum.

Ve sonra, son hissim bir hediye gibi geri döndü. Karanlıktan sıyrılıp açılan ambalajlı bir kağıt. Bu bir Annwyn sabahının anısı, yumuşak sarı güneş ışığı huzmeleri ufka doğru bir öpücük gibi dünyayı okşamak için uzanıyor. Sanki gözlerim hiç kapanmamış gibi ışığa doğru açılıyor.

Görüşüm geri geliyor ve yırtığa göz kırpyorum. Şimdi çok çok üstümde, bir hançerle kesilmiş siyah bir kumaş parçası gibi görünüyor.

Bu

durgun, ulaşılmaz kalırken, sıvı altın parıldayan bir şelale gibi ondan sızmaya devam eder ve yıldızları kaplar.

Yanımdaki karanlıkta çakan şimşekler ve dumanlar tenimi parlatıyor, karanlık eterde izler bırakıyor. Karanlıktaki bu ışık ne kadar güzel olduğu için bir anlığına korkmayı unutuyorum.

Ama sonra, yırtığın o yıpranmış kenarları yavaşça kapanmaya başlıyor. Boğazım da onunla birlikte kapanıyor.

Güm!

Güm!

Kalbim *güm güm* atıyor.

Bölünmüşlüğün eriyip tekrar birleşmesini çaresizce izliyorum, balmumundan parmaklar beni kavramak için uzanıyor. Lifli çene sertçe ısırırken, dünyalar arasındaki bu boşluğun boğazından aşağı dalıyorum.

Ve gerçek bir korku hissediyorum.

Annwyn'in çocukluk anıları duyularıma hücum ederken bile, dehşet Ben de onunla birlikte ezilene kadar üzerimde tepiniyor. Hâlâ düşünüyorum ve belki de bu arada kalmış yerde, bu pürüzlü anılarla sıkışıp kalacağım ve sahip olacağım tek şey bu olacak. Belki de hak ettiğim tek şey budur.

Yırtık tekrar birleşiyor, bu da Slade'in beni takip edemeyeceği anlamına geliyor. Gerçeklik göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor. Yırtık kapanıyor ve gücüm tükeniyor, ne yapacağımı bilmiyorum, yalnızım ve düşünüyorum-

Düşme. Uç.

Slade'in sesi kaleydoskop zihnimi kesiyor. Dağınık parçaları bir araya getiren, beni tekrar bir araya getiren lehim sıyrıkları gibi.

Altımda havadan başka bir şey yokken bile beni topraklıyor.

Bu işe girmelisin, bebeğim. Girmek zorundasın. Sana ulaşamıyorum.

Son açıklığın giderek daha fazla, daha hızlı ve daha hızlı kapanmasını izliyorum. Boşluğun yırtık pırtık şeritleri, *benim* için yapılan yırtığı emmek için kağıdın son santimine akan mürekkep gibi bir araya toplanıyor.

Gitmek istemedim. Yalnız gitmek istemedim.

Bana bak.

Sanki bakışları hâlâ orada olacaktı gibi gözlerim dikiş yerine kayıyor. Sanki zaten bana kapalı değilmiş gibi.

Seni bulacağım. Seni o hayatta bulacağım.

Şimdi, hislerim onunla dolup taşıyor.

Boynunu yaladığımda teninin tadını hatırlıyorum. Yanağımı göğsüne bastırdığımdaki kokusunu. Kollarının beni sardığını hissediyorum. Sabit. Sağlam. Güvenli. *Benim* için çarpan kalp atışları.

Bana Saka *Kuşu* dediğinde çıkardığı ses.

Onun gökyüzünden inişini bir hayal gibi hatırlıyorum. Beni güvende tutmak için dünyayı çürütmeye gelen vahşi, öfkeli bir savaşçı. O alacalı gözler yeşilden siyaha dönüyor, içime işliyor, bana aynı anda binlerce şey söylüyordu.

Seni bulacağım, saka kuşu. Yemin ederim. Şimdi uç.

Uç.

Okyanus dalgalarının birbirine çarpması gibi yankılanan bir çarpışma olur. Sonra, son bir dikişle, yırtık kapanır.

Tamamen. Tamamen.

Artık altınının damlaması için bir boşluk bile yok. Başından beri orada bir yırtık olduğunu söyleyemem ve siyah boşluğun kasvetli boşluğu boğucu bir pelerin gibi etrafıma yerleşiyor.

Geri dönüş yolu kapalı. Orea, tanıdığım dünya gitti ve geriye sadece bilinmezlik kaldı.

Ve ben... Aklımda Annwyn ve kulağımda Slade var. Bana güven veriyor. Bana hatırlatıyor.

Sakın düşünme.

y

l

F

Yapabilir miyim?

Bir nefes için gözlerimi kapatıyorum. Korkumu bastırıyorum. Zayıflığımı bastırıyorum. Beni güçlendirmek için onun o güçlü, kararlı sesini tekrar dinliyorum. Böylece gözlerimi tekrar açtığımda, dönebilir ve düşüşümle yüzleşebilirim.

Böylece korkudan güç doğabilir.

Yanımdaki yırtıktan aşağı dökülen tüm altınlar toplanmaya başlıyor. Sanki söylenmemiş bir çağrıya cevap veriyormuş gibi, parıldayan dereler halinde bedenimi sarıyor. Boşluğun kendisi bile ruh halime göre değişiyor. Yıldırımlar yaldızlı kıymıklar halinde parıldamaya başlıyor. Yıldızlar altın rengiyle titreşmeye başlıyor.

Kalbimin atışıyla eşleşen thrums.

Parlayan karanlıkta gülümsüyorum. Çünkü kendimi korkmayı bırakmaya zorladığımda, bunun bir şekilde *doğru* hissettirdiğini fark ediyorum.

Havada bir şimşek daha çakınca dikkatim dağılıyor ve diğerlerinden daha parlak olan bir yıldızı fark ediyorum. Gözlerimi kısarak ışığına bakana kadar beni kendine çektiğini hissediyorum.

Ben ona uzanacak kadar yaklaşıp kadar.

Parmak ucum göz kamaştırıcı parıltısı boyunca sıyrılıyor, içimi sıcaklıkla yakıyor. Dokunduğum anda, siyaha karşı çatlıyor ve bir yumurta gibi çatlıyor.

Patlayan kabuğundan dökülen ışıltı. İçim bir sel gibi akıyor ve içine düşüp beni yıldız ışıltılı nehrine sürüklemesine izin veriyorum.

Ve ben korkmuyorum.

Çünkü artık düşmüyorum. Bilinmeyene doğru yükseliyorum, kendimi sürüklenmeye yönlendiriyorum, artık çılgılık atmıyorum, savaşıyorum ya da korkmuyorum.

Beni alıp götüren ışığın parıltılı nehri biraz aşık olmak gibi hissettiriyor. Hızlı ve sürükleyici, bariz ve alevli. Beni akıntısına kaptırdığı, tenimde çatırdadığı ve içimi ürpertilerle doldurduğu için görkemli bir rahatlık.

Güneşli bir okyanusta yüzer gibi onun akışına kapılıyorum. Akışta ve gelgitte ne kadar kaldığımı bilmiyorum, ama yıllarca onun titreşen büyüyle sürükleniyorum ve bu beni içten dışa ısıtıyor.

Sonra, bir toprağa döküldüm.

Her bir ışıltı zerresi şimdi bir kir tanesi, burnumu tıkayan ve ağzımı dolduran verimli toprak. Bataklıktayım, ama beni çekirdeğe doğru çekmek yerine, yukarı doğru itiyor-

Yoldan çıkmış bir gökyüzüne döküldüm.

Karanlık gitti. Yıldız parıltısı da. Tenime sürtünen taneler bile kayboldu. Onların yerinde yumuşak ayran ışığı ve Orea'ninkinden çok farklı hissettiren bir güneşin parlaklığıyla püsküllü ipek bulutları var.

Hava aynı anda hem yeni hem de tanıdık. Onu içime çektiğim anda, içimdeki o vahşi canavarın, o coşkulu *fae*'nin gözlerini açtığını hissediyorum. İçimdeki o parça nefesimi içine çekiyor ve göğsümde mırıldanıyor.

Çünkü *bu*. *Nefes almak* böyle bir şey.

Gözlerim sonuna kadar açık, ağzım kararlılıkla bastırılmış ve gökyüzünün damarlarını elektriklendiren akımı tarafından kucaklanmış bir şekilde kollarımı açıyorum ve yarattığım benimle birlikte yayılıyor.

Benliğimi içgüdüsel olarak hissediyorum, her zamanki gibi benimle uyum içinde ve bu mükemmel bağda, bu tatmin edici anda, bir şey dışarı *fırlıyor*.

Deriden filizlenen tüyler ya da bir gövdeden açılan yapraklar gibi. Boş diş etlerinden kesilen dişler ya da parçalanmış bir ufuktan dökülen ışık gibi.

Buna eşlik eden acı hem tüketiyor hem de özgürleştiriyor. Bu, kayıptan kopan ve değişimle yeniden doğan bir his kasırgasıdır.

Süngerimsi bulutların arasından suda yüzen bir balık gibi dalıyorum, ta ki aniden altımda kara görünüp beni çağırana kadar.

Hoş geldiniz.

Ve ben onun açık kucağına kıvrıldıkça, başka bir şey de benimle birlikte kıvrılıyor - etrafımda. Acı gitti ve geriye kalan tek şey, ruhumun tam merkezinden kopup gelen bu garip, kendinden geçmiş rahatlık oldu.

Yere inmeden hemen önce, arkamda bir şeyin aktığını hissediyorum. Sanki gerçekten düşmeyi bırakmışım gibi. Sanki gerçekten uçmayı öğrenmişim gibi.

Vücudumu güneşin iplikleri gibi sarıyor. Çelik bantlar gibi.

Sıcaklık ışınları gibi.

Işık akıntıları gibi.

Tıpkı...

AUREN

I bir kayanın suyun üzerinde sıyrılması gibi. Çarpma yok, acı yok. Sadece inişe doğru süzülüyorum, parlayan, mavi çiçekli bir tarlanın battaniyesine batıyorum.

Bedenim durduğunda, sırtüstü uzanıyorum ve karahindiba bulutlarıyla bezeli yumuşak gökyüzüne bakıyorum. Kulaklarım çınlıyor, sanki Çok derine daldıktan sonra yüzeye.

Neredeyim ben?

Sanki hafif bir gelgit vücudumu yüzdürüyormuş gibi hissediyorum, ama su yerine beni tutan pelüş çiçekler var. Başımı çevirdiğimde, altın dokunuşumun yakındaki çiçekleri öptüğünü ve mükemmel bir yaldız çemberi oluşturduğunu görüyorum

Etrafımdaki çiçekler, ışıktaki zarıfçe parlıyor ve toprağa batıyor.

Çiçeklerin gelgiti azalıyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve parfümlü havayı içime çekerek hızlandırılmış nefeslerle kendimi oturur pozisyona getiriyorum, altın renkli çiçekler kollarımı sıyrıyor.

Ama bana sürtünen tek şey bu değil.

İlk başta, bunu gerçekten fark etmedim. Kollarıma dolanan altın katmanlarını gerçeklikle ilişkilendirmiyorum. Ta ki esinti onlardan birinin yerini değiştirene kadar, zihnim gözlerimin gördüklerini doğruluyor.

Nefesim kesiliyor.

Kalbim de öyle.

Burada, lavanta rengi bir gökyüzünün altında, akkor halindeki çiçeklerin arasında oturuyorum ve tek düşünebildiğim, *rüya mı görüyorum yoksa öldüm mü?*

Titreyen ellerim yanımdaki kurdeleleri kaldırıyor ve onları *hissediyorum*. Sadece parmak uçlarımla değil, uzunluklarını da hissediyorum. Elimi birkaç tanesinin arasından geçirdiğimde, ipeksi hissin tadını çıkaran gözlerim anında yaşlarla doluyor.

Great Divine.

Onları sayıyorum, yeni bir annenin bebeğinin el ve ayak parmaklarını sayması gibi. İki düzine şeridin hepsini bir arkadaşımın ellerini tutar gibi yumruk yapıyorum. I

Hafifçe çekiyorum, sırtımdan, omurgamın her iki yanından yukarı ve aşağı doğru gelen cevap çekişini hissediyorum. Satenimsi ve güneşte öpülmüş gibiler.

Ağzımdan bir hıçkırık dökülüyor. Gözyaşları göz kapaklarımdan süzülüyor. Kurdelelerim *gerçek*.

Ayaklarımın dibinde lime lime değiller. Tenimden koparılmadılar. Bir kuşun tüyleri gibi benden koparılmadılar, yerde ölü yığınlar halinde yatmıyorlar.

Geri döndüler.

Benden alındıklarında hissettiklerimin acısı ve travması bir anda ortaya çıkıyor ve her tarafım titriyor. Buradalar, bana ilahi bir armağan gibi geri verildiler ve kayıplarını, yokluklarını ve geri dönüşlerini aynı anda hissediyorum.

"Geri döndüler," diye fısıldıyorum kendi kendime, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüp ipeksi yumuşaklıktaki şeritlerine yaldızlı noktalar halinde inerken. "Geri döndüler."

Geri döndüm.

Çünkü onlar olmadan ben tam olarak ben değildim.

Sonsuza dek ağlayabilecekmişim, ruhumun burkuluşunu gözyaşlarımla anlatabilecekmişim gibi hissediyorum. Ama onları tekrar çekiyorum. Sadece hissetmeye devam etmek için. Ve hala buradalar. Hala gerçekler.

Gözyaşlarım *geri geldiği için akmaya* devam ederken bile yüzümde bir gülümseme -gerçek, kalpten gelen bir gülümseme- beliriyor.

Ama başka bir şeyi fark ettiğimde bu gülümseme aniden donuyor. Hareket etmiyorlar.

Sırtımdaki kasları germeye, onları hareket ettirmeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sanki onları uyandırabilirmişim gibi, ileri geri sallayarak harekete geçirmeye çalışırken gülümsemem kaşlarımı çatmama dönüşüyor. Her boyunu çekerek, omurgam boyunca kasları esnetiyorum.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Buradalar, gerçekler, ama kıpırdamıyorlar. Bir santim bile. Kafamdaki saçlar gibi, benim yerime onlar hareketsiz bir şekilde aşağıya sarkıyorlar. onları istedikleri gibi değiştirebiliyorlar. Kendi akıllarıyla hareket ediyor gibi görünmeleri yerine.

Onlar sadece... *hala*.

Kalbim sarsılıyor ve titrek bir nefes alıyorum. Gözlerimde daha fazla yaş birikiyor ama düşmelerine izin vermiyorum. Paniğe kapılmama izin vermiyorum.

Kurdelelerim geri geldi. Önemli olan bu ve şu anda odaklanmam gereken şey de bu. Bir mucize eseri bana geri döndüler. Asla hareket edemesem bile

onlara yine minnettar olacağım, çünkü bu benim kayıp bir parçamın geri dönmesi gibi bir şey.

Belki bir süre sonra tekrar harekete geçerler. Belki de sadece zamana ihtiyaçları vardır.

Kurdeleleri toplarken gözlerimi siliyorum ve onları hayranlıkla seyretmek için kucağımda tutuyorum. Çok *parlaklar*. Daha önce olmayan yeni, parlak bir parlaklık var üzerlerinde. Eskisi kadar yumuşak ama aynı zamanda daha güçlü hissediyorum. Sanki saten gibi dış görünüşlerinin altında, özlerine kadar güçlenmişler.

Ama belki de bu çok mantıklıdır. Ne de olsa ben de güçlüyüm. Onları kaybetmeden önceki kadın değilim, bu yüzden onların da kopmadan önceki kurdeleler olmamaları mantıklı.

Bir şeridi elime doluyorum ve sonra gözlerimi kaldırıp etrafa bakıyorum. Uzun çiçekler etrafımı sarıyor. Hâlâ sersemlemiş bir halde, daha iyi görebilmek için kendimi ayağa kaldırıyorum. Ama bunu yapar yapmaz acı içinde haykırıyorum. Yanmış, benek benek olmuş ayaklarıma bakıyorum, dik durmaya çalışırken titriyorum.

Ouch.

En azından artık ölü olamayacağımı biliyorum. Ölümün acımı dindirecek kadar nazik olacağından eminim. Bu da demek oluyor ki Conflux'ta olan her şey hala üzerimde.

Conflux...

Gerçeklik ve anılar adrenalinimi yükselterek bedenimi ağır bir şoka sokuyor. İnşinin ağırlığıyla beni eziyor, tüm sevincim ve inançsızlığım yerini acı ve yorgunluğa bırakıyor. Katlandığım gücümün zorla boşaltılması kendini belli ediyor, dişlerimi gıcırdatarak bedenimi parçalıyor. Nefesim sallanıyor, bir şişe sıvı gibi sarsılıyor ve bir baş dönmesi dalgası başımı döndürürken ayaklarımin üzerinde sallanıyorum.

Ama sonra havada çınlayan bir dizi fısıltı ve soluk sesi duyuyorum.

Şaşkınlıkla dönüyorum, kurdeleler belime dolanıyor. Yaklaşık otuz metre ötede, iki düzine insandan oluşan bir grup bana bakıyor. Bu alan Çiçekler etrafımızda görebildiğimden daha fazla uzanıyor, onlar gözlerinde saf bir huşu ile bana bakarken çiçekler yumuşak mavi bir parıltı yayıyor.

Huşu... ve *korku*.

Ağzım açılıyor, ama bir şey söylemeyi başarmak yerine bir yudum acı geliyor. Bacaklarımin altında titriyor. Sesler önümde titriyor.

"O... *altın*."

"Gökyüzünü gördün mü? Ondan nasıl düştüğünü gördün mü?"

"Tıpkı kırık kanatlı kuş gibi!" "Sırtına bak!"

"Gel buraya! Burada kalamayız!"

"Ama bak! O *altın*! Nasıl *altın* olabilir, eğer-"

Bakışlarım bir sarkaç gibi sallanırken, baş dönmesi odağımın sallanmasına ve dönmesine neden oluyor. "I..."

Kelimeler ağızımdan çıkmıyor ama bir kişinin öne çıktığını görüyorum. Ben ayaklarımı altımda tutmaya çalışırken, o aramızdaki mesafenin yarısını tüketiyor, sadece geri adım atmaya çalıştığımda ve yanmış topuklarımdan akan acıdan neredeyse yere yığıldığımda duruyor.

Saçları sanki kafa derisinden ipeksi örümcek ağları gibi uzamış ve başının üstünde bir tutam halinde toplanmış. Önümde durdu, yaşlı gri gözleri geniş ve arıyor, sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

"*Lyäri Ulvêre*," diyor, sulu bakışları sırtımdan aşağıya doğru inen kurdelelerime düşerken bir eli havalanarak çizgili, büzülmüş ağızını kapatıyor. "Ne?" Sesim çok uzaklarda hissediliyor, kendi sesimi zar zor duyabiliyorum.

kulaklar.

Arkasından mırıltılar yükseliyor, aynı sözler tekrarlanıyor. Küçük kalabalığın içinde yankılanan elle tutulur merakı hissedebiliyorum.

"Geldin, tıpkı onun geldiği gibi -kırık kanatlı kuş-."

Kuşu bilmem ama şu anda kendimi biraz kırılmış hissediyorum. "Sen *Lyäri Ulvêre*'sin," diyor tekrar, sesi boğuklaşarak.

Kendi sesim kısılıyor, başım dönerken şakaklarım zonkluyor ve sarmal zihnimde tünel açmaya başlıyor. "Anlamıyorum..."

İnce dudaklarında bir gülümseme belirirken bile yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Bu her şey yolunda demek, Leydi Auren. Çünkü *evdesiniz*."

Verdiği cevabın şoku bardağı taşıran son damla oldu. Yere düştüm, dizlerim büküldü, ayaklarım öfkeleni.

Ağızım çalışmıyor. Zihnim işlem yapamayacak kadar sarsıldı. Tükendim. Çok, çok tükendim. Sadece gücüm değil, *ben* de. Conflux'ta olanlardan uzun, yalnız düşüşe ve onun sözlerinin şokuna kadar. Felç edici bir güçsüzlük çökerken, görüşüm kesiliyor.

Ama sesi, göğsümün etrafını saran bir iplik makarası gibi zihnimin etrafında dönüyor.

Çünkü evde olduğumu söyledi. Çünkü *adımı* söyledi.

Sözleri bilinçsiz karanlığın içinde yüksek sesle çınlıyor.

SLADE

I Sessizce git.

Rüzgâr gök gürültüsü gibi esiyor, kanım kulaklarıma hücum ediyor ve kaburgalarımın altında bir öfke kükrüyor, sağır edici ve sonsuz.

Ama ben sessizim.

Ahşap kanadın dizginlerini tutarken sessiz. Çürümenin kökleri derimin altında nabız gibi atarken, öfkeli sarsıntılarla içimi yarmaya çalışırken sessiz. Sessiz, hatta,

Kalbimin tam ortasında bir şey acıyla çarpıyor. Yanlışlıkla. Sanki göğsümden bir atardamar koparılmış ve zehir vücuduma sızmak için serbest bırakılmış gibi. Çünkü *o* benden koparıldı.

Sessizlik onu kontrol altına almanın tek yoludur.

Bu yüzden bulutlarda bir kırılma olduğunda, Üçüncü Krallığın altımda uzandığını gördüğümde, tek bir ses bile çıkarmadan düşüşü yönlendiriyorum.

İnişimizle birlikte hava ılık çalıyor, altımdaki hayvan anıyor ve Gallenreef Kalesi'nin görünmesini sessizce izliyorum. Sudan yüz metre yükseklikteki kayalık bir uçurumun tepesinde gururla duruyor. Arkasında uzun bir deniz duvarı var, taşlar onlarca yıl boyunca suyu koruduğu için lekelenmiş.

yüksek gelgit ve tehlikeli dalgaların istilasına karşı kale.

Okyanus şu anda sakin, gemiler nazıkçe sallanıyor, deniz mavisi Kristal su, kalenin kum beyazı renginin aksine pırıl pırıl parlıyordu. duvarları ve mercan çatıları keskin bir şekilde gökyüzüne doğru eğimlidir. Ayaklarının dibindeki kıyı, başkente uzanan sabit bir eğimle yükseliyor. Yeşilliklerin arasında geniş bir alana yayılmış. İki ve üç katlı binalar yemyeşil bitkilerin arasına karışmış.

Manzaralı görünüyor. Huzur içinde yaşayan, zengin, pitoresk bir krallığın timsali. Yok etmek istediğim bir huzur.

İçimdeki sessiz öfke zamanını bekliyor. Cebimde kesilmiş bir kurdele cansız ve hareketsiz yatıyor.

Conflux'tan bu yana iki hafta geçti. O günlerin çoğu Deadwell'e ulaşma yarışında kayboldu. Ama Drollard Köyü, benim gizli sığınağım.

Beşinci Krallık'taki dağlar şimdi bomboş, donmuş bir mezarda yatıyor. Mağaradaki yırtık, oradaki herkesle birlikte hiçbir iz bırakmadan yok oldu. Annem de dahil.

Ryatt panik içinde patladı. Onu ve diğer köylüleri aramak için kar fırtınasının içine girdi. Ama ikimiz de onları bulamayacağını biliyorduk. İkimiz de içten içe nereye gittiklerini biliyorduk.

Yırtıktan geri dönün. Annwyn'e geri dönmek... ya da ölmek. Her gün başka bir yırtık açmaya çalışıyorum.

Ve her gün *başarısız* oldum.

Ryatt'ın çaresizliği neredeyse benimki kadar yoğundu. Yapamadığım her seferinde yüzündeki paniklemiş hayal kırıklığını görüyordum ama o hiçbir şey söylemiyordu. Söylemesine gerek yoktu, çünkü kendi duyguları göğsüme yansıyor.

Auren'e ulaşmak için dünyada kaç kez delik açmaya, köylüleri ve annemi bulmaya çalışsam da *başaramıyorum*.

Çürümem tüm gücüyle geri geldi, ancak dünyada bir yırtık yaratmak için gereken ham güç geri dönmedi.

Conflux'taki yırtığa elimden gelen her şeyi döktüm. Bu ilkti. Babamın gücü benimkiyle çarpışmadan kendi başıma bir yırtık açtığım ilk zamandı. Ve bu olduğunda, Auren'i kurtarmak için tüm büyüm havada o yarığı yırtmaya gittiğinde, Drollard'daki yırtığa bir şey yapmış olmalı. Onu patlatmış, kendisiyle birlikte gelen her şeyi emmiş olmalı. Bir yırtık açıldı, bir yırtık kapandı.

Şimdi, başka bir tane açmak için çaresizim. Annemi bulmak ya da Auren'i takip etmek için çaresizim.

Ve bu Kraliçe Kaila'nın suçu.

Ellerim dizginleri sıkıyor.

Tüm bunlar -Auren'in kötü bir adama dönüştürülmesi ve güçleri çalıp kralları baştan çıkaran *Hilekâr Leydi olarak* adlandırılması- Kraliçe Kaila'nın ağzından çıkan sözlerdi. Diğer hükümdarları uyaran oydu, Conflux'u kışkırtan oydu. Auren'i kendi lanet kaleminden kaçırmak için kardeşini ve askerlerini gönderen oydu.

Bütün bunları yapmamış olsaydı, Auren hâlâ burada, güvende olurdu. Onun yerine, şimdi bir dünya uzakta ve *ben ona ulaşamıyorum*.

Her gün, her dakika, öfkem artıyor.

Dipsiz, uğursuz bir şeye dönüştü. Damarlarımdaki zaten kokuşmuş çürümeyi zehirledi. Diğer her şeyi ürkütücü bir şekilde sessizleştirdi. Fae içgüdülerini

İçimde sessizce kesen bir bıçağın kenarı keskinleşiyor.

Ve onu kullanacağım.

Çünkü Auren'i cezalandırmaya çalıştılar. *Onu idam* etmeye çalıştılar.

Kraliçe Kaila bana karşı geldi, diğer tüm hükümdarlar da öyle. Ona ve diğer herkese neden benimle ve benimkilerle uğraşmamanız gerektiğini hatırlatmanın zamanı geldi.

Ödünç aldığım kereste kanadım iniyor. Ona arma diyorum, çünkü yavrunun göğsünde soylu bir evin armasına benzeyen bir nokta var. Buna rağmen

Bu hayvanlar doğaları gereği agresif ve güvensiz olsalar da, tıpkı haberci şahinler gibi benimle her zaman bir tür akrabalık bağı kurmuşlardır. Crest'i Drollard'ın kereste kanadı Perch'te buldum ve ona daha önce hiç binmemiş olmama rağmen benimle hiçbir sorunu yok. Hareketlerimi tahmin etmeyi ve ruh halimi anlamayı bile öğrendi. Şu anda, aşağı doğru uçarken baş tüyleri korkutucu bir parıltıyla kabarıyor.

Üçüncü'nün kalesinin ön cephesi kumlu avluya gölge düşürüyor aşağıda. Devasa ön kapılarının her iki yanında parlak mercan rengiyle süslenmiş bir çift kule kulesi ve bu kapılara çıkan ön merdivenler var Yumuşak kum yığınlarının arasından yükseliyor, sanki bir anda var olmuşlar gibi.

Ön kapıların her iki yanında da krallıklarının alamet-i farikası olan, aralarında yırtıcı bir köpekbalığının yüzgecinin çıkıntı yaptığı dalgaların oyulduğu heykeller yer alıyor. Muhafızlar, sırtlarına bağladıkları çift uçlu mızraklarla dış basamaklarda güç gösterisi yapmak üzere toplanmışlar. Gökyüzündeki bulutları yarıp geçer geçmez beni fark etmiş olmaları gereken gözcüler tarafından uyarıldıklarına şüphe yok.

Gözlerimi yukarı diktiğimde, koruyucu dış duvardaki kulelerde beş muhafız daha sayıyorum, ancak hiçbir merdivenlerden inmek için harekete geçmiyor. Gümüş zırhları parıltıyor, göğüslerinde mühürler, ellerinde yaylar, tunikleri neredeyse deniz kadar parlak mavi. Tedirginlikleri ayaklarının üzerinde kaymalarından ve kulelere yaklaşmalarından belli oluyor, beni yukarıdan izliyorlar ama biri kaleye yaklaştığında muhafızların yapması *gerektiği* gibi merdivenlere doğru ilerlemeyi reddediyorlar.

Özellikle de benim gibi biri olduğunda.

Ön pencerelerdeki hareketlilik gözüme çarpıyor ve daha fazla muhafızın beni izlediğini görüyorum, camın ardında asık suratlar.

Crest bir çığlık atarak savunma duvarının içine iniyor, pençeli ayaklarının etrafından plaj kumu fişkırıyor. Nöbetçileri görmezden gelerek aşağı atladım.

Kalenin ön kapısına bakarken dikkat kesiliyorum. Kükreyen bir çığlık atmadan önce ellerim ağzımın etrafında kıvrılıyor.

"QUEEN KAILA!"

Sessizliğimdeki ilk çatlak. Deadwell'den uçuş boyunca içimde tuttuğum tüm o gürültülü, şamatalı öfkeden çıkan ilk kıymık. Kaila'nın bana gelmesini istiyorum. O güzel şatosundan çıkıp benim çirkin öfkemle yüz yüze gelmesini istiyorum.

Kumlu avluyu geçip kapılara çıkan ilk kayrak basamağa adımımı atarken yürüyüşüm kararlı. Tam bunu yaparken, üstümdeki kulelerden ve arkamdaki savunma duvarından yaylarına yerleştirilen okların seslerini duyuyorum. Kirli kıyafetlerim ve olmayan tacımla bile kolayca tanınabildiğimi bilmek güzel.

"Dur, Kral Ravinger! İşinizi belirtin!"

Dönüyorum, gözlerim aşağıya seslenecek kadar cesur olana kayıyor ve sağ kuledeki yaşlı bir askere takılıyor. Arkasında duran iki muhafız daha var, oklarını bana doğrultmuşlar.

"O yay kirişlerini geri çekersen, bırakamadan hepinizi çürütürüm." Bağırmamış olsam da, birbirlerine attıkları gergin bakışlardan beni duyduklarını biliyorum.

Bana bir sebep söyle.

Kimse hareket etmiyor. Kimse tek bir ses bile çıkarmıyor. Aslında, çok ama çok hareketsiz kalıyorlar. Arkamı dönüyorum. Bir kükreme daha.

"QUEEN KAILA!"

Sesim kalenin dış duvarlarında çınıyor, açık havada yankılanıyor. Nefret, şiddet ve intikam ihtiyacı içimi yakıp kavuruyor. Çürüme ayaklarımın altındaki kuma kanamaya başlıyor. Kalın, siyah uzuvlar okyanus havasına ekşi bir koku yayıyor.

Gerginlik artıyor, öldürücü kökler toprağı sarıyor, uğursuzca bükülüyor. Muhafızlardaki gerginliği hissedebiliyorum, sert duruşlarından akan endişeyi. Yine de kalenin ön kapıları açılmıyor. Muhafızlar hareket etmiyor.

Çağrım üçüncü seferde daha da yüksek çıkıyor ve arkamda Crest gök gürültüsü gibi gürlüyor.

İçeride pencereden izleyen muhafızlar, elleri silahlarının kabzasında, kocaman gözlerle bana bakıyorlar. Dışarı çıkmayarak güvende olduklarını mı sanıyorlar? Kuledekiler yüksekliğin onları güvende tuttuğunu mu düşünüyorlar?

Yanlış.

Değerli denizlerinin dibindeki en kalın çeliğin arkasına saklanabilirlerdi ve ben yine de kaslarını kemiklerinden ayırabilir ve derilerinin cesetlerinden sıyrılmasına izin verebilirdim.

Tam Kaila'yı tekrar çağırmaya başladığımda devasa kapılar açılıyor. Gölge girişte bir silüet belirliyor ve sonra dışarıya yuvarlak, gözlükleri şişkin burnunun ucunda dengede duran, yeleşine mühür ilıştirmiş bir adam çıkıyor.

"Kral Ravinger." Bana alçak sesle bir selam veriyor, ancak geleneksel saygı selamı, ellerinde mızraklarla arkasında durmak için sıraya giren muhafızlar tarafından altüst ediliyor.

"Sonnil," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla ve yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini izliyorum.

Eğer her krallıktaki her danışmanın kim olduğunu bilmediğimi düşünüyorsa fena halde yanılıyor.

"Sizi beklemiyorduk."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Beklemiyor muydunuz?"

Tereddüt, üzerinde tökezleyebileceği ağır bir halı gibi yayılıyor. Üzerinde kıvranmasını, ağarmış bıyıklarına yapışan gergin ter damlalarını izliyorum. Hakkını vermeliyim, arkasında bir düzine muhafız olsa bile en azından burada karşımda duracak cesareti var.

"Kral Ra-"

"Kraliçeni dışarı çıkar, Sonnil."

Boğazı düğümleniyor. "Korkarım bunu yapamam, Majesteleri." Dilimi tıkırdatıyorum. "Yanlış cevap."

Ayakkabılarımın tabanlarından daha fazla çürük sızıyor, zehrini yaymayı hedefliyor. Kum yılanları gibi sürünüyor, engerek çizgileri saldırmaya, dişlerini toprağa batırmaya ve ona zehir enjekte etmeye hazır.

Sonnil'in gözleri düşüyor, çürüme sarmaşıklar gibi sürünürken yüzü soluyor. Taş merdivenler adım adım çatırdamaya ve parçalanmaya başlıyor, arkamdaki kum kahverengiye boyanıyor. Ayaklarının altındaki basamağa ulaştığında şaşkınlıkla tökezliyor ve boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Arkasındaki muhafızlar bir adım geri çekiliyor ve köklerin ayaklarına doğru ilerleyişini sınırsız bir korkuyla izliyorlar.

"Kral Ravinger, yapamazsınız... bu bir savaş sebebi olur!" Sonnil soluk soluğa, çürüme merdivenleri sarmaya başladığında bir daire çizerek dönüyor.

"İlk savaş eylemi kraliçeniz tarafından başlatıldı. Şimdi onu *dışarı çıkarın*."

Onun yerine parmağını şıklatmak gibi bir hata yapar. Bir işaret fark etmeyeceğimi sanıyor. Başımı sağa çeviriyorum, kulaklarım oklarını salan okçuların sesine odaklanıyor.

Zaman yavaşlar.

Yay kirişlerinin şakladığını, okların belli belirsiz ısıklarla havayı kestiğini duyuyorum. Fae içgüdülerim kabarıyor.

Bir saniye içinde dönüp ilk oku rüzgâra kapılmış bir tüy gibi havadan koparıyorum. Diğer üçünden sıyrılıyorum, ikisi yanımdan geçip muhafızlardan birine isabet ediyor, sonuncusu ise kale duvarındaki bir çatlağa saplanıyor.

Sonnil'e döndüğümde, göğsünde oklar olan muhafız sendeleyerek yere yığılıyor ve çürümüş basamak ağırlığının altında parçalanıyor. Diğer muhafızlar geri çekiliyor, bazıları merdivenler parçalandıkça ayakları yerden kesiliyor.

Elimdeki oku sallayarak cilveleniyorum. "Kötü fikir."

Sonnil'in gözleri omzumun üzerinden parladığında irkiliyor ve aşağı, aşağı, aşağı inen hareketi izleyişini izliyorum.

Thud.

Bana ateş eden okçuların çürümüş bedenleri şimdi kalenin savunma duvarının dibinde, bozulan avlunun içinde yatıyor.

Danışmanın gözleri bana döndüğünde kırışmıyor, elleri gözle görülür şekilde titriyor ama aptal ağzını açıyor. "Saldırın!"

Başka bir kötü fikir.

Arkasındaki her bir muhafız, silahlarının kabzasını kavramaktan başka bir şey yapamadan bir çırpıda yere düşer. Çürüme etraflarını sarıyor Boğucu tasmalar gibi boğazları, yerde kıvranırken unutulmuş mızraklar, çürüyen boyunlarını tırmalıyorlar. Kulelerdekilere çöküyor.

Sonnil sarsılıyor. "Dur! Durdur şunu!"

"Getir. Onu. Dışarı."

Zavallı herif hüngür hüngür ağlamaya başlar. "Yapamam!"

Elimdeki oku kaldırıyorum ve tam şahdamarına doğrultuyorum. Bakışları Üzerine kilitleniyor ve tahta milin çürüyerek boğazına doğru *ilerleyişini* gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde izliyor. Keskin ucu derisine batırıyorum ve bir damla kanın aşağıya damlamasını izliyorum.

Geriye doğru sarsılıyor, topuğu taşı çatlatıyor, böylece düşüyor, mücadele eden muhafızlara takıldığında neredeyse kıcının üstüne düşüyor, sidik kokusu havayı dolduruyor.

"*Lütfen!*"

Tam damarlarındaki kanı ona bulaştırmaya hazırlanırken bir hareket gözüme çarpıyor ve biri koşarak dışarı çıkıyor.

"Kral Ravinger, dur!"

Sesle birlikte gözlerim kısılıyor ve Kraliçe Kaila'nın kardeşinin kalenin ön kapısından koşarak çıktığını görüyorum.

Manu Ioana.

Uzun siyah saçlarını geriye atmış, parlak mavi yeleği ve koyu renk pantolonuyla her zamanki gibi şık ve zarif görünüyor. Tıpkı kaleme geldiğinde görüldüğü gibi. Auren'i benden aldığı anda ve Conflux'un seyircileri arasında oturduğunda. Onun idamını eğlence olarak izleyen bir seyirci gibi.

Dudaklarım öfkeyle kıvrılıyor, aleve tutulmuş yanan kağıt uçları gibi.

Ona dönüyorum, Manu muhafızların üzerinden geçip beni karşılariken danışman unutuluyor.

"*Sen.*"

Elleri beni savuşturmak için kalktı. "Kızgın olduğunu biliyorum-"

"*Kızgın mı?*" Soğuk, karanlık bir kahkaha boğazımdan süzülüyor.

"Kızgın değilim. *Öfkeliyim.*" İleri doğru bir adım atıyorum, çürümüşlüğümün merdivenleri çürütmesine izin veriyorum. "Ona hemen buraya gelmesini söyle, yoksa bütün şatosunu çürütürüm."

Kara gözleri parlıyor. "Yapamam," diye homurdanıyor. "O burada değil." Durakladım. "Nerede o?"

Cevap vermiyor ve ben tiksintiyle başımı sallıyorum. "Altıncı sınıfta, değil mi?"

Burun deliklerinin parlaması ihtiyacım olan tek doğrulama. Gücünü ve etkisini arttırmaya devam etmek için doğruca oraya uçacağını tahmin etmeliydim. Ama intikam almak için geleceğimi biliyor olmalıydı, yine de herkesi onun yerine benimle yüzleşmek için bıraktı.

Korkak.

Başımı eğip ona bakıyorum, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. "Sorun ne Manu, yalan söylemek ve adam kaçırmak uykunu mu kaçırdı?"

Boğazının düğümlendiğini görüyorum, yüz ifadesindeki pişmanlık ifadesini silip atıyor. "Emirlere uyuyordum. Ben kız kardeşime sadığım. Tıpkı senin kendi sadakatlerin olduğu gibi. Ben görevimi yapıyordum," diye ısıırıyor.

Boynumdaki damarların, derimi yırtıp ona saldırmak istercesine çeneme yapıştığını hissedebiliyorum.

"Conflux'ta ne oldu-"

O cümlesini tamamlayamadan elim dışarı fırlıyor, kavrayışım sözlerini boğuyor. Daha fazla muhafız arkamı sarmak için sinsice dışarı çıktı ve daha fazlası oklarını bana doğru doğrulturken kalenin pencereleri itilerek açıldı.

Onlara aldırmiyorum.

Tüm odağım Manu'nun boğazını elimde tutmak, hafifçe sıkıldığında başparmağıma çarpan nabzında.

"Conflux'ta olanlar kız kardeşinizin en ölümcül hatasıydı."

Boğuluyor, havasızlıktan yüzü renk değiştiriyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Gözlerini kafatasından ayırmak, kalbini göğsünde çürütmek çok kolay olurdu.

"Yerinizde olsam onlara geri çekilmelerini söyledim."

Manu muhafızları durdurmak için elini kaldırıyor ve hakkını vermeliyim, benimle savaşmaya bile çalışmıyor. Sadece hava yolunu sıkımsama izin veriyor, onu ayaklarından kaldırmama izin veriyor, fae gücüm büyüm kadar artıyor.

Yakınına eğildim, dişlerimi sıkarak konuşurken irkilmesine neden oldum. "Kız kardeşin Auren'i taciz etti. Onun hakkında yalanlar yaydı. *Benden alınmasını* emretti. *Ve sen de emri yerine getirdin.*"

Gözlerindeki korku beni tatmin etmeye yetmiyor.

Bir anda çürüğümü savurdum, arkamdaki zeminin çatlamasına neden oldum ve sıraya dizilmiş düzinelerce muhafızı yuttum. Onların şaşkınlığı Zehirli toprak kendi üzerine çöküp onları bataklık gibi içine çekerken çığlıklar patlıyor. Pencerelerdeki okçular da düşüyor, çürüme ip gibi etraflarını sarıyor ve onları yere çekiyor, sinirler ölüyor, uzuvlar iflas ediyor.

Sonnil elleri ve ayakları üzerinde geri dönmeye çalışıyor ve başaramıyor, ancak merdivenler yol vermeye devam ediyor. Havaya pis bir koku yayılıyor, bir zamanlar Gücüm duvarlarına yayıldıkça, mercan çatılarını delip geçtikçe ve ahşap kapıları çürüttükçe pitoresk kale şimdi çalkalanan bir yıkım karmaşası. Okyanusun sesi boğucu çığlıklarla bastırılıyor.

Kaila'nın burada olup ona hak ettiği kaleyi verdiğimi görememesi çok kötü.

Bu sırada Manu'yu tutmaya devam ediyorum, görmesine, duymasına izin veriyorum. Onu ve diğer herkesi kolayca bitirebileceğimi *bilmesine* izin veriyorum ve bu farkındalığı yüz ifadesinde görüyorum. Kara gözlerindeki dehşete düşmüş teslimiyeti görüyorum.

Çırpınıyor, kelimelerle boğuşuyor. "Öldür beni... o zaman, Ravinger. İntikamını al."

"Hayır, Lord Manu!" Sonnil ağlıyor.

Ama karanlık bir şekilde kıkırdıyorum ve ağzımı Manu'nun kulağına dayayıp sesimi daha da alçaltıyorum. "Oh, Manu, seni öldürmeyeceğim."

Yüzündeki şaşkın korkunun parıltısını görmek için tam zamanında arkama yaslanıyorum. "Ölüm yeterli değil. Senin ve kız kardeşinin *acı çekmesini* istiyorum," diyorum karanlık bir şekilde.

"Kaila hayatımdaki en önemli kişinin kaçırılmasını emretti, ben de aynısını yapacağım. Bugün benimle yüzleşmek için ortaya çıkman sadece mutlu bir tesadüf Manu, çünkü Kaila için en önemli kişi... *sensin*."

Boynundaki sinire bir çürük dalgası gönderip onu anında bayıltmadan önce tek yapabildiği gözlerini açmak.

Kıpırdamayan bedenini omzumun üzerinden atıp topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bozulmadan bıraktığım dar patikadan geldiğim yöne doğru yürüyorum. Arkamdan gelen boğucu muhafız sesleri adımlarıma eşlik ederken, diğerlerinin yanından geçip hâlâ hastalıklı kumda ilerlemeye çalışıyorum.

Crest çürüyen topraktan ayrı duruyor, çenesi Sanki onları ısırarak istiyormuş gibi askerler. Yukarı tırmanıp dizginleri almadan önce baygın Manu'yu eyerin arkasına bağlıyorum.

Dışarıdaki katliama bakarken bir kez daha sessizlik öfkemin üzerine çöküyor. Kalenin kapılarının bozulmasını ve menteşelerinin çürümesini izliyorum. Cam pencerelerin paramparça oluşunu ve cesetler zehirli kumun içinde mumyalanırken sahil kumundaki çizgilerin enfekte kan gibi yayılışını izliyorum.

Ama bu yeterli değil.

Hepsini soluk soluğa bırakıyorum, boğuluyorlar, gökyüzüne bakıyorlar, büyüm onları sülük gibi emerken hayata tutunmaya çalışıyorlar. Sonra Manu'nun kocası Keon'un aniden kaleden dışarı koştuğunu görüyorum. Yüz ifadesi dehşetle doluyor.

Eyerin üzerine fırlattığım kişiyi fark eder, ancak bir adım daha atamadan parçalanmış kapılar üzerine çöker.

Dizginleri çekiyorum. Crest kanatlarını açıyor ve uçuyor. Arkamda yıkılmakta olan bir kale ve zehirli bir toprak bırakarak, bozulmuş kumda çürüyecek düzinelerce cesede sırtımı dönüyorum.

Bir mesaj.

Pişman olduğum tek şey, kardeşini çaldığımı, muhafızlarını öldürdüğümü ve kalesini çürüttüğümü öğrendiğinde Kraliçe Kaila'nın yüzünü göremeyecek olmam.

İnsanlar sözlerime kulak vermeyi unutmamalı. Onları oklarını kaybetmemeleri için uyarmıştım. Bana ya da Auren'e bulaşmamaları

konusunda uyardım.

Crest bir kükreme sesi çıkarıyor, havaya yükselirken kanatlarını açıyor, indiğimiz kadar hızlı bir şekilde bulutları yararak yükseliyoruz. Ryatt şimdiye kadar Dördüncü Krallık'a doğru yola çıkmıştır.

Ama ben? Henüz Brackhill'e dönmüyorum.

Çünkü derimin altında kaynayan çürük hala gümbürdüyor. Şiddetli rüzgar kulaklarımda gümbürdüyor ve öfkem sağır edici bir kükremeyle haykırıyor.

Çünkü ona ulaşamıyorum.

Onun yerine intikam alacağım.

QUEEN MALINA

I Penceredeki parmaklıkların arasından bakıyor, yerdeki sivri yarıkların arasındaki patikayı gözlüyor. Buradan en yüksek kuleden Cauval Kalesi, ordunun karda kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir yılan gibi nasıl hareket ettiğini görebiliyorum. Düşmanlık yolunu oyan sinsi bir yağmacı.

Bir Fae ordusu.

Bu mümkün olmamalı. Fae'ler yüzlerce yıldır yoklar. Dünyalarımızın birbirine bağlanma şekli bozuldu. Kalıcı olarak. Hepsi gitti. Orea ile hiçbir şey yapmak istemediler çünkü bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. Kendilerini üstün görüyorlardı, çünkü dünyamıza sihir getirmişlerdi ve onlar olmadan hiç sihrimiz yoktu. Bu kopuk bağlantı her şeyin sonu olmalıydı.

Her şey sona
ermişti. Şimdiye
kadar.

Gözlerim sola kayıyor. Pencereden neredeyse görünmüyor.
ama tam orada, girişini görebiliyorum - Lemurya köprüsünü.

Fae sürülerinin gelmeye devam ettiği yer.

Ellerimi iki yanımda yumruk haline getiriyorum ama bir acı hissiyle parmaklarımı açıp her iki avucumdaki kesiklere bakıyorum. Yarıklar kırmızı ve kızgın olmak yerine, kesikler boyunca uzanan deri maviye dönmüş. Küçük buz tabakaları iyileşmeyen çizgileri gagalamış.

"Ben Colier kraliyet soyundan Kraliçe Malina Colier'im ve kaybedileni geri kazanmak ve yeni olanı elde etmek için kanımı seve seve veriyorum."

Sesim kulaklarımda yankılanıyor ve göğsümün sertleştiğini hissediyorum. O gecenin katmanları sayfa sayfa aşağıya süzülüyor ve gerçekte neler yaşandığını net bir şekilde anlatıyor, çünkü sanki çiçekli bir rüyadan uyanmışım ve kabus gerçekmiş gibi hissediyordum.

Fae ikizleri bana yalan söyledi. Beni kandırdılar. Beni manipüle ettiler ve burada olmayanı görmem için bir çeşit büyü kullandılar. Ta ki ben onlara kanımı verene ve o kırık köprü *sağlamlaşana* kadar.

Karşıya geçen ilk fae askerleri beni doğruca Cauval Kalesi'ne sürükledi ve Pruinn'in emriyle beni buraya kilitledi. Ne onu ne de Fassa'yı gördüm.

O zamandan beri Friano ile görüşüyorum. Günler, belki de haftalar oldu. Bilemiyorum. Belki de dünyanın kıyısına bu kadar yakinken zaman farklı geçiyordur.

Öfkelendim, volta attım ve durmadan küfrettim ama bunların hiçbiri duyulmadı.

Hiçbiri görülmedi. Hiçbiri önemli değil.

Bu hep böyle olmuştur. Bana ihtiyacı olan erkeklere amacımı yerine getirdikten sonra bir kenara itiliyorum, çünkü onlar için sadece bir değerim var.

Benim kanım.

Kırık pencereye hâlâ yapışmış olan bir cam parçasında hayalet yansımamı görebiliyorum. Beyaz saçlarım birbirine karışmış ve omuzlarımda gevşek bir şekilde asılı duruyor. Onu yıkayacak yağ ya da sabun yok, tıpkı buruşuk ve kirli asılı duran giysilerim gibi. Yüzüm neredeyse boş görünüyor, ölümcül derecede soluk tenimin altındaki yanaklarımın keskin kemikleri sadece koyu renk saçlarımla tezat oluşturuyor.

Buz mavisi gözlerimin altındaki halkalar.

Bu kale gibi bir harabeye benziyorum.

Restorasyon tam bir komediydi. Bu oda sağlam, ama zar zor. Ne duvar kağıdı, ne boya, ne halı kaplı zeminler ne de sıcak avizeler var. Hepsi zaman ve soğukla birlikte soyulup gitmiş ve burayı çorak bir yer haline getirmiş.

Benim gibi.

Büyük, rahat bir şey olduğunu düşündüğüm yatak mı? Aslında eğri büğrü, iki ayağı eksik, üzerinde yıpranmış bir örtü ve lekeli bir şilte var. Küvetin içinde çamaşır yıkamak için teneke bir leğenden başka bir şey yok ve havanın kendisi onlarca yıllık toz kokuyor.

Kristal çiçeklerin kokusu yok artık. Lirik müzik sesi de yok. Başından beri bir çeşit fae büyüğü altındaymışım ve buranın güzel bir yer olduğunu düşünüyordum. Bahse girerim fae ikizleri bana çok gülmüşlerdir.

Parmaklarım tekrar yumruk haline geliyor ve anında soğukla doluyorlar. Nefes nefese kalıyorum, ellerimden aşağı beyaz taneler süzölmeye başladığında yere bakıyorum. Kar yağışı, avuç içlerimdeki kesiklerden bir enfeksiyondan sızan irin gibi sızıyor, aşağıya damlıyor ve yerde kar tutamları bırakıyor.

Sihir.

Fae ikizleri ayinlerini yaptıkları anda bir şekilde içimde doğan soğuk, yabancı büyü.

"Kardeşim ve benim çok eşsiz büyülerimiz var kraliçem. Sadece birlikte

alışırlar. Yeni bir şey aşılayabilirim..."
"Ve eski bir şeyi restore edebilirim."

"Bu Orea krallığını yeniden kurmak için gönüllü olarak sunulan saf bir Orea kralının kanı..."

"Bunu bize sunarak, kardeşimin büyüünün size büyü aşılayacağına ve size tam olarak hükmetmek için ihtiyacınız olan şeyi vereceğine inanıyorum."

Yalanlar ve gerçekler bir arada.

Benim yönetme hakkıma inanmadılar. Köprüyü onarmak için sadece kanıma ihtiyaçları vardı, ben de kanımı verdim. İsteyerek.

Görünüşe göre Friano haklıymış. Kardeşinin gücü karşılığında bana büyü verdi. İçimden kontrolsüzce akan ya da soğuk bir uykuda yatan buz ve kar.

İşe yaramaz.

Arkamda bir çınlama sesi yankılanıyor ve irkiliyorum. Duyduğum tek şey Kendi düşüncelerimin sesleri ve pencereden giren rüzgarın iniltisi, bu yüzden başka her şey sarsıcı.

Omzumun üzerinden, kırık masanın üzerinde birdenbire beliriveren tepsiye bakıyorum. Düzensiz bir şekilde ortaya çıkıyor ama içinde hep aynı şey var. Bir parça ekmek. Bir kase güveç. Bir fincan çay.

Mahkum tayınları.

Bakışlarımı kaçırıyorum, tamamen ilgisiz.

Ellerimi kaldırıp pencerenin parmaklıklarını kavriyorum ve dışarı bakıyorum. Dışarıdan gelen soğuk esinti beni rahatsız etmiyor, odanın içindeki soğuk da öyle. Bacanın içine bırakılmış odun yığını hâlâ yanmıyor.

Çünkü ihtiyacım yok. İstemiyorum.

Daha fazla asker alayının karlı arazide ilerleyişini izliyorum. Kalenin geri kalanının bir tür üs haline geldiğini biliyorum, ancak sadece giren ve çıkan fae'lerin bakışlarını yakalayabildim, sadece yıkık duvarlardan yükselen bağırışları veya sesleri duyabildim. rüzgar sesleri yok etmedi.

Yine de kulak misafiri olmama gerek yok. Ne planladıklarını bilmek için Orea'ya kaçırılan büyük miktarda asker ve silahı görmeme gerek yok. İkizler benim için heceledi. Fae'ler Orea'yı ele geçirmek için geri döndüler. Ve bu dolambaçlı, sürekli alay? Highbell'e doğru gidiyorlar.

Benim krallığım.

Ellerimin altındaki parmaklıklar buz gibi soğuyor. Paslı metale yayılan mavi donu izliyorum ve avuçlarıma bakmak için ellerimi çekiyorum.

Avuçlarımda

dilim dilim kesiyor. Don çekiliyor, mavimsi beyaz renk geri geliyor.

kesiklere doğru. Çabucak parmaklıkları tekrar kavradım. Ayazın geri gelmesi için ısrar ediyorum ama gelmiyor.

Her seferinde olduğu gibi kontrol etmeye çalışıyorum.

Uyarı vermeden sürekli yukarı çıkıyor ama her kullanmaya çalıştığımda kayboluyor.

"Süslü numara."

Sesle birlikte etrafımda dönmeye başladım ve karşımda suikastçıdan başkasını bulamadım, gölgeler buhar gibi ona yapışmıştı. Onun varlığı Tehdit çılgınlıkları atıyor, çünkü beni henüz öldürmemiş olsa da, beni buraya kadar takip etmesinin tek sebebinin bu olduğunu unutamam. Korumalarımı nasıl öldürdüğünü ve Jeo'nun göğsüne bir bıçak sapladığını unutamam.

Her zamanki gibi siyah pelerinini giymiş ve kapüşonunu aşağıya doğru çekmiş. Tek görebildiğim yüzünün alt yarısı, koyu kahverengi teni yerini ağzını çevreleyen açık renk pigmente bırakıyor. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor ve gözlerini göremesem de içime işlediklerini hissedebiliyorum.

"Bu yüzden mi yaptın?" diye soruyor, duvara yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş bir halde.

Kendini beğenmiş, aşırı rahat pozu beni rahatsız ediyor. Sihrinin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama istediği her yerde cisimlenebiliyor gibi görünüyor. Öylece odamda belirebileceği düşüncesi içimi bir korku ürpertiyle dolduruyor.

"Bu yüzden mi ne yaptım?"

Kapüşonu düşük ve gölgeleri onu mürekkeple yıkıyor olsa da, gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyorum. "Aptalı oynama Queenie," diyor, sesi derin ve gıcırtılı, sanki uzun zamandır konuşmuyormuş gibi her zaman o sertlikte. "Malina Colier'in güçsüz doğduğu herkesçe bilinen bir şey. Bu yüzden mi dünyanıza ihanet ettiniz? Fae pislikleri sana sihir numaraları yapabileceğine dair söz verdikleri için mi?"

İçimdeki öfke kabarıyor, dilime saplanıyor, ben de kırıkları tükürüyorum. "Ben dünyama ihanet etmedim, Fae'ler *bana* ihanet etti! Bunu *onlar* yaptı!"

Duvardan o kadar hızlı uzaklaşıyor ki kendimi yakalayamadan geri çekiliyorum. Onun bir suikastçı olduğunu bir an için bile unutmama izin veremem.

"Bunu *sen* yaptın," diye hırılıyor yüzüme. Gölgeleri öfkesiyle birlikte düzensizleşiyor, bir ateşten yükselen duman gibi kıvrılıyor, ölüm ve yıkımı temsil ediyor. Yine de bu kadar yakından yüzünü daha fazla görebiliyorum. Düşmanlıkla kanayan karanlık gözlerini görebiliyorum. "Bencilliğin yüzünden. Kendi önemin yüzünden. Kendi pis egon yüzünden."

"Ne cüretle-"

Boğazımı sıkıyor. Bu cüretkârlığı karşısında o kadar şaşırıyorum ki kelimelerim uçup gidiyor.

Havamı kesecek kadar sert bastırdığı için değil.

-Ama onun sıcaklığı yüzünden. Bu bir şok, bir ısı parlaması.

Neredeyse acı veren dokunuşundan yayılıyor ve tenimin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemi sağlıyor.

"*Bu ne cüret. Senin yüzünden Fae'ler Orea'yı işgal ediyor.*

Uyan artık ve bir şeyler yap!"

Uzanıp kolunu çekiyorum ve o da bana izin veriyor. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Başlangıç olarak biraz sorumluluk almaya ne dersin?" diye homurdanıyor. "Size söyledim. Bunu yapanlar onlardı. Beni manipüle ettiler." "Ve sen de onlara inanmakta çok acele ettin, değil mi? Onlar *Hak ettiğin* tüm bu büyük şeyler hakkında fısıldadın. Bir kez bile durup sorgulamadınız, çünkü gerçekten böyle düşünüyorsunuz. Dünyanın sana borçlu, çünkü sen gururlu, hak sahibi bir sürtüksün."

Dişlerim birbirine çarpıyor. Aralarında küçük buz parçaları çıtırdıyor.

"Bana kaltak deme."

"Öyle davranma," diye karşılık veriyor.

"Bunu Fae'ler yapıyor."

"İşte yine başladın," diye karşılık veriyor, bakışlarında nefret yüzüyor.

"Bu

hep başkasının hatası. Başka birinin sorunu. Gerçek şu ki, etrafınızda olup biten her şeye siz sebep oldunuz."

Omurgam öfkeyle sertleşiyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Görünüşe göre hiçbir şey hissetmiyorsun. O askerlerin Altıncı Krallığa doğru yürümesi umurunda bile değil mi?"

"Tabii ki umurumda," diye çıkışıyorum.

Bana tiksintiyle bakıyor. Sanki ona itici geliyormuşum gibi. "Hiç de öyle görünmüyor, Soğuk Kraliçe. Belki de insanların söylediği gibi gerçekten kalpsizsin."

Öfke, göğsümü delip geçen buz parçaları gibi hissediyorum. "*Çık dışarı.*" "Hayır. Çıkacağımı sanmıyorum," diyor, bana daha da yaklaşarak

Göğüs göğüse gelene ve beni olduğum yerde dondurana kadar. Ondan yayılan sıcaklık o kadar ürkütücü ki nefesimi içime çekiyorum.

Kaburgalarımın içine işliyor, taştaki çakmaktaşı gibi kıvılcım çıkarmak istiyor. "Sanırım burada kalıp seni göğsünden bıçaklayacağım ve bıçağımın bir buz parçasına çarpıp çarpmayacağını göreceğim. kas ve et."

"Benim krallığıma doğru yürüyorlar!" Yüzüne karşı bağıríyorum, sesimin tizliğı havayı ısıríyor. "Ne hissettiğimi bildiğini sanma."

"İyi," diyor, gölgeli yüzü, tehditle parlayan karanlık gözlerini görmem için yeterince aşağı eğiliyor. "O zaman ne hissettiğini söyle Soğuk Kraliçe. Her şey hakkında. Krallığının seni reddetme şekli. Kocanın da aynısını yapması. Halkının sana karşı ayaklanmasını. Sihrin olmadığı için babanın sana zar zor tahammül etmesi." Son kısmı kulağımın soğuk kabuğuna doğru söylemek için eğiliyor. "Sevgilini öldürme şeklim."

Ağzım kurudu.

Beni izlemek için hafifçe geri çekiliyor, ben sarsıcı bir nefes alırken gözleri yüzümde geziniyor. Aramızdaki boşluk kalınlaşıyor, katmanlaşıyor gerginliğin ötesinde bir şeyle. Nefeslerimiz savaşta gibi görünüyor. Aynı anda nefes alıyoruz, göğüslerimiz birbirini itiyor, sanki hakimiyet için savaşıyormuşuz gibi. Alan için. İkimiz de diğerrinin pes etmesini istiyoruz.

Ya da belki... her ikisi de savaşmaya devam etmek istiyor. *Hissetmek* için.

Günlerdir hissettiğim tek şey yumuşak, rahat bir soğuk olsa da, vücudundan gelen ısı ve dudaklarından çıkan nefes, en küçük sıcaklık ipucuyla bana sürtünüyor gibi görünüyor. Yapışıp kaldığım uyuşukluğu çözüyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Bu da beni öfkeliendiriyor.

Ondan uzaklaşıyorum, geri çekiliyorum, sıcaklığı uzaklaştırmak için zorluyorum.

Artık birbirimize dokunmuyoruz. Beni izlerken gölgeleri etrafını sarıyor.

"Beni gizlice çıkar," diye aniden talep ediyorum.

Suikastçı kara kaşlarını çatıyor. "Affedersiniz?"

Kendimi toparlıyorum, az önce verdiğim tepkiyi bir kenara itiyorum ve hiç olmamış gibi davranıyorum. "Gölge büyüünün buna izin vereceğini biliyorum. Aksi takdirde buraya giremezdin. O yüzden çıkar beni."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü inandığınızın aksine, Highbell'e ne olacağını önemsiyorum. Orası benim krallığıma doğru yürüyorlar," diyorum pencereyi göstererek.

"Halkımı uyarmam gerekiyor."

"Onları uyarmak istiyorsun," diye tekrarlıyor donuk bir ses tonuyla. "Seni deviren, varlığını reddeden ve seni kraliçe olarak ilan eden krallığı mı?"

Onları uyarmak mı istiyorsun?"

Öfke kaburgalarımı sarıyor, bir korse gibi sıkıyor. Sözlerinin nefes almamı zorlaştırdığını hissediyorum. Çünkü o acı verici, çileden çıkarıcı sözler, reddedilişlerimin hatırlatılması... bunlar çok çiğ. Çok fazla ısırıcı. İçimden parçalar kopardılar ve beni kanamaya bıraktılar.

"Çıkmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Uzun bir süre bana bakıyor, tek ses pencereden içeri giren rüzgârdan geliyor. Bekliyorum. Cevabını duyana kadar nefes alamıyorum. Bunun delilik olduğunu bilmek. O beni öldürmek için peşimden gönderilen bir suikastçı ve yine de dünyada yardım isteyebileceğim başka kimse *yok*, çünkü kimsem yok.

Ben hiç yapmadım.

Sonunda, "Hayır." dedi.

İnkâr etmesi ağzımı açık bırakıyor. "*Hayır* mı?"

"Hayır," diye tekrarlıyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana inanmıyorum."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Bana inanmak mı? Hangi konuda?"

Dönüyor ve gölgeleri, pelerininin kıvrımlarından aşağı sarkan uzun bir tren gibi etrafında sürükleniyor, benden uzaklaşmaya başlarken yere sürtünüyor. Benim isteğimden.

"Affedersiniz! Size bir soru sordum!" Arkasından sesleniyorum, onu geri çekmeye çalışıyorum ve neden bunu yapmak istediğimi merak ediyorum.

Kapıda durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de sana bir cevap verdim Queenie. Beni buradan doğru nedenlerle gitmek istediğine inandır, sonra konuşalım."

Suikastçı gölgeleri kendine doğru çeker, tıpkı alevlerin etrafından yükselen yoğun duman gibi. Gittikçe daha fazla, ta ki bir karanlık sürüsü ve bükülmüş ışık parıltıları olana kadar. Sonra, tüm şişkin gölgelerini de yanına alarak bir şekilde odadan kayboluyor.

Umudumu alıyorsun.

Ruhumu parçalamaya başlayan yıkım pençeliyor. Kaburgalarımı kazıyan ve göğsüme gömülen ikiz tırnaklar, çünkü bunlar Bana yönelttiği suçlamalar... hepsi doğrudu.

İşte buradayım, bu gerçeklerin bedeliyle baş başa bırakıldım. Soğukla baş başa kaldım. Yine de göğsüm hala sıcak. Tam dokunduğumuz yerde.

Ve bundan hoşlanmıyorum.

AUREN

C bilinç bir esintiyle gelir.

Tuhaf bir hava akımı ayaklarımın üzerinde dolaşıyor, her ikisi de eskisi kadar yoğun olmasa da hala acı içinde zonkluyor. Bir gözümü açamadan kaşlarımı çatıyorum ve bir kapak açıldığında, yattığım yerde tepemde dikilen birini görüyorum; dudaklarını büzmüş, ayak parmaklarıma hava üflüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, onu izlerken yönümü bulmaya çalışıyorum. Ayaklarımın üzerinde her açıdan nefes vermeye devam ediyor ve beni yatıştıranın onun nefesi olduğunu fark ediyorum. Her iki tabanımda ve ayak parmaklarımda her birinde zonklayan yanıkların üzerine yayılan bir merhem gibi hissettiriyor.

Kendimi bilinçsizliğin ağır dalgasından tamamen uzaklaştırdığımda, kadının nefesinin sadece ayaklarımı yatıştırmakla kalmadığını fark ediyorum. Onları *iyileştiriyor*.

İki gözüm de sonuna kadar açıldı ve dirseklerimin üzerinde dengede durmak için yukarı doğru sarsıldım. Ani hareketimle geriye doğru yalpalıyor, elleri sarı elbisesinin üzerinde duruyor.

"Oh, çok özür dilerim! Seni uyandırmak istememiştim," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Ben Estelia."

Koyu kahverengi teni ve omuzlarına kadar sarkan sıkı siyah bukleleri var. Her iki yanağında da parlak turuncu çizgiler var ama bunlar rujdan değil. Sanki cildi elmacık kemiklerinden başlayıp güzel kemerli kaşlarının kenarlarına kadar uzanan parlak bir renk almış gibi. Gözlerinin kehribar rengini ortaya çıkarıyor. "Çok memnunum Yine de uyanıksın. Sana birkaç iyileştirici nefes daha vermemin sakıncası var mı? Neredeyse bitirdim."

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden odaya bakıyorum. Sessizliğimi kabullenmiş gibi davranıyor ve dudaklarını büzerek tekrar üzerime eğiliyor. Nefesini tenimde hissettiğim anda, anlık rahatlamadan dolayı bir iniltiyi tutmak zorunda kalıyorum.

Birkaç nefes daha aldıktan sonra tekrar doğrulur. "İşte," diyor nazik bir gülümsemeyle.

Gözlerimi aşağıya çevirdiğimde, yanık ve kanlı ayaklarımın iyileşmek için en az bir hafta beklemiş gibi göründüğünü görüyorum. Daha iyi görebilmek için dizlerimi bükerek doğruluyorum. Çiğ topuklarımdan artık yaldızlı kan damlamıyor, kabarmış kemerlerim yok. Ayak parmaklarım da artık yanmıyor ve ayaklarımın kenarlarındaki deri soyulmuş gibi görünse de yeni bir tabaka oluşmuş bile.

"Nasıl-" Kuru sesim çatlıyor. "Bunu nasıl yaptın?"

Estelia uzanıp yakasına takılı olan pirinç iğneyi alıyor ve yüzüne düşen bir bukleyi tutturmak için kullanıyor. "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Çok." Acı, güneş yanığı gibi hafif bir sancıya dönüştü. Önceden olduğu gibi kavurucu bir acı yerine artık katlanılabilir, hatta görmezden gelebileceğim bir şey.

Ellerini kalçalarına koyarken memnun bir şekilde başını sallayarak "Güzel," diyor. "Elimden geleni yaptım. Ayakların çok kötü durumdaydı. Ama en azından şimdi daha iyi hissediyor olmalılar. Ben sadece acemi bir şifacıyım, bu yüzden korkarım onları tam olarak iyileştiremem." Elini kaldırıp alnında biriken bir ter damlasını sildi. "Herhangi bir resmi eğitim almadığım için başıma gelen bu - zaten almak istemezdim de. Bilselerdi beni doğruca başkente götürürlerdi, *teşekkür ederim*. Benim kendi hayatım var. aile işini yürütmek için. Monarşiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu yaşanacak bir hayat değil. Her neyse, daha ciddi yaraları iyileştiremem ama ihtiyaç duyulduğunda pek çok küçük yarayı iyileştirebilirim. Ve inanın bana, bir çiftçi kasabasında *her zaman bir* ihtiyaç vardır."

Ne diyeceğimi bilemeden ona göz kırpıyorum, bakışlarım ayaklarımdan yüzüne kayıyor. Ama ne dediğini kaçırmadım, acemi *şifacı*.

Şifacı. Tamirci değil.

Gözlerim saçlarının arasından zar zor çıkan kulaklarına kayıyor. Uçları sivri olduğu çok belli olan kulaklar.

Kalbimin göğsümde sertçe çarptığını hissediyorum.

"Ama bana bak, şimdiden gevezelik etmeye başladım. Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireyim. Rahatla biraz. O ayaklardan uzak durmalısın. yarın, ama yıkanman için bir şeyler getirebilirim." Kadın Bir an tereddüt ediyor, yüzünde çekingen, neredeyse utangaç bir gülümseme belirliyor. "Burada olmanıza çok sevindim Leydi Auren. Sizi iyileştirmek benim için bir onur."

Ben cevap veremedim Estelia dönüp odanın arka tarafına doğru yürüyor ve zemine yerleştirilmiş bir kapıyı çekiyor. Kapı yukarı doğru sallanıyor ve Estelia aşağı inip paneli arkasından çekerek kapatıyor, böylece kapı bir kez daha ahşap döşeme tahtalarıyla aynı hizaya geliyor.

Yalnız kaldığımda, bir an için etrafıma bakıyorum. Örümcek ağlarıyla örülü bir tavan arasında gibiyim. Çatının şekli tavanı alçaltmış, bu yüzden uzandığım yer oldukça kısa ama odanın ortasında ayağa kalkmama yetecek kadar uzun, yine de alanın kendisi sıkışık.

Kumaş sandıkları ve kavanozlanmış gıda maddeleriyle dolu istiflenmiş sandıklar, birkaç kilitli sandık ve bir bacağı eksik hasarlı bir sandalye var. Yumuşak ve rahat olmasına rağmen köşedeki dar bir yatakta yatıyorum. Arkamda yarım düzine uyumsuz yastık var, etraflarına gevşek şakayıklar serpiştirilmiş.

Sağında küçük bir masa ve bir fener var, uzak duvarda ise Mekânı aydınlatmak için tek bir yuvarlak pencere var ama tahtalarla kapatıldığı için içeriye sadece güneş ışığı kırıntıları giriyor. Duvarlara çivilenmiş tahtaları görmek beni tedirgin ediyor. Gökyüzünün benden saklanmasından hoşlanmıyorum. Bana çok fazla Highbell'i hatırlatıyor. Güneşi görememeyi.

Neredeyim ben?

Sessizlik içinde, yaşananların arka arkaya gelen anıları bir kafamdaki resim. Her fırça darbesinin Conflux'ta olanları tasvir ettiğini görüyorum. Altınım doğal olmayan dereler halinde içimden çıkmaya zorlanırken oluşan renk sıçramasını, yüzlerce insanı telef eden kara çürümeyi. Yere saçılan kırmızı kan.

Slade.

Çatı katının kapısı ittirilerek tekrar açılıyor ve yere çarparak beni düşüncelerimden uyandırıyor. Hatırladığım örümcek ağı saçlı kadın Odaya girmeden önce. Ayağa kalktığında hafifçe çizgili yüzünde bir gülümseme belirirken, kolları bir tepsiyle yüklüdür.

"Seni uyanık gördüğüme sevindim," diyor sırtarak, bir tepsi dolusu peynir ve ekmekle gelip yatağın başucuna koyarken. "Estelia senin için bir şeyler atıştırdı."

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde tepside ona bakıyorum.

"Tabak hoşunuza gitmedi mi? Başka bir şey var mı diye bakabilirim. Ne yazık ki akşam yemeği vakti geçti, bu yüzden serviste stoklar tükendi.

ama yoldan aşağı yürüyüp handa yedek bir şey olup olmadığına bakabilirim. Yine de tedbirli olmam gerekecek."

Neden ihtiyatlı davranması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok ama başımı sallıyorum. "Tabakta sorun yok, gerçekten. Sadece nerede olduğumu ya da senin kim olduğunu bilmiyorum ya da..."

"Ben Nenet," diyor elleriyle elbisesinin ceplerini düzelterek. Fener ışığında bile etek ucunun kahverengiye boyandığını görebiliyorum, ten rengi kumaşı kaplayan kalın kir izleri sanki sık sık diz çökmüş gibi

Zemin. Yaşlılık lekeleri soluk tenini mavi damar çizgileri üzerinde noktılıyor, ancak yine de kendini taşıma biçiminde bir gençlik var. "Özür dilerim, kendimi daha önce tanıtmalıydım."

"Ve..." Dilim ağzımın içinde kalınlaşıyor, bakışlarım keskin Kulaklarının uçları gümüş rengi saçlarının ipeksi tellerinden tomurcuklanıyordu. "Neredeyim ben?"

"Geisel'desin." "Ve bu da..."

Sorum üzerine başını eğiyor ama ben beklemeye devam edince gri gözleri keskinleşiyor ve öne doğru eğiliyor. "Annwyn'desin."

Annwyn.

Sanırım zaten biliyordum ama zihnimin onaylanmaya ihtiyacı vardı. Kulaklarımın bunu duymaya ihtiyacı vardı. Gerçekten düşünecek olursam, parlayan çiçeklerle dolu bir tarlada toprağa düştüğüm anda gerçek tenime işlemişti. Güneşi yüzümde hissettiğim anda bedenim evde olduğumu anladı.

Bir tür sersemlemiş melankoli üzerime çöküyor.

Nenet'in sesi yumuşar. "Artık iyisiniz, Leydi Auren."

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Geisel'daki herkes senin adını bilecek." Elini koluma dokunacakmış gibi kaldırıyor ama ben sertleşince kendini durduruyor. "Geisel'da Burada yaşayanlar kayıp yaldızlı kızı hatırlar. Bu sadece sen olabilirsin," diyor, bakışları tenimde, saçlarımda, gözlerimde geziniyor.

Kaşlarım çatıldı.

"Ne olduğunu hemen anladım," diyor gururla. "Şafak gibi parladın, bir çatlaktan döküldün ve sonra gökyüzünden düşüp o tarlaya düştün. Tıpkı çok uzun zaman önce onun yaptığı gibi."

Sertçe yutkunuyorum. "Kimin yaptığı gibi?" "Tabii ki Saira Turley."

Bu isim kollarımdan aşağı ürperti gönderiyor ve nabzım kulaklarımda

atıyor.

Anneme bana Saira Turley'in hikayesini tekrar tekrar anlatması için yalvarırdım. Köprüyü yürüyerek geçen Orealı kızı dinlemeyi çok severdim. ve sihirli bir dünyanın içine düştü. Nasıl bir kadına dönüştüğünü ve Fae prensinin kalbini nasıl kazandığını. Annwyn ve Orea'yı kardeş diyarlar olarak birleştiren ve Lemurya köprüsünü birbirimize giden yol haline getiren oydu. Gerçek bir peri masalıydı.

Diğer pek çok hatıra aklımda kalmasa bile onun hikâyesi hep aklımda kaldı.

Boğazımı temizliyorum. "Ama ben buraya onun gibi gelmedim. Saira Turley bir köprünün üzerinde yürüdü ve Annwyn'e geldi. Ben... gökyüzünden düştüm."

"Herhangi bir gökyüzü değil. *Bu* gökyüzü. Burada, *Geisel*'de," diye bastırıyor, gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar gülümserken kırışıyor, parmağını tavana doğru kaldırıyor.

"Bulutların arasından düştün ve onunla *aynı* alana indin, kırık kanatların arkandan güneş ışınları gibi akıyordu."

İkimizin de gözleri belime sarılı kurdelelere takılıyor. Onları korumacı bir şekilde tutuyorum, kendime hala burada olduklarını hatırlatıyorum ve bu engebeli zeminde beni sabitlemelerine izin veriyorum.

"Onlar kanat değil, onlar..." Başımı sallıyorum, bunalmış bir halde. "Anlamıyorum."

Öne doğru bir adım atıyor, gıcırdayan dizleri yere doğru eğiliyor, ta ki yatağımın yanına diz çökene kadar. Nasırlı parmakları terden sıırılsıklam olmuş avucumun etrafında hafifçe kıvrılıyor, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlü.

İrkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

İnsanlara özgürce dokunabilmek hâlâ çok yeni bir şey. Her zaman bunun farkında olmak, her zaman cildimi örtmek ve uzak durmak zorundaydım. Keşke gündüzleri kontrolsüzce altın dokunuşlar yapmadan gücümü nasıl kullanacağımı daha önce öğrenmiş olsaydım. Keşke geceleri çaresiz olmadığımı ve yakınımıdaki altınları çağırabileceğimi öğrenseydim.

"Bizim için kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Ses tonunu endişe kaplamış ve gözleri hüznlenmiş. "Biz sadıklar sana *Lyäri* Ulvêre deriz; altın olan gitti. Gecenin içinde kaybolan yaldızlı kız."

Tüylerim ürperiyor ve karıncalar gibi dağılıyorum.

"Neden...?" Her soru o tek kelimedede dile geliyor.

Neden Geisel'daki herkes beni tanıyor? Neden kendine sadık biri diyor? Neden bana acımaya yakın bir huşu ile bakıyor?

"Tanrıçalara çok uzun süre dua ettik ve sonunda bize cevap verdiler," diyor elimi sıkarak. "İnsanlar senin

uzun zaman önce öldü. Herkese seni unutturmaya çalıştı. Ama biz hatırladık ve şimdi buradasınız. Onun geldiği gibi siz de geldiniz, Leydi Auren. Ve şu haline bak..." Parıldayan gözleri beni inceliyor, sırtımda, aşağı sarkan şeritlerde geziniyor. "*Sen* yeni kırık kanatlı kuşsun, tıpkı Saira Turley gibi. Bize barışın şafağını getirmek için dökülen bir ışık parçası gibi düşün."

Zihnim dönüyor. Kalbim çarpıyor.

"Ama beni *neden* tanıyorsun?"

Gözleri umutla o kadar parlak ki gri, dövülmüş gümüş gibi parlıyor ama sonraki sözleriyle erimiş hisseden ben oluyorum.

"Sizi tanıyoruz Leydi Auren, çünkü bir gün geri dönmeniz için dua ediyorduk. Sizi tanıyoruz, çünkü siz Turley'lerin son doğan varisisiniz."

AUREN

Nenet'in açıklaması beni şaşırttı.
Ayakta olsaydım sanırım dizlerimin bağı çözülürdü. "Ben...
Ben..."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor, denizin ortasında bir girdap gibi çalkalanan beyaz bir gürültü köpüğüne kapılıyorum.

Turley mi?

Otmaya devam edemem. Onun ilanıyla olmaz. Sanki ben bir tür sunakmışım ve o da saygı göstermeye gelmiş gibi yerde diz çökmüşken olmaz.

Ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum ama yarı atılmış battaniye bacaklarıma dolanıyor ve tökezlememe neden oluyor. Nenet beni yakalamak için hamle yapıyor ama ben geri çekilip ellerimi uzatarak onu savuşturuyorum. Sarsılarak durdu ve endişeyle beni izledi.

Ayaklarım ağrıyor ama katlanılabilir durumda ve başımı tavana çarpmamak için hafifçe eğilmem gerekiyor. Küçük tavan arasına bakıyorum, aniden klostrofobik hissediyorum. Zihnim hâlâ o yoğunlaşan girdabın içinde, sözlerinin köpüklü alt akıntısı başımı döndürüyor, ama dilim

konusacak kadar bardağın karşısına geçmeyi başardı. "Saira Turley ile hiçbir alakam yok. Onunla kan bağı yok."

Kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Ama tabii ki biliyorsun."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyor, bir ileri bir geri volta atıyorum.

"Hayır. Bilmiyorum. Bilebilirdim..."

Değil mi?

Annemin bana Lemurya köprüsü hakkındaki hikâyeyi defalarca anlattığını hatırlıyorum. Neredeyse her şeyi unuttuğum zamanlarda bile masalın hep aklımda kaldığını hatırlıyorum. Ama bu sadece hikayeyi sevdiğim içindi. Bu akraba olduğumuz anlamına gelmez. Eminim birçok Fae çocuğuna Saira'nın hikayesi anlatılmıştır.

"Bir tür yanlış anlaşılma olmalı," diyorum ona, parmak uçlarımı sıkarak, kurumuş altın lekelerinin hâlâ tenime yapıştığını hissederek.

"Yanlış anlama mı?" Sanki bu çok mantıksızmış gibi başını sallıyor.
"Adın Auren mi?"

Başparmağımdaki bir altın parçasını kaşardım.

"Evet..." "Peki kaybolduğunuz gece bir savaş oldu mu?"

Kalbim küt küt atıyor, parmaklarım boğumdan aşağı iniyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "O zaman sensin. Sana söz veriyorum."

"Ama-"

"Sizi temin ederim ki, güneş gibi parlayan yaldızlı bir tene sahip başka kimse yok," diyor hafif bir kahkaha atarak. "Kaybolduğun gece yaşanan savaşla ilgili bir şarkı bile var, içinde senden bahseden bir mısra var ama onu söyleyen sadece biziz."

Boğazındaki bir gıcığı temizlerken nefesimi içime çekiyorum, kaşlarım çatılıyor. Şarkı söylemeye başlıyor, sesinin alçak tınısı sadece yıldızlar için yazılmış bir gece yarısı sonesi gibi havada sürükleniyor.

*...Sonra Bryol'un üzerine karanlık
çöktü, ama gelen sadece gece
değildi.*

*Yenmek için bir bela, bozguna uğratmak için bir ordu geldi.
Şehir harabeye dönmüş ve sakatlanmıştı.*

*Ve sabah olduğunda, şafak
söktüğünde, korkunç bir gerçek de
ortaya çıktı.*

*Küçük güneşimiz bulunamadı.
Yaldızlı kız Turley, mavi ile gitti.*

Son mısra sessizlikte yankılanırken sözler aklıma takılıyor, atan kalbim boşluğu dolduruyor. "Bryol..." Sesim çok uzaklardan geliyor, sanki kendi kafatasımda yankılanıyor. "Orası yaşadığımız şehirdi."

Orası benim evimdi.

Başını sallıyor ve saçlarının narin telleri sanki kafa derisine bağlı olmasalar uçup gideceklermiş gibi hafifçe havada asılı kalıyor. "Sen çok gençken

Savaş oldu ve sen kayboldun, Lyäri. Ne hatırlıyorsun?" "Pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kalın, parmaklarım hâlâ soyuluyor. "Ama ben

Bunu unutma."

Gecenin siyahıyla lekelenmiş Arnavut kaldırımli sokaklar vardı. Çatlaklar enkaz ve tökezleyen ayak sesleriyle doluydu. Parçalanmış pencereler ve

dağılmış camlar

parıldayan yıldızlar gibi yere yayıldı. Alevler sazdan çatıları tutuşturdu, samanları ve duvarları yalayarak aşağıya doğru yayıldı.

Çıglıkları hatırlıyorum. Gökyüzünden kıvılcım yağmuru gibi molozlar dökülürken sokakta patlamalar ve patlamalar tutuşuyordu. Sokaktaki diğer çocuklarla bir araya toplandığımızı hatırlıyorum, korku ve büyüünün tadı havada beni boğacak kadar yoğun bir şekilde hissediliyordu. O zaman olduğu gibi şimdi de boğazım düğümleniyor ve yemin ederim, ağaç kabuğuna bulanmış deri ve dumanın tadını bile alabiliyorum.

Nenet'in gözleri hala aynı hüznü taşıyor ve nazikçe "Sen gitmiş olan altınsın... sonunda bize geri döndün" diyor.

Tırnaklarımı avuçlarımın derinliklerine batırıyorum. Yapışkan altın parçalarını öğütüp koparıyor ve beni öğütmeleri için avucumun içinde sıkıyorum.

"Ee... neredeydin?" diye soruyor ve her ne kadar numara yapmaya çalışsa da bilmek için yanıp tutuştuğunu görebiliyorum.

Ellerim yanıma düşüyor ve küçük altın parçacıkları yere düşüyor. "Orea," diye cevap veriyorum, sesim kısık. "Orea'daydım."

Kendi gözleri de büyüdü. Bir an için tek yapabildiği bana inanmaz bir şekilde bakmak oldu. "*Orea mı? Ama... nasıl?*"

Başımı sallıyorum. Bu soruyu kendime o kadar çok sordum ki, artık cevabı olabilecek bir şeymiş gibi gelmiyor. İşte bu yüzden bazı sorulara, o ulaşılamaz gerçeklere olur. Bazen sorarız, sorarız ama cevap yoktur, tatmin olmazız. Boşluk bırakır Çözülemeyen sorgusuyla bizi sonsuza dek tüketecek delikler ve sahip olacağımız tek şey bu. Soru.

"Bilmiyorum."

"Birçok kişi seni aradı. Hiçbir iz bırakmadan gitmişsin. Ölü ilan edildin."

Boğazım sanki birinin topuğuyla kazılıyor ve havamı kesmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Peki ya ailem...?"

Söyleyemem. Hepsini söyleyemem. Ama Nenet tam olarak ne istediğimi biliyor gibi görünüyor. İfadesi daha fazla acıma ile filizlendiğinde, başı sallandığında, her zaman düşündüğüm şeyi doğruluyor, ancak nedense hala gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Öldüğüm ilan edildi, ama onlar gerçekten öldü.

Annem ve babam o gece Bryol'da öldüler ve onlarla ilgili sahip olduğum tek şey kötü anılar ve o yorucu, cevaplanamaz sorular olacak.

Hüzün göğsümün mağarasında çınlıyor, tüm yol boyunca yankılanıyor ve beni yaygarasıyla dolduruyor. Ben bir yetimim ve bu yetimlikle yaşamak zorundayım.

tüm hayatım boyunca bunun rezonansını yaşadım. Ama şimdi gerçekten

eminim ki

Ailem yok, ailemle yeniden bir araya gelmeye dair çocukluk hayallerimin hiçbirisi gerçekleşemeyecek... İçimin her boşluğunda yankılanan yalnız bir ses bırakıyor.

Hareket ettiğini duymuyorum ama Nenet aniden elimi kavlıyor, tenimdeki kurumuş altın onun avucunda tamponlanıyor.

"Artık buradasınız, Leydi Auren. Yeni kırık kanatlı kuşumuz evine geri uçtu." Bakışları kurdelelerimin arkamdan sarktığı yere kayıyor. "Son doğan Turley altın bir şafak gibi bize döndü."

Şafak sökmüş gibi hissetmiyorum. Ufkum kararmış gibi hissediyorum.

Slade'den ayrıldım. Ailem öldü. Bilmediğim bir yerdeyim ve etrafım tanımadığım insanlarla çevrili.

"Yani sen gerçekten de fae'sin," diyorum, yüzen zihnim her şeyi yüksek sesle duymak istiyor. "Sen fae'sin ve bu *gerçekten* Annwyn mi?"

Kendisine sorulan en aptalca soru buymuş gibi gülüyor. "Tabii ki ben bir fae'yim ve tabii ki Annwyn'im. Gökyüzünden düştün. Tanrıçaların seni nereye getireceğini sanıyordun?"

Sertçe yutkunuyorum. Gözlerimi daha da kırıyorum. Baş dönmesi tüm gücüyle geri geliyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Sanırım tekrar uzanmam gerek..."

Nenet'in ifadesi anında değişir. "Oh, bana bak. Ben sadece Lyäri ile konuşmak için fazla heyecanlı olan yaşlı bir fae'yim." Elim okşadı. "Kendini toparlamak için uzun ve güzel bir uyku daha çek. Dinlenmek için en iyi zaman uyku

Derin," diye tekrarlıyor uzaklaşmaya başlarken. "Yolculuğunuzdan sonra iyileştiginizde kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz. Şimdi dinlenin Leydi Auren."

Elbisesinin eteğini kaldırıp yerdeki açıklıktan geçerek merdivenlerden inmeden önce bana son bir kez gülümsüyor. Eliyle arkasındaki kapağı kapatıyor ve sonra yine yalnız kalıyorum.

Başım dönerek yatağa geri düşüyorum. Yatağın içine gömülüp, sanki beni içine alabilecekmiş gibi battaniyenin altına giriyorum. Sanki isyan eden düşüncelerimi zapt edebilirmiş gibi.

Annwyn'deyim.

Nihayet, yirmi yılı aşkın bir süre sonra, buradayım. On yıllardır bana eziyet eden soruların yanıtlarını almaya başladım ve nasıl hissedeceğimden emin değilim. Nasıl işlem yapacağımı. Kim olduğunuzu bir başkasından öğrenmek endişe verici. Olduğumu düşündüğüm kişiyle onların düşündüğüm kişiyi bir şekilde uzlaştırmam ve bu ikisini nasıl uyumlu hale getireceğimi bulmam gerekiyor.

Slade burada olsaydı, bu kadar huzursuz hissetmezdim. Bu kadar bağısız.

Bana her zaman özümdede kim olduğumu hatırlatan bir yolu vardı. Beni merkeze alırdı. Ya da

Belki de o benim merkezimdir. Belki de bu yüzden onsuz dengesizimdir.

Ondan ayrıldığımda sanki elekten geçirilmiş gibi hissediyorum. Tek yapmak istediğim onun içinde yüzmekken, içimde delikler açıldı, boşalmaya bırakıldım. Onun varlığının beni canlandırmasına izin vermek.

Conflux'ta öleceğimi sandım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sandım. Ve sonra, o geldi. Her zaman söz verdiği gibi benim için geldi, ona ihtiyacım olan kötü adam oldu. Benim için öldürdü, benim için Orea'yı yerle bir etti, beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaptı.

Tek istediğim ona geri dönmek. Annwyn ondan çalındığımdan beri beni çağırıyor ama şimdi geri döndüğümde kendimi her zamanki gibi kaybolmuş hissediyorum. Çünkü kendimi Slade'in yanında buldum ve sadece onunla gerçekten evimde olabilirim.

Onu kalbimin ötesine geçen bir şiddetle seviyorum ve bu yüzden o beni bulana kadar acı çekeceğim, sızlayacağım ve yas tutacağım.

Ve o beni bulacak.

Şimdilik gözlerimi kapatıp onu düşünüyorum, bilinçaltımın nazik parmaklarla uzanmasına izin veriyorum. Belki Orea'da bir yerlerde onun da gözleri kapanır. Belki benim çekimimi hisseder ve uyurken rüyalarımızda buluşabiliriz.

Ve belki orada, kısa bir süreliğine evimizde olabiliriz.

Çünkü yeni evimin o olduğunu fark ettim.

Uyandığımda, tahta penceredeki boşluklardan dışarının karanlık olduğunu anlayabiliyorum. Çok uyumuş olmalıyım, çünkü yemek tepsiyi yok ve onun yerine masanın üzerinde katlanmış bir dizi giysi var. Ayrıca yerde bir kova su var, ağzında iki paçavra düzgünce sarılmış ve tabanına bir parça sabun sıkıştırılmış.

Ayağa kalktığımda kurdelelerim arkamdan aşağıya doğru sürükleniyor.

Onları görmek sarsıcı. Sanki dönüşlerini sadece rüyamda görmüşüm ve uyandığımda yine gitmiş olmalarını bekliyormuşum gibi. Ama işte buradalar, sırtımda rahatlatıcı, tanıdık bir ağırlık.

Onları hissetmek için uzanıyorum, parmaklarımın yumuşak uzunluklarında gezinmesine izin veriyorum. Onları hareket ettiremiyor olabilirim ama varlıklarının omurgam boyunca filizlenmesi ve tenime fısıldadıklarını hissetmek... Bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey.

Daha önce onlardan nasıl nefret ettiğimi, varlıklarından nasıl utandığımı düşündüğümde utançla doluyorum. Onlar benim bir parçam, onlar benim.

-Ve şimdi onlarla ikinci bir şansım olduğu için, yeniden bir *bütün* olduğum için, onları hafife almayacağım. Ve kim bilir, belki de

Tanrıçalar sonunda beni dinliyor. Belki onlara bir kez daha hayat ve hareket verirler, yeter ki sabırlı olayım.

Gri kapüşonlu elbiseden sıyrılıyorum; kaşındıran Conflux giysisinden kurtulduğum için mutluyum. Kova ve sabunla bezi kapıp elimden geldiğince yıkanıyorum, soğuk sudan titreyerek cildimi kirden arındırıyorum.
kir ve yaldızlı kan.

Temizlendikten sonra ikinci bezle kurulandım. Bana kalan giysi seti, Orea'da tanıdığım tüm kumaşlardan daha yumuşak bir elbise. Hem kadife hem de saten gibi hissettiriyor ama ikisi de değil. Gri renklerin en yalın hali, etek ucu ve bedeni boyunca incecik ipliklerle dikilmiş bir tutam mavi, alt kısmı hafifçe yıpranmış ve bana birkaç santim fazla kısa. Ama Elbise bol ve arkası kurdelelerimin rahatça geçebileceği kadar alçak, bu yüzden kurdelelerimi aşağı sarkıtıp yerde kaydıklarını hissetmenin keyfini çıkarıyorum.

Ayakkabı yok ama yine de ayaklarımın nefes almasını tercih ediyorum. Hâlâ hassaslar, kenarları hafifçe soyuluyor ama eskisinden çok daha iyiler. Masanın üzerinde bir saç fırçası da görüyorum, bu yüzden gevşek bir örgü halinde bağlamadan önce karışık saçlarımı tarıyorum.

Ama bu hareketleri yapmak bile içimde yükselen endişeyi dindiremiyor. Bu tavan arasında, örümcek ağları, dağınıklık ve tahta pencereyle birlikte olmaktan hoşlanmıyorum. Tam olarak nerede olduğumu ve kiminle olduğumu bilmemek hoşuma gitmiyor. Ve daha da kötüsü, Conflux'tan dolayı hala bitkin hissediyorum, tükenmiş sihrim beni halsiz ve savunmasız yapıyor.

Vücudum acele etme ve gitme ihtiyacıyla uğulduyor. Mümkün olduğunca çabuk indiğim yere geri dönmek istiyorum. Slade'in başka bir yırtık açıp açmadığını ve beni bulmaya gelip gelmediğini görmem gerekiyor. İçimdeki her şey onunla yeniden bir araya gelmek için bastırıyor. İçimdeki her şey onu en şiddetli özlemle özlüyor.

Ya o tarladaysa ve nerede olduğumu bilmiyorsa? Kim?
Ben bayılalı kaç saat olduğunu biliyor mu? Ya yaralıysa? Ya yarığı tekrar açıtıysa ve bu onun gücünü tüketip
Ben mi?

Ona ulaşmalıyım.

Ayaklarım titreyerek aceleyle yerdeki kapağa koşuyorum ve kapağı çekip açıyorum. Aşağıya baktığımda, loş ışıktaki gördüğüm tek şey merdivene benzeyen bir dizi dar basamak. Tavan arasından çıkış yolunu hissederek inmeye başladım.

En alt basamağa ulaştığımda arkamı dönüyorum ve tam önümde palto ve

giysi rafları olan küçük bir dolabın içinde olduğumu görüyorum. İtmek zorundayım

Geçmek için onları bir kenara bırakıyorum ve bunu yaptığım anda giysiler tekrar yerine yerleşerek tavan arası girişini tekrar gizliyor.

Yere dizilmiş birkaç büyük çizmeye takılıyorum ama kendimi hemen ilerideki kapıya atıyorum. Kapıyı açtığımda kısa bir koridora giriyorum ve köşeden sızan ışığı takip ediyorum. Oturma odası gibi görünen bir yere giriyorum, loş aplikler yanıyor ve güzel bir soluk maviyi ortaya çıkarıyor. duvarlar ve yanmayan bir şöminenin etrafına yerleştirilmiş rahat mobilyalar.

Küçük ama temiz bir yer, ön taraftaki pencerelerin hepsi ağır perdelerle kapatılmış. Tuvalete açılan bir kapı görüyorum ve hızla oraya gidip işimi hallediyorum. İşimi bitirdikten sonra aynadaki yansımamı yakalıyorum ve gözlerimin etrafındaki gerginliği fark ediyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde, boğuk bir sesle donup kaldım. Sesler odanın diğer ucundan, şöminenin hemen sağındaki kapıdan geliyor. Parmak uçlarımda ilerleyerek minderli sandalyeleri geçip masanın etrafından dolanıyorum ve kapının hemen dışında duruyorum. Dikkatle kulağımı dayayıp dinlemeye çalışıyorum. Yine de elimden geldiğince, hiçbir kelime çıkaramıyorum. Tek duyduğum alçak bir ses uğultusu, ama kadın sesi olduğunu söyleyebilirim.

Tereddüt ediyorum, ama kapı aniden bir hava akımıyla açılınca duraksamam yarıda kesiliyor ve şifacı önümde kısa bir süre durunca irkiliyorum.

"Oh!" Estelia bir elini kalbine bastırarak haykırır. "Leydi Auren. Bu saatte ayakta olmanızı beklemiyordum."

Omzunun üzerinden bakıyorum, arkasında büyük bir mutfak görüyorum. Ahşap dolaplar ve raflar sarı duvarlarda sıralanıyor, lavabonun yanında düzgün bir tabak yığını var ve tezgah boyunca hemen hemen her tür bitki kavanozu dizilmiş gibi görünüyor. Tıpkı oturma odasında olduğu gibi, pencerenin

Lavabo kapalı, kalın çiçekli perdeler camın her santimini kaplıyor, böylece dışarıdan bir parça bile görünmüyor.

Geniş bir tezgah odanın ortasını kaplıyor ve tarladaki aynı mavi çiçeklerle dolu bir sürahi tarafından aydınlatılıyor. Kendi renklerini yayıyorlar.

Hafif bir ışıltı, mekânı aydınlatmaya yardımcı oluyor ve sakinleştirici renklerini yayıyor. Nenet'in yanında bir erkek oturuyor, her iki elinin arasında turuncu buhar girdapları yükselen içecekler var.

Nenet beni görünce neredeyse ayağa fırlayacak. "Leydim, erken kalkmışsınız! Şafağın sökmesine daha yarım saat var. Yeterince uyudunuz mu?"

Bakışlarım tanımadığım kişiye takılıyor. Çiçeklerden mavi görünen ama muhtemelen donuk bir sarı olduğundan şüphelendiğim kırpılmış saçları var. Omzuna atılmış bir bulaşık bezi ve sağlam beline dolanmış bir önlük var ama yüzü nazık, gözleri meraklı görünüyor.

"Kendimi çok dinlenmiş hissediyorum," diyorum Nenet'e dönüp bakarak.

Üçü birbirine bakıyor ve mırıldandıkları kelimelerin benimle ilgili olduğu izlenimini ediniyorum.

"Acıkmış olmalısın," diyor Estelia, garip duraklamayı keserek. "İçeri gel, seni besleyelim."

Ben içeri alınırken erkek bunu ayağa kalkmak için bir işaret olarak alıyor. "Ben Thursil. Nenet benim büyükannem," diyor ve tezgâhta benim için uzun bir sandalye çekerken kendini tanıtıyor. Şimdi söylediğine göre, küçük bir aile benzerliği görebiliyorum. Aynı gri gözlere sahip. "Benim için bir onurdur, Leydi Auren."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Onların toplu hürmeti beni garip ve temkinli hissettiriyor. Ayrıca sahaya dönmek için sabırsızlanıyorum ama güneş doğduğunda ve altın dokunuşumun yenilenip yenilenmediğini görebildiğimde bu bilmediğim yerde dışarı çıkarken kendimi daha güvende hissedeceğim.

Teklif edilen sandalyeye başımı sallayarak otururken, her zaman üzerimde bol miktarda olması için kendimi olabildiğince çok altına sarmak için zihinsel bir not alıyorum. Olur da güneş battığında onu çağırmam gerekirse diye. Endişeli olduğumu belli etmemeye çalışarak ayağımı sandalyenin alt basamağına vuruyorum.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye soruyor erkek fae. "Bir saat önce tam stok yaptık, yani mutfağımızda hemen hemen her şey var."

"Burası *benim* mutfağım, Thursil," diyor Estelia.

Ona bir gülümseme atıyor. "Elbette, ama ikimiz de biliyoruz ki burada senden daha çok ben varım, aşkım. Pişirme işini ve müşterilerle ilgilenmeyi sen yapıyorsun, ama ocağın başında durup yemek pişiren benim."

Gözlerini deviriyor ve bana bakıyor. "Sadece *benim evime* geldiği için Bir gün servette bana yahnimin berbat olduğunu söyledi ve daha iyisini yapabileceğine yemin etti. Ben de ona bunu kanıtlattım."

"Ve?" diye soruyor sırtarak.

Burnunu çekiyor. "Ve bu... marjinal olarak fena değildi."

Bana gülerek bakıyor. "Daha iyi. Aradığı kelime *daha iyi*. Beni işe almak zorunda kaldı."

İçimdeki gerginliğe rağmen kendimi gülümserken buluyorum. Gülmemek

mümkün değil - şakalaşmaları ve birbirlerine gösterdikleri bariz ilgi bulaşıcı.

"Şimdi bize bak," diyor ona, yüzünde bir sırıtışla sarı kaşlarını sallayarak. "Mutfağına ve külotuna girdim."

Gözleri yanlara doğru kıvrılıyor ve sivri bir parmağını ona doğru çarpıyor. "Ağızından çıkanı kulağın duysun Thursil Tern, yoksa *ikisine de* girmeyeceğinden emin olurum.

yakın zamanda bir daha böyle bir şey olmayacak."

İyi huylu bir şekilde kıkırdıyor ve yanağının turuncu kıvrımına bir öpücük kondurmadan önce kendisini çocuksu gösteren gamzelerini gösteriyor. "Elbette, aşkım."

Nenet gözlerini deviriyor ve bana bakıyor. "İkisini de dinle. Gülünç derecede aşık. Biraz iğrenç, değil mi?"

Hafifçe gülüyorum ama bu beni biraz da üzüyor. Slade'i kaburgalarımın inen keskin bir yumruk gibi özlememe neden oluyor. "Aşktan hoşlanmıyor musun?" diye soruyorum.

"Şehveti tercih ederim," diye cevap veriyor yaşlı fae kesin bir ifadeyle. İçimden bir homurtu kaçıyor.

Thursil ellerini birbirine vurmaktan önce, "Büyükannemi görmezden gel," diyor. "Şimdi seni doyuralım. Tercihiniz nedir leydim? Dünden kalma taze bir somun ekmek var, ya da isterseniz biraz meyve kesebilir ya da bir tart bulabilirim..."

Başımı iki yana salladım. "Minnettarım ama gerçekten indiğim yere geri dönmem gerekiyor."

Üçü de bana geniş gözlerle bakıyor, tarlada toplanan fae'lerde gördüğüm aynı korkunun ipuçlarını taşıyorlar. Rahatsız edici bir sessizlik, asılı bırakılmış sivri şeritler gibi aramızda kesiliyor.

Kimse bir şey söylemeyince devam ediyorum. "Biriniz bana yolu gösterebilir mi?"

"Ah, Leydi Auren, anlamıyorsunuz," diyor Estelia başını sallarken, ifadesi neredeyse kederli. "O alan gidebileceğiniz *son* yer."

AUREN

A Kaşlarım çatılıyor ve endişe beni sarmaya başlıyor. Vücudum geriliyor, kaslarım fırlamaya hazırlanıyor. Kararsızım. Emin değilim. Bu insanlara güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim.

"Neden tarlaya gidemiyorum?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Anlamıyor," diye mırıldanıyor Thursil, Nenet'e bir bakış fırlatarak.

"Hiçbir şey bilmiyorum..."

Sırtım tutuldu. "*Neyi biliyorsun?*"

Estelia bana "Dışarı çıkamazsın," dedi. "Güvenli değil."

Dışarı

çıkamam.

Güvenli

değil.

Midas'ın sözlerinin sarsıcı bir yankısı kafamın içinde çınlıyor ve anında tüylerim diken diken oluyor. Kurdelelerimi tutup kucağıma çekmek için geriye uzanmamı sağladı. Bana şimdi kim olduğumu hatırlatıyor. Kim olmadığımı.

Gözlerim sertleşiyor. "Yıllarca bana da aynı şey söylendi. Sözde güvenliğim için bir kafeste tutuldum, aslında bu kontrolle ilgiliydi. O yüzden şunu bilin ki, ne olursa olsun kimsenin beni bir daha kapana kıştırmasına izin vermeyeceğim. sebep."

Estelia'nın kehribar rengi gözleri şaşkınlıkla açılır ve hemen ardından özür diler. "Özür dilerim Leydi Auren. Öyle demek istemedim... Sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Kim olduğunuzu öğrenirlerse sizi alırlar."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Geisel, Saira Turley'nin şehridir. Burası onun ilk geldiği ve prenses olmadan önce yaşadığı yer. Bu yüzden burada yaşayanların çoğu hâlâ ona sadık, bu yüzden bize güvenebilirsiniz; çünkü burada olmanız gerçekten de dualarımıza bir cevap."

"Tamam..."

Kalın siyah bir bukleyi sivri kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana endişeyle bakıyor. "Ama sen gökten düştüğünde alevlendi. Bir çeşit..."

yırtıldı. *Garip* görünüyordu. Gelişinle ilgili gerçekler çoğumuz tarafından korunacaktır, ama seni sadece sahadakiler değil, daha fazlası da görmüş olabilir.

Birisi sadık *olmayan* birinin önünde konuşacak ve bu iyi bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?"

Kehribar rengi gözleri ağır bir bakışla içime batıyor. "Çünkü biz Turley'lere sadık olsak da Annwyn'deki pek çok kişi öyle *değil*."

Bunu söyleme şekli midemin duvarlarına taşlar döküyor ve endişemi kanatıyor.

"Bazı fae'ler Turley'leri sevmiyor mu?" Yavaşça soruyorum, ne ima ettiğini anlamaya çalışıyorum.

"Bazıları sizden *nefret* edecek. Seni yok edilmesi gereken bir düşman olarak görecekler.

çünkü aileniz hakkında yalanlarla beslendiler. Diğerleri ise sizi tamamen unuttu. Monarşi, soyunuzu önemsiz göstererek ailenizin tarihimizden silinmesine yardımcı oldu. Ama Annwyn bölünmüş durumda." Musluğu kristal topuzlarla desteklenmiş büyük mutfak lavabosuna yaslanırken kollarını önünde kavuşturuyor. "Bir Turley tahta oturalı yüzlerce yıl oldu ama biz sadıklar hatırlıyoruz. O zamanlar her şeyin nasıl olduğuna inanıyoruz. Tüm Annwyn barış içindeydi, topraklarımız ve büyümüz refah içindeydi. Saira geldiğinde, bir savaşı bitirdi. Fae'leri bir araya getirdi. Birçoğumuz onun taç giymesiyle gelen altın çağı hatırlıyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. Kulağa hoş geliyor, bu yüzden bazı insanların neden Turley'lere karşı olduğunu bilmiyorum. Benden neden nefret edilebileceğini anlamıyorum.

"Ama bu veraset Annwyn'de yüzyıllar önce değişti, bir Turley yönetmek istemedi," diyor Thursil, bakışlarımı ona doğru çevirerek dirseklerini karşımdaki tezgâha dayadı. "Onların yerine yeni bir halefin taç giymesi tüm Annwyn için bir şok oldu. "Annwyn'de Carricks o zamandan beri tahtta oturuyor."

Bu isim, kolumdaki gevşek bir iplik gibi zihnimin arkasında dolaşıyor ve tenimi gıdıklıyor.

"Ve taç giyen her yeni Carrick'le birlikte Annwyn olması gerekenden biraz daha uzaklaşıyor," diyor Nenet yanıma oturup fincanını tekrar eline alırken, sesine acı bir hava hâkim.

Estelia, "En kötüsü Tyminnor Carrick'in hüküm sürdüğü zamandı," diyor. Thursil başını sallar. "Bilmiyorum. Torunu Tyec tam bir baş belası."

"Onları bu kadar kötü yapan ne?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Herkesin canına okuyorlar," diyor Thursil. "Her yıl kanımızı emiyorlar, giderek daha fazla insanımız hayatta kalmak için mücadele ediyor. Büyülü fae'leri monarşinin hizmetine girmeye zorluyorlar. Şehirlerimizi kraliyet muhafızlarıyla dolduruyorlar."

"Ama Tyminnor'un yaptığı daha kötüydü," diye savunuyor Estelia. "Oreanlara karşı nefreti yayan oydu. Tüm fae'leri Annwyn'e dönmeye çağırdı ve bu süreçte aileleri parçaladı. Bazılarımızın onlardan nefret etmesine ve onları daha aşağı görmesine neden oldu. Ama o köprünün yıkılmasını emrettiğinde Annwyn'i gerçekten mahvetti."

Gözlerim kocaman oldu. "Lemurya köprüsü mü?"

"Tam da o," diyor başını sallayarak. "Ve o zamandan beri Annwyn can çekişiyor."

"Nasıl yani?"

"Köprünün olduğu topraklar artık ölü."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek *ölü*?"

Omuz silkiyor. "Kendim hiç görmedim ama çok şey duydum. Yerin yarıldığını ve ölümün döküldüğünü söylüyorlar. Orada hiçbir şey yetişmiyor. Her yer külle kaplı, yağmur ne kadar yıkamaya çalışsa da."

Köprü yıkıldığında Yedinci Krallık'ın yok olduğunu biliyordum ama Annwyn'in topraklarının da zarar gördüğünü bilmiyordum.

"Ölü topraklar her yıl biraz daha yayılıyor," diyor. "Ve krallığımızın başkentine bu kadar yakın olması kralı tedirgin ediyor."

"Annwyn'in bizi cezalandırma yöntemi bu," diye araya giriyor Nenet, dumanı tüten fincanından bir yudum daha almadan önce. "O köprüyü asla yıkmamamız gerekiyordu."

Aptallar. Hepsi."

Tüm bu bilgiler kafamın içinde dönüyor.

"Carrick hükümdarları Orean'lardan her zaman nefret etmişlerdir ama Turley'lerden *daha* da çok nefret ederler," diye devam ediyor Nenet. "Onlara göre Saira

köprüsü Orea'ya kalıcı olarak bağlandı ve diyarlarımızın birleşmesine izin verdi, topraklarımızı ve kanımızı zayıflattı. Büyücü olmayanlarla sulandırdı. Dünyamızın onların varlığıyla kirlenmesine izin verdi. Bah," diye haykırarak elini umursamazca sallıyor. "Dediğim gibi, aptallar."

"Ama gerçekten," diye başlıyor Thursil. "Carrick'ler Turley'lerden nefret eder çünkü onlar kendi hükümdarlıkları için bir tehdittir. Bir Turley yaşadığı sürece, krallığın gerçek varisi ve Carrick'leri tahttan indirebilir. Yani siz, Leydi Auren, artık onların en büyük tehdidisiniz. Artık döndüğünüze göre herkes taht için yarışacağını düşüncecek. Her yerdeki sadıklar sizi ve değişim vaadinizi destekleyecektir."

Great Divine.

Şok içinde ona bakıyorum, sözleri buz gibi bir yağmur gibi başıma damlıyor ve şaşırtıcı bir rahatsızlıkla tenimi ıslatıyor. Neredeyse umutlu bir bekleyişle beni izlemeleri içimi burkuyor.

"Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım," diyorum onlara. "Ben buraya Kimseyi devirmek için değil. Annwyn'i değiştirmek ya da tahta oturmak için burada değilim. Ben kraliçe değilim."

"Derinizdeki altın aksini söylüyor."

Sözleri hayal kırıklığının belime dolanmasına neden oluyor, rahatsız edici bir şekilde sıkıyor. "Buradayım çünkü gökyüzünden düştüm. Hepsi bu."

"Saira da öyle," diye karşı çıkıyor Nenet. "Ve bak ne yaptı. Sen de çok iyi şeyler getirebilirsin, Lyäri. Burada olmanın bir sebebi var."

Başımı sallıyorum, beklentilerinden kurtulmaya çalışıyorum. Dikkatli gözleri hayal kırıklığıyla kararıyor. "Buradayım çünkü hava yırtıldı."

Buradayım çünkü Slade hayatımı kurtardı ve bana adım atma cesareti verdi.

Onu düşünmek bile gözlerimi yakıyor. Tüm vücudumu Sanki onun olması gereken boşluğu doldurmaya çalışıyormuş gibi kendi içine çöküyor. Bir elimi göğsüme bastırıyorum, tam ortada bir şey sızlıyor. Bu

Çok gergin bir ip gibi gerilmiş hissediyorum ve onu tutup çekmek istiyorum. Onu kendime çekmek istiyorum.

Çaresizlik damarlarımı düğümlüyor, kurdelelerimi kucağıma yığmama neden oluyor.

Her zaman ona uzandılar. Dokundular, dans ettiler ve oynadılar.

Flört ettim.

Sonra onlar gitti, şimdi de o gitti. Yani ben bir bütünüm... ama değilim.

Estelia önüme bir fincan çay koyunca kasvetli düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Sana baskı yapmaya çalışmıyoruz Lyäri, sadece insanların dönüşüne nasıl bakacaklarını anlatmaya çalışıyoruz."

Thursil başını sallıyor. "Bu doğru. Annwyn'in değişime ihtiyacı var. Hâlâ burada yaşayan Orealara karşı duyulan açık nefret, Fae'ler arasında bölünme ve savaşın teşvik edilmesi, soyluların ödüllendirilip işçilerin cezalandırılması, ölmekte olan

Toprak... eskiden iyi olan her şeyi sistematik olarak mahvetti," diyor.

"Ama eski monarşiye inanan biz Fae'ler, hala burada olan Orealar için elimizden geleni yapıyor ve sadık dostlarımızı cesaretlendiriyoruz. Ailen öldürüldüğünde

ve siz kayboldunuz, bu bizim için bir trajedi sayılırdı. Ama Carrick'ler Hepiniz gittiğiniz için *mutluyum*."

"Daha çok kolaylaştırdılar," diye homurdanıyor Nenet nefesinin altından.

Midem bulanıyor ve kurdelelerimi sıkıyorum. "Yani... ailemin *siyasi* nedenlerden dolayı bilerek öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Her zaman inandığımız şey buydu," diyor Thursil. "Carrick'ler Turley ailesinin nerede yaşadığını çok iyi biliyorlardı, ne kadar soyunuzun artık önemi yokmuş gibi davranmaya çalışsalar da. Bir Turley yaşadığı sürece tehdit altındaydılar. Bryol'a gelen savaş? Hiç olmamalıydı. Savaş çoktan bitmişti. Şehrin yağmalanması çok uygun oldu. Senin kaybolman ve cesedin asla bulunamamasına rağmen ölümünün ailenle birlikte duyurulması. Birçok kişi kaçırıldığına ikna olmuştu.

Bazıları kurtarıldığınızı umdu ama zaman geçtikçe gerçekten öldüğünüze inananların sayısı arttı."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bunca zaman hiçbir şey bilmedikten sonra, bunları duymak boğazımın safra ile dolmasına neden oluyor. Annem ve babam bir savaşın kasıtsız kurbanları olarak değil de, kasıtlı bir siyasi planla mı öldürüldü?

Bazı krallar onların varlığını tehdit olarak mı görüyordu? Benimkinden mi?

"Turley hattı ortadan kalkmış olsa bile, ya da belki de bu yüzden, biz sadıklar zaman içinde daha da güçlendi" diyor Estelia. "Ama aynı zamanda Turley'lere karşı nefret. Eğer yanlış insanlar hayatta olduğunuzu, geri döndüğünüzü öğrenirse..."

"Yine kaybolurdun," diye bitiriyor Thursil. "Bu sefer kalıcı olarak."

Midem bulanıyor.

"*Thursil*," diye sertçe uyarıyor.

Omuz silkiyor. "Ne? Bilmesi gerekiyor." Gri gözleri bana kilitlendi.

"Dönüşünüzü kutluyoruz leydim, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Ama burada olmanız bile tehlikede olduğunuz anlamına geliyor."

Bir kurdeleyi tekrar tekrar parmağıma doluyorum. "Ve benim gerçekten bir Turley olduğumdan emin misin? Çünkü-"

"*Evet*." Üçü de aynı anda şiddetle cevap verir. Büyük İlahi.

Bir nefes veriyorum, her şeyi anlamaya çalışırken gözlerim tezgâha kayıyor.

Neden tavan arasında olduğumu şimdi anlıyorum. Neden bütün pencereler kapalı. Neden sahadaki bazı insanlar hem

ve dehşete düştüm.

Gizli Turley sadıklarıyla dolu bu kasabaya gelmek, sadece burada bulunarak hepsini tehlikeye attığım anlamına geliyor ve yine de değişim vaadiyle hayata dönen bir tür hayalet olarak görölüyorum.

"Biz her Turley'i hatırlarız ama sen özellikle altın teninle sevilirdin. Ama doğan her Turley'nin bir parçasının altın olduğunu biliyor muydunuz?"

Bakışlarım tekrar Estelia'ya dönerken yaşadığım şok gözlerimi açıyor.

"Gerçekten mi?" Başını sallıyor. "Ah, evet. Annenin de tıpkı seninki gibi altın rengi gözleri vardı. Annesinin dudakları sanki sıvı altını öpmüş gibi görünürdü. Ve derler ki Saira Turley'nin güneş ışığında parıldayan yaldızlı telleri olan keten saçları vardı."

Nenet bana başını sallayarak, "Ve sende de Turley'nin yuvarlak kulakları var," diyor.

Elim hemen saçlarımın arasından çıkan kulağıma gidiyor. "Bütün Turley'lerin kulaklarının yuvarlak olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını sallıyor. "Her biri. Orean mirasının bir parçası." "Yuvarlak kulaklar burada tehlikelidir," diyor Estelia. "Her yarı-Orean Turley'lerde olduğu gibi var, ama olanlar da dikkatli olmak zorunda. Neyse ki, çoğu onları nasıl saklayacağını biliyor. Geisel'de yaşayan Orean kanı taşıyan bir sürü Fae var. Bazıları o özel kepçe kulak genini alacak kadar şanssızdı, ama kime soracağınızı biliyorsanız, uydurma ipuçları bulmak yeterince kolaydır ve ben bir tane tanıyorum kaynak." Dönüp gülümseyerek Nenet'e bakıyor.

"Senin için fark etmez," diyor Nenet kıkırdayarak. "Altın görünümün seni kulaklarından çok daha hızlı ele verecektir. Annwyn'deki herkes altın olanın gittiğini hatırlamayacak, ancak haber yayıldığında, kısa sürede anlayacaklar ve o zaman herkes senin bir Turley olduğunu bilecek."

Estelia, "İşte bu yüzden gizli kalmanız gerekiyor," diye ekliyor.

Her birine bakıyorum, bakışları ciddi ve nazik. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Şüphe, korku, kıskançlık, öfke dolu gözler görmeye çok alışkınım. Yine de bu fae'ler bana umutla bakıyor. Bu hem teselli edici... hem de biraz bunaltıcı.

"Ne dediğinizi anlıyorum ve uyarınız için minnettarım ama sonsuza kadar saklanamam. Bunun tekrar hayatım olmasına izin vermeyeceğim. Burada kalmama izin verdiğiniz için minnettarım ama sahaya dönmem gerekiyor. Bu çok önemli."

"Ama bunun ne kadar tehlikeli olduğunu az önce açıkladık!" diye haykırıyor.

"Biliyorum ama ben birini arıyorum, buraya gelmeme yardım eden kişiyi." Nenet boğazından bir ses çıkarıyor ve yaşlı gri gözlerinde bir acıma ifadesi belirliyor. "Saira Turley de buraya birini aramaya geldi. Ama onu hiç bulamadı."

Nedense bu beni sinirlendiriyor ve bakışlarım keskinleşiyor. "Ben Saira değilim."

Onu bulacağım. Dünyayı nasıl yaracağımı kendim bulmak zorunda kalsam bile.

"Nenet bize senin Orea'da olduğunu söyledi," diyor Estelia, yüzünde hafif bir güvensizlik ifadesiyle. "*Nasıl?*"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, Nenet'e söylediğim şeyin aynısını ona da söylüyorum. Şakaklarımı ovabilmek için kurdeleyi parmağımdan çekiyorum. Bu sel bilgi kaynıyor ve ezici dalgalar halinde boynuma dolanıyor. "Ama şimdi aniden buraya döndüm ve sen bana monarşinin ölmesini istediği bir Turley varisi olduğumu ve Annwyn'in bir şekilde düzeltmem gereken bir karmaşa olduğunu söylüyorsun, ama ben sadece birini bulmaya çalışıyorum. Benim önceliğim o. Bu yüzden o alana geri dönmeli ve onu bulmaya çalışmalıyım."

"Ama görülebilirsin. Yakalanabilirsin," diye haykırıyor Estelia sıkıntıyla, bükülen elleri mavi eteğinin içine gömülüyor. "Seni hapsedebilirler ya da daha kötüsü olabilir."

Tereddütsüz bir bakışla onu sabitliyorum. "Denediklerini görmek isterim."

Sert sözlerim onu şaşırtmış gibi geri çekildi. Thursil bile biraz şaşırmış görünüyor.

Nenet değil. Birden elini kalçasına vurdu ve *kıkırdadı*. "İşte beklediğim vahşi Turley! Altın kalpli ve konuşkan cesur," diye şarkı söyler gibi konuşuyor ve diğerlerine bakıp dişlerini göstererek sırtıyor. "O gerçek bir Turley, değil mi?" Oturduğu yerden zıplayarak, aniden çok daha canlı görünerek, "Pekala. O zaman karar verildi. Leydi Auren sahaya gitmesi gerektiğini söylüyor, bu yüzden onu dinlemeliyiz. Bu tanrıçaların istediklerinin bir parçası olabilir. Henüz şafak sökmedi. Onu buraya getirdiğimizde yaptığım gibi hasat arabalarından birine gizlice bindireceğim. onu tarlaya kendim götüreceğim."

"Bu çok tehlikeli. *Yapamaz-Thursil*," diye haykırıyor Estelia, yardım ister gibi ona doğru dönerek. "Bir şey söyle."

Yanına gelip dirseğini tutuyor, ona şefkatle bakıyor ve sadece bu bakış bile birbirlerine ne kadar değer verdiklerini gösteriyor. "Artık tehlikenin farkında, aşkım. Lyäri'ye yardım etmek için buradayız, onu kilit altında

tutmak için değil. Benim

Büyükanne haklı. Belki de tanrıçaların istediği budur. Eğer tarlaya gitmesi gerektiğini söylüyorsa, o zaman onu tarlaya götürmeye yardım etmeliyiz."

Estelia dudaklarını birbirine kenetliyor ve yanaklarındaki turuncu çizgiler, kahverengileşip dallarından kopmadan hemen önceki sonbahar yaprakları gibi koyulaşıyor. Bana bakmadan önce iç çekerek, "Peki," diyor. "Ama en azından yemek yemelisin. En iyi otelimde yetersiz beslenmiş bir misafirin kalmasına izin veremem.

Geisel'deki servette, gizlice burada olsanız bile."

Neredeyse itiraz edecektim, ama bakışları çok ikna ediciydi, bu yüzden onun yerine başımı salladım. "Pekâlâ. Sadece basit bir şey. Zaten ikinizin başına yeterince bela oldum."

Estelia dönüp mutfaktaki dolapları karıştırmaya ve eşyaları indirmeye başlayınca Thursil kıkırdar. "Sorun mu var? Stel'imın Yapmayı en çok sevdiği şey insanların seveceği yemekler yapmak ve ben de ona bu konuda yardımcı olmayı seviyorum."

"Keşke size yemek odasında düzgün bir şekilde hizmet edebilseydik," dedi Estelia.

omzunun üzerinden yiyecekleri bir araya getirmeye başladığını söylüyor. "Ama çok fazla pencere var ve servis yakında açılacak. Dışarı çıkıp görülme riskini göze alamayız."

"Konu açılmışken," diye başlar Thursil. "En iyisi ben arkaya gideyim. Orada kimler var bir bakayım. Keff'i bulabilirsem, arabasını yola doğru getirmesini sağlayacağım. Onunki kapalı."

"İyi fikir," diye başını sallar Nenet. "Ben de seninle geleceğim."

Estelia elinde bir tabakla gelip önüne koyarken, onlar mutfağın karşı tarafındaki sallanan kapıdan geçip gözden kayboluyorlar. "Al bakalım. Her kırıntısını ye. Gücüne ihtiyacın var."

Onun içten endişesi kalbimi sıkıştırıyor. Beni gerçekten tanımıyor bile ama yine de güvenliğim ve rahatım için endişeleniyor. "Teşekkür ederim, Estelia."

Sözlerim karşısında yüzü yumuşuyor, kehribar rengi gözleri endişeyle parlıyor. "Elbette. Sizi evimizde ağırlamak bir onurdur. Lyäri Ulvêre'miz geri döndüğü için çok minnettarız. Senin için en iyisini istiyoruz."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü bu tür bir bağlılığı ve kabulü hak edecek hiçbir şey yapmadım. Daha önce hiç bu kadar Bana anında güvenen ve destek olan insanlar var ve ben bunu nasıl yöneteceğimi bilmiyorum. Nasıl güveneceğimi.

Gülümsemem üzerine tabağı işaret etti. "Ye."

Hassas baharatlarla dolu olmasına rağmen tanımadığım etlerle doldurulmuş sandviçi elime alıyorum. Çiğnerken, mutfakta ilerlerken onu merakla izliyorum. Hayatını, iyileştirici büyüsünü, bu servetini merak ediyorum. "Sen ve Thursil ne zamandır birliktesiniz?"

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Olması gerektiği kadar uzun değil." Gözlerim tabağıma kayıyor, lokmalarımı yutmakta zorlanıyorum. Sessizce çiğniyorum, mutfağın etrafında uçuşmasını dinliyorum, altında hafifçe mırıldanıyorum

Nefes al.

Tam sandviçimi bitirmiştım ki, tekrar konuştu. "Bu aradığın adam... Ne zamandır birliktesiniz?"

Bakışlarım yukarı kayıyor ve hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Olması gerektiği kadar uzun değil." "Ben de öyle düşünmüştüm. Sende o bakış var."

"Ne bakışı?"

"Ev hasreti. Aşk hasreti." Önüme güzel, zarif görünümlü keklerden oluşan bir tabak koydu. Dört kat yüksekliğinde ama yine de ısırik büyüklüğünde, parlak kremanın üstünde en güzel süslemeler ve çıplak kenarlardan sızan farklı şuruplar var. "Umarım onu bulursun," diyor nazikçe.

"Yapacağım."

Uzanıp çikolatalı keki ağzıma atıyorum. Ama bu çikolata değil. Tadı dumanlı ve tatlı, bir şekilde aynı anda hem havadar hem de yoğun. Ortasında, dilimin üzerinde ısı ile çatırdayan bir parça var. "Harika Divine," diyorum inleyerek. "Bunlar çok lezzetli."

İşildiyor. "Bunlar benim uzmanlık alanım. Puf kekler."

Yemeğimi bitirdikten sonra suyumu içiyorum, tam o sırada Thursil içeri giriyor.

"Keff ile konuştum. Arabasını hazırlamış."

"Son derece ketum olması gerektiğini bildiğinden emin misin?" Estelia ona sorar. "Keff çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyor," diyor Nenet.

depo odası. "Kulakları her zaman bu kadar sivri değildi." Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "O Oread mı?"

"Birinci çeyrek," diyor Nenet bana. "Ve dürüst olmak gerekirse bu konuda biraz burukum." "Güneş doğmak üzere," diyor Thursil bana bakarak. "Eğer bugün gitmek istiyorsan,

Dışarı çıkmalısın."

"Ya da bir iki gün daha dinlenebilirsin..." Estelia umutla teklif eder.

"Ben iyi olacağım. Güven bana."

"Bekle," diyor ve oturma odasında kaybolurken bir parmağını kaldırıyor. Birkaç saniye sonra elinde uzun bir pelerinle geri geliyor. "Al."

Kalın kahverengi kumaşı omuzlarımdan geçiriyor ve yakama asıyor. "En azından bunu giy. Seni saklamak için pek bir şey yapmayabilir ama hiç yoktan iyidir. Çok fazla dilin dolaşmasını istemeyiz."

Büyük boy kapüşonu başımdan geçiriyorum ve kurdelelerimi belime gevşekçe sarıyorum ki sürüklenmesinler. Başını sallıyor ama bakışları ayaklarıma indiğinde dudakları çatılıyor. "Henüz sana uyacak yedek bir ayakkabım yok ama bugün alacağım. Belki giyebilirsin Çorap mı? İyileşmenden bu kadar kısa süre sonra onları giymen hoşuma gitmiyor. Acıyorlar mı?"

"Çok daha iyiler," diye onu temin ediyorum. "Ve yalınayak iyi."

Ellerini sıkıyor. "Daha güçlü olmadığım için üzgünüm ama sihrim çok çabuk tükeniyor. Keşke onları tamamen iyileştirebilseydim..."

Thursil ona öğüt veren bir bakış atar. "Aşkım, sen en iyi Hâlâ bir parça büyüye sahip olan değerli birkaç kişi. Bunun sizi oldukça güçlü kıldığını söyleyebilirim."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Köprü yıkıldığında toprağın öldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?" Estelia öyle diyor. "İşte her şey orada başladı. Aynı zamanda, fae sihirsiz çocuklar doğurmaya başladı. O zamandan beri daha da kötüleşti."

"Yine de kral bu konuda da Oreaları suçladı," diyor Thursil. "Hatta Gerçi güçlü çocuklar doğuran pek çok Oreal ve Fae birleşmesi olmuştu. Bunun köprüyle bir ilgisi olduğunu hiç iddia etmedi. Ani güç eksikliğimizin seyreltilmiş kan bağlarından kaynaklandığını söyledi."

Sadece Orealara karşı daha fazla nefret yayılıyor. Bazıları hala bu yalanlara inanıyor." "Orea'ya ihanetimiz topraklarımızı zehirledi."

Sözlerime kulak verin," diyor Nenet.

kendi pelerinini çekip boynundan ilikliyor.

Thursil bir kolunu Estelia'ya doluyor. "İşte bu yüzden benim Stel'im çok özel. Bugünlerde büyü çok nadir bulunuyor. Eğer monarşi onda büyü olduğunu bilseydi, yıllar önce onlara hizmet etmesi için gönderilirdi."

"Yeni bir monarşiye ihtiyaç duymamızın bir başka nedeni daha," diyor Nenet bana dikkatle.

Ona bir bakış attım. "Daha önce de söylediğim gibi, hiçbir tahtla işim olmaz."

İç çekiyor. "Ne kadar da devrimci."

"Sus, Nenet," diye azarlıyor Estelia. "Bu konuşmayla onu korkutup kaçıracaksın."

"Bah," diyor yaşlı fae elini sallayarak. "Gençlik gençlere harcanıyor. Benim zamanımda, kralın kalesine doğru yürüdüm ve

"Yaldızlı bir yüzüm olsaydı onu kışının üstüne atardım."

Thursil homurdanıyor. "Bana tüm gençliğini Geisel'e gelen her erkekle flört ederek, onları *çok* farklı bir şekilde kışlarının üstüne fırlatarak geçirdiğin söylendi."

"Ah, eski güzel günler" diye gülüyor, keskin köpek dişlerini göstererek. Sonra bana dönüyor, gri gözleri muziplikle parlıyor. "Bu o zamandan beri yaşadığım en heyecanlı an. Hadi seni tarlana götürelim Lyäri ve aradığın kişiyi bulmana yardım edelim."

AUREN

Tahar öncesi hava karanlık ve berraktır, henüz güneş tarafından ısıtılmamış bir dünyanın keskin kenarlarını barındırır.

Nenet bana rehberlik ediyor, narin kafası benimkinden bir karış daha kısa,

Beni aceleyle arka kapıdan çıkarırken elleriyle eteklerini tutuyor. Duvarla çevrili küçük bir alandan geçiyoruz.

Depo fiçileri ve malzemeler, sonra bir kapıdan çıkıyoruz ve köşeyi dönüp dar bir ara sokağa giriyoruz. Oluklardan damlayan sular, yanından geçtiğimiz küçük su birikintileri oluşturuyor. Tüm alan az ilerideki arnavut kaldırımlı sokağın ıslak taşları gibi kokuyor ama havanın bir tazeliği var. Orea'da hiç olmayan bir tatlılık.

"Burada kal," diyor Nenet bana, aceleyle sokağın sonuna doğru ilerleyip caddeye ulaşmadan hemen önce.

Görüş alanının dışındaki birine başıyla selam verdiğini görüyorum ve birkaç dakika içinde bir at, bir arabayı çekerek ilerliyor. Yine de Orea'nın atlarına benzemiyor.

Bu beyazdır ve saçlarına ve toynaklarına vuran pastel mor girdapları vardır. Kuyruğu ve yeleği de aynı eflatun rengindedir ve aralarına narin çiçek sarmaşıkları örülmüştür.

Arabanın kendisi de farklı - alışık olduğumdan daha fazla *Fae*. Normal ahşap ve muşamba yerine, duvarlar mavi ve bakır benekli bir tür metalden yapılmış gibi görünüyor. Tekerlekler bile bundan yapılmış.

aynı malzeme, pürüzsüz, benekli telleriyle parlıyor. Duvarların tepesinde, atın arkasında oturan sürücüyü gölgelemek için küçük bir kısmı yukarı doğru bükülen, her şeyi kaplayan gergin, kavisli mavi bir kumaş var. Araba durur, sokağın girişini keser, arka kapak zaten açık ve beklemektedir.

Nenet bana el sallıyor ve ben de onun işaretini takip ederek aceleyle ara sokağa giriyorum. İçerisi boş kasalarla dolu ama Nenet ve benim en arkaya geçebilmemiz için küçük bir yer var. Yerleşir yerleşmez, Nenet kasaları önümüze çekip kapıyı çalıyor ve saniyeler içinde öne doğru sarsılıyoruz.

Konuşmak için ağızımı açıyorum ama başını sallıyor, parmağını buruşuk dudaklarına götürüyor, gözlerini arabanın ucuna dikeyor. Orada bir nokta var

Metal kapak ile kumaş arasında hafif bir boşluk var. Dikkatini oraya odaklamış, gözlerini sokaktaki lekeye dikmiş. Ben de izliyorum ama pek bir şey göremiyorum. Sadece yanından geçtiğimiz binaların ve diğer at arabalarının kesik kesik görüntüsüne, yolda ilerleyen toynakların ve güneşten önce uyanan insanların sesleri eşlik ediyor.

Altımızdaki tekerlekler nihayet toprağa değene kadar Nenet rahatlamış gibi görünmüyor. Temiz hava ciğerlerime doluyor ve şafak söküyor, sokağın gürültüsü azalıyor. Güneşin dikenlerini hissettiğim anda bir i çekiyorum.

Nenet'in hala boşluğa odaklandığından emin olarak, gizlice altın dokunuşumu çağırıyorum. İlk başta geçici olarak, gücümün yenilendiğinden emin olarak çok tehlikeli bir şekilde tükendiğinden beri. Büyüm kolayca kaybolduğunda içime bir rahatlama yayılıyor.

Gözlerim yukarıda ve ellerim pelerinin içindeyken, altın parçaları hissederek şekillendiriyorum.  nce belimi sarması için som altından bir kemer yapıyorum, kurdelelerimin altına düzgünce oturuyor ve gözden gizleniyor. Sonra, her kolum için bir manşet yapıyorum, kollarımın altına sıkıştırılmış sarmal yılanlar gibi ince kıvrımlarla pazılarımın etrafına sıkıca sarıyorum.

"Artık konuşmak güvenli," diyor Nenet ve ben neredeyse sıırıyorum, dikkatim dağılıyor.

B y m n kurumasını sağlayıp avuçlarıma işlemesine izin veriyorum, en azından üzerimde bir miktar altın olduğu için memnunum, elimin altında ve akşam karanlığına hazır. "Ama şehirdeyken tedbirli olmakta fayda var."

"şimdi neredeyiz?"

"Tarlalara giden yol. Geisel iek bölgesinin bir parçasıdır ve buradaki arazimiz Annwyn'in tamamında en çok iek hasadının yapıldığı yerdir. Bu dönemde burada sadece bizim çiftçilerimiz bulunur ve Geisel çiftçileri nesillerdir bu topraklarda yaşar ve çalışırlar." Komplocu bir tavırla öne doğru eğilip göz kırıyor. "Biz sizin tarafınızdayız leydim."

"Ama bu senin için tehlikeli, değil mi?"

"Tehlike," diye alay ediyor. "Birazcık tehlike olmadan hayatın ne anlamı var ki?"

"Benimle birlikte olduğun için başının belaya girmesini istemiyorum. Tek başıma iyi olacağım."

Alınmış görünüyor. "Kendi başının çaresine bakmana asla izin vermem.

Düşünebiliyor musun?" diye ekliyor gülerek. "Ben bir fincan çay içerken Lyäri'yi kapıdan dışarı sallamak mı? *Sanmıyorum.*"

Dudaklarım yukarı kalktı. "Merak etme, Nenet. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hiç şüphem yok. Ama Turley'e sadık olanlar her zaman sizin yanınızda duracaktır." Kucağına bakıyor. "Ya da en azından oturacaklardır."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Bana Geisel'den bahset. Burayı gerçekten seviyor gibisin."

"Oh, biliyorum. Geisel son iyi yerlerden biri. Ailem yüzlerce yıldır bu topraklarda yaşıyor ve çalışıyor." Sesindeki gururu duyabiliyorum.

"Kasabanın kendisi eskiden çok daha küçüktü, ama toprağımız

Annwyn'in en zengini, bu yüzden daha da çok imreniliyor.

Köprüden yayılan ölüm toprakları. Ayrıca en nadide, en imrenilen çiçekleri de yetiştiriyoruz." Gri gözleri benimkilere dalıyor. "Geisel'den başka hiçbir yerde yetişmiyor. Saira geldiğinde filizlendiler."

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. "Şu parlayan mavi çiçekler mi?"

Nenet başını sallayarak, "Tam da onlar," dedi. "Monarşimizin Turley'lere ait yok etmediği tek şey bu. Onlar için fazla kârlı sanırım. Elbette, herkes ne kadar işlevsel olduklarını fark ettiğinde, Geisel büyüdü ve bu büyümeyle birlikte daha fazla dikkat çekti. İlgiyle birlikte polislik de geldi. Taş Kılıçlar burada çok yaygın - tarlalar ve Turley geçmişi nedeniyle."

"Taş Kılıçlar?"

"Kraliyet muhafızları. Şehirlerde polislik yaparlar ve tahtın katı kanunları altındadırlar. Alaylarının her biri gönderilmeden önce Annwyn'in krallık başkentinde eğitim görür."

"Ve bu Taş Kılıçlar... Sence burada olduğumu biliyorlar mı?"

Gözlerinin kenarları gerildi. "Emin değilim leydim. Ama şunu söyleyebilirim ki o gün sahada olmayan bazı insanlar bile gökyüzünde garip bir şey gördüklerinden bahsetti. Bir tür parlama ya da... bir..."

"Rip?"

Hafif çarpık parmaklarını şıklatıyor. "Aynen öyle. Bir ses duydum ve yukarı baktığımda gökyüzünün yırtıldığını gördüm. Rüzgârda savrulan bir kuş gibi süzülüyordun, ipek kanatların şerit şerit arkandan akıyordu. Yerin düşüşünü karşıladığını gördüm, öyle ki yere çakılmadın, bunun yerine bir denizin sakin yüzeyine yerleşir gibi yerleştin. Alandaki herkes gördü ve şehirdeki bazıları da o gün gökyüzünde *bir şey* olduğunu biliyordu. Seni oradan olabildiğince hızlı çıkardım. Fısıltıların ne söylediğini henüz bilmiyorum ama bir şeyler söylüyor olacaklar."

Fısıltılar. Fısıltıların ne kadar tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyorum.

"Ve bu Taş Kılıçlar... beni tanıyacaktı mı?"

"Olabilir de olmayabilir de. Sadece senin soyunu takip eden sadıklar değil. Bazıları Yüz Alev Savaşı sırasında kaybolan ve öldüğü ilan edilen yaldızlı kızı hatırlayacaktır. Eğer senin kim olduğunu anlarsa..."

"Hoş geldin partisi

almayacağım." "Senin

isteyeceğin türden değil."

Gözlerim arabanın arka boşluğuna kayıyor, düşüncelerim kafamın içinde gölgeler oluştururken ufuk aydınlanıyor.

Eğer tanınabilirsem, en azından bazı fae'ler için, bu Slade'in Turley olduğumu biliyor muydu? Ya da bilmiyorsa, öğrendiğinde ne düşünecek? Turley olmak hakkında ne düşünüyorum *ki*? Bunu düşünecek zamanım olmadı.

Nenet bana "Eve daha iyi koşullarda dönemeyeceğin için üzgünüm," diyor. "Annwyn'in her yerinde kutlamalar olmalı. Sokaklarda geçit törenleri. Etrafta gizlice dolaşmak değil."

"Gizlice dolaşmak zorunda kalmaya alışkınım," diyorum ona alaycı bir bakış atarak. "Komik, uzun zamandır tek istediğim buraya geri dönmektir. Küçükken yeniden Annwyn'de uyanmayı hayal ederdim çünkü buradaki hayatım

Orea belirsizdi. Tehlikeliydi. Burada da aynı hissi yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"İnsanların her şeyi mahvetmek gibi bir huyu vardır," diye cevap veriyor, gri gözleri fazlasıyla sivri. "Ama diğer insanların her şeyi yeniden yoluna koyma yöntemleri vardır."

Onun imasına karşı başımı salladım. "Bir Turley olduğumu bile bilmiyordum." "Saira da Annwyn için kim olduğunu bilmiyordu."

"Yüce Tanrım, çok ısrarcısın."

Nenet sırtıyor. "Bir tanrıça lütfu, eminim."

"Mm-hmm," diyorum konuyu değiştirmeden önce alaycı bir şekilde.

"Annwyn'de hâlâ çok sayıda Orea var mı?"

"Evet, ama bu onlar için iyi bir hayat değil. Köprü yıkıldığından beri burada sıkışıp kalan Orealılar uzun bir baskı hayatı yaşadılar. Çalışmaya zorlandılar. Kanlarında herhangi bir Fae gücü taşıyorlarsa cezalandırıldılar. Çoğu

soylu evlerin hizmetçileri. Diğerleri hapsedildi ya da daha kötüsü oldu."

"Bu korkunç bir şey."

"Saklayabildiklerimizi saklıyor ve koruyoruz." "Siz iyi insanlarsınız."

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Bazıları bizim Annwyn'in başına bela olduğumuzu, yanlış sempatilerimizle onu zayıflattığımızı söyler. *Aptallar*."

Gülüyorum. "Belki de krala tahtı için meydan okuyan sen olmalısın. Sana karşı nasıl durabilir bilmiyorum."

"Yapamazdı," diyor kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. "Taş Kral mermer çizmelerinin içinde titrerdi."

"Taş Kral?"

"Onun gücü. Taşı ve kayayı kontrol edebiliyor. Bu yüzden muhafızlarına Taş Kılıçlar deniyor. Onları büyülü taş silahlar ve zırhlarla donatıyor."

"Kulağa ağır geliyor."

"Altın kadar ağır olmadığını söyleyebilirim," diyor arsızca.

Gözlerim ona dikiliyor ve elim belimdeki altın kemere uzanmak isterken hareketsiz kalıyorum.

"Ha!" diyor yüz ifademi anladığında bilmiş bir sırıtışla. "Sahadaki sihrin buydu, değil mi? Tanrıçaların sizin üzerinizde gerçekten bir eli var, Leydi Auren."

Belki de beni defalarca yüzüstü yere iten bir el. Ama bunu söylemiyorum.

Araba tam o sırada sarsılarak durur ve duvara yumuşak bir çarpma sesi gelir. Nenet aradaki boşluğa bakar. "Buradayız. Keff bize güvenli olduğuna dair işaret verdi ama her ihtimale karşı önce ben gideyim."

Aşağı inmeden önce birkaç sandığı kenara itmesini izliyorum.

Arka kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyor, sonra mırıltılı sesler duyuyorum. Dakikalar ilerledikçe gergin bir şekilde terlemeye başlıyorum. Sonunda beni takip etmem için çağırıyor. Midemin dikiş yerlerinde dikilen korkuyla arabadan dışarı çıkıyorum, çıplak ayaklarım yemyeşil çimlere çarpıyor.

Yere bakıyorum, aniden geçmişimle sarsılıyorum. Eskiden gücümü kontrol edebilmek ve buna sahip olmak, yani güneşin aydınlatığı çimenlerde yalınayak yürüyebilmek çok uzak bir hayal gibi gelirdi. Artık gün ışığında tenimin neye sürtüneceğinden korkmak zorunda olmamak. Güneş doğarken yiyebilir, içebilir, dokunabilir ve *yaşayabilirim*; örtünmek, saklanmak ya da yanlışlıkla yoluma çıkan herkesi ve her şeyi öldürme korkusuyla yaşamak zorunda değilim.

Buraya kadar geldim.

Ve şimdi, düşündüğümden daha da ilerideyim.

Annwyn'de.

Etrafıma baktığımda tek yapabildiğim durup bakmak. Daha önce her şeyi tam olarak görme şansım olmamıştı ama bu tarlalar çok *güzel*.

"Biz bu tarlaya *Eëdleth Bire diyoruz*," diyor Nenet yanımda. "Gevşekçe onun susuz mavisini olarak çevrilebilir. Saira buraya düştüğünde bu çiçekler açtı. Öncesinde burası kurumuş otlar ve toprak parçalarından başka bir şey değildi."

Susuz mavi bunun için mükemmel bir isim. Gözlerimin görebildiği kadarıyla, tepelerin ince eğimi nazik dalgaların tepeleri gibi görünüyor, her santimi

Parlayan mavi çiçeklerle kaplı, bitkiler sallanırken sabahın esintisinde hafifçe yalpalayan.

"Her yer mavi. Bir nokta hariç."

Gözlerim hemen Nenet'in işaret ettiği yere kayıyor ve tam ortada, mavi saplı çiçeklerin artık altın renginde parladığı yaldızlı daireyi görüyorum.

"İşte oraya indiniz leydim."

Cevap vermek için dönüyorum ama gözlerim tarlanın etrafında duran düzinelerce fae'ye takılıyor. Bazılarının burada çalıştıkları belli, giysileri aletleriyle toprak lekeleri içinde, ama başkaları da var Burada çalışmayanlar.

Altın çiçek çemberinin yakınında bir grup insan toplanmış, aralarında çocukların da bulunduğu bir grup insan bana bakıyor. Hepsi niyetli gözler ve sivri kulaklarla beni izliyor ve bu ilgi karşısında sinirlerim zıplıyor.

"Merak etme," diye mırıldanıyor Nenet güven verici bir şekilde.

"Buradaki herkes Turley'lere sadıktır."

Başımı sallayarak kapüşonu yavaşça başımdan çıkarıyorum ve güneş ışığının yüzüme vurmasına izin veriyorum. Ayaklarım beni yumuşak çimenler arasında ilerletiyor, ta ki düzgün çiçek sıralarının arasında yürüyene kadar. Sapları koyu mavi, çiçekleri

Taç yaprakları hafifliyor, bir tüy kümesi gibi açılıyor ve yumuşak ısıltılarını yayıyor. Çiçekler sanki açılıp uçacakmış gibi esintide salınıyor.

"Çiçeklere de onun adı verildi elbette," diyor Nenet, parmaklarımın belimdeki yumuşak yaprakların üzerinde hafifçe gezinmesine izin verirken.

"Gerçi o bile yasaklandı. Bu yüzden onlara Saira'nın Denizi demek yerine artık

daha çok Mavi Kuş Tüyleri olarak bilinir."

"Çok güzeller," diyorum, çiftçilerden bazılarının çalışmaya devam ederek bitkileri dikkatle budamalarını ve kasalara, çuvallara yerleştirmelerini izlerken. "Onları ne için kullanıyorsunuz?"

"Tüm Annwyn'deki en güçlü şifalı bitkilerden biridir. En kötü hastalıklarda bile yardımcı olurlar ve ayrıca serum yapmak için de kullanılabilirler."

Bazı yaralanmalar. Pek çok insan bunları ısıltıları için de kullanıyor, solup gidene kadar." Eğiliyor ve nefes alıyor. "Ayrıca oldukça da güzel kokuyorlar."

Doğruldu ve birkaç metre ötedeki alanı kaplayan altın çembere doğru başını salladı. "Ama bugün kalabalığı buraya getiren o altın çiçekler."

Mükemmel sırada ilerlemeye devam ediyorum, ayak parmaklarım yaldızlı çiçeklerden sadece bir santim uzaklaşana kadar durmuyorum. Denizin ortasında göz kırpmayı bekleyen altın bir göz gibi her yeri kaplamışlar. Mükemmel bir daire oluşturmuş, güneş ışığında parıldamaya bırakılmış. Bir kümesinin nerede ezildiğini görebiliyorum, vücudumun tam ortasına düşmüş olması gereken çimenlik alan.

Sonra bakışlarım lavanta rengi gökyüzüne, bulutların kabarıklığına dalgalanan bir perde gibi. Hava tatlı ve esinti huzur verici. Nefes aldığımda, sanki onca durgun ve bayat yıldan sonra ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Güneş burada daha yumuşak, dünyayı pastel bir ışığa boyuyor ve içimde bir şey yerleşiyor ve aşinalık içinde iç çekiyor.

Ama bu ev duygusuyla bile midemdeki iplikler düğümlenmeye başlıyor, çünkü gökyüzünde yırtık bir çizgi yok. Boşlukta bir çatlak yok.

Yırtık gerçekten gitti.

Öyle olduğunu biliyordum. Düştüğümde kapandığını gördüm ama yeniden açılacağını ummuştum, Slade şimdiye kadar burada olurdu. Ama söz verdiği gibi beni bulacak. Yırtığı tekrar açacak. Sadece sabırlı olmalıyım.

Ve yine de... kafamın içinde şüpheler kusan küçük bir ses var. Huzursuzluk saçıyor. Midemde giderek daha fazla düğüm oluşuyor. Çünkü ne kadar bitkin olduğunu, ne kadar güç kullandığını gördüm. Bu, onun kadar güçlü birine bile zarar verir.

Ya ona bir şey olduysa?

Vücudum geriliyor, endişeyle kıvranıyor, göğsüm acıdan iğneleniyor. Ya Conflux'ta o kadar zayıf düştüysen ve diğer hükümdarlar ona zarar verdiyse? Ya dışarı attığı tüm o güç onu o kadar bitkin düşürdüysen...

Düşüncelerim daha fazla yayılmadan onları geri çekiyorum. Hayır.

O iyi. İyi olmak *zorunda*.

Göğsümün ortasında bir nokta keskin bir şekilde sıkışıyor. Ağlamamak için ellerimi kurdelelerimin arasından geçirip sıkıyorum.

Kendimi nefes almaya ve sıkıntıyı bastırmaya zorlayarak, "Gökyüzünde başka bir şey fark eden oldu mu?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Etrafa sordum ama bir şey çıkmadı ve inan bana, sen geldiğinden beri buraya bir sürü insan geldi."

Midemdeki sıkılaştan ağrının yüzüme yansımaya izin vermemeye çalışıyorum.

Tekrar aşağıya baktığımda, etrafımda daire çizen fae'lerin sanki bana daha yakın olmak ister gibi yaklaştıklarını fark ediyorum, dikkatleri yüzümde.

"Ama biri seni aramaya gelirse, burada olduğunu bileceklerdir," diye mırıldanıyor Nenet, yaprakların üzerinden akan ve saplardan aşağı damlayan metali göstererek.

Altını geri çekebilirim ama Nenet'in dediği gibi, Slade geldiğinde burada olduğumu bilsin diye bırakmak istiyorum. Ve... toplanan insanlara bir bakışım bana onu çıkarmamı istemeyecekleri izlenimini veriyor. Sanki onlar için çiçeklerin kendisi kadar önemli hale gelmiş gibi.

"Bu... gerçek altın mı?" Nenet soruyor.

Kalabalık cevabımı duymak için sanki zorlanıyormuş gibi eğiliyor. Çiftçiler çalışmayı bırakıyor.

Gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet."

Fae'ler mırıldanıyor, içlerinden yumuşak bir heyecan dalgası yükseliyor. İçlerinden biri, uzun siyah saçlı güzel bir fae, öne çıkıp bana gülümsüyor.

"Lyäri

Ulvêre," diyor ve başparmağını kulağına, çenesine ve göğsüne bastırarak bir hareket yapıyor, ardından başını hafifçe eğiyor. Sanki yola çıkmış gibi herkes, grubun geri kalanı aynı şeyi yapmaya başladı, hepsi Lyäri'yi mırıldanıyor, hepsi bana hayranlıkla bakıyor, hatta bazıları gözlerinde yaşlarla.

"Nenet..." Mırıldanıyorum.

"Fısıltıları duydular, Leydi Auren. Doğru olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için geldiler. Sizin varlığınız, tanık olduklarına inanamadıkları bir armağan."

"Ama bu tehlikeli değil mi?" Ben soruyorum. "Onların burada olması? Beni görmeleri?"

"Sizi kendi gözlerimizle görmek bir lütuf," diye sesleniyor genç bir erkek fae. "Ve biz gerçek Geiseller Leydi Lyäri'ye asla ihanet etmeyiz."

Nenet başını sallar. "Burası Bryol olmayabilir ama Geisel hâlâ senin evin."

Gözlerim otomatik olarak gökyüzüne, pastel ışığın bozulmamış genişliğine ve tüylü bulutların tutamlarına kalkıyor. Şimdi burada, bu güneşin altındayım ve tek istediğim ona geri dönmek.

Yukarı baktığım için düşüncelerimin yönünü ima ediyor olmalı, çünkü Nenet "Gerçekten geldiğini düşünüyor musun?" diyor.

"Öyle. Sadece sabırlı olmam gerekiyor," diye cevap veriyorum, ses tonumu kalınlaştıran bir kararlılıkla.

Sanırım kendim kadar ona da güvence veriyorum.

Bana kuşkuyla bakıyor ama konuyu kapatıyor. "Sana bir şey göstereyim."

Onu takip ediyorum, çemberin etrafında yürürken altın çiçeklerin etrafından dolaşmaya dikkat ediyorum, diğer tarafa ulaşana kadar daha fazla insanın yanından geçiyoruz. Orada, yerde, çiçeklerin arasında neredeyse gizlenmiş bir sepet dolusu

Her renkten ve boyuttan tüyler.

"Bütün bunlar da ne?"

"Adak" diyor, tüylerden birini koparıp bana uzatıyor. Siyah, elim uzunluğunda ve tam ucunda sarı bir iplik bağlı. "Eskiden Saira için buraya sürekli adaklar bırakırdık ama yakalanma korkusuyla bunu uzun zaman önce bırakmak zorunda kaldık. Yine de bunlar, Bunlar sizin için bırakıldı."

"Evet," diyor başka biri, sert bir ses alanı keserek. "Çünkü sen hepimizin sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğümüz altın kızsın."

AUREN

I Geri dön.

Konuşan fae sadece birkaç metre uzakta duruyor, ama mesafe onun saf varlığı tarafından yenilmiş gibi görünüyor. Bu arada alandaki diğerleri de onu saygılı bir yakınlıkla izliyor.

Üzerinde diğer çiftçilerin giydiklerine benzer bir kıyafet var; uzun kollu basit bir tunik ve çizmelerin içine sokulmuş yün pantolon. Ama yine de yersiz görünüyor. Gömlek biraz fazla dar, çizmeler biraz fazla temiz. Tırnaklarına bir bakışta hilal şeklinde kir ve pislikten arınmış olduğu görülüyor, ancak güçlü ve kaslarını çalıştırmaya alışkın görünüyor. Cildi gözleri ayaklarımızın altındaki toprak kadar koyu, kızıl bir

renk tonuna sahip. "Kimsin sen?" Dikkatimi ondan ayırmadan soruyorum. "Adım Wick, Leydi Auren."

Nenet'e bakıyorum, ama o da ona aşinalıkla ve hatta belki biraz da heyecanla bakıyor. "Wick! Geisel'a döndüğünü duymamıştım."

"Sadece geçiyordum. Burada olmam tamamen şanstı," diyor öne çıkarken.

Duruyor ve ayaklarımın dibindeki sepete bir tüy yerleştiriyor. Tekrar tam boyuna yükseldiğinde, birkaç soluk tüy görebileceğim kadar yakınımnda duruyor.

Alnına çentik atılmış yara izleri. Şık siyah saçları başının ortasından aşağıya doğru karışık bir çizgi halinde geriye taranırken, geri kalanı kafa derisine doğru kısa tıraş edilmiş.

Her santimetremi analiz ediyormuş gibi beni baştan aşağı süzüyor. Aramıza biraz mesafe koymak için geri adım atmak istiyorum, ama bunun yerine topuklarımı sıkıyorum.

"Sen gerçekten osun," diye nefes alıyor, sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Sen Auren Turley'sin."

"Bana öyle söylendi."

Kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Bilmiyor muydun?" "Benim bir Turley olduğumu?" Nenet'e bakıyorum. "Yakın zamana kadar bilmiyordum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Yüz ifadesi ve ses tonu şüpheyle kaplı. Sanki bana tam olarak inanmıyor. "Kim olduğunu nasıl bilmezsin?"

Kızgınlık içime doluyor, sertleşen omurgamdan aşağı dökülüyor.

"Uzun hikâye." "Duymak isterim."

İttiği gerçeği beni huzursuz ediyor. "Bağışlayın ama sizi tanımıyorum."

"Ben *sizi* tanıyorum Leydi Auren," diyor ve etrafımda hareketsiz ve sessiz duran seyircilere elini sallıyor. "Hepimiz sizi tanıyoruz."

"Beni *tanıyorsun*. Bu aynı şey değil."

İkimiz birbirimize bakıyoruz ve aramızda tam olarak anlayamadığım garip bir gerginlik var. Nenet'i uzun zamandır tanımıyorum ama nedense ona çok çabuk güvendiğimi fark ettim. Estelia ve Thursil'e de. Ancak bu fae beni temkinli yapıyor. Köküne inmek istediğim hırslı bir kibir var onda. Kalabalık, çizme giymiş ayakların altındaki kuru ot gibi çatırdayan gergin bir enerjiyle bakıyor.

Neyse ki sakinleşiyor ve yoğunluğu patlatan bir nefes üflüyor. "Haklısın," diyor, duruşu battaniyedeki tümsekleri düzelten sabit eller gibi gerginliğini gevşetiyor. "Özür dilerim. Yanlış bir başlangıç yapmak istememiştım. Sadece Lyäri Ulvêre'nin geri döndüğünü duyunca şok oldum. Fısıltıları duymuş olsam da seni gerçek, canlı ve tam da bu tarlada bulmayı beklemiyordum. Bu... akıl almaz bir şey."

Bana bakmaya devam ediyor, ben de ona bakmaya devam ediyorum. Araya karışmaya, herkes gibi görünmeye çalışıyor ama içimden bir ses onun çiftçi olmadığını söylüyor.

"Sen tam olarak kimsin?" diye sordum. "Sen de Geisel'de mi yaşıyorsun?"

Wick tereddüt ediyor, ama sonra elini kaldırıyor, parmak eklemleri bükülmüş, işaret parmağında metal üzerine damgalanmış bir kuş işareti olan küçük bir altın yüzük gösteriyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Sadık kişiler perde arkasında çalışarak mevcut monarşimizin altını oymak. Bize *Vulmin Dyrūnia* deniyor-Dawn'ın kuşu. Bu Turley sembolü. Ve şimdi, öyle görünüyor ki, senin."

"*Vulmin Dyrūnia*. Demek asisiniz?"

"Sadıklar," diyor tekrar, kalabalığı işaret ederek. "Vulminler diğer sempatizanlara ve ezilen Orealara yardım ederken, aynı zamanda eski Turley ilkelerini ve miraslarını korumak için elimizden geleni yapıyoruz. Çok uzun zamandır yeraltında çalışıyoruz."

"Ve sen... ne? Vulmin liderlerinden biri misin?"

"Vulmin lideri," diyor Nenet bana.

"Anlıyorum."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıkıyor. "Dönüşün bir işaret."

Kaşlarım hem şaşkınlık hem de şüpheyile birbirine yaklaşıyor. "Ne için bir işaret?"

"Gölgelerden çıkıp ayağa kalkmamız için. Vulmin'in -her yerdeki Turley sadıklarının- sonunda Annwyn'i geri alması ve Carrick'lerin kolaylaştırdığı ve yaptığı yanlışları geri alması için. Ve bunu sizin yardımınızla yapabiliriz, Leydi Auren. Siz-"

"Hayır."

Benim sözünü kesmem onun sözlerini yarıda kesti, ancak onları keskin bir kenarla geri aldı.

"Ne demek *hayır*? Söyleyeceklerimi dinlemeyecek misin?"

Kıllandım. Bu erkek benimle daha bir kez bile konuşmadı ve şimdiden beni *kullanmaya* çalışıyor.

Altın olmak çok yorucu.

"Dinledim," diyorum ona. "Ama ilgilenmiyorum."

Bakışları bir an için kalabalığa kayıyor, sanki duymalarını istemiyormuş gibi ve sesi alçalıyor. "Davamızı harekete geçirmek için *tam* da ihtiyacımız olan şey sizsiniz - sonunda ortaya çıkıp değişim talep etmek için. Eğer daha fazla insan seni görürse, bu herkese gerçek anlamda harekete geçmek için bir sebep verecektir ki Annwyn'in buna her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Siz Lyäri Ulvêre'siniz, bizim *yaldızlı*

Biri gitti ve sen eve döndün. Sembolümüz olarak seninle *binlerce kişi* bizimle birlikte duracak."

Binlerce kişiye ilham vermek mi?

"Daha yeni döndüm," diyorum ona inanamayarak. "Kim olduğumu, kimlerle akraba olduğumu yeni öğrendim. Annwyn'in politikaları hakkında ilk elden bilgim yok. Bir şey yapabilecek durumda değilim. Bu konuda yeterince bilgim yok."

"Öyleyse sana öğretelim." Öfke yüzünden ve ses tonundan akıyor.

"Benimle gel. Bize katıl. Davamızın yüzü ol ki sonunda monarşiye karşı ayaklanabilelim. Krallığın başkentinde bir sorun var.

Askerler askere alındı, ordu harekete geçti - bu Annwyn için iyiye işaret değil. Değişimi zorlamak için onlarla yüzleşmeliyiz. Buna *ihtiyacımız var*. olur."

Annwyn'e geleli iki dakika bile olmamışken çok büyük bir istek gibi görünüyor.

Onu içime çekiyorum, gözlerindeki acil parıltıya, ellerinin yumruğuna, bana odaklanma şekline gerçekten odaklanıyorum. Söylediklerine ve diğerlerinin bana söylediklerine hak veriyorum ama en azından onlara bir şey borçluymuşum gibi hissettirmiyorlar. Bu fae benim tek amacımış gibi davranıyor.

varoluşu ve buraya gelişi onun davasına yardım etmek içindir.

"Tekrar söylüyorum, sizi tanımıyorum. Durumunuza saygı duyuyorum ama ben kullanılacak bir yüz değilim," diyorum ona. "Ben bir sembol değilim, ben bir insanım. Yıllardır yoktum ve kendimi toparlamam ve buradan nereye gideceğimi bulmam gerekiyor, sırf sen öyle diyorsun diye bir şeyler yapmaya zorlanmaya değil."

Hayal kırıklığı ses tonunu daha da derinleştiriyor. "Bize güvenebilirsiniz. Vulmin her zaman Turley'leri korumak için savaştı. Bu her zaman ana öncelikleri olmuştur."

"Öyle mi? Vulmin ailemi korumakta başarısız oldu, değil mi?" Sinirlerime hakim olamayarak bağırdım. "Beni korumada. Aksi takdirde yirmi yıldır kayıp olmazdım."

Emin olamıyorum ama sanırım utanç ifadesi yüzünde titreşiyor. "O zaman yanlışları düzeltelim. Bize katılırsan seni şimdi koruyabiliriz."

Omuzlarım geri çekildi. "Kendimi koruyabilirim."

Eğer kalabalığın daha önce Wick ve benim aramdaki gerginlikle dolup taşıdığını düşündüysem, bu şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Tek istediğim gitmek. Herkesin dikkatli gözlerinden ve ağır beklentilerinden uzaklaşmak ve böylece kendimi toparlayabilmek.

Nenet'e dönüyorum. "Artık gitmek istiyorum."

Nenet tereddütlü görünüyor ama başını sallıyor. "Elbette leydim."

İkimiz birlikte altın çiçek halkasından, kalabalıktan ve Wick'ten uzaklaşıyoruz.

Gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyorum.

"Hikâyesi ne?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Uzun süredir Vulmin'e liderlik ediyor," diyor bana. "Biraz patavatsız olsa da iyi bir erkek. Ama davasına ve yapılanları düzeltmeye inanıyor. monarşinin yanlışları, sizi temin ederim."

Elimde olmadan omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Baktığımda, hala bana baktığını görüyorum, kollarını önünde kavuşturmuş, çamurlu gözlerinde hayal kırıklığı var. Başımı arkaya çeviriyorum.

"Geisel'da olmasına bile şaşırdım. Genelde bir görevde ya da başka bir şeyde olurdu. Burada olması ilginç," diye devam ediyor Nenet, yan gözle beni süzerek.

"Gerçekten de ilginç bir zamanlama. Bazıları tanrıçaların kaderinde olduğunu bile söyleyebilir."

"Ya da bir tesadüf," diye cevap veriyorum arabaya ulaştığımızda.

Homurdanıyor. "Tesadüf, insanların kaderi kabul etmek istemediklerinde kullandıkları bir bahanedir."

"Ya da belki de kader, tesadüfün kredisini çalıyordur."

"Buradaki tek hırsız monarşi," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor. "Onlar Annwyn'in kalbini çaldılar."

Küçük bir iç çekiyorum. "Son yirmi yılda neler yaşadığımı bilseydin, benden bunu istemezdin. Ben bir piyon, bir simge, bir araç oldum. Şimdi sadece *kendim* olmak istiyorum. Ne eksik ne fazla. Bu da kendi kararlarımı kendi nedenlerimle vereceğim anlamına geliyor."

Bir an beni inceliyor ve yüzünün kırışıklıkları arasında biriken soruları görebiliyorum. Neyse ki onları ortaya çıkarmıyor, çünkü zaten cevap veremeyecek kadar bitkinim.

Arabada, Keff olması gereken kişi kucağında bir kitapla sürücü koltuğunda oturuyor. İri yarı fae dizleri ve dirsekleri üzerinde, kahverengi saçları yolculuktan dolayı rüzgarla savrulmuş ve keskin dişlerinin arasına bir saman parçası sıkışmış. Bana başıyla selam veriyor ve dizginleri toplamadan önce kitabı bacağının altına sıkıştırıyor.

Nenet uzanıp saçından bir iğne koparıyor ve bana uzatıyor. Avucuma oturuyor, gerçek ağırlığından çok daha ağır hissediyorum ve şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Üzerinde Wick'in yüzüğündeki kuş sembolünün aynısı vardı. Ancak onunkinde fark etmediğim şey, kuşun kanadının çarpık olmasıydı. Kırılmış.

"Belki de sadece burada bulunarak, ilk taşı atarak değişimi çoktan başlattınız. Belki de dalganın yayılmasını sağlamak bize düşer."

Bakışları etrafımızdaki çiçek tarlalarına kayıyor. *Susuz mavisine*.

"Ne de olsa Annwyn'deki onca yer arasında yırtık *tam burada* açıldı," diye düşünerek bana yan gözle baktı. "Turley'lerin son doğan varisi, suya ilk inen."

Her zaman ısrarcıdır.

Ama ben de
öyleyim.

İşte bu yüzden bir kez daha geri dönüyorum, Wick'e ya da kalabalığa değil. Altına ya da çiçeklere değil. Hayır, gökyüzüne bakıyorum. Kesilmemiş, yırtılmamış, pastel boyalı gökyüzüne.

Benim indiğim yerde, o inmedi.

"Kendi kararlarınızı kendiniz vermelisiniz," diyerek bakışlarımı tekrar kendisine çekti. "Kendinize güvenin Leydi Auren, çünkü biz de size güveniyoruz."

Kalbim sıkışıyor.

Nenet gülümseyerek kolumu okşuyor. "Kader bana bir şey öğrettiyse, o da umudumu asla kaybetmemem gerektiğidir."

"Yapmayacağım," diye cevap veriyorum ve bunda ciddiylim.

Çünkü bu dünyada ve öbür dünyada umudumu canlı tutan tek şey o. Çünkü beni bulacağına söz verdi, o yüzden bulacak.

Ya da ben onu bulurum.

Ve *bu* benim inandığım kader. Uğruna savaşmak istediğim dava bu. Onun ve benim kaderimiz.

SLADE

TKıyı şeridi kahverengileşmiş köpüklerle karanlık.

Gelgit çöktüğünde, parlak, pullu gövdeleri yüzeyde yüzerken solungaçları açık bir şekilde çürüyen balık kokusu vardır. İçinde Sabah olduğunda balıkçılar ağlarını atmayacak. Denizciler de demirlerini atmayacaklar.

Daha derin sularda, birkaç geminin gölgesi duruyor, henüz kimse yavaş yavaş battıklarının farkındadırlar. Denizde sallanırken zamanları tükeniyor, gövdelerine yavaş yavaş su dolarken omurgaları parçalanıyor. Boş et tüccarı gemiler ve hepsi çürüyecek ve batacak. gün ağarana kadar okyanusun dibini boylar.

Sahil kenarındaki caddeyi kaplayan kistik su birikintilerinin arasından yürüyorum, adımlarım yankılanıyor gibi görünüyor. Buraya ilk geldiğimde gürültülü ve şamatalıydı.

saatler önce, ama o zamandan beri herkes dağıldı, saklanmak için uzaklaştı. West End aklınıza gelebilecek her türlü ahlaksız ve sefih faaliyetle doluydu, ama şimdi sessiz. Sadece ölüm ve korkudan gelen bir sessizlik.

Köşeyi döndüğümde sağ tarafta sıralanmış dükkanları görüyorum. Binaların yüzleri tuzlu havadan lekelenmiş, damlayan çatılarına yosun kabukları yapışmış ve saçaklardan aşağı beyaz sıyrıklar kayıyor.

Bir varilin arkasına saklanan bir sıçan yanımdan geçip gidiyor ve ileride, bir bardan sendeleyerek çıkan birinin dönüp işemeye başladığını görüyorum, yolun hemen aşağısındaki katliamdan tamamen habersiz. Kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdiğinde, sarkık aleti hala elinde, neredeyse devrilmesine neden olacak bir iki adım atıyor.

Akıntının ortasında kendini hızla pantolonunun içine geri iter ve duvara yaslanır. "*Kral Çürük.*"

Gücüm kanımın içinde tıslıyor, her damarda geziniyor. Havanın tuzu cildimi gergin hissettiriyor.

Ya da belki de içimde patlamak isteyen öfke budur.

Önünde duruyorum ve dikkatinin boynumda kıvranan siyah köklere gittiğini görüyorum. Sonra parlak bakışları arkamdan kokuşmuş sokak köşesine kayıyor. Eğer oraya doğru yürüseydi, çürümüş binaları, pencerelerden sarkan ve kapı aralıklarına sıkışmış, kaçmaya çalışırken yakalanmış şişmiş cesetleri görürdü.

Yine de kimse kaçamadı. Benden kaçamadı.

Öfkemden değil.

Et ticareti yapan erkekler ve onların zorla eyerlerde çalıştırılması sona erdi.

Midas'ın kendi rakibi ve Auren'in sahibi Zakir West'i uzun zaman önce öldürdüğünü öğrendim. Ayrıca onunla temasa geçen herkesi de öldürmüş. Bu onun izlerini ve önceki hayatını örtbas etme, aynı zamanda Auren'in varlığını da buradan silme girişimiydi. Bütün eyerleri satın aldı.

yeni servetiyle evler... ve Derfort'un *boyalı eyerlerini* yarattı.

Üçüncü Krallık'ın en kötü şöhretli ve popüler genelevleridir. Derilerini farklı renklere, hayvan baskılarına ve desenlere boyayan eyerleriyle ünlüdür ve herkese altın derili kızı unutturur.

Zakir West çoktan gitmiş olabilir, Midas gitmiş olabilir, ama bu buradaki yanlışlıkların ortadan kalktığı anlamına gelmez. Çok geçmeden yeni İnsanlar suç sıralarının eldivenlerini aldılar ve Kaila ya şans eseri ya da kendi tercihiyle bundan habersiz.

Kardeşinin iyiliği için, umarım ilkidir.

Ancak Doğu ve Batı'nın bu yeni efendileri şimdi kendi zehirli derilerinin içinde yatıyor ve karaya vurmuş balinalar gibi şişmeye terk edilecekler.

Adama doğru eğildim, üzerinden yayılan alkol kokusunu aldım ve pantolonunun önündeki sidik lekesini fark ettim. Cildindeki güneş izlerine bakılırsa muhtemelen hayatı boyunca Derfort'ta yaşamış. Muhtemelen bu sıralarda çalışmaya zorlanan eyerlerin istismarlarına katılmıştır.

Elimde kanıt olsaydı, onu olduğu yerde çürütürdüm.

Bunu yapmamamın tek nedeni, her şeyi yok etmememin ve tüm bu liman kentinin çürümüş balıklarla birlikte sulara gömülmesine izin vermememin tek nedeni Auren'in bunu yapmamı istememesi.

Masumların canını bağışlamamı isterdi. Şimdilik, onun da masum olduğunu varsaymak zorundayım.

Bu yüzden cızırtılı büyüümün onu serbest bırakmasına izin vermek yerine, öne doğru eğildim ve acımasız bir alaycılıkla fısıldadım. "*Kaç.*"

Adam irkilerek tükürüğüne boğuluyor ve sonra dönüp kaçıyor, benden uzaklaşmak için çılgınca koşuştururken zikzaklar çiziyor. İçgüdüleri içkiye boğulmuş olsa bile, tehdidin farkına varacak kadar bilinçliydi. Diğerleri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Doğu'nun ve Batı'nın suç lordları için çalışan çok fazla aptal adam vardı. Çok ukala, çok rahat, tehdit seviyesinin en üstünde olduklarını düşündüklerinden çok eminler.

Yanılmışlar.

Yarın Derfort uyanacak ve her şeyin yok olduğunu görecek. İnsanlar ve binalar çürümüş ve bir uyarı olarak bırakılmış. Eğer bir daha insan ticareti meşalesini eline alan olursa, ister benim elimle ister Gazabımın eliyle olsun, onların da ölümüyle karşılaşacağından emin olacağım.

Lafi açılmışken.

Caddeden sapıyorum, kıyıdaki figürlere doğru ilerlerken botlarım sahildeki kumlara batıyor. Göğsüme bir acı saplanıyor ve ellerimdeki çürümüş damarların nabzının attığı yere bakarak hafifçe duraksıyorum.

Solmuş.

Elimi cebime gömdüm. İçindeki altın kurdele şeridini yumrukluyorum.

Yaklaştığımda, "Ortayı sen mi hallediyorsun?" diye soruyorum.

Judd havaya savurduğu hançeri ustalıkla yakalıyor ve kınına sokmadan önce ahşap kanadının yan tarafına yaslanıp doğruluyor. Rüzgâr parlak sarı saçlarını gözlerine savurmaya devam ediyor ama her zamanki gibi neşeli görünüyor. Uzun yolculuk süresine rağmen, ki bu normalde temiz traşlı olan yüzündeki yamalı saçlardan da anlaşılıyor, keyfi yerinde.

Tüm o sakatlıklardan olabilir.

Keskin gözleri beni bir kez daha süzüyor, muhtemelen zihinsel durumumu belirlemek için. "Elbette," diyor. "Mesajının tarafsız bölgede bulunanlar için *çok* açık olduğundan emin oldum. Hiçbiri yakın zamanda Doğu ya da Batı tarafını ele geçirmeye hevesli görünmüyor."

"Güzel."

"Ama her zaman başkaları da olacaktır."

Crest'e yaklaşırken başımı salladım. Canavar Argo kadar hızlı değil ve daha küçük ama bu kadar genç biri için uzun mesafeleri çok iyi idare ediyor. "Ve ne zaman..."

Judd'ın sırtışının karanlıkta parladığını görüyorum. "Memnuniyetle bir ziyaret daha yapacağım."

Memnuniyet içime işliyor. Judd aramızdaki en uysal kişi gibi görünebilir ama benim Gazabım olmasının bir sebebi var.

Birinci Krallık'tan eve dönerken ahşap kanadını dinlendirmek için Üçüncü Krallık'ta mola vermişti ama Gallenreef'e yaptıklarını duymuş. Bu yüzden Derfort'a gideceğimi bir şekilde bilerek beni takip etti ve bu gece kıyıya varmadan hemen önce beni buldu.

Gazabım dışında herhangi biri bana bir kez bakar ve diğer yöne doğru uçup giderdi. Ama Judd öyle yapmadı. İçimdeki öfkeyi gördü ve ilk söylediği şey, "Peki, kimi öldürüyoruz?" oldu.

Henüz Conflux'u duymamıştı. Auren'i. Yeniden görüşmeyi *yeni* bitirdiği Kral Thold'un nasıl doğruca Conflux'a uçtuğunu ve Auren'in duruşmasına katıldığını.

Onu bilgilendirdikten sonra Judd amacımda bana katılmaktan çok mutlu oldu. Auren'i kullanan ve çocukluğunu mahveden, değerinin başkalarını memnun etmekte yattığına inanmasını sağlayan sokakları yok etmeye yardım etmek.

Onun burada olduğunu, korktuğunu ve korkunç şeylere katlanmak zorunda kaldığını düşünmek, öfkemin vücudumdaki her damarı bükecek kadar sıkılaşmasına neden oluyor.

İkimiz de ahşap kanatlarımıza biniyoruz ve ben dizginleri kavrayıp uyluklarımı hayvanın etrafında sıkarken Judd bana bakıyor, göğsümden geçen sürekli acıdan irkiliyorum.

"İyi misin?"

Dışlerimi sıkıyorum. Acıyı uzaklaştırıyorum. "Hayır."

Ve olmayacağım. Ona ulaşana kadar olmaz. Onu ve annemi bulana kadar olmaz.

Beni inceliyor. "Henüz Dördüncü'ye dönmüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Sen git." Şu anda ahşap kanadının arkasına sarılmış bir vücut yığınının işaret ediyorum. "Paketimizi al. Os için güzel bir hediye olur."

İşaret verildiğinde, bağlı ve eyerin üzerine yığılmış Manu çırpınmaya başlıyor. Başını kaldırmaya çalışıyor ve öfkeli kahverengi gözleri bana kilitleniyor. Bir erzak çuvalı gibi asılı dururken, solgun kumsal kumu yanaklarına bulaşıyor ve gevşek siyah saçlarının uçlarına yapışıyor.

Gallenreef Kalesi'nden uçarken içine koyduğum çürüğü çektim, böylece onu öldürmeyecekti. Kimse beni takip etmedi. Bunun nedeni Kaila'nın tüm ahşap kanatlarını yanında götürmesi mi, yoksa Keon ve Askerler Manu'yu öldüreceğim korkusuyla beni takip edemeyecek kadar gergindiler.

Çürüme olmadan, zehirlenmeden ya da bayıltılmadan, kaçırılmasının her saniyesini yaşamak zorunda bırakıldı. Bana çılgılık atarak

Boğazı kısıldı ve ağzına bir bez sokup başının etrafına sıkıca bağladım, aynı zamanda el ve ayak bileklerini de bağladım. Judd ve benim kendi krallığından insanları öldürmemizi izlemek zorunda bırakıldı.

Judd, ağzındaki tıkaçtan bize bağırmaya çalışan Manu'ya bakıyor. "Ağzın doluyken konuşma," diyor bir tsk ile.

Manu ona ters ters bakıyor.

Judd bana dönüyor ve sesini alçaltıyor. "Peki ya yırtık?"

Başımı sertçe sallıyorum. Ne kadar derine inersem ineyim, içimdeki o boşluğa ulaşmaya ve her zaman orada olan ham gücün bir kısmını kürekle çıkarmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yine de boş.

Hâlâ boşum.

"Geri gelecektir," diyerek bana güvence veriyor. Tıpkı Ryatt'ın yapmaya çalıştığı gibi. Tıpkı benim de kendimi rahatlatmaya çalıştığım gibi.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Ne zaman yalan gibi gelmeye başladı merak ediyorum.

Judd başını sallayarak ve derisini şaklatarak hayvanını havaya kaldırır ve Dördüncü Krallık yönünde uçarak gece gökyüzünde kaybolur.

Arkamdan Derfort'a bakıyorum ve bir kez daha kaşlarımı çatarak Auren'i buraya nasıl kaçırdıklarını merak ediyorum. Hiçbir çocuk ailesinden koparılmamalı ama aynı zamanda dünyasından da mı koparılmalı?

Onu Annwyn'den Orea'ya nasıl getirdiler?

Onu ilk gördüğümünden beri bu soru bana eziyet ediyor. Hikayesini ilk duyduğumdan beri.

Keşke Midas, Zakir West'i öldürmeseydi. Eğer o piç hâlâ hayatta olsaydı, Auren'i kimden satın aldığını öğrenebilir ve izini sürebilirdim. Ama hiçbir şey yok. Ne kadar araştırırsam araştırayım Yaptım, izler kayboldu. Auren'e bu konuda cevaplayabileceği kadar çok soru sordum, her küçük detayın üzerinden geçtim ve kesinlikle hiçbir şey bulamadım.

Öfke bir bıçak gibi bükülüyor, kalbimin ortasındaki o nokta yanıyor.

Derimin içinden kayan asit akıntıları gibi acı veren dereler halinde yayılıyor. Auren'in buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama artık gittiğini biliyorum. Ona ulaşmak için başka bir yırtık açana kadar elimdeki tek şey bu. Bu görev, Auren'i avlamak için.

Onu inciten herkesi, ona kendini küçük hissettiren herkesi.

Bu gece suç sokaklarını taradım ve et ticaretiyle uğraşan her pisliği çürüttüm, ancak bu bile beni rahatlatmadı.

İntikam için çalkalanan bir çağrı.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ondan ayrılışım, derimden fişkıracak ve zehirli külden başka bir şey olmayana kadar beni dumanlar içinde bırakacak için için yanan bir öfke. Judd çürüme gücümün beni zorladığını anlayabiliyordu ama bunun yarısını bile bilmiyordu.

O yırtığın kapandığını hissettiğimde ne olduğunu bilmiyor. Beni terk ettiğini hissettiğimde.

Dizginleri bir çırpıda çekerek Crest'i havaya yükselmesi ve gökyüzünü yarması için yönlendiriyorum. Bizi doğru yöne yönlendirirken nemli bulutlar arasında yolumuzu bulmaya çalışıyoruz ve ben yerleşip sivri uçlarımı serbest bırakarak acı veren piercingler gibi derimi delip geçmelerine izin veriyorum. Kan gömleğime sızıyor ve alnımdan aşağı yuvarlanıyor, ama bunu neredeyse hiç hissetmiyorum, çünkü içinde bulunduğum diğer acı çok çok daha kötü.

Sanki kalbim - lanet olası *ruhum* - göğsümden sökülüp alınmış ve beni öylece bırakmış gibi. Onun yankısı ve öfkenin yankılanmasından başka bir şey yok içimde. Auramın siyahın en koyu tonunda çalkalanan bir kötülük çukuru olduğunu hayal ediyorum, çünkü bu öfke... beni tamamen tüketecek.

Ve buna izin vereceğim.

QUEEN MALINA

I Suikastçıyı günlerdir görmedim.

Tek kelime etmeden beni burada bıraktı ve bunu benden intikam almak için yaptığından şüpheleniyorum. Kendini kanıtlamak için.

"Buradan doğru nedenlerle çıkmak istediğine beni inandır."

Tam bir kendini beğenmiş. Kim olduğunu sanıyor? O bir *suikastçı*. Hayatı boyunca insanları öldürmekten başka bir şey yapmadı ve beni yargılamaya mı cüret ediyor?

Öfkem canlı bir şey, keskin ve ağır, midemin çukurunda tutulan kalın bir buz parçası gibi, bu odada kilitli kalmaya ve daha fazla fae'nin diyarımı istila etmesini izlemeye zorlandığım her gün büyüyor.

Açık pencereden dışarı bakıyorum, soğuk hava doğrudan yüzüme çarpıyor. Daha fazla birlik Yedinci Krallık'ın pürüzlü kalıntıları boyunca ilerliyor. Orea'ya doğru. *Highbell'e* doğru.

Kirpiklerimde buz birikiyor. Ağır, donmuş parçalar göz kapaklarımda toplanıyor, her öfkeli göz kırpışımda dökülüyor ve yanaklarımda bir kar tozu bırakıyor.

Öfkem donmuş durumda. Değişmiyor. Kutupsal. Buz gibi vahşiliğiyle sertleşti.

Ben de olduğum yerde donup kaldım. Burada sıkışıp kaldım ve istilayı buzdan gözlerle izlemek zorunda bırakıldım.

Arkamdan bir cınlama sesi geliyor ve döndüğümde yeni yemek tepsisinin geldiğini, eskisinin yerinde olmadığını görüyorum. Eğri büğrü metal tepsiye bakıyorum ve öfke kaburgalarımı kemiriyor.

Pencereden uzaklaşarak tepsiye doğru yürüdüm ve kolumun bir hareketiyle onu yere düşürdüm. Teneke çaydanlık taş zemine çarpıyor, ekmekler uçuyor ve metal tepsi düştüğü yerde takırdıyor. Kilitli kapıya doğru hücum ederken havayı bir bulut gibi yoğunlaştırıyorum.

Kolu tutup anahtarla çeviriyorum ama tabii ki kilit dönmesini engelliyor. "Çıkarın beni!" Tahtaya bağıriyorum. Kilide. Fae'ye. *Ona*.

Düğmeyi tekrar tekrar sallıyor ve sıkıyorum, ama öfkem, boğazıma sıçrayan ve ağızımdan dökülen öfkem altında sabit duruyor

öfkeli, sözsüz bir bağırıyla. Avuçlarımdan patlayacak gibi olurken aynı anda dudaklarımdan kurtuluyor ve ardından kapı tokmağı aniden *paramparça oluyor*.

Kırılmadı, gevşemedi. Metal topuz öylesine donmuştu ki, elimin bir hareketiyle kavrayışımın altından kırılıp milyonlarca parçaya ayrılarak yere düştü.

Donmuş parçalara bakıyorum, kalbim güm güm atıyor, içime işleyen bir ürpertiyle çarpıyor. Gözlerim avucuma, avucumun üzerindeki buzlu çizgiye iniyor. Sihir, tenimin üzerinde toplanmış, her biri nabız gibi atan parçacıkların arasında vızıldıyor. Canlı.

Aceleyle kapıyı açıyorum, ancak sarsılarak duruyorum.

Fassa ve Friano önümde duruyorlar. Kalın saçları başlarından ağır perdeler gibi sarkıyor, koyu renk gözleri aralıklardan bana bakıyor.

O kadar benziyorlar ki ürkütücü. Tek farkları yanaklarındaki benler. Friano'nunki solda, Fassa'nınki sağda.

Değerlendiren bakışları, bana dönmeden önce kapı kolunun eskiden olduğu kapıdaki deliğe doğru kayıyor.

Kapının önüne geçip kapı kolunun kalıntılarını görmelerini engellerken, "Çok yüzsüzünüz," diye homurdandım. "Beni bir tür hayvan gibi oraya kilitliyorsunuz."

Fassa ikizine bakmadan önce yumuşak bir sesle, "Oreanlar gerçekten de bir evcil hayvanın bir adım ötesinde," diyor. "Sence de öyle değil mi Friano?"

"Gerçekten de öyle. Yine de iyi hayvanlar kendilerini dışarı salmamaları gerektiğini iyi bilirler."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Parmaklarımdan arasında ezilen karın çıtırtısını hissediyorum.

"Her neyse, biz de seni almaya geliyorduk," diye devam ediyor Fassa, hiç etkilenmeden. "Gelin."

Burun deliklerim açılıyor.

Fae'ler cilalı topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden iniyorlar ve benim de itaatkâr bir şekilde arkalarından gelmemi bekliyorlar.

Yumruklarımı açıyorum, buzun yayılmasını istiyorum.

Onları donduruyorum, böylece daha sonra *parçalara* ayırabiliyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyorum. İçimi soğukla dolduran bu büyü, avuçlarımda buz kabuğu oluşturan bu güç, hatalı. İşlevsiz. Ya da belki... sorun bende. Bir rahmim olmasına rağmen hayat yaratamıyorum. Artık gücüm olmasına rağmen büyü yaratamıyorum. Bir taç giysen bile hükmedemiyorum.

Bir an tereddüt ediyorum ama diğer tek seçeneğim odaya geri dönmek ve içeride sıkışıp kaldıktan sonra olmak istediğim son yer orası.

Dönerek onları takip etmeye başlıyorum, ancak onları takip etmek beni yakıyor. Adımlarımı telaşsız atıyor, emirlerine itaat etmek yerine onları takip etmeyi seçtiğim yanılısamasına tutunuyorum.

Fassa arkasına bakıp ne yaptığımı biliyormuş gibi sırtıyor ve keşke o bakışı yüzünden söküp atabilseydim diyorum. Aşağıya iniyoruz, spiral merdivenler yarılmış ve kırılmış, duvarlar deliklerle kesilmiş, kasvetli bakışları

kasvetli gökyüzü. Sanırım bu kulenin duvarlarının ayakta kalması bile bir şans, çünkü kalenin büyük bir kısmı kırılarak açılmış ve içi boşalmaya terk edilmiş.

Bu spiralde artık halı yok, her adım buzla kayganlaşıyor. Tırabzan ve korkuluklar da yok, bu yüzden kayarsam kendimi yakalamamın bir yolu yok. Yine de ayaklarım sabit kalıyor, kardeşler mücadele ederken bile, ayakkabılar sık sık kayıyor. Ellerimi kaldırıp itmek, donmuş zeminin ikiz kafataslarını çatlatmasına izin vermek istiyorum. Belki cesaret edebilirdim, eğer sadece Onlardan biri.

Kulenin dibinde, yıkık dökük bir koridor var, duvarlar başımın hemen üzerinde, sert rüzgârın ılık çaldığı bir parçaya dönüşmüş. Yüzlerce metrelik düşüşlere açılan eski kapılar, zamanla yuvarlanmış odalar, eşiklerde birikmiş kar yığınları var.

Sonra geniş bir merdiven boşluğuna ulaşıyoruz, taşlar basamaklarda aralıklı dişler gibi eğri büğrü yarıklarla bırakılmış. Tepesinde kısa bir süre duruyorum, aşağıya bakarken nefesim kesiliyor.

Yıkık kale Fae'lerle dolu.

Bir zamanların bu görkemli salonunda şimdi yıkık duvarlar ve taş yarıklardan gökyüzünü gösteren uzun, yarık bir tavandan başka bir şey yok. Ham tuğlaların her yüzeyine yapışan donmuş kül, kutuptaki mezarında çürümeye bırakılmış, içi boşaltılmış bir iskelet hissi veriyor.

Hâlâ ayakta duran duvarlar, eğilmiş ve paslanmış bir çift yalnız şamdan dışında tüm süslemelerden arındırılmış. Odanın arka tarafındaki bir köşede soluk duvar kağıdının en soluk parçası kesilmiş ve bir ağacın çatlamış gövdesi gibi devrilmiş eski bir sütun var.

Ve her santimini kar yağışı ve çadırlar kaplıyor. Fae'ler çadırlara girip çıkıyor, kalenin dört bir yanına dağılıyor, yiyecek masaları ve silah yığınlarıyla istasyonlar kurulmuş. Her şey yersiz -çadırlar, yiyecekler, silahlar, ama özellikle de Fae'ler.

Yüz hatları daha keskin. Özellikle de kulaklarının sivri uçlarını görünce vücudumdaki buzlar kas ve kemiklere sürtünüyor.

Vücutları bilenmiş bir zarafetle hareket ediyor ve konuşma tarzları bile keskin bir tını taşıyor.

Gözleri de gökyüzündeki şahinler gibi keskin ve bazılarının saçları doğal olmayan garip renklerde -çok parlak, çok renkli- zırhlarının yavanlığını kesiyor. Renksiz çakıl taşları göğüslerini parke taşları gibi kaplıyor ve mermer gibi dönen ağır kılıçlar sırtlarında, saldırmaya hazır.

"Magicks, benimle gel!"

Bağırarak verilen emirle sıçradım, bakışlarım kırık dökük koridorda bir Devasa bir Fae yıkılmış ana girişin önünde duruyor. Kapılar çoktan gitmiş, ancak molozlar dışarıya kolay bir erişim sağlayacak kadar temizlenmiş.

Fae'ler ona doğru yöneliyor, onun değerlendirici gözleri hepsinin üzerinde gezinirken mükemmel bir düzende sıralanıyorlar. "Kara Fae'leri, ön tarafa. Bir sonraki alay gelmeden önce bu karın yer değiştirmesini istiyorum. Programın gerisindeyiz," diye homurdanıyor ve sonra topuklarının üzerinde döner ve onları fırtınanın

içine doğru götürür. "Kraliçe Malina."

Başım ikizlerin yeniden yanımda belirlediği sağ tarafa doğru savruluyor. *Kraliçe* kelimesi, ses tonlarından damlayan sazlı bir alaycılıkla etrafımızda yankılanmış gibi görünüyor.

Aşağıdaki tüm fae'ler dönüp bakıyor ve saldırganlık havayı dolduruyor. Düşmanlıkları kalenin yıkıntıları arasında toplanırken, canlı gözler kızgın oklar gibi üzerime düşüyor. Bazıları tüm vücutlarını bana doğru çeviriyor ve diğerleri beni korkutmak için silahlarının kabzalarını kavlıyor.

Korkmayacağım.

İkizlerin her biri sırtarak elini uzatıyor. "Bu taraftan, Majesteleri."

Sırtımı dik tutarak çenemi kaldırıyorum ve aşağı inip koridor boyunca ilerliyorum, geçtiğim her bir fae'yi görmezden gelerek. İçlerinden biri ayağımın dibindeki kar yığınının tükürüyor ve ben de durup kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. O

Bana bakıyor, yanağını çiğnerken kendinden memnun olduğu belli. Soğğun içime işlediğini, kemiklerimin donarak sertleştiğini hissediyorum, yine de bir buz parçası gibi kırabilmeyi dilediğim *onun* kemikleri.

Arkamı dönerek koridordan çıkan karlı patikadan yürüyorum ve tavanını tamamen kaybetmiş bir odaya giriyorum. Köşelerde kar yığınları birikmiş ve duvarlar sadece yarı ayakta duruyor. Sağımdaki duvarda eski bir şöminenin kemikleri var, ağzı boş ve esniyor, bacası bir yara izi gibi yukarı doğru uzanıyor ve gökyüzüne saplanmaya bırakılmış.

Bunu geçtikten sonra, ikizler beni açık bir girişten geçiriyor ve sonra kendimi tamamen yeni inşa edilmiş bir odada buluyorum.

Masif duvarlar, sanki biri molozlardan parçalar koparmış ve pürüzlü kenarlarını oyarak parlatmış gibi düzgün tuğla sıraları halinde parıldııyor. Tavan kapalı, bir kubbe gibi yükseliyor ve zemin kesilmiş taş işçiliğinin bir girdabı. Yeniden inşa edilen bu oda dışarıdaki soğuk havaya kapalı ama ben yine de üşüyorum.

Çünkü odanın ortasında bir adam oturuyor. Sert kayadan yapılmış taht, kavisli kenarları başının en az bir ayak üstünde bitiyor. Önündeki taş masa üçgen şeklindedir, ancak tepe noktası kesiktir, ellerini düz çizgiye dayamıştır.

Onda bir güç var. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden ve beni gerginleştiren güçlü ve ölümcül bir şey, ama görünüşü de bunu yapıyor. Gözleri granit gibi. Gözbebekleri benek benek, irisleri kahverengiler ve grilerle benek benek ve gözlerinin beyazını tamamen maskeliyor. Göz kırıyor ve bu bir heykelin canlanmasını izlemek gibi.

Formuna yontulmuş kalın kasları var, boz teni gri-kahverengi gözleriyle neredeyse aynı renkte ve aynı sertlikte. Dudakları ince, dudakları

Burnu büyüktür ve kayalık tırnakları parmaklarından pençe gibi uzar. Başında, bir kayanın derinliklerinden çıkarılmış ve başına oturtulmadan önce pırıl pırıl kuleler halinde yontulmuş gibi görünen gri bir ta vardır.

Durduğum yerde titrememeye çalışıyorum ama tüm içgüdülerim bana dönüp kaçmam için bağırıyor. Etrafımda büyülü bir sürü kral oldu. Kraliyet soyundan geldiğinizde bu beklenen bir şey. Yine de hiçbirine karşı şu an hissettiğim gibi içten gelen bir korku hissetmemiştim. Hiç böyle içsel bir tehdit hissetmemiştim. O farklı. Öteki. Ve bu ötekilik onun bedeninden zehirli dumanlar gibi yayılıyor ve beni boğmaya zorluyor.

Masanın üzerindeki haritadan bana bakıyor, sonra gözleri sağına kayıyor. Baktığımda Pruinn'in orada durduğunu görüyorum. Gümüş gözleri beni içine çekerken irkiliyorum. Onda bir terslik olduğunu hemen anlamalıydım. Çok çekici. Çok garip. Beni kalbimin arzusuna götüreceğine söz verdi, tüccar arabasındaki parşömen ve şarlatan sözleriyle beni bir aptal gibi kandırdı.

Ondan nefret ediyorum.

Sanki kafamdaki düşünceleri hissetmiş gibi sırtıyor, fazla parlak dişleri parlıyor, sarı saçları kısa, yüzü temiz tıraşlı. "Sizi tanıştırmama izin verin," diyor yumuşak bir sesle. "Bu Kral Tyec Carrick."

Fae kralı bana sanki yerde sürünen aşağılık bir böcekmişim gibi bakıyor. "Hmm. Malina'ydı, değil mi?"

"*Kraliçe* Malina Colier," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki titremeyi engellemeyi başardığım için şükrediyorum.

"Gerçekten de öyle," diyor, sesi de görüntüsü kadar taş gibi. "Demek sen, kanını vererek köprüyü yeniden yapmamızı sağlayan saf Oreadan kraliçesisin." Duraksıyor. "Güçsüz doğmuşsun, öyle değil mi? Pruinn bana bu yüzden kendi ailenizin tahtına oturmanıza izin verilmediğini söyledi. Halkın senden nefret ediyormuş."

Azı dişlerim birbirine çarpıyor ve gıcırıyor.

"Bazı hükümdarlar sevilmeniz gerektiğini düşünür," diye devam ediyor kral tahtından kalkarken. Adımları ağır geliyor, sanki botları taşla doluymuş gibi. "Ama bu bir yanılgıdır. Sizin sevgiye değil, sadakate ihtiyacınız var. Bağlılık, tapınma değil. Hükmetmenin yolu budur."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum ve o da başını eğip beni inceliyor. "Ne yazık ki sen Oreadan'sın. "Oreadan olman çok yazık. Annwyn, eğer damarlarındaki aşağılık kan olmasaydı."

Öfke içime saplanıyor, avuçlarımda buz gibi yanmasına neden oluyor. "O *aşağılık kan* buraya gelmek için ihtiyacın olan şeydi," diye karşılık veriyorum. "Belki de bu senin bizden aşağı olan türler."

Sanki hakaretim gülünç ve etkisizmiş gibi gülüyor. Sonra bu kahkaha aniden kesiliyor ve önündeki masa sarsılıyor. Zar zor zamanım var Karnıma çarpıp beni yere yuvarlayana kadar havada süzüldüğünü fark ediyorum.

Ani acının saldırısıyla haykırıyorum, o kadar sersemlemişim ki taş masanın şimdi üzerimde olduğunu ve beni sarsıcı ağırlığının altında ezdiğini bir an için fark etmiyorum. Nefesim kesiliyor, ağzım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor, uzuvlarım çırpınamayacak kadar sıkışıyor.

Kral Carrick telaşsız adımlarla yanıma geldi. Bana bakıyor, sert bakışları beni ilgisizlikle içine çekiyor. "Sana Soğuk Kraliçe diyorlar, doğru mu?"

Cevap veremiyorum. Kaba ağırlığın altına gömüldüm, yakalandım, zar zor nefes alabiliyorum.

"Fassa ve Friano bana restorasyon ritüellerinin sana biraz sihir aşıladığına inandıklarını söylediler. Bir çeşit hediye, onların alıp verme güçlerinden." Sanki beni ezip öldürmüyormuş gibi konuşuyor.

Dikkatsiz bakışlarıyla çırpınışımla izliyor, granit lekeler soluk ışıktaki parlıyor. "Kullan onu. Sadece sende olan bu yetenekli gücü kullan."

Çünkü onu sana bir *fae* verdi."

Kaburgalarım atlayacakmış, gsm kecekmiş gibi hissederek titriyor ve ırpınıyorum. Basınç ele geçiriyor. Korkunç. Kurtulamadığım her saniye paniğimi daha da artırıyor. Kemiklerim sıkıştı, kaburgalarım kapana kısıldı. Bu ağırlık saf bir tehdit, sanki üstüne eklenen tek bir kum tanesi bile beni yaracakmış gibi. zm gibi patlayacağım.

Bu korkunç fae'yi durduğu yerde dondurmak istiyorum, çünkü beni ldrecekini biliyorum. Bunu yüzünde görebiliyorum. Umurunda değil. Bu taş parçasının beni gözünü bile kırpmadan bir et ve kan birikintisine dönüştürmesine izin verecek.

Panik içinde konsantre olmaya çalışıyorum, kontrolsüzce gelip giden bu büyüyü kullanmaya çalışıyorum ama *hiçbir işe yaramıyor*. Siyah noktalar görüşümü işgal ediyor ve ciğerlerim bilincimle birlikte patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

Gülüyor. ırpınışlarıma, nefes nefese kalışlarıma. Sonra nefesinden beslenen ıslak kaya kokusunu duyana kadar eğiliyor. "Gördün mü? Aşağılık.

Fae gücünün sana bahşettiği büyüyü bile kullanamıyorsun. Oreanların büyüyü *ya da* bu diyarı hak etmediğinin kanıtı," diye tükürüyor. "Bu yüzden ikisini de geri alacağız."

Arkasını dönüyor ve parmağının bir hareketiyle taş üzerimden kalkarken ağırlık anında kalkıyor. İçime hava doluyor ve yan tarafıma dönüyorum, öksürüyorum ve kesik kesik nefesler alıyorum. Derin bir aşağılanma duygusu içimi dolduruyor ve kendi iktidarsızlığıma duyduğum öfke tüm bedenimi titretiyor.

"Onu odasına geri götürün," diyor umursamaz bir tavırla, levha masanın ayaklarına tekrar oturup bana acımasızca gülümsediği sırada. "Kuledeki en iyi manzaraya sahip, sence de öyle değil mi Soğuk Kraliçe?"

Fassa ve Friano beni ayağa kaldırıyor ama kollarımı onların ellerinden kurtarıyorum ve sertçe krala bakıyorum. Artık ondan korkmuyorum. O bir zorba, beni aşağılayıp boyun eğdirmeye alışıyor. Fae ya da Orean, tanrı ya da şeytan olması fark etmez. O sadece ta giyen kibirli bir adam ve ben onlardan birçoğuyla uğraştım.

"Soğuğun taşa ne yaptığını biliyor musunuz, Kral Carrick?" diye sordum. Duraklıyor ve bana bakarken başını eğiyor.

Kapı aralığından, yıpranmış ve aşınmış taş duvarlara doğru elimle işaret ediyorum. "Taşın yarıkları ve çatlakları vardır. *Zayıflıkları vardır*. Görünebilir

yenilmez ve güçlüdür, ama soğuk bunları istismar edebilir. Nem delip geçer

Bu çatlak ve yarıkların içine girer ve donduğunda mahvolur. Taş buna sonsuza kadar dayanamaz. Sonunda soğuk her zaman galip gelecektir."

Buz gibi gözlerim aşılmaz bir donuklukla parlıyor.

Çenesinde bir tik belirliyor ve bir an için masayı tekrar bana doğru itip itmeyeceğini, bu sefer beni ezip öldürmesine izin verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Umurumda değil. Güce aç başka bir kralın bana işe yaramaz olduğumu söylemesine izin vermeyeceğim.

Topuklarımın üzerinde dönerek Pruinn'i geçiyorum ve kralın beni öldürmesini bekleyerek başım dik bir şekilde dışarı çıkıyorum.

O yapmaz.

Bir kez daha, kalenin içindeki alaycı fae'leri görmezden geliyorum, beni odama geri götüren ikizleri görmezden geliyorum. Yeni topuzu ve kilidi görmezden geliyorum.

Biri kapıma dayandı. Neredeyse ezilerek öleceğim için vücudumda hâlâ zonklayan acıyı görmezden gel.

Soğuk dışında her şeyi görmezden geliyorum.

Damarlarıma dolan soğuk, ciğerlerimde biriken ve çatlamış deri gibi dudaklarıma yapışan buz parçalarına dönüşen poyrazlı hava.

Oda kararana ve tırnaklarım buzul mavisine dönene kadar her şeyi görmezden geliyorum.

Ta ki suikastçı döneceğini bildiğim gibi dönene kadar. Kıvrılan gölge ve bükülen ışıkla ortaya çıktı.

Ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum, ancak örtülü kapüşonunun altından görebildiğim tek şey dudaklarını çevreleyen soluk ten pigmenti.

Sana inanmamı sağla.

"Kalbimin sadece bir buz parçası olabileceğini söylemiştin," diyorum, gölgeli örtüsünün derinliklerine bakarak. "Ve bu doğru olabilir."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyor ama dikkatini çektiğini hissedebiliyorum. Can practically

bakışlarının yüzümün her santimini *sıyırdığını hissediyorum.*

"Ama ben Soğuk Kraliçe'yim ve kalbim krallığım için atıyor."

Pencereye, askerlerin bitmek bilmeyen yürüyüşlerine devam ettikleri yere doğru işaret ediyorum. "Fae'lerden önce oraya varmalıyım, yoksa Orealanlar hiçbir uyarı olmadan katledilecekler." Elimi bırakarak ikisini de önümde kavuşturuyorum, parmaklarım inançla daralıyor. "Ve onları uyaracağım. Senin yardımınla ya da yardımın olmadan buradan gideceğim suikastçı."

"Sana karşı bir isyan başlattılar," diyor kabaca, sesi paramparça. "Seni kalenden kovdular."

"Umurumda değil."

"Kendi insanlarının öldürölmesini emrettin."

Buz parçaları boğazımdan aşığı kayıyor. "Yanılmışım."

Uzun bir süre öylece bana bakıyor. O tamamen hareketsiz kalırken, göğsüm hararetimle yükselip alçalıyor. Ağırıklı sessizliğin gerilimi o kadar artıyor ki, cevabını beklerken kopabileceğimi hissediyorum.

Hiç cevap vermemeye devam edince, daha fazla dayanamıyorum. "Eee?" Talep ediyorum. "Bana inanıyor musun?"

Yavaşça, dudaklarının gölgelerin arasından kıvrıldığını görüyorum. "Sana yeterince inanıyorum."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasam da içimden bir nefes titriyor.

Kapıya doğru dönüyor ve sessizce açıyor. "Kilitliydi," diye mırıldandım.

Ağır pelerinin cebini karıştırıyor ve pirinç bir anahtar çıkarıyor. Gözlerim öfkeyle irileşiyor. "Bunca zamandır sende miydi?"

Nefesinin altından karanlık kısı kıs güldüğünü duyabiliyorum ve verdiği tek cevap bu. Sonra elini uzatıyor ve ben bir an tereddüt ettikten sonra ilerleyip elini tutuyorum. Teni buz gibi parmaklarımın altında şaşırtıcı derecede sıcak, nasırların çıkıntıları ve eski yara izlerinin çizgileriyle işaretlenmiş.

"Eğer bana suikast düzenlemeye çalışırsan..."

Eğiliyor, çakıllı sesini çıkarırken kapüşonunun kanadı yanağıma değiyor. "İhtiyacım olmayacak. Fae'ler muhtemelen bunu benim için yapacaktır. Şimdi sıkı tutun, Queenie."

Gölgeler bir anda üzerimize çullanırken ve ışık doğal olmayan bir rüzgârla etrafımızda bükölmeye başlarken bir nefes çekiyorum. Açık kapıdan içeri doğru esiyoruz ve kale artık elle tutulamayan bir şeye dönüşüyor.

Bizi saran gölgeler ve ışık prizmaları sürüsünün ötesinde sadece parçacıklar görüyorum. Fae'lerin yanından görünmez gibi geçerken bedenler çarpıtılıyor.

duman dalgaları. Kimse bizi görmüyor. Hava gibi, gölge ve rüzgâr gibi varız. Ses bükölüyor, bazı sesler bir vadideki yankılar gibi bükölürken, her zaman var olan bir rüzgar kulaklarımın yanından geçiyor.

Suikastçının eli benim elimdeyken, kimsenin haberi olmadan kaleden çıkmayı başardık. Gölgeli her köşeye tutunarak, hayalet gibi hareket ederken ışığı bükerek hepsinin yanından geçip gidiyoruz. Sonra dışarıda, Yedinci Krallık'ın soğuk, kırık dökük topraklarındayız, Fae birliklerinin ilerlediğı yerde. Beni reddeden krallığa doğru.

Sana yeterince inanıyorum.

Acaba Orea'nın geri kalanı da bana yeterince inanacak mı?

OSRIK

T Burada gerçekten boktan sesler var. Derinizin altına işleyen ve sizi kızdıran türden sesler.

Çiğnemek de bunlardan biri. Özellikle de yıllarınızı askerlerle ve gezgin paralı askerlerle geçirdiyseniz, bu boktan şey sizi rahatsız eder. Road jerky en kaygan, en uzun çiğnemeleri yapar. Çok iğrenç bir şekilde kemirdikleri için askerleri yumruklamışlığım var.

Eskiden beni rahatsız eden başka bir ses mi? Hırıltı.

Benim gibi öldürmek için yeterince zaman harcadığınızda, hırıltı neredeyse kılıçların birbirine çarpması kadar yaygındır. Çırpınma ve kanda boğulma genellikle de her zaman takip eder. Ancak bazen hırıltı saatlerce ve günlerce devam edebilir, sonunda durur ve asker ölüme doğru yola çıkar. Hırıltı porselen bir tabağa çakılan çivi gibidir. Beni herhangi bir tamirci çadırından kovmaya yeter.

Ama şimdi...

Yatakta yatan hareketsiz, solgun forma bakıyorum.

Rissa hırıldıyor. Her nefesinde hırıldıyor.

Boğazında kan mı var, ciğerlerinde sıvı mı var, yoksa tamirci olmadığım için bilmediğim başka bir şey mi var bilmiyorum ama şunu biliyorum: Hırıltılı nefes aldığı sürece yaşıyor demektir.

Hırıltı son zamanlarda en sevdiğim ses oldu.

Arkamdan kapının açıldığını duyuyorum ve Hojat ayaklarını sürüyerek içeri giriyor. "Yine mi buradasın, Kaptan?"

"Bir daha olmaz. Hâlâ."

Hiç ayrılmadım. Son birkaç haftadır da gitmedim.

Cık cık yaptıktan sonra yatağın diğer tarafına geçiyor ve masanın üzerindeki şişeleri karıştırmaya başlıyor. Temiz bir bez hazırlayıp tentürleri üzerine metodik bir şekilde dökmesini izliyorum.

Bu açıdan, yüzünün sol tarafı tam olarak görünüyor, yanık izleri gözünün köşesini çekiştiriyor. Ona yanıkları hakkında hiç soru sormadım. Bir erkeğin işi kendinedir. Ama şu anda dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi.

"Sana bunu yapan piçi hiç öldürdün mü?"

Hojat duraklar. "Ben bir onarıcıyım, Kaptan Osrik. Katil değil."

"Senin için onları öldürmemi ister misin?" Dışarı çıkarmak istediğim bir sürü bastırılmış öfkem var. Birini öldürmek hedefi vurur.

"Katil olmadığımı söylemem onların zaten ölmediği anlamına gelmez."

"Ah. Rip?" Muhtemelen uzun zaman önce Hojat'ı Deadwell'e ilk getirdiğinde Hojat'a bunu yapan herifin icabına bakmıştır.

"Hiç sormadım."

Hojat gibi insanların bunu yapmaması daha iyi. Bazıları bunu kaldıramaz. Ama ben?

Öldürmek her zaman üstesinden *gelebileceğim* tek şeydi. "Öldürmek korkaklara göre değildir."

Hojat elinde bezle Rissa'ya doğru döner. "Sargısını tekrar değiştirmem gerekiyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama başlaması için elimle işaret ediyorum.

Bana bir bakış attı. "En son pansumanını değiştirdiğimde neredeyse duvara yumruk atacağını hatırlatmama gerek var mı?"

"Ve?"

Açılan yaranın ne kadar korkunç olduğunu, hala ne kadar kan aktığını gördüğümde, bıçağın göğsüne saplandığını da görüyordum. Bu Ona bunu yapan kişiyi tekrar tekrar öldürme isteği uyandırıyor. Boğulup ölene kadar onu kaç kez bıçaklayabileceğimi merak ediyorum.

"Kaptan, iyileşmek korkaklara göre değildir."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Gitmiyorum."

"Bizim yumuşak huylu tamircimize ne yapıyorsun?" dediğini duyduğumda bir iç çekti.

Arkamı döndüm ve Judd'ın odaya girdiğini gördüm. "Ne zaman döndün?" diye sordum.

"Az önce..." Rissa'ya bariz bir tedirginlikle bakıyor. Ben tamirci çadırlarını terk edebilirim ama Judd? Onlardan vebadan kaçır gibi kaçıyor. Ağır yaralı birinin etrafında olmaya dayanamıyor. "Rip bana ne olduğunu söyledi

oldu," diyor, gözleri üzerimde. "İyi misin?" "İyi görünüyor muyum?"

Bakışları üzerimde geziniyor. "Hayır, aslında. Bok gibi görünüyorsun." Homurdanıyorum. Sonra duraksadım. "Bekle, Rip? Onu ne zaman gördün?"

Judd duvara yaslanmış, rahat görünmeye çalışıyor ama bakışları sürekli Rissa'ya kayıyor. "Birinci Krallık'tan dönerken, kralla yeni bir anlaşma yaptıktan sonra, Üçüncü Krallık'ta ahşap kanadımı dinlendirmek için durdum. Başkentte. Kral Rot'un az önce oradan ayrılmasıyla ilgili bir kargaşa vardı."

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalktı. "Üçüncü Krallık'ta mıydı? Ryatt ayrıldığında Slade'in hâlâ Drollard'daki yarığı yeniden açmaya çalıştığını söyledi."

"Yapamazdı," diyor Judd. "Hâlâ yapamıyor." "Siktir."

"Evet. Görünüşe göre bu onu kızdırmış ve şimdi de intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor."

Üçüncü'ye gittiğini duymak beni hastalıklı bir memnuniyetle dolduruyor. Kardeşini ve muhafızlarını buraya gönderen Kraliçe Kaila'ydı. Rissa'nın bu tamirci odasında hırıltılı nefesi ve kesik yarasıyla baygın yatmasının nedeni o ve Manu. "Üçüncü'de ne yaptı?"

Judd gülümsüyor. Gerçekten ürkütücü bir gülümseme.

"Kaila orada değildi ama kalesini çürüttü. Muhafızlarından bazılarını. Sonra Derfort'a gitti. Onu orada yakaladım. İçimden bir his. Sırada orası var."

Duraksıyorum, aklıma gelene kadar ismi zihnimde evirip çeviriyorum. "Auren'in çocukken tutulduğu yer."

"Evet."

Kaşlarımla çattım. "Ama bize Derfort'tan ilk bahsettiğinde araştırdık. Midas denen o amcık onun için çalışan adamı ve tüm ahbablarını çoktan öldürmüştü." Midas izlerini iyi kapatmış.

Judd omuz silkiyor. "Sanırım tatmin olmadı. Gitti ve Doğu ve Batı yakalarının suç sokaklarını çürüttü. Onları silip süpürdü."

"Bok yok mu?" Judd başını sallıyor.

Sanırım şaşırmamalıyım. Bu onun ilk öldürme çılgınlığı değil. Sadece bunu genelde Komutan Rip olarak yapardı, Kral Ravinger olarak değil. Ama şimdi Ryatt yeni komutan olduğuna göre, görünüşe göre çürümüşlüğüne ortaya çıkmasına izin veriyor.

Beni gururlandırıyor. Keşke ben de onun yanında işleri berbat

edebilseydim diyorum ama burada olmak daha önemli.

"Şimdi nereye gidiyor?"

"Emin değilim. Biraz eğlenmeme izin verdi, sonra da çekip gitti. Arkadaş istemedi."

Rissa'ya dönüp baktım. Benim dikkatim dağılmışken, Hojat gümüş aletlerle eski bandajı soyarak sargısını değiştirmeye başladı. Göz kamaştırıcı kırmızı etine bir an için gözüm iliştiğinde, arka dişlerimi birbirine geçiriyorum.

"Üçüncü Krallık hakkında ne sorduğunu hatırlıyor musun?" Judd dikkatimi tekrar toplayarak şöyle diyor.

"Evet..."

Duvardan uzaklaşır. "Gel, sana bir şey göstereceğim." Başımı sallıyorum. "Onu bırakmayacağım."

"Kaptan, izin verirsiniz..." Hojat araya giriyor. "Tamirci acemilerim birazdan Leydi Rissa'yı temizlemek için gelecekler. Kendi alçakgönüllülüğü için yine de odadan çıkmalısınız."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama bana bir el sallıyor. "Gidip yemek yemeli ve dinlenmelisin," diyor sertçe. "Kendi temizliğini yapmanın da bir zararı olmaz..."

Judd sırtlıyor. "Sanırım sevgili tamircimiz az önce sana leş gibi koktuğunu söyledi. Haydi. Ne kadar erken gidersen, o kadar erken dönebilirsin."

İstemeye istemeye sandalyemden kalktım. Rissa'nın üzerine eğilerek, sarı saçlarını solgun yüzünden nazıkçe geriye doğru düzeltiyorum. "Geri döneceğim, Sarı Çan. Sen sadece benim için nefes almaya devam et," diye mırıldanıyorum. Arkamı dönüp Judd'ı odadan çıkarken takip ediyorum. "Bu iyi olsa iyi olur."

Tamirci kanadından yukarı çıkmak için sağa gitmek yerine, daha dar olan koridordan aşağıya, sola gidiyoruz.

"Güven bana. Bunu görmek isteyeceksin."

Merakla onu merdivenlerden aşağıya, şatonun en alt katına kadar takip ediyorum. Odaların soğuk ve havanın ıslak olduğu ve pencerelerin birkaç santim genişliğindeki paneller dışında hiçbir şey yok. Görevli iki muhafızın yanından geçiyoruz, ikisi de hazır olda duruyor ve ağır kapıdan geçerken bizi selamlıyorlar.

"Zindanlarda ne işimiz var?" Ben soruyorum.

Cevap vermek yerine, ilk hücrenin dışında durur.

Loş ve nemli mekânın içine bakıyorum ve içerideki figürü gördüğümde gözlerim büyüyor.

"Sana söylemiştim," diyor Judd manyakça bir neşeyle.

Yerdeki ceset kayıyor ve anında kim olduğunu görüyorum.

Manu lanet Ioana.

Rissa uykusunda her inlediğinde, yüzü her acıyla buruştuğunda ona işkence etmeyi hayal ettiğim adam. Şimdi Auren Ranhold'dan sonra uyanmadığında Slade'in neler yaşadığını biliyorum. Bu başlı başına bir işkence.

"Gallenreef Kalesi'ni çürütmek Slade'in Üçüncü Krallık'ta yaptığı tek şey değildi," diyor Judd topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak.

Dudaklarımın muhtemelen daha çok küçümseme gibi görünen bir sırıtışa dönüştüğünü hissediyorum - avına dişlerini gösteren bir kurt gibi. Hiç şüphe yok *ki* Manu benim avım ve yakında yeni bir favori sesim olacak.

Ben öfkemi kusarken Manu'nun yalvarışlarının sesi.

Elimi uzatıp onda olduğunu bildiğim anahtarı gösteriyorum. Judd hemen cebini karıştırıyor ve bana uzatıyor.

"Kalmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, anahtarı kilide sokup hücre kapısını açarken bana bakıyor.

"Hayır."

"Güzel," diyor esnemeye çalışarak. "Yol boyunca kereste kanadım la uğraşmak tam bir baş belasıydı."

Baygın haline bakıyorum. "Onu bayılttın mı?" Judd omuz silkiyor. "Belki bir ya da iki kez."

Homurdanıyorum.

"Mecburdum. Rip içindeki çürümeyi çıkardıktan sonra tam bir kabus oldu. Sanırım kaçırılmayı pek hoş karşılamadı."

"Muhtemelen hapsedilmeyi ve işkence görmeyi de pek hoş karşılamayacaktır," diyorum çürük palet yatağa otururken.

"İyi eğlenceler." Judd arkasını dönüp uzaklaşmadan önce omzuma vuruyor, sesler kesilip geriye sadece Manu'nun nefes alışları kalana kadar ayak sesleri azalıyor.

Kasılmayan, donmayan, son derece normal nefes alıp veriş. Öfke derimin altında kaynıyor, hissettiğim gazap damarlarımda eriyor. Öfke, sadece en sıcak günlerde güneşin zirvesinde görülebilen buhar gibi içimden yükseliyor.

Birkaç dakika onu izledim. Buruşuk mavi tuniğini ve yeleşini inceledim. Uzun siyah saçları sallanıyordu. Muhtemelen buraya gelirken uçakta kaybettiği kayıp ayakkabıları. Onu son gördüğüm zamanki kadar derli toplu görünmüyor, bu kesin.

Ama onunla işim bittiğinde çok daha az derli toplu görünecek.

Parmakları seğirmeye, uzuvları sarsılmaya, gözleri buruşmaya başlarken burada oturmaya devam ediyorum. Sonra hücre kapısına doğru eğildim ve olabildiğince sert bir şekilde kapattım. Gürültüyle sıçrayarak uyanıyor ve kı üstü dönüyor.

Oturur pozisyona geçip çılgınca etrafına bakınıyor ve bir zindanda olduğunu fark ettiğinde, burada oturup ona baktığımı fark ettiğinde, yüzündeki kan çekiliyor. Ayak bilekleri ve elleri bağlı, bu yüzden geriye doğru kayarken neredeyse devriliyor.

"Neredeyim ben? Neler oluyor?" diye bağırıyor, gerginlikten boğazı çatlıyor ve kelimeleri yarıda kesiliyor. "Bu yasalarımıza aykırı! Ben kraliçenin danışmanı ve kardeşiyim. Bu yüzden savaş başlatacak!"

Hiçbir şey söylemiyorum. Hücre duvarına yaslanıp kollarımı gğşmn önünde kavuşturarak onu izlemeye devam ediyorum.

"Nerede o? Ravinger nerede?" diye soruyor, gözleri sağa sola dalıyor.

Ona bakıyorum.

"Beni burada kilitli tutamazsınız!" Ağzından küçük bir tükürük çıkar ve yüzü kızarmaya başlar.

"Orada öylece durma," diye bağırıyor, hala herhangi bir kontrolü olduğu fikrine tutunmaya alışıyor. "Bir duruşmayı hak ediyorum. Kraliçe kız kardeşimin hazır bulunmasını hak ediyorum. ylece götürülüp kilit altına alınamam. Kralınızın nerede olduğunu bilmek istiyorum!"

Muhtemelen günlerini konuşarak, yalvararak ve talep ederek geçirmiştir. Ama bu bok benim üzerimde işe yaramaz.

"Bunu yapamazsın!" Bileklerini bağlayan ipleri çekmeye çalışıyor ve başaramıyor, derisi zaten ham. "Ravinger ile bir görüşme talep ediyorum!"

Patlaması onu nefes nefese bırakıyor, devam eden sessizliğim açıkça onu sinirlendiriyor. Muhtemelen acıkmıştır. Susamıştır. Rahatsız yolculuktan dolayı her yeri ağrıyordur. Ama bunların sadece başlangıç olduğunu biliyor.

Bakışlarım ve tepki vermeyi reddedişim onu daha da kıvrandırıyor. Birkaç dakika sonra, sertçe yutkunduğunu görüyorum.

şimdi dikkatini çektim.

Kollarımı yavaşça açıyorum, öne doğru eğilirken dizlerime dayıyorum ve sesim alçalırken gözlerinin içine bakıyorum.

"Sana bunun nasıl olacağını anlatayım."

Elleri titriyor.

"Yukarıda bir kadın var, göğsünden bıçaklandığı için tamirci yatağında yatıyor."

Manu'nun gözleri kayıyor.

"Haftalardır orada yatıyor. Hepsi *senin* yüzünden."

Kafası bir ileri bir geri sallanıyor. "Onu ben bıçaklamadım! İkinci'nin adamıydı!" Elimden fırlayan hançer o kadar hızlı ki takip edemiyor. Kalçamdaki kınından çektiğimi fark etmedi bile. Silah omzuna saplandığında çığlık attı, sırtı arkasındaki duvara çarptı. Şok içinde vücudundan çıkan silaha bakıyor.

"Kalbini özledim. Tıpkı onun kalbini özlediği gibi."

Alnında bir ter damlası beliriyor ve bana bakarken dişlerinin arasından bir nefes çekiyor.

"Senin kaderin artık onunkine bağlı. Eğer o bıçaklanırsa, sen de bıçaklanırsın," diyorum karanlık bir şekilde. "Eğer o kanarsa, sen de kanarsın. O içmezse, sen de içmezsin."

Gözleri kocaman oldu.

"İşemek için bile kalkamayacak kadar ölümcül bir şekilde yaralandığı için o yatakta kendini kirletmek zorunda kalırsa, o zaman burada kendi pisliğin içinde oturacaksın."

Artık sadece elleri değil. Tüm vücudu titriyor.

Sesimi hırıltının biraz üstüne düşürüyorum. "Ve eğer o ölürse, *sen de* ölürsün, seni entrikacı pislik."

Şu an çok terliyor.

Alnını silmek için dirseğini beceriksizce kaldırıyor ama omzuna saplanan hançerle acı içinde tıslıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor titreyerek. "Kız kardeşim her türlü fidyeyi ödeyecek. Seninle bir anlaşma yapacak. Ravinger ithalat yasağının kaldırılmasını istiyor; bunu sağlayabilirim. O bilgi istiyor; bunu sağlayabilirim."

Ayağa kalkıyorum ve eğilip hançeri çekmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kan fişkırıyor, hızla gömleğine bulaşıyor ve acı içinde bağırmasına neden oluyor. "O kadının yaralanmasını istememiştim. Gerçekten, yapmadım," diyor boğuk bir yalvarışla. "Onlara sadece onu bırakmalarını söyledim. Dinlemediler!"

"Ama onları buraya sen getirdin."

Hançerimi kınına sokuyorum ve cebimden anahtarı çıkarıp hücre kapısının kilidini açıyorum. Dışarı çıktım ve o itmeye çalışana kadar kapıyı tekrar kapattım. ayak bilekleri bağlı olmasına rağmen ayağa kalktı, çaresizlik her tarafını

sarmıştı.

Gömleğinden kan sızarken yüzüne. "Bekle! Kız kardeşimin sana ne istersen vereceğini söyledim! *Ne istiyorsun?*"

Ona tekrar bakmadan önce anahtarı gıcırtılı bir klik sesiyle çeviriyorum. "Hiçbir şey istemiyorum."

Ben uzaklaşırken ayak seslerim koridorda yankılanmaya başlıyor, sadece geri dönmem için bana bağırma sesi eşlik ediyor.

Yalan söyledim ama. Bir şey istiyorum. Ama zaten vardı. Kısacık bir an için, elimden alınmadan önce ona sahiptim. Ve Rissa'nın o yatakta kaldığı ve uyanmadığı her gün, onu geri alma şansım gittikçe azalıyor.

AUREN

F ya da beş gün, tarlaya dönüp gökyüzünü araştırıyorum. Süzülen her kuş ve bulutlardaki her yarık nefesimi tutup beklememe neden oluyor, ancak sonra hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle tekrar bırakıyorum.

Gece vakti bir hırsız gibi kaçıyorum ve Nenet bana mutlaka eşlik ediyor, beni Keff'in arabasının arkasına saklıyor ve şafakla karanlığın örtüsü altında hareket ettiriyor.

Ve her gün, birkaç Fae daha benimle birlikte tarlada, beni izliyor.

Ama onlar bana bakarken, ben görünmeyen bir yırtık arıyorum.

İnişimin fısıltılarından başka bir şey çıkmıyor ve Wick benimle konuşmak için geri dönmüyor. Ama insanlar konuşuyor. Bana adaklar getiriyorlar, tüy sepetlerinin taşmasına izin veriyorlar, hepsi de sanki onlara kötü şans getirecekmiş gibi yaldızlı çiçeklere basmamaya dikkat ediyor.

Her gece, tükenmekte olan bir iyimserlikle patlayan bir arabanın arkasında dönüyorum. Umudumu bir zırh gibi koluma takıyorum ama dikiş yerlerinden sökülmeye başladı, her geçen gün zayıflıyor.

Bu arada, ruh halim tek bir gevşek düşünce ipliğine takıldı.

Ya Slade başka bir yırtık açtıysa... ama burada değilse?

Annwyn hatırlayabildiğimden çok daha fazla toprağı olan devasa bir diyar. Eğer başka bir yırtık açtıysa, bunun Geisel'de olacağının garantisi yok. Yani bu dünyanın *herhangi bir* yerinde olabilir. Kilometrelerce ve okyanuslarca ayrı olabiliriz, bunu bilmenin bir yolu yok.

Slade'in bu alana girme ihtimali muhtemelen sıfıra yakındır.

Bu, son birkaç gündür karşı koymaya çalıştığım iç karartıcı bir düşünce. Ama şu anda, gecenin bir yarısı, gizli tavan arası odamda, bana eşlik edecek sadece kısa yanan bir mum varken, bu düşünce beni tüketiyor. Yanan alevi izliyorum.

Duvarlar turuncuyla kaplanıyor ve ben iltihaplanıyorum.

Annwyn'e bir daha geleceğimi hiç düşünmemiştim ve şimdi buradayım ve ne kadar yabancılaştığımı fark ediyorum. Her şey bilinmez gibi geliyor. Sanki yeniden beş yaşında olmak, ilk kez Orea'ya gitmek gibi. Huzursuzum ve huzursuz olduğum için kendimi suçlu hissediyorum, sanki bir şekilde mirasıma ihanet ediyormuşum gibi.

Yine de en ağır suçluluk duygusu Fae'lerin hayal kırıklığına uğramış bakışlarından geliyor. Wick'i nasıl reddettiğimi fısıldadıklarını duyuyorum. Vulmin'i reddettiğimi. Çocuklar bile bana yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyor. Ama hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir isyana liderlik etmemi nasıl bekleyebilirler ki?

Köklerinizin olduğu yere döndüğünüzde, aslında kopmuş ve sürüklenen bir yosun olduğunuzu fark etmek gariptir.

Uyku benden kaçmaya devam ediyor, bu yüzden yaklaşık iki saat sonra pes ediyorum

Şafaktan önce. Yatağımın başucunda biriktirdiğim küçük bir taş yığını var. -Sahaya çıktığım her gün için bir tane. Her birini som altına çevirdim.

Bunu neden yapmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Belki de geçen günlerin küçük görünür işaretlerini yapmak için. Ya da belki kendime kim olduğumu ve ne olduğumu hatırlatmak için.

yetenekliyim. Buradaki dengesiz duruşuma rağmen, ben benim ve benim sihrim var. Ve sıvı altın hala gün boyunca ellerimden kolayca damlarken ve

Geceleri etrafımdaki altınları hâlâ kontrol edebiliyorum ama bir şey farklı. Şimdi altınının içinden geçen siyah çizgiler. Çürümenin siyah çizgileri.

Kayaların üzerindeler. Kendim için tasarladığım ve her gün taktığım altının üzerinde. Altın dokunuşumu her öne çağırdığımda çürüme büyümün içinde kıvranıyor. Erimiş metalimin içinde dokunan sürekli bir varlık. Conflux'ta Slade'in gücünü çalmakla suçlandım ama çalmadım.

Ve yine de...

Kayalara, onları saran her bir ince damara bakıyorum. Onun çürüğü benim altınımla suda yüzen ipler gibi birbirine dolanıyor.

Bu nasıl oldu? Neden oldu?

Büyüm farklı hissettiriyor. Daha önce olmayan bir *çekim* var. İçimde açığa çıkan cazip bir şey değil, benim dışımda beni çağıran bir şey.

Belki de ondan gelen bir çağrı.

Garip bir şekilde, kendimi ona bağlı hissetmemi sağlıyor. dünyalar kadar farklıyız. Yani, onun çürümesinin benim sihrimle bükülmesi *hoşuma* gidiyor. Ama onu her gördüğümde göğsüm sızlıyor. Kalbim acıyor.

Belki bugün orada olur... zihnimin arkasında küçük bir ses fısıldıyor. Belki bugün, sonunda gelir.

Söndürmek istemediğim sıcak bir umut bu.

Kendimi yataktan kalkmaya zorlayarak temiz, sade gri bir elbise daha giyiyorum, kurdelelerimi belime doluyorum ve pelerini omuzlarıma atıp yakamdan düğmeliyorum. Daha sonra ayaklarımı, derisi yumuşamış ve kıvrımları bir gülümseme gibi kıvrılan ödünç botlara geçiriyorum.

İşin iyi tarafı, Estelia sayesinde ayaklarım tamamen iyileşti. Bir santim bile soyulmuş deri kalmadı. Sanki hiç yanmamışlar gibi görünüyorlar. Sihrimi geri kazandım ve vücudum yenilenmiş hissediyor, neredeyse Conflux hiç olmamış gibi. Eski halime benziyorum.

Kurdelelerimin hala hareket etmemesi dışında. Bir elbiseden sarkan kumaş parçaları gibi görünüyorlar.

Kendime sürekli *iyileşmeleri gerektiğini* söylüyorum. *Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları var.*

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama kendime böyle söylüyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları var. Tıpkı *benim* zamana ihtiyacım olduğu gibi. Slade'in daha fazla zamana ihtiyacı olduğu gibi. Böylece birbirimizi bulabiliriz.

Altın taşları masadan alıp cebime koyuyorum ve ağırlığını bacağımnda hissediyorum. Saçlarımı tarayıp geriye doğru örüyorum ve mumu söndürdükten sonra tavan arası merdiveninden aşağı iniyorum.

Ana kata çıkar çıkmaz mutfaktan gelen taze pişmiş şuruplu ekmek kokusunu alabiliyorum, bu yüzden Thursil ve Estelia'nın erken saate rağmen sıkı çalıştıklarını biliyorum. İçeri girdiğimde ağzım sulanıyor, ocağın ateşinden gelen yumuşak ışık ve tezgahın üzerine yerleştirilmiş titrek fenerler.

Thursil ocakta dev bir tencereyi karıştırdığı yerden omzunun üzerinden bakıyor ve Estelia dizlerinin ortasında duraklıyor.

"Her zamankinden daha erken kalkmışsın," diyor gülümseyerek.

Saçları bu sabah parlak bir kurdeleyle geriye doğru toplanmış, yanaklarındaki turuncu çizgilerle aynı renkte. Ama bakışlarım onun narin bileğinde asılı duran küçük pirinç bileziğe takılıyor. Çünkü tam ortasında, küçük beyaz bir oval üzerine elle boyanmış, kırık kanatlı kuş sembolü var. Wick'in yüzüğünde taktığının aynısı. Nenet'in saç tokasında da aynısı vardı.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Uyuyamadım," diye cevap veriyorum ortadaki tezgahın üzerindeki sandalyeye kayarken.

"Nenet'in gelmesine daha bir saat var ama acıktıysan yemek yiyebilirsin?"

"Tabii ki aç," diye araya giriyor Thursil, zaten bir sepet indirmek için harekete geçmişti. "Sana biraz yumurta hazırlayayım."

"Teşekkür ederim."

İkisinin yan yana akıcı bir şekilde çalışmasını izliyorum, sessiz mırıltıları yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Ekmeğin bitmek üzere mi canım?" Thursil soruyor. "Bütün havayı söndürme şimdi."

Ona ters ters bakar. "Böyle devam edersen sadece senin havanı söndüreceğim. Ekmek nasıl yoğrulur bilirim. Senden çok daha iyi olduğunu da eklemeliyim."

Elini uzatıp kızın poposuna dokunuyor. "Nasıl yoğurulacağını gayet iyi biliyorum," diyor ve elini tokatla uzaklaştırmadan önce onu sıkıyor.

"Terbiyeli ol, yoksa kendini mutfağımın dışında bulursun." "İkimiz de beni çok özleyeceğini biliyoruz."

Gözlerini deviriyor.

İyi huylu bir şekilde kıkırdıyor ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce onu çocuksu gösteren gamzelerini gösteriyor. "Beni seviyorsun."

"Mm-hmm," diye cevap veriyor, ama adam arkasını dönerken yüzündeki gülümsemeyi yakalıyorum.

Thursil yumurtaları kısa sürede pişiriyor ve meyvelerle birlikte bir tabağa koyup bana uzatıyor. "Yiyin leydim."

"Lezzetli görünüyor."

Çabucak bir şeyler atıştırıyorum ve lokmalar arasında lavabonun üzerinde dönen, gün boyunca koyulaşan renkli sıvının değişimiyle zamanı gösteren saate bakıyorum. "Siz de her zamankinden erken kalkmadınız mı?"

Thursil bana "Bugün yolun aşağısındaki handan fazladan bir sipariş aldık" dedi. "Tüm odaları boşaltılmış, bu yüzden daha fazla yiyeceğe ihtiyaçları var. Biz burada kahvaltıyı hazırlamaya başlamadan önce onların öğle yemeğini hazırlamalıyız ki Servet açılacak."

"Öğle yemeğinin bir saat içinde bitmesi gerekiyor, böylece gidip teslim edebilirim.

Zamanında gelmemek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye uyarıyor Estelia. "Zamanında geleceğiz."

Dudaklarımdaki meyve suyunu yalıyorum. "İstersen yardım edebilirim?" Teklif ediyorum. İkisi de bana dönüp bakıyor. "Hayır, bunu yapmana gerek yok, Leydim," diyor Estelia.

"Hayır, gerçekten," diyorum ayağa kalkarken. "Siz ikiniz benim için

çok şey yaptınız. Ben de yardım etmek isterim. Ve meşgul olmak."

Thursil omuz silkmeden önce bakışır. "O zaman buraya gelin Leydi Auren. Fazladan bir çift yardım elinin olması her zaman iyidir."

Görünen o ki, fazladan bir çift yardım elinin olması her zaman iyi bir şey *değil*. En azından *benim* ellerim olduğunda.

Thursil'in beni çorba için birkaç dilim patatesi karıştırırken izlemesi yetiyor ve hemen beni yolumdan çekiyor. Karıştırmanın yanlış bir yolu olduğunu bilmiyordum ama yanlışlıkla tahta kaşığı yaktım ve kül parçaları et suyuna karıştı.

Hedefledikleri lezzet paletinin bu olduğunu sanmıyorum.

Sonra Estelia bana taze sebzeleri doğratmaya çalıştı ama sonunda parmağımı kestim ve her yerim kan içinde kaldı. Yaranın üzerine iyileştirici öz üfleme için sihrini kullanmak zorunda kalmakla kalmadı, aynı zamanda neredeyse yanıyordu

Sabahtan beri yaptığı ekmeği, dikkati dağıldığı için yiyememiş.

Telaşlı Estelia teslimatı hana götürmek için dışarı koşarken, Thursil bana servette'in sabah menüsü için tost hazırlattı. Ve biliyor musunuz? Tost yapmak zordur.

Beşinci dilimi ateşin üzerinde maşayla yaktıktan sonra Thursil beni fiziksel olarak kenara çekti. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama... belki de yemek pişirmek sizin yeteneklerinizden biri değildir?" diyor aleti nazikçe ama ısrarla elimden alırken.

"Hayır, pek sayılmaz. Yemek yapmayı hiç öğrenmedim."

Beş yaşıma geldiğimde okuyabiliyordum, daha da küçükken ata biniyordum ve çocukken Annwyn'de yüzdüğüme dair anılarım da var. Ama yemek pişirmek... hayır.

Her şeyi berbat ettiğim için yüzüncü kez özür diledikten sonra, "Ama yemek yemekten gerçekten zevk alıyorum," diye ekliyorum.

Kıkırdıyor. "Oturun leydim. Size Estelia'nın puflarından O dönmeden kekleri hazırlarsın, sen de çay poşetlerini ayırırsın. Bu konuda başımız fazla derde girmez."

Onu haksız çıkarıyorum, çünkü sonunda yanlışlıkla tüm çay kutularını düşürüyorum, böylece hepsi birbirine karışıyor ve zamanın geri kalanını onları tekrar sıralamakla geçiriyorum.

Ama puf kek harika.

Şafak sökmek üzere ama Nenet hâlâ gelmedi. Her zamankinden çok daha geç oldu ve huzursuzlanmaya başladım, ama Estelia ve Nenet'e yardım ederek oyalanıyorum.

Onlar her şeyi yemek odasına getirirken Thursil de tabakları ve gümüş takımları düzenleyerek servisi hazırlıyor. İkisi birlikte verimli bir şekilde çalışarak masaları siliyor, güzel kristal tabakları ve taze çiçek vazolarını - Saira'nın tarlasından gelen mavi çiçekleri - yerleştiriyorlar.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Peçeteleri tabakların üzerine konacak güzel kuşlar şeklinde katlamayı bitirirken Estelia'ya soruyorum.

"Annem. Bu servet nesillerdir benim ailemde. Biz orijinal Geisel'larız."

"Saira Turley geldiğinde ailen burada mıydı?"

"Öyleydiler," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Bana onun hakkında hikayeler anlatırlardı. Fae prensiyle burada, kasabamızda nasıl tanıştığını. Prenses ve hatta kraliçe olduktan sonra, bizimle birlikte kutlamak için tarlalardaki tatilimize nasıl geri döndüğü hakkında. Buradaki herkes onu severdi. Fae halkı için iyi bir yöneticiydi."

"Kulağa harika geliyor."

Estelia başını öne eğer. "Damarlarında onun kanı dolaşıyor."

Gözlerim tekrar bileziğine kayıyor. "Yani sen de *Vulmin Dyrūnia*'nın bir parçası mısın?"

Bakışları benimkileri takip ediyor ve bileziği parmaklarıyla döndürüyor. "Nenet bana Wick ile tanışmandan bahsetti. O iyi bir fae ve davamız için çok çalıştı ama haklı. Bir şeyler yapmaya başlamak için bir itkiye ihtiyacımız vardı.

daha fazla." İç çekerek bileziği bırakıyor. "Masaların üzerine bu mavi çiçekleri koymaktan ve Turley mührünü takmaktan daha fazlası."

"Ve bu isyanın Annwyn'i daha iyi bir hale getirebileceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Carrickler zorba oldular. Oreanlarla başladılar, ama şimdi daha aşağı gördükleri herhangi bir fae. Bu kaygan bir yokuş ve üzerimize bastırdıkları kontrol parmağı bizi daha da ezecek."

"Peki Vulmin onları devirecek kadar güçlü mü?" "Eğer hepimiz bir duruş sergilersek, bu mümkün."

"Sence herkes buna hazır mı?" Merakla sordum.

"Siz dönseniz de dönmeseniz de işler kötüye gidiyor," diyor bana ciddiyetle. "Az önce bir kasabanın, sırf orada yaşayan biri yeni bir yasaya karşı çıktığı için yok edildiğine dair söylentiler duyduk. Bunun gibi tüm çiftçi şehirlerinin mallarına herhangi bir başvuru ya da ödeme olmaksızın el konulduğu söyleniyor. Herhangi bir yerin yöneticilerimize karşı daha az olumlu davrandığı biliniyorsa, halk ölene kadar vergilendirilir. Ve bu, bu şekilde sayılmaz bile

Herhangi bir Orean'a ya da soyunda Orean kanı taşıdığı tespit edilen herhangi bir fae'ye muamele edilir. Hakları ellerinden alınır."

İçimdeki huzursuzluk, bir giderin etrafındaki su gibi çember çiziyor.

"Evet, Leydi Auren. Bence *Vulmin Dyrūnia* ayaklanmaya hazır, sadece bunu yapmak için bir itici güce ihtiyacımız var."

"Sence o kadar zorlanmalı mıyım?"

"Vulmin'in yanında durmayı seçseniz de seçmeseniz de bence öylesiniz," diyor bana. "Sadece var olarak, geri dönerek, bize nasıl eskiden olduğu gibi. Bir an önce harekete geçmeliyiz, çünkü harekete geçmezsek işler daha da kötüye gidecek."

"Sanırım daha *kötüsü* bizi yakalıyor olabilir, aşkım."

İkimiz de Thursil'in ciddi sözlerine bakıyoruz. Lavabo penceresinin yanında duruyor, perdeyi aralıyor ve kapalı panjurların çitaları arasından bakıyor.

"Sorun nedir?" Estelia ayağa fırlayıp oraya doğru giderken sorar.

Birden arka kapıdan, yemek odası ile mutfak arasındaki depodan gelen bir ses duyulur.

Thursil perdeyi indirir, yüz ifadesi gerginleşmiştir. "Burada kal."

Estelia yanıma geliyor ve onun sallanan kapılardan geçerek gözden kayboluşunu izliyoruz. Kilidin dönüş sesini ve ardından mırıldanan sesleri duyuyoruz ve sonra yanında telaşlı görünen bir Nenet'le geri geliyor.

Onu gördüğüm diğer zamanların aksine, saçları açık, gümüşü Saç telleri her zamanki saç örgüsü olmadan inanılmaz derecede ince görünüyor. Saçları yapışkan kümeler halinde sarkıyor ve çizgili yüzü solgun, gözlerinin yanındaki kenarlar sıkıca çekilmiş.

"Ne oldu?" Estelia sorar.

Nenet'in ellerini birbirine kenetlemesini izlerken kalbim daha sert atmaya başlıyor. "Stone Swords sokağın aşağısında. Buraya gelmem çok uzun sürdü.

çünkü sorgulanmamaya çalışıyordum." Duraksıyor ve Thursil'e bakıyor.

"Kapı kapı dolaşıp kontrol ediyorlar."

Mutfaktaki herkes gerilir. "Neyi kontrol ediyorlar?"

Nenet'in gri gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gökyüzünden düşen kişi." *Kahretsin.*

Estelia boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarır. "Biliyorlar mı?"

"Tam olarak ne bildiklerinden emin değilim ama fısıltılar yeterince yayılmış olacak ki sorular sormaya başladılar. Geiseller olması gerektiği kadar dikkatli davranmadılar."

Thursil karanlık bir sesle, "Ya da birileri birilerinin elini yağlamıştır," diyor. "Yağlamamışlardır," diye ısrar ediyor Estelia.

"Belki de buradaki herkes eskisi kadar sadık değildir," diyor. "Yıllarca bu monarşinin her şeyi yavaş yavaş çarpıtmasından sonra, insanlar düğümleniyor. Çizgileri karıştırıyor."

"Ne yapmalıyız?" Nenet soruyor. "Yakında Servet'in kapısını çalacaklar."

Estelia kararlı bir tavırla, "Leydi Auren tavan arasında saklanabilir," dedi. "Onlara içeriği gösteririz, etrafı kolaçan etmelerine izin verimiz. Onu bulamazlar."

"Kesinlikle olmaz," diyorum öne çıkarak. "Hepiniz burada kalacaksınız ve ben arka kapıdan çıkacağım."

"Yapamazsın!" Estelia turuncu yanakları alevlenerek haykırıyor. "Eğer dışarıda Taş Kılıçlar varsa, içeride kalmalısın!"

Başımı salladım. "Burada kalıp başını belaya sokmayacağım."

Elimi tuttu, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Seni korumak istiyoruz."

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Öyle. Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ama-"

Nenet ve Thursil'e de bakarak, "Benim için çok şey yaptınız ve hepinize minnettarım," diyorum. "Ama artık gitme vaktim geldi."

Eğer benim yüzümden Geisel'in başına bela geliyorsa, o zaman misafirliğimi fazla uzatmışım demektir. Hiçbiri riske atılmayı hak etmiyor.

Estelia'nın çenesi sallanıyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Hâlâ kalman gerektiğini düşünüyorum.

Sizi bulamayacaklar, bundan emin olacağız."

Elini sıkıyorum, benim de kalbim sıkışıyor. "Aradığım kişiyi bulamadım. Arayışımı genişletmenin zamanı geldi. Her neyse."

Omuzları çöküyor ve sonunda rahatlıyor.

Elini bırakıyorum. "Ben arkadan çıkacağım." Nenet öne doğru itiyor. "Yolun açık olduğundan emin olacağım, Lyäri."

Ben cevap veremeden odadan çıkıyor, arka kapı arkasından kapanıyor.

"Sahaya göz kulak olur musun? Her ihtimale karşı..." Sözlerim yarım kalıyor.

"Başka biri gelirse haberimiz olur," diye güvence veriyor Thursil.
"Gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutacağız. Bir sonraki durağınıza
vardığınızda haber gönderin, biz de herhangi bir haberle geri dönelim."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Ve unutmayın, Geisel'in dışında, herhangi bir şey olacağına söz veremem.
etrafta sadık insanlar var. Bu hem iyi hem de kötü bir şey olabilir. İyi çünkü
bu, insanların sizi tanıma şansının daha az olduğu anlamına gelir. Ama kötü.
çünkü..."

"Hiç müttetikim olmayacak," diyerek cümlesini
tamamlıyorum. Acımasızca başını sallıyor.

"Peki bundan emin misin?" Estelia sorar, endişesi yüzünden
okunmaktadır. "Eminim."

Kehribar rengi gözleri yaşlarla doluyor, sonra öne doğru atılıp beni
kucaklıyor. Bir an donup kalıyorum ama sonra kendimi rahatlamaya
zorluyorum, kollarım ona dolanıyor.

"Benim için bir onurdu Leydi Auren," diyor saçlarıma doğru. "Tanrıçalar
seni bize getirdiği için çok minnettarım." Ben de ona sarılıyorum, sonra elini
gözünün altından geçirerek geri çekiyor. "Ben seni paketlerken orada kal.
Gitmeden önce biraz yiyecek al," diyor aceleyle erzak odasına gitmeden
önce.

Thursil gelir, yüzü asıktır. "Size daha fazla zaman verebiliriz."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Benim için zaten çok şey
yaptınız."

Cevabıma şaşırmamış gibi bana bakıyor ve sonra elini cebine atıp bir
cep saati çıkarıyor. Gümüş rengi ve ön kasasında kabartmalı bir kırık
kanatlı kuş mührü var.

"Bu sende kalsın," diyor ve uzatıyor. "Ve unutma ki her nerede olursan ol,
arkanda insanlar var."

Duygular boğazımı tıkıyor, başparmağım süslemenin üzerinde geziniyor.
"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yoktu," diyor gülümseyerek. "Sadece senin
burada olman bile büyük fark yaratacak. Bunu hissedebiliyorum."

Estelia içeri geri dönüyor, taşan bir çantayı kollarıma itiyor, gözyaşları
kırpıklarında toplanıyor. "Al şunu."

Kayışı omzuma sabitlemeden önce onu kollarımda taşıyorum. "Bu çok
fazla."

Gözlerini kısıyor ve beni işaret ediyor. "Ancak yetiyor." "Bu
çuval neredeyse benim kadar ağır."

"Tartışma," diyor Thursil, Estelia'nın başının üstüne bir öpücük kondurarak. "Ona karşı kazanamazsın."

Başımı sallayarak gülümsüyorum ve saati elbisemin cebine koyup kendi hediyemle değiştiriyorum. "İkinize de teşekkür ederim," diyorum ve sonra beş som altın taşı gizlice Thursil'in eline sıkıştırıyorum. Kaşlarını kaldırıyor ama benden gelen işaretli bir bakışla tek kelime etmeden taşları cebine atıyor.

"İstediğin zaman buraya gel, beni duyuyor musun?" Estelia gözlerinden daha fazla yaş akıtarak şöyle diyor. "Ayaklarının üzerinde durana kadar bizimle her zaman bir yerin olacak."

İyileşen ayağımı kaldırarak, "Sayenizde ayağım hiç bu kadar iyi olmamıştı," diyorum.

Yanağından bir gözyaşı daha süzülüyor ve Thursil kolunu onun beline dolayarak yaklaşıyor. "Güvende kalın leydim."

"Benim için endişelenme. Göründüğümden daha güçlüyümdür." Başını sallıyor. "Bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum."

Ve son olarak, ben de bilmiyorum.

SLADE

I karanlıkta oturup, izliyorlar.

Ay ışığı açık hava penceresinden içeri süzülüyor. Bu bina onlarla dolu - camsız pencereler, kapısız kemerler. Hayır Bu kalenin, kurak esintinin çıkarmayı başardığı her nefes havaya ihtiyacı varken, dışarıya engel değil.

Gece berrak, yıldızlar gökyüzünü çilli bir yüz gibi benek benek süslüyor. Ama yataktaki kişinin hiç çili yok. Cildinin herhangi bir yerini kaplayan tek bir leke bile yok.

Dürüst olmak gerekirse pek ten göremiyorum. Çoğu, içinde uyumak için boğucu olması gereken muhafazakâr bir bornozla örtülü.

Acaba bu yüzden mi uyanıyor? Acaba boğucu sıcak yüzünden mi dönüp duruyor ve kendine geliyor? Ya da belki de temel, içgüdüsel bir parçası uykusunu izleyen bir avcı olduğunu biliyordur.

Ölümün onu ziyarete geldiğini biliyor.

Sebepler her ne olursa olsun, Kraliçe Isolte yatağında doğrulup bir eliyle göğsünü tutuyor. Başında düz gri bir takke vardır ve takkenin alt kısmı ensesinden bağlanmıştır.

İlk başta beni görmüyor. Ay ışığının akışı bana tam olarak ulaşmıyor. Gözleri henüz alışmamıştı. Ama bakışları sonunda sert, ahşap sandalyesinde oturan gölgeli silüetime takıldığında, dışarıdaki tüm ağustos böceklerine rakip olacak bir çılgılık atıyor.

Selam verince ayağa kalktım. Geri çekildi ve tekrar ciddi bir şekilde çılgılık atmaya başladı.

"İstediğin kadar gürültü yapabilirsin. Kimse gelmiyor."

Bağırışları aniden kesildi, vücudu titriyordu.

Yatağının yanına yaklaştığımda sırtı başucuna çarpıyor ve beni içine çekerken gözleri kocaman açılıyor. Kollarımdan çıkan sivri uçlar tehlikeli bir sırtış gibi kıvrılıyor ve yanaklarımdaki pulların karanlıkta bile parlayabileceğini hayal ediyorum.

"Siz Komutan Rip'siniz," diyor, elleri çarşafı kendisine doğru tutarken, sanki alakgönüllülüğünden endişe ediyormuş gibi.

"Duymadın mı? Artık komutan ben değilim," diyorum sessizce, yatağının ayakucunda durup ellerimi kaldırarak üzerlerindeki kanı gösterirken başımı öne eğiyorum. "*Serbest bırakıldım.*"

Dehşet yüzünü kaplıyor ve sonra işaret parmağını başparmağına bastırıp *çimdiklediğini* görüyorum. Bir sonraki anda, işte orada. Tıpkı Conflux'ta yaptığı gibi büyüsünü üzerimde serbest bırakıyor.

Tıpkı Auren'e yaptığını düşündüğüm gibi.

Bilmediği şey ise benim Kırıcı'nın oğlu olduğum. Bilmediği şey, Orea'ya geldiğimden beri hayatımı ikiye bölünmüş olarak yaşadığım. Dünyada bir yara açtığımda, *kendimde de bir yara açtım.*

Biçimler arasında gidip gelmek, dünyada bir yırtık açmanın, babamın büyüsünün benimkiyle çarpışmasının fiziksel bir sonucuydu.

Orea'ya ilk geldiğimde kendimi ikiye bölünmüş hissettim. Dengesiz. Daha fazla kontrol kazanmayı öğrenene kadar bir formdan diğerine acı verici bir geçiş yaşadım. Hangi parçam olacağımı bilmiyordum ve bununla mücadele ettim...

Ta ki bu ikili formu farklı amaçlar için kullanabileceğimi fark edene kadar. Her iki tarafımı da göstermek ve ikisini de kendi yararına kullanmak. Ama her zaman acıtıyordu. Tıpkı babam beni sonsuz saatler boyunca kullanmaya zorladığında çürümenin yaptığı gibi.

Isolte'nin acı gücü Conflux'ta bir sıkıntıdan başka bir şey değildi ve belki de bunun bir kısmı damarlarımda akan çürümeyle ilgilidir. Çünkü ölümle kıyaslandığında acı nedir ki?

Ama şimdi? Şimdi, onun gücünü neredeyse hiç hissetmiyorum. Ürkmeme bile neden olmuyor. Çünkü Auren benden bir dünya uzaktayken, zaten acı içindeyim. Göğsümde sert ve aralıksız çarpıyor.

Titreyen bir su birikintisine yığılmadığımda, Isolte çılgına dönüyor. O parmaklarını tekrar, tekrar ve tekrar birbirine sıkıştırmaya alışıyor. Beni bir böcek gibi ezmeye ve içimi un ufak etmeye alışıyor.

"Denemeye devam et," diye cesaretlendiriyorum onu. "Benim üzerimde işe yaramayacak."

Yüzündeki kan çekiliyor ve parmakları işe yaramaz bir şekilde düşüyor. "Ayağı kalk."

O kadar çok titriyor ki arşafılarına dolanıyor ama yataktan çıkmayı başarıyor. "Yürü."

Bana sırtını dönmek istemediğini anlayabiliyorum ama talimatlara uyuyor, yatak odasından çıkıp fayans döşeli koridora giriyor. Ama ne zaman

iki muhafızının duvara yığılmış kanlı yığınınu görür ve

Kesik başları yerde yatarken bir çığlık daha boğazını parçalıyor.

"Onları sen öldürdün..."

"Yoluma çıktılar."

Sendeliyor ama bornozunun arkasından tutup onu öne doğru çekiyorum. Tuttuğum yere yığılıyor, çıplak ayak parmakları kan birikintisinin içinden geçiyor ve ben onu sürüklerken ince bir iz bırakıyor.

Yine acı gücünü deniyor. Yine tepki vermedim.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağılıyor, ince gövdesi bir deri bir kemik kalmış gibi sağa sola çarpıyor.

"Bunu onun üzerinde kaç kez kullandın?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum. "Kimin üzerinde?"

Bir köşeyi dönerken dişlerimi sıkıyorum. "*Auren*. Acı gücünü onun üzerinde kaç kez kullandın?"

Isolte hıçkirmaya başlar.

"Kaç kere?" Talep ediyorum ve onu tekrar ayağa kaldırıyorum, ancak kayıyor, etrafta dönerken zemini daha fazla kırmızı çizgiyle lekeliyor.

"Bir kere!" diye bağılıyor. "Sadece bir kez yaptım!" "Bundan şüpheliyim."

O kadar çok titriyor ki dişleri takırdıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Ona doğrudan cevap vermek yerine yakasından tutup ileri doğru itiyorum. "Temperance Matrons'u dua ederken buldum - onlar için ne kadar katı bir program uyguluyorsunuz. Gri cübbelileri gece yarısına kadar ayakta kalmaya zorluyorsunuz.

Tapınakta alınlarını kiremitlere dayayıp şafak sökmeden dua etmek için kalkıyorlardı."

Durmak için kaymayı dener ve başaramaz, bacaklarındaki güç fazla direnç gösteremeyecek kadar azdır. "Temperance Muhafızları son derece adanmış," diye ısıırıyor.

Homurdanıyorum. "Oysa *sen* yatağında uyukluyordun."

Omuzları geriliyor ama bunun nedeni yanından geçtiğimiz üçüncü başsız muhafız olabilir.

Söylemesi zor.

"Zorla dindarlaştırma ya da Tanrı tarafından verilen cezalar hakkında dindar... takipçilerin eninde sonunda katlandıkları şeyin tanrılar için olmadığını fark etmeleridir. Kendini *adamış* Matron'larınız

kızgınlık, acı ve nefret. İhtiyaçları olan tek şey bir açıklıktır ve dışarı çıkmak için bir fırsatın üzerine atlayacaklardır."

Onu kapılardan birine doğru çekiyorum ve dışarı sürüklerken kulağına doğru konuşuyorum. "Ben de onlara bir fırsat verdim."

Çöl havası sıkışık, gece uzaklaşmaya başlıyor. Gökyüzünde ayın parlaklığı pul pul dökülen bir tırnak gibi geri çekiliyor ve yıldızları çiziyor. Isolte'yi yaprakların arasından, yumuşak çöl kumuna gömülü kiremitlerin üzerinden geçiriyorum ve sonra başka bir açık kemerli kapıdan içeri giriyorum.

Koridorda ilerlerken kaygan ayaklarını yere sürüyor ve dairesel odaya girer girmez hareketsiz kalıyor. Hiçbir şey olmadan Pencereler ve demir bir tencereden yanan cayır cayır ateş, mekânı engellenmiş bir sıcaklıkla dolduruyor.

Isolte, duvarın önünde duran bir düzine Başrahibeyi gördüğünde kaskatı kesiliyor, başlarını beyaz pelerinler örtüyor, cüppeleri sözde günahlarının gri çizgileriyle kaplı.

"Kardeşlerim, bana yardım edin!"

Matronlar kımıldamıyor.

Isolte'yi öne doğru sürüklüyorum. "Buradaki Temperance kardeşleriniz Auren'in sizin emirleriniz altında gördüğü muamele hakkında beni bilgilendirdiler."

Kraliçenin endişeli bakışları, biz ahşap küvetin önünde durana kadar karanlık odanın içinde geziniyor.

"Atla."

Gözleri parlıyor, elleri cübbesini boynundan kavırıyor.

"Yapmayacağım." "Yapacaksın."

Benim karanlık vaadim onun tüm vücudunu bir dehşet ürpertisinin kaplamasına neden oluyor. Diğer Matronlara bakıyor ama yardım etmiyorlar. Konuşmuyorlar. Sadece kıpırdamadan duruyorlar, yüzleri kaskatı ve elleri önlerinde sıkıca kenetlenmiş, onun aşağılanmasına tanıklık etmek için buradalar.

Çünkü Auren'e yaptığı buydu, bu yüzden ona da yapılacak. Kraliçe

Isolte kan lekeli ayaklarına ve titreyen bacaklarına bakar, dar küvete adım atıyor ve oturuyor. Omuzları garip bir şekilde eğiliyor, dar alana sığmaya çalışırken bacakları birbiri üzerine yığılıyor.

Su ılık, ne rahatlatıcı olacak kadar sıcak ne de ferahlatıcı olacak kadar soğuk. Beyaz bornozunun kumaşı etrafında ağır bir şekilde yüzüyor ve o ıslandıkça köpürüyor. Benim başımı sallamamla Matronlar öne çıkıyor ve etrafını sarıyorlar. Kıyafetlerinin üzerinden cildini ovmaya başlıyorlar,

sert ovma fırçaları ve keskin sabun kullanarak. İçlerinden biri kafasından aşağı bir kova su döküyor.

Öksürmesini ve kekelemesini izlemek şaşırtıcı derecede keyif verici.

"Kraliçeyi *çok* iyi temizlediğinizden emin olun," diyorum onlara.

"Zalimce eylemleri ruhunu iğrenç bir hale getirdi."

Başrahibeler sivilcelerinin altından başlarını sallıyor ve onun derisine daha sert dokunmaya başlıyorlar. Bu gece tapınaklarına girdiğimde her biri *çok* hızlı bir şekilde gönüllü olarak bilgi verdi. Hepsi de Auren'e yaptığı her şeyi açıklamaya çok hazırdı ve benim onlara verdiğim emri kabul etmekte daha da hızlı davrandılar.

Isolte'nin kendisini temizleyin.

Görünüşe göre kraliçe onların kalıcı sadakatini kazanamamış.

Isolte irkiliyor ve tıslıyor, dişlerini kadınlara gösteriyor ve içlerinden biri çığlık atıp geriye düştüğünde ileri gidip kraliçenin kafasını suyun altına itiyorum.

Hemen dövüşmeye başlar, vücudu çırpınır, her yere su fişkirir, ancak acı gücü Matron'dan kesilir, kadını nefes nefese ve kırmızı yüzlü, öfkeli, nefret dolu gözlerle kraliçeye kilitlenmiş halde bırakır.

Isolte'yi boynundan tutup sudan çıkarıyorum. Öksürüyor, boğulmuş bir fareye benziyor, şapkası kafasında yamulmuş. "Bu pek hoş değildi, değil mi? Başhemşire arkadaşınız sadece ruhunuzu temizliyor. Onu gücünle cezalandırmaya hakkın yok."

"Ruhumun temizlenmeye ihtiyacı yok!"

diye haykırıyor. Cık cık. "Yalan söylemek günahtır, Kraliçe Isolte."

Kafasını suyun altına geri itiyorum.

Çırpındıkça yüzeyden dalgalı çığlıklar yükseliyor, büyüsünü bir kez daha bana odakladığında acısı yenileniyor. O kadar sert ki ciğerlerimi sıkıldığını hissediyorum, sanki ciğerlerimdeki tüm havayı almaya çalışıyormuş gibi. Ama içimdeki hastalıklı, karanlık bir parça bundan zevk alıyor. Misilleme yapma isteğimi daha da arttırıyor.

Hareketleri özensizleşip yavaşlayana ve gücü kesilene kadar onu altında tutuyorum. Onu tekrar dışarı çektiğimde, şapkası artık kel kafasından tamamen düşmüş bir halde hırlıyor.

Küvete sırt üstü yığılır, ince dudaklarından su akar ve gözlerinden damlar. Başhemşirelere bir kez daha başlarını sallayan kadınlar kaldıkları yerden devam ederek kraliçelerini boynundan ayağına kadar fırçalıyor, cildi anında kızarıp çiğ kalıyor.

İşlerini bitirdiklerinde, ensesinden tutup onu dışarı çekiyorum. Orada titreyerek dururken bornozundan sular akıyor, gözleri o kadar nefret dolu ki gerçekten etkilendim.

"Hadi biraz yürüyelim."

Matronlar sözlerini esirgmeden bize yol gösteriyorlar ve dışarı çıkarken onu sıkıştırıyorlar. Güneş ufukta tepeye doğru yükseliyor, parlak turuncu renkte parlıyor ve uzaktaki kum tepelerini aydınlatıyor. Kadınlar Wallmont Kalesi'nin geniş alanını dolanan açık hava patikasında ilerliyorlar. Çöl bitkilerinin ve çürüyen portakalların yanından geçerken, kum Isolte'nin ıslak ayaklarına ve damlayan bornozunun eteklerine yapışıyor.

Kum tepesinden aşağı inen toprak merdivenlerin en üst basamağına ulaşana kadar sarsılarak durdu. Nereye götürüldüğünün farkına varıyor.

Conflux'a kadar. Auren'i götürdüğü yolun aynısından. "Ya yürürsün ya da seni sürüklerim," diye arkasından tehdit ediyorum.

Bir an tereddüt ediyor ama sonra kendini ileriye doğru zorluyor, ilerlerken ayakları birkaç kez kayıyor. Matronların hiçbirisi onun düşmesini engellemeye çalışmıyor. Hiçbiri onu sabitlemeye yardım etmiyor. Hepsine dik dik bakıyor ve elinin seğirdiğini görünce uyarıyorum: "Büyünü onlara karşı bir daha kullanırsan pişman olursun."

Parmakları gevşek duruyor.

Merdivenlerin dibine vardığımızda, Conflux binasının önümüzde yıkık ve çatlak bir şekilde uzandığını görüyorum, hala içine işlediğim çürümenin kokusunu taşıyor. Cesetlerin hepsi gitmiş ama ölümün havada asılı kaldığını hissedebiliyorum. Hala toprağa gömülü olan çürümenin çekimini hissedebiliyorum. Zehirli kökler varlığımla kıvrılıyor, derinlerden uyanan yılanlar gibi tekrar dışarı çık ve ısır.

Açık hava binası, seyircilerin durduğu zemin kadar kötü bir şekilde parçalanmış, telaşlı bir hasar yığınıdır. Kubbeli çatı hasar görmüş, platform yarılmış ve çürümüş kökler ufalanan taştan çıktıkları yerde hala görülebiliyor.

Ama bakışlarım sahnedeki küçük yuvarlak kafese, eski kemikler gibi kırılmış ince sütunlarına, yırtılmanın gücünden kurtulmuş olanlara gidiyor. Kafesin dışına dökülen sıvı altın, artık soğuk balmumu gibi sertleşmiş, sabit bir su birikintisi. Oraya yapışmış, güneş ışığında parlıyor ve içinden ince siyah damarlar geçiyor.

Altın ve çürük, iç içe geçmiş.

Burası Auren'i gördüğüm son yer. Dehşete düşmüş ve kapana kısılmıştı, etrafı düşmanlarla çevriliyken gücü zorla tüketilmişti.

Ölüme mahkum edilmek.

Geldiğimde, beni gördüğünde, acımasız gücümünden çekinmedi. Çürümeyi yayarken, yoluma çıkan herkesi ve her şeyi yok ederken beni uyarmadı. Gözlerinde *rahatlama* vardı. Sevgi vardı.

Ama o zaman ona
ulaşamadım. Tıpkı şimdi ona
ulaşamadığım gibi.

Isolte'nin parçalanmış soluk sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Su içinde kalmış kadına bakıyorum, olduğu yerde durmuş. Önünde, Matronlar ayrılmış, kocasını bağladığım yeri görmesine izin veriyorlar.

Kral Merewen yıkık dökük sahnede, Conflux için kurdukları tahtlardan birinin üzerinde oturuyor. Başı öne eğik, gri saçları alnına yapışmış, geceliği terden sıırsıklam olmuş. Crest dişlerini göstererek onun üzerinde duruyor, ahşap kanat ise nefesinin altında hırlıyor. Arka duvar boyunca, daha fazla Matron durmuş, temkinli bir şekilde izliyor. Kralın yanında boş bir koltuk bekliyor.

Bana doğru döndü. "Oğlum nerede? Nerede o?" İlk kez kendinden başka biriyle ilgilendiğini gösteriyor.

Gözlerini sabit bir şekilde karşılıyorum. "Odasında güvende," diyorum ona. "Senin aksine, ben masumları cezalandırmam."

Solgun boğazı sallanıyor.

Sahneye doğru başımı salladım. "Devam edin, Kraliçe Isolte," diyorum ona. "Tahtınıza oturun."

İstemiyor. Kocasının karnından çıkan bıçağı gördüğünde değil.

"Neale?" diye sesleniyor, sesi tiz ve titrek. "Neale!"

"Sadece otur, kadın!" Dişlerini sıkarak acısını bastırmaya çalışıyor. Ağaç kanadı onun bu çıkışına kükreyerek kralın irkilmesine neden oluyor ve bu da midesindeki ağrıyı daha da kötüleştiriyor.

Yazık.

Isolte aceleyle ileri atılır ve kışını tahtın üzerine yerleştirir.

İleride, yıkık meydanda, devrilmiş sütunların ve yırtılmış brandaların altında toplanmaya başlayan birkaç kişi bu manzarayı açık bir dehşetle izliyor. Sıcağı yenmek için çoktan uyanmış olan tüccarlar ve işçiler

tamamen farklı bir duruşmayı izlemeye geldim. Sadece benim kararımın geçerli olduğu türden.

Crest'in yanına geliyorum ve elimi tüylü boynunda gezdiriyorum. Canavar hırlamayı kesiyor ve dokunuşumun altına yerleşiyor.

"Pekâlâ, seni kuduz iblis," diye çıkıştı Kral Merewen bana. "Bize Kral Rot'un mesajını ilet ve yoluna git!" Ter şakağından aşağı damlıyor, daha fazlası sararmış bıyığına yapışarak dudaklarına giden yolu kapatıyor.

Başımı eğiyorum. "Buraya bir mesaj göndermek için geldiğimi nereden çıkardın?" "Yaptığın şey bu, değil mi?" diye söyleniyor. "Kralın seni böyle gönderiyor
ava çıkmış bir köpek gibi." Yüzünü buruşturmasına bakılırsa söylediği her kelime acı veriyor olmalı. "Ravinger'a ödeştığımızı söyleyebilirsin, şehrimi mahvetti. Beni yatağımda bıçakladın."

Öfke içimde alevleniyor, isyan ediyor ve kuduruyorum. "Ödeşmekten çok uzağız."

Kollarımdaki dikenler zonkluyor. Saldırmak ve onu onlarla delip geçmek istiyorum. Bunun yerine, Rip formumu aşağı itiyorum, keskin köpek dişleri ve pullar kayboluyor, dikenler cılız, dalgalı titreşimlerle derime geri batıyor. Kral Rot önlerinde durana kadar formumu değiştirmeye zorluyorum, mürekkepli damarlar kollarımda kıvranıyor ve çeneme yapışıyor.

Kral Merewen'in yüzü kızarır. "Bu doğru. O gün sivri uçlar gördüğümü biliyordum," diye kekeliyor korku içinde. "Sen osun. O sensin. *Nasıl?*"

Karısı araya giriyor. "Senin iki formun var," diye nefes alıyor ve bana hayretle bakıyor. "Eski tanrılardan biri gibi. Birbirine karışan iki form."

"Tanrınız olmadığımı şükredin, çünkü size merhamet etmezdim."

Sertçe yutkunuyor, korkudan titrerken kel kafası yüksek arkalıklı tahtına yaslanıyor. Kral Merewen'e baktığımda yüzündeki tüm kan çekilmişti. Artık benim olduğumu bildiğine göre durumu daha iyi anlıyor. Sulu gözleri sanki kaçmak için bir yol arıyormuş gibi etrafta geziniyor.

Bunun için hiç umut yok.

O sandalyede bağlı olmasaydı bile. Bağırsağında bir hançer ya da onu parçalamaya hazır bir ahşap kanat olmasaydı bile. Arkasında binlerce asker olsa bile.

Benim merhametime kalmış durumda ve daha önce de söylediğim gibi, hiç merhametim yok. Onlar için değil.

Öfkemin kanamasına izin verdim, ruhuma oyulmuş derin nefret
çukurundan bir kakofoni yükseliyordu.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Auren'i rahat bırakman için seni uyarmıştım," diyorum karanlık bir
sesle. "Ama yapmadın." Bir adım daha atıyorum.

"Onu burada tuttun." Bir
adım daha.

"Gücünü zorla boşalttı." Bir
adım daha.

"Onu lanet bir *kafese* koyun."

Bir başkası.

"Ve *onu infaz* etmeye çalıştı." Sözlerim hırıltılı, göğsümdeki her
kemiği, kası ve damarı daraltan öfke yüzünden zar zor duyuluyor.

Tam önünde duruyorum, elim hançerin kabzasına dolanıyor. Kolları
bağların altında geriliyor, gözleri aşağı bakıyor. O
onu çekip çıkaracağımı sanıyor. Bırak kanasın.

Onun yerine, *kıvırıyorum*.

Kral Merewen çılgık atıyor.

"Kaçmalıydın," diyorum ona, eğilerek yüz yüze gelmemizi sağlıyorum,
böylece hançeri yavaşça çevirmeye devam ederken ona verdiğim her küçük
acıyı görebiliyorum. "Saklanmalıydın. Ama bunun yerine, benden güvende
olduğunu düşünerek burada kaldın. Elli doların olduğu sürece
nöbetçi muhafızlar, bu yeterli olacaktır."

Nefesi kesiliyor, tüm vücudu titriyor. Koyu
tonum zifiri karanlığa dönüşüyor.

"Daha iyi bilmen gerekirdi."

Hançer şimdi tam bir daire çizdi ve kral hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Kulağında sadece benim sesim olacak şekilde yaklaşıyorum, böylece ne
kadar berbat durumda olduğunu duyabiliyor.

"Bu hançeri tam buraya, karnına gömülü olarak bırakacağım. Neden
biliyor musun?"

İnliyor.

"Çünkü bu bıçak bağırsaklarınıza giden kan akışını kesti. Eğer bu gerçek
bir savaşta olsaydı, kangren olur ve yavaş, acı verici bir şekilde ölürdün.
Ama ben izlemek istiyorum ve pek sabırlı değilim. Bu yüzden süreci
hızlandıracağım."

Bıçağı tekrar çeviriyorum ve acı içinde inliyor.

"İşte bu yüzden şimdi bağırsaklarını çürütmeye başladım. Hissediyorsun, değil mi?"

Sessizce soruyorum, yüzündeki ifadeyi görmek için uzaklaşıyorum.

"Mendilleriniz

ölüyor. Kan akışınız olmazsa organlarınız da ölür. Eminim deriniz şimdiden siyahlaşmaya ve bazı yerleriniz yeşile dönmeye başlamıştır." Isolte'ye dönüyorum.

"Görmek ister misiniz?"

Tek kelime etmiyorum, vücudu o kadar şiddetli titriyor ki dizleri ıslak burnunun altında birbirine çarpıyor.

"Kanı yer yer pıhtılaşıyor, damarları teker teker çökerken içinde pıhtılaşıyor."

Ben konuşurken kralın yüzü benek benek oluyor, morluklar göğsünden yukarı doğru çıkarken kaynaşiyor. Karnının etrafına bastırıyorum, kabaran derisinin altında sıkışan gazdan dolayı kabarcıklı midesi çatırdıyor.

"Dur, dur!" diye hırlıyor kral, bağırmaya çalışıyor ama sadece fısıltıyla inlemeyi başarıyor.

"Auren için durmadın, değil mi?" Ona sordum. "Öyleyse neden senin için durayım?"

"Herhangi bir şey, herhangi bir şey" diye yalvarıyor. Muhtemelen söyleyebildiği tek şey bu olduğu için.

"Her şeyi yaparız," diyor Isolte, kocasının bıraktığı yerden devam ederek ve tahttan eriyerek iniyor, yere inerken dizlerini yalvarırcasına büküyor. Ellerini yüzünün önünde kavuşturarak omurgasını aşağıya doğru eğiyor. "Lütfen! Kraliçe Kaila'ydı! Yapmamız gereken şey konusunda bizi ikna eden oydu. Bize Leydi Ch-Auren'in suçlu bulunması gerektiğini söyleyen oydu! Lütfen, bizi bağışlayın!"

Sonunda hançeri bıraktım ve ona bakmak için doğruldum. "İkinizin de hayatını bağışlamam için bana yalvarıyor musun?"

"Evet!"

Birbirine kenetlenmiş ellerini o kadar sert sıkıyor ki parmağını kırması mümkün.

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Peki ya senden acı gücünü kocan üzerinde kullanmanı isteseydim, ölene kadar kullanmanı söyleseydim? Kendini kurtarmak için bunu yapar mıydın?"

"Isolte-" Merewen keser.

"Evet," diyor hemen bana bakarken, kel kafası güneş ışınlarının altında kızarıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?" Ona doğru başımı sallamadan önce

soruyorum. "O zaman yap.
Gücünü onun üzerinde kullan."

Ellerini bırakırken titriyor ama hiç vakit kaybetmeden parmaklarını ve başparmağını birbirine bastırıyor. Çimdikleyerek acıyı dışarı atıyor.

Merewen *çığlık atıyor*.

Isolte çimdiklemeye devam ediyor.

Devam ediyor ve devam ediyor. Hiç tereddüt etmiyor. Durmuyor. Kocası ne kadar bağırsın bağırsın. Meydandaki insanlar dehşet içinde bakıyor. Matronların hepsi hareketsiz kaldı.

Sonunda ona durmasını söyledim. "Bu kadar yeter."

Merewen yığılıyor, artık akli başında bile değil. İçindeki çürümeyle birlikte kokmaya başladı bile. Yakında ölecek. Ateş, lekeli deri, kötü akıntılarla patlayan kabarcıklar, dayanılmaz acı... kısa hayatının geri kalanı böyle olacak. Önümüzdeki birkaç dakika içinde dört gözle beklemesi gereken şey bu.

Kraliçe hala ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Kaşsız, kirpiksiz ve saçsız haliyle olduğundan daha genç görünüyor. Ama takınmaya çalıştığı saf ve masum görüntü, altındaki karanlığı gizleyemiyor.

Kötü ruhlar birbirlerinde bunu fark edebilirler. Matronlara bakıyorum. "Gidin."

Sahnedan dağıldılar.

Onlar gidince, kraliçenin önünde çömeliyorum. Burun delikleri Yeterince oksijen alamıyormuş gibi parlıyor, vücudu benden uzaklaşıyor ve bir yaprak gibi titriyor.

"İkna edilmeye çok ihtiyacın yoktu, değil mi?" diye sordum. "Sana kendi kocana işkence etmeni söyledim ve sen hiç tereddüt etmeden yaptın. Onun adına bir savunma bile yapmadan."

"Bana sen söyledin," diye kekeliyor. "Sen eski tanrılar gibisin..."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey senin kendi postunu kurtarmak istemenle ilgili. Eğer kocanı biraz olsun seviyor olsaydın, en azından tereddüt ederdin."

Parçalanmış sahneden dışarı çıkan tüm çürükler yavaşça hareket etmeye başlar, uğursuz dereler halinde dalgalanır. Uzanan kökler taşı delip geçerken, zemin de onun kaymasıyla sarsılıyor.

Isolte'nin gözleri etrafta geziniyor, etrafını sarmaya başladığını izliyor, yüzünde panik alevleniyor. "Ne yapıyorsunuz? Bu da ne böyle?"

"Auren'e işkence ettin. Onu incittin," diyorum karanlık bir sesle ve kökler santim santim yaklaşıyor. "Onu kapana kısılmış hissettirdin. Bu da senin kefaretin olacak."

Başını kaldırır. "Beni bağışlayacağını söylemiştin! Eğer gücümü kullanırsam, gitmene izin vereceğini söylemiştin!"

Omuz silkiyorum. "Aslında böyle bir söz vermedim." "Beni kandırdın!"

"Eminim bu özel günahı biliyorsunuzdur." Yavaşça ayağa kalkıyorum ve onun diz çökmüş haline bakıyorum. "Şimdi dua edin Kraliçe Isolte," diyorum alaycı bir tavırla. "Bakalım o adil tanrılardan biri seni bağışlayacak mı?"

Taşlar etrafına çökerken o da hıçkırıklara boğulur. Çürüme açık hava sahnesine yayılmış, zemini kazmış, duvarlara tırmanmıştır. Altında bir çatlak var ve sonra diz çöktüğü zemin aniden çöküyor.

Isolte feryat ediyor. Çırpınıyor. Kendini dışarı çekmeye çalışır ama çürüyen zemin onu tutmaz. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, burnundaki sümük ağzına akıyor ve ter alnından aşağı akıyor. Her yerinden korku akıyor.

"Yardım edin!" diye bağılıyor.

Yapabileceğim tek yardım, kaderini anlamasına yardımcı olmak.

"Çürümüş bir moloz yığınının altında kalacaksın," diyorum ona eşit bir şekilde, bir yandan da

Etrafımıza toz ve taş parçaları yağmaya başladı. "Çaresiz kalacaksın, tıpkı ona hissettirdiğin gibi. Ama Auren'in aksine, kimse seni kurtarmaya gelmeyecek. Conflux'un ağırlığı seni diri diri gömerken öleceksin. çürümem her damarını kıştırırken. Ve *bu* benim gözümde adil."

Dönüyorum ve tam Conflux'un duvarları çatlarken uzaklaşmaya başlıyorum. Yarıklar kubbeli yarım tavanı yarıyor ve korkunç bir çatırtı meydana yankılanarak seyircilerin soluk soluğa kalmasına ve geri çekilmesine neden oluyor.

Ağaç kanadına yaklaşıyorum, gerginliği kanatlarını çırpışından belli oluyor. Üstümüzde gökyüzü sararmış, bu krallığın enfeksiyonu bulutlara irin gibi sızıyor.

Dizginleri kavrayarak kendimi eyere çekiyorum ve Crest sahneden atlayarak meydana iniyor. Çatıdan daha fazlası düşmeye başladı. Bir Devasa levha yere çarpıyor ve Conflux sahnesinin geri kalanının korkunç bir saldırıyla aşağı yuvarlanması ve kraliyet mensuplarını altında hapsetmesi için tek gereken bu.

Saniyeler içinde hem kraliçe hem de kral gömüldü, sadece Merewen'in tahtının tepesi görünüyordu ve Isolte'nin solgun kolu uzanan bir ot gibi yukarı doğru tutundu. Çığlık atıyor, sesi boğuk ve boğuk. Kökler hâlâ açık bir tehdit olarak tuğlaların arasından süzülüyor, ama şimdi kökler *onun da içinde*, damarlarını zehirli bir acıyla eziyor.

Hava, parçalanmanın yarattığı tozla tıkanmış durumda, ancak tozlar yatıştığında, insanlar dağınıklığı temizlemeye başladığında, ellerinde iki ölü hükümdar ve bana karşı gelmenin sonuçlarına dair çok net bir mesaj olacak.

Crest homurdanıyor ve dişlerini sıkıyor, ben de aşağıya baktığımda onun Yıkık sahneye dehşet içinde bakan kalabalığa. Matronlar da az önce yaptığım şeyin büyüklüğünü ve bundaki rollerini nihayet anlamış görünüyorlar. Belki de kefareti için dua etmeye çalışacaklar. Ya da belki de sonunda cüppelerindeki Temperance saçmalığını çıkarıp atacaklar ve bu Tanrı'nın terk ettiği krallıktan defolup gidecekler.

Gözlemcilerin dizleri teker teker bükülüyor. Hepsi secdeye varana kadar önümde eğiliyorlar, bazılarının alınları paslanmış zemine bastırılmış durumda. Kısa bir süre önce bu insanlar tam da bu meydandaydı.

çünkü onları çürütmüştüm. Şimdi, bunu ben yapmayayım diye yapıyorlar.

Derimin içinden geçen damarlar kıvrılıp bükülüyor, tıslayan bir ses daha fazla öldürmek için cazip bir çekimle kulaklarımdan akıyor. Kanımın son damlasına kadar intikam almak istiyorum. Dünyaya doğru patlamak ve onu harabeye çevirmek istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Çünkü bunu yapmamı istemezdi.

Sanki bir işaretmiş gibi, göğsümdeki ağrı o kadar şiddetleniyor ki neredeyse ayaklarımda üzerinde sallanıyorum. Derimdeki siyah damarlar teklemeye başlayarak şişiyor ve yuvalanıyor. Kalp atışlarım göğsümde sarhoş bir yumruk gibi çarpıyor.

Nefes alıyorum, dikkatimi acının ötesine zorluyorum. Seyirciler boyun eğmeye devam etmek. Sinmeye. Conflux sırasında geldiğimde bağırıyorlardı. *Suçluyum. Suçlu. Suçlu.* Auren'in ölümü için susuzluktan kükrüyorlardı.

Dizginleri çekerek ahşap kanadı onlara bakacak şekilde döndürdüm. Kalabalığın arasından yükselen ses. "Hepinizin kınamakta bu kadar acele ettiği, ölmesini izlemeye bu kadar hazır olduğunuz o altın dişi... Şu anda hepinizi öldürmememin *tek* nedeni o. Hiçbir insan, hayvan ya da bitki hayatta kalmasın diye bu krallığın tamamını çürütmememin tek sebebi o. Bu yüzden dudaklarınızın bastığı yeri öperken *ona* teşekkür etseniz iyi olur. Çünkü sadece bana kalsaydı, çoktan ölmüştün."

Topuklarımı Crest'in yan tarafına doğru itiyorum ve ahşap kanat yukarı doğru fırlıyor, yırtık brandaların arasından geçip irinle ıslanmış gökyüzüne çarpıyor.

Kaila'dan, Derfort Limanı'ndan, İkinci Krallık'tan intikam aldım.
Arkamda kan ve ölüm bıraktım.
Ama daha bitirmedim.
Ben de öfkemi Beşinci Krallık'a yönelttim.

AUREN

W Servisten çıktıktan sonra arka kapıdan gizlice çıkıyorum ve binanın yan tarafındaki dar geçitten aşağı inmeden önce her iki yönü de kontrol ediyorum. Köşeyi döner dönmez, Nenet önüme fırlıyor

Çarpışmadan hemen önce duruyorum.

"Nenet!" Bir elimi göğsümün üzerinde tutarak fısıldıyorum, nabız atıyor.

"Özür dilerim leydim. Sizi korkutmak istememiştim. Bu taraftan gelin. Keff'i hiçbir yerde bulamadım ama başka biriyle anlaştım. O seni buradan çıkaracak.

şehir."

"Onun başını belaya sokmak istemiyorum..."

"Yapmayacaksın," diye ısrar ediyor ve beni ileriye doğru sallıyor. "Ama Taş Kılıçlar yolun hemen aşağısında ve Geisel'den çıkan tek yol bu, yani henüz şehirden çıkamayız. İşlerin şüpheli görünmemesi için tarlalara gitmemiz gerekecek. Bu saatte boş bir çiftçi arabasının şehir dışına çıkmasına izin veremeyiz."

Kalbim küt küt atıyor. Sahaya bir kez daha gideceğim. Yeni bir yere gitmeden önce son bir kez daha bakacağım.

Nenet yüzümdeki rahatlama ifadesini görüyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm," diyor gülümseyerek. "Doğruca oraya gideceğiz."

Sokağın sonunda, el arabasının hemen önünde durdum, ağır çanta malzemeler kalçama çarpıyor. "Bekle. *Biz* mi? Hayır, burada Thursil ve Estelia ile kalmalısın. Benimle gelemezsin."

Beni başından savdı. "Bah, saçmalık. Lyäri Ulvêre'mizi burada yalnız bırakmayacağım. Ben de seninle geliyorum."

"Nenet, Geisel'dan ayrılıyorum. Burası senin evin. Benim için her şeyi böylece alıp geride bırakamazsın."

"Ne istersem onu yaparım," diye karşılık veriyor, gri gözleri kararlı. "Ve birden canım seyahat etmek istedi."

İç çektim. "Nenet, bu tehlikeli."

"Susun, Leydi Auren. Bırakın yaşlı bir fae eğlensin."

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, inatçılığı karşısında tartışmamı yutuyorum. Belki Geisel'den ayrıldıktan sonra, nereye gitmem gerektiğini ve oraya nasıl gideceğimi düşünecek zamanım olduktan sonra onu vazgeçirebilirim.

Köşeden bakıyor ve bir süre izledikten sonra geri uzanıp kolumdan tutarak beni öne doğru çekiyor. Arabanın arkasına geçiyorum ve erzak çantamı çıkarıp köşeye koyuyorum. Yan tarafa çömeldiğimde, Nenet beni takip ediyor ve kapağı kapatıyor. Burada sadece bir yığın boş çuval ve üç boş kasa var. Metal ayaklarımın altında serinliyor, gökyüzü şimdiden tepemdeki soluk mavi kumaşın arasından aydınlanıyor.

"Seni hemen saklayalım."

Uzanıyorum ve Nenet üzerim tamamen örtülene kadar boş çuvalları üstüme yığmaya başlıyor. "Kımıldamadan dur," diye fısıldıyor, sonra parmak eklemlerinin arabaya vurduğunu duyuyorum. Bir an sonra hareket etmeye başlıyor.

Dışarıda olabilecek herhangi bir şeyi algılamaya çalışarak dinlemenin zorluğu içinde kaynıyorum. Ancak seslerin çoğu tekerleklerin yuvarlanması ve atın toynaklarının gümbürtüsü tarafından bastırılıyor ve ben boğucu yığının altında nefes alırken dakikalar uzuyor.

Şafak söküyor ve çuval bezi katmanlarının altında sıcak ve yapış yapış oluyorum. Birkaç dakika sonra daha fazla dayanamıyorum. Onları yüzümden itiyorum ve Nenet onu saklamak için pek bir şey yapmayan dar kasaların arkasına sıkıştığı yerden bana bakıyor.

O bir şey söyleyemeden araba aniden sarsılarak durdu ve karnım zıpladı. Başımı kaldırıp, neler olduğunu görmek için kumaş çıkıntidan bakmaya çalışıyorum, ama belirsiz gölgelerden fazlasını görmek için çok kalın. Arkadaki boşluktan, fae'lerin bir arada kümелendiğini görüyorum. Yolun kenarında, kafalar aynı yöne dönmüştü.

Nedenini dakikalar sonra anladım.

Şehirde yürüyen askerler var ve bunun nedeni çok açık. Onlara Taş Kılıçlar deniyor. Her birinin taştan oyulmuş gibi görünen bir kılıcı var, ya kalçalarında sallanıyor ya da sırtlarında bir askıya sokulmuş. Kraliyet muhafızları metal zırh giymezler. Onların Ön kollarında taş eldivenler ve zincir zırh yerine küçük, birbirine kenetlenmiş taşlardan oluşan gri ve girdaplı krem rengi bir yelek göğüslerini ve sırtlarını kaplar.

Yol boyunca düzinelerce var. Bazıları Fae'leri sorgulamak için durur, Diğerleri vitrinlerin etrafına yığılmış, yumruklarını kaldırıp sertçe vurarak içeri girmek istiyorlar. Kulaklarım ne dediklerini duymaya çalışırken onları izliyorum.

Çoğunlukla, tek duyabildiğim anlaşılmaz bağırışlar ve senkronize adımlarla ilerleyen çizmeli ayakları. Ama bu yeterli.

İnsanların yüzlerindeki çizilmiş ifadeye tanık olmak, onların kapıları tekmeleyerek geçen Taş Kılıçlara bağırıklarını görmek için yeterli. Nenet'in titreyen ellerini görmek yeterli.

Belimdeki kurdeleleri kavıyorum ve en kötüsüne hazırlanmak için altının avuçlarıma kaymasına izin veriyorum, ama araba tekrar ilerlemeye başlıyor ve Nenet rahat bir nefes alıyor. Birkaç saniye sonra, gerginlik benden de boşalıyor, tıpa çekiliyor, altınım kuruyor.

Sahaya varana kadar ikimiz de konuşmuyoruz ve o uzanıp üzerimdeki çuvalların geri kalanının temizlenmesine yardımcı oluyor.

"Thursil ve Estelia iyi olacak mı?"

"Sen onlar için endişelenme," diyor bana kararlı bir şekilde. "Kraliyet muhafızlarının bir sürüsü olabilir ama pek akıllı değiller. Etrafı araştıracaklar, eğlence olsun diye bazı vatandaşları hırpalayacaklar ve sonra da günlük işlerinin ardından bir şeyler içmek için barlara geri dönecekler. Korkacak bir şey yok."

Ona yan gözle bakıyorum. "Şekerleme yapıyorsun."

"Her zaman tatlıya düşkündüm."

Yardım edemem ama bana verdiği gülümsemeye uyuyorum.

"Gel. Seni gizlice şehirden çıkarmadan önce biraz zaman geçmesine izin vermeliyiz. Taş Kılıçlar'a aramalarını bitirmeleri ve olayların yatışması için zaman verelim."

Uzanıp yıpranmış saçlarını geriye doğru tarıyor, telleri birbirine yapışmış bir girdap haline gelene kadar döndürüp başının etrafında dolaştırıyor.

"Bakalım bugün yırtığını bulabilecek miyiz, ne dersin?"

Sözleri kalbimi yumruk gibi sıkıyor ama tabii ki dışarı çıktığımda yırtık falan yok. Gökyüzünde yırtık yok, tarlalarda yürüyen Slade yok. Sadece Her geldiğimde olduğu gibi.

Bir iç çekiş dudaklarımı yırtıyor ve ardında yakıcı bir hayal kırıklığı bırakıyor. Nenet'e bakmadan önce nefesimin altından "İşte bu," diyorum. "Sanırım buraya gelmeye devam etmem aptalcaydı. Sadece umut ettim."

"Umut asla aptalca değildir. Sadece etrafına bak, Lyäri. Dinle."

Başım anında dönüyor. İki fae diğer çiçek arabalarından birinin arkasında oturuyor, bacakları aşağı doğru sallanıyor, pantolonları baldırlarına kadar kıvrılmış. Elllerinde birbirinin eşi pan flütler, ahşap silindirler parlak, enstrümanlar kavisli ve iyi aşınmış. Her iki fae de dudaklarını

Boruların boruları, bir şarkıyı üflerken tamamlayıcı melodilerle hareket ediyor.

Kırların ilerisinde, yaldızlı çiçeklerin etrafında, sanki şehrin sıkıntıları ve Taş Kılıçlar'ın tehdidi onlara burada dokunamıyormuş gibi dönerek ve gülümseyerek dans eden fae'ler var.

"Bu güvenli mi?" Endişeyle soruyorum.

"Burası *bizim* tarlamız," diyor Nenet, çelik ses tonunu sertleştirerek. "Bu onun *susuz mavisî*. Bu *sizin* altın çemberiniz. Monarşi bizi soyabilir geleneklerimizi ve hayatımızı zorlayabilir ve evlerimizi arayabilirler, ancak *Bu*. Çünkü burası ikinizin de değişimi dalgalandırmak için geldiğiniz yer ve tahtta kim oturursa otursun bu her zaman doğru olacak. Bu yüzden Geisel'de bir sadık yaşadığı sürece buraya gelip bunu kutlayacağız leydim."

Kalbim adı konmamış bir duyguyla yerinden çıkacak gibi oluyor. "Teşekkür ederim Nenet," diyorum boğazım düğümlenerek. "İndiğimde burada olmana sevindim."

Sırıttırıyor. "Ve ne inmişti ama." "Lyäri!"

Lyäri!"

Bağırışla irkiliyorum ve küçük bir kız koşarak yanıma geliyor, çilli yüzünde gülümseme ışıltıyor. Göz kapaklarından süzülen ve şakaklarına kadar uzanan minik mavi damlacıkları var, ta ki tenindeki renk siyah saçlarının arasından akan çizgilerle birleşene kadar.

"*Batiellu, Lyäri Ulvêre*," diyor bana kahverengi bir tüy uzatarak. "Senin için, Altın Olan."

Önünde diz çöküp ikramı nazikçe alıyorum. "Çok teşekkür ederim."

Pelerinimin ayrıldığı yere, kurdelelerimden birinin dışarı çıktığı yere uzanıyor. Hayranlıkla ona bakıyor. "Senin kırık kanatlı kuş olduğunu söylüyorlar, ama bunlar bana kırık gibi görünmedi." Onu eline aldı, parmaklarının arasında hafifçe ovuşturuyor ve bana bakıyor. "Bizden yeterince tüy alırsan, bu onları iyileştirir mi?"

İçimde bir sızı var ve buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, ama onun masumiyeti kalbimi kabartıyor, bu yüzden sadece "Bilmiyorum" diyorum.

Onları nasıl geri aldığımı bilmiyorum. Kırıldılar mı bilmiyorum. Bir daha hareket edip edemeyeceklerini bilmiyorum.

Yüzü düşünceli bir şekilde buruşuyor. "Umarım öyledir." El sallayarak dönüyor ve dans eden fae'lere geri dönüyor, ben de elimdeki küçük tüyü tutarak doğruluyorum. Sıkıca tutuyorum.

Hareketi zincirleme bir reaksiyon başlatmış gibi görünüyor, çünkü saniyeler içinde daha fazla Fae tarafından kuşatıldım. Düzinelercesi öne çıkıyor, bana tüyler veriyor, parmakları hafifçe sıyrılırken tekrar tekrar Lyäri Ulvêre mırıldanıyor.

kurdelelerimin üzerinde. Saçlarımın. Ellerimi, sırtımı. İrkilmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Kendimi geri çekmemek ya da her sıyrıлта gerilmemek için.

Çoğunun üzerinde bir yerlerde *Vulmin Dyrūnia'nın* amblemi vardır. Bir iğne, işlemeli bir mendil, bir kolye, bir yama, bir kemer, bir küpe seti, hatta bir ayakkabı tokası. Şafağın sembolü kırık kanatlı kuş, sessiz bir işaret gibi her birinin içine sessizce işlemiş.

Sessiz bir duruş.

Gözlerimin içine bakıyorlar, bakışları hayranlıkla dolu, dokunuşları hürmetle.

Bana, güvenlerinin ağırlığını taşımaya layıkmışım gibi bakıyorlar. Her biri sırayla beni görüyor, gülümsüyor, dokunuyor ve konuşuyor, İçimde bir şeyler gevşiyor. Belirsizliğimin sert zemini, bodur köklerimin kazılıp yayılabilmesi için işleniyor. Böylece artık kendimi o kadar da yabancı hissetmiyorum.

Herkes bana bir tüy verdiğinde, hepsini tutamayacağım kadar çok tüy oluyor ve dolu eller ve dolu bir kalp ile neredeyse patlamak üzereyim.

Çünkü hep bunu istemişimdir. Kabul görmeyi.

"Görüyor musun?" Nenet soruyor. "Sana baktıklarında gözlerinde ne olduğunu görüyor musun, Lyäri Ulvêre? Sen onların umudusun."

Buna cevap vermek için yeterli kelimelerim yok ama keşke olsaydı. Keşke bunu benim için yaptıkları için ne kadar onur duyduğumu... ve bağlılıklarını ne kadar hak etmediğimi ifade edebilseydim.

Ama belki de olabilirim.

Çiçeklerden oluşan yaldızlı halkanın etrafında dans edişlerini, eteklerinin ve pantolonlarının Saira'nın mavi taç yapraklarına sürtünmesini ve gülümsemelerinin pastel gökyüzüyle buluşmak için süzülmesini izliyorum.

Saira'nın düştüğü aynı gökyüzü. Onun için çiçek açan aynı tarla, şimdi de benim için çiçek açıyor. İsteyerek ya da istemeyerek, geri dönmek Annwyn'de dalgalanmalara yol açtı, tam buradan başlayarak. Şu andan itibaren.

Belki de o yırtığın burada açılmasının bir sebebi vardır.

Ve belki de Slade beni bulamayacak... Ben kendimi bulana kadar.

AUREN

T Geisel'den çıkmanın tek yolu onun içinden geçmektir.

Tarlalardan bir araba dolusu çiçekle ayrılıyor ve artık dışarı çıkan tek yola girebiliriz. Bu, tarlalarda Hasat, komşu kasabalara satmak için güzel kokulu çiçeklerini taşıyan yol boyunca çarpışan arabalarla dolup taşıyordu. Günün çoğunu burada geçirdik, hiçbir şeyin yersiz görünmeyeceğinden, Geisel'den çıkan başka bir aşırı doldurulmuş tarım arabası olduğumuzdan emin olduk.

Tarladan son kez ayrılırken sepetler dolusu tüyüm ve umut dolu bir kalbim var. Nenet ve ben yan yana oturuyoruz, tekerlekler dönerken hafifçe sallanıyoruz, her tarafa yığılmış Saira'nın çiçekleriyle aramızda bir santim bile boşluk yok. Kapalı arabamız çiçek kokusuyla dolup taşıyor, mis gibi deniz kokuyor.

Gerçekten de *onun susuz mavisini*.

Akşamın erken saatleri ve güneşin yüzü maviye çalan körelmiş bulutlarla kaplı, lavanta rengi gökyüzünü çürüklerle işaretliyor. Yaklaşan yağmurun nemi havayı doldurmaya başlıyor, uzaktaki dalgalar gibi gürleyen gök gürültüsü.

Geisel'in ana yoluna vardığımızda, kalın muşamba nemi uzak tutsa da, arabanın çatısına yağ damlacıkları düşmeye başladı. Çok geçmeden gökyüzü bardaktan boşanırcasına yağmaya başlıyor ve atın toynakları su birikintilerinin arasından geçiyor.

Gürültülü - belki de bu yüzden hemen başka bir şey duymuyorum. Ama araba aniden sarsılarak duruyor ve şoförümüzden sözsüz bir bağırış geliyor. Dışarıda yürüyen insanlar var, fırtınanın içinden daha fazla ses yükseliyor.

Nenet'in geniş, gri gözleri bana dikiliyor. "Başlıgın!" diye tıslıyor kendi başlığını indirirken.

Arabanın arkasındaki menteşe gıcırdayıp panel düşmeden ve şoförümüzün telaşlı yüzü belirmeden hemen önce kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum. "Çabuk olun! Arabaları kontrol ediyorlar!"

Kolumu mengeneyle kavrayan Nenet beni dışarı sürüklemeye başlıyor, arkamızdan çiçekler saçılıyor. Arabadan atlamadan önce Estelia'nın bana verdiği erzak çantasını almayı zar zor hatırlıyorum, botlarım bir su birikintisine düşüyor. Tıklım tıklım dolu caddenin ortasında bir anda yağmur damlaları altında kalıyoruz, birbirine kenetlenmiş dükkanlar iki yandan üzerimize geliyor. Çantanın kayışını omzuma geçirip kendime doğru sabitliyorum.

Nenet etrafına bakınıyor ve sonra beni ileri doğru çekiyor, ayaklarım kaygan, engebeli kaldırım taşlarında neredeyse kayıyor. Manevra yapmak yeterince zor değilmiş gibi, yolun her yerinde at arabaları ve at arabaları var, ileride her ne arama yapılıyorsa tıkanmışlar. Fae grupları geri kalan alanı kaplıyor, bu yüzden insanları sıkıştırmak zorunda kalıyoruz, neredeyse birkaç kez ayrılıyoruz.

Kapüşonlu pelerinle bile yağmur yüzümden aşağı dökülüyor ve kıyafetlerimi ıslatıyor. Bu öyle bir yağmur ki sizi her yönden dövüyor ve yoğunluğuyla gözlerinizi kör ediyor.

Kaldırımda, daha fazla insan vitrin saçaklarının altında toplanmış, önlerine baktıklarında sıkıntıları açıkça görülüyor. Ancak birkaç fae beni fark ettiğinde kalabalığın baskısı azalmaya başlıyor. Saniyeler içinde herkes bize yol vermeye başladı, dudaklarından *fısıltılı sözler* dökülüyordu. Şimdi, kalabalığa karşı savaşmak yerine, bizi bir gelgit gibi hareket ettiriyorlar, bizi yağmurdan yumuşak bir şekilde çıkarıyorlar, bir dükkanın kapısına getirilinceye kadar beni saklamaya yardımcı oluyorlar. Minnettarlık içimde kabarcıklar oluşturuyor.

"Buradayım, Lyäri," diye fısıldıyor dişi bir fae.

Bir anahtar sallıyor, kapıyı açıyor ve bizi içeri sokuyor. Kapıyı kapatıp tekrar kilitledikten sonra panjurları çekerek kapatmaya başladı.

Bitirdiğinde ve dükkânın karanlığında yıkandığımızda, kapüşonumu geri itiyorum ve gözleri açılıyor. "Tanrıça yas tutuyor. Bu gerçekten doğru," diye nefes alıyor ve bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Altın olan."

Kiraz kırmızısı saç örgüsü dizlerine kadar sarkıyor ve omzunun üzerinden ağır bir örtü gibi sarkıyor. Baldırlarını sıkkan bir pantolon giyiyor, bir yanağında çivili bir piercing var ve gözlerini bile kırpmadan bana bakmaya devam ediyor.

"Bu sabah arandın mı, Rillo?"

Nenet'in sorusu fae'nin sıçramasına neden oluyor, başını sallarken bakışları benden uzaklaşıyor. "Evet, ve bu konuda nazik değillerdi, değil mi?" diyor acı bir şekilde.

Bir an etrafıma bakıyorum ve Taş Kılıçlar'ın dükkânının neredeyse her köşesine işlediği yıkımı görüyorum. Yerde bağımsız raflar var ama üç tanesi devrilmiş. Kırılmış camlar, her renkten kırıklar, sıvılar ve tozlar birikintiler halinde etrafa saçılmış.

Duvar raflarındaki her şey de yıkılmış ve içerisi sedir ve çam gibi kokuyor, biraz da yanık kağıt kokusu var. Panjurlar kapatıldığı için tek ışık kaynağı tavandaki bir pencereden geliyor ama camı kabarmış ve yağmur akıyor.

Rillo kırık şişelerin en kötüsünden kaçıyor ve odanın köşesindeki tezgâha yöneliyor. Geri döndüğünde ikimize de mendil uzatıyor. "Al bakalım. Üzgünüm, daha büyük bir şeyim yok."

"Bu mükemmel, teşekkür ederim," diyorum ve yüzümdeki suyu silmeye başlıyorum. Nenet elindeki bezle saçlarına çiy gibi yapışmış yağmur damlalarını sıkarak çıkarıyor.

"Neler olduğunu biliyor musun?"

Dükkân sahibi Nenet'in sorusu üzerine iç çekiyor, gerginlik çökmüş ağzının köşelerine takılıyor. "Bütün gün buradaydılar. Şafak sökmek üzereyken buradaydılar ve gürültü yapıyorlardı. Beni yataktan kaldırdılar. Onlara dükkânın kapısını açmak için aşağı indim ve içeri daldılar. Her yeri aradılar.

Üst katımı bile. Lanet yatağımın altında. Ve görünüşe göre raflarıma da bakma ihtiyacı hissetmiş, dükkânımdaki tentürlerin neredeyse yarısını kırıp açmış," diyor kızgın bir ifadeyle.

"Ne aradıklarını söylediler mi?"

"Tam olarak değil. Onun yerine bir sürü soru sordu. Bir hafta önce nerede olduğumu öğrenmek istedi. İsyancılar hakkında bir şey duyup duymadığımı. Wick ismini duyup duymadığımı." Rillo durakladı ve bana bir bakış attı. "Geisel'de beliren bir yabancı ya da gökyüzündeki bir işaret hakkında bir şey bilip bilmediğimi."

Nenet nefesinin altından küfrediyor. "Torunum haklıymış. Biri konuşmuş olmalı."

"Ya da Taş Kılıçlar gizlice dinleme konusunda daha iyi hale geliyorlar."

"Şimdi de caddeden geçen herkesi durduruyorlar mı?" Geisel'de benim yüzümden birilerinin başına böyle bir yıkım gelmesinden nefret ederek soruyorum.

Varlığımın böyle sonuçlar doğurduğu gerçeğinden nefret ediyorum. Başka biri daha zarar görmeden buradan gitmeliyim.

Rillo başını sallıyor. "Ve hala tüm binaları arıyorlar. Hatta iki kez geri dönüp daha önce kontrol ettiklerine geri dönüyorlar."

Nenet'in gözleri bana kayıyor, aramızda bir anlayış gidip geliyor. "Şehirden çıkmamız gerekiyor ama bunu bir at arabasıyla yapabileceğimizi sanmıyorum." O

arkasına uzanır ve kapüşonunu tekrar yukarı çeker. "Ama sorun değil, yağmurda yürümeyi hep sevmişimdir."

"Yan kapıyı kullanın. O tarafta kimse yok," diyor Rillo ve her birimiz cama basmamaya dikkat ederek yıkık dökük dükkânına doğru ilerliyoruz.

Karanlık bir koridorda yürüyoruz ve gizli bir merdivenin yanından geçiyoruz ve sonra Rillo bir kapı açıyor, bize başını sallamadan önce her iki tarafa da bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyerek dükkân sahibine mendili uzattım.

Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sizde kalsın, Leydi Lyäri. Ve dikkatli olun."

Dışarı çıktığımızda Nenet hiç vakit kaybetmiyor. "Hadi gel."

Dar bir patikadan aşağı kayıyoruz, yağmur yağıyor gibi görünüyor ve tekrar yukarı sığıyoruz. Ancak yolumuz, yan sokağın tamamını kaplayan, çökmüş ve eğrilmiş kırık bir arabaya çıkıyor.

Adımlarımızı geri takip edip sağ yerine sola dönüyoruz, ama Nenet tam köşeyi dönmek üzereyken kolundan tutup onu geri çekiyorum. İşaret ediyorum ve sırtları bize dönük duran beş askeri görünce nefesi kesiliyor. Önlerinde bir insan kalabalığı toplanmıştı.

Gergin ve hoşnutsuz, geçemedikleri için tartışırken sesler ileri geri sallanıyor.

"Ana yola gitmelisiniz! Geri dönün!" Bir muhafız bağılıyor.

Herkesi içeri tıkıyorlar, ana caddeye doğru sürüyorlar. Nenet ve ben sessizce arkamızı dönmeden önce tedirgin bir bakış paylaşıyoruz. Tekrar iki kat geri dönerek ana caddeden ayrılan diğer iki sokağa girmeye çalışıyoruz ama biri atlarla kapatılmış, diğeri ise çıkmaz sokak.

Lanet olsun.

Bir arka kapı girişinin altında duruyoruz, alçak saçağın altında oyalanırken yağmurdan biraz olsun kurtuluyoruz. "Meydana çok yakınız," diyor Nenet bariz bir hayal kırıklığıyla. "Bütün dükkânlar bu kadar aşağıda etrafını sarıyor. Dışarı çıkamayız. Geri dönmek zorunda kalacağız. yol."

Zihnim dönüyor ve kaslarım geriliyor. Kapana kısılmış gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. "Şehirden çıkmamız ne kadar sürer?"

"Normalde mi? Yaklaşık yirmi dakika. Ama bu kalabalıkta daha uzun." Burnundan damlayan suyu silmek için uzanıyor. "Dikkat çekmeyeceğiz. Dışarıda aramıza karışabileceğimiz bir sürü insan var ve Geisel sana yardım edecek." Uzanıp saçlarımın bir kısmını pelerinin altına sıkıştırıyor ve kapüşonumu yüzümden aşağıya doğru çekiyor. "İşte oldu. Hazır mısın?"

Zamanı ölçmek için gökyüzüne bakıyorum. Fırtına yüzünden bunu söylemek zor ama bir saat daha gün ışığından faydalanabilirim.

"Burada kalmalısın," diyorum Nenet'e. "Şehirden çıkış yolunu kendim bulabilirim. Onlardan korkmuyorum."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Bu *tehlikeli*," diyorum ona. "En azından ayrılmalıyız..."

Bana sert bir bakış attı. "Bu kadar yeter. Kırık kanatlı mısın yoksa kırık kulaklı mı? Sana söyledim, geliyorum."

"İnatçısın," diye homurdandım.

"Ve duyma gücünü çekiyorsun - bu rahatsızlığa sahip olmak için çok gençsin. Daha az konuşmalı ve daha çok dinlemelisin."

Bir gülümseme yanaklarımı kırıştırıyor. Sözleri bana Digby'yi hatırlatıyor. Onun gerçekçi kişiliği bana Milly'yi düşündürüyor. "Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Peki, onları dinledin mi, yoksa daha çok konuştun mu?" Küçük bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle konuştum."

"Hmm. Kötü bir alışkanlık o zaman." "Muhtemelen."

Gülümsememe rağmen ağlamak istiyorum, çünkü herkesi özlüyorum -Şu anda dünyanın öbür ucunda olan, derme çatma ailem. "Seni terk etmeyeceğim, Lyäri. Bu kadar."

"Ama benimle daha yeni tanıştın," diyorum, mantıklı düşünmesini ve geri dönmesini sağlamaya çalışarak. "Neden kendini riske atıyorsun?"

Sanki harika bir şaka yapmışım gibi kıkırdıyor. "Nedenler gözler içindir, ama bilmek için göstermek zorunda değilsin."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Nenet iç çeker ve kulağına dokunur. "Dinle. Duymayı bırak." "Doğru. Elbette. Ben sadece... bunu yapacağım."

"Güzel."

Aniden dönüp uzaklaşıyor ve ben ona ayak uydurmak için ileri atılmak zorunda kalıyorum. Binaların arasında bir mola bulana kadar bizi ara sokakların baş döndürücü yollarından geçiriyor. İleride, yolu kapatan bir grup var.

ama Nenet ite kaka ilerlemeyi başarıyor ve beni de peşinden sürüklüyor.

Ana yol at arabaları, at arabaları ve insanlarla tıkanmış, eskisinden daha da sıkışık. Şiddetli yağmurun arasından Stone'u görebiliyorum.

Kılıçlar sistematik olarak arıyor. At arabalarını parçalıyor, arabaları kontrol ediyor, silahlarını fiçılara sokuyor ve çuvalları bıçaklıyorlar, daha fazlası vitrinlere vuruyor ya da kapıları tekmeliyor.

Hemen önümüzde, bir Taş Kılıç bir arabanın arkasını çekerek açıyor ve yüzlerce çuvalın ıslak zemine yuvarlanmasına izin veriyor. Çuvallar iltihaplı bir yara gibi yarıyor, tahıllar yola saçılıyor. Başka bir çift ise bir fae erkeğini dükkanın direğine çivilemiş, onunla alay ediyor ve karnına yumruk atıyor.

Bu beni ya da bazı isyancıları aramaktan daha fazlası gibi görünüyor. Kraliyet muhafızları yıkıcı davranıyor. Tiranlar gibi davranıyorlar. Bu hoşuma gitmiyor.

Nenet beni ileri doğru çekiyor ama yolun yukarısında bir şey gözüme çarpıyor ve daha iyi görebilmek için kalabalıktaki insanların etrafından dolanıyorum. Yağmurun altında gözlerimi kısarak görmeye çalışıyorum ve gördüğümde midem bulanıyor.

İleride, Estelia sokağın ortasında duruyor. Giysileri sırlıklam olmuş, gün batımı elbisesi tenine yapışmış. Saçları çözülmüş ve şimdi sırlıklam dallar halinde sarkıyor ve sözlerini duyamasam da bağırdığını görebiliyorum.

Nenet'in elini çekiştiriyorum ve bana dönüp baktığında kulağına tıslıyorum. "Bu Estelia!" Tutuşundan kurtularak ileri atılıyorum, tek bir amaçla ilerliyorum.

Kendimi kalabalığa doğru iterken gök gürültüsü yukarıda çınlıyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ilerliyorum, ön tarafa ulaşana kadar insanların boşluklarından kayarak ilerliyorum, sanki cadde boyunca çizilmiş ve kimsenin geçmek istemediği görünmez bir çizgi varmış gibi herkes durmuş durumda.

Nedenini anlıyorum.

Servet hemen ileride sağda, el boyaması zarif tabelası kapının üzerinde asılı olduğu yerden yağmur damlıyor. Binanın ön cephesinde çiçekler sıralanıyor ve normalde komşu binalar kadar neşeli ve misafirperver görünüyor, ancak pencereler kırılmış, panjurlar eğri büğrü sarkıyor, ön kapı tekmelenmiş.

Kalbim göğsümde bir uyarı zili gibi çarpıyor.

Estelia'nın neden bağırdığını, neden bir Taş Kılıcın onu kollarından tuttuğunu hemen anlıyorum.

Thursil itilip kakılmış ve sokakta diz çökmeye zorlanmış, dizleri bir su birikintisine gömülmüş, etrafı kraliyet muhafızları tarafından çevrilmiş. Sırılsıklam ıslanmış, bir çift tarafından omuzlarından tutulmuş, Estelia'yı tutan fae'ye dik dik bakıyor. Etrafını saran erkeğe neredeyse hiç dikkat etmiyor.

Ama dikkat ediyorum.

İçimdeki öfke kıpırdanıyor, öfke göğsümde daralana kadar gövdemden yukarıya doğru kıvrılıyor. İki gözünü de açmış bir yılan gibi izliyorum, göz bebeklerim büyüyor, dilimi havayı tatmak için dışarı çıkarıyorum.

Thursil'in etrafında yürüyen erkeğin kaskı çıkarılmış ve kolunun altına sıkıştırılmış ve ona yağmur değmiyor. Tek bir damla bile.

Su büyüsü. Ya da belki bir çeşit kalkan yeteneği. Gözlerimi kısıyorum ve... *orada*. Tam başının üstünde. Üzerinde gezinen bir diskin belli belirsiz dış hatları, yağmur yağıyor. Yani bir çeşit kalkan, ama ne kadar kapsamlı olduğunu merak ediyorum.

Siyah saçlarının arasında yosun gibi görünen yeşil bir ton var ve sivri kulaklarının arkasına doğru kaymış. Çenesi geniş ve kare şeklinde, kibrin tüm açılarını taşıyor ve ağzının kenarları kaş çatma çizgileriyle çevrili.

Duruyor ve Thursil'e bir şeyler söylerken dudaklarının hareket ettiğini görüyorum. Kulaklarım dinlemek için zorlanıyor ama duyamayacak kadar uzaktayım. Yine de Thursil'in çenesinin nasıl çalıştığını, yüzünde beliren soğukkanlı ifadeyi ve başını kararlı ve inatçı bir şekilde sallayışını fark ediyorum.

Algae Hair kendi kendine sırtlıyor ve sonra kalabalığa dönerek hepimize yetecek kadar yüksek sesle konuşuyor. "Bu fae, ulusumuzun düşmanını barındırmakla suçlanıyor.

Taç!"

Herkes endişeyle izliyor ama içlerinden biri ona bağılıyor. "Kanıtınız nerede?"

Taş Kılıç sesin yerini tespit etmeye çalışır, ancak sesin sahibi her kimse çevredeki grubun içinde kaybolmuştur.

"Kraliyet muhafızlarının halka kanıt sunmasına gerek yok. Biz sadece kralımıza hesap verimiz!" diye bağılıyor sıırılsıklam kalabalığa. "O bizim kralımız değil!" diye bağıırır bir başkası.

Bunu söylemeye cüret edene karşı herkes topluca nefesini tutmuş gibi görünüyor

O.

Gözlerim etrafta geziniyor ama yine kimin konuştuğunu bulamıyorum.

O. Yüzündeki öfke, kısıtıldığı dudaklarından belli oluyor. Geri kalanı

Taş Kılıçlar ters ters bakıyor, gözleri tarıyor, tansiyon yükseliyor. Seyirciler de ters ters bakıyor.

Burada nefret var. Kraliyet muhafızları ve halk arasında bir ileri bir geri gidip geliyor, yağmurdan daha fazla ıslatıyor hepsini.

Elimi pelerinin kolundan indirerek, en küçük altın damlasının toplanmasına izin veriyorum. Yere düşüyor ve kimsenin fark etmediği bir parıltıyla Algae'ye doğru yuvarlanıyor. Küçük çakıl taşı ona ulaşıyor, sıçrayan yağmur gibi yukarı sıçrıyor ve pantolonunun paçasına çarpıyor.

Yani kalkanı tüm vücudunu kaplamıyor. Bildiğim iyi oldu.

"Geisel şehrinin ihanet ve komploları çok fazla devam etti. uzun!" Algae bağılıyor. Sonra cebini karıştırır ve elini havaya kaldırarak yumruğunda tuttuğu şeyi gösterir.

Altın taşlar.

Beş tane, hepsinin üzerinde küçük siyah çizgiler var. Midemde safra birikiyor ve Thursil'in yüzündeki ifade ürkütücü bir dehşete dönüşüyor.

"Krallığınıza karşı isyan etmenin bedeli bu! Hainlerin elinden altın!" Sokağın ortasında dönerek toplanan herkese baktı. "Yaldızlı olanı bize verin, yoksa değerli şehrinizi yok ederiz."

Kalabalığın korkusu artıyor.

"Sakladığınız kişiyi teslim edin, yoksa hepinizi öldürürüz."

Yağmur keskin tanecikler halinde yağıyor, ama fae'nin tehdidi her şeyi delip geçiyor.

Beni teslim etmelerini bekliyorum. Onları zerre kadar suçlamıyorum ve Nenet ile Estelia'ya da söylediğim gibi, Taş Kılıçlar'dan korkmuyorum.

Ama kimse beni ileri itmiyor. Kimse beni işaret etmiyor. Etrafıma baktığımda bir şey fark ettim.

Yağmurda küçük parıltılar. Kasvetli kasvetin ortasında parıltılar.

Düzinelerce, belki de yüzlerce kırık kanatlı kuş işareti göz önünde saklı.

Bir dükkanın vitrininde boyalı küçük bir amblem. Bir saçaktaki oymada. Bir kapı koluna damgalanmıştır. Birinin pelerinine dikilmiş bir düğme. Boyuna kazınmış bir dövme. Bir fener direğine yontulmuş. Birinin kulak memesinde asılı.

Her yerde. Etrafımı sarıyor. Bu şehre akın etti ve sanırım ilk kez kırık kanatlı kuşun ne anlama *geldiğini* gerçekten anlıyorum. Bu sadece Saira Turley'nin düşüşüyle uçuşan yıpranmış elbise değil. Gökyüzünden düşerken sırtımdan havaya fırlayan kurdelelerim de değil.

Onlar.

Kendilerini ezilmiş hissedenenler bu Fae'ler. Kırpılmış. Yaşam tarzları altlarından çekilip alınırken, bir kenara itildiler ve düşmeye terk edildiler.

Bunu herkesten daha iyi anlıyorum.

Kanadı kırık bir kuş düşmesine rağmen uçabiliyorsa, belki Annwyn'in de uçabileceğine inanıyorlar. Belki bir isyan yükselebilir ve krallıklarını olması gereken yere geri getirebilir.

Benimle ilgili değil. Saira Turley ile ilgili bile değil.

Nenet'in bana anlatmaya çalıştığı gibi, bana baktıklarında gördükleri şey onların umudu. Bu onların sembolünün hayata geçmiş hali. Ve tıpkı Slade'in bana ilk inandığı zamanki gibi, *onların* inancı da beni cesaretlendiriyor. Bana tam olarak kim olduğumu hatırlatıyor, o diğer dünyada ve bu dünyada.

Taş Kılıç'ın yüzü öfkeyle kararıyor. Kimsenin tehditlerine boyun eğmemesi, kimsenin beni ele vermemesi hoşuna gitmiyor. Arkasını döner ve tehditle Thursil'e doğru yürür.

"Peki," diye homurdanıyor, eli aniden Thursil'in sarı saçlarını yumrukluyor. "Seninle başlayacağım."

Estelia çığlık atıyor.

Fae kılıcını kınından çekip çıkarıyor ve doğrudan Thursil'in boğazına nişan alarak *savuruyor*.

Ve parmak uçlarımdan altın fişkırıyor.

AUREN

TO kadar gürültüdür ki gök gürültüsüne rakip olur.
Onun taştan kılıcı benim sıkılı yumruğumdan çıkan altın kırbacımla
buluşuyor. Büyüm kılıcının etrafını sararak onu donduruyor.
Thursil'in boynundan kıl kadar uzakta.

Kraliyet muhafızının kafası bana doğru dönüyor, öfkeli bakışları yüzüme
kilitleniyor, yosun saçları gözlerine doğru savruluyor. "Kim kraliyetin işine
karışmaya cüret
adalet?"

"Seviyorum amına koyayım."

Bir adım öne çıkıp kapüşonumu geriye atıyorum, altın kayışı gergin bir
ip gibi tutmaya devam ediyorum. Kararlılık *beni kavırıyor*. Thursil'e ya da
bu sokaktaki herhangi birine zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Şansına inanamıyormuş gibi gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.
Sanki benimle yüz yüze gelmek onun için gerçekten iyi sonuçlanabilirmiş
gibi.

Aptal.

"Adını söyle altın kişi, böylece tacın adaleti yerini bulsun."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama başka bir ses benden önce
davranıyor.

"Bu Lyäri Ulvêre," diye tükürüyor Nenet, aniden yanıma yaklaşıyor. "Ve
o *gerçek tacın* adaletine senin olabileceğinden çok daha fazla sahip."

"Kurnazca," diye mırıldanıyorum malzeme çantasını omzumdan indirip
yere bırakırken.

"Kurnazlığın da zamanı vardır, taşaklarına tekme atmanın da" diye
mırıldanıyor. "Bu ikincisi."

"Doğru."

Onun işaretini takip ederek ve sersemlemiş sessizlikten yararlanarak,
altın kordonu çekiyorum ve erkeğin kılıcını elinden uçuruyorum. Yere
çarpmıyor ama normal taşın aksine çatlamıyor ya da parçalanmıyor. Ağır bir
gümbürtüyle yere düşüyor, kırılmamış ama onun ulaşamayacağı kadar
uzakta.

Altın kırbacım yerde eriyor ve fae'nin etrafında bir hedef tahtası gibi
dönmeye başlıyor. Ona bakıyor, sonra bakışları tekrar bana kayıyor, sanki

Tehdidi ölçmek. Değerlendiriyor. Bir an için yüzünde temkinli bir ifade belirliyor ve belki de akıllıca bir seçim yapacağını düşünüyorum.

Ne aptalım. Çok az erkek sinirli bir kadınla karşılaştığında bunu yapar.
"Tutuklayın onu!"

Etrafımda toplanan Taş Kılıçlar bir leşe üşüşen sinekler gibi üzerime üşüştiler. Onlara izin veriyorum, en azından birkaç metre. Sonra ellerimi kaldırıyorum ve sertleşip onlara doğru yayılan altın damlacıklarını çakıllı yeleklerine çarparak dışarı itiyorum ve onları uçuruyor. Kalabalıktaki insanlar tezahürat yapıyor, *Lyäri* ağızlarından bir zafer ilahisi gibi çıkıyor.

Algae -üzerinde hala bir damla yağmur yok- bana bakıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Omuz silkiyorum. "Ben altından yapıldım. Bunu karşılayabilirim."

Göz ucuyla Thursil ve Estelia'nın yeniden bir araya geldiklerini, birbirlerine sarıldıklarını görüyorum. Güvende.

Kraliyet muhafızına, "Geisel'i korkutmayı bitirdiniz," dedim. "Gitme vaktiniz geldi."

Algae'nin yüzünde çirkin bir ifade belirir. "Geisel'i yerle bir edeceğim ve boyun eğmezsen sana izleteceğim."

İçimdeki vahşi Fae parçası hırlıyor. "*Ben boyun eğmem.*"

Cevabımı duyunca elini aniden havaya doğru itti. Başının üzerinde asılı duran neredeyse görünmez disk o kadar hızlı hareket ediyor ki, kalkan aniden yanağıma bir tokat atmadan önce gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor. Başım sola doğru savruluyor ve öfke tüm benliğimi sarıyor.

Bariyer büyüsunü sadece savunma için değil, saldırı için de kullanabilir. Komik, benim sihrim de çok saldırgan olabiliyor.

Ayaklarının etrafında dönen siyah damarlı altın bir yumruk gibi havaya fırlar ve onu kış üstü yere düşürerek kirli bir su birikintisinin içine atar.

Yanımda, Nenet kahkahalarla gülüyor. "Artık o kadar da kuru değil, değil mi?" Dudaklarım seğiriyor. İtiraf etmeliyim ki bu biraz *eğlenceli*.

Büyümü nasıl kullanacağımı öğrenme, sınırlarını anlama ve kontrolde ustalaşma konusunda çok uzun bir yol kat ettim. Burada olmam, bu kadar çok fae'ye karşı durmam ve kendime tamamen güvenmem beni cesaretlendiriyor. Daha da yükseğe süzölmek istiyorum.

Kalabalık onaylayarak kükrüyor ve içimdeki o fae canavarı da onlarla birlikte kükrüyor.

"Tutuklayın onu, sizi aptallar!" Algae bağılıyor, beni işaret ederken boynu kırmızı bir öfkeyle kızarıyor.

Kraliyet muhafızları ayağa kalkmaya çalışıyor ama her kalktıklarında onları tekrar yere sermek için kalın, yapışkan altın kürekler kullanıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Yüzlerine, zırhlarına, ayaklarına sıçrıyor. Kısmen katılaşmış akıntılar halinde onlara yapışıyor ve bir çınlamayla onlara çarpıyor.

"Bunu izlemek neredeyse acınası," diyor Nenet, kollarını önünde kavuşturup sırtırken sesi kesinlikle heyecanlanmış gibi çıkıyor.

Algae o kadar eğlenmiyor. Bu kez kolunu ters bir tokat atar gibi havaya kaldırdığında, bariyer büyüğü göğsüme çarpıyor, beni yayılmaya gönderdi. Kalabalığın kolları beni yakalamasaydı, kirli bir su birikintisine inen ben olacaktım.

Etraftakiler tozumu alıyor, beni ayağa kaldırıyor ve cesaretlendirmek için bağıyorlar ama ne kadar hevesli olsalar da kimsenin hedef tahtasına oturmasını istemiyorum. Bu yüzden ileriye doğru yürüyorum, herkesin arkasında kaldığı görünmez çizgiyi geçip onlardan uzaklaşıyorum. Ben ilerledikçe iki elimden de altın damlıyor, bir çeşme gibi yere dökülüyor, o küçük çürüme çizgileri içinden titreşiyor.

Beni teşvik ediyor.

Bileklerimin bir hareketiyle erimiş metal akıntılarını iplik sarar gibi yuvarlıyorum. Her hızlı dönüşte küreler daha da büyüyor ve ağırlaşıyor, ta ki düzinelercesi kaldırımların üzerinde çınlayarak muhafızlara doğru hızla ilerleyene kadar.

Göz açıp kapayıncaya kadar küreler askerlere çarpıyor, bazıları üzerlerine yuvarlanacak kadar büyük, şiddetli bir çarpışmayla yayılmış vücutlarını un ufak ediyor, kan ve kemiklerin dışarı fırlayıp korkunç bir gösteriyle sokağa dökülmesine neden oluyor.

Daha küçük küreler birkaç Taş Kılıcı ayaklarından düşürüyor ve onlar yere serilir serilmez saldırıyorum. Sertleşmiş metal şimşek gibi hızlı bir şekilde tekrar eriyor, kalın bir tabaka onları yapışkan, katran benzeri bir yığın halinde yayıldıkları yere sabitliyor. Kollarını bacaklarını bağlıyor, çırpındıkça onları yola yapıştırıyor.

İçimden altın ve vahşet sızarak yanlarından geçiyorum. Ölü muhafızların üzerinden geçerken, metalik dereler önümde ayrılıyor, ta ki Algae ile yüz yüze gelene kadar. Ta ki onun kirli gözlerindeki korkuyu görene kadar.

"Taş Kılıçlarınızı alın ve Geisel'i terk edin."

Etrafımdaki fae'ler şiddetle bağıyor, askerlere küfrediyor, onlara tükürüyor, sesleri yükseliyor ve öfkeleri artıyor, benim varlığım her ikisini de güçlendiriyor.

Erkek alay ediyor. "Ayrılacağız. *Sen* prangalıyken."

Kalabalıktan bir öfke çılgılığı yükseldi ve aniden biri beni saçlarımdan tutup arkamdan yere çarptı. O kadar beklenmedik ki, darbeye hazırlanacak zamanım bile olmuyor. Başım kaldırım taşlarına çarpıyor, acıdan patlıyor ve sersemlemiş bir halde gözlerimi kırıştıyorum, yağmur yüzüme yağarken.

Birini kaçırdım o zaman.

Bir hırıltıyla dönüp kendimi yukarı itiyorum ve etrafımda dönüyorum. Bana sinsice yaklaşan Taş Kılıç elindeki silahı karıştırıyor ama çekecek zamanı yok. Elimi göğsüne çarpıyorum, öfkem derimden sızıyor. Büyü patlar, anında giysilerini ıslatır ve ağırlığına dayanamayacağı kadar ağırlaşana kadar zırhının üzerinde kalınlaşır.

Yere yuvarlanır, kolları bacakları sallanır, başı ters dönmüş bir kaplumbağa gibi döner. Panik yüzünde yanıp sönerken tekrar ayağa kalkamayacağını fark eder. Ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında.

Dönerek yağmuru yüzümden siliyorum ve yanağıma bulaşmış bir altın lekesi bırakıyorum. Avuçlarımdan sarmaşıklar gibi daha fazlası filizleniyor ve onları Algae'ye doğru fırlatıyorum. Altınlarımın bir kısmının sekip gitmesi için tam zamanında başının ve göğsünün önündeki bariyerini kaldırıyor ama kalkanı boylu boyunca uzanmıyor. Altın sarmaşıklar ayak bileklerini sarıyor ve sonra yukarı kayarak bacaklarını birbirine sabitliyor ve onu yerine oturtuyor.

Bir başka büyü patlaması daha bana isabet ediyor, bu sefer ellerime yöneliyor ve avuçlarımda biriken altını bir anlığına yerinden oynatmayı başarıyor. Sıvı yere sıcıyor, bileklerim darbeden dolayı zonkluyor.

Altını tekrar yukarı kaldırıyorum, önümde sertleştiriyorum ve onu engellemek için kendi kalkanımı yapıyorum, ama bariyeri tam içinden geçiyor ve bileklerime tekrar vuruyor. Ve tekrar ve tekrar.

Bana aynı noktadan vurduğunda dişlerimi sıkıyorum, bileklerim bir çekicinin kör ucuyla dövülüyormuş gibi hissediyor, altınım Dikkat dağıtıcı acıdan kalkanı düşüyor. Sarmaşıkların onu Geisel'in dışına sürüklemesini sağlamaya hazırım ama yüzündeki bir şey beni duraksatıyor. Olması gerektiği kadar korkmuyor.

"Eğer bizimle gelmezseniz, bunun sonuçları olacaktır."

"Ben *senin lanet olası sonucunum*," diye
hırlıyorum. Gözlerini omzumun üzerinden
ayırıyor. "Yap şunu."

Bakmak için başımı salladım. İşte o zaman birinin -Taş Kılıç *değil*,
kalabalıktan birinin- Nenet'e doğru hareket ettiğini görüyorum. Ellerindeki
hançeri karnına saplayana kadar fark etmiyorum bile.

Görüşüm daralıyor. İpuçları. Kalbim kulaklarımda tek bir çarpıntıyla
duruyor.

Hayır.

Gözümü kırpyıyorum, bu o. Tekrar kırpyıyorum, bu Sail. Tekrar bakıyorum,
Digby.

Yine, ve bu Rissa. Acı verici flaşlarla tekrar tekrar dönüyor. Bıçak, acı, ceza,
hepsi *benimle olan ilişkilerinden* dolayı.

Olmuyor.

Ama öyle, çünkü Nenet bıçağa hem iğrenmiş hem de aniden orada olduğu
için sinirlenmiş gibi bakıyor. Sonra bir yığın halinde yere düşüyor.
İnsanlar çığlık atıyor. Birisi onu bıçaklayan erkeği yakalar ve kalabalığın
içinde kavga çıkar.

Ona doğru koşmak için dönüyorum ama Algae'nin büyüyle sırtımdan
vuruluyorum ve bu beni yere seriyor. Düştüğüm yeri tutarken kaygan
avuçlarım kaldırım taşlarına çarpıyor, incinen bileklerim çarpmanın
etkisiyle bükülüyor.

Nefesim hala kesikken başımı kaldırıp elimi ileri atıyorum ve Nenet'in
saldırganına doğru bir altın akımı fırlatıyorum. Onu yumruklayan
insanlardan kaçıyor, erkeğin tam ağzına isabet edip boğazından aşağı
inerken sendeleyerek geri çekilmelerini sağlıyor.

Homurdanıyor, çırpınıyor, boynunu tutuyor ve öğürüyor, ama yapışkan
sıvı solunum yolunu tıkıyor ve ciğerlerine batıyor, nefeslerini yaldızlıyor,
çekilemeyecek kadar ağırlaştırıyor. O çırpınırken kapüşonu yüzünden
düşüyor ve onun *Keff olduğunu* fark ediyorum. Nenet'le beni her gün
tarlaya götüren sessiz, çelimsiz şoför... bugün hariç.

"Seni lanet olası *piç*," diye feryat ediyorum.

Yere düştüğünde hiç pişmanlık duymuyorum.

Kendimi yukarı iterek yutkunarak nefes alıyorum, ama kalabalık
durgunlaştı. Sessizlik. Nedenini görmek için arkamı döndüğümde Algae,
Estelia'nın hemen arkasında, boğazına bir bıçak dayamıştı. Thursil yerde
baygın yatıyor.

Kalbim yankılanan bir alarmla boğazıma sıcıyor.

Dikkatim dağılmıştı. Nenet'in saldırganıyla uğraşırken üzerindeki altınım
zayıflamış olmalı. Algae kendi büyüünü kullanarak kendini kurtarmış

olmalı.

"Bunu bütün gün yapabilirim," diye tehdit ediyor beni, yüzünü şeytani bir kendini beğenmişlik kaplıyor.

Ağzımdan küfürler dökülüyor ama toynak sesleri onları bastırıyor. Wick at sırtında belirdiğinde kafamı çeviriyorum, ayrılan kalabalığı yararak geçiyor, atı sokaktaki yaldızlı cesetlerin üzerinden atlıyor.

Atını durdurmak için şahlandırıyor, koyu renk gözleriyle etrafı tarıyor. "Dur, Taş Kılıç! Bu insanları rahat bırak." Aşağı atlar ve elinde büyük bir üzerinde kırık kanatlı kuş amblemi olan bir kolye. "İstedığınız kişi benim."

Algae'nin gözleri sertleşti ve elini savurarak Wick'i büyüsünün gücüyle ayaklarının dibine savurdu. "Pis asi," diye tıslıyor ama Estelia'nın gitmesine hâlâ izin vermiyor. "Hainler, hepiniz!" diye bağılıyor kalabalığa, sonra gözleri tekrar bana dönüyor. "Sihrinizi geri çağırın ve teslim olun. Bunu yaparsanız onu öldürmem."

Yalancı.

Yüz ifademden ona inanmadığımı anladı. Ayrıca benim büyümün onunkinden çok daha üstün olduğunu da biliyor. Bu yüzden ileri doğru bir adım attığımda, bariyerinden bir darbe daha gönderiyor. Tam kafama çarpıyor, kafatasıma gerçek bir kalkanla vurulmuş gibi vuruyor. Yüzüm yana savruluyor ve şakağım zonkluyor ama bu beni daha da sinirlendiriyor. Muhtemelen Thursil'e yaptığı gibi beni de bayıltmaya çalışıyor.

Estelia'nın Algae'nin bıçağı karşısında irkildiğini görünce *kendimi kaybettim.*

Bir hırıltıyla sokağın etrafındaki altınları bir araya toplayıp ona saldırıyorum. Bariyerini kendi etrafına sarıyor ama büyümün kütlesi karşısında çok dayanıksız kalıyor.

Viskid metalden oluşan gelgit dalgası ona çarparak şaşkın bir çığlıkla ayaklarını yerden keser. Estelia geriye düşüp yuvarlanarak yoldan çekilirken, dalga

üzerine akıyor, uzuvları filizleniyor ve onu yere sabitliyor. Öfkeli bir gelgit gibi üzerinde dalgalanıyor, ona sıcıyor ve vuruyor, kalın pekmez ve ham yağ gibi vücuduna yapışıyor, büyüsü benim selimde kayboluyor.

Göğsümden hınzırca bir memnuniyet fişkırıyor.

Ellerimden daha fazlası akıyor ve yola doğru süpürülmeye başlıyor. Bir bolluk gibi döküyorum, o kadar çok olana kadar altının caddede ziyafet çekmesine izin veriyorum ki su mu yoksa altın mı yağdığını anlayamıyorum.

Ve durmuyorum.

Kalan son Taş Kılıçlar çığlık atarken, üzerine yağarken, içinde *boğulurken* değil. Binalar onun parıltısıyla yıkandığında değil

spate. Algae'nin uzuvları sarsılıp katılaştığında, altın yuvalarına sızıp iç organlarına doğru akarken gözleri yuvalarından fırladığında değil.

Öfkeliyim. Feral.

Ve Annwyn... hava, toprağın kendisi, içimde uğulduyor gibi. Deddiği gibi, *işte buradasın*.

Onu damarlarımda dolaşan ve beni kesik kesik bir heyecanla dolduran bir adrenalin iğnesi gibi hissediyorum, öfkemi körüklemeye ve onu lekelenmiş ve sapkın insanların kurtarmak için gücümü zorlamaya hazırım.

Bu beni *sevindiriyor*. Yıllardır koptuğum Fae'ye dair her şeyi hissetmemi sağlıyor. Ve bu kısır sevinçle birlikte, öfkemi dışarı çeken başka bir karanlık ve zararlı şeyin farkına varıyorum - altınım boyunca akan siyah damarlar.

İtiyor, yakıp yıkmak istiyor. *Öldürmek* için.

"Auren!" diye sesleniyor biri, ama onu duymazdan geliyorum. Ona aldırmiyorum. Cezanın cazibesine kapılmış durumdayım.

Çürümüş altın sokağı dolduruyor, Taş Kılıçların boğazından aşağı akıyor ve çığlıklarını boğuyor. Uzuvlarını sarıyor, onları ağırlaştırıyor, pırıl pırıl ve parlak bırakırken bile onları çürütüyor.

Sokağı daha fazla kaplamasına izin verdim. Duvarlara tırmanıyor, kaldırım taşlarını aşıyor, arabaların üzerine sığıyor. Kalabalığın içine damlacıklar saçıyorum. Bu çürüme, bu topraklar, benim büyüm, *fae-liğim*, hepsi beni bir siren şarkısı gibi şarkı söylemeye, yıkmaya devam etmem için cezbediyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve bir parçam dehşete düşmem gerektiğini biliyor. Ama Fae parçam *bunu seviyor*. *Daha fazlası* için zorluyor.

Çünkü Nenet'e zarar verdiler. Thursil ve Estelia'yı tehdit ettiler. Gözümü korkutmaya çalıştılar. Boyun *eğmemi* istediler.

Sihir talep ediyor, içimden bir tufan gibi dökülüyor ve kalabalıktaki insanlar çığlık atmaya başlıyor. Artık benim için tezahürat yapmıyorlar, bağırlıyorlar.

Bunun yerine uyarılar, korku içinde çığlık atmalar, kaçmalar... Tıpkı Carnith'teki o gece gibi.

Carnith, bana karşı nazik ve kabullenici olan ilk kadını öldürdüğüm yer. Büyümün ilk patlak verdiği ve bütün bir kasabayı sular altında bırakarak yoluma çıkan herkesi öldürdüğüm yer.

O zamanlar gücümü kontrol edemiyordum. On yıl sonra da edemedim. Ama şimdi dizginleri nasıl tutacağımı biliyorum. Yapmak istediğim son şey, Carnith'in yaptığı gibi bu kasabayı da altınıma kurban etmek. Bunu durdurmak zorundayım.

Gözlerimi kapatıp odaklanıyorum ve vahşi çağrıya bir son vermeye zorluyorum. Kendime Geisel'ı *korumaya* çalıştığımı hatırlatıyorum. Onu yok etmeye değil.

Yumruklarımı sıkıyorum, ellerim titriyor, akışı kesmeye, yaldız çürümesinin yayılmasını durdurmaya çalışıyorum. Ama büyümün beni dinlemek istemediğini fark ediyorum ve Slade'in büyü, tüketmek isteyen, tuzağa düşürücü, kötücül bir cazibe. Bu Aşırı tatlı kokulu güç beni baştan çıkarıyor, Annwyn'e olan bağ beni cezbediyor. Kendi altınımın parıltısı beni kör etmekle tehdit ediyor ve kontrolü yeniden ele almam gerekiyor.

"Dur," diye fısıldıyorum nefesimin altından. Çürümüş altın hırlayarak karşılık veriyor.

Çenem sıkıştı. Dişlerim gıcırıyor. Tüm vücudum çabayla titriyor. Bu benim sihrim. Benim sihrim. Onu ben kullanıyorum.

"Dur!"

Çağrı, iliklerime kadar hissettiğim büyük bir irade gücü gibi içimden fıkkırıyor. Anında, beni ele geçiren o vahşi vahşet titriyor ve kayıyor.

Vahşet, dalgalanmasını sona erdirerek kopar.

İçime doğru geri çekilmeye başlıyor, hüznle aşağı doğru süzülüyor. Kalbim küt küt atarken, sıvının son damlası bir musluğun dönüşü gibi yavaşça dururken bakışlarım ellerime düşüyor.

Topuklarımın üzerinde dönerek sokağa bakıyorum.

Taş Kılıçların hepsi ölmüş, metalik cesetlerinin üzerinde siyah çizgiler oluşmuştur. Parıldayan sıvı tüm caddeye yayılmış, vitrinlere sıçramış ve dalgasına kapılan seyircileri benek benek boyamıştır.

Koşmayı bıraktılar ama daha önce burada olanların en az yarısı kadar insan var ve hepsi bana bakıyor. Huşu ile değil. Umutla değil.

Korkuyla.

Yanımda alçak bir ıslık sesi duyuluyor ve Wick'in yanımda durup yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama utanç boğazıma dolanıyor ve beni boğuyor.

"Lyäri."

Sese ırkiliyorum, kalbim boğazıma fırlıyor. Dönerek, bir at arabasının tekerleğine yaslanmış Nenet'e doğru koşuyorum. Yanına diz çöküyorum, dizlerimdeki elbise yağmur, kan ve altınla sırlıslam oluyor.

Onun halini gördükçe korkunç, çalkantılı bir suçluluk duygusu tüm uzuvlarımı sarıyor. Onu korumakta ne kadar başarısız olduğumu.

Hâlâ karnına gömülü olan bıçağa bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Tipik. İşler ilginçleşmeye başlıyor. Ve sonra... *bu*."

Yarı hıçkırık, yarı kahkaha atıyorum.

Karıştırma sesi gözümü omzumun üzerinden çekiyor ve Thursil'in kolunun Estelia'nın omuzlarına dolandığını ve Estelia'nın onu öne getirmeye yardım ettiğini görüyorum. Birlikte yaşlı fae'nin yanına oturuyorlar, ikisi de şaşkınlıkla ona bakıyorlar. Şok içinde.

Thursil'in elleri ne yapacağını bilmiyormuş gibi Nenet'in etrafında dolaşıyor. "Stel..." diye yalvarıyor.

Estelia'nın kehribar rengi gözleri sulanır. "Bilmiyorum Thursil. Bilmiyorum." Yanaklarındaki turuncu çizgiler solgunlaştı. Güneşin soyup attığı bir kabuk gibi.

Ama Nenet ona doğru bakar. "Büyünün bunu iyileştiremeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Estelia'nın çenesi sallanıyor.

"Denemek zorundayız," diyorum umutsuzca, Estelia'ya bakarak. "Ayaklarımı iyileştirdin."

"Bu farklıydı. Sadece ette yanıklar vardı. Bu..." Gözleri Nenet'in karnına düşüyor. "Ama evet, deneyeceğim. Önce hançerin çıkarılması gerekiyor."

Thursil üzgün görünüyor.

"Ben yaparım." Çünkü bıçağı büyükannesinden çekmeye dayanamadığını, ona daha fazla acı çektirmeye dayanamadığını biliyorum.

Uzanıp kabzayı dikkatle kavıyorum, gözlerim yukarı kayıyor. "Hazır mısın?" Nenet başını sallıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bıçağı içinden çekip çıkardım. Çılgık atıp geri sıçradı ama Thursil onu yakalamak için oradaydı. Estelia hemen eğiliyor ve kanayan yaranın üzerine iyileştirici nefesini üflemeğe başlıyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Orada diz çökerek soğuk, kaygan elini tutuyorum ve diğer fae'ler etrafta toplanmaya başlıyor, ortam kasvetli, kimse bir şey söylemiyor. Birkaç dakika sonra, Estelia poposunun üzerine düşüyor, yorgunluk onu aşağı çekiyor, cildindeki turuncu çizgiler neredeyse yok oluyor. "Elimdekilerin hepsi bu kadar," diyor ağır ağır. "Benim sihrim sadece yüzeysel yaraları iyileştirebilir. Bunun gibi bir şey değil. Yapamam... Bu-bu-"

"Ölümcül," diye mırıldanıyor Nenet.

Estelia başını Thursil'in boynuna gömüyor. "Elinden geleni yaptın aşkım," diye mırıldanıyor ona, ama gözlerimiz hâlâ kan sızan bıçak yarasına gidiyor.

Hala ağzı

açık.

Gözlerim

yanıyor.

"Nenet..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, yağmurla birlikte damlamaya bırakılıyor. "Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam."

"Bah." Ses boğuk bir vıraklama gibi çıkıyor.

Elimi sıkıyor, pelerininin içinden ne kadar kan sızdığı düşünülürken şaşırtıcı derecede güçlü. "Bunların hiçbirisi değil. Yeryüzündeki çizgiler için hata yapmaya devam et," diyor bana, örümcek ağı saçları erimeye bırakılmış şeker gibi başına yapışmış. "Sen bir *Turley'sin*. Bunu unutma. Turley isminin Annwyn'de ne anlama geldiğini hatırla. Unutma ki senin altın kanın damarlar...iyidir."

Altınım ve ben neredeyse tüm şehri ve içindeki herkesi yok ediyorduk demek istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Öksürüyor, yağmurdan önce bir saniyeliğine ince dudaklarına kan bulaşıyor.

duruluyor. Eli belimdeki sıırsıklam kurdelelerimden birini hissetmek için aşağı iniyor. "Kırık kanatlı kuş," diye mırıldanıyor, gri gözleri tekrar yüzüme kayıyor. "Üzgünüm, Lyäri. Görünüşe göre... seninle gelemeyeceğim... sonuçta..."

"Böyle konuşmayı kes," diyorum ona, gözyaşlarını silerek. "İyi olacaksın."

Kıkırdamaya çalışıyor ama sesi ıslak. Zahmetli. Bu hareket yüzünü buruşturmasına neden oluyor. "Böyle... bir konuşmacı için korkunç bir yalancı," diye soluk soluğa bağırıyor. "*Dinlemeyi...* unutma."

Boğazım düğümleniyor.

"Yapacağım." Yapacağım.

Gök gürültüsü tepemde patlarken dinliyorum. Yağmur yağmaya devam ederken, metalik bir çınlamayla yere inerken dinliyorum. Estelia ve Thursil ağlayıp vedalaşırken onları dinliyorum. Onları sevdiğini söylerken dinliyorum. Etrafta daha fazla fae toplanırken dinliyorum, adımları kederli.

Nenet son nefesini verirken onu dinliyorum.

Ardından gelen acı dolu sessizliği dinliyorum.

Sonunda titreyen ayaklarımın üzerinde doğrulduğumda, kalabalığa baktığımda, onlar da beni dinliyor gibi görünüyorlar. Dinliyor ve

bekliyorlar.
Benim için.

Parmaklarımı büküyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve sonra altınımı çağırıyorum.

Çünkü kendi sihrimden ya da Slade'inkinden korkmayı reddediyorum. Kontrol bende ve onu almak da bana bağlı.

Bu sefer, kana susamışlığın beni körüklemesine izin vermeyeceğim. Yıkımın cazibesinin şarkı söylemesine izin vermiyorum. Canavarı evcilleştiriyorum ve onu nazik bir amaçla hareket etmeye zorluyorum, yarattığım enkazı geri almak için.

Dizginleri sıkıca çekerek, altını bir kez daha sıvı hale getiriyorum. Cesetlerden geri çekilmesini ve duvarlardan aşağı damlamasını sağlayarak hepsini önümde toplanmaya çağırıyorum. Herkes izliyor, mırıldanıyor, kaçmak yerine yaklaşıyor, onu topladığımı gördüklerinde bana ikinci bir güven şansı sunuyorlar.

Sonra, hepsini nazik bir şekilde akıtıyorum.

Kaldırım taşlarının üzerinden akarak kaygan cadde boyunca süzülüyor. Herkesin ayaklarının altında açılıyor, yanlarından geçerken birkaçının sıçramasına ya da şaşkınlıkla bağırmasına neden oluyor. Ama onlara zarar vermiyor. Ayakkabılarına yapışmıyor ya da bacaklarına sürünmüyor. Sadece yayılmaya devam ediyor, ta ki her şey düzeliş pırıl pırıl olana, metalin son dalgalanması da yerine yerleşene kadar. Ta ki Geisel'in tüm sokakları siyah çürümenin ebruli girdaplarıyla yaldızlanana kadar.

Bence Nenet'in hoşuna giderdi. Ve yüzlerindeki hayranlığa bakılırsa, sanırım herkes de severdi.

Gün ışığının son dakikalarında, sunabildiğim son altın parçasıyla, parmaklarımdan damlaların düşmesine izin verdim ve insanların alması için yerde bir yığın altın topağı erittim. Kullanmaları için. Ve son damlalarımla, kırık kanatlı kuş mühürlerini parıldayana kadar yaldızlıyorum.

Kalabalık *Lyäri diye bağırıyor*, elleri bana dokunmak için uzanıyor, yüzlerindeki hürmet kalbimin çarpmasına ve omurgamın sertleşmesine neden oluyor.

Çünkü Geisel, Taş Kılıçlar tarafından terörize edilmeyi hak etmiyordu ve Nenet de ölmeyi hak etmiyordu.

Avlanacağım ve masum insanların bu kovalamacada yakalanacağı çok açık. Ama ben av değilim, bu yüzden yapmam gereken şey avcılarla birlikte koşmak.

Bu yüzden Wick'e dönüp "Ben de seninle geliyorum" dedim.

SLADE

Iartık umurumda olmadığı için Beşinci Krallık'ın içlerine sızmak kolaydı.

Auren olmadan, barış ya da politika hakkında endişelenmeden, Ranhold'a doğru yürüdüm ve çiğ damlası kaynağını nerede bulabileceğimi söyleyene kadar saray çalışanlarını ve muhafızları tehdit ettim.

Sonra hepsini çürüttüm.

Ranhold'un yeni kralı pek iyi görünmüyordu, ben de pek iyi göremedim. Ben içeri daldığımda giriş holündeki muhafız duvarının arkasına sinmişti, yuvarlak yüzü korkudan solmuştu, mavi gözleri gözyaşlarının ıslak dehşetiyle sulanmıştı, sarı saçları yataktan kaldırılmış gibi bir tarafa dökülmüştü ve ben içeri daldığımda kaçmaya çalışıyordu.

Muhtemelen Conflux'taki varlığı nedeniyle onu öldüreceğimden korkmuştur. Ama onunla bir alıp veremediğim yok. O sadece yönetmekle alakası olmayan bir krallığa yerleştirilmiş bir kukla. Kaila'nın kullanması için uygun bir ağızlık.

Hayır, benim şikayetim çiy ile.

Auren'in tam olarak ne zaman uyuşturulduğunu bilmiyorum ama Digby bana yeterince anlattı, benim Gazabım da Auren'in sözleri arasındaki boşlukları doldurdu. Ve ben de bunu yapıyormuşum gibi hissediyorum. Boşlukları dolduruyorum. Onun hayatını kirleten her karanlık girintiyi dolduruyorum.

Onun adına kötü adam olacağıma söz verdim.

Ben de öyle olacağım.

Beşinci Krallık Orea'daki tüm çiy damlalarını tedarik ediyor. Merhum Kral Fulke tahmin ettiğimden çok daha geniş bir operasyon yürütmüş. Ama şimdi, tohumları da dahil olmak üzere hepsini çürüttüğüm için o bitkilerin tekrar büyümesi çok zor olacak.

Yetiştirme odalarındaki çok konuşkan bir işçi sayesinde, yüzünde Highbell'in dağlarından daha fazla beyaz şapkası ve genizden gelen bir sesi olan bir sopa adam. Bana az önce bir karavan dolusu

Satılmak üzere ilaçlı yapraklar. Şu anda nakledilmekte olan son ve tek sevkiyat.

Şimdi, Barrens üzerinde uçuyorum, onu takip ediyorum. Dalgakıran Limanı'na doğru ilerliyor ve aklımın bir köşesinde hangi krallığa gittiğini görmek var. Ama aniden düz arazinin buz gibi sisi arasından beliren bir Kızıl Akıncı gemisinin ona doğru ilerlediğini görünce bu düşünce pencereden dışarı çıkıyor
Perdenin arkasından sızan bir hayalet gibi.

Aşağıya inip kar korsanlarının kervanın önünü kolayca kesmesini izliyorum. Ateş pençeleri geminin ön tarafını kaplıyor, atları panikletiyor, arabalar buzlu bir patinajla devriliyor.

Kızıl Akıncılar gemiden dışarı akın ederek sürücülerini kolayca geçer ve birkaç dakika içinde kervanın malları ellerinden alınır. Korsanlar tüm malları gemilerine yükler ve sürücülere boş arabaları ve ürkmüş atlarından başka bir şey bırakmazlar.

Yani Red Raids'in gövdesi çiy dolu mu? Benim için ne kadar uygun. Kötü bir beklenti beni dolduruyor.

Üzerlerinden ayrılmıyor, koşarken ateşten pençelerin oluşturduğu hattı izliyorum. Canavarlar gemiye doğru dizginlenirken, ateşli pençeleri kaygan, buzlu arazide kolayca manevra yapıyor ve etkileyici bir hızla yer kaplıyor.

Geminin cilalı beyaz tahtaları aynalı cam gibi parlıyor ve Barrens'te suyun içinden geçiyormuş gibi süzülüyor. Ve sonra, sis ve kar yığınlarının arasından, manzara yerini bir koya bırakıyor.

Gizli bir *korsan* koyu.

Baskıncıların bilmediği şey, benim onun yerini uzun zamandır bildiğimdir. oldukça uzun bir süre. Judd bana uzun zaman önce, orduma katılması için ona ilk başvurduğumda söylemişti. Şimdi, bu bilgiyi iyi bir şekilde kullanabilirim.

Gizli sığınakları tam burada, göz önünde saklanıyor. Barrens'in hemen ötesindeki donmuş arazinin büyük bir kenarı, sıkışmış ve sıradan bir gözlemci tarafından kolayca gözden kaçırılabilir, ancak nereye bakacağınızı biliyorsanız açıktır.

Koy küçük ve korunaklıdır, ötesindeki geniş buzul denizini besleyen ince bir girişten açılır. Körfezi görüntüden gizler, ancak en Koyun değerli bir parçası da kumsalın üzerinde uzanan dışbükey kemerdir. Kemer, kara gemisinin altında durabileceği kadar uzun ve geniştir, hem sudan hem de gökyüzünden gizlenmiştir. Baskıncılar çaldıkları malları burada boşaltır, malzemeleri ya daha içerideki diğer mağaralara taşır ya da doğrudan kıyıya demirlemiş deniz gemilerine çekerler.

Şu anda girintinin içinde, yelkenleri onları koruyan kar kayalıkları kadar beyaz olan üç deniz gemisi var. Serulean sulara, buz parçalarının hemen yanında sallanıyorlar. Hiçbiri bir krallığın armasını taşıyor, bunun yerine en yüksek yelkenlerinin tepesine kırmızı şeritler dikilmiş. Her bir deniz gemisi büyük ve bakımlı, krallıkların deniz filolarının çoğundan daha iyi durumda.

Korsanlık geliyor olmalı.

Zamanlarını başkalarından çalarak ve genel olarak boktan şeyler yaparak geçirmeleri çok kötü.

Kızıl Baskınlar tüm Orea'da kötü bir şöhrete sahiptir. Barrens'teki eşsiz kara gemilerini kullanarak kuzeydeki manzaradan faydalanırken, deniz filoları okyanuslarda ve her krallıktaki limanlarda terör estirir.

Benimki hariç.

Dördüncü Krallık korsanlarla anlaşma yaptı. Çoğunlukla silah, Çünkü orduma her zaman malzeme sağlıyorum ve onlar da benimle uğraşmayacak kadar akıllılar. Bu yüzden onları kendi hallerine bıraktım. Şimdiye kadar. Listemdeydiler.

Auren'i bulduğumdan beri, yani çiy çalmaları benim için oldukça iyi.

Dalgakıran Limanı kıyıdan sadece birkaç mil ötede, bu koya oldukça yakın. Dalgakıran, Beşinci ve Altıncı Krallıklar için tüm büyük ticaretin gerçekleştiği yerdir. Diğer krallıkların gemilerinin daha soğuk krallıklarla ticaret yapmak için geldikleri yukarı denizle beslenir. Giren ve çıkan malları korumak için ne kadar çok donanma gemisi gönderilirse gönderilsin, burası Kızıllar tarafından en sık saldırıya uğrayan limandır.

Elverişli. Limanı kıyıya kadar takip edebilir ve ardından çaldıkları mallarla bu girişten aşağı inip sahil kenarındaki deliklerine girebilirler.

Dizginleri çekiyorum, göğsümde acıyla çarpan zonklamayı görmezden geliyorum.

Saatlerdir çok şiddetli ama sonunda hafif bir ağrıya dönüştü.

Aşağıda, ateş pençelerinin gemiyi kemere doğru çekişini izliyorum, artık buzlu Barrens'in kaygan zemininden kurtuldukları için adımları gergin, geminin pruvasından kırbaçlar inerken. Gemi karlı kemerin altında kaybolduğunda, Crest'e tepemde bir daire çizdiriyorum. Bulutların arasında bekliyorum, güneş battıktan ve sıcaklığı da beraberinde götürdükten sonra iniyorum. Sonra Rip tarafımın devreye girmesine izin veriyorum, sivri uçların delip geçmesine izin veriyorum.

Baskıncıların maskeleri kadar kırmızı kan akıtıp akıtmadığını görme zamanı.

Okyanus suyunun tuzunun kırıldığı virajın ötesindeki tepe toprakları Kıyı şeridindeki kayaları zaman ve güçle göçertiyorum. Kara gemisinin açık bir ağız gibi kemerin altına sıkıştığını görüyorum, sadece iki korsan hala orada, saklandıkları yere istiflemek için sandıkları ve fiçileri çıkarıyorlar.

Tüm ateş pençeleri dizginlerinden ayrılmış ve ben de onların ayrı bir mağarasının önünden geçiyorum; mağaranın ağzı kaba bir demir kapıyla kapatılmış. Ben geçerken, Beyaz kedigiller hırlayıp şaklıyor, parlayan sarımsı gözleriyle beni yutmak için fırsat kolluyorlarmış gibi izliyorlar.

İri yapıldırlar, boyları belki üç metreyi bulur, üst çenelerinden sarkan uzun dişleriyle kar ve buzı kolayca kazıyıp kürekleyerek beyaz örtünün altındaki avlarına ulaşabilirler. Bu hayvanlar Kapıda alevler patilerini yalıyor, kıpkırmızı yanıyor ve erimiş zemini yakıyor, ateş en az kediler kadar tıslıyor.

Yanlarından geçip gidiyorum, mağaralarının etrafından dolanırken pençelerinin ısıltısı kayboluyor. Daha yukarıda koyun ana kumsalı var. Korsanların deniz mağarası, gelgiti gagalayan bir kuşun keskin gagasının kıvrımı gibi çıkıntı yapıyor. Burada bir Kayıkların yanaşması için mükemmel küçük bir kara şeridi, boş küçük tekneler kar dilimine karşı sallanıyor.

Şu anda su canlı mavisini kaybetmiş ve onun yerine Birisi içine bir şişe mürekkep dökmüş ve onu gece gökyüzü kadar siyaha çevirmiş. Yüzen buzul parçaları adeta bembeyaz parlıyor.

Bana başka bir anı, buradan çok uzak olmayan başka bir kutup kıyısını hatırlatıyor. Auren'le bir kumsalda durup yas tutan ayı izlediğimiz yeri. Beni ilk görmeye başladığı ama hala kendini göremeyecek kadar kör olduğu anı.

O zaman bile onu gördüm.

Gücünü hissedebiliyordum, parlaklığı yüzeyin altında taşıyor ve ortaya çıkmayı bekliyordu. Dünyanın sürekli olarak onun ısıltısını söndürmeye çalışması önemli değildi.

Yine de parladı.

Onu böyle buldum. En karanlık gecede parlayan aurası, gökyüzünü aydınlatıyor ve yelkensiz gemiyi ışılatıyordu. Beni bir fener gibi çağırdı. Sanki kaderin kendisi bana yolu gösteriyordu. Uzun zamandır ilk kez bana sadece ikiye bölünüp kökünden sökülmediğimi, aynı zamanda bir fae olduğumu hatırlatıyordu.

Tıpkı onun gibi.

O zamandan beri benim ışığım oldu. Ruhu benimki kadar kara, en

karanlık işleri yapmış ve en iğrenç güce sahip biri için onun parıltısı

Vazgeçmeyeceğim bir şey. Onsuz ben karanlık ve ölümüm ve onu geri alana kadar da öyle olacağım.

Ve eğer yapmazsam, o zaman beni tüketecek olan şey budur. Göğsümden süzülen ve patlamakla tehdit eden bu acı kadar kesin. Çünkü içimdeki vahşi fae kan kaybediyor.

Gaganın boğazından aşağı inerken ayaklarım karda çıtırdıyor ve denizin gizli mağarasının içindeki donmuş kıyıya doğru ilerliyorum. Oyuk alanın altındaki sıg su, mağaranın ağzından yukarı doğru yalayarak ilerliyor Kayalıkların ve kirli bir sakal gibi yere serpilmiş kar kabuğunun etrafında bitmeden önce.

Kaya duvarına çivilenmiş demir meşaleler, denizden gelen öksürüklü esintiyle hırpalanan düzensiz alevler yakıyor. Buz tutmuş kayaların arasından yankılanan sesleri duyabiliyor, içeride daha fazla dalgalanan ateş ışığı görebiliyorum.

Gizlendikleri yerin göbeğine doğru yürüyorum, şenliklerine izinsiz giriyorum. Şenlik ateşinin etrafına sıkışmış yaklaşık elli adam var, ancak muhtemelen göremediğim karanlık girintilerde daha fazlası var.

Çoğu, yağma sırasında her zaman taktıkları kırmızı yüz örtülerini çıkarmış. Bu bezler boyunlarından aşağı sarkıyor, ön ceplerine sokuluyor ya da bandanalar gibi saçlarının arasına sokuluyor. Kırmızı kumaş, korku uyandırmak için bir uyarı gibi giyilir. Kanı uyarmak için dökülebilir.

Hepsinin şişeye gömüldüğünü, birkaç tanesini elden ele dolaştırdıklarını, bir henade kasasını açtıklarını söyleyebilirim. Ateşin üzerinde kızarmış balık şişleri var ve eyer gibi görünen kadınlar ve erkekler

Kar korsanlarının çeşitli soyunma halleri.

İlk Kızıl Baskın beni fark ettiğinde, bağırışlar mağarada yankılanıyor. Sonra itiş kakış ve küfürler, kusmuk gibi fişkırان ani bir gerilim. Beni fark ettiklerinde mağarayı kirli ifadeler dolduruyor, ayağa fırladıklarında kılıçlar savrulma tehlikesi geçiriyor, dövüş pozisyonlarını almaya çalışırken sarhoşça sallanıyorlar.

İçlerinden biri beni içeri alıyor, öne doğru itmeden önce gözleri açılıyor. "Komutan Rip?"

Bu ismi söyler söylemez, mağarada bir tedirginlik dalgası yükseliyor ve mağaranın içini dolduruyor.

"Midas'ın elçisine saldıran gemide miydin?" Ben sordum.

Tereddüt etti, soruma hazırlıksız yakalanmıştı. "Evet. Sen gelip hepsini bizden satın almadan önce."

"Hmm." Etrafımdaki tüm adamlara bakıyorum. "Az önce aldığınız çiy sevkياتını istiyorum."

Yüzlerde önce şaşkınlık, sonra şaşkınlık, sonra da temkinli bir ifadenin süzülüşünü izliyorum.

İlk konuşan adam kulak memesine takılı altın halkayı kaşıyor. Pantolonunun paçaları kıvrılmış, çizmelerinin altı karla yapışmış ve kılıcı kemerinin halkasından içeri sokulmuş. Yakasında asılı duran kırmızı yüz maskesine kadar her şeyiyle aylak bir korsana benziyor.

"Kralınız Rot'un bu mala ihtiyacı olduğunu bilmiyordum," diyor adam, şu anda kralla konuştuğunun farkında olmadan. "Genelde o tarafa gitmez."

"Zaten bir alıcımız var," diye sesleniyor arkasından başka biri. "Parası ödendi."

"Nereye gidiyor bu?"

"Ona söyleme," diyor arkadan biri.

Hoop Ear bana omuz silkiyor ve elini kılıcının kabzasına dayıyor. Sırtarak, "Bilmem gerekiyor," diyor.

"Bilmeniz gereken tek şey, eğer bana o çiyin nerede olduğunu söylemezseniz, sizi ve bu mağaradaki her korsanı öldüreceğim," diyorum mülayimce, sanki az önce hayatlarını tehdit etmemiş gibi. Sanki bire elli değilmiş gibi.

Doğruyu söylemek gerekirse, umarım ellisi de bana hücum eder. Derim geriliyor, göğsüm kemiriyor, kaburgalarım yutmaya, ruhumdaki boş çukuru doldurmaya hazır dişli dişler gibi.

Gerilim önceden sıkıysa, şimdi o kadar sert çekilmiştir ki kopmaya hazır gergin bir halat gibi hissettirir.

"Bana çiyin nerede olduğunu söyle."

Bunu düşünmeleri itibarımın bir göstergesi. Bazılarının yüzünde bunu görüyorum; bana çiğ atmak ve çok çok uzağa kaçmak istiyorlar. Onlar daha zeki olanlar.

Ama bütün korsanlar zeki değildir.

"Oh, siktir git, Komutan," diyor Hoop Ear. "Burada hiçbir yetkiniz yok. Eğer kralınız ilacı onsuz sevişemediği için istiyorsa, bu onun sorunu. O da herkes gibi Kızıllar'a sipariş vermek zorunda kalacak."

"Başka sipariş olmayacak," diyorum. "Bir daha asla Orea'nın hiçbir yerinde çiğ çalamayacak ya da dağıtamayacaksınız."

Birkaçı gülüyor ve birbirlerine dostça bakıyor. "Bunu mu dinliyorsun? Ne tür bir bok kusuyor?"

"Dew elimizdeki en hızlı satılan ürün. Bitmeden önce yeterince alamıyoruz. Sence Kızıllar buna engel olur mu?" Hoop alaycı bir kahkaha atıyor.

"Yapmak zorunda kalacaksın, çünkü gitti."

Daha fazla kahkaha. Bana inanmıyorlar ama sorun değil.

Canavarlar asla kimsenin onlara inanmasına ihtiyaç duymazlar. Ne olursa olsun sizi yakalamak için ortaya çıkarlar.

Kurnaz gözlü bir korsan temkinli davranacak kadar akıllıdır. "Kırmızılar... belki de-"

Önünü kestiler.

"Kralınız sadece sizi mi gönderdi?"

"Hayır, muhtemelen bütün ordusunu oraya göndermiştir."

"Ben öyle düşünmüyorum. Sanırım buradaki komutan

yalnız." "Öyleyim," diye onaylıyorum ve şok olduklarını görebiliyorum.

Korsanlar birbirlerine bakarlar.

Hoop omuz silkiyor. "Korkarım sizi memnun edemeyeceğiz Kumandan. En iyisi gidip kralınıza bunu söyleyin."

"Ne yazık ki bu seçimi yapıyorsun," diyorum ona. "Ama bir tane daha var Yüzbaşı Fane'in emrinde çalışan levazım subayı. Nerede o?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Artık Kaptan Quarter olarak anılıyor. Fane'in gemisini devraldı. Dalgakıran'da."

"Minnettarım," diyorum konuşurcasına. Sonra hançeri belimden avuçlayarak havaya fırlatıyorum ve mide bulandırıcı bir *ıslıkla* korsanın gözlerinin arasına düşüyor.

Şok mağarayı sarar, herkes onun yere yığılmasını izler, bedeni yerleşmeden ölür.

"*Ne oluyor lan?*"

Omuz silkiyorum. "Seni uyarmıştım."

Yarım düzinesi bana doğru koşmaya başladı. Eyerler çılgılık atıyor ve mağaranın derinliklerinde kayboluyor. Adamlar saldırdıkça içimi sadistçe bir tatmin duygusu dolduruyor ve derimin altında yatan vahşeti besliyor.

Kılıcım yok, onun yerine dikenlerimi kullanacağım.

İlk adam kılıcını kaldırmış halde bana ulaşıyor, ancak ayakları içkiden hantallaşmış durumda. Pazusuna bir yumruk atıyorum, kılıçlı kolu geriye savruluyor ve bana göğsüne sivri uçlu bir bıçak saplamak için fırsat veriyor.

ön kolumda. Boylu boyunca uzanıyor ve adamı kaburgalarının arasından delip geçiyor, can kanı kolumdan aşağı akıyor.

Üç kişi daha etrafımı sararken onu itiyorum, ama birinin dizlerine tekme atıyorum, diğerinin karnına yumruk atıyorum ve üçüncüsü bıçakladığım adama takılıyor. Kılıcını çırpınan elinden çekip böğrüne saplıyorum, kan fişkirirken mağarada yankılanan bir çığlık atıyor.

Dizleri darbe alan ayağa kalkamıyor ama diğer adam daha da cesaretleniyor ve son ikisi de etrafımı sarmak için ona katılıyor. Etrafımda dönerlerken üç kılıç başıma doğrultulmuş, ateş ışığı kalın çelikten parlıyor.

Vahşi bir heyecanla sırtıyorum.

Hepsi aynı anda bana saldırıyor ama ben daha hızlıyım. Eğiliyorum ve karşıdaki ikisi sallanıyor, bıçaklar gürültülü bir çınlamayla buluşuyor. Kılıçları birbirine girmişken, bükülmüş bedenimi üçüncü adama doğru fırlatıyorum, onu karnından yakalayıp kıcının üstüne fırlatıyorum ve bir homurtu çıkarmasına neden oluyorum.

Diğer ikisinin arkamdan geldiğini hissediyorum, ensem yıllarca süren savaşlardan edindiğim sezgiler ve kökleşmiş fae duyularıyla karıncalanıyor. Adamlar beni ezmeye hazırды, ben de bacağımı tekmeleyerek birini yere serdim.

Son adam bana doğru koşarken kılıcını başının üzerine kaldırarak ölümcül bir hata yaptı ve göğsünü tamamen açık bıraktı. Ben de Omuzlarım geri çekildi, omurgamdaki sivri uçlar boğazından kasıklarına kadar ona saplandı.

Çığlığı bir gürültüye dönüşür.

Kılıcı düşüp kabzası göğsüme, tam da acının en çok alevlendiği yere saplanırken son şaşkın nefesini kulağımda hissediyorum. Bir çığlık attım. Öfkeli bir şekilde homurdandıktan sonra onu iterek uzaklaştırıyor, çivilerimi geri çekiyor ve kanlı, inleyen bir yığın halinde yere düşmesine izin veriyorum.

Başka kimse bana saldırmıyor ve hala hayatta olanlar yerde kalıyor. Az önce şiddetime tanık olan diğer herkes beni dikkatle izliyor. Sonunda göstermeleri gereken korkuyu gösteriyorlar.

İki formum birbiriyle savaşırken göğsüm acıyla çarpıyor, adrenalinim kulaklarımda gümbürdüyor. Rip formum savaşmak, şiddete olan susuzluğunu gidermek ve onu kanlarıyla söndürmek istiyor. Diğer tarafım kıvranıyor, çürüme nabızı atıyor, acı göğsüme çarpıyor. Onu itiyorum. Yere at.

"Bununla işimiz bitti mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Daha fazla kavga çıkmasını umuyordum."

Kimse bir şey söylemiyor ve mağara, meşale ateşinin arasından kanat çırpıp gibi geçen rüzgâr ve karlı kıyıya vuran gelgit dışında sessiz kalıyor. Bir de arkamda yakında ölecek olan adamın uğultusu.

"Sen." Daha önce konuşmaya çalışan korsanı işaret ediyorum. Kendisine seslenilmesi üzerine yüzü kızarıyor ve bir yaprak gibi titremeye başlıyor, ellerindeki yaraları kaşıyor. Sararmış dişleri ve çukurlu çenesinden sarkan kaba saçlarıyla çelimsiz bir adam. "Adın ne senin?"

"Uyuz, efendim."

"Talihsizlik."

Omuz silkiyor, yanaklarındaki kırmızı leke yakasının etrafına sıkıştırılmış bezle eşleşiyor.

"Burada ne oldu?"

Gözleri yine kayıyor. "Uhh, ne oldu, Komutan?"

"İnsanlar size bu koyda ne olduğunu sorduklarında ne diyeceksiniz?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Oh, evet. Hiçbir şey söylemiyorum." Duraksıyor, tepkimi ölçüyor, sonra hemen düzeltiyor. "Yani... Onlara Komutan Rip'e bulaşmamalarını söylüyorum, söylediğim bu. Onlara artık çiğ satmadığımızı söylüyorum, tamam mı?"

"Bu daha iyi."

Rahatlamış bir nefes verir.

"Şimdi, şu koşan adamlar ve kadınlar, onlar eyer mi?" diye sordum.

Boğazının, ağaçtan koparılmış bir elma gibi dışarıya doğru çıkmasını izliyorum. "Evet."

"Onları çaldın mı? Zorla mı aldınız?"

Gözleri yere düşüyor ve diğer korsanlar cevap vermiyor ki bu bile başlı başına yeterli bir cevap.

"O eyerleri o gemilerden birine bindirip evlerine geri götüreceksiniz ve onlara dokunmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Elbette Komutan. Siz ne dersiniz."

Başımı salladım. "Ne zamandır Kızıl Akıncısın, Scab?" "Yirmi yıl önce giysiyi aldım, Komutan."

"Tebrikler. Az önce kaptanlığa terfi ettin." Diğerlerine baktım. "Bununla bir sorunu olan var mı?"

Tek kelime etmiyorlar.

Scab'a dönüp bakıyorum. "Eğer daha fazla insan çaldığını öğrenirsem Geri dönün ve buradaki adamlara katıldığınızdan emin olun," diye tehdit ediyorum, arkamdaki ölülerini işaret ederek. "Anlaşıldı mı, *Yüzbaşı*?"

Scab öyle sert başını sallıyor ki boynunun çatladığını duyuyorum.

"Deniz temiz, Komutan." "Güzel. Şimdi, çiy nerede?"

"Henüz boşaltmadım," diye itiraf ediyor çabucak. "Hâlâ kar gemisine bağlı."

Güzel. Çıkarken çürüteceğim. "Kime satacaktın?"

Tereddüt ediyor.

"*Uyuz*."

"İkinci Krallık'tı," diye ağzından kaçırdı.

Görünüşe göre Judd oraya bir ziyarette bulunacak.

"Ve kendine Kaptan Quarter diyen kişi. O gerçekten Dalgakıran'da mı?"

Scab diğerlerine bakıyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım. Koşu yapmadığı zamanlarda genellikle orada olur. Orb'da kalmasına izin veren ve kimseye Kızıl olduğunu söylemeyen arkadaşları var."

Bu da bakmam gereken yeri daraltıyor.

"Yaşamana izin verdiğime pişman etme beni," diye uyarıyorum onu.

"Eyerlerle ilgili dediğimi yap." Duraklıyorum. "Ve o ateş pençelerine biraz saygılı davran."

"Elbette Komutan. Teşekkür ederim Komutan." Kabuk bağlamış ellerini dua etmeye hazırlanıyormuş gibi önünde birleştiriyor. "Biz ilgileniyoruz. Bize güvenebilirsiniz, değil mi Reds?"

Bir başka korsan "Kızıl Akıncılar Dördüncü Krallık'la dostluk kurmaktan her zaman mutluluk duyar. Rot kralınıza söyleyin, gerçekten dostça davranıyoruz."

Bir homurtuyu tutuyorum. "Tabii ki."

Dönüp Crest'e doğru ilerlemeye başladım. *Kaptan Quarter*'i ziyaret etme vakti *geldi*.

SLADE

Breakwater Limanı uyanık bir merkezdir. Kısa günler ve hiç bitmeyen soğuk, güneş battığında ya da fırtına çıktığında hiçbir şeyin durmayacağı anlamına geliyor,

Çünkü bu durumla başa çıkmaya alışkınlar. En kötü koşullara rağmen faaliyetler devam ediyor.

Suyun üzerinde, karanlık çamurda kürek çekerek birkaç kuruş kazanan, gemilerin yakınında oluşmaya çalışan buzları kırmak için mızraklarını suya saplayan kız ve erkek çocuklarla dolu kayıklar görebiliyorum.

Tepemdeki gökyüzünden geçerken, çelik rıhtım boyunca hassasiyetle demirlemiş gemiler görüyorum, denizciler gövdelerini boşaltıyor ve limana kasalar yuvarlıyorlar. Tekerlekler metal iskele boyunca çınlarken, yüzleri her birkaç metrede bir yanan meşale ışığına yakalanıyor. Kıyıda, kayalar Buzlu zeminden yabancı ot kümeleri gibi filizlenip büyüyor ve gelgitin yalamasından nasibini alıyordu.

Sudan karaya doğru uzanan hafif eğimli yolda bir aşağı bir yukarı yürüyen en az üç düzine insan sayıyorum; çoğu deniz kenarındaki caddeye ve cadde boyunca sıralanan binalara doğru ilerliyor. En büyükleri, burada yaşayan insanların çoğunun çalıştığı paketleme evleri. Gönderilecek malları doldurmak ya da teslim etmeden önce kontrol etmek için sevkiyatları açmak gibi bitmek bilmeyen bir iş yapıyorlar.

Tepeden son bir kez daha geçerken hanları, barları ve çok sayıdaki balıkçı dükkânını inceliyorum. Burada kutup balıklarının hiçbir parçası ziyan edilmiyor. Yakalanan her balık güveçlere doğranıyor ya da kafası ve tümüyle kızartılıyor; liman için kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için sürekli bir yiyecek kaynağı.

Artık yönümü bulduğuma göre, kumsalın boş bir bölümüne geri dönüyorum ve Crest'i gelgitin içinde burnunu sokmaya başladığı bazı kayaların arkasında bırakıyorum. Liman şehrine doğru yürürken, kalabalık beni fark etmiyor. Ben sadece karanlıktaki başka bir bedenim. Neyse ki Scab'ın bahsettiği *Küre* binasını kolayca buluyorum. Tam olarak Küre Kemer. Bulması zor değil, çünkü adı gerçektir.

Penceresiz büyük bir taş bina, çatısı kalın bir kar tabakasıyla kaplı ve tuğlalı yüzünün hemen önünde, farklı boyutlarda cilalı kürelerden oluşan bir kemer var, gri ve siyah küreler bir don tabakasıyla kaplı. Buz sarkıtları, ön kapıya girmek için altından geçen herkese suçlayıcı bir şekilde işaret ederek, başlarının üzerinde yaylandıkları yerden aşağı damlıyor.

İçeri adımımı atar atmaz, buranın tahmin ettiğim gibi bir eyer evi ya da meyhane değil, bir kumarhane olduğunu anlıyorum. Yine de bir korsanın gecelerini burada geçirmesine şaşırمامalıyım.

Alçak tavanlı oda alkol ve duman kokuyor. Ahşap panelli duvarlar, dumanlı iskambil masalarının etrafında toplanmış insan kümesini bir arada tutuyor.

Bahislerinin ve biralarının üzerine eğilmiş, kazanma ihtimalinin cazibesine kapılmış insanlar eğilmiş dirseklerinde yığılı bozuk para yığınları var. Arka tarafta, bir barmenin içki dağıttığı uzun bir tezgah ve odanın ortasında gösteri yapan iki eyer var.

İkisi de tavandan sarkan bir salıncakta sallanıyor, geniş, peluş askı ayı kürkünden yapılmış gibi görünüyor. Kadın ayakta dururken adam üzerine oturmuş, ikisini de sallıyor. Kadının bir ayağı adamın kalçasında, diğer ayağı havaya kalkmış, ipin etrafında kavisli bir şekilde dans ediyor. Köşede oturan sarhoş ozandan gelen müzik.

Odayı tarıyorum ama Quarter'ı sadece kısa bir süre gördüğümünden ve yüzünün büyük kısmını kaplayan kırmızı bezden dolayı neye benzediğini bilmiyorum.

Ve onun kokusunu alacak kadar sabrım yok.

Bunun yerine kapıya en yakın kumar masasına doğru yürüdüm, burada bir kart oyunu tüm hızıyla devam ediyor gibi görünüyordu. Krupiyeyi yakasından tutup kaldırıyorum ve yüzüme bakması için çevirirken şaşkınlıkla sarsılmasına neden oluyorum. "Bir Red Raid arıyorum."

O çırpınırken masasındaki herkes ayağa fırlıyor, içgüdüsel olarak bana tekme atmaya çalışıyor. Yine de bana baktığında, hareketsiz kalıyor. Gözlerinin yanaklarındaki gri pullarda, kollarımdaki sivri uçlarda gezindiğini görüyorum.

Çenesinde gergin bir tik belirir. "Komutan Rip?"

Kumar salonunun geri kalanı sessizleşir. Son ses, eyerlerin yavaşlatarak durdurduğu salıncağın gıcırdayan halatıdır.

"Kaptan Fane'in gemisini ele geçiren Kızıl Baskın. Nerede o?"

Satıcı onu boynundan asmama izin veriyor ve başını sallıyor.

"Korsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onları burada hoş karşılamıyoruz. Burası saygın bir kurumdur."

Boynundaki kumaşı nefes borusunu ısırana kadar sıkıyorum, onu o kadar yükseğe kaldırıyorum ki sadece ayakkabılarının parmakları yere değiyor. Ağırlığı üzerinden atmak için çırpınmaya başlıyor. Odaya bakarken onu sabit tutuyorum.

Sahibinin kim olduğunu bilmiyor olabilirim ama her bayi bu tür yerlerde neler olup bittiğini her zaman bilir. Quarter buraya gelirse, bunu bilirler.

"Tekrar sormayacağım. Korsanın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Kaptan Quarter'a gidiyor."

Üç masa ötedeki bir satıcı ayağa kalkar, çenesi ve bakışları sivridir, fıçı göğsünün üzerinde bir çift pantolon askısı vardır. "Sizinle tartışmak istemiyoruz Komutan. Size Kızıl'ı göstereyim."

"İyi seçim."

Diğer adamı yere düşürdüm, ayakkabılarının yere vuruşunu duydum. Ayağa kalkıyor ve ben odanın içinde akıcı bir şekilde ilerliyorum. Ben ilerlerken boyunlar dönüyor, sessizlik ve bakışlar beni takip ediyor. Krupiye yolu gösteriyor, tünemiş eyerlerin yanından, diğer kumar masalarının yanından, barın yanından geçiyor.

Kemerli bir kapıdan geçiyoruz, minyatür küreler yolu parlatıyor ve sonra perdeli bir koridordan geçiyoruz. Loş koridorun en sonunda, önünde ağır bir hayvan postu asılı olan bir kapıya yaslanmış iri yarı bir adam oturuyor.

Yaklaştığımızda gözlerini kalın bir kitaptan ayırarak başını kaldırıyor. Bakışlarını satıcıdan bana çeviriyor, tanıma duygusu alevleniyor.

"Komutan Rip çukurları görmeye geldi," diyor satıcı durduğumuzda.

Muhafızın ifadesi şüpheli bir hal alıyor. "Kefili var mı?"

"Ben onun kefilim," diye teminat veren tüccar cebini karıştırıp muhafıza birkaç sikke uzattı.

Adam isteksizce koltuğundan kalkıyor ve sandalyesini kenara çekip, geçebilmemiz için postu itiyor. Ben içeri girerken, satıcı kapıyı arkamızdan kapatana kadar beni yakından izliyor.

İçeride, bina öndeki kumar salonunun boyutlarını çok aşacak şekilde açılır. Duvarlar ahşap yerine kalın taştan, zemin ise sıkıştırılmış topraktan yapılırken tavan en az on beş metre yükseliyor. Yine de mekânın büyüklüğü, içeride ne kadar çok insan bulunduğuna bağlı olarak azalıyor.

Krupiye'nin deyişiyle çukurlar tam olarak bu şekildedir. Odanın ortasına kazılmış büyük bir çukur ve etrafına dağılmış birkaç küçük çukur var

çevreyi.

Dövüş çukurları.

Şiddet, alçaltılmış alanların içinde patlıyor. Etraflarında toplanan kalabalık, tahta çitlerin arkasında durarak, daha fazla insanın aşağıdaki kavgayı izleyebilmesi için arkalarında yükseltelen basamaklarla çevreleniyor. Seyirciler bağılıyor, çılgın bir enerji patlamasıyla havaya para savuruyor.

Salondaki işçiler, parlak yeşil kemerlerini takmış bir şekilde etrafta dolanıyorlar.

kâğıtlarını ve tüy kalemlerini iterken, topladıkları bozuk paraların bulunduğu keseleri kalçalarına sıkıştırıyorlar. Diğer işçiler ise içecek tepsileri ya da kuru üzüm demetleri taşıyor.

insanların pipolarının içine doldurmaları için yapraklar bırakıyor, ancak alanın geri kalanı kumarbazlarla dolu.

İlerlerken en yakındaki çukurlara bir göz atıyorum. Birinde çıplak göğüslü ve kanlı yumruklarla birbiriyle dövüşen iki adam var. Bir diğerinde üç kadın kırbaçlarla birbirlerine karşı dövüşüyor. Üçüncüsünde köpekler var, Ağızlar köpürüyor, sinirler geriliyor. Ancak merkezdeki en büyük çukur, boş olmasına rağmen en büyük kalabalığa sahip.

"Kaptan Quarter'ı kullanan kişi orada." Satıcı işaret ediyor.

Parmağının yönünü takip ediyorum ve tam ön tarafta duran, dirseklerini seyircileri dövüşçülerden ayıran ahşap çitin üzerine dayamış kişiye odaklanıyorum. En yakınındaki insanlarla sohbet ediyor ve aşağıdaki çukur, boş arenayı işaret ediyor.

"Minnettarım."

Satıcı başını sallar ama tereddüt eder. "Kral Rot'un komutanına yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Güzel."

Biraz daha tereddüt. "Komutanın *da* karşılığında yardım etmesinden her zaman mutluluk duyarım..."

İçimi çektim ama cebimi karıştırıp ona bir bozuk para attım. Göz açıp kapayınca kadar havadan kapıyor. "Minnettarım," diyor gülümseyerek, sonra da dönüp geldiğimiz yöne doğru gözden kayboluyor.

O gittiğinde, toplananların arasından sıyrılarak kalabalığın arasından ilerlemeye başlıyorum. Çivilerimin en güzel yanı ne? İnsanlar yolumdan çekilmeyi öğreniyor.

Hiç vakit kaybetmeden Quarter'ın yanına, çitlerin karşısına geldim. Bana arkasını dönmüş, konuşmaya devam ediyordu ama konuştuğu insanlar beni fark edince hızla dağıldılar, kalabalığın arasına karıştılar ve onu Omuzlarının üzerinden bana bakarak kaşlarını çattılar.

"Ne..." Arkasını döndü ve beni bu kadar yakında görünce irkildi ve bir adım geri çekildi.

Başı çeneme kadar geliyor ve boncuk gözleri yüzüme ulaştığında kocaman oluyor. "*Komutan Rip?*"

"Kaptan Quarter."

Biri beni duyacak diye endişelenmiş gibi etrafına bakınıyor. "Buradan Quarry'ye git."

"Sikkafa demen umurumda değil. Bana hesap vereceksin."

Kaskatı kesildi, yüz ifadesi öfkeyle doldu.

Ve sırf onu kızdırmak istediğim için, "Neden korsan olduğunu anlayabiliyorum. O çirkin suratını Kızıllar'ın maskesiyle örtmek istedin," diyorum bakışlarımı onun üzerinde gezdirerek. "İyi seçim."

Soyulmuş dudakları birbirine sertçe bastırıyor, yaralı yanakları hırıltıya dönüşüyor. "Siktir git," diye tıslıyor.

Sırıtiyorum. Bu tamamen çok kolay oldu. "Sinirime dokundu, değil mi?"

"Ne istiyorsun?" diye sorar, artık sabırsızdır. "Dövüş başlamak üzere." "Komik bir şey. Geçenlerde bir hatadan haberdar oldum."

Gür siyah bir kaşını kaldırıyor. "Hata mı?"

Başımı salladım. "Son takasımız sırasında Kızıllar'a bir sandık dolusu değerli eşya verdim. Sen de oradaydın."

Kaşlarını çattı. "Evet..."

"Midas'ın kervanına yaptığınız baskından sonra aldığım atları incelemeye götürmüştünüz beni, hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bakın, bir sorunumuz var," diye devam ediyorum, daha yakına eğilerek Sivri uçlar neredeyse karnını delip geçecek. Kaçmamaya çalışıyor, ama fırlayan gözleri yakınlığımdan ne kadar tedirgin olduğunu gösteriyor.

Auren'in kaçırıldığı Kızıl Baskın gemisine ilk bindiğim andan beri onu tanıyorum. Yüzünün sadece üst yarısını görmüş olsam da, gözlerini dikişi, kısık sesi, hepsi aynı. Auren'i benden nasıl uzak tutmaya çalıştığını ve onun önünde sinerken nasıl dehşete kapıldığını hatırlıyorum. Yumruğumu suratına indiresim geliyor ama kendimi tutuyorum.

"Görünüşe göre transferde bir hata yapmışsınız. Parasını ödediğim atların hepsini alamadığımı öğrendim."

Ayakları kayıyor ama en iyi şaşkın yüz ifadesini takınıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Onun aptalı oynamasını dinlemekle ilgilenmiyorum. "Beni birkaç attan mahrum bıraktın, Quarter."

"Hayır," diyor başını kararlı bir şekilde sallayarak. Çabucak cevap veriyor. *Çok* hızlıydı. Eğer yalancı olduğunu bilmeseydim, sadece bu bile onu ele verirdi.

"Korsanlar genellikle hilede çok daha iyidirler." "Yalan söylemiyorum!"

Tek bir hamlede onu yağlı siyah saçlarından tutup çekiyorum ve yüzünü bükülmüş dizime doğru itti. Burnu kemiğe çarpıyor ama bu o kadar hızlı oluyor ki ben kafasını kaldırıncaya ve her iki burun deliğinden kan fışkırmaya başlayana kadar ulumaya başlamıyor.

Burnunu tutuyor, her yeri titriyor. "Seni buna pişman edeceğim!"

"Gerçekleştiremeyeceğin tehditlerde bulunma," diyorum ona sakince ve saçlarını sıkıca kavriyorum.

"Bekle!" diyor yüzünü buruşturarak, elleri tuttuğum yeri tırmalıyor. "Böyle olmak zorunda değil. Bahse girmek ister misin?"

"Buraya bahis oynamaya gelmişim gibi mi görünüyor?"

"Yardım edebilirim," diye acele ediyor. "Her zaman kimin kazanacağını bilirim."

"Umurumda değil. Beni kandırdığın atları istiyorum. Özellikle de bir tanesini. Ve bana onu nerede bulabileceğimi söyleyeceksin."

Akan kanını tutmak için avucunu kapatarak, "Seni hiçbir attan mahrum bırakmadım!" diyor.

İç çekiyorum. Sonra göğüs kafesine öyle sert bir yumruk atıyorum ki nefesi kesiliyor ve ayaklarının dibine yuvarlanıyor, yakalayamıyor. Sonra Etrafımızda toplanan insanlar müdahale etmiyor. Neden etsinler ki? Dövüşleri izlemek için buradalar. Bir çukurun içinde olup olmamasının umurlarında olduğunu sanmıyorum.

"Yalanlarından bıktım," diyorum ona, çitlere tutunup doğrulmaya çalışırken. "Bana nerede olduğunu söyle."

Botlarıma tükürüyor ve kanını botlarıma sıçratıyor. Etkilenmemiş bir kaş kaldırıyorum. "Buraya gelirken boka bastım ama senin kanın daha iğrenç." Çizmelerimi kaldırıyorum ve o irkilinceye kadar kendi ayağına batırıyorum. "At, Quarter."

Hemen cevap vermediğinde, sabrımın son damlasını da tüketmiş oluyorum. Zaten hiç sabrım yoktu.

Bitirmeye hazır bir şekilde kolumu kaldırıyorum, onu hemen burada bıçaklamaya hazırım ama sonunda vazgeçiyor. "Tamam, tamam!" diye bağıyor, darbeyi savuşturmak için iki elini de önünde tutuyor. "Bütün bunları lanet olası bir *at* için mi yapıyorsun?"

Evet, öyle. Çünkü Auren atının baskıncılar tarafından alındığını ağzından kaçırdı.

-Adının Crisp olduğunu söyledi. O gece aldıkları her şeyi bana vermeleri gerekiyordu ama Quarter üstünü sıyırmış. Benden çalarak, ondan da çaldı. Ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim. Ondan yeterince çalındı.

Ona ters ters bakıyorum ve çivilerimi yaklaşıtıyorum.

"Pekâlâ!" Hâlâ ağzına doğru akan kanı temizliyor. "Birkaçını sakladım. Buz toplayıcılarının yeni atlara ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bunlar iyi mallardı. Onlar için iyi bir fiyat aldım."

"Nerede?" Soru değil. Bir talep.

"Berg Sheets. Buradan çok uzakta değil. Gemilere buz blokları sağlıyorlar. At taşıyıcılarına ihtiyaçları vardı."

Gözlerime bakmak zorunda kalması için eğildim ve gözlerinde korku parladı. "Berg Sheets'e geri döneceksin. Çaldığın atları alacaksın ve onları Dördüncü Krallık'a kusursuz bir şekilde teslim edeceksin, yoksa kralıma söylerim ve o da senin kışını çürütür ve aletini buruşturur. Anladın mı?"

Zorlukla yutkunuyor ve titrek bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

Ön kolumdaki sivri uçları göğsüne bastırıyorum. "Emin misin?"

"Evet, evet!" diye haykırıyor yüzünü buruşturarak. "Bunu telafi etmeme izin ver - bu dövüş en büyük ödemeye sahip olacak. Sana kimin kazanacağını söyleyeyim."

"Sallanan bir dövüş üzerine bahis oynamakla ilgilenmiyorum."

Parmağını şakağına götürmeden önce "Sallamadım," diye ısrar ediyor. Sesini mırıltılı bir fısıltıya indiriyor. "Sadece biliyorum. Herhangi bir oyun, herhangi bir bahis. Rakipleri görebiliyorum ve sonra hangi yöne gideceğini biliyorum."

Dikkatim onun üzerinde. "Küçük büyü mü?"

Başını sallıyor ama başka kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor.

Kaptan Fane'in onu yanında tutmasına şaşmamalı. Bu küçük numara ona iyi para kazandırmış olmalı.

"Beni tekrar kandırmaya çalışırsan büyün sana ne olacağını söylüyor? *Bunun* sonucu üzerine bahse girmek ister misin?" Karanlık bir şekilde soruyorum.

Quarter sertçe yutkunuyor, bulanık bakışları endişeyle doluyor. Ona soğuk bir gülümseme sunuyorum.

"Tüm atlarınız Dördüncü Krallık'a ulaşacak. Bundan emin olacağım," diye söz veriyor.

"Öyle olsa iyi olur."

Geri çekilip bırakıyorum, ayağındaki baskıyı kaldırırken çivilerimin tehdidini de ortadan kaldırıyorum.

Yakınlığımız konusunda kendini daha iyi hisse der hissetmez bir nefes veriyor. "Lanet olası bir at yüzünden burnumu kırmak zorunda değildim," diye homurdanıyor.

"Kırdığım tek şey bu olduğu için şanslısın."

O kadar şanslı *değil* çünkü akciğerinde zamanla yavaşça yayılıp onu öldürecek bir çürük bıraktım.

Başımı sallayarak, "İşe koyul," diyorum.

Korsan bana karanlık bir bakış attı, ama dönüp uzaklaştı. Çabucak. İyi kurtuluş.

Aniden çukurun etrafında patlak veren gürültü dikkatimi çekiyor. Aşağı bakıyorum, seyircilerin dövüşçüler nihayet geldiği için galeyana geldiğini fark ediyorum. Aşağıda, dövüş alanının iki ucunda parmaklıklılı muhafazalar var ve her kafesin içinden, inen basamaklardan bir şey çıkıyor. İki büyük hayvanın boynunda kalın tasmalar ve bu tasmalara bağlı sert metal çubuklar var.

kapılar arkalarından kapanmadan önce kafesler.

Orada ne olduğunu, neyin savaşıacağını gördüğüm an, öfke göğsümde alevleniyor, sıcak ve tüketiyor. Çukurun bir ucunda bir ateş pençesi, diğer ucunda ise bir kereste kanadı var.

Her iki hayvan da kesinlikle vahşi görünüyor.

Ayrıca kesinlikle *yaralı*lar.

Ateş Pençe bir dişidir ve kalın beyaz kürkünün üzerinde uzun çizgiler halinde izler vardır. Yara izleri vücudunun her yerinde, hatta kuyruğunda ve hırıltısını daha belirgin hale getiren bıyıklı yüzünde bile çaprazlama.

Ahşap kanatta da istismar izleri var. Düzinelerce kayıp var.

Tüyleri sanki biri tarafından koparılmış gibi görünüyor - ya da belki de psikolojik travma nedeniyle kendi dişleri tarafından yapılmış. Ağzı köpürüyor ve ayak bileğinde, muhtemelen çukurda olmadığı zamanlarda onu zincirlemek için takılmış boş bir kancaya sahip metal bir kısıkaç var.

Yanımdaki seyircilere kükremek için başını çevirdiğinde Kabuk rengindeki başının her iki yanından aşağı doğru kıvrılan beyaz çizgiler. Bu da dişi.

Kafeslerin hemen diğerk tarafındaki bakıcılar hayvanların iplerini çıkartıyor. Ateş pençesi serbest kalır kalmaz dönüp parmaklıkların arasından bakıcıya saldırmaya çalışıyor ve adamın geri çekilmesine neden oluyor. Kalabalık yuhalama ve kahkahalara boğulur. Yüzü kıpkırmızı olan bakıcı misilleme olarak ucu körelmiş ve kızgın bir ateş çubuğu alır. Soplanın ucunu kafese çarparak hayvanın kükremesine neden olurken, damga yan tarafına saplanır.

Sivri uçlarını genişliyor ve kayıyor, derim öfkeyle geriliyor.

Sonra kafes kapıları kaldırılıyor ve bakıcılar her iki hayvana da iğneleri batırarak onları dışarı çıkmaya zorluyor. Ağaç kanadı kükrer, ağzı ardına kadar açıktır ve jilet gibi keskin dişlerini sergiler. Ateş pençesi kendi muhafazasından dışarı atlıyor, sonra hemen dönerek bakıcısına doğru gidiyor. Ancak adam kendi koruyucu kafesinin arkasındadır ve canavarın dişleri parmaklıklara kenetlenmeden önce geri sıçramayı başarır.

Kedi adama ulaşamayacağını anladığında, onun yerine bağırarak kalabalığa hırlamak için dönüyor ve alt çenesinin altından sarkan uzun kıvrık dişlerini gösteriyor. Ağaç kanadı da volta atıyor, kalabalığa hırlıyor. Düzinelerce insan onlara bağırırken, yukarıdaki seyirciler tüylerini kaldırıyor.

Bir an için kereste kanadının neden uçup saldırmadığını merak ediyorum, ama sonra cevap belli oluyor - kanatları acımasızca kırılmış.

Dişlerim gıcırıyor.

Bakıcılar her iki hayvanı da ateş çubuklarıyla tekrar dürtüyor, onları ileriye doğru itmeye, diğer canavara saldıracak kadar kızdırmaya çalışıyor. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, bu muhafazada birlikte hapsedilmiş olmalarına rağmen birbirlerine saldırmıyorlar.

Bu da kalabalığı kızdırıyor, salonu kızdırıyor, bu da idarecileri kızdırıyor.

Bir grup adam çitin diğer tarafına gelir ve birlikte ölü bir dağ keçisini çukura atarlar, leş çukurun ortasına düşer.

Ve hayvanlar *çığına dönüyor*.

Her iki hayvan da leşe saldırıyor ve ancak o zaman saldırganlıkla birbirlerine doğru ilerliyorlar. Bu da bana sadece esir tutulup dövölmediklerini, aynı zamanda aç bırakıldıklarını ve yiyecekleri için savaşımaya zorlandıklarını söylüyor.

Leşin üzerine acımasızca inmeye başlarlar. Ateş pençesi hırlıyor ve ateşli pençesini ağaç kanadına doğru savuruyor. Kuş canavar karşılık olarak kükrüyor, İkisi de taze etin üzerine düşmeye çalışırken kanatlarını açmışlar. Tükürük damlıyor

Pençeleri ve dişleriyle birbirine çarparken ağızlarından çıkan sesler, kalabalığın mide bulandırıcı bir heyecanla alkışlamasına neden oluyor.

Ateş pençesi öfkeli, alevli pençelerini savurarak yanık kokusu yayar. Tüyler ve et havayı dolduruyor. Ağaç kanadı karşılık olarak hırlıyor, kötü dişlerini şaklatarak ondan bir ısırık almaya çalışıyor. İkisi de yiyecekten vazgeçmeye niyetli değil ama birbirlerinin boğazına da sarılmıyorlar.

Görünüşe göre, bakıcılar bunu pek hoş karşılamıyor, çünkü içlerinden biri gelip ateş çubuğunu kereste kanadının yan tarafına saplıyor ve *güliyor*.

Yeterince gördüm.

Bir elim üst korkulukta, kendimi çitin üzerinden yukarı fırlatıyorum ve birkaç metre aşağıdaki çukurun içine akıcı bir şekilde iniyorum. Ayaklarımın topları

Çarpmanın etkisiyle bacaklarımı düzeltirken yukarı bakıyorum, tam o sırada ateşten pençe devasa dişlerini şaklatarak kendi işleyicisine doğru dönüyor. Korkak geri çekiliyor, canavarın ulaşamayacağı kadar uzağa.

Ben de ona yardım ettim.

Bir saniye içinde kafese ulaştım ve menteşelerdeki pimleri söküp kapıyı yırtıp attım. İçerideki adamın benimle savaşımaya çalışacak zamanı bile olmadı. İçeri uzanıp onu ensesinden yakalıyorum ve sonra onu ateş demiriyle birlikte çukura fırlatıyorum.

Tereddüt ya da cesaretlendirmeye gerek yok. Ateş pençesi ona saldırıyor. Adam çığlık atıyor, kalabalık bağılıyor ve ben arkamı dönüp bir sonraki ahşap kanada doğru ilerliyorum.

Keçi leşinin üzerine düşmüş, onu parçalıyor. Yaklaştığımda başını kaldırıp kükremeye başlıyor ama beni görünce aniden kesiyor. Kendi bakıcısının sinmiş olduğu küçük ağıla ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum ve kapıyı menteşelerinden söküp arkamdan fırlatırken vücudum saf öfkeyle beslenen fae gücüyle titreşiyor. İçerideki adam artık açıkta ve sırtı köşeye sıkışmış bir halde bana bakıyor.

"*Ne yapıyorsun?*" diye bağılıyor.

Uzanıp ateş çubuğunu elinden çekiyorum ve haşlayıcı metali karnına saplıyorum. Düşüyor, acı içinde inliyor, üzerinden kömür gibi buhar yükseliyor. O karnını tutarken demiri yere fırlatıyorum. "İyi hissettirmiyor, değil mi?"

Arkamı dönüp ana çukura tekrar giriyorum, ancak birkaç adamın Koruyucu deri yelekliler atladi ve bana doğru geliyorlar, birkaçı mızraklarla silahlanmış. Salon için çalışan muhafızlar olmalı. Onlar

Muhtemelen sadece kalabalık kontrolü ve kaybedilen bir bahis yüzünden sinirlenen öfkeli sarhoşlarla uğraşmak zorunda kalıyorlar. Daha önce benim gibi biriyle uğraşmak zorunda kalmadılar.

Kalın yumruklar ve çatık kaşlarla yaklaşırlarken "Arkanızı dönüp gitmelisiniz," diye uyarıyorum.

"Bizimle geliyorsun," diyor öndeki ve sonra beni yakalamak için hamle yapıyor.

Ama ben daha hızlı hareket ediyorum.

Şakağına aldığı bir darbe yere düşmesi için yeterli oldu. Sonra mızraklı iki adam bana saldırıyor ama ben uzanıp silahları gülünç bir kolaylıkla ellerinden kapıyorum. İkisini de kavrayıp, mızrakları dizimin üzerinde ikiye böldükten sonra fırlatıyorum. Adamlar bir an duraksıyor ama öfkeyle bir kez daha üzerime atlıyorlar.

Acıyan eklemlerimi görmezden geliyorum ve omzumu diğerine çarparken ilkinin ayağından düşürüyorum. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havada takla atıyor ve nefes nefese sırt üstü yere düşüyor. Üçüncüsü bana doğru geliyor.

Yumruklar uçuşmaya başladı bile ve bir tanesi yanağıma sıyırmayı başardığında sırtıyorum. Kanın tadı beni daha da canlandırıyor.

Onu yumruklamaya başladım, yüzüne, kaburgalarına, midesine vururken Etrafımdan bağırışlar yükseliyor, öfkemi besliyor, ama benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde aşağı iniyor.

Son üçü birden bana saldırıyor, bana ulaşmak için düşmüş yoldaşlarının üzerinden atlıyorlar ve ben de onları hınzırca bir sevinçle karşılıyorum. Dövüşün, yumruk yumruğa, et ete karşı dövüşün lanet güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Kılıç yok, büyü yok, sadece eski moda şiddet.

Attığım her yumruk ve aldığım her darbe bir kurtuluştur. Bir *ihtiyaç*. Baskınlarla başladım, ama şimdi Auren gittiğinden beri her gün hissettiğim bu dağınık, çarpık kargaşayı gerçekten serbest bırakabiliyorum. Böylece tüm bastırılmış duygularım, tüm bu çalkalanan suçluluk duygusu, serbest bırakılmış şiddetin rahatlamasıyla içimden patlıyor.

Onlarla savaşıyorum ama aslında *kendimle* savaşıyorum. Başarısızlığım.

Ben burada, bu çukurda bile değilim. İçimde var olan şey, kaburgalarımın aşağıya doğru inen ve ardında sarmal parçalar bırakan kontrol edilemez öfke ve korku.

Çaresizlik yumruklarımın arasından dışarı fırlıyor, sivri uçlarımda zonkluyor, kendimi tamamen kavgaya bıraktığımda damarlarımdan aşağı kayıyor.

Sırf vurabilsinler diye bilerek yavaşlıyorum. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Tekrar. *Tekrar*. Ve cezadan zevk alıyorum.

Daha fazla erkeğin kavgaya atlamasından hoşlanıyorum. Bir düzine adam bana saldırdığında gülüyorum. Omzuma vuruluyor, kaburgalarım vuruluyor, çenem kelepçeleniyor. Biri diz kapağıma tekme atıyor ve yanlara doğru kaydığını hissediyorum, acı bacağımdan aşağıya iniyor, ama bu hiçbir şey, göğsümdeki acıyla karşılaştırıldığında *hiçbir şey* değil, o yüzden ne önemi var? Bu öfkenin verdiği heyecan, iyileşmesi mümkün olmayan bir yaranın üzerindeki bandajdan ibaret. kavgadan başka bir şeye dönüşmez.

Şiddetten başka bir şey yok.

Çünkü ona ulaşamıyorum. Dünyayı parçalamamı sağlayan ham gücüm yok oldu. Drollard'daki yırtık gitti. Bütün köylüler gitti. Annem gitti.

Auren gitmiş. Ve ben ona

ulaşamıyorum. Ona

ulaşamıyorum.

Yapamam.

Bu yüzden savaşıyorum. Kanıyorum ve aşılmaz, vahşi bir kederle saldırıyorum, sanki ona ulaşmak için savaşımaya çalışıyormuşum, bu dünyada yolumu bulmak için savaşıyormuşum, onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimle savaşıyormuşum gibi. Tüm sessiz, kaynayan, boğucu panik, vahşetin çiğ bir çatışmasıyla ortaya çıkıyor.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki bıçağı göğsüme doğrultan kişiyi fark etmiyorum. Ama benimle savaşan adam yığını onun önünden çekiliyor ve ben bunu fark edene kadar o çoktan aşağıya inmiş oluyor.

Eğer arkasında aniden beliren ağaç kanadı olmasaydı, bıçak saplanmış olacaktı. Canavar bir metre boyunda, altın gözleri öfkeyle parıltıyan, kırılmış kanatlarını açmış bir halde üzerine doğru geliyor. Sonra Ağzını açıyor, keskin dişlerini gösteriyor ve adamın kafasına kenetleniyor, omuzlarından koparıyor ve daha salınımını tamamlayamadan kan ve irin saçarak bedenini bir kenara fırlatıyor.

Diğer bir düzine adam yeni tehdide doğru dönüyor ama çok geç olmadan bağırıyorlar bile. Ateş Pençesi oradadır ve pençelerini bir hamlede arkalarından vurur. Etlerindeki çizik izlerinden kan akıyor ve alevler giysilerine yapışıp onları yakıyor, koşarken saçlarını eritiyor.

Nefes alıyorum ve hislerim geri geliyor. Aslında kaç darbe aldığımı çok çabuk fark ediyorum, çünkü acı sanki yetişiyormuş gibi üzerimde dalgalanıyor ve her acı noktasını işaretliyor. Farkındalık da geri geliyor, savaşma ihtiyacımın dışında genişliyor ve çukurun geri kalanını geri getiriyor.

Seyirciler çılgınca bağıyor. İnsanlar çitlerin üzerinden eğilmiş, yeni bahisler oynuyor, katliamı keyifle izliyor. Kalabalığın sesi yükseliyor ve kulak zarlarım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ve bunların hepsi beni çileden çıkarıyor.

Kan için tezahürat yapıyorlar, katliamdan zevk alıyorlar, bu hayvanların sömürülmesini destekliyorlar, hepsi de bir kumarla heyecanlanmak için ceplerini doldurmak için bir

şans. Bunu onlara

ödetmek istiyorum.

Onlara ters ters bakarak dönüşüyorum, sivri uçlarım tekrar derime batıyor. Solmuş siyah damarlar kollarımdan aşağı iniyor ve boynumdan sızıyor; ellerimi iki yanımda yumruklayarak gücü dışarı itiyorum.

Saniyeler içinde, büyüm yerden yukarı doğru kayıyor, çukurun duvarlarına tırmanıyor ve çitleri parçalıyor. Birinin beni Rip'ten Rot'a dönüşürken görmesi umurumda değil. Öldürme ve cezalandırma çağrısı çok güçlü.

Üstümdeki insanların artık heyecan yerine korku içinde bağırdıklarını duyuyorum.

Bariyer önlerine çöktüğünde üç adam çılgınlık atarak çukura düşer. İnerken çırpınırlar, kolları rüzgârda savrulan pankartlar gibi çırpınır, ta ki bir *gümbürtüyle* toprağa çarpana kadar.

Hayvanların sınır tanımayan bir vahşilikle üzerlerine çullanışını acımasız bir memnuniyetle izliyorum. Kopan uzuvlar havada uçuşuyor ve acımasız kesiklerle kan yere dökülüyor. Saniyeler içinde adamları parçaladılar. Tıpkı çukura giren diğer herkes gibi.

Etrafımda yok edebileceğim başka birileri var mı diye bakıyorum ama canavarlar işi tamamen bitirmiş. Seğiren ceset yığınları var, kanlar toprağa sızıyor. Zemin külle kavrulmuş, savrulan uzuv parçaları ateş pençesinin ayaklarının darbeleriyle yanıyor.

Etkileyici.

Artık boş olan güvenlik kafesine giriyorum, kısa muhafazasının içine çömeliyorum, parmaklarım demir parmaklıkların etrafını sarıyor. Çürüme anında yayılıyor ve kapıyı tekmelemeden önce eğilerek uzaklaşıyorum. İçeride, çukurun altına inen hayvan sidiğiyle lekelenmiş toprak bir yol var. Bu lanet kumarhanenin altında neler olduğunu görmek için tünelden aşağı iniyorum.

Kendimi demir kirişler ve taş duvarlarla kaplı, geniş, açık bir yeraltı odasında buluyorum. İçeride düzinelerce kafes var, köşelerine parçalanmış bezler yığılmış, içinde su ya da yiyecek bulunan boş kaplar var. Her birinde sidik ve kanı durulamak için zemine yerleştirilmiş giderler var.

Buradaki koku *berbat*.

Kafeslerin bazıları boş, ancak birkaçı dolu. Köpekler ikisinin içinde yaralarını yalıyorlar. Bir diğesinde küçük vahşi dağ kedileri, bir sonrakinde ise tıslayan kar yılanları var; pulları bembeyaz, gözleri kan kırmızısı. Bir kurt. İki tilki. Bir yaban domuzu. Bir araya toplanmış horozlar. Bir çeşit maymun.

Birinci Krallık'tan geldiler. Hepsi vahşi ve kıvrılmış görünüyor, dışarı çıkmak için duydukları çılgınca ihtiyaçla saldırmaya hazırlar.

Çürüme her kafese yayılıyor, ben yürürken adımlarımı takip ediyor. Metal parmaklıklar parçalanmaya başlıyor ve hayvanların hepsi ayağa kalkıyor, hırlıyor, izliyor, duyuları yüksek alarmda.

Odanın en sonuna gelip bir çift kapıya ulaştığımda, ellerimi ortasına koyuyorum ve ikisini de ittirerek açıyorum.

Dışarıdan esen rüzgâr, kafeslerin parmaklıklarının paslanmış tozdan başka bir şeye dönüşmemesine neden oluyor.

Hayvanlar artık kapana kısılmadıklarını anladıklarında hırlamaya, böğürmeye, bağırmaya ve tıslamaya başlıyorlar. Her biri çıkışa doğru koşuyor, kaçmak için yanımdan hızla geçiyor, kapılardan geçtikten sonra anında farklı yönlere doğru havalanıyorlar.

Dışarıda, kabarmış tepelerde, gece gökyüzünün altında dolgun uçları parlayan sıska çam ağaçları yer alıyor. Hayvanlar yanlarından hızla geçip gidiyor, karlı arazide vücutlarının alabildiği en hızlı şekilde kayboluyorlar.

Dışarı çıkıyorum ama arkamdan gelen bir sesle kenara çekiliyorum, tam o sırada kereste kanadı ve ateş pençesi dışarıda sinsice dolaşmaya başlıyor. Kedigil temkinli bir şekilde yeri kokluyor ve sonra kabarık karın içine doğru ilerliyor. Ayakları temastan buhar çıkarıyor, ateşli pençeleri pelüş beyazın altına batarken kıvılcım çıkarıyor ve tıslıyor. Kar, yanan pençelerini rahatlatıyormuş gibi bir iç çekiyor ve ben de dışarı çıkmayalı ne kadar zaman olduğunu merak ediyorum. Buz gibi gözleri ve beyaz tüyleriyle bu canavarın kar ve soğuğa ait olduğu çok açık. Bu onun egemenliği.

Ağaç kanadı kedinin hemen arkasında duruyor, geniş göğsü kabarmış ve kanatları taze esintiyi test etmek istercesine gerilmiş. Bir daha uçabilecek mi bilmiyorum ama yüzündeki ifade bir kez daha özgür havada olmaktan mutlu görünüyor.

Boyunlarındaki tasmaları çürütüyorum ve paslanmış metal yere düşüyor. Sonra aynı şeyi kereste kanadının bacağındaki ağır halhal için yapıyorum. Dişlerini kullanarak kelepçeyi çekip çıkarıyor ve yere fırlatıyor.

Uzakta. Bana bakıyor, yanardöner gözlerini kırıştırıyor, kan lekeli dişlerine yapışmış kanları yalıyor.

En azından iyi beslenmiş.

Gitmek için dönmeden önce başını koluma sürüyor. Kedicik alçak bir sesle onu takip ediyor, geçerken kuyruğu bacağıma çarpıyor.

Başımı eğip iki dişi hayvanın dışarı çıkışını izliyorum. Diğer hayvanların aksine, kaçmıyorlar. Ayrılmıyorlar. Bunun yerine, ikisi de Timberwing ve Fire Claw, ikisi de diğerinin yanından ayrılmadan, istikrarlı ve dikkatli bir şekilde uzaklaşmaya başlar. Boş ve soğuk arazide sinsice ilerliyorlar.

birlikte manzara, kar kedisi ve uçamayan kuş. Ücretsiz.

Dönüp kumarhanenin arkasından ayrılırken, son şiddet içim boşalıyor, yaralarım birbiri ardına nabız gibi atıyor, kendilerini belli etmek istiyorlar.

Boş sahilde Crest'in yanına döndüğümde, denizden kopardığı bir balığı kendine yediriyordu. Tüylü hayvan yaklaştığımda bana bakıyor, ağzından balık kılçıkları ve iç organları sarkıyor. O balığı yutmayı bitirirken ben de kendimi eyerin üzerine atıp dizginleri kavıyorum.

Parmaklarımın deri kayışa dolandığı kanlı eklemlerime bakarak yere bakıyorum. Topuğumun bir hareketiyle Crest havaya kalkıyor.

Omuzlarım hafifçe düşüyor, derinliklerimden bir nefes boşalırken gerginliğim gevşiyor. Düşüncelerimin sessizliğinden sıyrılıp, yıkımımın mutlak ağırlığına yerleşiyorum.

Ben var olmuş en güçlü fae'lerden biriyim, ama yine de kendimi tamamen *güçsüz*.

İntikam listem artık yok denecek kadar azaldı. Bu intikam listesi benim odaklanmamı sağladı. Devam etmemi sağladı. *Nefes* almamı sağladı. Merewen hükümdarları. Kaila ve Manu. Derfort. Dew. Kızıl Baskınlar.

Her şeyin üstü çizildi ve şimdi Auren'in bir dünya uzakta olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım ve ona ulaşmanın hiçbir yolu olmadan burada sıkışıp kaldım.

Dördüncü Krallık'a yüzleşmem gereken bir gerçeğe dönmek zorundayım.

Ondan ayrılmanın ruhumu parçalamasından dolayı tamamen delirene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmediğim gerçeği. Göğsümdeki bu acı beni tüketene kadar ne kadar zamanım var. Bir yırtığı yeniden açabilmem için ne kadar zamanım var?

Ya da

yapabilirsem.

Ne kadar

sürecek?

Ta ki devam edemeyene kadar.

QUEEN MALINA

E Fae'ler bizden önce başlamış olsalar da, bir ordu iki kişiden çok daha yavaş hareket eder. Özellikle de gölgede seyahat ederken. Yürüyen alayların dolambaçlı görüntüsünü görüş alanımızda tutuyoruz, ancak hiçbir fae'nin bizi fark edemeyeceği kadar uzakta duruyoruz. Günlerce karlar ve kayalar üzerinde durmaksızın ilerliyor, Yedinci Krallık'ın çatlaklı, uçurumlu topraklarından geçiyoruz. Eskiden bu krallık boyunca serpiştirilmiş şehirler, uzun zaman önce var olmuş küçük köyler vardı. Artık hiçbir şey yok.

Soğugun ve zamanın yutmadığı bir şey yok.

Suikastçı bizi arazide gezdirmek için sihrini kullanıyor. Bir noktadan diğerine atlayarak uzaktaki gölgelere karışıyor gibiyiz. Işıkla birlikte eğiliyor ve rüzgârla birlikte savruluyoruz, her zaman çalkalanan karanlıkla çevriliyiz. Bu kafa karıştırıcı ve mide bulandırıcı bir şey ve nasıl işlediğinden hiç emin değilim ama her gün köprüden ve Cauval Kalesi'nin harabesinden biraz daha uzaklaşıyoruz, ta ki sonunda Yedinci Krallık'tan çıkana kadar.

Her gece sonunda durduğumuzda başım dönüyor ve bitkin düşüyorum ama bu, suikastçının üzerinde yarattığı etkiyle kıyaslanamaz bile. Yorgunluktan yere yığılana kadar saatlerce yolculuk ediyoruz. Ağır uzuvları ve her zamanki kapüşonunu kafasına geçirerek çıplak elleriyle karı kazıyor ve içine girip uyumamız için bir koruma cebi oluşturuyor.

Şimdi onu izliyorum, kat kat giysilerinin altına gömülmüş, bir hayvanın yuvası gibi kazdığı kar tepeciğinin içinde titriyor. Kendini sıcak tutmak için bükülmüş ışığını ve kıvrılan gölgelerini kullanıyor gibi görünüyor, ancak bunun da nasıl işe yaradığını bilmiyorum.

Gerek yok.

Dışarıdaki soğuk, içimdeki soğukla kıyaslanamaz bile. Titremiyorum. Dişlerim takırdamıyor. Kollarımda tüylerim diken diken olmuyor. Küçük sığınağımızın içinde kara yaslanıyorum ve bu beni hiç rahatsız etmiyor.

Beni rahatsız eden şey suikastçının konuşmaması.

Gölge zıplaması bir şekilde hem gürültülü hem de sessiz, kulaklarımdaki sesi emiyor ve yine de beni gürültülü rüzgarla patlatıyor, bu yüzden seyahat ederken konuşmak neredeyse imkansız olurdu. Yine de durduğumuzda, o uykuya daldı, hala bana tek kelime etmiyor.

Sadece beni izliyor. Günden güne. Gecedен
geceye. Bu hoşuma gitmiyor.
Hoşuma gitmiyor.

Kafa karıştırıcı ve çileden çıkarıcı ama yine de onun yarattığı sessizliğin içinde debeleniyorum ve bu çok gürültülü. Tıpkı büyüsünün gürültülü sessizliği gibi.

Bu gürültülü sessizlikte düşünmeye zorlandığımı fark ettim. Hatırlamaya zorlandım. Hissetmeye. Düşünmeye. Genellikle bir kenara itebileceğim ya da görmezden gelebileceğim şeyler. Normalde kaçınabileceğim şeyler.

Artık onlardan kaçamıyorum.

Kendimle ilgili bu düşünceli içsel çalışmada sıkışıp kaldım ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Gördüklerimden hoşlanmıyorum. Belki suikastçı da hoşlanmıyor ve bu yüzden bakıyor.

Bu düşünce neden acıtıyor?

Sessizliği sinir bozucu. Tüm bu kelimeler, sinirlerim ve duygularım birikiyor ve patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Bu yalnız sessizlikte sıkışıp kalmak istemiyorum.

Suikastçıya bir göz atıyorum. Yakındayız. *Çok yakınız.* Eğer sarayda biriyle bu kadar yakın yakalansaydım, bu bir skandal sayılırdı. Ama burada, bu soğukta, sosyal standartların bir önemi yok. Özellikle de her gece bir kar çukurunda dinlenmeye zorlanırken.

Şu anda yaptığımız da bu. Huzursuz bir uykudan sonra, bir yokuşun kenarına kazdığı kar çukurunda birlikte oturuyoruz. Bu işte oldukça iyi. İkimizin de içine girebileceği kadar derin kazıyor, en kötü rüzgarı dışarıda tutacak bir açıyla oyuyor.

Bu yüzden yakın bedenlerimiz birbirine sokuldu.

İkimiz de donmamış kuru et yiyoruz çünkü pelerininin altındaki bir cepte göğsüne bastırarak saklıyor. Yemeği ağzıma atıp çiğnemek için kendimi zorluyorum ama onun bakışlarını hissedebiliyorum ve onca günden sonra bu bakışlar beni yıpratıyor. Sert etten bir ısırik öksürerek çıkarıyorum, yutmak için kendimi zorlarken neredeyse öğürüyorum.

Alaycı bir ses çıkarıyor. Bu beni ürkütüyor ve gözlerimin parlamasına neden oluyor. İki gündür ondan en çok duyduğum şey bu. Açılıştа sığradım.

"Ne?" Çırpınıyorum. "Öksüremiyor muyum?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kapüşonunun altında, çenesini ve çenesini kaplayan kirli bir saat beş gölgesiyle kalıyor.

"Biliyor musun, biraz terbiyeli olabilirsin."

Sessizliğini koruyor, minyatür kar mağarasının duvarına yaslanmış, dizleri bükülmüş ve kollarını pelerininin altında kavuşturmuş.

"Kurutulmuş et
kuru." Hala bir şey
yok.

"Herkes öksürür," diyorum savunmacı bir tavırla, hâlâ onu
iğneleyerek. "Hayır. Öksürmezler."

Gerçekten cevap vermesine o kadar şaşırdım ki birkaç saniye boyunca ona
göz kırptım. Ta ki tartıştığını fark edene kadar. Sonra ben de karşılık verdim.

"Tabii ki yaparlar."

Boğazını temizliyor, çıkan ses kayaların yerinden oynamasına benziyor.
"Hiç aç kalmadın, yoksa boğazında düğümlenen o kuru et için daha çok
şükrederdin," diyor sessizce. "Hiç yemek yemeden günler geçirmek
zorunda kalmadın ya da kış için yeterli yiyeceğin olup olmayacağı
konusunda endişelenerek haftalar öncesinden plan yapmak zorunda
kalmadın. Hiçbir zaman gerçekten yokluk çekmedin."

"Yedinci Krallık'ta tutsaktım ve ondan önce de orada bir fae olduğunu
bilmediğim bir adamla açık bir arabada seyahat ediyordum! Sence ben
her gece beş çeşit yemek mi servis ediyordu? Hayır! Bana da kurutulmuş et
verdi." "Yine de karnın doydu, değil mi?" diye dudaklarını küçümseyerek
karşı çıkıyor.

"Kendi yiyeceğinizi tedarik etmek zorunda kalmadınız. Yokluk çekmedin.
Sen şımarık bir veletsin. Elindeki kuru et için minnettar olmayı
bilmiyorsun, çünkü burnun havada doğdu."

"Beni tanımıyorsun," diye tükürdüm. "Başka türlü davranmaya cüret
etme." "Oh, evet. Zavallı küçük kraliçe. Her fırsatta kraliyetin içine
doğdu
ona verildi."

Boğazımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "*Fırsat* mı? Kraliyet
soyundan gelen büyüsz bir kadının elde edeceğini düşündüğün şey bu mu?
O zaman sen bir aptalsın, suikastçı."

"Ve sen hâlâ kendini kurban olarak görüyorsun
Queenie." Ters ters bakıyorum. O da bana ters
ters bakıyor.

Aslında konuşmamasını tercih ederim.

"Highbell'e varmamız ne kadar sürer?" Talep ediyorum. Onun
arkadaşlığından kurtulmak istiyorum - tabii buna arkadaşlık denebilirse.
Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmediğime eminim.

"Ne kadar sürerse o kadar sürer," diye cevap veriyor hiç
yardımcı olmadan. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir parça kurutulmuş et koparıyor ve ağızı açık çiğniyor, sonra matarasında ne saklıyorsa ondan bir yudum içerken başını arkaya eğiyor. Yapmamaya alışıyorum

Boğazının nasıl titrediğini, boğazındaki koyu renkli derinin sert bir yutkunmayla nasıl gerildiğini izliyorum. Ayrıca cevap vermek için kasten bu kadar uzun süre beklemesinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Günlerdir birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Birbirimize çok yakın ama bir o kadar da uzağız.

Bitirdiğinde, şişeyi dizinin üzerinde durduğu elinin altından sarkıtıyor. "Bu, gölge sıçraması yaparken bizi gizli tutmak için çok fazla enerji harcadığım anlamına geliyor ve sen yol boyunca bana tutunurken bunu bu kadar uzak mesafelerde yapmak kolay değil."

Ona yapışmak mı? Sanki annesinin eteğini çekiştiren aptal bir çocukmuşum gibi? Bu adamın cesareti.

"Bana seni tutmamı söyleyen sendin," diye karşılık veriyorum.

"Belki pişmanımdır," diyor gürleyerek. "Belki de seni götürmeyi kabul ettiğim için pişmanım."

Onun sözlerinden kaynaklanan acıyı açıklayamam. Bunları söylemesinin bir önemi olmamalı ama yine de *var*. Avuç içlerimde aniden donmuş küçük topraklar oluşuyor, iyileşmemiş kesiklerden pıhtılaşıyor. Onları sıkıca yumrukluyorum, sert parmaklarım soğuk toprakların içine kıvrılıyor ve tırnaklarımın batmasına izin veriyorum.

"Peki," diye ısırdım. "Git o zaman. Highbell'e kendi yolumla döneceğim."

İkimiz de bu dağları geçmeden kaybolacağımı ya da öleceğimi biliyoruz ama sözlerime sadık kalıyorum çünkü bu adam beni çok *öfkelenendiriyor*.

Homurdanıyor. "Ve Orea'yı uyarmaktan kurtulmana izin mi vereyim? Hiç sanmıyorum. Bir seçim yaptın ve istesen de istemesen de bunu yapacaksın."

Dudağım alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bu doğru mu?"

O kim oluyor da benim ne yapacağımı dikte edebileceğini düşünüyor?

Matarasını itiyor ve çenesini yukarı kaldırıyor.

"Evet." "Yoksa ne olur?" Meydan okuyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar önümdeydi. Boşluğuma doğru eğiliyor, vücudu bükülmüş dizlerimin üzerine dökülüyor. Nefesim kesiliyor ve yumruklarım içgüdüsel olarak pelerinini kavırıyor, sanki onu uzaklaştırmaya çalışabilirmişim gibi. Ama onun yerine öylece kalıyorum, kalın kumaşı soğuk avuçlarımla kavrarken sıcak nefesi yüzümde geziniyor. "Sözünü tutacaksın Queenie, yoksa başladığım işi bitiririm."

Duraklıyorum. An da duraklıyor. Havada kalınlaşır.

İkimizin sadece birbirimize baktığımız uzun bir saniye var. Ama baktıkça aramızdaki bir şey çekiliyor gibi oluyor. Sıklaşıyor.

Bu kadar yakından, koyu renk gözlerinde parıldayan küçük kırıkları görebiliyorum, irislerindeki pigment tıpkı teninde olduğu gibi ışık lekeleri taşıyor.

Renksiz ışık zerrecikleri, neredeyse yok denecek kadar küçük, neredeyse siyah tarafından yutulmuş. İçlerinde başka neler bulabileceğimi görmek için bakmaya devam etmek istiyorum.

Ama o da beni inceliyor. Bakışları ileri geri hareket ediyor. Yanağımın üzerinde kayıyor. Dudaklarıma doğru kayıyor.

"İstediğin bu mu? Seni *bitirmemi mi*?" diye soruyor ve çift taraflı soru karşısında nefesim kesiliyor.

Sesi düştü ve aniden daha sert çıkmaya başladı. Daha aç. Belki de sadece boynumu kırmaya ya da boğazıma bir bıçak dayamaya aç.

Belki de canının çektiği başka bir şeydir.

Bu düşünce nefesimi kesiyor. Bu karanlık bir düşünce. Yasak bir düşünce.

Kötü imalar omurgamdan aşağı yılan gibi süzülüyor. Kar kayıyor ve küçük pıhtılar halinde üzerine düşüyor. Midem sıkışıyor ve benim neyim var diye merak ediyorum.

İki elimle destekleyip onu itiyorum.

O duvara yaslanırken ben de küçük kovuğumuzdan çıkmaya çalışıyorum ve ayağa kalkar kalkmaz rüzgârın şiddetiyle anında yanlara savruluyorum. Kalbimin hızla çarpmasını görmezden geliyorum. O konuştuğunda boynumdan aşağı inen ürpertiği görmezden geliyorum. Sıcaklığım geçene kadar birkaç uzun nefes alıyorum ve hissettiğim tek şey yine mutluluk verici, uyuşturan soğuk oluyor.

Kovuktan çıkıyor, çömelmeden önce yuvamızdaki karın tozunu alıyor.

"Gidelim," diyorum sabırsızlıkla.

Talebim üzerine duraklıyor, bana bakmak için su kabına kar dolduruyor. "Tekrar elime düşmek için sabırsızlanıyor musun?" diye alay ediyor.

Onun pençesinde olma düşüncesi soğuk yanaklarımı kızartıyor. Bu beni son derece rahatsız ediyor. "Highbell'e gitmek ve senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Gülüyor ve uzun boyunu göstererek doğruluyor, sonra da bana doğru yürüyor ve çok yakınımdan geçiyor. Adamın kişisel alanla ilgili sorunları var.

"Belki de benden asla kurtulamayacaksın," diyor geçerken kulağıma. "Belki de hayatının geri kalanında gölgelerde sana musallat olurum ve bir gün, hiç beklemediğin bir anda ortaya çıkar ve sonunda kılıcımı göğsüne saplarım."

Bu bir
tehdit.

Tekrar.

Ve yine de...

İçimden kalbime durması için bağıryorum. Bastırmak için savaşıyorum Vücudumun onun yanında verdiği tepkiler. Yapmak istediğim son şey, onun beni ne kadar etkilediğini ortaya çıkarmak.

Çünkü her ne kadar inkar *etmek* istesem de beni etkiliyor.

Boğazımı temizliyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Fae'ler çoktan harekete geçti," diyorum, ordunun dolambaçlı geçit törenine doğru elimle işaret ederek. Uzakta, bu eğimli tepenin diğer tarafında yürüdüklerini görebiliyorum. "Altıncı bölgeye girdik, yani başkent o kadar uzakta olamaz."

Yüzünü ordunun gittiği yöne doğru çeviriyor. "Değil," diye onaylıyor.

Endişe ve korku boğazıma düğümleniyor. Onlar şehre ulaşmadan önce Highbell'i uyarmalıyım. "O zaman gidelim. Ne kadar çabuk varırsak, o kadar çabuk birbirimizle uğraşmak zorunda kalmayız," diye bağıryorum ama nedense bu bir yalan gibi geliyor.

Bana doğru dönüyor, parlak beyaz dişleri acımasız bir gülümsemeyle parlıyor. "Ben

Seninle gayet iyi başa çıkıyorum."

Kalbim titriyor. Onu göğsümden çekip çıkarmak ve sarsmak istiyorum. "Beni kışkırtmaya çalışmayı bırak," diye çıkışıyorum.

"Ben krallarla uğraştım ve

Hayatım boyunca politikacılar ve soylular. Göz korkutucu olduğunu mu sanıyorsun? Senden çok daha hain ve güçlü adamlarla uğraştım."

"Bu doğru mu?"

Cevabı bir soru değil, bir meydan okumaydı. Sudaki bir köpekbalığı gibi etrafımda dönmeye başladı. Kıpırdamadan duruyorum, dönmeyi reddediyorum, çünkü ona sırtımı veremeyecek kadar korktuğumu düşünmesini istemiyorum.

Bu bir hata.

Arkamdayken eli dışarı fırlıyor ve boynumun arkasına dolanıyor.

Avucunu omurgama doğru büküyor, ta ki başım geriye doğru itilene kadar, gözlerim onun beliren yüzüne bakıyor. "Peki ya şimdi?" diye mırıldanıyor, üzerimde gezinirken sesi ölümcül derecede sessiz. "Daha *hain ve güçlü*

adamlardan bundan daha fazla korktun mu?"

Sertçe yutkunuyorum ve bir sıcaklık dalgası midemle birleşiyor. Aşağıya kayıyor.

"Evet," diyorum titreyerek. Ama korkudan değil. Ya da en azından *sadece* korkudan değil.

Tehdit ve heyecan el ele vermiş gibi görünüyor. Beni kavradı.

Parmakları tenime o kadar sert batıyor ki beni bıraktığında iz bırakacaklarını biliyorum.

Eğer beni serbest bırakırsa.

Bir sarsıntıyla, gitmesine izin vermesini *istemediğimi* fark ediyorum. Elimi uzatıp onunkinin üzerine koymamak için kendimi zor tutuyorum ve daha sıkı sıkması için onu teşvik ediyorum.

Neyim var benim?

"Eğer gerçek bu olsaydı, bu kadar titremezdiniz Soğuk Kraliçe," diyor, sesi boynumdan aşağı inip göğsüme yerleşiyor. "Ne de olsa ben kral, soylu ya da politikacı değilim."

"Sadece bir suikastçı," diye karşılık veriyorum.

Parlak dişlerini bana göstererek sırıtıyor ve sonra kirli çenesini kulağımın kabuğuna doğru hafifçe sürüyor. "Evet. Sadece bir suikastçı."

Beni başka hiçbir *erkeğin* yapamadığı şekilde idare eden bir suikastçı. Başka hiç kimse bir kraliçeye bu şekilde dokunmaya cesaret edemezdi. Bu beni güçsüz hissettiriyor. Sanki onun merhametine kalmışım gibi. Kontrolümü elimden alıyor.

Peki neden hoşuma gidiyor?

Neden beni güçlü pençesiyle tutmaya devam ettiğinde, kendimi onun elinden kaç kişinin öldüğünü merak ederken buluyorum? Onun tehlikesinin kıyısına bu kadar yakın olmak acele ettiriyor. Kendimi uzağa fırlatmalıyım, eşikten bakmamalıyım, daha fazlasını görmek istemeliyim.

Ama eğilmeye devam ediyorum. Bakmaya devam ediyorum.

Aniden beni bırakıyor ve neredeyse yere kapaklanıyorum. Kendimi tutuyorum ve ensemde beni kavradığı yere dokunuyorum, parmaklarının olduğu yerde hâlâ hayali bir nabız hissediyorum. Tekrar yere çömeliyor, tam boyuna ulaşmadan ve birkaç adım uzaklaşmadan önce su postuna daha fazla kar topluyor.

Kıvrak, güçlü bacaklarını, pelerinin altındaki omuzlarının güçlü çizgisini izliyorum. Neden bilmiyorum ama içimde kapüşonunu sıyrıp atma ve onu pelerinin altına saklanmadan bana bakmaya zorlama isteği var. Bunu hayal etmekle o kadar meşgulüm ki durduğunu ya da kemerinin çıkardığı sesi bile fark etmiyorum, ta ki geniş bacaklı bir duruş alıp içine işemeye başlayana kadar

Kar.

"Great Divine!" İrkiliyorum ve sırtım ona dönük olana kadar dönüyorum. "Bunu burada yapmak zorunda mısınız?"

Güldüğünü duyuyorum. "Sırf işemek için bir yolculuğa çıkmayacağım. Ayrıca, o kadar hain erkekle uğraştığına göre, en azından birkaç penis görmüş olmalısın. Yoksa ölü sevgilin sadece görünüş için miydi?"

Öfkeyle arkamı döndüm. "Kapa çenenini."

Başını omzunun üzerinden çevirip bana bakıyor. "Bu pek kibar bir konuşma değil."

Kekeliyorum. "Benim önümde tuvaletini yapıyorsun ve nezaketten bahsetmeye nasıl cüret edersin?"

Pantolonuna geri dönmeden önce kollarının titrediği belli oluyor. "Kolayca sinirleniyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Yüzünü bana dönüyor ve kemerini bağlamayı bitirirken kalçasındaki hançerlerin parıltısını kaçırmıyorum. "Eminim değildir."

"Gitmek istiyorum," diyorum, kendi kulaklarıma bile huysuz görüldüğüm için sinirlenerek. En azından biz gölge sıçraması yaparken onu görmek zorunda kalmayacağım. Gölge ve ışığı bizi hem dünyadan hem de birbirimizden gizliyor.

"Sabırsızlığı da kötü alışkanlıklar listenize ekleyebiliriz," diye cevap veriyor, ama sonunda yanından geçip elini uzatıyor. Kendisine *dokunduğu elinin* aynısını. Eldivenlerini bile takmamıştı.

Onunla göz göze geldim, ama ağzının kibirli kıvrımı beni Elini. Sırtışı daha da büyüyor. Elim çökmeme fırsat vermeden arkasını dönüyor, hafifçe dönmeden önce gözleriyle ordunun yönünü tarıyor daha sola.

Gölgelelerini bize doğru toplamaya başladı ama ben onu durdurdum. "Bekle. Neden bizi o tarafa çeviriyorsun? Fae'ler orada."

"Evet, ama güneş ışığı da öyle. Bugün o kadar bulut yok. Gölgele ihtiyacım var."

"Ama yanılmıyorsam, dış köylerimizden biri bu tarafta." "Köyün nerede olduğunu biliyorum."

"Güzel. O zaman yolu biliyorsun. Bu gece yerdeki bir delik yerine bir yatakta kalabiliriz."

"Hayır."

"Hayır mı? Ne demek hayır?"

"Köye gitmiyoruz."

Omurgam dikleşti. "Sana *öyle olduğumuzu* söylüyorum."

Parmakları acı verici bir şekilde benimkilere dolanıyor. "Yetki sende değil." "Ben bir kraliçeyim," diyorum çenemi kaldırarak.

"Biri kendi isteğiyle ayaklarına kapanana kadar kraliçe değilsin."

"O zaman dizlerinin üzerine çök, suikastçı, ve *eğil*."

En zalim, en hınzır sırtış yüzüne yayıldı. "Eğer dizlerimin üzerine çökersem, bu senin kraliçe olmanla hiçbir ilgisi olmayan tamamen farklı bir bağlılık için olacak."

Utanç yanaklarımda alevleniyor ve midem çırpınışlarla patlıyor. Boğazımdaki düğüm o kadar kalın ki, bir türlü çözemiyorum.

Yutkun. "Sen... benimle bu şekilde konuşamazsın."

"Neden?"

"Bu uygun değil." Bu kadar telaşlandığım bir zamanı hatırlamıyorum ve son deneyimlerimi göz önünde bulundurursak, bu bir şey söylüyor.

Gülüyor. "Bu senin ilk hatan. Benimle ilgili hiçbir şey düzgün değil." "Bu çok açık," diye karşılık veriyorum, elimi onun elinden çekerek.

"Sen de sadece bir suikastçısın. Bana bu şekilde sahip olmana *asla* izin vermem."

İfadesindeki tüm eğlence kaybolur ve ağız omuzlarını sıkıyor. "İşte orada. Herkesten daha iyi olduğunu düşünen kraliçe."

Kıllandım.

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Gerçekten mi? Yani halkından üstün olduğunu düşünmüyor musun?" "Onlar benim tebaam."

"*Denekler*." Beni küçümsüyor ve başını sallıyor. "Halkını kurtarmakla ilgili tüm o konuşmaların palavra olduğunu bilmeliydin. Hâlâ seninle ilgili, değil mi? Sen ve senin büyük Colier mirasın."

Ağızımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bu tereddütü yüzümü işaret etmek için kullandı, benekli teni görünüyordu. parmak eklemlerinde fildişi lekeler. "Tam orası. İşte sorun bu. Bu yüzden kendi halkın senin gitmeni istedi. Çünkü dediğim gibi, yanlış nedenlerle onların kraliçesi olmak istedin."

Başımı başka yöne çeviriyorum, mideme taş gibi inen ve beni çukurda bırakan utanç duygusundan nefret ediyorum. "O zaman beni neden aldın? Neden çıkmama izin verdin?"

Neden beni öldürmedin?

"Halkın ölürlen sen neden bir kalede oturasın ki? Onları uyarmalısın çünkü bunu *sen* yaptın. İşgal edilmemiz senin suçun. Bu senin suçun. eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşme zamanınız geldi."

Söylediği her kelime bana başka bir kaya gibi çarpıyor. Sanki taşlanarak öldürülmeye mahkum edilmiş gibiyim, her vuruşta, çünkü o haklı. Kendi çıkarlarım için Fae'lerle bir anlaşma yaptım. Bir taç ve hakkım olan hükümdarlık vaadinin cazibesine kolayca kapıldım. Yine de... bak ne oldu.

Farkındalık, nasıl taşıyacağımı bilemediğim bir ağırlıkla sırtıma çöküyor.

Yüzümün çatlaklarından ne kaçtığından emin değilim ama bir anlığına suikastçının neredeyse yumuşadığını düşünüyorum. Ama bu sadece ışığın bir oyunu olmalı, çünkü ona odaklandığımda ifadesi her zamanki gibi sert.

Elini tekrar uzattı. Ben tutmadım. "Gidelim Queenie."

Şimdi gitmek istemiyorum ama içime işlediğini de belli etmek istemiyorum. Bu yüzden yine de uzanıyorum ve bizi gölgelerle sarmasına izin veriyorum. I

Sunduğu ertelemeyi kabul ediyorum, kendimi aydınlık ve karanlığın gürültülü, sessiz rüzgârına bırakıyorum, sadece onun tutuşu beni sabitliyor. Onun gözleri beni izlemeden titrek bir nefes alıp vermemi sağlıyor. Beni yargılamadan.

Günün geri kalanında sahip olduğum şey bu. Eleştirel bakışlarından ve ısıracı sözlerinden uzakta bir soluklanma.

Gölgeden gölgeye. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama onun eline yapışıyorum. Aptalca, saçma bir nedenden ötürü, sözleri beni altüst etse ve gömülü kaldığım tüm bu korkunç gerçekler içinde kıvranmama neden olsa bile, bu beni topraklıyor.

Fae kralının beni taşla sıkıştırmasından daha ezici. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Kızgın olmaya alışkınım ama bu utanca, bu suçluluk duygusuna alışkın değilim. Göğsümde bir buz küpü gibi oturuyor, suikastçının sözlerini her gözden geçirdiğimde midemde rahatsız edici bir şekilde dönüyor. Ne zaman hareketlerimi gözden geçirsem.

Altıncı Krallığın gerçek bir yöneticisi olmak ne anlama gelir? Halkımın ölmemi istemesi, beni kovacak kadar reddetmesi ne anlama geliyor?

Yaptıklarımın sonra şimdi oraya geri dönüyor olmam ne anlama geliyor?

Ne demek *istiyorum*... Highbell'in kraliçesi değilsem?

Şimdiye kadar olduğum tek şey bu. Sahip olduğum tek şey.

Ve o olmadan.

Duygular etrafımda bu büyülü rüzgârdan çok daha acımasızca savruluyor. Kendi gölgelerim beni suikastçılarınkinden çok daha fazla tüketiyor.

Çünkü ben... başarısız oldum.

Ve belki de çok uzun zamandır başarısız olduğumu düşünüyorum. Hayatımdaki erkeklerin beni suçladığı şekilde değil, dönüştüğüm kişi olarak.

Saatler sonra, bedenim sürekli sürüklenmekten yan yatmaya hazır olduğunda, gölgeler inceliyor. Durmak için sarsılmadan hemen önce suikastçının elinde bir titreme hissediyorum. Bunun haftalarca denizde bir gemide kaldıktan sonra aniden karaya çıkmak gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum. Tekrar hareketsiz kaldığımda bile, hala hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Etrafımıza bakıyorum, etrafta başka hiçbir şeyin olmadığı ıssız bir tepenin karşısında olduğumuzu fark ediyorum, kar o kadar yoğun ki içine batıyoruz. "Neredeyiz biz?"

Suikastçı cevap vermiyor ve tam rüzgâr hızlanıp kapüşonunu tokatlarken ona bakıyorum. Günlerdir ilk kez yüzünü daha fazla görüyorum ve Her açıdan gerginliğini, gözlerinin altındaki ağır halkaları fark ettim. Daha önce çok fazla enerji harcadığını söylediğinde pek dikkat etmemiştim ama şimdi bunun doğruluğunu görebiliyorum. Bakışlarım titreyen ellerine düşüyor.

Beni bakarken yakalıyor ve ellerini yumruk yapıp pelerininin altına gömüyor. "Neye bakıyorsun?" diye homurdanıyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu hassas bir konu mu? İnsanların sana bakması mı?" "Farklı göründüğüm için kimse bana bakmak *istemiyor*," diye tükürüyor.

öfkeli bir acı ve ateşli bir yargı. "Aynı şeyi hissetmiyormuş gibi davranma."

Ona hemen karşılık vermek istiyorum ve eğer onun ne kadar gergin olduğunu hissetmeseydim bunu yapardım. Ne kadar... savunmasız. İlk defa nedenini merak ediyorum. Koyu teninin etrafındaki açık renk lekeler yüzünden çocukken onunla dalga geçilmiş miydi? Bir yetişkin olarak insanlar ona karşı acımasız mıydı? Midem dikenler batıyor ve insanların onunla alay ettiğini düşünmekten hoşlanmadığımı fark ediyorum. Ona bakmalarını.

Yine de benden isteyeceği en son şeyin acımak olduğunu biliyorum. Ben de diyorum ki, "Sana bakmak mı? Hayır, bu hoşuma gidiyor. Dayanamadığım şey seni *dinlemek*."

Şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve bana bir tür kuşkuyla baktı. Sonra kafasını temizlemek istercesine sallıyor. "Bana bakmaktan hoşlanıyor musun?"

Soru sessiz.

Zekice.

Ağırımış.

Dudaklarım ayrılıyor, ona kesici bir şey söylemeye hazırım.

Söylediğim şeyin karmaşık yumuşaklığını ortadan kaldıracak bir şey.

Onun yerine gerçek ortaya

çıkıyor. "İstiyorum."

Keskin bir nefes alıyor. Her tarafı kenarlarla dolu. Bana süründüğünü hissedebiliyorum, tehlikeli ve bilenmiş.

"Ben de sana bakmayı seviyorum Queenie."

Avuçlarım karıncalanıyor. Yaralar hafif karla çiçek açıyor.

"Neden?" Ona sessizce soruyorum. Kendime soruyorum.

Suikastçı sadece omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum.

O andan, ondan uzaklaşıyorum, çünkü kanamaya başlamadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyor.

"Neredeyiz biz?" Boğazımı temizleyerek soruyorum. Aramızda her geçen gün genişliyor gibi görünen bu kalınlığı gidermeye çalışıyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Köy bunun diğer tarafında Tepesi'ndeyim," diyor başını eğerek. "Ama dinlenmem gerek. Bana bir saat ver." şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Bizi köye mi getirdin?"

"Neredeyse."

Etrafıma bakınıp tepenin durumunu değerlendiriyorum. Çok geniş değil ve yoğun kar yağışı bir yana, geçmesi çok zor olacak gibi görünmüyor.

Aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Bu yüzden kalın karda yavaşça yürümeye başlıyorum. Elbisem ve tozluklarım zaten baldırlarıma kadar ıslanmış durumda, çünkü bütün gün kar yığınının kar yığınınına atıldık, bu yüzden önemli değil. Köye vardığımda ateşin başında ısınabilirim, sıcak bir yemek yiyebilirim, rahat bir yatak bulabilirim...

"Ne yapıyorsun?" diye seslenir suikastçı.

"Yolun geri kalanını yürüyeceğim."

"Buraya gel," diyor. "Sadece bir saate ihtiyacım olduğunu söyledim."

Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Evet, ama bu tepenin etrafından dolaşıp oraya varmak varken neden bu rüzgarda bir saat bekleyeyim?"

Devam ediyorum, bacaklarım çamura batıyor, kalçalarım efordan yanıyor. Batmaya devam ediyorum, bazen dizlerime kadar batıyorum ve eteklerimi yukarı kaldırıp uyluklarıma tutturmak zorunda kalıyorum.

Suikastçı küfrediyor ve sonra onun hantal adımlarının peşinden geldiğini duyuyorum.

Ben de hızımı artırdım. Eteklerimi daha yukarıda tutarak, her zahmetli adımda kara batarak ve onu iterek, olabildiğince hızlı ilerlerken nefes nefese kalıyorum.

"Kahretsin, *bekle*."

"Sadece dinlen,"

diyorum ona.

"*Sen* dinlen amına koyayım," diye homurdandığını duyuyorum, yine de bana yaklaştığını söyleyebilirim.

Daha da hızlı gitmeye çalışıyorum. Belki de itiraflarımızdan kaçmaya çalışıyorum. Gergin itiş ve çekişlerimizden.

"Kendin söyledin, o kadar da uzak değil. İçeri girdiğimde dinleneceğim."

Birden kolumu tutup beni durdurdu. Ne kadar sert nefes aldığı konusunda neredeyse kötü hissediyorum. "Beni peşinden koşturmayı bırak, kadın," diye homurdanıyor.

"Sana hiçbir şey yaptırmıyorum *dostum*," diye karşılık veriyorum.

"İyileşmek için zamana ihtiyacım var. Köylülerin bize sorun çıkarması ihtimaline karşı oraya vardığımızda bu kadar bitkin olmak istemiyorum."

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. Fark etmemeye çalışsam da o nokta sıcak geliyor. "Burası Altıncı'nın köyü. Kimse bize sorun çıkarmaz. Highbell beni reddetmiş olabilir ama burada, dış mahallelerde hayat oldukça farklı. Şehirde olanları duymamışlarsa bile şaşırmam. Ben onların kraliçesiyim."

"Hala düşünüyorum-"

Bu patikasız yolda ne kadar zorlandığımı belli etmemeye çalışarak yeniden ilerlemeye başlarken, "Evet, düşüncelerinin oldukça farkındayım suikastçı," diyorum kayıtsızca. "Belki de artık onları kendine saklamalısın."

Saçlarını yolmak ister gibi boğumlu bir ses çıkarıyor. "Peki, seni inatçı kadın. Git hadi. Belki başın belaya girerse umurunda olmaz!"

Dudaklarım sinirlenerek birbirine yapışıyor. "Peki," diye karşılık veriyorum. "Zaten umursamanı da beklemiyorum!"

Ağzından fırlayan küfürleri duymazdan gelerek ilerliyorum, bir yandan da içimden aynı küfürleri mırıldanıyorum. Ben tökezliyorum ve o da bir piç gibi gülme cüretini gösteriyor.

Güzel. En azından küçümseme, diğer duygulara göre daha tanıdık geliyor.

"*Ben de mi sana bakmayı seviyorum?*" Alaycı bir tavırla kendi kendime homurdanıyorum. "O kadar saçma, aptalca şey varken..."

Neden böyle söyledi? Yalan söylüyor. Öyle olmalı. Cinayet işliyor. Tanrı aşkına, yaşamak için insanlar. Yalan söylemek onun için bir şey ifade etmez. Benimle bir çeşit çarpık oyun oynuyor.

Yine de... gözleri ciddi gibi görünüyordu.

Tekrar tökezlediğimde avuçlarım kara çarpıyor, beyaz parçalar tenime yapışıyor.

Suikastçının benim yüzümden yine kıkırdadığını duyuyorum. "Buraya geri gel Queenie," diye sesleniyor. "Oraya kadar yürüyemeyecek kadar yorgun olacaksın."

Beni çoktan saf dışı bıraktı. Tamamen başarısız olmamı bekliyor. Başarısız olmayacağım.

Dişlerimi sıkarak yürümeye devam ediyorum, iki metrelik kar beni dışarıdan felç etmediği için içim yeterince soğuk olduğu için şükrediyorum. Bacaklarım ağrıyor, vücudum yoruluyor ama devam ediyorum.

Başarısız olmaktan bıktım usandım. Bu yüzden bunun sadece aptalca bir yürüyüş gibi görünmesi umurumda değil - sırf onun yanıldığını kanıtlamak için oraya gideceğim. Onun izlediğini bilmek beni teşvik ediyor.

"Bu sadece kar," diyorum kendime, baldırlarım sıkışmış, ayaklarımı yığının içinden geçirirken her adımda dizlerim kilitleniyor. "Sen bir Colier'sin. Kar tenimizde, buz damarlarımızda, soğuk kanımızda. Sadece devam et," diye soluyorum.

Yine tökezledim. Bu sefer yüz üstü karın içine düştüm. Sıkışmış durumdayım, kendimi dışarı atmaya çalışırken, sert eller kollarımı kavırıyor ve tekrar dik durana kadar beni geri çekiyor.

Kekeleyerek suikastçıya bakıyorum, kapüşonunun gölgesi gözlerini parlıyormuş gibi gösteriyor. Bırakmıyor ve beni kaldırdığı için ne kadar kızgın ve utanmış olsam da sarsılmıyorum.

Kendime bunun tekrar düşmek istemediğim için olduğunu söylüyorum.

Elimde olmadan bakışlarımın onun yüz hatlarında gezinmesine izin veriyorum - her zaman

Gözlerden saklanıyor. Yüzü yakışıklı. Tehlikeli. Koyu tenindeki lekeler doğuştan gelen cazibesine katkıda bulunur, manipüle ettiği karanlık ve aydınlık büyüü mükemmel bir şekilde barındırır. Bu onu tamamen eşsiz kılarken, gözlerindeki parıltı onu tamamen kötü yapar.

Dudakları tamamen günahkâr.

Çenesinde uzayan dağınık siyah saçlar, sarayda her zaman gördüğüm mükemmel traşlı sakallara ve kaytan bıyıklara hiç benzemiyor. Aslında, onunla ilgili her şey saraydaki erkeklerden farklı. Onda bir sertlik var. Jeo

gibi güzel değil. Zarif de değil. Kesinlikle

Tyndall gibi tatlı dilli ve yumuşak bir konuşmaya sahip değil. Suikastçının her şeyi sert ve açık sözlüdür. Onun için sahte hoşluklar yoktur.

Mahkeme ondan nefret ederdi.

Bir parça karın yanağıma yapıştığını hissediyorum ve aşağıdaki zemine düşmeden önce yüzümden aşağıya doğru süzülüyor. Suikastçı elini uzattığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Duraklıyor, kaşlarını çatıyor ama sonra pelerininin ucuyla yüzümü siliyor. Sersemlemiş bir halde duruyorum, zihnim bulanıklaşıyor.

"İnatçı lanet kadın."

Sonunda aptallığımdan sıyrılıyorum ve kolunu iterek kendimi ondan kurtarıyorum. "*Suikastçının* kış kelimesiyle başlamasının bir sebebi var."

"Şimdi de kışından mı bahsediyorsun Queenie?"

Öfkem alevlendi. "Senin bir tane olmandan bahsediyorum." Sırıttırıyor. "Tabii ki öylesin."

Tekrar yürümeye başlıyorum ama bu sefer suikastçı önümde yürüyor. Onun adımları önden gittiği ve karın yükünü taşıdığı için yürüyüşün geri kalanı o kadar da zor değil. Yine de, köyün kapılı girişine ulaştığımızda bacaklarım efordan titriyor ve alnımdan ter damlıyor. Suikastçı haklıydı - tepenin etrafındaydı - ancak tepenin gerçekte ne kadar büyük olduğunu açıklamayı başaramadı.

Ama başardım.

Sonunda derin kardan kurtulup köyün kapısına giden patıkaya vardığımızda, titreyen bacaklarımla neredeyse patıkaya düşecektim. Kaygan basamaklı patika, donmuş ilerleyişe karşı harika bir soluklanma.

İleride, kapı açık, köyü çevreleyen ahşap kirişli çit gökyüzünü şişlemeye hazır sivri mızraklar gibi.

"İşte," diyorum eteklerimin tozunu alırken. "Artık bu gece düzgünce dinlenebiliriz."

Suikastçı cevap vermiyor ve bunun yerine yolun ortasında durarak neredeyse ona doğru koşmama neden oluyor.

"Suikastçı mı?" Sıkıntıyla söylüyorum.

"*Sessiz ol.*"

Gücenerek geri çekildim. "Affedersiniz?" Hiçbir şey söylemeyince başımı sallıyorum ve etrafından dolaşıyorum. Bu gece ondan kurtulmaya gerçekten hazırım. Söylediklerimi yüksek sesle söylemeden önce yüzümü silmesine izin vererek ne düşündüğümü bilmiyorum. Yapmalıyım-

Birdenbire yanıma geldi, ben sendeleyerek dururken kolunu savurdu ve karnıma çarptı. "Ne-"

"Kal," diye tıslıyor, ancak fısıltının üzerinde.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve bana emir yağdırdığı için onu azarlamak üzere ağızımı açıyorum ama gergin yüzü beni durduruyor.

"Nedir bu?"

"Bakır."

Kaşlarımı çattım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bakır kokusu alıyorum."

Kaşlarım çatılıyor, ama adamın şakasını yapmaya karar veriyorum ve koklamak için kendi burnumu kaldırıyorum. Hiçbir şey yok. Sadece soğuk ve kar. "Bakır mı? Bu ne

"Koku aldığını iddia etmek saçma bir şey."

Gözleri bana kayıyor. "Kan, Queenie. *Kan* kokusu alıyorum." "Sen neden bahsediyorsun? Bunu koklayamazsın."

"Ben lanet olası bir suikastçiyim," diye hırlıyor. "Kan kokusunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Geri dönüyoruz. Hemen şimdi."

Kolunu bırakıp gitmek için arkasını dönüyor ama ben köyün kapısına doğru ilerliyorum. Tahta kalıcı bir kırağı tabakasıyla kaplanmış ve tepeden sarkan çatıların bazılarını görebiliyorum.

"Queenie," diye homurdanıyor arkamdan.

İlerliyorum. "Eğer havada kan varsa, nedenini bulmalıyız." "*Malina*."

Onu görmezden geliyorum.

Keşke yapmasaydım.

Açık kapıdan geçip köyün duvarlarının içine girer girmez olduğum yerde duruyorum. Yüzümden kan akıyor ama yerde o kadar çok kan var ki yokluğunu fark etmiyorum bile.

Önümdeki manzara dehşet verici. Bakmak istemiyorum ama yine de gözümü bile kırpamıyorum.

Arkamda kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben sığıyorum, ama bu sadece suikastçı tekrar yanımda durana kadar ilerliyor. Köyün etrafına bir göz atıyor ve nefesinin altından küfrediyor. "Gidelim," diyor bana.

"Hayır."

Köyün içine doğru yürüyorum, *hayır sesim* kulaklarımda yankılanıyor.

Çünkü

Hayır, bu gerçek olamaz. *Hayır*, gerçekten gördüğüm şey bu olamaz.

Yine de öyle.

Bu köy küçük bir köy, belki de burada en fazla birkaç yüz kişi yaşıyor. Zorlu bir yaşam ama başkentte ya da büyük şehirlerden birinde yaşamaktansa burayı tercih etmişler. Bu onlara daha geniş yaşam alanları ve inziva imkânı sağlıyor,

Highbell'in kenar mahallelerinden kesinlikle daha dağınıktı. Burada konuşlanmış bir düzine askerimiz vardı. Daha fazla değil, çünkü ihtiyacımız yoktu.

Biz de öyle düşündük.

Sokağın her iki yanında sıralanan taş evler sadedir, Pencereler açık gözler gibi birbirine bakıyor. Aralarında asılı duran çamaşır ipleri, bir evden diğerine gergin bir şekilde çekilerek yolun üzerine sarkıtılmış.

Gömlekler ve pantolonlar, üzerlerine yapışmış buz sarkıtları ve kırağı ile rüzgarda çırpınıyor. Yine de bu iplere tutturulan sadece giysiler değil.

Kordonlar

pencereden pencereye vücut ağırlığından sarkıyor.

Hareketsiz, cansız bedenler.

Erkekler, kadınlar, çocuklar. Kıyafetleriyle birlikte iplere asılmışlar.

Kordonlar ürkütücü bir gülümseme gibi aşağıya doğru kıvrılıyor, hala sızan cesetlerinden yerdeki donmuş su birikintilerine kan damlıyor. Artık kanın kokusunu alabiliyorum. Yarı donmuş olsa bile metalik kokusu duyularımı tokatlıyor.

Bütün köy katledildi.

Sıra sıra insanlar, vücutlarına açılan en küçük kesiklerle kordonlara tutturuluyor. Şahdamarlarında bozuk para büyüklüğünde bir kesik. Her bilekte ve uylukta bir tane daha. Atardamarlarına açılan kesiklerle hayatları Çamaşırlarla birlikte kururken damarlar.

Kanın çoğu donmuş, ancak bir kısmı hala buz gibi şingirtılarla damlayarak yavaşça sokağa akıyor. Leş kuşları tepemizde daireler çiziyor, kanatları havada ısıklık çalıyor. Bazıları çoktan yere inmiş, pullu ayakları ipleri kavrarken beyaz gagaları gagalıyor, gagalıyor ve *gagalıyor*.

İçimde bir şeyler çatlıyor. Fiziksel olarak hissedebildiğim bir çatlak, elimi kalbimin üzerine koyduğumda beni olduğum yerde sarsıyor. Altındaki ritim sarsılıyor.

Gözlerim ağrıyor.

Nefret ve korku zihnimin içinde savaşıyor. "Sonuçta Fae'ler buraya geldi."

Suikastçının sesi alçak ve ölü gibi. Sanırım böylesine korkunç ölümler görmeye alışkın, bu yüzden ölümle karşılaştığında onu uyuşturacak bir hissizlik yaratabiliyor.

"Neden?" Dilim damağım kuruyarak soruyorum. "Burası Highbell'e giden yolda onların yolunun dışında. Burada değerli bir şey yok."

"Çok açık değil mi? Buraya bir krallığın üzerine yürümeye gelmediler.

Buraya öldürmeye geldiler."
Kendimi hasta hissediyorum.

"Benim sorum, bu köyü nereden biliyorlar?" diye soruyor. "Dediğin gibi, yol üzerinde değil. Herkesi yok etmek için buraya bilerek asker gönderdiler."

"Pruinn," diye feryat ediyorum, nefretim yarık avuçlarımdan sızırıyor, buz küpleri azı dişlerimde toplanıyor.

Çevremden, kapüşonunun bana doğru döndüğünü görüyorum.

"Loth Pruinn, beni Yedinci Krallık'a getiren kişi. Highbell'de tüccar kılığında yaşıyordu. Benim hakkımda bilgi topluyordu ama aynı zamanda Altıncı Krallık'taki tüm yerleşim yerleri hakkında da bilgi topluyor olmalıydı. Hatta belki de tüm Orea hakkında."

İnsanlardan başka bir yere bakamıyorum. Fae'ler onları sadece öldürmedi. Ölümlelerini bir alay konusu haline getirdiler. Bedenlerini hor gördüler ve saygısızlık, sadece bizi ne kadar az önemsediklerini göstermek için. Bu ölüm, bu *gösteri akıl almaz* bir hakarettir.

"Onları aşağı indirmeliyiz."

Suikastçı duraklar. "Onları indirmek mi istiyorsun?"

İçimdeki öfke bir buzul gibi katman katman büyüyor. "Elbette onları aşağı indirmek istiyorum! Onları bu şekilde bırakamayız," diye ısııyorum, buzlu diş etlerime batan küçük parçalara ayırıyorum. "Onları böyle bırakmayacağım.

Bu."

Beni izlediğini hissedebiliyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü bunu hak etmiyorlar," diyorum kalın bir sesle. "Onlar benim halkım. Ben onların kraliçesiyim."

Kraliçeleri.

Böyle bir şey karşısında hüküm vermeyi hiç düşünmemiştim. A Müreffeh Highbell, bana saygı duyan tebaa, lüks bir hayat, politika dansı - her zaman beklenen buydu.

Bu olmaz.

Yine de Altıncı Krallığa sırtımı dönemem. Ne binlerce insanın yaşadığı başkente ne de bu taşra yerleşimine.

"Bu insanlardan herhangi birini tanıyor gibi değilsin. Belki de senden nefret ediyorlardı," diyor ve öfke içimde titreyerek buz gibi suları bulandırıyor. "Neden zamanını ve çabanı herhangi bir şey yaparak harcıyorsun?"

"Çünkü sen haklıydın!" Gözlerimde suçlama ve boğazımda korkunç bir pençe hissiyle ona doğru savrularak bağıriyorum.

"Ne konuda haklısın?"

"Her zaman yanlış nedenlerle kraliçe olmak istediğimi. Şımarık olduğumu. Taş kalpli bir sürtük olduğumu. Halkımın beni istemediğini. Tıpkı kocam gibi. Tıpkı babam gibi."

Dehşet içinde sesim titriyor ve uzun zamandır bastırdığım bir duyguyla daha da yükseliyor. Kendime *hiç* böyle hissetme izni verdiğimden emin değilim. *Hissedebileceğimden* bile emin değilim.

"Fae'leri köprü'nün üzerinden ben getirdim," diyorum, ses tonum boş, kalbim acıyor. "Buradaki herkesin ölmesi benim suçum. Tıpkı Highbell'in geri kalanının ve hatta onları durduramazsak Orea'nın da öleceği gibi."

Bir taç giymek için doğmuşum. Yine de büyü olmadan asla yeterli olamadım. Ne yaparsam yapayım, ne öğrenirsem öğreneyim, ne veririm vereyim, ne de evlenirsem evleneyim. Başarısızdım çünkü tahtta kalmak için gerekli güce sahip değildim. Çünkü soyu devam ettirecek bir varis doğurma rolümü yerine getiremiyordum.

Öfkem katı bir buzsa, üzüntüm bir çamurdur.

"Kraliçe olmayı sadece yanlış nedenlerle istediğimi söylüyorsun," diyorum sessizce, soğuk gözyaşları kapağımın üzerindeki en ince çizgide toplanıyor. "Hayatım boyunca sadece yanlış nedenlerle istendim. Asla kendim için değil. Sadece yapabileceklerim için tacı vermek ya da taç giyen adamları vermek. Yani evet. Bu benim hatam. Bana kalbimin arzusu teklif edildi. Yönetme hakkı teklif edildi. Büyü ile cezbedildim ve kabul ettim. Fae'leri köprü'nün üzerine getirdim. Bu benim hatam.

Buradaki herkes öldü. Hepsi bir şeylere değer olmak istediğim içindi. Sonunda eksikliğini duyduğum şeye sahip olmak için. Ve şimdi, yönetmek istediğim krallığın sonunu getirdim."

Bir çınlama sesi bakışlarımı düşürüyor ve buz parçalarının ellerimden yere düşüp kırıldığını görüyorum.

Suikastçı ben avuçlarımı çevirirken sessizce beni izliyor. Kurumaya bırakılmış tutkal gibi cildimin her santimetresinde oluşan buz tabakasını karıştırırken hiçbir şey söylemiyor. Buz parçaları parmak uçlarıma yapışıp kalıyor, hatta daha fazlası yaralarda toplanıyor. Kendi baştan çıkarıcılığım ve zayıflığım tarafından içimde açılan kalıcı yara izleri. Yaptığım hatanın ebedi kanıtı.

Aramızda uzun, gergin bir an uzanıyor ve bu hamile duraklamada var olan tek şey soğuk, taşsız bir kraliçe, kukuletalı bir suikastçı ve ne yapacağımı bildiğimden çok daha fazla itiraf.

Telaî edebileceğimden çok daha fazla ölüm.

Sonunda, ayaklarımın dibinde daha fazla parça kırıldıktan sonra suikastçı konuştu. "Büyü ruh haline tepki verir."

Bana doğru adım attığımda irkiliyorum, ama uzanıp elimi tutuyor ve ben tamamen hareketsiz kalıyorum. Avucunun nasıl bu kadar sıcak olduğunu asla anlayamayacağım ama içimi yakıyor. Sanki bedenim sıcaklığın rahatlığını unutmuş ve onun varlığı duyularımı hatırlatıyormuş gibi tenimi sızlatıyor.

Hayal edebileceğimden çok daha büyük bir nezaketle avuç içimi ellerinin arasında çeviriyor ve oradaki yaranın izini sürüyor. Tenimdeki soğuğu kazırken dokunuşuyla minyatür buz sarkıtlarının yukarı sürüklenmesine izin veriyor ve dağılmaları için bırakıyor Rüzgar.

"Bu yüzden gelip gidiyor," diyor sessizce ve o tek sıcak parmağı mavimsi kesikte iz sürmeye devam ediyor. Toplanan bulamacı kazmaya devam ediyor. Gözlerim onun yavaş, kasıtlı dokunuşuna takılıyor ve bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum. "Kontrol etmeyi öğrenmeden önce benimki de aynı şekildeydi. Kendine hakim olmalısın. duygular."

Gözlerim kapüşonunun altındaki kancaya takılıyor. "Ben duygusal değilim."

Küçük bir kızken her zaman edepli olmayı öğrendim. Yüzümdeki duyguları silmeyi ve ne olursa olsun dengeli ve güçlü davranmayı. Her zaman bir maske takmayı ve düşüncelerimi ve duygularımı kendime saklamayı, çünkü düşüncelerimin ve duygularımın zaten bir önemi yoktu. Eğer bir kadın en ufak bir duygu belirtisi gösterirse, aşağılanırdı. Aşağılanırdı. Eleştirildi. Alay edildi.

"Beni yanlış anladın, Soğuk Kraliçe," diyor ve sonunda elimi bırakıyor. Ani ve sinir bozucu bir şekilde elimi geri çekmesini isteme dürtüsüyle savaştığım zorunda kalıyorum. "Duygularınla başa çıkman, onları *kullanman* gerektiğini söylüyorum. Kendini bastırmayı bırak. Şu anda ne hissediyorsun? Ellerinde buz olduğu anda mı?"

"Öfke," diye itiraf ediyorum. "Öfke ve..." "Ve ne?"

"Üzüntü." Sertçe yutkunuyorum. "Suçluluk."

Kabul, yağmurun ilk serpintileri gibi dudaklarımdan dökülüyor. Beklenmedik. Şaşırtıcı. Beni yukarı bakmaya ve buradan nereye gideceğimi merak etmeye bıraktı. Kuruyacak mıyım yoksa her şeyi sular altında mı bırakacağım?

"Biliyor musun, Soğuk Kraliçe?" "Ne?"

Dudaklarını hafifçe büküyor. "Her şeye rağmen gerçekten bir kalbin olabilir."

Sarsılmış bir nefes verdim. "Bunu bir iltifat olarak saymalı mıyım emin

değilim."

"Ama yine de
yapacaksın." Kibirli.
O da haklı.

Suikastçı kalçasındaki kınından bir hançer çıkarıp bana uzatıyor.
Tereddüt ediyorum, bakışlarımı kaçırıyorum. "Halkına yardım etme
zamanı, Malina." Evet, öyle.

Bıçağı geçici olarak elime alıyorum ve elimde yabancı ve hantal hissettirse
de, aynı zamanda taşımam gereken bir ağırlık gibi geliyor.

Birlikte harabeye dönmüş köyün içine, evlerin içine giriyor ve
pencerelerden dışarı bakıyoruz. Sözsüzce, ikimiz çamaşırları kesmeye
başladık.

Fae'lerin hakaretlerini teker teker ortadan kaldırıp, ölülerin dinlenmesine
yardım ettiler.

Yine de dinlenebileceğimizden emin değilim.
Ölüler için ya da bizim için.

QUEEN MALINA

Tonunki son satır.

Şimdiye kadar düzinelerce kestim ama şimdi tereddüt ediyorum. Bir elimde ipi, diğer elimde hançeri tutuyorum ama Gözleri dosdoğru ileride. Çamaşır ipindeki kadınlardan birine, yığılmış kafasına, fae'nin onu bir kukla gibi oraya sabitlediği doğal olmayan şekle.

Karnındaki hafif şişlikte.

Sokağın tam karşısında, benim pencereme bakan pencerede suikastçı duruyor. Gözlerini göremesem de bana baktığını biliyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve hançeri kaldırıyorum. Kordonu kesmeye başlıyorum.

Yıpranmış çizgiler, bu göreve ilk başladığımız zamanki kadar kolay olmasa da ayrılıyor. Ölüm bir bıçağa zarar verdiği gibi bir insana da zarar verir. Kendimi körelmiş hissediyorum, sanki böyle bir dehşet karşısında tüm keskinliğim körelmiş gibi.

Kabzayı daha sıkı kavrayarak ileri geri, tekrar tekrar bakıyorum ve sonunda ipim koptuğunda cesetler düşüyor. Son ağırlık da aşağı indi.

Tüm cesetler yere indiğinde pencereden dışarı bakıyorum.

İlk satır düştüğünde, uyuşuk bir şey üzerime gelmekle tehdit etti, ama bir kez olsun buna izin vermedim. Kendimi bakmaya zorladım. Görmeye. Her bir yüzü hafızama yerleştirmek için.

Satır satır, beden beden, kendimi var ettim ve hissetmeme izin verdim. Dehşeti. İğrenme. Suçluluk. Öfkeyi. Hepsini hissettim, içimde çalkalandı ve beni öğütülmüş gibi hırpalanmış bıraktı.

Suikastçı aniden yanımda belirdiğinde ürkmüyorum. Yine de elime uzanıp parmaklarımı hançerden ayırırken alışık olmadığım garip bir nezaketle hareket ettiğinde neredeyse irkiliyorum. O bıçağı alıp elimi boş ve ağırlı bırakana kadar kabzayı ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim.

"İş tamam Malina," diyor sessizce ve adımı söylerken elim kadar kalbim de acıyor.

Dışarıda, sokakları moloz gibi kaplayan cesetlere bakıyorum. Bitirmekten çok uzak hissediyorum. Herkesin bitirebileceğinden çok daha fazla.

"Onu öylece bırakamayız."

"O mu?"

Göğsümün çukurlaşmış boşluğunda bir çatlak yayılıyor. Çatlak yanağımı yırtıyormuş gibi yüzümden aşağı bir şey yanıyor. Bakışlarımı kadından ayırırken "Onlar" diye düzeltiyorum kendimi.

Yine de suikastçının elinden hiçbir şey kurtulamaz.

"Hamileydi." Bir çatlak daha. Beni içten dışa doğru sarsıyor.

"Evet." Sesim kendi kulaklarıma garip geliyor. Acaba ona da garip geliyor mudur?

Bu konuda başka bir şey söylemiyor ve ben buna seviniyorum. Seslendirilmesi gerekmeyen bir tür sessiz kabullenme var. Zaten biliniyor.

"Elin kabarmış."

Aşağı bakıyorum ve haklı olduğumu görüyorum. Ne kadar yumuşak bir kraliçeymişim ki birkaç saat boyunca hançer tutup ip kesmek elimi bu kadar etkilemiş? Yine de uygun. Ortaya çıkan her şeyi hak ediyorum. Şimdi avuç içlerimde de mavi yaraların yanında bu izler var. Hepsi suçluluğumun izleri.

"Ben gitmeden önce biraz yiyecek toplayacağım. Sen de üstünü değiştirecek temiz kıyafetler bulmalısın." Suikastçı adımlarını döşeme tahtalarına hafifçe basarak uzaklaşıyor ve ben de içten içe ürpermeme rağmen önerdiği gibi yapıyorum. Gerçekçi gerekliliği anlasam da, ölü bir kadının kıyafetlerini giymek ve kileri yağmalamak içimde suçluluk duygusu uyandırıyor.

Kalın yünlü bir tayt ve etek giyiyorum, üzerime bir palto almadan önce düğmeli bir kazak geçiriyorum. Hepsi çamur renginde. Tiksindirici, örtücü çamur. Belki de Highbell'e yaklaşıırken bunu bir tür zırh olarak düşünebilirim. En azından bir hatırlatma görevi görür.

Suikastçıyı alt katta buluyorum, vücuduna hafifçe uymayan yeni kıyafetler giymiş. Evin içi boş gibi. Yıllarca kullanılmaktan sarkmış boş kanepe, hala çekili perdeler, masanın üzerinde midemi bulandıran yarısı yenmiş yemeklerle dolu bir tabak, yere düşmüş bir fener.

"Bu gece burada kalamayız," diyorum.

Herkesin benim yüzümden öldüğü bu yerde kalamam. Onların üzerine saldıgım şey yüzünden.

"Ve ihtiyacımız olan-" Kalın bir şekilde yutkunuyorum, safrayı bastırmaya çalışıyorum. "Yan köye. Çok fazla ceset var ve toprak ne olursa olsun kazmak için çok sert ve donmuş olacak."

Bana başını salladı ve sonra ikimiz dışarı çıktık, ölüm caddesinden aşağıya, donmuş kan lekelerinin yanından geçerek yürüdük. Fae gitmedi

bile.

hayvanları canlı yakalamak yerine ahırlarında kesiyorlardı.

Buraya öldürmeye geldiler.

İkimiz metodik bir şekilde her şeyi toplarken en kötü katliamdan kaçınıyorum.

Bulabildiğimiz samanları cesetlerin etrafına ince bir odun yığını gibi sarıyoruz. Sonra daha fazlasını sokak boyunca yayarak basit evlerin ahşap kapılarına kadar takip ediyoruz. O küçük köyü ateşe verip insanları duman ve külle tanrılara geri gönderirken ben kapıda duruyorum. Son bakır kokusunu da yakıp yok ediyor ve gagalayan kuşları kovalıyor.

Sonra, bitti. Geriye kül ve pişmanlıktan başka bir şey kalmaz. Onları bizden başka hatırlayacak kimse yok.

Ve her zaman hatırlayacağım.

Gece çöktüğünde, yerleşim yerinden çıkıp yanık kokusunu alamayacağımız kadar uzakta, karda bir çukurda kalıyoruz.

Uyku bildiğim gibi benden kaçıyor. Bugün çok fazla şey hissetmeme izin verdim ve gözlerimi her kapattığımda Orealıların yüzleri göz kapaklarımın ardında titreşiyor.

Sabah kalktığımızda suikastçı yüzüme şöyle bir bakıyor ve elindeki şişeyi uzatıyor. Alırken kaşlarım çatılıyor.

"Bugün buna ihtiyacın var.

Güven bana." İtiraz edemem.

Geri çevirip sıvının akmasına izin veriyorum, alkolün yakıcılığı boğazımda geziniyor. Dudaklarımı yalayıp geri veriyorum.

"Akşama Highbell'e varmış oluruz," diyor ve sonra erzak torbasını karıştırıp bana biraz yiyecek uzatıyor. Tuzlanmış domuz eti. Soğuk peynir. Sert ekmek.

Köyden gelen yiyecekler.

Yavaşça alıp çiğnemeye başlıyorum ama alkolle ilgisi olmamasına rağmen midem ekşiyor. Günlerdir tek istediğim seyahat sarsıntısından kurtulmaktı, ama bu yanlış hissettiriyor. Sanki bu yiyeceği bırakmamız gerekirken almışız gibi.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, "Ölülerin artık bu dünyadaki şeylere ihtiyacı yok" diyor.

"Ama dünyanın ölümlere büyük bir faydası var."

Ölümler bizi teşvik eder. Yaşamak için. İntikam almak için. Onurlandırmak için. Yas tutmaya. Ölümler sayesinde yaşarız.

Yapışkan yumruyu yutuyorum. "Sevgili kocamın beni neden öldürmek istediğini hiç sormadım."

Kendi yemeğinden bir ısırık daha koparmadan önce duraksıyor.
"Herhangi bir cevap yardımcı olacak mı?"

Bunu düşündüm. "Hayır."

"O zaman belki de sorunun bir önemi yoktur."

Belki de öyle değildir. Belki de bir parçam hep Tyndall'ın böyle bir şey yapmasını bekliyordu. Sonuçta amacıma hizmet ettim. Ölü olarak onun için çok daha değerli olurdum.

"Peki ya sen?" diye sordum. "İşi sana o verdi. İşi tamamlamamana müsamaha göstermeyecektir. Yoksa sık sık tehdit etmekten hoşlandığın gibi beni bıçaklamaya devam mı edeceksin?"

Çiğnemeye devam ediyor ve çenesindeki kasların nasıl hareket ettiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. "Uğraşmamız gereken başka sorunlar var."

Derin bir nefes aldım. "Evet. Var."

İşimiz bittiğinde yuvamızdan ayrılırız, ilerlerken arkamızda yakılmış köyü bırakırız. Gerçi bugün, suikastçı her zamankinden çok daha erken yoruldu. Hareketsiz kaldığımızda güneşin parlamasına daha birkaç saat var. Aniden durup, arabanın direksiyonunu çekince kendimi karın içine düşmekten zor kurtardım.

Tökezlerken gölgeler uzaklaşıyor.

Durduğumuz dağın eteklerindeki bir kayaya yaslanarak dengesini sağlıyor. Çok iyi bildiğim çıplak, karlı bir dağ. diğ er tarafta Highbell Kalesi var.

Neredeyse eve geldim.

Elleri donmuş kayayı kavradığı yerde titreyerek kürek çekmeye devam ediyor. "Suikastçı mı?" İleriye doğru bir adım atarak tereddütle soruyorum.

"Ben iyiyim," diye tersliyor.

Ses tonu beni sinirlendiriyor ve geçmişte olsa, karşılık olarak uzaklaşır ya da kaba bir şey söyledim, ancak son birkaç gündür sözlerini ölçmeyi ve ruh halinin kökenini belirlemeyi öğrendim.

Bir adım daha yaklaşıyorum, ağır nefes alışını duyuyorum, omurgasındaki sarsıntıyı izliyorum. Yüzünü göremiyorum, neredeyse hiç göremiyorum. Yavaşça, çok yavaşça, sanki vahşi bir köpeği sevmek için elimi uzatıyormuşum gibi, uzanıyorum ve çekiştirmeye başlıyorum kapüşonunu.

Ve mucizevi bir şekilde, vahşi köpek geri dönüp beni ısırıyor. Başlığın düşmesine izin verdi.

Cildini bir ter tabakası kaplıyor, daha fazlası sakalında boncuklanıyor. Siyah kaşları gerginlikle dolu, kaşlarının arasında bir çatıklık var ve

Dudakları yüzünü buruşturacak kadar incelmış. Yüzünün her santimetresinde yorgunluğu görebiliyorum, omuzlarına döküldüğünü ve uzuvlarından sarktığını görebiliyorum.

O ışık dilimleriyle karanlık gözler bana doğru titriyor ve bakışlarımı esir alıyor.

"İyi bakıyor musun?" diye tükürüyor bana, sanki yüzündeki bakışlarıma daha fazla dayanamıyormuş gibi ve bu beni kesiyor. Bunu aştığımızı sanmıştım ama içindeki bu kökleşmiş kırılganlık hala çok fazla. "Bu yüzden kapüşonumu çıkarmıyorum, bu yüzden insanlar bana Hood diyor. Onlar pek yaratıcı."

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve geri çekiliyorum. "Oh, kapa çeneni. Sana bakmayı sevdiğimi zaten söyledim. *Bakmıyorum, bakıyorum.*"

Bir homurtu çıkarıyor, ancak ifadesindeki hırçınlık kaybolmuş gibi görünüyor. "*Bakmak mı?*"

"Evet," diye cevap veriyorum alaycı bir şekilde. "İnsan birine bakmak istediğinde böyle yapar. Ve sana kesinlikle Hood demeyeceğim, çünkü yüzünü örtmenden nefret ediyorum. Peki sana sadece adınla hitap etmeme ne dersin? Yoksa suikastçı demeye devam mı etmeliyim?"

Duraklıyor, şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Sonra sesi düştü. "Benim adım Dommik."

Bunu söyleme şekli sanki çok uzun zamandır vermiyormuş gibi hissettiriyor.

Ama yine de *bana* verdi.

Bir an birbirimizi izliyoruz ve kalp atışlarım kaburgalarımın altında takırdıyor, ürküyor ve patlıyor gibi hissediyorum.

"Artık adımı duydunuz, yüzümü gördünüz ve zayıfladığımı biliyorsunuz. Olabileceğim en savunmasız durumdayım," diyor sessizce. İşaretle.

"Ve?"

"Ve... hançerin nerede olduğunu biliyorsun. Bıçağı kemerimden kavrayabilir ve boğazıma doğru sürükleyebilirsiniz."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Gölge ve ışıkla seyahat ediyorsun. Kimsenin haberi olmadan her yerde ortaya çıkabilirsin. Bunu denemek bile aptallık olur."

Hafifçe dönüyor, pelerinini değiştiriyor ve gözlerim otomatik olarak hançerin durduğu yere kayıyor. Nabzım hızlanıyor.

"Hadi, Queenie," diye mırıldanıyor. "Yap hadi."

Elim kendi iradesiyle uzanıyor, su toplamış parmaklarım deri kaplı kabzanın etrafını sarıyor. Dommik beni durdurmak için hiçbir şey

yapmıyor. Çünkü

Nedense sırtımdan aşağı bir heyecan iniyor.

"Bunu hissediyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Şiddet farklı bir güç türüdür ve buna sahip olmak için büyüye ihtiyacınız yoktur."

Kabzayı daha sıkı kavriyorum. Kılıcı kınından bir santim dışarı kaldırıyorum. Ama bileğim kalçasına çarpıyor ve o da doğrulup kalın kalçasını benimkilerin arasına sokuyor.

Ama uzaklaşmıyorum.

"Büyü gerektirmeyen pek çok şeyde güç vardır," diye mırıldanıyor.

Sertçe yutkunuyorum.

Bıçağı kaldırın.

Metal, güneş ışığında parlıyor ve boynuna bastırduğымda keskin kenarlarına telaş parçaları düşüyor. Hâlâ beni etkisiz hale getirmek için bir hamle yapmıyor ve merak ediyorum.

Yaşamak için öldüren bir kişi ölmek ister mi?

Nedense bu düşünce midemi bulandırıyor. Hançeri hızla indiriyorum ve bir çırpıda kılıfına geri sokuyorum. Bu alay birkaç saniye önceki kadar heyecan verici değil.

"Sanırım dün onu yeterince uzun süre tuttum," diyorum. "Sana karşı düzgün bir şekilde kullanabilmem için kabarcıklarımın iyileşmesi gerekecek."

Kuru, hırıltılı bir kıkırdama çıkarıyor, ama elleri kalçalarımaya geliyor ve olduğum yerde donup kalıyorum, gözlerim yüzüne fırlıyor.

"Teklifimi kabul edeceğini düşünmüştüm," diyor parmaklarını içeri sokarak.

Ağzım kurudu. Bir an için zihnim karmakarışık oluyor, başka bir şeyden bahsettiğini hayal ediyorum. Farklı bir tekliften. Tüm odağım onun ısıtıcı dokunuşuna odaklanmış durumda, sanki buza karşı tutulan bir alev gibi.

Beni erittiğini hissedebiliyorum.

"Belki başka bir zaman," diye cevap veriyorum ama ses tonumu istediğim kadar kibar yapamıyorum. Bu da sinir bozucu. Soğuk davranmakta her zaman çok iyiydim.

"Şimdi oturacak mısın, yoksa bayılana kadar orada kambur durmayı mı tercih edersin?"

Alay ediyor. "Yıkılmayacağım. Ayrıca," diye ekliyor, yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Şu anda oldukça iyi bir tutuşum var."

Tutuşu içimi yakıyor. Bundan hoşlanmamalıyım. Ama kesinlikle *hoşlanmıyorum*. "Ben bir kraliçeyim, el değil. Yani eğer..."

Dommik sırtıyor ve karnım gülünç bir şekilde dönüyor. "Elbette, Queenie."

"Malina," diyorum ona kararlı bir şekilde, çünkü dudaklarından dökülüştünü sevdiğimi fark ettim.

"Malina," diye tekrarlıyor ve büyük bir İlahi ürperti kollarıma yayılıyor.

Onun

Başparmaklarım, ne olduğunu anladığım baş döndürücü, uyuşturucu bir an boyunca belimin üzerinde aşağı yukarı geziniyor.

Tehlikeli.

Kalçası hâlâ iki bacağımın arasında ve o kadar uzun ki neredeyse bacağıma yaslanmış durumdayım. Fiziksel olarak çok basit olurdu, bacağına doğru sallanmak ve onun yakmaya başladığı ateşi yükseltmek. Gerçekçi olmak gerekirse, bu çok karmaşık olurdu.

Belki de kafamın içinde dönüp duran bu düşünceleri görebiliyordur, Çünkü "Eğer gerçekten elim olmak istemiyorsan, neden çekip gitmedin?" diyor.

"İlk dokunan sen olduğun için geri çekilmesi gereken kişi sensin."

Bırakmıyor. Onun yerine kalçasını kaldırıyor, sadece bir santim. Tüm bedenimi sarsan bir santim. Sert vücudu *tam* orada.

Karanlık, tehlikeli ve benekli ışıklı gözleri içime dalıyor. Elimi uzatıp dudaklarının etrafındaki pigmentli derinin izini sürmek için kaşınıyorum. Elimi giysisinin altından geçirip çıplak göğsüne dayamak, sıcaklığını daha fazla içime çekmek istiyorum.

Bu yanlış. Tamamen, tamamen yanlış. Beni öldürmesi gerekiyordu. Belki hâlâ öyle olacak, ama bu tehlike her şeyi daha da tatlı kılıyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Yanlış ve İstek, bir kapının iki tarafındaki karşıt vuruşlar gibi içimde çınıyor. Hangi taraf açılacak?

Karar vermem için bana bolca zaman tanıyarak başını yavaşça eğiyor. Artık titremiyor. Yorgunluğu yerini içimde bir şeyleri uyandıran ateşli bir açlığa bırakmış gibi görünüyor. Göğsümdeki bir buz parçasının daha kırılmasına neden oluyor.

Ağzını ağzıma dayamadan hemen önce başımı aniden çeviriyorum, panik kaburgalarımın aşağı akıyor ve ciğerlerime işliyor. "Ben... Ben tanrıların gözünde hâlâ evliyim."

Dondu kaldı.

Utanç ve pişmanlık içime çöktü. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

İstedim ki

Beni öpmesini. *Umutsuzca* istedim ve sorun da burada yatıyor, çünkü

bu çaresizlik son derece korkutucu geliyor. Yine de keşke kelimeleri geri alabilsem, azı dişlerimin arasından geçirip toz haline getirebilsem.

"Evlî mi?" diye tıslıyor. "Beni seni *öldürmem* için tuttu."

"Evet, pek de sevgi dolu bir evlilik değil."

Alay ediyor. "Şimdi bana soğuk davranma Queenie. Sadece itiraf et. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bunu kabul etmeyeceğim," diye kestirip atıyorum, ona bakmayı reddediyorum, onun yerine bakışlarımı dağın yamacına dikiyorum.

"İlginç bir kelime seçimi. Soruya cevap vermedin, değil mi?"

Hâlâ bana tutunduğu gözümünden kaçmıyor ve geri çekilmek için hiçbir şey yapmıyorum. Bacaklarım hafifçe ayrılıyor, kalçalarım hâlâ ona doğru dönük. Eğer tek bir adım atacak olsam, vücutlarımız tamamen aynı hizada olacak...

"İtiraf et..." Sözleri tam kulağımın dibinde, sıcak nefesi beyaz saçlarımı karıştırıyor. "Bahse girerim elimi eteğinin altından geçirsem, Soğuk Kraliçe'nin kalçalarının arasında o kadar da soğuk olmadığını görürdüm."

Beni öne doğru çekiyor, boğazımdan bir nefes kopuyor, dudaklarım şokla ayrılırken başım ona doğru eğiliyor. Şok... ve bir arzu dalgası.

Bir eli aşağıya iniyor ve aniden beni *tam* göbeğimden kavırıyor, kat kat giysilerim onun dokunuşuyla toparlanıyor. Yasak bir inilti dudaklarımdan süzülüyor ve ağzı yırtıcı bir sırtışıyla kıvrılıyor.

"Klitorisinde muhtaç bir zonklama olduğunu, bu amcığın sıcaktan kavrulduğunu, parmaklarımı içine sokmam için can attığını kabul et."

Nefes nefese olmama rağmen meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Değil, *suikastçı*."

Karanlık bir kahkaha atıyor, içimde bir heyecan titreşimi yaratıyor, vücudum sadece

söylediği gibi. "Kibirlenmene ve pençelerini göstermene bayılıyorum. Bu bende seni domaltma ve bir çentik aşağı çekme isteği uyandırıyor."

Bu görüntü hemen aklıma geliyor ve boğazımda bir sızının yükselmesine neden oluyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söylemeye devam et," diyor, dişleri sevinçle parlıyor. "*Hoşuma gidiyor*. Bu

bana hedeflerimden birinin peşinde olduğumu hatırlatıyor. Ve biliyor musun *neden* kovalamacayı sevdiğimi?" Ağzını boynuma sürüyor ve biliyorum ki Sakalının kaba tüyleri narin tenimde izler bırakacak, ama bunu da sevdiğimi fark ettim. "Kanımı ısıtıyor. Hedefime sataşmak istiyorum. için

Bıçağım onlara batmadan önce avı daha da uzağa çek." O
Bıçak kelimesini iki parmağını bana *geçirerek* noktılıyor.

Nefesim kesiliyor. Arzu kabarıyor, kalçalarım daha fazla dokunuş aramak için öne doğru düşerken titriyor, elimde olmayan bir şeye uzanıyor.

Sonra aniden beni bırakıyor ve bu sefer sallanan ve nefes nefese kalan ben oluyorum, şok içinde arkasından bakıyorum. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese soruyorum.

Yürümeye başlar, ancak omzunun üzerinden "Hâlâ evlisin, değil mi?" diye sorar.

Ağzım açık kaldı.

"Oturacak mısın Queenie? Yoksa bayılana kadar orada kambur durmayı mı tercih edersin?"

Çekilmez suikastçı.

Ama yabancı, tuhaf bir şey olur.

Gülümsüyorum.

Ve bunu çok çok uzun zamandır yaptığımı sanmıyorum.

OSRIK

I Sabahı kışlada bir dövüş çemberinde geçirip biraz agresifleştim. İnsanları yumruklamak gerginliğimi azalttı ve sonra askerlerimle birlikte yaptığım eğitim çalışmaları da bazı köşeleri kaldırdı.

Ama yıkanmak ve giyinmek için şatoya döner dönmez her şey keskin açılara dönüşüyor. Tamirci kanadına doğru koridorda yürüdüğümde, bunun altında eziliyorum.

Tam Rissa'nın odasına varmak üzereyken, yükselen sesler duyuyorum ve içeri girmek için kapıyı çekip açtığımda onu çırpınırken buluyorum. Başı sağa sola dönüyor, sırtı yataktan yukarı kalkıyor. Kıyafetleri terden sırlıklam olmuş ve onu tutan üç acemi tamirci var.

Hojat dikişlerini yeniden yapmaya çalışırken.

"Dur! Ona zarar veriyorsun!" Homurdanıyorum.

"Kaptan Osrik, dışarıda beklemeniz gerekiyor!" Hojat diyor. Sikerim böyle işi.

Acemileri itip kenara çekiyorum, böylece Rissa'nın gitmesine izin veriyorlar. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sarı Çan. Kıpırdama."

Dişlerini o kadar sıkı ki çenesini kıracak diye korkuyorum. "Neden bu kadar ateşli?"

"Ateşi var," diyor Hojat. "Yarası..."

Doğruluyorum, ellerim yanlarıma düşüyor. Rissa arkasına yaslanmış, uykusunda inliyor.

"Bir bakayım."

Tamirci tereddüt eder. "Kaptan..."

"Bırak. Ben. Görmeme izin ver."

Hojat bir an duraksar ama sonra öne uzanır ve bir kenara çeker. Geceliğinin düğmeli kısmı yarayı ortaya çıkarıyor. İçimden bir nefes tıslıyor. Dikişlerin etrafındaki deri şişmiş ve kızarmış. İçinden bulanık bir irin sızıyor ve hâlâ pürüzlü deriye saplanmış olan dikişler kanla kabuk bağlamış durumda.

"Enfeksiyon kapmış,"
diyorum kalın bir sesle. "Evet,
öyle."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu nasıl olabilir?"

Hojat'ın yüzü asıktır. "Çok gayretli davrandım Kaptan ama yarası çok
derin ve çok ağır. Enfeksiyonu bu kadar uzun süre önleyebildiğimiz için
şanslıyız."

"İyileşiyor olmalı!"

Gözleri acemilerine kayıyor ve tek kelime etmeden odadan sıvıştıklarını
duyuyorum. Yalnız kaldığımızda, "Kaptan, kendinizi hazırlamanızı
istiyorum." diyor.

Omuzlarım savunmaya geçti. "Ne için?" "Leydi
Rissa'nın ölümü için."

Gözlerimde içimi yakan bir ateşle ona bakıyorum. "Hayır. Bunu kabul
etmiyorum."

"O zaman inkar ediyorsun ve bu daha da kötü."

Yüzündeki ifadeye dayanamıyorum. Hiç istemediğim yufka yürekli bir
sempati. Dişlerim gıcırıyor, midemdeki o öfkeli yanma derimi yırtmakla
tehdit ediyor. "Düzelt onu!"

"Deniyorum-"

"Sen bizim onarıcımızsın, o yüzden
onu onar!" Rissa yine inliyor.

"O kadar basit değil," diyor Hojat sessizce, sanki o sesini alçaltırsa benim
de alçalacağımı düşünüyor. O sakın olursa ben de sakın olacağım.

Ama vücudu enfeksiyonla doluyken ve haftalardır aklı başında değilken
nasıl sakın olabilirim ki? "Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Elimden geleni
yapmaya devam edeceğim. Ve şu anda bu, Leydi Rissa'nın yarasını
temizlemeyi ve dikişlerini değiştirmeyi bitirmem gerektiği anlamına geliyor,
böylece ateşini düşürmeye ve ona biraz sıvı vermeye çalışabilirim. Bunu
yapmama izin vermelisiniz."

Kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi adım atmaya başladım, ellerimi
saçlarımda gezdirirken neredeyse saçlarımı yolacaktım. "O ölemez."

"Biz ölümlüler bunu kontrol edemeyiz, Kaptan."

Bu odayı taş taş sökmek ve lanet olası dağa çarptırmak istiyorum. Bunun
yerine dönüp dışarı çıkıyorum ve neredeyse bir kadını ezecektim.
Acemilerden biri olmadığı çok açık, çünkü hepsi tamirci cübbesi giyiyor ve
o daha çok bir eyer gibi giyinmiş.

Bir adım geri atıyor ve sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.
"Rissa'yı arıyorum, burada mı?"

"Kimsin sen?" Havlıyorum.

Mavi gözlerini kısar. "Ben Polly. Eyer evindeki askerlerden birinden onun yaralandığını duydum."

Tamam. Polly. Rissa'nın çiyden inerken ilgilendiği eyer. Rissa'ya pislikmiş gibi davranan Polly.

Odaya girmek için hamle yaptı ama ben yolunu kestim. "Burada sana ihtiyaç yok. Rissa'nın icabına bakılıyor."

Polly meydan okurcasına kollarını kavuşturur. "Ben onun arkadaşımı ve onu görmek istiyorum."

Ona bakıyorum. "Artık kafan iyi değil sanırım?" Öfke yüzüne yayılıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben onun lanet olası arkadaşım. Ve benim iznim olmadan onunla görüşemezsin."

Yüzü geriliyor, gözleri bana dik dik bakıyor. "Sadece ona sor! Beni görmek isteyecektir."

"Ona soramıyorum çünkü uyanamıyor!"

Polly'nin gözleri irileşiyor, sanki lanet bir kanalizasyonun tıpasını çekmişim gibi içinden öfke sızıyor. Sonra sulanıyor, dışarı sızmaya hazır hale geliyorlar. "Nasıl... ne kadar kötü?" diye soruyor kararsızca, kolları iki yanına düşüyor.

"Kız ölebilir. Durum bu. Duymak istediğin bu mu?" Hırladım.

İrkildi.

"*Lütfen*," diyor, sesi artık sessiz ve yalvaran bir tonda. "Onu görmeme izin verin. Buna ihtiyacım var."

Hayır diyeceğimi anlayınca uzanıp elimi tutuyor. "*Lütfen*," diye tekrar yalvardı. "Yapmadığımı biliyorum..." Hemen bir damla gözyaşını siler. "Hastayken yanımda oturdu. İyiliğinin karşılığını vermeme izin ver."

Hayır demek istiyorum. Belki de buraya gelirken Rissa'ya çok kötü davrandığı için onu cezalandırmak istediğimden. Ya da belki sadece bir pislik olduğum için. Ama bu benimle ilgili değil.

"Peki," diye homurdanıyorum ve yüzüne yayılan rahatlamayı izliyorum. "Ama bunu hak ettiğin için değil. Çünkü *o hak ediyor*."

Polly başını sallar. "Teşekkür ederim."

Kenara çekiliyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden odaya giriyor. Bir saniye orada duruyorum ve sonra acemilerin koridordan geri döndüklerini görüyorum, ellerinde Rissa için malzemeler var. İçlerinden birini durduruyorum. "Yedek bir iğneye ihtiyacım var ve iplik."

Kadın merakla bana bakıyor ama onları bana veriyor. Sonra dönüp aşağıya iniyorum.

Zindanları ziyaret etme zamanı.

Hücreye indiğimde Manu paletin üzerinde yatıyor ve tavana bakıyor. Yerdeki boş kâseye ve su testisine bakıyorum. Manu'nun Menders dün Rissa'ya biraz sıvı vermeyi başardı, bu da Manu'nun da sıvı aldığı anlamına geliyor.

Şanslı adam.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz oturur pozisyona geçiyor. Yeleği açık, tuniği bol. Giysileri kirli, saçları yağlı, gözleri kan çanağı. İlk geldiğinden beri buraya gelmemiştim. Korku içinde yuvarlanmasına izin vermek istedim. Çaresiz hissetmesini istedim.

Çünkü ben de aynen böyle hissediyorum.

Rissa'yı iyileştiremiyorum. Ona ne kadar emir veririmsem vereyim, Hojat'a ne kadar emir veririmsem vereyim, iyileşmiyor. Gözlerini açmıyor.

Ve şimdi.

Yumruklarımı sıktım ve Second'ın adamlarını gizlice içeri sokmaktan sorumlu adama baktım. İçlerinden biri Rissa'yı göğsünden bıçakladığı için. Üst katta ateşi yükselmiş ve kanı enfekte olmuş halde yattığı için.

"Uzan."

Bana temkinli bir şekilde baktı. "Dönmenizin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım, Kaptan." Durakladı. "O nasıl?"

"Boynunu kırıp acılarına son vereyim diye ölmesini mi umuyorsun?" Hırladım.

"Hayır. Ben..." Yüz ifadesinden bir şey geçti. "Onun incinmesini istememişim. Auren'i Conflux'a götürmek için kız kardeşimin bana ihtiyacı vardı. Diğer kadın sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Rissa. *Diğer lanet* kadın Rissa."

"Rissa." Sanki tadına bakıyormuş gibi söylüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Onun lanet adını söyleme."

"Ona hanımefendi dememi istemiyorsun. Ona ismiyle hitap etmemi istemiyorsun. Ne istiyorsunuz, Kaptan?"

"Onun *ölmemesini* istiyorum!"

İtiraf içimden bir kükreme gibi çıkıyor. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Öfkem arkamda sürüklenen bir ceset. Beni aşağı çekiyor. Kokusuyla burnumu tıkıyor. Ölüm beni çevreliyor.

"Ölüyor mu? Ölüyor mu?" Manu dikkatle sorar.

Bu soru bende yumruğumu duvara savurma isteği uyandırıyor. Onun yerine yatağının ayağına tekme atarak neredeyse düşmesine neden oluyorum. "Sırt üstü yat."

Bunu gerçekten yapmasına biraz şaşırdım.

Biraz da hayal kırıklığına uğradım. Bir kavga çıkmasını umuyordum çünkü bastırılmış öfke bir yere gitmek istiyor ve ben de hıncımı ondan çıkarmak istiyorum.

O uzandığında cebimdeki keseden iğneyi ve ipliği çıkarıyorum. "Bugün şanslı günün. Rissa'ya yeni dikişler atılıyor. Sen de dikiş attıracaksın."

Tek kelime etmiyor ama yakasını geri çektiğimde irkiliyor. Sonra öfkeli gözlerim yarasından yüzüne doğru kayıyor.

Burada kendi sidiği ve boku içinde, ıslak hava ve kasvetli ışık altında. Bir sıçan gibi yerdeki artıkları yiyor, tabii bir şey bulabilirse. Burada yarasına bakacak kimse yok ve bir şekilde *iyileşiyor*. Hiç kimse olmadan ilaçları ya da merhemleri yok. Temiz bezleri bile yok.

Bu sırada Rissa yukarıda, Dördüncü Krallık'taki en iyi tamircinin yanında, gece gündüz bakım altında, en iyi ilaçları alıyor ve mükemmel bir şekilde temiz tutuluyor ve *ölüyor*.

Bu nasıl doğru olabilir? Bu nasıl *adil olabilir*?

İğneyi kabuk bağlamış derisine batırdım. Sertçe. İğneyi geçirmeye başlıyorum, onu kanatıyorum, kalın ipi sıkı ilmekler ve özensiz kesikler halinde çekiştiriyorum. Derisi kanıyor ve geriliyor, yanlış açılarla geriliyor ve her acı sesi çıkardığında bir tür intikam hissetmem gerekiyor, ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Bu çaresiz öfkeden başka bir şey yok.

Çaresiz hissetmeyi sevmiyorum. Başkalarının da böyle hissetmesini sağlamam gerekiyordu. Lanet olası bir paralı askerdim. Onlarla aynı odada bulunarak erkeklerin altlarına işemelerini sağladım. Çaresiz olan ben olmamalıyım.

Yarayı kaba, acı verici bir çaprazlamayla dikmeye devam ediyorum. Derisinin derinliklerine girmeye devam ediyorum ve onu deldiğim tüm farklı noktalardan kan akmasını sağlayarak olabildiğince sıkı çekiyorum.

"Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor pislik. "Kesinlikle iyi hissettiriyor," diye yalan söyledim.

Bir dikiş daha atıyorum. Bir ürkme daha.

"Hayır, değil," diyor Manu sessizce ve daha fazla aptalca şey söyleyemesin diye ağzına bir yumruk atmak istiyorum.

Bıçaklamaya devam ederken gözlerini yüzümde hissediyorum. İplik. Çek.

Dişlerini acıyla sıkarak, "Özür dilerim. Ona olanlar için. Ve bunu hak ediyorum. Hepsini."

Elim duraklıyor. Bakışlarım sızan kana takıldı.

"Ben bu şehit saçmalıklarına kanmam."

Acı bir kahkaha atar. "Ben şehit değilim, Kaptan. Ben sadece hatalı olduğumu kabul edebilen bir adamım ve ben hatalıydım."

Tekrar bıçakladım. Diğer deliğe o kadar yakın ki dikişi bozuyor. "Bu seni kurtarmayacak."

"Biliyorum," diyor kararlılıkla. "O

zaman neden zahmet ediyorsun?"

Omuz silkerek diğer omzunu kaldırıyor. "Kız kardeşim beni önemseyen tek ailemdi. Ben sihirsiz doğmuşum. Ailemin gözünde bu benim ilk hatamdı. İkinci hatam başka bir adamla evlenmek oldu. Babam *bunu* pek hoş karşılamadı çünkü varisler doğurabilecek bir kadına bağlanmamı istiyordu. Üçüncü hatam ise Kaila'nın iğrenç bir taliple evlendirilmesine seyirci kalmak ve müdahale etmemek oldu."

"Sence umurumda mı?"

"Hayır, ama Kaila her zaman umursadı. Kraliçe olduğunda hâlâ benimle ilgileniyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattığımda bile bana güvenmeye devam etti. Onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ettim. Ona her zaman güveneceğime, her dediğini yapacağıma. gerekli."

"Evet, Auren'i kaçırıp ölüme göndermek gibi."

Yüzünü buruşturuyor. "Kız kardeşime körü körüne sadakat yemini ettim.

Kişisel bir şey değildi."

"Eğer sadakat adına görmezden geliyorsanız, o zaman görmeyi hak etmiyorsunuz demektir."

Manu sessizleşiyor.

Sadakatin ne olduğunu biliyorum. Ben Gazap'a sadığım. Rip'e sadığım. Hepimiz, her birimiz, boktan şeyler yaptık. Ama bakmak zorunda kalmamak için *asla* kafamı çevirmedi. Her zaman doğrudan izledim. Eğer bir şey yapacaksan

yüzüne baksanız iyi edersiniz. Çünkü eğer yapamıyorsanız, o zaman bunu yapmamanız gerektiğini biliyorsunuz demektir.

"Bunu yine yaparsın," diyorum çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. "Başka türlü davranma."

Aslında omuz silkecek kadar dürüst. "Auren'i seviyorum. Ama kız kardeşimi seviyorum.

Yapılması gerekiyordu, ben de yaptım."

"Ve masum bir kadın bu yüzden ölecek. Sen izlerken Auren de neredeyse

ölüyordu."

Yüzü solgunlaştı. "Buna inanamayacağınız kadar pişmanım."

Başımı sallıyorum, iğneyi ona tekrar saplamak için kaldırıyorum ama duruyorum. Birdenbire artık bunu yapmak istemedim. Burada olmak istemiyorum. Onu dinlemek istemiyorum. Bir hırıltıyla iğneyi çekip çıkarıyorum ve gevşek ipliği sallanmaya bırakıyorum, kan akıntılarından birine takılıyor. İğneyi cebimdeki poşete geri sokuyorum ve hücre kapısına doğru ilerliyorum.

"Auren," dedi Manu birden. "O iyi mi?"

"Sen de onu umursamıyorsun," diye hırslıyorum, kendimi daha da gergin hissediyorum.

"Maalesef var," diye cevaplıyor Manu buruk bir gülümsemeye. "Sorun da bu zaten. Umursamasaydım her şey çok daha kolay olurdu. Sanırım bunu en iyi siz anlarsınız Kaptan."

Hiçbir şey söylemeden ona ters ters baktım. Sonra dönüp hücre kapısından çıkarken yemek tepsisini tekmeliyorum. Onu tekrar kilitledikten sonra, buraya ilk girdiğim andan daha iyi hissetmeden, tepinerek uzaklaşıyorum. Daha da *kötü* hissediyorum.

Çünkü o haklı. Umursamasaydım her şey çok daha kolay olurdu.

Ama çevrenin boktanlığına rağmen yerden yükselen bir Sarı Çan buldum ve onu alıp saklamak istediğime karar verdiğim anda mahvoldum. Ona değer verdiğim için mahvoldum.

Ve şimdi duramıyorum.

Ben duramam, o da devam edemez. O zaman ne anlamı var ki?

AUREN

"S" tay aşığı."

Wick'in ağzından çıkan emir, sessiz olmasına rağmen yüksek sesle söylenmiş gibi görünüyor.

Hareket edeceğimden korkuyormuş gibi kolumu tutuyor ama kesinlikle hareketsiz kalmamız gerektiğini biliyorum.

Orman, zar zor görebildiğimiz kalın gri bir sisle örtülü, zemin ıslak ve çalılıklarla yoğun. Karnımın üzerine yatmış, ellerimi çamura ve çimenlere dayamış, sisin içinden bakıyorum.

Önümüzde yüzlerce Taş Kılıç yürüyor.

Her adımlarının tünemiş uzuvlarımda yankılandığını hissedebiliyorum. Boğuk konuşmaları nemin içinde hapsolmuş, mırıldandıkları kelimeleri çözemiyorum. Bir oyun parkurundan çok daha fazlası olmayan dolambaçlı yollarında ilerliyorlar ve ben de onların lekeli silüetlerinin alayını ihtiyatla izliyorum.

Etrafımızda, çimenli kulelerin uçlarından fosforlu ışıklar sessizce parlıyor, havayı mavi bir parıltıyla donatıp askerlerin Gölgeler daha da ürkütücü görünüyor.

Burada yetişen dalsız ağaçlar dalgalı çizgiler şeklinde, sanki bir çocuk tüy kalemini alıp kağıdın üzerinde sağa sola savurmuş ve çizgiyi yumuşak kıvrımlarla yere kadar bükmüş gibi. Güneş ışığının çoğu engellenmiştir çünkü her ağacın tepesinden filizlenen tek bir dev yaprak vardır, bir kabuk gibi açılır ve cebinde böceklerin ve kuşların içine uçup durduğu inci gibi çiçekleri tutar.

Burası şimdiye kadar bulunduğum en tuhaf görünümlü orman ve etrafımda çalıların arasına gizlenmiş diğer Vulminler de pusuda bekliyor. Hepimiz tetikte ve sessiziz, on ikimiz bu karanlıkta gizlenmişiz.

Sisin bizi gizlemesine seviniyorum ama hareket edersek ya da ses çıkarırsak fark edileceğiz. Bu yüzden nefeslerimi eşit tutmaya, bedenimi olduğu yerde donup kalmaya zorluyorum.

Yanımda, Wick neredeyse doğanın içine karışmış gibi görünüyor. Sanki saklanmaya, ağaçlar kadar hareketsiz olmaya alışmış gibi. Nem damlacıkları

Çamurlu gözleri çimenlerin arasından bakarken, ağır kaşları konsantrasyonla aşağı doğru çekiliyor.

Sallantılı başlangıcımızdan bu yana aramız düzeldi.

Birlikte seyahat ettiğimiz bir hafta boyunca onu gözlemleyebildim. Asi lideri yaptığı işte iyi görünüyor. Annwyn'i avucunun içi gibi biliyor ve kavgalara balıklama dalmıyor ya da düşünmeden öldürmüyor. Bunun yerine, her hareketini ciddi bir hesaplama ile değerlendiriyor ve diğer Vulminleri kendi güvenliğinin önüne koyuyor gibi görünüyor.

Geisel'den ayrıldıktan sonra grubun geri kalanıyla şehrin dışında buluştuk. O zamandan beri hareket halindeyiz, dışarıda yıldızların altında uyuyor ve her gün onların güvenli evlerinden birine doğru yol alıyoruz.

Ama yolda daha fazla Taş Kılıç'ın varlığı bizi caydırmaya devam ediyor. Sanırım Geisel'de olanların duyulduğunu ve kraliyet muhafızlarının beni aradığını tahmin etmek yanlış olmaz.

Bu asker grubu neredeyse gizlice bize yaklaşıyordu.

Neyse ki gözcümüz onları fark ettiğinde atları dinlendirmek için durmuştuk. Atlarımızı patikadan çıkarmak için sadece birkaç dakikamız vardı ve sonra saklanmak ve izlemek için buraya çömeldik. İzlemek ama müdahale etmemek. Görünmemek. Bunlar Wick'in emirleri.

Ona bakıyorum ve askerlere ufak bir işaret yapıyorum ama o sertçe başını sallıyor ve "*büyü yok*" diyor.

Fark edilmeden gitmek istiyor, kimse nerede olduğumuzu takip edemeden hedefimize ulaşmamızı istiyor, bu yüzden gözden uzakta saklanmak. Yine de bir tehdit bu kadar yakındayken hiçbir şey yapmamak sinir bozucu. Burada toplanmak ve beni arıyor olabilecek düşmanların çamurda kayarak ilerleyişini izlemek zorundayım.

Hayal kırıklığı kanımda kabarcıklar oluşturuyor.

Görünüşe göre, hangi dünyada olursam olayım kralların ve kraliçelerin beni bir tehdit olarak görmesi benim kaderim.

Tek istediğim Slade'i bulmak.

Basit olmalı. Annwyn boyunca seyahat edebilmeli, gökyüzünde bir yırtık arayabilmeliyim. İnsanları sorgulayabilmeliyim ve anlamaya çalışmalıyım

Ona nasıl geri döneceğimi. Annwyn'deki büyü sayesinde bir yolu *olmalı*. Nasıl olduğunu hatırlamasam da birileri bunu daha önce yaptı. Yine de Orea'ya bir kız olarak geldim, bu yüzden bunu tekrar yapmaya kararlıyım. Ama

Buradaki koşullar bunu daha da zorlaştırdı.

İyi tarafı mı? Bu Taş Kılıçlar ve politika işleri karmaşıklştırırsa da, hala seyahat ediyorum, hala yol kat edebiliyorum. Yani arayışında ilerleme kaydediyorum. Bu askerlerin ya da başka birinin beni hedefimden alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Slade'i tanıyorum, o yüzden bana ulaşmaya çalışırken aklını kaçırdığını biliyorum. Onun da benimle aynı huzursuzluğu, aynı şiddetli endişeyi ve öfkeli kararlılığı hissettiğini biliyorum.

Tekrar bir araya gelene kadar hiçbir şey doğru olmayacak.

Avuçlarımda kayganlaşan altına, içinden geçen çürüme çizgilerine bakıyorum. Birbirimizi bulacağız. O zaten benim bir parçam, birden fazla şekilde.

Wick'in eli aniden kolumda gerildiğinde düşüncelerim dağılıyor ve bakışlarımı kaldırıyorum.

Tedirginliğinin kaynağını hemen fark ettim. Taş Kılıçlardan biri patikadan uzaklaştı.

Bu tarafa geliyor.

Sisin içinden zırhının hantal hatlarını, sırtına bağlanmış kılıcın şeklini görebiliyorum. Yere daha sıkı bastırırken nefesim göğsümde sıkışıyor. Grubun geri kalanındaki gerginliğin yoğunlaşan havadan daha yoğun olduğunu hissedebiliyorum.

Muhafız bize doğru yürümeye devam ediyor, otlar dizlerine çarparken adımları çamura batıyor. Kalp atışlarım boğazıma kadar yükseliyor, sisin içinden hareketlerini takip ederken odağım keskinleşiyor. Avuçlarıma daha fazla altın bulaşıyor, çürümüş kökler toprağı kazmaya hazır.

Yaklaşıyor. Yaklaşıyor.

Gözlerim Wick'e kayıyor ama o yine başını sallayarak beklememi söylüyor.

Her bir Vulmin muhtemelen harekete geçmeye hazırdır, grubun sınırları elle tutulur bir düğüm gibi birbirine dolanmaktadır.

Şu anda on adım ötede. Biraz daha yaklaşırsa bizi görecektir.

Yedi adım.

Beş.

Aniden durdu.

Nefes almıyorum ya da göz kırpmıyorum. Eğer bir şey gördüğünü düşündüyse ve daha derinlemesine araştırmak için geldiyse, büyümü onun üzerinde kullanmak zorunda kalacağım. Bundan kaçınmam.

Wick'in eli koluma daha da sert giriyor ama ona bir bakış atıyorum. Altın ellerimin altında toplanıyor, bir su birikintisinde birleşiyor, hazırlanıyor...

Bir sidik akıntısı aniden bir sıçramayla önümüzde yere çarpıyor. Oh.

İçimdeki tüm gerilim boşalıyor ve Wick'in tutuşu gevşiyor. Üzerimize sinen idrar kokusu gözlerimi yaşartacak kadar güçlüyken burnum kırıışıyor. Gardiyan üç adım daha atsa, muhtemelen Wick'in kafasına işeyecek.

Biraz komik olabilir.

Bu düşünceyle kahkahalar boğazımda düğümleniyor ama dudağımı ısırıp kendimi tutuyorum. Muhtemelen bunun için iyi bir zaman değil.

Taş Kılıç *uzun* süre işiyor. O kadar uzun ki neredeyse etkileyici. Yine de üzerime bir damla bile sıçrarsa, bu gerçekten ruh halimi bozacak.

Sonunda akıntı kesiliyor ve neyse ki damlamıyor. Çizmelerini pantolonunun içine sokarken izliyorum ve sonra arkasını dönüyor. Yürüyüp diğerlerine katılıyor, tekrar sıraya girerken bir kez daha dumanların arasında maskeleniyor.

Dudaklarımdan rahat bir nefes akıyor ve Wick'le birbirimize bakıyoruz.

Çok yakındı.

Ben kraliyet muhafızlarının geri kalanını izlerken yerdeki çürümüş altın beklemeye devam ediyor. Güç bana sessiz bir fısıltıyla şarkı söylüyor, sadece benim duyabildiğim sessiz bir melodi gibi.

Sesi seviyorum. Ama Geisel'da yaptığım gibi beni ele geçirmesine izin vermiyorum. Birkaç dakika daha geçtikten sonra son asker de geçiyor ve her şey yeniden sessiz ve hareketsiz hale geliyor. Ancak

Wick

henüz hareket etmemizi işaret ediyor. Pozisyonumu korumaktan vücuduma kramplar giriyor ve kıyafetlerim sıırılsıklam, ama hareket etmemizi işaret etmek için en yumuşak kuş sesini çıkarana kadar bekliyoruz.

Gerinerek kalkıyorum, gergin kaslarımı rahatlatmaya çalışıyorum. Altınımı kurutup tekrar tenime işlemesine izin veriyorum ve sonra grubumuzla birlikte ormanda ilerlemeye başlıyoruz.

Diğer Vulminler bana başlarını sallayarak Wick'le benim onları geçip önden gitmemize izin veriyorlar. Biz yürürken mesafelerini koruyorlar. Aslında, hemen hemen her zaman mesafelerini koruyorlar.

Sahadaki insanlar gibi onlar da beni aynı huşu ile izliyorlar. Çoğunlukla, bana bir tür hürmetle davranıyorlar ve bu da beni ayrı tutuyor.

onlardan. Beni Wick'in yanında başka bir lider olarak görüyor gibiler.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Wick'in de bu konuda ne hissettiğinden emin değilim.

Göz ucuyla onu izlemeye devam ediyorum, halkının bana bakmasının onu rahatsız edip etmediğini anlamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar bir şey görmedim ama onu ifadelerini okuyacak kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden gardımı düşürmüyorum.

Çünkü bir erkeği genellikle tehdit eden şeylerden biri, bir kadın tarafından değiştirilme düşüncesidir.

İsyancılara liderlik etmek *istediğimden* değil, ama bir krallığa da liderlik etmek istemiyorum ve bu, fae monarşisinin beni öldürmeye çalışmasını engellemiyor gibi görünüyor.

Hükümdarlar ölmeme istemeyi bırakabilseler gerçekten harika olurdu.

En azından en güçlü kral benim yanımda. Ne zaman Slade ve ben birbirimizi bulduk, bu Kral Carrick'e *çok* kızacak.

Taş Kral'ın Kral Rot'uma karşı çıkmaya çalıştığını görmek isterdim. Carrick'in hiç şansı yok.

Gurur göğsümde çırpınıyor.

Seni bulacağım, sessizce söz veriyorum.

Kaç şehri ziyaret etmem gerektiği, kaç fae ile konuşmam gerektiği umurumda değil, ona nasıl ulaşacağımı bulacağım.

Kendimi meşgul etmek için bileklerimi sararak büyüünün içimden çıkmasına izin veriyorum. Dereleri manipüle ederek kolumun etrafında örülmelerini sağlıyorum.

Hareketler beni meşgul ediyor, merkezde tutuyor.

Geisel'den bu yana bir hafta geçti, Nenet öldürüleli bir hafta oldu. Bu bitmek bilmeyen seyahat saatleri boyunca sadece Annwyn, Vulmin ya da Wick'le değil, kendimle de baş etmeye çalışıyordum.

Ve Nenet'in bana söylediği şeyi yapıyorum.

Dinliyorum.

Gece gündüz Vulmin'i dinliyorum, onlardan toplayabildiğim her bilgiyi topluyorum. Bu biraz karanlıkta yabancı bir evde yolumu bulmaya benziyor. çünkü her şey yabancı. Bu yüzden kulak misafiri olduğum her konuşmayı, geçtiğimiz her yeni yeri anlamaya ve Annwyn ve Vulmin hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıyorum.

Onları dinlemediğim zamanlarda da *kendimi* dinliyorum.

Ne zaman tek başıma gitme fırsatı bulsam, sihrimi kullanıyorum. Çürümenin içinden mırıldanan yeni baştan çıkarıcı çağrıyı dinliyorum. Bunun altının yıkım dürtüsünden farklı olmadığını keşfettim ve bir kez ustalaştım, bu yüzden ustalaşabilirim

Bu da var. Elimden geldiğince sık pratik yapıyorum, içimden sızmasına izin veriyorum, sadece geri sarmak için. Geisel'de dersimi tekrar öğrendim - ya ben gücümü kontrol ederim ya da o beni kontrol eder.

Ve bir daha hiçbir şeyin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim.

Slade'in büyüünün benimkine nasıl karıştığından emin değilim ama bunun içimde kalan o çürük parçayla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Bu ölümcül, baş döndürücü bir güç ve dizginleri elimde tutmam *gerekiyor*.

Bir şekilde birbirlerine karışmışlar, kendi gücümü her çağırdığımda çürük ortaya çıkıyor. İç içe geçmişler, sanki benim altınım ve onun çürümüşlüğü birmiş gibi.

Ayrı olsak bile ondan bir parçanın yanımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Onun büyüünün benimkiyle örülmüş olması rahatlatıcı bir varlık, sanki bana birbirimizden asla gerçekten kopmayacağımızı hatırlatıyor.

Yürürken başımı yukarı kaldırıp ağaçlardaki boşluklardan gökyüzünün parçalarına bakıyorum. Bu benim değişmez alışkanlığım. Her zaman yukarı bakıyorum. Her zaman bir yırtık arıyorum.

Hep bir tane görmeyi umuyorum.

Wick bana bakıyor, muhtemelen neden bunu yapmaya devam ettiğimi merak ediyor, ama sormuyor ve ben de bilgiyi vermiyorum.

Kıvrımlı koruda ilerlerken sessiziz, belki Taş Kılıçlar kalmıştır diye, ama sorunsuz bir şekilde geri dönüyoruz.

Atlarımız onları sığ bir çukurun etrafında bıraktığımız yerdeler.

Beyaz ağaç gövdelerine karşı sade bir görünümeleri var, renkleri sisi kesiyor. Onları görmek bana her zaman Orea'da değil de Annwyn'de olduğumu hatırlatıyor, çünkü burada çok daha renkli ve eşsizler.

Bindiğim at Blush'in soluk gri saçları ve yanlarından aşağı doğru uzanan opal şeritleri var. Prizma çizgileri aynı zamanda geceleri güzelce parlayan yelesine ve kuyruğuna da işlenmiş.

Wick'in montajı en cesur görüneni. Girdaplar, çizgiler ya da Diğer atlar gibi benekli, sert bloklardan oluşan üçlü bir rengi vardır. Arka tarafları kahverengi, orta tarafları siyah ve ön tarafları kırmızıdır. Ağzı ve yelesi tamamen kırmızıdır, damlayan kanla aynı renktedir.

Biraz itici.

Biz atlarımızın etrafında toplanırken, Wick'in sağ kolu Ludogar yürüyerek yanımıza geliyor. Kurnaz deniz mavisi gözleri ve deniz renginde okyanus spreyi saçları var, kafa derisinde köpüklü bir beyazlık var. Saçları Wick ile aynı tarzda, başının yanları kısa tıraş edilmiş ve ortasında uzun bir şerit var. sağ kulağının üzerinde asılı yapraklar.

Etrafında pek bulunmadım. Biz dinlenirken o sık sık önden gider ya da devriye gezer. Liderin kendisi kadar meşgul ve ciddi görünüyor, her zaman yapacak bir işi var.

Ludogar Wick'in yanında dururken ben atımı okşuyorum. "Bu bizimle aynı yöne giden ikinci grup," diyor sesi kısılmış bir şekilde. "Sence nereye gidiyorlar?"

Wick çamurlu gömleğini siler. "Başkent olmalı."

Ludogar'ın kaşlarını çatıldığını görmek için atımın etrafına bakıyorum. "Ama neden? Oraya dönmek için daha fazla muhafız istediğine dair çok fazla rapor var. Son birkaç aydır neden bu kadar çok asker topladı? Carrick bu kadar çok askerle ne halt ediyor?"

"Oraya vardığımızda öğreneceğiz," diyor Wick ona ve gözlerinin bana kaydığını hissediyorum. Kendimi eyere geri sallarken kulak misafiri değilmişim gibi davranıyorum.

"Bundan hoşlanmadım," diyor Ludogar. "Bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Yapacağız."

Wick'in kararlı cevabı Ludogar'ı tatmin etmiş görünüyor, çünkü erkek başını sallayıp kendi atına doğru yürüyor. Birkaç dakika içinde hepimiz ata bindik, ve Wick bize yol gösteriyor, rotadan çok uzaklaşmadan bizi askerlerden biraz farklı bir yöne yönlendiriyor.

Yanında ilerliyorum, ağaçların ve parlayan otların en kalın kısımlarının etrafında manevralar yapıyorum, bakışlarım yoğun sisi tarıyor. Gömleğim çamurla kaplanmış ve derime sürtünerek kurumaya başlamış. Siliyorum ama daha da fazla bulaşıyor.

Wick bakar ve boğazını temizler. "Güvenli eve Akşam karanlığında," diye beni temin ediyor, yüz ifadesi sempatik görünüyor. "Werrith'e doğru ilerlerken zor bir hafta geçirdiğimizi biliyorum."

"Seyahat beni rahatsız etmiyor," diyorum ona ve bunda ciddiylim. Çünkü Annwyn'i daha fazla görmek... büyümlü bir şey. Sis, Annwyn'i yok etmeye çalışıyormuş gibi hissettirse bile.

Çamura bulanmış olsam bile, buranın ne kadar güzel olduğunu görmek beni boğuyor. Renkler canlı, hava daha tatlı, esintiler daha yumuşak görünüyor. Toprağın kendisi yaşam ve güçle dolup taşıyor. Orea'dan çok farklı.

Wick başını sallıyor ve sessizliğe gömölüyoruz, ki genelde de böyle olur. Aramızdaki şeyler daha pürüzsüz olsa da

Sanki benimle nasıl konuşacağını bilemiyormuş gibi bir gariplik var.

Diğer Vulminler gibi değil, beni saygıdan dolayı ayrı tutuyorlar. Wick bunu yapıyor gibi görünüyor çünkü korunuyor. O beni izliyor, ben de onu izliyorum ve sanki birbirimizin etrafında dans ediyor, birbirimizi anlamaya çalışıyoruz.

Ondan kötü niyetli bir his almıyorum ama kesinlikle henüz ona güvenmiyorum da. Bu yüzden dinlemeye devam edeceğim. Onun hakkında gözlemleyebildiğim her şeyi gözlemlemeye çalışacağım. Yine de, büyük bir isyanın liderinin tedbirli olmak için bir sebebi olduğunu düşünüyorum.

Ama ben de öyle.

Yine de sözünde durdu, çünkü söylediği gibi akşam karanlığında güvenli eve ulaştık.

Sis nihayet dağıldığında, pelerininin içinde bile sıırılsıklam hissediyorum. Orman değişmiş, yerini dallı budaklı ağaçlara bırakmıştı. Keskin yeşil yaprakları ve sert kabuklarıyla daha çok Orea'dakilere benziyorlar ve yerdeki yosunların arasında mor çiçek dalları var.

Atlarımız artık parlamayan güdük otların üzerinde tepiniyor ve karnım açlıktan gurulduyor. Yemek yiyip temizlendikten sonra toprak zeminden başka bir zeminde sızmak için sabırsızlanıyorum.

Ormanlık alanın tam ortasına sıkışmış, yayılmış güvenli eve rastlıyoruz. At nalı şeklinde ve inşa edilmesinin tek amacı ayaklarımızın dibindeki yosunlarla uyumlu dev yeşil kayaların etrafını sarmakmış gibi görünüyor.

Ev tek katlı, çatısı yüksek ağaçlarla rekabet etmek istemiyormuş gibi alçak. Sadece kolum kadar dar pencerelerin ince çıtalarıyla kesintiye uğrayan kıvrımlı gri dış cephe kaplaması içeriği görmeye pek izin vermiyor.

Muhtemelen bir asi evi için iyidir.

Atları, çatısı yivli ve dökülmüş yapraklarla beneklenmiş bir ağıla ve bağlı ahıra bırakıyoruz. Ahırlarda zaten başka atlar var, ayrıca yalıklarda bekleyen yiyecek ve su da var.

Ana eve doğru ilerlediğimizde, ince pencerelerden gelen ışığı görebiliyor ve içeriden gelen sesleri duyabiliyorum.

Bu güvenli evde zaten Vulmin var.

Bakışlarımda sorularla Wick'e bakıyorum, ama o bana bir cevap veriyor
Gözleri omuzlarımdaki pelerine düşmeden önce anlaşılmaz bir bakış attı.
"Kapüşonunu yukarı çek."

Sırtım hemen sertleşti. "Neden?"

"Şimdilik böyle devam et."

Daha fazla soru soramadan dönüp gitmeye başlıyor ve sinirlerim sırtımdan
aşağı sürünen minik ayaklar gibi sıcıyor. Bilinçaltımda
Kurdeleler belime dolanmış, bir an geride kalıp kalmamayı düşündüm ama
sonra kapüşonumu başıma geçirip ilerlemeye başladım.

Üzerimdeki tüm altınları zihnimde listeliyorum. Kol kelepçeleri. Kalın
kemer. Örgümün ucundaki toka. Bileklerimdeki bilezikler. Tüm bu
altınları her ihtimale karşı geceleri kullanmak için elimde tutuyorum.
Böylece güneş battığında ve yeni altın çağıramadığımda bile çaresiz
kalmıyorum.

Bu rahatlatıcı, çünkü şu anda olanlardan hoşlanmıyorum. Kapüşonumu
takmam ve gizlenmem için verilen bu uğursuz emirden hoşlanmıyorum.
Bu lanet olası güvenli evin *güvenli* hissettirmesi gerekiyordu. Sinirden
tüylerim diken diken oluyor ve yürürken Wick'in kafasının arkasına dik dik
bakıyorum.

Kavisli girişe doğru ilerlerken gözlerimi dört açıyorum. Başım sağa
sola sallanıyor ve yarı yarıya birinin bir ağacın arkasından fırlayıp bana
saldırmasını bekliyorum ama kimse saldırmıyor.

Dev kayaların yanından geçiyoruz, yansımalarımız yeşim yüzeylerinde
parıldıyor. Ayaklarımızın dibinde yere saplanmış, alevleri esintide titreyen
parlayan fenerler var. Evin kıvrımının iç ortasında ön kapı yer alıyor ve
hemen üzerindeki alçak saçağa oyulmuş kırık kanatlı bir kuş sembolü var.

Ama bakışlarım orada bizi bekleyen fae'ye takılıyor.

Grubun arka tarafında kalıp erkeğin yaklaştığımızda gülümsemesini
izliyorum. Saçları bir brokoli sapının başı gibi, zümrüt yeşili çiçek
kümeleriyle tutam tutam, gözleri de aynı renk tonuyla eşleşiyor.

"Sizi bu kadar kısa sürede tekrar görmek güzel," diyerek selamlıyor.

Wick onun kolunu sıkıyor. "Kısa sürede haber verdiğim için özür dilerim
Dren."

"Özre gerek yok. Ev zaten her zaman dolu, birkaç tane daha olsa ne olur?"
diye neşeyle soruyor ve dönüp kapıyı açıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *Bu fae bu kadar misafirperver görünüyorsa Wick
neden beni saklanmaya zorluyor?*

Yolu gösteriyor ve grubumuz, içinde en az bir düzine insanın bulunduğu
geniş ve açık bir odaya giriyor. Bazıları uzun banklarda yemek yiyor,
diğerleri

Birkaçı duvarlara yaslanmış, birkaçı zeminin çeşitli yerlerinde uyuyor ve bir grup da kâğıt oynayıp içki içiyor.

Bükülmüş oda, kıvrımlı bir nehrin ortasında duruyormuş gibi hissettiriyor, ancak şöminedeki alevlerden ve duvarlardaki birkaç aplikten parlıyor, sıcak ve loş hissettiriyor. Ayrıca içeride uyumsuz sandalyeler ve kanepeler, kilimler ve yastıklar, banklar ve masalardan oluşan bir mobilya karmaşası var. Hepsi farklı şekil, boyut, renk ve malzemeden yapılmış. Sanki mümkün olduğunca çok insanı ağırlamak için ellerine ne geçerse toplayıp buraya doldurmuşlar gibi.

Grubumuz kümелendikçe, birbirlerini tanıdıkları belli olan birkaç fae selamlaşıyor. Herkesin arkasında kalmaya devam ediyorum, sırtımı duvara veriyorum, tüm hislerim tetikte. Altın bileziklerimi eritiyorum, sıvıyı ellerimde biriktiriyorum, içinde yüzen küçük çürüme çizgileri tenime çarpıyor.

"Her zamankinden daha kalabalık geldik. Breeton Köyü'ndeki onarımı İstedğin gibi. Çok fazla el gerekti. Taş Kılıçlar çok uğraştı," diyor Dren başını sallayarak. "Ama hâlâ bir sürü yerimiz var. Mutfakta yemek var ve uyumak için istediğin boş yeri talep edebilirsin. İstedğin kadar kalabilirsin."

Wick başını sallar ama ona şöyle der: "Bir gece yeterli olacaktır ve umarım ayrıldığımızda hepiniz bizimle gelirsiniz."

Dren şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bakıyor. "Seninle gelmek mi? Neden hepimiz seninle gelelim ki?"

"Çünkü tanrıçalardan daha fazlasını yapma zamanının geldiğine dair bir işaret aldık." Sessiz bir kafa karışıklığı odanın her köşesini kaplıyor. "Ne işareti?"

Wick dikkatle yana kayıyor ve bana doğru dönüyor, grubumuzun geri kalanı da kenara çekiliyor. "Auren?" diye mırıldanıyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırtıyorum, içimde bir huzursuzluk beliriyor.

Ama o

Beklentiyle bana bakmaya devam edince yumuşuyorum ve kapüşonumu geri çekerek düşmesine izin veriyorum.

Bunu yaptığım anda tüm gözler bana dönüyor ve birkaç kişinin nefesini tuttuğunu duyuyorum.

Dren'in gözleri fincan tabağı gibi açılmış, yüzündeki kan çekiliyor. "Ne... O *altın rengi*. Altın gibi bir teni var..."

"Lyäri Ulvêre gibi," diye bitiriyor Wick.

Birisi yere bir şey düşürür ve bir takırtı odayı doldurur. Herkesin yaşadığı şok binlerce parçaya ayrılmış gibi görünüyor.

Dren inanamayarak başını sallar. "Ama o öldü. Küçük altın kız gitmişti. Bu bir çeşit hile mi?"

"Numara yok ve o ölmedi." Wick bana baktı, bir şey Beni izlerken gözlerinde fark edilemeyen bir şey var. "Geri dönüş yolunu buldu."

Odadaki her bakış bana yapışmış, gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyorlar. Uyumakta olan fae'ler bile uyandırıldı, bu yüzden gerçekten *herkesin* tüm dikkati benim üzerimde.

İncelemeden kaynaklanan kızgınlık omuzlarımda gerginlik yaratıyor ve Wick'e bir bakış atıyorum. Kukuletamı kendimi korumak için değil, benden dramatik bir gösteri yapabilsin diye taktırmıştı.

Öfke sırtımı tırmalıyor ve beni sıyrıklarla baş başa bırakıyor. "Auren Turley," diye nefes alıyor Dren. "Bu nasıl olabilir?"

"Kaderler," diye yanıtlıyor Wick, otorite dolu bir ses tonuyla. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Herkes hareketsiz ve tetikte bekler.

Wick'in bakışları her birinin üzerinde geziniyor gibi. "Harekete geçme vaktimiz geldi."

Birkaç fae birbirlerine endişeyle bakıyor. Birkaçı dayanışma içinde başını sallıyor. Dren beyazlaşıyor. "*Harekete geçmek* mi? Ama biz gölgelerde çalışırız, Wick. Vulmin olarak elimizden geleni yaptığımızı biliyorsun ama sorduğun şey..."

Wick elini bana doğru salladı. "Ona bak, Dren. Bu *Lyäri Ulvêre*. Geri döndü ve burada olmasının bir sebebi var. Bizim zamanımız geldi," diyor şiddetle. "Onunla birlikte sonunda bir duruş sergileyebiliriz. Artık gölgeler yok. Şafağı da beraberinde getirdi. Her bir Vulmin onun hikâyesini biliyor. Bizi bir araya getirmeye ve yolumuzu açmaya yardım edecek."

Hırlamamak için dişlerimi gıcırdatıyorum. Wick'in ona katıldığımda ne umduğunu biliyordum ama bir araç ya da dekor gibi muamele görme konusundaki tavrımı açıkça belirtmiştim ve bunu anladığını sanıyordum.

Belli ki bilmiyor.

Yardım etmeyi kabul etmek başka bir şey, rızası olmadan sömürülmek başka bir şey. Elimdeki altın daha da ısınıyor, öfkemle alevleniyor.

"Biz hazırız," diye devam ediyor Wick kararlı bir şekilde, ayaklarını yere sağlam basıyor, omuzlarını geriye atıyor. "Savaşma vakti geldi. Annwyn'i geri alma zamanı. Şimdi herkesin bir araya gelmesine ihtiyacımız var. Kim bize katılacak? Kim gölgelerden çıkıp Annwyn'in yeni şafağını takip etmek mi?"

Sessizlik her fae'nin arasına sıkışıyor. İfadeleri içsel düşüncelerini açığa vuruyor, bakışları hala yüzümde geziniyor. Onlar dolu

Şaşkınlık, onaylanma, beklenti ve bunların hepsi odanın her tarafına yayılıyor. Yanı başımda, Wick'in beklentisinin yere çakılmaya hazır bir şimşek gibi yüklü olduğunu hissedebiliyorum.

Arkada, elinde hâlâ oynadığı kartları tutan biri öne çıkar. "Gölgelerden çıkacağım."

"Ben de," diyor bir başkası.

"Ve ben."

"Ben de yapacağım."

"Lyäri'nin yanında duracağım."

Hepsi teker teker yemin ediyor. Sanki üzerimize yağan, tüm grubu doyuran ve onları canlandıran bir söz damlası gibi. Bana ise başımı suyun üstünde tutmamı zorlaştıran bir ağırlık gibi geliyor.

Dren başını sallıyor, sağanaktan son bir damla daha etrafımızda yoğunlaşıyor. "Pekâlâ," diyor ayık bir sesle. "Werrith Vulmin seninle birlikte."

Asi evinin dışında duruyorum, kollarımı kavuşturmuş, pürüzsüz kayalara yaslanmışım. Küçük olanlardan birkaçının arasına sıkışmışım, önümdeki dar pencereyi izlerken tünemek için mükemmel. İçerideki mutfığa bir bakış atıyor, diğerleriyle birlikte masada oturan Wick'in başının arkasını gösteriyor, siyah saçları sıkı bir örgüyle şekillendirilmiş ve ensesinden bağlanmış.

Bir haftadır birlikte seyahat ediyoruz. Bütün bir hafta ve bir kez bile bana bu gece bize katılmaları için daha fazla Vulmin'i kışkırtma planından bahsetmeye tenezzül etmedi.

Kullanılmış hissediyorum.

Kullanılmış ve tamamen *kızgın*.

Masadan kalkıp mutfaktan çıktığını gördüğümde burada kalıyorum, çünkü bana geleceğini biliyorum.

Birkaç dakika sonra kapının açılıp kapandığını duydum. Çizmeli adımlar duydum. Sonra, karşımda beliriyor. Garip bir sessizlik gecenin havasını bulandırıyor, birbirimize bakarken bizi lekeliyor.

"Daha yemek yemedin."

"Düzenlediğin gösteriyi çiğnemekle meşguldüm," diye karşılık veriyorum.

Çenesindeki bir tik sıcıyor ama öfkeme şaşırmadığını görebiliyorum. Bunu bekliyordu. "Seni görmeleri için onlara ihtiyacım vardı."

"Önce bana sormalıydın," diye çıkıştım. "Orada yaptığın şey iyi *değil*."

Yüz ifadesi kızgınlıkla sertleşiyor. "Sen de bize katıldın Auren. Neye bulaştığını bildiğini sanıyordum."

Ayağa kalkıp kayadan uzaklaşarak onunla karşı karşıya geldim. "Bir sembol olmak ya da kullanılmakla ilgilenmediğimi açıkça belirtmiştim ama bu gece bana tam olarak bunu hissettirdin," diye öfkelen dim. "Sende bir sürü

benimle konuşmak için tüm hafta boyunca fırsatlar. Benimle bu planınız hakkında konuşmak için."

"Yeni Vulmin'le planlarımı tartışmam," diyor sanki mantıksız olan benmişim gibi. "Sana bilgi veremem. Özellikle de bize katılmanı istediğim ilk seferde beni geri çevirmişken."

Gözlerim kısıldı. "Yani ilk sorduğunda Vulmin'e katılma şansına balıklama atlamadım diye göt gibi mi davranıyorsun?"

Öfke yanaklarını kızartır. "Güvenimi kazanmak zorundasın. Tıpkı aramıza katılan diğer herkes gibi."

"Güven iki yönlüdür. Ve eğer bir daha bana sormadan beni bu şekilde kullanırsan, pişman olursun."

Şiddetle bakıyor. "Komik. Bu bir tehdit gibi geldi." "Oh iyi.

Kulakların çalışıyor o zaman."

Aramızdaki gerilim artıyor, saçları kadar kalın ve sıkı örülüyor. Kollarımı önümde kavuşturuyorum, ona bakarken tırnaklarım derimi ısırıyor.

Wick hayal kırıklığıyla bir nefes verdi, gözleri patikanın etrafına yerleştirilmiş kısa fenerlerin alevlerinden parlıyordu. "Siz Lyäri olabilirsiniz ama ben Vulminleri yönetiyorum ve onların çıkarları doğrultusunda hareket etmek zorundayım. Doğru Şimdi, saldırmanız gereken zamanın geldiğini biliyorum. Burada olmanızın bir sebebi var ve bunu herkes görecek. Gelişiniz *duyuldukça -ki duyuluyor-* sonunda herkesin bir araya gelmesini sağlayabilirim. Sadece perde arkasında çalışmak için değil, monarşiye doğrudan karşı çıkmak için."

Sözlerindeki coşku ve inancın yüzünün her çizgisine işlediğini görebiliyorum.

"Onların lideri olarak rolünüze saygı duyuyorum. Saygı *duymadığım* şey, önce bana danışmadan kullanılman. Ben bir araç değilim Wick. Vulmin arkanda sıraya girsin diye öylece durup altın gibi görünmeyeceğim. Eğer yardımımı istiyorsan, bunu benden isteyeceksin."

Geisel'in göz açıcı olaylarından sonra, onun davasına yardım etmek *istiyorum*, ama bu şekilde değil. Ayrıca aptal da değilim. Onunla birlikte yolculuk yapmanın daha iyi olacağını biliyorum.

Slade için Annwyn'i ara. Yalnız seyahat etmek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım.

Bakışlarımız birbirine kilitleniyor, bu irade savaşı sessiz bir çatışmaya dönüşüyor.

"Sadece beni ilgilendiren konularda benimle konuşarak bana saygı gösterin.

Tek istediğim bu. Ben senin düşmanın değilim, Wick."

Sözlerim onu etkisiz hale getirmiş gibi görünüyor ve sonunda silahlanmış bakışlarını bırakıyor. "Düşmanım olmadığını biliyorum."

"O zaman öyle davran."

Bir nefes çeker ve alnındaki gergin çizgi hafifler. "Haklısın. Özür dilerim Auren."

Özrü beni hazırlıksız yakaladı ve ayaklarımın üzerinde kayarken kollarım düştü.

Yorgun bir iç geçiriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Planı bilmek ister misin?"

"Evet."

"Planımız tüm büyük Vulmin evlerinde durmaktı. Taş Kılıçlar'ın en çok varlık gösterdiği şehirlerden kaçınmak, ta ki fark etmeyecek kadar kalabalık olana kadar. Krallığın başkenti Lidya'ya varana kadar giderek daha fazla kişiyi bir araya getirmek. Sonra da Taş Kılıçlar'a meydan okumak.

Kral," diyor bana, gözleri kararlılıkla parlayarak. "Carrick'lere onların rejimine daha fazla katlanmayacağımızı göster. Annwyn'i geri alacağımızı."

Topyekûn savaştan bahsediyor. Başkente yürümek küçük bir şey değil.

Gözleri beklentiyle benimkiler arasında gidip geliyor ama dudaklarım sımsıkı kenetlenmiş durumda.

Tek ses ormanda bir yerlerden gelen hafif cıvıltılar olsa da zihnim onun beklentilerinin yankılarıyla gürültülü.

Sessizliğimi sürdürdüğümde omuzları hafifçe çöküyor. Sönüşünü izliyorum, sadece lider yerine gerçekten o *kişiyi* görmeme izin veriyor. Bana metanetin ardında kim olduğuna dair bir fikir veriyor ve altındaki kırılmalı ve çaresizliği görmeme izin veriyor.

Sesi daha yumuşak bir tona dönüşüyor, gözlerinin derinliklerinde tutkulu bir dürüstlük var. "Bizi öldürüyorlar. Turley sempatizanlarını, Oreanları, onlara karşı çıkmaya cüret eden tüm fae'leri. Ortaya çıkan ilk büyük kıvılcımında çocuklarımız çalınıyor ve monarşi için çalışmaya zorlanıyor. Onlar da

Muhafifler bizi aç bıraktı ve dişlerimize kadar vergilendirdi. Botlarını ensemizde tutup havamızı kesiyorlar. Her yıl daha fazla Fae ve Oreaan ölüyor.

Daha fazla büyümüş ve toprağımız da ölüyor. Bir şeyler *yapmalıyız*,"

diyor, sesi sıkıntılı ve ısrarcı. "Buna karşı durmalıyız. Kim daha iyi

Herkese nasıl yükseleceğini göstermek için kanadı kırık bir kuştan daha iyi kim olabilir? Kim daha iyi

Lyäri Ulvêre'ye karanlığın şafağı durduramayacağını hatırlatmak için mi?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Yardıma ihtiyacımız var Auren. Bu sadece sen olabilirsin."

Sözleri, yıkılan duvarının tuğlaları gibi üstüme yığılıyor; her biri, yalvarışının ağırlığı altında parçalanana kadar hayal kırıklığımın ve belirsizliğimin üzerine yığılıyor.

Uzun bir nefes veriyorum, öfkemin geri kalanı dağılmaya bırakılmış çakıl taşları gibi yuvarlanıyor. "Tamam. Sana yardım edeceğim. Çünkü kontrolcü, baskıcı bir kralın parmağı altında yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye başlıyorum. "Ama birini arıyorum ve o benim önceliğim. Sonsuza kadar burada olacağıma söz veremem. Lydia'ya vardığında yanında olacağıma bile söz veremem. Ama bu arada Vulmin'i birleştirmene yardım edeceğim. Yapabileceğim şey bu."

Nefesini içine çekiyor, bakışlarında şaşkınlık ve yenilenmiş bir iyimserlik parlıyor. "Tamam."

"Ama şu andan itibaren sürpriz yok," diye ekliyorum sözlerime keskin bir ton katarak. "Beni ilgilendiren bir planın varsa, *önce benimle* konuşacaksın."

"Anlaştık," diyor ve elini uzatıyor.

Avuçlarımız buluşuyor ve birbirimize başımızı sallıyoruz, ateşkesimizin ağır anlamı aramızda yerleşiyor.

"Anlaştık."

SLADE

T Dördüncü Krallık'ın birçok nehri altımda kıvrılıyor ve ben de ısıltılı şehrin içinden kıvrılan suların üzerinde uçuyorum. Crest'i Banded Dağı'nın karanlık, devasa şekline doğru yönlendiriyorum. Brackhill'in arkasında duruyor, varlığı gölgeli bir muhafız gibi kalenin üzerinde beliriyor.

Hendek simsiyah kanıyor gibi görünüyor, kalın hendeği kalenin etrafını derinlemesine yarmış. Brackhill'in kendisi mürekkep gibi bir varlık, uzun, pürüzsüz duvarları gecenin içinde parlıyor, sivri kuleleri bir tüy kalem ucu kadar keskin, karanlık gökyüzüne uğursuz bir uyarıyla yazıyor.

Karalama kulelerinin arkasına, kaleye özel giriş kapımın düz çatısına doğru uçuyorum. Crest yere iniyor ve nöbetçi muhafızlar hemen eğilmeye başlıyor. "Majesteleri."

Onlara başımla selam verip attan inmeye başlıyorum ama daha iki ayağımı yere basmadan karşımda çatık kaşlı, öfkeli bir adam beliriyor. Gri saçları ve sakalı dağınık, kahverengi gözleri kan çanağına dönmüş.

"Digby."

"Nerede o?" diye soruyor. "Auren nerede?"

Şimdi eskisinden çok daha iyi görünüyor. Midas'ın elinden yediği dayak vücuduna zarar verdi ama o zamandan beri iyileşti.

En azından dışarıdan.

Yüz ifadesinde, kendi göğsümde hissettiğime benzer bir öfke ve çaresizlik görüyorum.

"O gitti."

Yumruğun geldiğini görüyorum, ama onu savuşturmaya çalışmıyorum bile. Çeneme inen yumruğu memnuniyetle karşılıyorum. Başım yana savruluyor, yüzümde bir acı patlıyor ama bunu *hak ettiğim için hoş karşılıyorum*. Çünkü o

Onun adına Kral Rot'un suratına yumruk atmayı göze alabilecek birinin sadakatini ve sevgisini hak ediyor.

Bana tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdığında, başka bir el dışarı fırlayıp onu yakalıyor ve Digby'yi tekrar vuramadan durduruyor.

"Bu kadar yeter," diye emrediyor Ryatt. "Bir vuruş yaptın ama kardeşimin canına okuyamazsın." Koyu yeşil bakışları bana kayıyor, bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Gerçi bunu zaten başka biri yapmış gibi görünüyor. Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Kardeşim alay ediyor ama konuyu kapatıyor. Dalgakıran'daki dövüşten dolayı hâlâ morarmış ve ağrılıyım, ama acı daha hafif bir sızıya dönüştü, izler soldu.

Digby Ryatt'ın elinden kurtulur ve iterek uzaklaşır. Adam adım atıyor, saklamaya çalışsa da hâlâ hafifçe topallıyor. "Bu senin hatan." Bu suçlamayı, yere düşmüş bir başka darbe gibi üzerime fırlatıyor.

"Öyle değil," diye savunuyor Ryatt. "Sana ne olduğunu anlattım. Slade onu kurtardı. Yapabileceği tek şey buydu."

"Ama o *gitti*. Etrafta gerçekten *yaptığından* emin olacak kimse olmadan onu kurtarmak. Onu korumak için yanında ben olmadan. Yani *bu* onun hatası. O alındı

Onun çatısı altında, onun koruması altında kalırken, onu geri almak yerine, hiçbirimizin gidemeyeceği bir yere itti! Onu kim koruyacak? İyi olduğundan kim emin olacak?" Sesi çatlıyor.

Adam onunla çatlıyor.

Durduramadığı düzensiz bir nefes sızıyor. Ve arkasında O yarıklarda, onun için hissettiği aşılmaz keder ve korkuyu görüyorum. Onun için ne kadar önemli olduğunu görüyorum.

Keşke beni tekrar yumruklasa. "Yeter,

Digby," diyor Ryatt ona.

"Hayır, o haklı," diyorum. "Öfkesi doğru yöne işaret ediyor."

Kardeşim bana ters ters bakıyor ama Digby şüpheli görünüyor. "Ne?" diye soruyorum. "Aynı fikirde olmadığımı mı düşünüyorsun? Onu ne kadar başarısızlığa uğrattığımı fark etmediğimi mi sanıyorsun? *Biliyorum*," diyorum ona, kendimden duyduğum nefretin şiddeti sesimde açıkça belli oluyor. "Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim ve ona ulaşmaya çalışmaktan da vazgeçmeyeceğim."

Dudakları birbirine yapışıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Güzel," diye homurdandıktan sonra dönüp açık çatıya fırlıyor ve spiral merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboluyor.

İkimiz de onun gidişini izliyoruz ve sonra Ryatt iç çekiyor. "Ona söylediğimden beri çok üzgün."

"Daha azını beklemezdim."

Bana bir bakış atıyor ve saçlarını kazıtmış olduğunu fark ediyorum. Çenesi de tıraş edilmiş. Bana daha az, kendisine daha çok benziyor.

Crest'e doğru yürür ama canavar dişlerini gösterince Ryatt durur ve gözlerini devirir. "Kötü bir şey, değil mi? Yine de senin için iyi şeyler yapmış gibi görünüyor."

Crest oflayıp pufluyor ve sonra başını çevirip bana bakıyor. Ben elimi kaldırıp onu sevene kadar eğilip kolumu dürtüyor. Ryatt kıkırdıyor. "Her bir kereste kanadı sana taze et sıçıyormuşsun gibi bakıyor."

Omuz silkiyorum ve hayvanın böğrünü okşuyorum. "Avlanmaya devam et ve sonra Perch'te dinlen. İyi iş çıkardın."

Crest beni bir kez daha dürtüyor ve sonra dönüp havaya sıçırıyor, tüylü kanatlarını açmış, muhtemelen çoktan burnunu kaldırmış ve av aramak için gözlerini kırıştırıyor.

Ağabeyimin bakışlarının yüzümde gezindiğini hissedebiliyorum. Çenemdeki izi göstererek, "İyi bir tane yemesine izin verdin," diyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu hak ettim."

"Ve görünüşe göre bir başkasının daha pek *çok* iyiye ulaşmasına izin vermişsin." "Günler önceydi."

Duraklıyor. "Yardıma oldu mu?" "Biraz, evet."

Gözlerimin, silueti gecenin örtüsüyle yıkanan dağa kaymasına izin veriyorum. "Bu senin suçun değil," diyor Ryatt sonunda. "Auren, Drollard, annemiz..."

Bu senin suçun değil." Hiçbir şey söylemedim.

Birisi bunu iddia etmek istese de istemese de kusur oradadır.

En azından Twig yırtık kapandığında Drollard'da değildi. En azından çocuk burada ve güvende, çünkü ailesi için aynı şeyi söyleyemem.

"Slade."

Bakıyorum.

Ryatt tükürmeden önce sorusunu çiğniyor. "Yırtılma gücü mü?"

Dişlerim gıcırıyor ve başımı sertçe sallıyorum. "Henüz değil."

Henüz o güce sahip değilim. Henüz bir yırtık açamıyorum. Henüz işe yaramadı.

Bunun tamamen ortadan kalkması ne *kadar sürer*?

Elim cebime giriyor. Parmaklarım kesilmiş kurdele parçasının etrafına bastırıyor.

"Onun hayatını kurtardın. Şu anda odaklanman gereken şey bu. Güç geri gelecek ve gelir gelmez Auren'i ve annemizi geri alacağız," diyor hararetle. "Ve Digby Auren'in canlı ve başka bir yerde olmasını, ölü ve burada olmasına tercih eder. Kendine gelecektir."

"Bunlar onun tek iki seçeneği olmamalıydı."

Bir nefes üflüyor. "Sen de en az onun kadar inatçısın."

Elimi cebimden çıkarıp mağlup bir şekilde yanıma bırakıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Çatıda yanından geçerken beni durdurmaya çalışmıyor, botlarım döner merdivenin basamaklarında yankılanıyor. En altta, gri saçlı muhafızım Marcoul'un yanından geçiyorum, duruşu kendinden emin, ifadesi

güvenilir bir aşinalık. "Efendim," diye selamlıyor koridora girdiğimde. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Geri dönmüş gibi hissetmiyorum. Sanki bir yanım çoktan gitmiş, gerilmekten kopmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Karanlık koridorlarda ilerliyorum ve yol boyunca daha fazla muhafızın yanından geçmeme rağmen kale boş geliyor.

Ya da belki de benim.

Yatak odama kapandığımda, tamamen giyinik bir şekilde yatağa giriyorum ve uyumaya çalışıyorum. Ancak onun kokusu hala yatağa sinmiş durumda, sıcaklığının yankısı beni üşütüyor. Elim henüz cebime geri sokuyorum,

Parmaklarım o kurdele parçasına dolanıyor. Eğer sadece kumaş olsaydı, şimdiye kadar iplik iplik olurdu.

Göğsüm bıçak gibi. Çürüme damarlarımı kemiren dişler gibi kemiriyor, kaslarımı ve sinirlerimi koparıyor. Kokusu, kurdelesini bende ama o yok. Ve burası onu gördüğüm son yer. Onu hissettiğim.

Kendimi yataktan kaldırıp aniden ayağa kalkıyorum. Dolabıma girdiğimde, yeni kıyafetlerimi değiştiriyorum, asılı duran tüylü paltoyu gördüğümde duraklıyorum - ilk tanıştığımızda giydiği palto. Altın rengi aurası, gökyüzüne yükselen göz kamaştırıcı fenerden yumuşadığında.

Beni ona çağırıyor.

Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm Auren'in altın ışıltısı. Hissettiğim tek şey göğsümden geçen bu iğrenç, acı verici zehir. Tek duyduğum annemin tek bir kelime söyleyen sesi. Sonsuza dek dilsiz kalmadan önceki *son sözü*. Hepsini içimde yankılanıyor, beni delirtmekle tehdit ediyor.

Tanrıçalar acımasızdır.

Onca yıl Auren buradaydı. Tam *burada*, Orea'da. Beni en çok bu öldürüyor. Bunca zaman sadece birkaç krallık ötede olması ve benim bunu hiç bilmemem.

Şimdi, o bensiz Fae aleminde.

Omuzlarım geriliyor, damarlarım çenemde çatırıyor, onun yokluğunun boşluğu boşluğunu hissediyorum. Dikenler omurgama saplanmakla tehdit ediyor, oda eğilirken ceza olarak derimi yumrukluyor. Döşeme tahtalarından sızan çürüme, onları gıcırdatıp sarkıttığında dişlerimi sıkarak kendimi toparlamayı ve çürümeyi uzaklaştırmayı başardım.

Sürekli hareket halinde olabilirim. Ceza verebilirim. Uykusuz kalabilirim. Yapamayacağım şey, bu sessiz, hareketsiz nefretin içinde bir an daha oturmak.

Kemiklerimden katran gibi damlayan yorgunluğa rağmen, yenilenmiş bir kararlılıkla odadan çıkıyorum. Duramam. *Durmayacağım*. Devam edeceğim. Denemeye devam edeceğim. Çünkü ona ulaşabilmek için bu lanet dünyayı yırtacağım...

Ya da denerken öl.

İç organlarımı tırmıklayan bir canavar gibi derinliklerimi tırmalıyorum. vahşi bir aciliyet. Her tırmık darbesi acı veriyor ama ham gücün ortaya çıkmasını talep etmeye devam ediyorum. Gizli derinliklerimden dışarı dökülmesini.

Ama boş. Kurumuş.

Özümdeki tortulara her ulaştığımda, sadece çorak bir boşlukla karşılaşıyorum. Bir zamanlar çok dolu, çok yetenekli olduğum yerde bir boşluk. Öfkeli bir Ağzımdan bir feryat çıkıyor, acı dolu ses dağdan sekiyor ve bir alay gibi geri yankılanıyor.

Burası bok pisliği ve kan kokuyor. Son üç gündür buraya her geldiğimde bu kokuyu alıyorum.

Burada, Brackhill Kalesi'nin görülemediği ve ufkun sık bir ormanla dolu olduğu Banded Dağı'nın karanlık tarafında, kereste kanatları burayı en sevdikleri avlanma alanı olarak kabul etmişlerdir. Karşıya itilmiş Yosun kaplı kayaların ve devrilmiş ağaçların yer aldığı dağın tabanı, canavarların avlarını korumaları için mükemmel bir yerdir. İşte Her zaman en az bir ağaçkakan gölgelerde, avlarına göz kulak olur.

Çeneleri et ve kıkırdak parçaladıkça, geriye sadece kemikler kalana kadar leşleri temizlerler.

Şu anda, alacakaranlık hızla yaklaşırken, onlardan iki tane var, biri çoktan bir kaya kümesinin arkasına yerleşmiş, keskin dişleriyle yemeğini çıkırtatıyor. Diğerinin de sık sık sesini duyabiliyorum, ya kalın orman zemininde avını takip ediyor ya da ağaçların üzerinde uçuyor, hava kanatlarının arasından ısıklık çalarak geçiyor. Crest daha önce ısırıldığı bir geyikle ayrılmıştı.

Ne zaman kanat çırpma sesi duysam, Argo'nun ağaçların arasından fırlayıp önüme düşmesini bekliyorum. Ama muhtemelen hâlâ okyanusun bir yerindeki bir gemide ve herhangi bir hayvan tamircisinin onun için ne yapabileceğini bilmiyorum.

Yine kontrolüm dışında olan bir şey.

Döndüğümünden beri her gün buraya güç akıtmaya çalıştım ama hâlâ bir şey yok. Damarlarımda çürüme kaynıyor, öfkemle besleniyorum ama ham güç kuyusu boş kalıyor.

Bu beni daha da çileden çıkarıyor.

Ondan ayrılışımın yanlışlığı kadar yorgunluğun da beni durmaksızın çektiğini hissediyorum. Ama bu dağın eteklerine yapışıp kalıyorum, tekrar tekrar başarısız oluyorum. Çünkü başarısız olmak pes etmekten daha iyidir. Başarısız olmak hala denediğim anlamına geliyor.

En azından etrafta bunu görecektir kimse yok - başarısızlığı durdurmaya yönelik bu acınası çabayı görecektir kimse yok. Buraya başka kimse gelmiyor. Timberwings buna izin vermiyor, tercih ettikleri bakıcıları ya da binicileri bile. Canavarlar bu yem alanı üzerinde başkasına tahammül edemeyecek kadar bölgecidir. Görünüşe göre tek istisna benim.

İşte bu yüzden arkamda bir kereste kanadının indiğini duyduğumda ve sonra kardeşim "Dinlenmen gerek" diye seslendiğinde *gerçekten* aptalca geliyor.

İç çekip ellerimi yanlarıma indiriyorum. "Burada olmamalısın."

Kayaların yanından geçen dişi ağaçkakan, havada titreşen, gırtlaktan gelen bir uyarı hırıltısı çıkarıyor. Kardeşimin canavarı da aynı şekilde karşılık veriyor, ikisi de aynı şekilde kıllanıyor. En azından Ryatt attan inmeyecek kadar sağduyulu. Ancak beni kızdırmayacak kadar sağduyulu değil.

"Gömleğindeki ter lekesine ve yüzündeki sinirli ifadeye bakılırsa saatlerdir burada olduğunu tahmin ediyorum. Yine."

"Dağın bu tarafında neyi seviyorum biliyor musun?" Ben söylüyorum. "Genelde etrafta aptalca şeyler söyleyecek kimse olmuyor."

Arkamdan iç çektiğini duyuyorum ve sonra ağaç kanadının adımları ilerliyor, pençeleri kayaları sıyrıyor, gölgesi üzerime düşüyor.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye soruyor.

Yüzümde bir hırıltıyla topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Ne sanıyorsun lan sen?"

Elleri dizginleri gevşekçe kavrayarak dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor. "Döndüğünden beri seni rahat bırakmaya çalışıyorum ama uyumayı, yemek yemeyi reddetmen, sürekli burada olman, intikam haçlı seferin... Merewen'leri öldürdün. Üçüncü Krallığın yarısını çürüttün. Beşinci Krallığı mahvettin ve bunların hiçbirini seni daha iyi hissettirmedi. Kraliçe Kaila'nın kardeşini bile hapse attın."

"O bunu hak ediyor!" Hırliyorum. "Onu kaçırdı."

Ryatt ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırır. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama herkes panik içinde. Tüm Orea'da hükümdarlar sinek gibi düşüyor ve her köşede huzursuzluk var. Tüm dünyanın dengesini bozuyorsun."

"Bırak devrilsin." Sözlerim karanlık, en az solan ruhum kadar kara.

Gözleri parlıyor. "Öyle demek istemedin."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Öyle düşünmüyor musun? Hiçbir şey, yani "Ona geri dönemezsem *hiçbir şeyin*

önemi kalmaz." "Senin halkın, senin

Gazabın?"

Hâlâ anlamıyor. Ben de tişörtümü yukarı çekip gövdemini ortaya çıkardım. *Görmesine* izin verdim.

Nefesini içine çektiğini duyuyorum, göğsümdeki organın etrafını saran siyah kütleyi içine çekişini izliyorum. Hastalıklı, zehirli bir kalp, içinden mürekkep damlar gibi damlayan damarlar. Gün ışığında daha da kötü görünüyor.

"*Bu da ne?*"

"Çürümem," diyorum kabaca, gömleğimin tekrar aşağı düşmesine izin vererek. "Sanki beni içten dışa çürütüyor. Lanet olası kalbimi çürütüyor."

"Hiç böyle bir şey oldu mu?" Başımı sallıyorum.

"Peki... neden?"

"Auren'in içinde kalan o çürük parça... dışarı çıkaramadığım parça? Sanırım bir şekilde onu kendi gücüyle kullanıyor. Conflux'ta altınının içinde bir kısmını görmüştüm."

Bana bön bön bakıyor. "Senin çürüğünü mü kullanıyor?"

"Daha önce içinde hissetmişim ama o yırtıktan geçer geçmez... sanki biri göğsümü kazmış ve bir şey çıkarmış gibi hissettim. Sanki bir parça koparılmış gibi. Çürük kanaması geçiriyorum. Bana bulaşıyor, sihrimi etkiliyor ve yemin ederim, bazen sızlıyor, sanki neredeyse onu *hissedebiliyorum*. Ve tüm bunlar, zaten bildiğim şeylerin fiziksel bir tezahürü."

"Ne?"

"Onsuz yaşayamayacağımı. Buna katlanamam, çürümem de öyle. Bu ayrılık beni *öldürüyor*, Ry. Birden fazla şekilde."

Yüzündeki kan çekiliyor.

Hiçbir şey söylemeyince arkamı dönüyorum, kollarımı tekrar uzatmadan önce boynumu yana doğru kırıyorum ve bugün bininci kez beni terk eden ham gücü çağırmaya çalışıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim kısılıyor. Ellerim gerginlikten titriyor. Yanaklarımın altındaki pulların sanki dışarı fırlamak istercesine derimin yüzeyini kazımaya başladığını hissediyorum. Ama yoğun bir odaklanmayla aşağıya iniyorum ve

Haftalardır benden kaçan sihir. Görünmez gücü çekiyorum ama bu boş bir kuyudaki ipi yukarı çekmeye çalışmak gibi. Kovayı kaç kez atıp bir şeyler çıkarmaya çalışsam da, orada hiçbir şey yok.

Aniden başım dönüyor ve görüşümde siyah noktalar beliriyor. Kendimi sağa doğru kayarken hissediyorum, bedenim tıpkı etrafımdaki devrilmiş ağaçlar gibi düşmeye hazır. Ama Ryatt bir şekilde bir anda bana ulaşıyor ve yere yığılmadan önce beni kollarımın altından yakalıyor. Omuzlarını sarkan kolumun altından geçirerek beni dik durmaya zorluyor ve canavarına doğru çekiyor. Hâlâ taze avını korumakta olan diğer ağaç kanadı havayı gürleten bir uyarı kükremesi çıkarıyor.

Elimi kereste kanadının göğsüne dayayıp nefes nefese kalıyorum. "Hayır. Ben kalıyorum."

"Sen de öylesin. Şimdi o ağaç kanadı buraya gelmeye karar vermeden önce bin bakalım inatçı herif."

"Yapmayacak," diyorum ona, ama kelimelerim boğazımda düğümlenip dilime dolanıyor.

"Evet, evet. Kanatlı olan her şey sana tapıyor. Bu *benden bir parça* koparmayacağı anlamına gelmiyor."

Beni yarı sürükleyerek eyere çıkarıyor, Conflux'ta da aynı şeyi yaptığını hatırlayınca hafızam kamçılanıyor. Kendimi o zaman olduğu gibi şimdi de bitkin hissediyorum. Hatta daha fazla.

Beni eyerin üzerine dik bir şekilde itiyor ve sonra önümde sallanıyor. Conflux'un aksine, ahşap kanadına havalanması için işaret vermeden önce beni bağlamıyor ya da desteklemiyor. Canavar o kadar hızlı yükseliyor ki geriye doğru kayıyorum, neredeyse uçacakken ellerim çırpınıyor. Son saniyede eyer kayışını kapıp sıkıca kavıyorum ve rüzgâr yüzüme çarparken kendimi eyere geri çekiyorum.

"Seni pislik!" Ryatt'a hırlayarak bağıyorum.

"Zaten bitkin olmasaydın ve burada kendini tüketiyor olmasaydın - *çürüyen lanet bir kalple*, ekleyebilirim - *lanet olası* bir eyer üzerinde *kalamayacak* kadar güçsüz olmak konusunda endişelenmene gerek kalmazdı," diye karşılık veriyor.

Ağaç kanadı hızlanıp ağaçların arasından geçerek havayı yanımdan hızla geçirirken yapmak istediğim herhangi bir karşılık işe yaramaz hale geliyor.

Ama ikimiz de biliyoruz ki kendimi tüketmeden duramam.

Uçarken yığılıyorum, ama kafatasımı yaran baş ağrısına ve görüşümü ele geçiren mürekkepli noktalara rağmen parmaklarımı eyer kayışının etrafında tutmaya dikkat ediyorum. Brackhill'in çatısına indiğimizde sarsılıyorum, Ryatt ayaklarım yere değene kadar beni bir kez daha ileri sürüklüyor, eğilmediğimden emin olmak için yakamı tutmaya devam ediyor.

Zayıf olma hissinden nefret ederek omuz silkiyorum. "Ben iyiyim." "Tamam o zaman. Haydi," diye meydan okuyor.

Hiç vakit kaybetmeden beni sarmal merdivenlerden aşağı indiriyor, omzunun üzerinden bir şahin gibi beni izliyor, beni yakalamak için hazırlanıyor. Tökezleyen adımlarım her geçen saniye daha da kayganlaşırken terden sırılsıklam olmuş avuçlarım korkulukları kavırıyor ama dik duruyorum.

Muhafızlar geçerken bize başlarıyla selam veriyor, muhtemelen bok gibi görünmeme rağmen nezaketlerini bozmuyorlar.

Koridorda Ryatt durdu ve nefesimi toplamamı bekledi. "Uyuman gerek."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım.

Çenesi çalışıyor, yeşil gözleri sinirli. "İyi o zaman. O zaman en azından yemek yiyeceksin."

Çoğunlukla tartışacak enerjim olmadığı için, gözlerim kararmış bir şekilde onu takip ediyorum. Beni koridordan ve bir dizi merdivenden daha geçirdikten sonra özel yemek odamız olarak kullandığımız oturma odasının kapısını açıyor.

Lu'nun burada olması, ağzına meyve tıktırması ya da Judd'ın ayaklarını masaya uzatması, hatta Osrik'in sandalyelerden birine sıkışıp

Ordudan gelen raporları incelerken oda boştu.

Lu, Altıncı Krallık'ta bir yerde çömelmiş, hoşnutsuzluk ve Kraliçe Kaila hakkında benim için bilgi topluyor. Judd muhtemelen kışlada ve Osrik de...

Lanet olsun. Osrik'i görmem lazım. Leydi Rissa'yı kontrol etmeliyim.

"Otur," diye emrediyor Ryatt, ama buna gerek yok, çünkü kendimi masadan uzaktaki kanepeye atıyorum, vücudum yastıklara gömülüyor.

Başımı kolçağa yaslıyorum, baş ağrımın geçmesi için bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak niyetindeyim. Ama daha uzun sürmüş olmalı, çünkü ben onun yiyecek topladığını bile duymamışken birden göğsüme bir tabak dayadı. "Ye."

"Yemek istemiyorum."

Ryatt bana ters ters baktı. "Lu seni azarlamak için burada değil, o yüzden ben yapacağım. Tüm krallığı dolaştın, çürümüşlüğünü yaydın ve lanet olası bir cinayet çılgınlığına başladın ve buraya geldiğinden beri kendini tüketmekten başka bir şey yapmadın. Bir şeyler *yemen* lazım. Bok gibi görünüyorsun ve öyle de kokuyorsun."

Döndüm ve kokladım. Omuz silktim. Daha kötü kokmuştum. Çok daha iyi de koktum.

Bana bakıyor, benimkilerle aynı yeşil gözleri var ama onunkiler hayal kırıklığıyla kısılmış. "Bir yırtık yaratmaya çalışırken kendini öldürüyorsun."

Tekrar omuz silkiyorum.

Çenesindeki kaslar titriyor. "Muhtemelen kendini çok yorduğun için gücün yenilenmiyor. Bir hafta boyunca bok çürütmeyi ve insan öldürmeyi bırak. Yemek ye. Uyu. Ve birkaç gün yırtık açmaya da çalışma."

Birkaç gün mü? Aklını mı kaçırdı bu herif?

"Burada öylece oturup *hiçbir şey* yapmamamı mı bekliyorsun?" Bu fikir bile

Fae tarafım çıldırıyor, öfkeyle içimde kabarıyor, ona ulaşmam için bana hırlıyor.

Dikkati kollarıma kayıyor ve bakışlarını takip ettiğimde çürümüş damarların bileklerimin üzerinde düzensiz bir şekilde seğirdiğini görüyorum. Kollarımı aşağı doğru itiyorum ve yemek tabağını kapıyorum. Hazırladığı sandviçi çekiştirmemi ve haince bir ısırık almamı izliyor.

Ondan sonra gerçekten ne kadar aç olduğumu fark ediyorum. Ryatt da bunu fark etmiş olmalı, çünkü tabağımı boşaltır boşaltmaz, yerine bir bardak suyla birlikte ikinci bir tabak koymaya geliyor.

Karnımı doyurup üç fincan içtiğimde ellerim artık titremiyor, baş ağrım daha az acı veren bir zonklamaya dönüşüyor ve artık devrilecekmiş gibi hissetmiyorum. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum.

"Daha iyi misin?"

diye soruyor. Yanıt

olarak

homurdanıyorum.

"Güzel." Koltuğunda öne doğru eğilmiş, botlarını yere dikmiş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş bana bakıyor. Komuta moduna geçmeye çalıştığını görebiliyorum, çünkü bu, duyguları bir kenara itip problem çözmem gerektiğinde birçok kez takındığım bir ifadedir. "Dinlenmen gerek. Üç gün izin ver Slade. Sonra tekrar başlayabilirsin. Sen Auren için bir kez yırtık açtın; bunu tekrar yapabilirsin."

"Belki bir daha yapamam," diye korkumu dile getirdim. "Bunu tek başıma yaptığım tek seferdi. İlk kez bir yırtık açtığımda sadece *ben değildim*. sihir."

Ryatt'ın çenesi geriliyor, gözlerinden bir öfke parıltısı geçiyor. Babamın adını anmayız. Hiçbir zaman. Eğer mümkünse, sanırım kardeşim ondan benden daha çok nefret ediyor olabilir.

Hayal kırıklığı kabarıyor, ağızından köpükler çıkıyor. "Bizi bu dünyaya ben soktum, sonra da Auren'i bu dünyadan ben çıkardım. Neye mal olacağı umurumda değil. O Annwyn'de. Tek başına. İkimiz de söylemiyoruz ama ikimiz de annemizin ve köyün geri kalanının nereye gittiğini biliyoruz." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "*Oradalar*."

Ryatt'ın tırnakları sandalyesinin kolçağına batıyor, sanki kendini tutuyor, oturmaya devam ediyor. "Yapma."

Annemizin babamın malikanesine geri döndüğünü düşünmeyi o da en az benim kadar istemiyor. Ama eğer Drollard'daki yırtık ben başka bir yırtık açtığım için kapandıysa, o zaman herkesin o yırtıktan geri çekildiğini ve daha önce olduğumuz yere geri döndüğünü düşünmek doğru olur.

Yine o kabusu döndük.

"Benim yüzümden oldu," dedim ona. "O yüzden düzeltereğim."

Nefes alıyor, sanki gerginliğini atmaya çalışıyormuş gibi eliyle ensesini ovuşturuyor. Bunun onun için de zor olduğunu biliyorum. Tüm köy onu çok seviyor ve o da onları şiddetle koruyor. Annemizle arasındaki bağ eşsizdir.

Korkak bakışlarına dayanamıyorum. Benimle kavga etse daha iyi olurdu. Benimle tartışsaydı. "Kardeşim nerede?"

Her şeyi berbat ettiğimi söyleyip, yanlış yaptığımı düşündüğü her şey hakkında beni iğneliyor mu?"

Haliya doğru öfkeli adımlarla yürümemi izlerken ağır yüklü gözlerini kaldırıyor. "Sanırım hayatımızı yeterince kafa tokuşturarak geçirdik. Şu anda bunun bir faydası olmayacak. Bunu düzeltmeye yardım etmek istiyorum. *Seni* düzeltmek," diyor göğsümü işaret ederek. "Annemizi geri getir. Auren'i bulmana yardım edeceğim."

Ellerimi yüzümde gezdirerek duruyorum.

"Conflux'taki yırtık mı?" diye soruyor.

"Kapalı."

"Drollard'ı tekrar kontrol edebilirim..."

"Gitti, Ryatt," diyorum ona. "Hepsi gitti."

İçini çeker. "Tamam. O zaman denemeye devam et, ama kendini tüketecek kadar değil. Kendini tüketmek hiç yardımcı olmuyor. Büyünün birikmesi için zamana ihtiyacın olabilir."

Olmazsa...

Gözleri aşağıya kayıyor. "Döşemeyi çürütüyorsun."

Elimi kararan kanepeden çekiyorum, kumaş parçalanıyor ve çürümeyi geri çekene kadar ahşap çöküyor.

"Dinlenmen gerek. Seni hiç bu kadar bitkin görmemiştim."

Haklı olduğunu biliyorum, ama tek alabildiğim orada burada birkaç kesit. Çoğunlukla Timberwings'in öldürüldüğü yerde. birkaç kez kayalara ve kemiklere çarptı.

O kısmı kendime saklıyorum.

Şu anda denesem bile, yine de uyuyamayacağımı biliyorum. Göğsüm acıyor. Zihnim dönüyor. İki yanım birbiriyle savaşıyormuş gibi hissediyorum ve kendimi çok boş hissediyorum. Çok *yalnız*.

"Yapamam," diye inliyorum ama sonra kardeşime bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Belki yapabilirim... eğer gerginliği azaltırsam."

Ryatt'ın gözleri kısılır. "*Şimdi* mi tartışmak istiyorsun? Devrilmekten bir nefes uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Dövüşmek yardımcı olur."

"Lanet olsun. *İyi*," diyor kendini kaldırırken. "Uykusuzsun ve kalbin çürüyor, bu yüzden seni on saniye içinde kışının üstüne koyacağım."

Homurdanıyorum. "Elbette. Devam et ve kendine bunu söyle." Onu odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyorum.

"Bundan sonra uyusan iyi olur, yoksa seni kendim bayıltırım ve dinlenmeye zorlarım," diye homurdanıyor.
Gerçek bir kardeş gibi konuştu.

AUREN

T Gökyüzü menekşe renginde, gece ve gündüz arasında gidip geliyor. Geisel'den çok uzaktayım ve Wick'in rotasındaki bir başka durağa daha vardık. Planı kusursuz işledi.

Ne zaman yeni bir güvenli eve ulaşırsak, bir düzine kadar asi daha topluyoruz. Gerçi bugün, şimdiye kadarki en büyük katılım gerçekleşti; elli kişi katılmaya hazır. Tek gereken Wick'in konuşması ve benim varlığımı. bizimle gelmeyi kabul etti.

Görünüşe göre Vulminlerin çoğu onun gibi - monarşiyi ele geçirmeye hazırlar. Diğerleri sessiz isyanlarına devam etmektense hayatlarını bu kadar aleni bir şekilde ortaya koyma konusunda biraz daha tereddütlüler ama bana bir kez baktıklarında diğerleriyle kaynaşıyorlar.

Vulmin Dyrūnia büyüyor. Her geçen gün.

Ve ben de büyüyorum - farkındalığımla. Gücümde. Onu gittikçe daha fazla kullanıyorum, artan bir güvenle kullanıyorum ve kendimi daha zor şeyler yapmaya zorluyorum ya da daha fazla esnetiyorum, sınırlarımı zorluyorum.

Sınırları zorlamaktan bahsetmişken.

Bizimle seyahat eden tüm Vulminler artık güvenli evlere bile sığmıyor. Bu gece isyancıların çoğu dışarıda uyuyor, çünkü o kadar çoklar ki tıka basa doluyoruz. Yakında sayımız fark edilmeyecek kadar artacak, tıpkı Wick'in dediği gibi.

Neyse ki buranın arka tarafında büyük bir çardak ve bahçenin yürüyüş yolu boyunca insanların faydalandığı banklar var. Hatta bazı fae'ler ahıra bile yerleşmiş. Wick her zaman bir tane almamı sağlar. Bir evde durduğumuzda yataklarda yatıyoruz ama bu gece ben yerde yatıp diğerlerine sıra vermekte ısrar ettim.

Sular altında kalmış bir vadinin kalın çamurunda geçen zorlu bir günün ardından herkes dinlenmeye çekilmiş. Wick mutfaktaki barın başında oturmuş, elinde bir içki, kafasını eğmiş Ludogar'ı dinliyor.

"Merhaba."

Başımı kaldırıyorum ve tepemde dikilen dişi fae'ye göz kırpıyorum. Sırtımı alacakaranlık rengindeki odanın duvarına dayamış, yeni Vulmin'i izliyordum ama onu bir şekilde kaçırmışım. Başka hiçbir Bu yüzden onun varlığı hoş bir sürpriz oldu.

Bana gülümseyerek bakıyor ve gözlerinin rengi bana magmayı hatırlatıyor. Koyu kırmızılar ve yanık turunculardan oluşan bir girdap, göz bebeklerinin siyahlarıyla karışıyor gibi görünüyor. Gözlerinin yanındaki deride, şakaklarına kadar uzanan mükemmel bir çizgi halinde üç kırmızı nokta var. Saçları kumral ve Uçları turuncu ve kısa, çenesinin kenarından kıvrılıyor ve düzgünce kulaklarının arkasına sıkıştırılıyor. Kulaklarının her bir sivri ucu, kulak memelerine takılan sarkan zincirlerle delinmiş. Bunlardan birinde, kırık kanatlı kuş mührü bir tılsım gibi aşağı sarkıyor.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Oturabilir miyim?"

Yanımdaki yeri işaret ediyorum ve o da ince bacaklarını altından geçirerek aşağı iniyor. Wick de dahil olmak üzere birkaç kişi sanki neden bana yaklaştığını merak ediyormuş gibi ona bakıyor.

Onları görmezden geliyor. "Ben Emonie." "Auren."

"Biliyorum," diyor muzip bir sırıtışla. "Buna inanamıyorum. Gerçek olduğuna inanamıyorum. Kız kardeşimin çocukken en sevdiği oyun yaldızlı Turley kızını oynamaktı. Denizdeki gizli bir adadaymış gibi davranır, kötü kralı yenmek için geri dönmeden önce zamanını bekler ve bir savaşçı prense aşık olmak."

Aslında kırık bir diyardaydım, dikenli kollu bir fae ile tanışmak için zamanımı beklediğimi bilmiyordum, ama çok uzak değil.

Gülümseyerek, "Ne hayal gücü ama," diyorum.

"Kimse *bunu* hayal bile edemezdi," diyor, sanki bana bakıyormuş gibi Gerçek olduğuma inanamıyor. "Burada, bizimle birlikte olacağını Vulmin, altın bir muhafız gibi bizi başkente götüreceğini." Gözleri kirli pelerininde, dağınık ve karışık saçlarımda geziniyor. "Hmm. Bu olmaz. Altın muhafızımız

biraz bakıma ihtiyacı var. Bu kadar çok erkekle seyahat etmek zorunda kaldığın için şaşırmadım. Haydi," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz temizlenmeye fırsatın olmadı."

"Tuvaletler dolu."

"Ama burada tuvaletten daha *iyi* bir şey olduğunu biliyorum. Bana güvenin."

Gerçekten temizlenmem gerekiyor. Her gün seyahat etmek, her gece yeni bir yerde -bazen dışarıda- konaklamak bana zarar verdi.

Ayağa kalkarak sıkışık odada Emonie'yi takip ediyorum. Bazıları Biz giderken gözler bizi izliyor ama Vulminlerin çoğu yayılmış, kilimlere sarılmış, kanepelere ve sandalyelere yaslanmış, duvarlara yaslanmış, yemek masasının üzerine çökmüş ve çantalarını yastık olarak başlarının altına koymuşlar. Müsait olan her alanda dinleniyor, uyuyor ya da yemek yiyorlar.

Emonie beni ana yaşam alanından geçirip gri tonlu mutfağın arka kapısından çıkarıyor. Dışarıda gece yarım ayla aydınlanıyor. Bu Gökyüzünde, ışıklı bulutlardan oluşan bir dere halinde koyulaşmış ayran döküyormuş gibi asılı duruyor. Verandada sallanan bir bankta uzanmış horlayan iki erkek var ve ilerideki çardakta birkaç secde eden siluet daha görebiliyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hamam," diyor ben yanında yürürken. "Seni arkadaşım yapmaya çalışıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bekle, burada bir *hamam mı* var?" Keskin köpek dişlerini göstererek sırtıyor.

"Evet."

Gerçekten banyo yapma ve şimdiye kadar yaptığım gibi bir bez ve kova kullanmak zorunda olmama düşüncesi adımlarımı hızlandırıyor. Daha önce de banyo yapmıştım.

evler var ama biz çok fazlayız ve etrafta dolaşacak çok az su var. "Hamam, beni arkadaşın yapmak için *harika* bir yol."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir elini pantolonunun cebine sokuyor ve cam bir şişe çıkarıyor. "Artı bu."

"Lütfen bunun bir şişe seyahat şarabı olduğunu söyleyin."

Kıkırdıyor ve ses o kadar asi değil ki dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. "Seyahat sırasında daha da iyi. Parfümlü sabun," diyor kumral kaşlarını sallayarak.

Great Divine. Hamam ve sabun mu?

Gülümsedim. "Çok iyisin."

"Biliyorum," diyor neşeyle. "Ve şimdiye kadar burayı bilen herkes çoktan yıkanmış olacak, yani bolca mahremiyetimiz olacak. Ayrıca, siz oradayken kimse içeri girmeye cesaret edemez. İstedığınız kadar ıslanabiliriz."

Bizi evden biraz daha uzağa, karanlık taş bir patıkaya götürüyor. Bir kümesi geçtikten sonra, yaprakları leylak renginde, kabukları gök gürültüsü bulutları kadar gri, seyrelmiş ağaçların arasına giriyoruz. Birkaç dakika sonra hafif bir yokuştan aşağı iniyoruz ve ben hemen ilerideki taş hamamı görüyorum.

İçeride dört basit duvar vardır, ancak çatı ters çevrilmiş bir koni gibidir, içe doğru eğilir ve yukarıdaki ay ışığından aydınlanır. Doğrudan alttaki büyük yuvarlak hamamın merkezine bakıyor ve yıldızların yansımaları sulu derinliklerine saçıyor. En az beş kişinin girebileceği büyüklükte, pürüzsüz taştan yapılmış, basamaklarla inilen ve *dumanı tüten bir hamam*.

"Sıcak su mu?" Sanırım sesim gerçekten çatlamış olabilir. "Neden bana *sıcak* su olduğunu söylemedin?"

İşildiyor ve soyunmaya başlıyor. Normalde biraz daha utangaç olurum ama... sıcak su.

Birkaç saniye içinde ikimiz de kıyafetlerimizi çıkardık. Üzerimdeki tüm altınları onların altına düzgün bir yığın halinde bırakıyorum ve sonra içine tırmanıyorum. Alttaki küçük çıkıntıya oturur oturmaz tüm vücudumu, başımı ve her şeyimi suya daldırıyorum. Lezzetli sıcaklık içime işliyor ve mutluluk dolu bir nefes veriyorum, burnumdan bir bacadan çıkan duman gibi kabarcıklar yükseliyor.

Yüzeye tekrar çıktığımda, banyonun duvarına yaslanıyorum ve başımı arkamdaki zemine yaslıyorum. Bakıyorum Yukarıda, konik çatının ucundan düşen damlaları izliyorum, her damlanın suyun ortasına nasıl mükemmel bir şekilde düştüğünü izliyorum.

"Güzel, ha?"

Mırıldanarak onaylıyorum, kurdelelerimi açıyorum ve narin dalgalanmalar halinde etrafımda süzölmelerine izin veriyorum.

"Yakala."

Bana fırlattığı şeyi yakalamak için elimi zorlukla kaldırıyorum. Hemen açıyorum ve ipeksi yumuşaklıktaki sabunun büyük bir kısmını avuçlarıma boşaltıyorum. Her tarafımı yıkıyorum ve saçlarımı parlayana kadar ovalıyorum. İşim bittiğinde kendimi parlatılmış, yumuşacık ve tertemiz hissediyorum.

Karşımda, Emonie arkasına yaslanmış, en az benim kadar rahatlamış görünüyor. "Yani... Bazı şeyler duydum. Geisel'de olanlar hakkında."

"Evet." Beni sihrim hakkında sorgulamasına hazırım. Ne yapabildiğimi sormaya, belki de altını sorgulamaya.

Bu yüzden "Üzgünüm" dediğinde tamamen şaşırdım. Ölen arkadaşın için."

Sesi nazik, dikkati sabit. Çoğu zaman insanlar kederden rahatsız olurlar. Başkalarının gözlerinin içine bakmak zordur. Çünkü nihayetinde, bir gün kederin kendi bakışlarımıza da yansyacağından korkarız ve bununla yüzleşmeye hazır değilizdir. Asla gerçekten hazır değiliz.

Ama Emonie, utanmaz bir cesaretle bana bakıyor, sanki kederimle lekelenmekten korkmuyor, ona bakmaktan da korkmuyor. Ve bunun sebebinin kendisinin de acıyı tatmış olması olduğunu hissediyorum.

Sertçe yutkunuyorum.

"Teşekkür ederim." "Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Nenet'in kıkırtısı kulaklarımı dolduruyor ve boğazıma bir hüznün yumağı takılıyor. "Hayır. Yeterince uzun değil."

Başkaları bunu yargılayabilir. Yasın biriyle geçirdiğiniz süreye göre belirlenmesi gerektiğini düşünebilirler, ancak bu hiç de doğru değildir. Keder, birinin varlığının uzunluğuna bağlı değildir. Yokluğunun yarattığı etkiye dayanır.

Emonie suyun karşısından bana bakıyor ve sanki Lyäri Ulvêre'yi değil de *beni* görüyor gibi hissediyorum. "Bazı insanlar hayatınızda sadece bir an için yer alır, kayan bir yıldız gibi. Hızlı ve kısıadılar ama bir saniyeliğine bir parçanızı aydınlatırlar ve gittikten sonra bile parlaklıkları devam eder."

Başımı sallıyorum, ancak beni dibe çekmekle tehdit eden duygulara göz kırpmak zorunda kalıyorum. "Bu konuda biraz deneyiminiz varmış gibi konuşuyorsunuz."

Bana esrarengiz bir gülümseme veriyor. "Sanırım pek çok Vulmi'nin buna benzer hikâyeleri olduğunu göreceksiniz. Taş Kılıçlar zalimlikleriyle nam salmışlardır ve monarşi de bize bir şeyler öğretmek için halka açık infazlar yapmasıyla ünlüdür. *komploculara* bir ders."

Bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini hissediyorum, bu yüzden başka bir kısma takılıyorum. "Vulmi mi dedin?"

"*Vulmin Dyrūnia* ağız dolusu bir isim ve ben her zaman Vulmin'in kulağa biraz kaba geldiğini düşünmüşümdür. Bu yüzden kısaca Vulmi diyorum. Kulağa çok daha hoş geliyor, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Asilerin daha kibar konuşmak istemesi mi gerekiyor?" Omuz silkiyor ve sabunlu sudan çıkan bir baloncucu üflüyor.

"Biliyor musun, asi bir tipe benzemiyorsun," diyorum ona.

Emonie sırtıyor. "Bu benim arkadaş canlısı, ılımlı kişiliğim, ha?" "Evet. Buradaki diğer herkes biraz..."

"Sıkıcı."

Gülüyorum, avuçlarım yüzen kurdelelerimden birinin üzerinde geziniyor. İpeksi şerit parmak uçlarımin altında pürüzsüz. "Ayrılmış diyecektim."

"Annem de babam da Vulmi'ydi."

Öyle olduğunu söylemesini kaçırmadım ve bahsettiği halka açık infazların onlarla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum, ama burnumu sokmak istemiyorum.

"Ben burada büyüdüm. Buradaki herkesle birlikte büyüdüm, bu yüzden ben onlara alışkınım, onlar da bana. Ben sadece çok daha eğlenceliyim, çünkü hayat mümkün olduğunda iyi vakit geçirmemek için çok kısa," diyor bana, yüz ifadesi Etrafındaki buhar kıvrılıp bükülürken doğrudan doğruya. "Arkadaşın olduğum için şanslısın. Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Üzgün görünüyorsun.

Gülümsediğinde bile." Ouch.

Tam o anda göğsümün ortasındaki nokta acımasız bir sızı ile bükülüyor. "Ben... birini özliyorum," diye itiraf ediyorum, ham duygunun boğazımı tırmalamasına izin vermemeye çalışarak. "Ben onu arıyorum, o da beni arıyor."

"Özür dilerim."

"Sorun yok. Birbirimizi bulacağız."

Suyu avucunun içine alıp geri akıtmaya başlıyor. Kaslarımın her biri ılık suyun içinde gevşedi ve sessiz gece hava beni uykulu ve düşünceli yaptı. Melankolik. Tüm insanlardan uzakta nefes almamı, onca yolculuktan sonra dinginleşmemi sağladı. Ve durgunluğumda hep onu düşünüyorum.

"Nasıl biri?" diye soruyor.

"Harika. Yoğun. Biraz... çürümüş," diyorum sırtarak.

"Tehlikeli bir erkek. Onları ben de severim."

"Onu ilk gördüğümde, siyah aurası beni dehşete düşürmüştü."

Gözleri genişliyor, magma derinlikleri çalkalanıyor. "Onun aurasını görebiliyor musun?" "Ben görebiliyorum, o da benimkini görebiliyor."

Özlem dolu bir iç çekerek elinden daha fazla su damlamasına izin veriyor. "Pek çok fae bunu başaramaz. Birbirinize geri dönmek için can atmanıza şaşmamalı. Dediğin gibi biraz çürümüş olsa bile."

Gülümsüyorum ama yanaklarım özlemle, onu özlemekle çukurlaşıyor. "Onun çürümüş yanını seviyorum, ama sadece benim için altın gibi bir kalbi var."

"Bence söz konusu sen olduğunda *herkese* altın bir kalp veriyorsun. Hepsi aşık oldu. Yıldızlı Turley olayını gerçekten ciddiye almışsın, ha?" diye ekliyor ve bana doğru işaret ediyor. "Yıldızlı bir şey yerine, *tamamen*

yaldızlı bir şeysin. Çok gösterişli. Hoşuma gitti."

Kıkırdıyorum ve sonra ayağa kalkıyor, banyodan çıkarken çıplaklığı hakkında endişelenmediği belli ve duvara yığılmış kurulama bezlerinden biriyle kendini kurulamaya başlıyor. "Hadi bakalım. Erken kalkmamız gerekiyor, o yüzden biraz uyusak iyi olur."

Suyun yüzeyini okşuyorum, ısıtılmış banyodan çıkmak istemiyorum. "Burada uyuyamaz mıyız?"

Sırıttırıyor, ıslak kumral saçlarını havluyla kuruluyor, turuncu uçlar ıslanmaktan daha koyu görünüyor. "Sonra da Wick'e ünlü Lyäri'mizin sıcak suyu çok sevdiği için gecenin bir yarısı boğulmasına neden izin verdiğimi açıklamak zorunda mı kalacağım? Hayır, teşekkürler."

"Boğulmayacağım." İtirazım biraz zayıf, çünkü burada ıslanmak uykumu *getirdi*.

Giysilerini çekiştirmeye başlıyor, dudakları sırtıyor. "Altından yapılmışsın. Yüzebilir misin ki? Dibe batmaz mısın?"

"Ha ha."

Kendimi sudan çıkarır çıkarmaz, bir yığın kıyafetle birlikte bana bir kurutma bezi fırlatıyor. "Bunlar benim ekstralarım ve temizler. Senden biraz daha kısayım ve ne yazık ki o kadar kıvrımlı değilim, ama sanırım iyi olacaklar."

"Teşekkür ederim." Estelia'dan aldığım tek bir elbise ve giydiğim kıyafetler vardı, bu yüzden Emonie'nin pantolonu ve gömleği çok makbule geçti. Çabucak kurulanıp saçlarımdaki ve kurdelelerimdeki suyu sıkıyorum.

"Peki... Sırtına yapıştırdığın kumaş da ne? Şu kırık kanatlı kuş olayını da mı gerçek anlamıyla ele alıyorsun? Bu çok teatral."

Kahverengi gömleğimi başıma geçirmeden önce altın kol kelepçelerimi takarken omzumun üzerinden ona bakarak kıkırdıyorum.

"Yapıştırılmamışlar."

"Tuhaf," diyor onlara bakarken. Sonra kendini toparlar gibi oluyor ve hemen ekliyor: "Yani *güzel*. Çok güzel. Ve eşsiz."

Homurdanarak pantolonun içine giriyorum ve ayaklarımı temiz, kalın çorapların içine sokup botlarımı giyiyorum. Kurdelelerim gömleğimin arkasındaki etek ucundan aşağıya doğru iniyor. Tamamen kurumaları daha fazla zaman alacak ama çamurda sürüklenmemeleri için belime kemer gibi gevşekçe sarıyorum. "Hazır."

Bütün eski kıyafetlerimizi topladı. "Bunları sabah yıkatırım." "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim-"

"Sırayla yapacağız," diye beni temin ediyor.

Birlikte eve geri dönüyoruz ve kemerimi eritiyorum, şekillendirilebilir metali avucumda tutuyorum. Birkaç deneme yapmam gerekti ama tarak haline getirin. Basit ama etkili ve yardım edemem ama Altın dokunuşumu kullanmakta ne kadar iyi olduğuma gülümsüyorum. Nefesimin altında biraz mırıldanarak saçlarımı taramaya başlıyorum.

Emonie heyecanla titriyor. "İşte *bu* etkileyici."

Tarağı uzatıyorum ve kısa saçlarını tararken iç geçiriyor, uçları kısa süre sonra hafif bir kıvrımla yukarı kalkıyor. Bana geri verdiğinde, saçlarını tekrar eritiyorum ve kurdelelerimin altında belimde toplanmasına izin veriyorum

Bir kez daha.

Biz yürürken Emonie patikanın etrafında uçuşmaya ve bir şeyler toplamaya başlıyor. Onu bazı yaprakları toplarken, mantarları yakalarken ve orman zemini boyunca meyveleri koparıırken izliyorum. Her şeyi bir kesenin içine dolduruyor.

Pantolonunun belindeki halkadan sarkıyor, bulduğu her yeni eşyayla heyecanı artıyor.

"Yiyecek aramayı
sever misin?" "Mm-
hmm."

Bana meyvelerden birkaç tane vermeden önce keseyi kapatıyor. Onları alıyorum ve ikimiz de birer tane ağzımıza atıyoruz. Dilim dolup taşıyor, tatlı ekşilik çenemi en iyi şekilde karıncalandırıyor.

"Ailem bana her zaman yiyecek ya da ilaç olarak kullanabileceğim şeyler aramayı öğretti - ya da gerçekten işe yarar herhangi bir şey. Bir Vulmi olmak çok seyahat etmek anlamına geliyor ve her zaman bir evde uyuyacak ya da hazırda yiyeceğimiz olacak kadar şanslı değiliz ve herhangi bir şifacıya erişimimiz neredeyse hiç yok. İşe yarar şeyler toplamayı seviyorum."

Satır aralarını okudum. Emonie aç kalmanın ne demek olduğunu bilir. Yardım almadan yaralanmak. Soğukta uyumanın. Ondan hoşlanmamak neredeyse imkansız ve dürüst olmak gerekirse, sonunda konuşacak birine sahip olmak rahatlatıcı.

Orea'da arkadaşlık kurmak bana hiç kolay gelmedi ama Emonie ile aramda anında ve zahmetsiz bir bağ oluştuğunu hissediyorum. Onun ruhu ile benim ruhum arasında tanıdığım bir sıcaklık. İçimde bir şeyleri canlandırıyor, kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlıyor. Kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum.

"*Oooh*, bak!" Çoktan eğilmiş, yerden bir şey alıyor. Bir parça sicimi gururla havaya kaldırıyor. "Bu iyi bir keşif."

Onu da çantasına koyarken kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nasıl gördün

ki?" "Her zaman nereye bakacağımı bilirim," diyor göz kırparak.

Karanlık eve geri döndüğümüzde, nöbet tutan ve dışarıda dolaşan birkaç kişi dışında Vulmin'in geri kalanı uyuyor gibi görünüyor. İçeride, uyuyan bedenlerin arasından geçerek yolumuzu buluyoruz ve sonra ikimiz merdiven boşluğunun tepesinde, mavi korkulukların yanında boş bir yer buluyoruz.

"Tabii ki yerde uyumakta ısrar ettiği gece Lyäri ile arkadaş olurum," diye homurdanıyor Emonie.

Sessiz bir kahkaha atıyorum ve sonra odalardan birinde kayboluşunu izliyorum. Geri döndüğünde kollarında iki battaniye ve iki yastık vardı.

"Bunları nasıl aldın? Her şeyin çoktan sahiplenilmiş olduğunu sanıyordum."

"Onlara sadece Lyäri'nin onlara ihtiyacı olduğunu söyledim," diyor omuz silkerek ve yastığı bana uzatıyor. "Konumunu kendi yararına kullanmalısın, biliyorsun. İyi ki yanında ben varım."

Ona başımı sallayarak botlarımı çıkarıyorum ve yorgunluktan yere yığılıyorum. Tırabzanı sırtımda tutup yastığı başımın altına koyuyorum, bu sırada Emonie battaniyeyi üzerime örtüyor, çenemden ayaklarıma kadar örtüyor.

Yanıma uzanıyor, başını kendi yastığına koyuyor ve ikinci battaniyeye sarınarak çenesini çatlatırcasına esniyor. Altımızdaki halıyla bile, kesinlikle şimdiye kadar uyuduğum en yumuşak yer değil. En kötüsü de değil.

Birkaç dakika boyunca burada uzanıyorum, panelli tavana bakıyorum, horlayan, nefes alan ve uykularında yer değiştiren düzinelerce kişiyi duyuyorum.

"Teşekkürler. Banyo için, yastık için ve... benimle konuştuğun için," diye fısıldıyorum beceriksizce. "Lyäri olarak değil, sadece ben olarak."

Karanlıkta sırtıyor. "Şu halimize bak. Şimdiden arkadaşız çünkü planım işe yaradı. Benden gerçekten hoşlanmanı sağlayan şey sabundu, değil mi?"

Gülümsüyorum ve başımı yastığa daha da gömüyorum. "Hayır, beni sıcak suda yakaladın."

AUREN

Tormanda dikenli çalılar, alçak dallar ve pembe polen cepleriyle süslenmiş mis kokulu sarı yapraklar var. Sabah güneşı parlak ve ben sırtımı bir ağaca dayamışım ve Parmaklar toprağı kazdı.

Yaldızlı, çürümüş
toprağı.

Bu baştan çıkarıcı güç kombinasyonunu idare etmek artık kolaylaşıyor. Kontrol etmesi daha kolay. Duymak ama beni sağır etmesine izin vermemek. Çürümenin varlığını, ışığa tutulan bir cam kristal gibi altın dokunuşuma yeni bir faset eklemiş gibi hissediyorum.

Gücümün toprakla da yeni bir bağlantısı var. Annwyn damlamasına izin verdiğim altına susamış gibi görünüyor. Sanki hepsini emiyor ve rahatlatarak iç çekiyor.

Ama üzerinde çalıştığım tek şey sihrim değil.

Yirmi dört kurdelenin hepsi güneşten uzanan ışınlar gibi etrafımda yere uzanıyor. Altlarındaki toprağın ritmini, toprağın ve çimenlerin sıcaklığını hissediyorum. Yine de onları kaç kez hareket ettirmeye çalışsam da bir santim bile kıpırdamıyorlar. Cansız kalıyorlar. Ayrı duruyorlar. Boyları boyunca şakacı bir şekilde kıvrılan hiçbir hareket yok.

Onları özlüyorum.

Gözlerim yaşıyor, ama onları nazik hareketlerle belime doluyor, bana doğru güvenli bir şekilde yatırıyor ve kendime sadece biraz daha zamana ihtiyaçları olduğunu söylüyorum.

Bu düşünceyle sabah güneşinin konumuna bakıyorum.

Gitme zamanı.

Ben de altını toplayıp geri çağırdım. Bir top haline getiriyorum, sertleşene kadar metali avuçlarımın arasında yuvarlıyorum ve sonra cebime atıyorum.

Slade her zaman üzerimde biraz bulundurmak konusunda haklıydı. Ben olmalıydım

daha donanımlı. Brackhill Kalesi'ndeki o gecede elimde daha fazlası olsaydı, belki de kaçırılmazdım. Belki de o adamların Rissa'yı öldürmesini engelleyebildi.

Pişmanlık kalbimin duvarlarına çarpıyor.

Bir an için onun inatçı yüzünü hatırlıyorum. Kırılmış sözlerini. Gerçek bir arkadaş olma konusundaki çekingen, keskin tavrı, sanki dikensiz bir çiçek olamayacak kadar endişeliymiş gibi.

Onun dikenli kişiliğini sevdim. Dikenli dış görünüşünün altındaki yumuşaklığı seviyordum. Highbell'de bana pek iyi davranmamış olsa da, onda her zaman hayranlık duyduğum bir şeyler vardı. Ayrıca Rissa, bir eyer olarak Highbell'de onca yıl yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlayan tek kişiydi. Ne olursa olsun geçmişten gelen bir bağımız vardı.

Şimdi, o gitti. Çünkü yeterince hazırlıklı değildim. Çünkü gardımı düşürdüm.

Bunu tekrar yapamam.

Ellerimi pantolonuma sildikten sonra, esneye esneye kampa doğru yol almaya başladım. Dün gece kalabileceğimiz rahat bir ev yoktu. Onun yerine tahtaları çürümüş, çatısı yanmış, harap bir ahıra doluşmuştuk; yüzümüzden fazlası ot ve samanların üzerine yığılmıştı.

Tam ağaç sınırını aşmak üzereyken bir dalın kırıldığını duyuyorum, ardından Emonie aniden yanımda beliriyor, kumral saçları biraz dağınık, kulağındaki turuncu uçlu bukleden bir yaprak sarkıyor.

"Yüce Tanrım," diyorum, elim çarpan kalbime çarpıyor. "Nereden geldin sen?"

"Bak," diye cıvıldıyor ve yapraklı bir dalı yüzüme doğru itiyor. "Lick Loot'u buldum! Denemek ister misin?"

Yaprakları çamur renginde olan dala bakarken burnum kırıışıyor. "Hayır, teşekkürler."

Dün, tabanı yırtılmış ve bağcıkları kopmuş eski bir ayakkabı için çok heyecanlandı. Onunla ne yapacağını bilmiyorum ama yüzünde bir gülümsemeyle onu çantasına doldurdu.

Yürümeye devam ederken "Keyfin bilir," diyor. Yapraklardan birini koparıp ağzına atıyor ve sapını parmaklarıyla çevirerek onu emiyor. "Mmm. Şekerli." "İyi bir yiyecek arama sabahı, anladığım kadarıyla?"

"Evet." Kalan yaprakları dikkatlice koparır ve kesesine koyar. "Peki ya sen? İyi bir sihirli sabah geçirdin mi?" Şaşırılmış bir halde dönüp ona bakıyorum. "Ne? Gerçekten de gitmen gerektiği için *gittiğine* inandığımı düşünmedin, değil mi?"

"Demek beni takip ettin?"

"Birkaç kez," diye itiraf ediyor rahat bir omuz silkmeye. "Kişisel bir şey değil, herkesi gözetliyorum."

"Şimdi daha çok bir asi gibi görünüyorsun."

"Vulmi," diye düzeltiyor. "Ve teşekkür ederim."

Gülmeye başlıyorum ama sonra onda bir şey fark ediyorum. "Bekle. Gözlerin.

Onlar... farklı bir renk."

Bana dönüyor, onlara vuruyor. "Evet, beğendin mi? Geçen gün evinde kaldığımız fae'den aldım. Güzel pembe renk. Ne düşünüyorsun? Romantik, değil mi?"

Kendi gözlerim seğiriyor. Midem de öyle. "Lütfen... bana birinin gözbebeklerini yemediğini söyle."

Keyifli kıkırdaması tepemizdeki ağaçtaki bir kuşu korkutuyor. "Hayır, aptal. Bende sihir var."

Şaşkınlık içime işledi. "Oh."

Uzanıp parmağını saçlarımda gezdiriyor. "Birine dokunursam, onun bir şeyini alabilir ve onu cazibe için kullanabilirim." Kısa kumral saçlarının benimkiler gibi altın rengine dönüşmesini izliyorum.

Çenemin düşmemesi için mücadele etmek zorundayım. Benim saçıma sahip başka birini görmek ürkütücü. "Vay be."

Başını sallar ve aynı şekilde kendi rengi geri gelir. çilek-turuncu uçları tekrar görünür hale geliyor. "Sadece kendimi değil, başkalarını da büyüleyebilirim, ama bu çok daha fazla sihir ve konsantrasyon."

"Vay canına. Bu çok etkileyici."

"Teşekkür ederim," diyor neşeyle.

İleride, ahıra yaklaşırken büyümüş tarlada bir hareketlilik görüyorum. İnsanlar içeri ve dışarı süzülüyor, toparlanıyor, ağızlarına yiyecek tıkıştırıyor ve ayrılmaya hazırlanırken atlarını eyerliyorlar.

Doğruca tatlı opal sarmal kısırağım Blush'a yöneliyorum, ancak Wick'in sağ kolu Ludogar'ı onun kayışlarını bağlarken buluyorum. Deniz telli saçları bugün dümdüz geriye taranmış, uçlarından hafifçe damlıyor, sanki yıkanmak için üzerine bir kova dökmüş gibi. Birlikte seyahat ettiğimiz bunca zamandan sonra bile benim yanımda pek bulunmadı. Kendi halinde olmayı sevdiğini hissediyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Onu eyerleyebilirdim," diyorum ona yaklaşırken.

Bir elini kızın yuvarlak yanağında gezdiriyor ve ben kızın yüzünde bir çiçek açtığını fark ediyorum. soluk pembe, bu da kızarıyormuş gibi görünmesine neden oluyor. "Ahh, ama görüyorsunuz, Blush benim ilk aşkımdır."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Onun senin atın olduğunu bilmiyordum."

"Evet," diyor adam, kız koluna burun kıvrırken. "Bu yaşlı kızla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor." "Atını almak istememiştim."

"Merak etme, bir tane daha var. Blush bazen çıktığım riskli gezintilerden pek hoşlanmıyor. Ayrıca ilgiyi de seviyor, bu yüzden sanırım senin bineğin olmaktan oldukça hoşlanıyor. Bu onun egosu için de iyi."

Gülümsüyorum. "Ona iyi bakacağım ve elimden geldiğince sık göstereceğim."

"Güzel," diyor dudaklarını hafifçe eğerek, ama beni değerlendirdiğini hissediyorum, deniz mavisi gözleri derinlere inmeye çalışıyor. "Bu arada ben Ludo. Kendimi resmi olarak hiç tanıtmadım."

"Bunu kişisel algılama. Ludo arkadaş canlısı değil," diyor Emonie.

"Em," diye uyarıyorum.

"Ne? O değil." Göz kamaştırıcı pembe gözleri tekrar ona dönüyor. "Bu doğru değil mi?"

Erkek omuz silkiyor.

"Genelde dışarıda keşif yaptığını ya da başka bir işle uğraştığını fark ettim," diyorum. Başını eğiyor. "Meşgulüm."

Gözleri arkamda titreşiyor ve döndüğümde Wick'in yürüdüğünü görüyorum, uzun saçları başının sol tarafına dökülmüş, traşlı tarafı sağ tarafta açıkta kalıyor. Önümde durdu, siyah kaşları aşağıya çekilmişti. "Konuşabilir miyiz?"

Başımı sallıyorum ve o da bizi ahırın yan tarafına, kalabalık gruptan uzağa götürüyor. Duvarın yanında yürüyoruz; duvarın ufalanan, yarılan tahtaları ve sarkan çivileri fonumuzu oluşturuyor. Neredeyse binanın ortasına geldiğimizde Wick duruyor ve bana doğru dönüyor, ben de yüzünün çizilmiş düzlemlerini inceliyorum. "Bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında seninle konuşmak istedim."

Durakladım. "Tamam."

Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi ve gittiğimiz her güvenli evde beni nelerin beklediğini anlatmaya özen gösterdi. Ama ses tonu ve tereddütlü ifadesi benim endişelerimin artmasına neden oluyor.

Elim belime doğru kayıyor, başparmağım kurdelelerimden birine takılıyor. "Başka bir grup Vulmin alıyoruz ama fazla bir şeye ihtiyaçları olmayacak.

İkna edici. Size bir kez bakacaklar ve yeni işlerini üstlenmeye hazır olacaklar.

benden tek bir kelime bile duymadan."

"Bu iyi, değil mi?"

"Öyle. Vulmin için. Ama korkarım senin için zor olacak."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Duraklıyor, omuzları hafifçe yuvarlanıyor, yüzü endişeye yakın bir şeyle geriliyor.

Parmaklarım sanki beni destekleyebileceklermiş gibi kurdelelerimin etrafında sıkıca kıvrılıyor. Ve onları tuttuğum için mutluyum, çünkü cevabı beni sersemletiyor.

"Çünkü gideceğimiz bir sonraki yer Bryol."

Şok içinde arkamı döndüm.

Bryol.

Bu kelimeyi duyduğumda temelim sarsılıyor, altımdaki tüm zemin sallanmaya ve devrilmeye bırakılıyor. Bryol, çocukluk evim.

Aslında benim *evime* gidiyoruz.

Daha fazla heyecanla mı yoksa korkuyla mı dolduğumu bilmiyorum.

Ailemle birlikte yaşadığım yere geri dönmek pek çok şeyi akla getiriyor. Nasıl hareketsiz duracağımı bilmediğim duygular. Yapamam - yeryüzü ne kadar sert sarsılıyor gibi görünse de, kafatasım ne kadar yüksek sesle çınlasa da yapamam.

Elim yukarı kalkıyor, harap duvara dayanıyor, altın parmaklarımdan aşağı süzülüyor ve yavaş damlalar halinde ahşabı kaplıyor.

"Seni hazırlamak istedim," diyor sessizce ve görüşüm tünelleşmek isterken bile gözlerim açılıyor.

"Teşekkürler." Sesim çok uzaklardan geliyor.

Wick bocalıyor, çoktan paslanmış ve toprakla kaplanmış gömülü bir çiftlik aletine ayaklarıyla basıyor. "Eğer gitmek istemiyorsan..."

Başımı kaldırıyorum. "Gitmek istiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Ben sadece..."

Sadece zeminin tekrar oturmasını sağlamam, kendimi sabitlemem gerekiyor. "Geri dönebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Anlamış gibi başını sallıyor, hâlâ beni dikkatle izliyor. "Pekâlâ. O zaman yola çıkmalıyız. Alacakaranlıkta orada oluruz."

Alacakaranlık.

Çok yakında. Sadece bir avuç saat.

Neredeyse tüm hayatım boyunca Bryol uzak, ulaşılmaz bir yerdi ve şimdi gün *batımında* orada olacağım.

"Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Yapmayacağım," diyorum

ona.

O uzaklaştıktan sonra ahırın yanında durup kendime yalnız bir an veriyorum. Elimi bırakıyorum ve ahşabın üzerinde altın rengi bir iz bırakıyorum. Ailemin öldüğünü biliyorum, bunu biliyorum ama yine de Bryol'a gittiğimi duymak bana sanki *onlara gidiyormuşum gibi* hissettiriyor.

Kendimi nefes almaya ve düşünmeye zorladığım birkaç dakikanın ardından geri dönüp gruba doğru ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde tüm Vulminlerin çoktan atlarına binmiş olduğunu görüyorum.

Blush'a doğru yürürken ve eyerin üzerine çıkarken herkesin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Dümdüz önüme bakıyor, dizginleri kavırıyor, güçlü ve emin görünmeye çalışıyorum.

Wick ve Ludogar liderliği üstlenirken, ben de Emonie yanımda olmak üzere onların hemen arkasında yer alıyorum.

Yolculuğumuza başlarken, sarsılan kalbimi sakinleştirmek için manzaraya odaklanıyorum.

Bir çay fincanının üzerindeki buhar gibi düzlüklere yapışmaya çalışan bir sis bulutu var ve uçsuz bucaksız çimenlerin arasında seyahat ettiğimiz bu tozlu yol var ve görünürde hiçbir bina yok.

Emonie yanımda sessiz kalıyor ama ben sessizliğe dayanamıyorum.

"Ee," diye başlıyorum, elimden geldiğince konuya girmeye çalışarak.

"Daha önce bir kız kardeşten bahsetmiştin. O da bir Vulmin mi?"

Sorumla irkilmiş görünüyor, gözleri turuncu ve kırmızıyla dönen kendi rengine geri döndü. "Hayır. Kesinlikle hayır." Gülüyor ama bu o baş döndürücü kıkırdaması değil. Daha çok nefes nefese kalmış gibi. "O Vulmi tipi değil."

Bu konuyu açmamam gerektiği hissine kapıldım. "Annwyn'in neresindensin?"

"Her yere. Ailem hep seyahat ederdi. Hiçbir zaman tek bir yere bağlı kalmadık, o yüzden ben de başka şeylerle uğraştım," diyor ve atını sevmek için eğilip benekli beyaz tüylerini okşuyor. Yumuşak, mavimsi bir yelesi var ve topladığı sicimleri kullanarak küçük örgüler örmüş.

"Thistle küçüklüğümde beri benimle birlikte. Hâlâ sahip olduğum tek şey o."

Kalbim onun için acıyor. On yıldan fazla bir süredir bir yerde sıkışıp kalmış olabilirim.

Küçükken Derfort Limanı'ndan hiç ayrılamamıştım ama hiçbir şeyin sana ait olmadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hiçbir şey sabit ya da tanıdık değil.

"Bizimle gelmeden önce Vulmin için ne yapıyordun?" Daha iyi bir konu seçtiğimi umarak soruyorum.

Hinzırca sırtıyor, kumral saçlarının kısa, kıvrılmış uçları bugün özellikle turuncu görünüyor. "Taş Kılıçlar'dan çalmak."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne çalmak?"

"Çoğunlukla mesajlar. Tavernalarda takılmak ve flört etmekle geçti."

"Çoğunlukla mı?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Oradan buradan birkaç şey toplamış olabilirim."

"Ne gibi?"

"Bozuk para. Kaptanlardan birinin cebinde taşıdığı *çok* müstehcen bir portre -*kendisinininki*," diye kıkırdıyor. "Ayrıca, güzelce oyulmuş bir pipo. Tadı reçele benzeyen nefis bir çiğneme özü. Ve... kılıçlarından biri."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Onların *kılıçlarından* birini mi aldın? O şeyler çok büyük. Ağır değiller mi?"

"Hiç de değil. Taş Kral onları büyüyle yapar. Güçlüler ama şaşırtıcı derecede hafifler. Yine de çok uzunlar. Ben kısa bir bıçağı tercih ederim."

"Onu çalmayı nasıl başardın?"

"Askere *ona dokunmak* istediğimi söyledim," diyor kaşlarını sallayarak. "Kılıcından bahsettiğimi ve üzerindeki diğer taş gibi sert parçadan bahsetmediğimi anladığında büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Yine de itiraf etmeliyim ki, o da etkileyici bir şekilde uzundu. Ama ben hiçbir zaman Taş Kılıçlar." Bu düşünce karşısında tiksintiyle burnunu kırıstırıyor. "Peki ya diğer isyancılar? Onlarla ilişkiniz var mı?"

Başını sallıyor. "Orada burada. Ama erkekler çok yorucu, biliyor musun? Her zaman işlerine geldiğinde bağlılık talep ediyorlar."

"Bu sorunla çok karşılaşıyor musunuz?"

"Elbette," diye cevaplıyor hüznü bir iç çekişle. "Birçoğu bana delicesine aşık oldu. Ama ben bir Vulmi'nin hain hayatını yaşıyorum.

Evcilleştirilemem,

Lyäri."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Ve olmamalısın."

Emonie şöyle bir bakar. "Peki ya bu... tehlikeli sevgilin? Seni evcilleştirdi mi?"

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor, göğsümün ortasını sıkıştıran taze bir özlem acısı.

"Tam tersi. O beni özgür bıraktı."

Onun benekli bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum ama dümdüz karşıya bakıyorum. Gözlerim gökyüzüne doğru kayıyor.

Gökyüzü bana onu düşündürüyor, toprak bana ailemi düşündürüyor ve ben ufukta ikisinin arasında geziniyorum.

"Bryol'a gideceğimizi duydum," diyor Emonie sessizce.

Boğazımdaki sert yumruya rağmen konuşmayı başarıyorum.

"Evet." "Eğer gitmek istemediğine karar verirsen, seninle birlikte saklanırım."

Takdir, girdap midemin derinliklerinde yüzüyor. "Fikrimi değiştirsem sana haber veririm. Teklifin için teşekkürler."

"Tabii ki. Arkadaşlar birbirine destek olur."

Annwyn'e geldiğimden beri nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum. Önce Nenet'le, sonra Estelia ve Thursil'le ve şimdi de onunla tanıştım. Bu bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor. "Her şeyi parlatabilirsin. Senden toplayabileceğim şeyleri bir düşünsene."

Homurdanıyorum. "Buna hırsızlık denir."

"*Koleksiyon yapıyorum,*" diye rahatça düzeltiyor. "Ayrıca, arkadaşlar arasında biraz paylaşımın normal olduğunu düşünüyorum. Hatta sağlıklı bile."

"Tabii ki."

"Sabunumu paylaştım. Ve kıyafetlerimi."

"Mühür küpeni altın rengine çevirdim," diye cevap veriyorum, başımı onun delikli kulağına ve sivri ucundan sarkan güzel zincirlere doğru eğerek. "Parıldayan karizmanı gerçekten ortaya çıkarıyor."

İnce parmağı üzerinde geziniyor. "Biliyorum. Beni çok iyi anlıyorsun."

Günün geri kalanında Emonie dikkatimi melankoliden uzaklaştırmama yardımcı oluyor.

İleri geri şakalaşırken, hiçbir şey ve her şey hakkında konuşurken düşünceler.

Ve tüm bunlar olurken, endişe içimi kemiriyor. Grubumuz Varış noktamızdan uzakta, zaman gün boyunca her seferinde bir saat ısıyor.

Sonra, alacakaranlıktan hemen önce, Bryol'a ulaşıyoruz ve yutkunmakta oldukça zorlanıyorum.

AUREN

TŞehir bir harabe yığını. Eğri büğrü bir yıkım yaması. Bryol ufukta bir yara izi gibi duruyor. Çökmüş binalarla dolu, yanmış taş lekeleri hala mürekkep siyahına boyanmış. Bryol'un Her yer moloz ve enkaz yığınlarıyla kaplanmış.

Görünüşe göre büyük bir yangın tüm şehre yayılmış ve sonra bir dev gelip her şeyi ezip geçmiş, hantal ayaklarının altındaki her binayı yıkmış.

Tek bir cadde bu kargaşanın içinden geçiyor. Bir zamanlar gelişen bir metropolün yıpranmış dokusunun ortasında bir dikiş.

"Büyük İlahi." Atımın üzerinde oturup her şeyi seyrederim, gözlerim yok edilmemiş bir nokta bulmaya çalışırcasına etrafı tarıyor.

Yapamam.

Burası artık bir şehir değil. Çorak bir arazi.

Wick atının üstünde yanıma oturdu, diğerleri önden gitti.

"O gece burada tam olarak ne oldu?" diye sordum. Sesim kalın, ama gözlerimdeki nem daha da kalın.

"Kısa bir savaş oldu. Çok hızlıydı, sadece birkaç ay sürdü. Monarşinin gürleyen ayaktağını tekmelediği, direnmeye ya da konuşmaya cüret eden fae'leri ezdiği bir başka hızlı bot. Ne zaman anlaşmazlığımız çok yüksek sesle dile getirilse, kral bizimle çabucak başa çıkmayı başarıyor." Ses tonundaki acılık çalkalanıyor ve köpüren bir öfkeyle köpürüyor. "Ama burada bir savaş yaşanmasına gerek yoktu. Kargaşa başkentin yakınındaydı. Bryol'da konuşlanmış çok fazla Vulmin askeri bile yoktu."

"Ailem yüzünden saldırdılar."

Bakışları bir iple benimkine bağlanıyor ve olduğu yerde düğümleniyor.

"Evet. Direnişinin, direnişi desteklediklerini fısıldamasından hoşlanmadılar.

Turley'ler ve ailenizin tahtı yeniden ele geçirmesini istiyorlardı. Bu yüzden Carrickler buraya bir mesaj göndermek ve en büyük tehditlerini ortadan kaldırmak için asker gönderdi.

Gerçi bunu asla kabul etmediler."

Midem çalkalanıyor, boğum boğum ve salkım salkım.

"Neden yeniden inşa edilmedi?"

"Monarşi buna izin vermez," diyor acı bir şekilde. "Ve doğrusu kimse de istemedi. Orası artık bir mezarlık. Bryol'da bir Turley olmadan, zaten ölü kalacak."

Mezarlık gibi görünüyor. Cadde boyunca sıra sıra dizilmiş binalar mezar taşları gibi yükseliyor. Eğik arazinin üzerinde sevdiklerinin bıraktığı çiçekler gibi büyümüş yeşillikler.

"Ama burası senin evin. Bunu görmen gerekiyordu." Başımı ağır ağır salladım.

Wick'inki kızgın.

"Carrick monarşisinin yaptığı buydu. *Binlerce* insanı öldürdüler. Bütün bir şehri yerle bir ettiler. Çünkü yüzlerce yıl sonra Turley ismi onlar için *hala bir* tehditti ve buna katlanamıyorlardı. Bir Turley taç giydiğinde, konuşmaya cesaret eden fae'ler için usulsüz infazlar yoktu. Fahiş vergiler yoktu, kimse Oreaan olduğu için tutuklanmadı, hiçbir yarı fae *daha az.*" Son kelimeyi dişlerini gıcırdatarak ve dudaklarını bükerek söyledi. Alnındaki küçük yara izleri, öfkesinin kırmızımsı tonuyla daha da belirginleşiyordu. "Bu artık bir monarşi değil, tiranlık. Ve biz oturduğumuz ve sonunda onlara karşı çıkmak için ayaklanmadığımız sürece, *bunun* gibi şeyler olmaya devam edecek," diyor ve parmağını şehre doğru uzatıyor. "Sizin yardımınızla, Vulmin Kral Carrick'i devirebilir... ve sonra siz onun yerini alabilirsiniz."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Taç giymek gibi bir arzum yok. Vulmin'i destekliyorum, böylece Fae'ler monarşi tarafından terörize edilmekten kurtulabilir. Hepsi bu."

Siyah kaşları birbirine yaklaşıyor, gözleri dikkatle beni inceliyor. "Ama sen

Aurean Turley. Yaşıyorsun ve Saira'nın tarlasına indin. Burada olduğun için Vulmin'in tahtı *senin* almanı isteyeceği gerçeğini görmezden gelme."

Kör mü?

Bakışlarımı şehre geri çekiyorum, sözlerini kemiriyorum. Thursil'in benzer bir şeyi nasıl söylediğini hatırlıyorum. Önce Nenet beni dinlememekle suçladı. Şimdi de Wick beni görmemekle suçluyor. Ama görüyorum. Ama görüyorum. aynaya bakma ve kendimi olmak istemediğim bir şey olarak görme arzusu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik etrafımızı sarıyor ve Wick bana tam olarak inanmıyormuş gibi beni izliyor. Sonra bir nefes verdi. "Farklı hissedebilirsin. Burada daha fazla zaman geçirdikçe. Daha çok içine çektikçe," diyor sessizce. "Şehre gitmeye hazır mısınız?"

Hazır olup olmadığımdan emin olmasam da başımı sallıyorum.

Olabilirsem tabii.

Dilini şaklatarak atını Bryol'a doğru sürüyor ve beni bu tepede yalnız bırakıyor.

Beni dinlemeye
bırakıyor. Ve
görmemi.

Bryol'un sokakları, yıkılmış binalardan ve şehrin içinden akan enkaz dalgalarından kaynaklanan tozla kaplı düzensiz bir deniz manzarası. Bu bir şiddet tepkisi, öfke hala taş işçiliğinde kesik bir sessizlikle çatlıyor.

Yine de ayak seslerim... ayak seslerim pişmanlık dalgasıyla kaynıyor. Melankoli kollarımdan sarkıyor ve omuzlarımdan aşağıya düşüyor; sokağa damlatsam şaşırmam. Bu yer kolunu etrafıma doladı ve göğsüme bir acı hançeri sapladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Wick'in sesine dönüp bakmıyorum. Dikkatim çok dağınık, kalbim çok dolu.

Atımı diğerlerinin yanına, hemen arkamızdaki, telli ağaçların ve saçaklı çalılarının her tarafı kapladığı yarık binaya bıraktım.

Taş yüzünde çapraz bir sıyrıkla açılmış bir yarık var, atlarımızın içeri girebileceği kadar büyük. Hepimizin, atların ve hepimizin içine sığabileceği kadar büyük. Vulmin'lerden biri gelene kadar burada beklememiz gerekiyor.

Şehrin yıkık duvarlarının hemen ötesindeki küçük bir köyde buluşacağımız grupla her şeyi kontrol ediyoruz.

Sokağa sadece üç adım atmıştım ki Wick yanımda, eli kolumda belirdi. "Auren, yalnız dolaşmamalısın."

Adımı burada, ailemin söylediği yerde söylüyor. İçime yeni bir umutsuzluk dalgası yayılıyor. "Ben iyi olacağım."

Bir süre sessizlik oldu. Muhtemelen Geisel'da beni ne yaparken gördüğünü hatırlıyor. "Yine de burası sana yabancı."

İşte burada yanılıyor.

Çünkü Bryol'u sular altında bırakan yıkım yağmuruna rağmen... Burayı biliyorum. Buraya son gelişimden bu yana yirmi yıldan fazla zaman geçmiş olsa da, burayı tanıyorum. Bana tanıdık geliyor, kemiklerime kadar. Sanki o da beni tanıyormuş gibi toprakta küçük bir tını var.

"Ben de seninle geleceğim."

"Ben de öyle," diyor Emonie, diğer yanımda durmak için yaklaşırken.

"Ve ben," diye ekliyor Ludogar.

Daha fazla Vulmin binadan dışarı süzüldü ve sessiz bir destek yayan sessiz bir varlıkla etrafımda toplandı.

Minnettarlık kabarıyor, baloncuklar gibi süzülerek ağırlaşmış kalbimi kaldırmaya yardımcı oluyor.

Tüm Vulminler arkamda bana ayak uydururken, Bryol'a doğru yürümeye başlıyoruz.

Çizmelerimiz tozlu bir kül ve toprak yığını boyunca çatırdıyor, ayak bileklerimiz ayaklarımızın altına yığılmış bina kırıntılarının üzerinde bükülmekle tehdit ediyor. Enkazın çoğu kenarlara dağılmış durumda, binaların en kötüsü

katliam dinlenmeye bırakıldı. Ancak her yerde bitkiler, en küçük yarıklardan filizlenerek, kırık tavanlardan patlayarak, devrilen duvarlardan aşağı sarkarak kül rengi harabeleri yeniden ele geçirdi.

Yıkıma ve aşırı büyümeye rağmen, sokaklar boyunca ilerlerken ayaklarım bir şekilde nereye gideceğini biliyor. Bir şey beni ileri doğru çekiyor. Belki de uzun zamandır aklımda olan bir anı. Ya da belki başka bir şey beni şehrin atmayan kalbine doğru çekiyor.

Vulmin hiçbir şey söylemiyor. Ne özellikle kötü bir noktaya tırmanırken, ne de yolumuzu açmak için ahşap kulelerin çekilmesi gerekirken. Çeşitli binaların arasından yolumuzu bulup vahşi enkazın üzerinden birbirimize yardım ederken de. Hepsi tereddüt etmeden beni takip ediyor. Kendimi geçmişime götürmeme izin veriyorlar.

Sonunda ayaklarım beni buraya getirene kadar.

Burada, eskiden pitoresk bir sokak olan yerde. İki katlı bir evle karşı karşıyayım, şimdi yıkık dökük bir viraneye dönüşmüş. Pas ve kül arasında sıkışmış kaya parçaları, kömürle boğulmuş delik deşik bir çatı. Çocukluğumun evi, iskelet duvarların devrilmesinden ibaret, kemik ve dişlerden başka bir şey yok.

Sanki onları bağlayan kilidi açmak için buraya gelmem gerekiyormuş gibi, aniden kafatasıma çarpan anılardan oluşan bir yumruktan başka bir şey yok.

Bu tuğlalı sokağın yukarısında ve aşağısında, birbiri ardına sıralanmış evler vardı. İçlerine girip çıkardım, diğer çocuklarla oynardım, kahkahalar ve bağırışlar çan gibi çalardı.

Yazın şarkı söyleyen mırıldanan ağaçlar vardı, tüylü tüyler halinde aşağı inen ve açıktaki köklerine sürtünen sarmaşıklar vardı. Kanopilerinin altına saklanırdık, şarkıları içimizde dans ederken

Saç. Sabah pazarına giderken babamla yarıştım, o da bana tahta bir şişin ucuna takılmış sıcak, şekerli meyveler alırdı.

Kristal lagünde yüzer ve annemin eyersiz atına binerdim.

Gece gökyüzünde tüm şehrin görebileceği kadar büyük performanslar sergileyen ışık soluyanları seyahat ederken izlerdim.

Ve bu ev.

Burası her gün eve geldiğim yerdı. Üzerinde dekoratif bir saçak bulunan parlak sarı bir kapısı vardı. İçeride boncuklu korkulukları olan merdivenler vardı. Geceleri uykuya dalmama yardımcı olması için yatak odamın tavanına küçük güneşler ve yıldızlar çizilmişti. Şöminenin yanında şans getirsin diye söğüt dallarından demetler asılıydı. Yeşim yaprakları, çatımızın altına uyum getirmesi için karahindiba suyunda yüzerdi.

Yürümeyi, konuşmayı, oynamayı, gülmeyi, sevmeyi burada öğrendim. Bu iskelet evin içinde kalbimin bir parçası yatıyor.

Bina artık bir kömür yığınının başka bir şey değil. Çatlaklar, hıçkırıklardan gerilmiş kırışıklıklar gibi sarkık yüzünde tırtıklı bir şekilde ilerliyor. Tüm sokak harap olmuş ama benim evim... yangının en büyük darbesini bu ev aldı. Sanki bu başladığı yer. Sanki her şeyin başladığı yer burasıymış gibi.

*Sen son doğan Turley'sin. Bu
asla olmamalıydı. Sonra
Karanlık Bryol'un üzerine
düştü. Bir tehdidi ortadan
kaldırmak için.*

Benim evim. Ailem. Benim şehrim. Binlerce insan ve bunların hepsi Turleys burada yaşadığı için oldu. Çünkü *ben* burada yaşıyordum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, bir zamanlar bu duvarları yakan alevler kadar sıcak. Arkamda, toplanmış Vulminler beni izliyor.

Acaba içlerinde Bryol'un eskiden nasıl bir yer olduğunu hatırlayan var mı? Kara yanık evinin önünde altın gözyaşları döken bir Turley gördüklerinde ne düşündüklerini merak ediyorum.

Belki de gözyaşlarım geçmişle şimdiki zaman arasındaki perdeyi inceltiyor, çünkü aniden kulağımda annemin cılız sesini duyuyorum.

"Küçük güneşim, parlaklığın nerede?"

"Burada anne," dedim ona, ağlarken bile. Çünkü üzüntümün nedeni ne olursa olsun, o bunu düzeltebilirdi. *Her zaman düzeltebilirdi.*

"Güzel, kızım. Çünkü tek istediğim senin mutlu olman. Senin kendi ışığın var, küçük güneş. Bu yüzden karanlık çöktüğünde onu yanında taşımalısın. Ama bunu yapabilirsin. Çünkü biz güçlüyüz, değil mi?"

Wick'in yanıma geldiğini duymaktan çok hissediyorum, bakışları benimle aynı görüşte. "İşte bu yüzden savaşıyoruz," diyor bana sessizce. "Çünkü bu *yanlış*. Burada yaşananların bir daha yaşanmasına asla izin verilmemeli."

Başını çevirdiğinde, bakışlarını karşılamak için ona bakıyorum. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silmeye bile çalışmıyorum.

"Asla kaçırılmamalıydın Auren. Ailen seni *asla* öldürüldü."

Boğazımdan buruşuk bir hıçkırık dökülüyor.

"Ama bir şeyi hatırlamanı istiyorum, Lyäri."

"Neyi?"

Kahverengi gözleri, ayaklar altında ezilen ruhumun derinliklerine iniyor. "O gece Carricks kazanmadı. Tam olarak değil. Çünkü *seni* alamadılar."

Ellerimi tutup nazikçe kavradığında beni şaşırtıyor. Her zamanki soğukkanlı yüzündeki derin üzüntüyü görünce şaşıyorum.

"Sen *yaşadın*, Auren."

O zaman neden kalbim ölmüş gibi hissediyorum?

"Ne kadar uğraşsalar da o gece Turley'lerin ışığını söndüremediler. Sen yokken bile karanlıkta bir fener oldun.

Ve şimdi döndüğüne göre, sen Annwyn'in doğan güneşisin."

Kalbim açık bir yara gibi çarpıyor, taze gözyaşları yanaklarımı tırmalıyor. Keder tırnaklarıyla kazıyor, kanamaya bırakıldığımdan emin olmak için.

Soldan yara izine kadar.

O gece ailem beni yatağımdan kaldırdıktan sonra ne kadar zaman geçti? Beni diğer çocuklarla birlikte güvenli bir yere götürmek için dışarı çıkardıktan sonra ne kadar zaman geçti? Korumalarımızla birlikte sokakta yürüdükten dakikalar sonra mı? Yatağım daha soğumadan evime şiddet mi geldi?

Ailem bana ulaşmak için savaşılmaya, kaçmaya çalıştı mı? Sokakta mı öldüler yoksa burada, evimizde mi yandılar? Ben kaçırıldığımda çoktan ölmüşler miydi?

Soracak cesaretim yok.

Ama umarım benim güvende olduğumu düşünerek ölmüşlerdir. Ölümlerinin boşuna olmadığını düşünerek. Umarım son nefeslerini benim iyi olduğuma inanarak vermişlerdir.

Bacaklarımı altıma katlıyorum. Dizler bükük, baş yukarıda, gözyaşları

damlıyor.

O gece öldürölmedim ama yine de bir parçam öldü.

Emonie geliyor. Hafif adımlarla eğilip küpesindeki kırık kanatlı kuş tılsımını külün üzerine yerleştiriyor.

O uzaklaşıp yanıma oturur oturmaz, daha fazla Vulmin onun yerini alıyor ve her biri kendi mühürlerini yerleştiriyor. Ta ki yüzlercesi evimin dibinde, kül ve molozların arasında parıldayarak yatana kadar. Ta ki hepsi burada, kutsal sokakta benimle birlikte diz çökene kadar.

Sessiz bir saygı

duruşu.

Sözsüz bir bağ.

Benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade eden bir şey.

Parmak uçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra elimi yere koyuyorum. Altınım aksın.

Birkaç Vulmin'in yüksek sesle soluduğunu duyuyorum, birçoğu geri çekilmek için ayağa kalkıyor, hepsi ağacın filizlenmesini, uzamasını, büyümesini, dallarının yayılmasını, yapraklarının çıkmasını, tepelerinde çiçeklerin açmasını izliyor.

Ta ki ağaç bu sokaktaki tüm yıkık duvarlardan daha uzun durana kadar. Ta ki kabukları parlayana ve siyah damarlı yaprakları güneşin son ışıklarının süzölmesine izin verene kadar.

Som altından bir ağaç, kökleri benimkilerin kesildiği yerde kazılmış.

Turley altını.

Bizi yok etmeye çalıştıkları yerde büyüdüm.

Ayağa kalktığımda, Vulmin de benimle birlikte yükseliyor. Annemin sesi esintide yankılanıyor.

Güçlüyüz, değil mi?

Öyle değil mi?

AUREN

Trtıştığımız bir grup Vulmin aslında tüm köyü oluşturuyor. Bryol'un arkasında, çatırdayan tahılların statik kıvılcımlarla değiştiği ve lavanta yosunlarının yamaç kayaları.

Bu köye *Naonos Erith* diyorlar. Alevlerin Yaygarası. Çünkü Bryol ölümün geldiği günden beri sessiz yatıyor olsa da Yüz Alev Savaşı, buradaki insanlar onun kalıcı gürültüsünü taşıyor. Göğüslerinde harap olmuş çingiraklarla. Sessiz homurdanmaların kakofonisiyle. Muhalif gözyaşlarının gürültüsüyle. Yankılanan uyumsuzlukları, şu anda ayakta duran her bir yaralı binada çınlıyor.

Burayı inşa etmek için Bryol'un harabesinin parçalarını kullanmışlar. Birbirine yakın evlerden oluşan bir çember. Bir dükkan. Bir ahır. Bir ortak bahçe. Paslı bir pompası olan bir su kuyusu. Ve yüz fae.

Eskiden kentin surları içinde yaşayan binlerce kişiden geriye kalan tek şey bu.

At sırtında yaklaşırken tüm köyün çoktan dışarıda olduğunu görüyorum. Bekliyorum.

Beni Wick'in yanında görür görmez, farkına varır varmaz, değişimin onları ele geçirdiğini görüyorum. Gözleri açılıyor ve ağızları açık kalıyor, parmaklar kalkıyor ve fısıltılar tıslıyor. Varlığımı hissettikleri an, toplu yaygaraları *kükriyor*.

Altın Olan Gitti.

Lyäri Ulvêre. Yaldızlı kız geri döndü.

Lyäri Lyäri Lyäri

Onların gürültülü sesiyle doluyorum ve sonra varlıklarıyla kuşatılıyorum.

Eller uzanmış, yüzler gülümsüyor, diğerleri feryat ediyor, ben atımın üzerinde otururken hepsi bana yaklaşmaya çalışıyor. Bu çok bunaltıcı. Ellerimin dizginleri sıkmasına neden oluyor. Blush bile bu kadar kalabalıkla ne yapacağını bilemiyor.

Gerginliği yere pençelerini vurmasından ve kulaklarını dikmesinden anlaşılıyor.

"Auren Turley Bryol'a döndü!" Wick sesleniyor. "Burası ve Lidya arasındaki tüm Vulminleri toplamaya geldik. Monarşiyeye karşı yürümek ve yeni şafağımızı getirmek için. Karanlıktan çıkmanın zamanı geldi." Köylüler onu dikkatle dinliyor, gözleri parlıyor. "Bize kim katılacak?"

Kombine körükler o kadar yüksek sesle havaya kalkıyor ki irkiliyorum ve sonra neredeyse eyerimden aşağı çekiliyorum. Tüm Vulminler attan iniyor ve sanki bir dalgaya kapılmış gibiyim, etrafımda bir sürü insan hareket ediyor ve ben de onunla birlikte hareket etmek zorunda kalıyorum. Köyün kalbine doğru ilerledik ve birkaç dakika içinde Kararmaya başlayan gökyüzüne kıvılcımlar saçan bir şenlik ateşi yakılmış ve üzerinde büyük bir hayvan ziyafet hazırlığı için kızartılıyor.

"Buyurun, Leydi Auren," diyor erkek bir fae, beni ateşin yanındaki bir kürk yığınının üzerine oturtarak.

Yerime oturduğum anda insanlar bana akın ediyor. Gülümsüyorlar, hoş geldiniz diyorlar, bana isimlerini veriyorlar. Hepsini selamlamak için elimden geleni yapıyorum, ancak ilgi şaşırtıcı.

Sadece sembolleri değil, kurtarıcıları olduğum için beni izliyorlar.

"Leydi Auren eve döndü!" diye bağıyor biri diğer taraftan. alevler. Uzun boylu ve iri yarı, iki kulağından iki büyük halka sarkıyor. Herkes dönüp onu dinliyor, gürültü azalıyor ve bana onun bir tür köy lideri olabileceğini düşündürüyor. "Lyäri Ulvêre Bryol'a geri döndü. *Vulmin Dyrûnia* yürüyüşe hazır. Clamor da onlarla birlikte yürümeye hazır!"

Onay sesleri kulaklarıma çarpıyor, köyün enerjisi çılgınca.

"Ziyafet verelim ve Lyäri'mizin dönüşünü kutlayalım! Ve yarın, Şafağımızla birlikte yükseleceğiz!"

Bir başka gürültülü tezahürat havayı neredeyse patlayacak şekilde doldurur.

Sonra, dans eden, müzik yapan ve şarkı söyleyen köylüler ya da gece gökyüzünde gösteri yapan bir ışık püskürtücüden oluşan bir bulanıklık. Saira Turley'in köprüsünün hikayesini anlatan ışık dalları yükselir. Vazgeçmeyen bir kızın. Yoluna devam eden bir kızın.

Yemek, içki ve daha fazla içki ve daha fazla *içki ile dolduruldu*.

Tadı tütsülenmiş vanilya gibi ve çökmekte olan bir sıcaklıkla aşağı iniyor, çatırdayan köpük tepesi kafama doğru kabarcıklar gönderiyor.

Lezzetli.

Tıpkı kavrulmuş et gibi. Ve kabukları soyulmuş ekmekler kremalı tereyağı ile ıslatılmış. Şişlere geçirilmiş şekerli meyveler.

Wick ile dans ediyorum. Emonie ile. Ludogar ile. Tüm köydeki tüm Vulminlerle. Kol kelepçelerimdeki altınları eritip uzun otlar gibi etrafımızda salınan ipler haline getiriyorum, ev şarkıları söyleyen bir gökyüzünün altındaki ateş ışığında parlıyorlar.

Kurdelelerimin benimle dans etmesine izin veriyorum ve ben onları hareket ettiremesem de onlar *benimle* birlikte hareket ediyor. Havada dönüyorlar ve yerde sürükleniyorlar ve bir an için eski hallerine dönmüşler gibi davranabiliyorum. Slade'i, Gazap'ı, Digby ve Rissa'yı, Nenet ve Estelia'yı, Thursil'i, Sail'i ve ailemi diliyorum... Keşke hepsi burada olsaydı. Benimle olmalarını.

Ama belki de yalnız olmamın bir sebebi vardır. Ve belki de aslında yalnız değilimdir.

Başım ağrıyarak uyandım.

Tütsülenmiş vanilyalı içecekler çok lezzetliydi. Kaç bardak tükettiğimden de tam olarak emin değilim. Çok gibi geliyor.

İyi tarafı mı?

Highbell'de çok fazla şarap içtikten ve umutsuzluk içinde mayalandıktan sonra bu baş ağrılarıyla uyandığım tüm zamanlardan daha iyi.

Gözlerimi açar açmaz, baş ağrısı göz çukurumu yontuyor ve beni inletiyor. Karnım zil çalıyor ve yorganı çekip altına saklanmak istiyorum. Ama yapamıyorum, çünkü Emonie yatağın üstünde battaniyeler ve onları kapmaya çalıştığımda tehditkâr bir tıslamayla bana homurdanıyor. "Eğer beni kımıldatırsan, birinin ayakkabısını bulup sana fırlatırım.

güzel yüz," diye homurdanıyor, gözleri hala kapalı.

"Saçlarını som altına çevireceğim, böylece başını yastıktan kaldıramayacaksın," diye mırıldanıyorum.

Mırıldanarak mırıldanıyor. "Aslında kulağa hoş geliyor. O zaman kalkmak zorunda kalmam."

Haklı.

"Hadi ama." Dirseğimi onun yanına soktum. "Ben ayaktaysam, sen de ayaktasın."

Buruşuk dudaklarından bir huff kaçıyor. "Kutlama amaçlı bir köy ziyafetinden sonra biraz acımasısızsın."

"Bütün gece uykunda horladın."

Ayağa kalkıyor, saçları başının etrafında her açıda sıkışmış, turuncu uçları parmaklarıyla taramaya çalışırken her yöne kıvrılıyor. "Toplayacağım

kulaklarınıza tıkayabileceğiniz bir şey."

Ayağa kalkarken homurdanıyorum, tek gözümü kapatarak bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum. "Dün gece ne içtiğimizi bilmiyorum ama o şey..."

"İnanılmaz mı?"

"Evet, gerçekten." Ayağa kalkar kalkmaz sallanıyorum ve bir elimi ağzıma götürüyorum. "Harika İlahi, sanırım kusacağım," diyorum parmaklarımın arasından.

"Gerçekten mi?" Etrafına bakınıyor. "Kendine bir kase altın alsan iyi olur."

Ürperiyorum ve derin bir nefes alıyorum, kendimi nefes vermeye zorluyorum. "Birinin evinde kusuyor olamam."

Mırıldanıyor. "Biraz itici olurdu, çünkü sadece şarkılar söylediler Bütün gece seni kutluyorum," diyor yanıma gelip saçımdan bir dal koparıırken. "Gel hadi. Belki kafamızı sokabileceğimiz bir gölet vardır."

Belki bu kafatası keskisini uyuşturur.

Ama kapıya varır varmaz, gerçekten yatağa yığılıp yorganın altına saklanmam gerekebileceğini düşünüyorum. Neyse ki kurtuldum.

Dün gece yatağını ödünç almama izin veren sevimli fae Elisabeth de görünüşe göre ilahi bir varlık ve dünyanın en güzel ruhu, çünkü odadan çıktığımız anda elinde bir tedavi var.

Bana şöyle bir bakıyor, sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve bir fincanı benim ellerime, diğerini de Emonie'ninkilere bastırıyor.

"Nedir bu?" Üstte yüzen topak parçasına bakarak temkinli bir şekilde soruyorum.

"Sormasanız daha iyi, Leydi Auren," diyor uğursuzca.

Emonie tahta fincanını benimkiyle tokuşturup kadeh kaldırıyor ve sonra geri fırlatıyor. Kendi fincanımı eğip sıvıyı yudumluyorum, uçuşan parçaları düşünmemeye çalışıyorum. Tadı biraz toprakla salamura edilmiş çikolata gibi ama mideme indiği anda anında rahatlıyorum.

"Vay canına," diyorum nefesimi bırakarak. "Daha iyi misin?" Elisabeth soruyor.

"Çok teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve fincanları alıyor, elbisesini sallayarak uzaklaşıyor. Etrafıma bakıyorum ve Wick, Ludogar ve dün gece burada kalan bir avuç Vulmin'in yataklarını topladığını ve varlıklarını düzenlediğini görüyorum.

Elbette Wick ve Ludo hariç herkes Elisabeth'in yardımcı karışımına ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

"Dün gece eğlendin mi?" Wick yaklaşırken sorar.

"Evet, ama muhtemelen yapmamalıydım..."

Beni şaşırtarak başını sallıyor. "Bryol'a dönüşünü kutlamalısın. Bu konuda kendini suçlu hissetme. Burası senin köklerinin olduğu yer. Bu mutlu bir olay."

"Ama pek kutlama yapmadınız?"

Bana nadiren gülümsüyor ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Senden daha güçlü bir midem var."

"Midem yeterince güçlüdür."

"Gerçekten mi? Senin aksine *benim* Elisabeth'in sis suyuna ihtiyacım yoktu."

Omuz silkiyorum. "O zaman tüm deneyimi gerçekten kaçırıyorsun."

Kıkırdıyor. "Git biraz kahvaltı et. O zayıf karnını doyur." Gözlerimi deviriyorum, ama... açım.

Elisabeth, ruhu şad olsun, masaya büyük bir kâse içinde çilekli krema, tuzlanmış et dilimleri ve bir çeşit şuruba batırılmış ekmek koymuş.

"Sadece senin için taze bir somun sakladığımdan emin oldum," diyor göz kırparak.

"Sen tüm diyarlardaki en güzel fae'sin," diyor Emonie ona hülyalı bir şekilde ve hemen bir parça kapıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de tabaklarımızı bitirene kadar ekmeği kremaya batırıyoruz.

Daha sonra, birinin kuyudan getirdiği bir kova suyla yıkanıyorum. Elisabeth'in bana verdiği kahverengi tunik ve pantolonu giyip dışarı çıktığımda Wick ve diğer Vulmin'i ciddi yüzlerle buluyorum. Henüz tanışmadığım birinin etrafında toplanmışlar, ancak Ludogar'ın yanında dururken aile benzerliğini görmek kolay.

Onunla aynı deniz mavisi saçlara sahip, kafa derisi boyunca aynı köpüklü beyazlık var, bu da bir gelgitin kıyı boyunca kabarması gibi görünmesini sağlıyor. Gözleri keskin deniz mavisi ve Ludo'nun ablası gibi görünüyor ve onun boyundan birkaç santim uzun. Ludo'nun üzerinde tunik ve yelek varken, Ludo'nun üzerinde sade gri bir önlük, pelerin ve kenarları fırfırlı beyaz bir önlük var.

"Kaç tane?" Wick ona sorar.

Omuz silkiyor. "Bunu bilmiyorum."

Bakışları Ludo'ya kayıyor ve fae düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Bir kurtarma görevine ne dersin?"

Wick sırtıyor ve diğerlerine bakıyor. "Sen ne diyorsun, Vulmin?"

Herkes onaylarcasına homurdanıyor ve ben de bu gürültüden faydalanarak fark ettirmeden hareket edip Emonie'nin duvara yaslandığı yere yanaşıyorum.

"Neler oluyor?" Sessizce soruyorum.

"Lerana, Ludo'nun kız kardeşi. Asilzadelerden birinde casus olarak çalışıyor.

Riffalt Şehri'ndeki evler. Yolda bulabileceğimiz bazı Orealılarla ilgili bazı haberleri var."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Bu bizim en yaygın görevlerimizden biri," diyor bana. "Yardımaımıza ihtiyacı olan Orealıları bulmaya çalışıyoruz. Bazen korkunç fae'ler için çalışmaya zorlanıyorlar ve biz de onları gizlice çıkarıp bir Vulmin köyünde huzur içinde yaşayabilecekleri yeni bir hayat veriyoruz. Diğer zamanlarda, Orealılar bize ulaşıyor ve kulaklarının sivri uçlar için kalıplanmasına ve onları tam bir fae olarak gösteren yeni doğum belgeleri almalarına yardımcı oluyoruz. Yardım etmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Demek doğruymuş." Fae'nin sesi dikkatimi Emonie'den çekerken, odanın diğer ucunda, deniz mavisi gözleri bana kilitlenmiş olan Lerana'ya bakıyorum. "Kardeşim bana senden bahsetmişti ama seni şahsen görmek..."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bu onur bana ait Leydi Lyäri," diyor ve gülümseyerek elini göğsüne bastırıyor. "Dönüşünüzün haberi yayıldı. Fısıltılar kulaktan kulağa yayılıyor. Mükemmel bir zamanda geldiğinize inanıyorum."

Umalım da öyle olsun.

Wick'e geri döner. "Geri dönmeliyim. Gelişinizi bekleyeceğim."

Ayağa kalktıklarında başını sallıyor, diğer Vulmin de aynısını yapıyor. "Ben bir plan hazırlayacağım. Brennur'a bizi bir saat içinde beklemesini söyle."

Başını sallar ve evden çıkar, kardeşi de arkasından gelir.

"Gidip eşyalarımı toplayayım," diyor Emonie ve tam Wick gelirken oradan uzaklaşıyor.

Yanımda durur durmaz başını kapıya doğru eğiyor ve ben de onu dışarıya kadar takip ediyorum. Sabah havası hala dün geceki şenlik ateşinin dumanı gibi kokuyor ve temizlik yapan köylüler bana bakarak selamlar ve gülümsemeler.

"Sonunu duydunuz ama Lerana Riffalt'taki en değerli casuslarımızdan biri. Hizmetkâr olarak görev yapıyor ve bize bir asilzadenin evinden önemli bilgiler aktarıyor. Carrick monarşisinin büyük bir destekçisi."

"Peki evinde Orealılar var mı?"

"Onun değil ama komşunun. Söylenenlere bakılırsa, kendi istekleriyle orada değiller. Normalde, bir grup göndermekte tereddüt etmezdim.

Onları geri al, ama bu ev inanılmaz derecede riskli. Oraya kendim gitmem gerekiyor."

"Ve sen de benimle ne yapacağını merak ediyorsun," diye tahmin ediyorum.

Başını sallıyor. "Tüm şehir Taş Kılıçlarla kaynıyor. Krallığa doğru ilerlerken seni diğer Vulminlerle bırakmak istemiyorum ama gideceğim yer tehlikeli olacak."

"Ben kendim tehlikeliyim."

Dudakları titriyor. "Evet, öylesin. Bu yüzden benimle gelmen *gerektiğini* düşünüyorum ama kararı sana bırakacağım. Seni güvende tutmak için bir planım var ve eğer senin için de uygunsa kılık değiştirmeni gerektiriyor. Bence Vulmin'in geride kalmak yerine bu Oreaları kurtarmaya yardım ettiğini bilmesi önemli. Bu onlara ne kadar güçlü olduğunuzu, savaşmaya istekli olduğunuzu gösterecektir. Artık sayımız daha fazla olduğuna göre, krallığa giden yolda birlikte bunun gibi daha fazla görev yapmalıyız. Sizin adınız sadece Vulmin'e değil, tüm Annwyn'e yayılsın."

"Yardım etmek istiyorum," diyorum dürüstçe. "Ve eğer bu Orealar kötü bir durumdaysa, onları kurtarmak istiyorum. Kılık değiştirmek beni rahatsız etmez."

"Güzel. Bir saat içinde yola çıkacağız, hazırlanın."

Ruhumu yenileyen bir amaçla doluyum. Orealarla yaptığım bu görev tam da ihtiyacım olan şey, tam da yapmak istediğim şey. Bana sadece altın bir sembol olmadığımı, ihtiyacı olan insanlara gerçekten *yardım* edebileceğimi hissettiriyor. Davalarına yardım etmek için aktif olarak adımlar atmaya başlamak.

Wick'in dediği gibi *hazırlanmama* gerek yok.

Çünkü ben zaten hazırım.

QUEEN MALINA

I Dommik sadece beni öldürmeye çalışırken daha az tehlikeli olabilirdi. Suikastçı ve benim aramda bir şeyler değişti. Şimdi bana dokundu, neredeyse öpecekti, nasıl davranacağımdan emin değilim.

Dün gece Highbell'e ulaşmış olmamız gerekiyordu, ama o devam edemeyecek kadar bitkin düştüğünde, dağın yamacında bulunduğu küçük bir mağarada kalmaya karar verdik.

Kaleden kaçtığımda gittiğim güvenli eve de gidebilirdik ama ben önermedim, o da önermedi. Orada korumalarımı öldürdü. Jeo'yu orada öldürdü. *Beni* orada öldürmeye çalıştı.

Şimdi dönersek doğru olmaz. Yıllar önceymiş gibi geliyor ve oradan kaçtığımdan beri farklı bir insan gibi hissediyorum.

Belki de öyleyimdir.

Belki suikastçı da öyledir.

O gün başarılı olsaydı her şey nasıl farklı olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Bıçağını göğsüme saplayabilseydi. Beni öldürseydi bunların hiçbiri olmazdı. Fae'ler istilacı olmazdı. İkimiz... bu garip itme ve çekme içinde olmazdık.

Bir parçam hala Jeo ve diğerlerini öldürdüğü için Dommik'ten nefret etmek istiyor, ancak bu nefret kendime kaymış durumda. Nihayetinde bu benim hatamdı. Jeo'yu bir tür isyan olarak aldım. Yıllarca kocamın eyer haremiyle gösteriş yapmasını izledikten sonra, yüzüne vurmak için kendime de bir tane istedim. Jeo hoş biriydi. Karmaşık değildi. Onun arkadaşlığından ve onunla hissettiğim özgürlükten keyif alıyordum. Bana sadık kalmaktan başka bir sebep yokken öldürüldü ve ben de onu orada, karların içinde bıraktım.

Dommik haklıydı. Buzdan bir kalbim varmış.

Ama çözülmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Düşüncelerin o kadar yüksek ki buradan bile duyabiliyorum."

Dommik mağaraya geri dönerken ona bakıyorum. En azından bu sefer rahatlamak için uzaklaşmıştı. Önümde duruyor ve bir dilim sert peynire sarılmış ekmekle birlikte su derisini uzatıyor.

"Bu kadar çok düşündüğün şeyin ne olduğunu paylaşmak ister misin?" Kabuğunu koparıyorum. "Jeo." Tereddüt ediyor. "Aşık."

Bunu bir soru olarak yöneltmiyor ama ben yine de başımı sallıyorum. "Sevgili çok cömert bir terim olabilir. Seninle birlikte olması için para ödediğin birine sevgili diyebilir misin?"

"Soğuk Kraliçe'nin bir eyeri olacağını düşünmezdim."

"Evet, sevgisiz bir evliliğiniz varsa ve yaşamak için tek amacınız ve krallığa karşı tek göreviniz olan bir varis doğuramıyorsanız... o zaman kocanız yatağınızı oldukça çabuk terk eder," diyorum acı bir şekilde.

Ben ekmeği kemirirken Dommik beni izliyor. "Krallıkların görevleri hakkında pek bir şey bildiğimi söyleyemem ama insanları tanırım ve kocanız yalakanın teki gibi görünüyor."

Bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Sanırım bu yeterli bir tanımlama olurdu."

İkimiz de bir süre sessizce yedikten sonra, "Hazır mısınız? Highbell'e dönmeye?"

Hazır olup olmamamın bir önemi olduğundan emin değilim. Ne olursa olsun gitmek zorundayım. "Onları kendine inandırmalısın," diye uyarıyor Dommik.

"Biliyorum."

"Kolay olmayacak." Bunu ben de biliyorum.

İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde, Dommik gölge sıçrayışıyla bizi uzaklaştırıyor. Highbell'e ulaştığımızda, artık bu yoldan seyahat etmeyeceğim ve kendimi bunun tadını çıkarmak isterken buluyorum. Bükülmüş ışık ve dalgalanan gölgeler rahatlatıcı bir kucaklama gibi oldu. Onun bedenini ya da benimkini göremiyorum, sesini duyamıyorum ya da dünyanın büyük bir kısmını göremiyorum ama elini hissedebiliyorum. Sıcak, sabit, nasırlı avuç içimi kavırıyor ve asla tereddüt etmiyor.

Şimdiye kadar tuttuğum en güvenilir elin katilimin elinde olması benim hakkımda ne söylemeli?

Öğlen vakti, şehre giden yolun hemen başında duruyoruz. Uzaktan Pitching Pines'ı görebiliyorum, o akıl almaz uzunluktaki ağaçları. Bizi kar fırtınasının en kötüsünden koruyacak bir barikat.

Dağın yamacında Highbell Kalesi bulunuyor. Şu anda bulutların arasından süzülen gri gün ışığında pırıl pırıl parlıyor. Kar kaplıyor Çan kulesi duvarlarından kuleler ve buz sarkıyor ama bu yaldızlı canavar hiçbir zaman benim hoşuma gidecek kadar matlaşmıyor.

"Sormak zorundayım..." İkimiz de kaleye bakarken Dommik başlıyor.
"Bir şeyi telafi etmeye mi çalışıyordun?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "Sanırım pek çok şey."

"Koca bir kaleyi yaldızlamak için cesur bir hareket."

"Tyndall'ın hepsi bu," diye cevap veriyorum. "Cesur hareketler ve yalaka cazibesi." "Ama tanrıların gözünde hâlâ onunla evlisin, öyle mi?" diye alay ediyor.

"Şimdilik." Bakışlarım yana doğru kayıyor. "Belki de senin hizmetlerini kiralamalıyım. Benim yerime ona suikast düzenleyebilirsin."

Dönüyor, kukuletalı yüzünün altından sırttığı belli oluyor. "Bana paran yeter mi? Ben pahalıyım."

Kaleyi işaret ediyorum. "Ödeme olarak ne kadar altın koparabilirsen al."

Yüzünde eğlence dalgaları beliriyor ve cevap vermek için ağzını açıyor, ama aniden gözleri omzumun üzerinden fırlıyor ve tüm yüzü sertleşiyor. O Bir ok göğsüne doğru uçmadan bir saniye önce beni itiyor. Ok onu delip geçmeden önce, gölge halinde patlıyor.

Sert bir şekilde düşünüyorum, nefesim kesilmiş bir şekilde sert kara çakılıyorum. Dönüp kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, ama biri aniden saçlarımı avuçlarının arasına alıyor ve başımı yukarı kaldırıyor, boynum gerilmiş bir şekilde üzerimde duruyor. Bir bıçak boğazıma doğru savrulmaya başladığında çığlık atıyorum.

Ama gölge patlıyor ve yüzüme bir kan püskürüyor.

Bir fae askeri dizlerinin üzerine düşerken gözümü kırptıyorum ve Dommik'in kılıcını az önce onun boynuna sapladığını fark etmem bir anımı alıyor. Fae'nin kafası düşüyor, sivri kulakları kara saplanıyor.

Safraya bulanmış bir çığlık boğazıma düğümleniyor ve kopmuş kafaya göz kırparken boğulmama neden oluyor. Kanlı karda kayarak geri çekiliyorum, ayağa kalkabilecek kadar uzaklaşmayı başarmadan önce.

Suikastçı fae'nin cesedinin üzerinde duruyor, kapüşonunu aşağıya çekmiş, kollarını iki yana açmış ve kılıcını gergin elleriyle kavırıyor. Kan kara karışıyor, derelerden buhar yükseliyor. Fae'nin mermer Bıçak gövdesinde işe yaramaz bir şekilde yatıyor, uzun sarı saçları artık kırmızıya boyanmış.

Neredeyse ölüyordum.

Bir saniye daha geçseydi o kılıcı boynuma saplayacaktı.

Bakmaya devam ederken bilinçaltımda elim koruyucu bir bariyer gibi boğazıma doğru kalkıyor. Görüşüm siyah noktalarla benekleniyor.

"Hey."

Beni öldürecekti. Kafa derimin beni kavradığı yeri hâlâ acıyor. Çok yakındı. Neredeyse-

"*Queenie*."

Dommik önümde dururken görüşüm aniden fae'lerle kesildi. Sıcaktan kavrulan ellerim buz gibi yanaklarımı kavlıyor. "Bana bak."

Sanki vücudum onu dinlemek zorundaymış gibi. Uymak zorunda. Bakışlarım ona doğru uçuyor ve göz göze geliyoruz.

"Şoktasın. Nefes alıp ver."

Dediğini yapıyorum, görmeye devam ettiğim siyah noktaların havasızlıktan kaynaklandığını fark ediyorum ve nefes almaya devam ettikçe yavaş yavaş görüşümden çıkıyorlar.

"Güzel," diye mırıldanıyor. Başparmaklarını buz tutmuş yanaklarımda gezdirip pulları siliyor. Tekrar "Güzel," diyor. Sonra ellerini indiriyor ve pelerininin köşesini kara batırıp yüzümdeki kanı yavaşça silmeye başlamasını hayranlıkla izliyorum.

"Sen benim hayatımı kurtardın."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yanağıma son bir kaç dokunuş yapıyor.

"Beni öldürmen gerekiyordu ama onun yerine az önce beni kurtardın." Buz avuçlarımda kabuk tutuyor ve derimi sıkıştırıyor.

"Fae'lerin ödülümü toplamasına izin veremem, değil mi?" Alay etmek istiyorum ama tek yapabildiğim yüzümü buruşturmak.

"Hadi ama. Soğuk Kraliçe basit bir suikast girişimiyle sarsılmaz, değil mi?" diye takılıyor.

Gülmek istiyorum. Ağlamak istiyorum.

Onun yerine burnumu çekiyor ve çenemi kaldırıyorum. "Tabii ki hayır."

Sırıttığını görüyorum. "İşte orada. Sarsılmaz soğuk."

Üzerimin tozunu alıyor ama gözlerim tekrar fae'lere kaymaya başlayınca beni çevirip bir kez daha şehre bakmamı sağlıyor. "Arkana bakma. Bak ileride."

İleriye bakmak beni daha da korkutuyor. Ama onun da dediği gibi, sarsılmaz bir soğuk olmalıyım.

Sonraki birkaç dakika boyunca karda kazı yaptığını duyuyorum. Tekrar yanıma geldiğinde, cesedin, kafanın ve tüm kanın üzerine kar yığmak için elinden geleni yaptığını görüyorum. Zemin pütürlü ama biri üzerinden geçmedikçe kimse altında ne saklandığını anlamayacak.

Dommik ellerinin tozunu alıyor. "O fae gözcüsünün varlığıyla, şehre girip durum değerlendirmesi yapacak vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Son kontrol ettiğimde,

Gözcüler ordunun geri kalanından sadece birkaç gün ilerideydi. Doğruca kaleye gölge sıçraması yapmalıyız."

Başımı sallıyorum ama içimi bir endişe kaplıyor. Şehre gizlice girip ayrıldığımdan beri neler olduğunu öğrenmek için zamanım olmasını umuyordum. Tyndall geri döndü mü yoksa herkes hâlâ öldüğümü mü düşünüyor hiçbir fikrim yok.

"Hazır mısın?"

Göğsümdeki buzunu beni güçlendirmek, daha uzun durabileceğimi hissedene kadar katman katman dondurmak için kullanıyorum. Omuzlarımı geriye iterek elini kavıyorum. "Evet."

Onun büyüyle uzaklaşıyoruz, ama gölgelerinin rahatlığı tekrar benden uzaklaşmadan önce sadece saniyeler gibi geliyor. Çok geçmeden Highbell Kalesi'nin önünde, ahır çıkıntısının gölgeli örtüsünün içinde çırpınıyoruz.

Önümüzde ön araba yolu uzanıyor, yol açık ve ana kapıya doğru gidiyor. Sanki kırılmış gibi görünen bir ana kapı. Bir zamanlar cilalı bir mükemmellikle parlayan ön duvarlar gibi.

Sözsüzce bakıyorum.

Yaldızlı tuğlalar yontuldu, altın parçaları koparıldı. pencere camları, duvarları kesen balta izleri. Kalenin kendisindeki gözle görülür hasarın yanı sıra, şaşırtıcı bir fark daha var.

Yol açık ve temiz olmalı, bir at ya da Tyndall'ın ihtiyacı varsa bir araba bile geçebilmelidir. Bunun yerine, kalenin önü tamamen insanlarla dolu. O kadar çok ki, yoğun kalabalığın en arkasına sıkışmış durumdayız. Daha da geri çekiliyorum, neredeyse Dommik'e çarpacaktım ama kimse bize dikkat etmiyor. Herkes kalenin önüne bakıyor.

"Bu alemde ne..." Kalabalık bir ses çıkarınca sesim kesiliyor. toplu gürültü ve sonra biri konuşuyor. Bakışlarım yüksek balkona doğru kayıyor.

Bir kadın orada duruyor, aşağıdaki insanlara hitap ediyor ve benden şaşırtıcı derecede farklı görünüyor. Teni bronz, gür ve siyah saçları zarif dalgalar halinde beline kadar sarkıyor. Benim ince vücuduma hiç benzemeyen kıvrımları var ve turkuaz rengi elbisesi göğüslerinin arasına kadar giriyor ve uygun olandan çok daha fazla dekolteyi ortaya çıkarıyor. O kadar kadınsı bir cinsellik yayıyor ki Kalabalığın yarısından fazlası arzuyla perçinlenmiş gibi görünüyor ve diğer yarısı da onu memnun etmek için her şeyi yapabilecekmiş gibi ona bakıyor.

Yine de midemi altüst eden şey, başının üzerinde duran ışıltılı taç. Bir anda onun kim olduğunu anlıyorum. Deniz kabukları ve masmavi

Taçtaki değerli taşlar bunu doğruluyor. Kraliçe Kaila Ioana, Üçüncü Krallık'ın hükümdarı.

Neden Altıncı Krallık'ta, *benim* kalemde, *benim* balkonumda duruyor?

"Görünüşe göre kalenizde bir kraliçe var," diye mırıldanıyor Dommik arkamdan.

"Kraliçe Kaila'nın burada ne işi var?" Tıslıyorum.

"Üçüncü Krallık mı?" Dommik soruyor, ses tonunda biraz şaşkınlık var. "Sahilinden çok uzakta olduğu kesin."

Herkes hitap ederken sesi havaya yükseliyor. "Krallığın endişelerini tamamen anlıyorum ve bunları gidermek için buradayım."

Onları düzeltmek için mi burada?

Sözleri o kadar mükemmel bir şekilde aktarılıyor ki bağırmasına bile gerek kalmıyor. Boğuk sesi kalabalığın üzerinde geziniyor, sanki konuşurken tam yanımdaymış gibi geliyor. Belki de ses tonunun bir numarasıdır? Yoksa ses sihrini mi kullanıyor?

"Kral Midas son sözleriyle, devreye girip halkıyla ilgilenmem için bana yalvardı. Bu yüzden geldim ve geldiğim zaman tanrılara çok minnettarım. Buraya daha erken gelemediğim için sadece özür dileyebilirim." Bir elini kalbinin üzerine bastırıyor. "Kederli nişanlısı olarak, onun son isteğini yerine getireceğim. O da bunu isterdi."

Dommik'in gözlerini yüzümün kenarında hissedebiliyorum. Kaila'nın sözleri kulaklarımda çığlık atıyor.

Son sözlerim.

Kederli nişanlı.

O ne isterdi.

"Olamaz," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Olması mümkün değil..." Görüşüm bozuluyor, düşüncelerim karışıyor. "Nasıl ölmüş olabilir? Yalan söylüyor olmalı."

Dommik hiçbir şey söylemiyor ama gerginliğindeki kafa karışıklığını hissedebiliyorum. O

bana hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmayan biri gibi geldi. Sanırım yaptığı işte bu çok da iyi bir şey değil.

"Ölmüş olamaz," diyorum tekrar, sanki bir yankının kendi versiyonummuşum gibi hissederek.

"Ben şahsen her gün taht odasında olacağım.

Highbell'in kapılarını açın ki endişelerinizi dinleyebileyim," diye devam ediyor Kraliçe Kaila. Bakışlarım balkondan aşağı düşüyor, sözleri kulaklarımdaki uğultu tarafından bastırılıyor. Sanki aralarında Tyndall'ı bulmayı umuyormuşum gibi gözlerim kalabalığı tarıyor.

Bilmiyorum.

Ancak bir kadın görüyorum, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken kahverengi gözleri bana kilitleniyor. Donup kalıyorum ve onun görüntüsü duyularımı diken diken ediyor. Zayıf biri ama vücudunu tutuş şekli güçlülüğünü haykırıyor. Öyle görünmüyor

Bir köylü ya da soylu gibi. O başka bir şey. Koyu kahverengi bir teni var ve bir savaşçı gibi siyah deri giyiyor ve saçları kısacık tıraş edilmiş. Kafa derisinde şekiller varmış gibi görünüyor. Şekiller neredeyse-

Başını çevirdi ve benim dikkatim dağıldı, bakışlarım askerler kale kapısının yanında. Onları görünce kaşlarımı çatıyorum ve kadını tamamen unutuyorum.

Üçüncü Krallık askerleri kale girişinde Highbell'in muhafızlarıyla omuz omuza, birbirleriyle bütünleşmiş bir şekilde duruyor. Gümüş ve altın, bu diğer kraliçenin güzel varlığı altında birleşmiş duruyor. Üçüncü Krallık'la müttefikiz elbette ama bu farklı. Bu sadece bir *gösteri* olan bir birlik gösterisi.

"Krallığımı almaya çalışıyor," diye homurdandım.

Belli ki yaptığı şey bu. Bunu açıkça ifade etti. Sadece sözleriyle değil, Altıncı Krallığı kurtarmak için gelen bu güzel hayırsever gibi davrandığı bu gösterişli gösteriyle de.

Üşüyen ellerim daha da üşüyor ve parmaklarım avuçlarımın içine girerek buz tutmuş tenime sürtünüyor.

Tyndall *onunla* evlenebilmek için beni öldürmesi için bir suikastçı mı gönderdi? Böylece sadece Altıncı ve Beşinci Krallığı değil, Üçüncü Krallığı da kontrolü altına alabilecekti? Orea'nın neredeyse yarısı üzerinde gücü olacaktı ve sonra

Bir şekilde... şüpheli bir şekilde ölüyor mu?

Başım dönüyor.

Öfkem daha yüksek
sesle dönüyor.

Sanki biri bir ipi döndürüp döndürüp havada ısıklık çalıyormuş gibi, o kadar tiz ki içim cız ediyor.

Bu kadın ne cüretle buraya gelip krallığımda hak iddia edebileceğini düşünür?

İleriye doğru yürümeye başladım.

"Queenie," diye tıslıyor Dommik arkamdan. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Onu görmezden geliyorum ve yolumu zorlamaya başlıyorum. Herkesin yanından geçmek zorunda kalmak beni kalabalığın arasından geçmeye daha kararlı hale getiriyor, böylece kim olduğumu bilecekler. Böylece ölü olmadığımı ve bu diğer kişinin

Kraliçe benim balkonumda durup ona ait olmayan bir şey üzerinde hak iddia edemez.

Yas tutan nişanlı. Tam bir *sinir*.

Devam eden sözleri ıslık çalan kulaklarımda çınlıyor. "Burada karşınızda durup Altıncı Krallık'ın kahyası olarak hareket etmekten ve Highbell'in yeniden ayakları üzerinde durmasına yardımcı olmaktan inanılmaz gurur duyuyorum." Güzelce gülümsüyor, sevimli gözlerini kalabalığın üzerinde gezdiriyor, sanki ona tapan çocuklarmış gibi. "Üçüncü Krallık'tan geldiğim için pek çok gemiye bindim ve pek çok denizi geçtim. Ayaklarımın bulabileceğiniz en sağlam ayaklar olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Kalabalık topluca gülüyor.

İttirerek geçiyorum.

Kalabalığın en yoğun olduğu, daha agresif bir şekilde itmeme gereken yolun yarısındaım, insanlar bana bakmaya başladığında. *Görmeye* başladıklarında.

Sonra işaret ediyorlar, bağıryorlar, uzaklaşıyorlar, herkesin dikkati bana yöneliyor.

"Bu Soğuk Kraliçe!" "Bu

Kraliçe Malina!"

"Soğuk Kraliçe yaşıyor!"

Bu lakabın ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

Tüm insanlar kenara çekilip bedenleri arasında kalenin ön merdivenlerine kadar uzanan bir yol oluşturdıklarında duruyorum.

Destekçi kraliçeye bakıyorum. "Ben Kraliçe Malina Colier Midas ve Altıncı Krallık'ın hükümdarıyım. Tahtımın bir kâhyaya ihtiyacı yok."

Ortalık sessizleşir. Kraliçe Kaila'nın yüzünü şok kaplıyor ve hemen ardından yüzünü kapatıyor. Bana kaşlarını çatarak bakmadan önce muhafızlarına bir şeyler fısıldıyor. "Kraliçe Malina öldü. Yanında durduğunuz insanlar tarafından öldürüldü."

İçten içe irkiliyorum ama kalabalık bana bakarken yüzümde hiçbir şey belli olmuyor ve sesimi yükseltiyorum, düzgün ve güçlü kalması için zorluyorum. "Ben öldürülmedim. Ve sen de tanrıların ya da insanların gözünde nişanlı olamazsın, çünkü Kral Midas benim kocamdı."

Herkes sadece beni izliyor ve onu izledikleri gibi değil.

Beni güvensizlikle izliyorlar. Sanki *ben* bir destekçiymişim gibi.

Kaila'nın kalın dudakları birbirine yapışır.

Özenle düzenlediği gösterisini mahvetmemden hoşlanmıyor. Burnunun ucuyla bana bakarken, sert, sarı gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Nasıl görüldüğümü biliyorum. Yıkanmamış, bağlanmamış, giysilerim üzerime tam oturmamış, alçakgönüllü, etek uçları dökülmüş ve kırış kırış. Saçlarımın dalları Sırtımdan aşağı sarkan örgüden beyaz saçlarım koptu ve Dommik'in yüzümdeki tüm kanı gerçekten temizleyip temizlemediğini ya da solgun tenimde hala izleri olup olmadığını merak ediyorum.

Bunların hiçbirisi umurumda değil. Ben burada, avluda dururken o benim yerime geçemez.

"Eğer gerçekten Kraliçe Malina iseniz, nerelerdeydiniz?" Tereddüt ediyorum.

Sonra arkamda onun varlığını hissettim. O olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Belki de pelerinine sinen duman kokusudur. Ya da sırtımdan yayıldığını hissettiğim hafif sıcaklık değişimidir. Ama Dommik'in orada durduğunu biliyorum, omurgamı çelikleştirmeye yardımcı olan sessiz, kapüşonlu bir varlık.

Oyalanacak zaman yok. Fae'ler bu kadar yakinken olmaz. Bu yüzden şehrin büyük bir kısmının burada, Highbell'in duvarları içinde gerçeği doğrudan benim ağzımdan duyuyor olması İlahi bir lütuf.

Ben de omuzlarımı dikleştirdim ve "Yedinci Krallık'taydım" dedim.

Şaşkınlık kalabalığının içinde bir boşluk gibi yayılıyor. Benimle onlar arasında uzanıyor, ağızları gibi genişliyor.

"Yedinci Krallık," diye tekrarlıyor Kraliçe Kaila monoton bir ses tonuyla. "O *krallık* artık yok. Orada hiçbir şey yok. Dünyanın kenarları yüzlerce yıl önce parçalandı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Oraya gidene kadar."

Bana bakıyor. Herkesin beklediğini hissedebiliyorum, boşluk yayılmasını durduruyor. "Pekâlâ... Yedinci Krallık'a neden gittiniz?" diye dikkatle soruyor.

"Ben... oraya yönlendirildim. Biri tarafından. Ama bu bir hataydı. Bir hileydi. Konumumu, kafa karışıklığımı ve kanımı kullandılar. Şimdi, savaş Orea'ya geliyor."

Güzel kraliçe bu kez şaşkınlığını gizleyemeyerek geri çekilir. "*Savaş mı? Yedinci Krallık'la mı? Yedinci Krallık diye bir şey yok. Neden böyle saçma yalanlar söylüyorsun?*"

"Yedinci Krallık değil," diyorum ona, bana bağırmaya başlayan kalabalığının arasından sesimi yükselterek. Duraksıyorum ama her şeyi anlatmam gerektiğini biliyorum. Bu olaydaki rolümü anlatmalıyım.

"Kanımı fae'lere verdim ve onlar da bunu büyüleriyle Lemurya köprüsünü

onarmak için kullandılar. Şimdi de Orea'yı ele geçirmeye geliyorlar."

Avlu şiddetle hareketsizleşiyor. Artık insanlarla aramda sadece bir boşluk yok; bizi ayıran koca bir kanyon var. Yankılanan kelimelerimle tek başıma içine düştüğüm bir kanyon.

Bakışlarının ağırlığı omuzlarımın sertleşmesine ve kıvrılmasına neden oluyor. Nefret, şaşkınlık, inançsızlık ve... birinin size attığı bakış var. tamamen istenmiyorsun.

Bakışlarının altında duruyorum ve kuşku dolu nefretlerine katlanıyorum. Artık aramızda o kadar çok mesafe var ki, bu mesafeyi kapatabileceğimden emin değilim.

Sanki bu yeterince korkunç değilmiş gibi, Kraliçe Kaila başını geriye atıp *kahkaha atıyor*. Ses tam da beklediğim gibi boğuk ve çökmekte olan bir ses ve havaya yayılarak kalabalığın gerginliğini anında değiştiriyor ve onların da kahkahalara boğulmasına neden oluyor.

Kulaklarım yanıyor. Herkes etrafımı sarmış, bana gülüyor.

Gülüştürmeler.

Aşağılanma yüzümü oyuyor, ruhumu çukurlaştırıyor. Alaylarından saklanmak istiyorum ama onun yerine dik duruyorum.

"Bu doğru!" Sesimi onların alaylarının üzerine çıkarmaya çalışarak bağıriyorum. "Köprü yeniden yapıldı! Fae'ler bir ordu gönderdi ve Highbell'in üzerine yürüyorlar!"

Kahkahalar daha gürültülü bir hal alır.

Hayatım boyunca hiç bu kadar mahcup, kızgın ve sinirli olmamıştım.

Kraliçe Kaila gülmeyi bırakıp bana keyifle acıyarak bakıyor. "Fae'ler yüzlerce yıldır Orea'da değiller."

"Bu doğru değil. Bazıları -bildiğim kadarıyla en az üç kişi- buradaydı. Daha fazlası da olabilirdi. Köprüyü tamir etmenin bir yolunu buldular ve şimdi hepimizi katletmek üzere üzerimize yürüyorlar."

Kalabalık benimle
alay ediyor. Kaila
bana sırıtıyor.

Highbell'in birkaç adım ötede nöbet tutan muhafızları bile bana alayla bakıyor.

Bu böyle devam ediyor ve Dommik'in vücudunu sarsan öfkesini duymaktan çok hissediyorum. "Bir kelime söyle ve seni buradan çıkarayım," diye arkamdan homurdanıyor.

Çok cazip.

Ama dilimi tutuyorum.

"Yeter," diyor Kraliçe Kaila, sanki buradaki güç kendisiymiş ve ben de ayakkabısıyla yanlışlıkla bastığı bir baş belasından başka bir şey değilmişim gibi. "Ne kadar deli görünürse görünsün, bir kraliçeye gülünmez."

Ellerim o kadar soğuk oluyor ki parmaklarımı bir santim bile büksem kemiklerim kırılacak diye korkuyorum.

"Kraliçe Malina belli ki büyük bir çile çekmiş," diye halka seslenmeye devam ediyor. "Gelin, ona içeride yardım edin."

Biri onun, diğeri Highbell'in muhafızları öne doğru yürüyor. Kollarımı onların ellerinden kurtarıyorum ve dönüp kalabalığa bakıyorum. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum! Fae'lerin Orea'ya geri dönmek için bir yolu olmaması gerektiğini biliyorum.

O kadar uzun zamandır yoklar ki varlıkları bir efsane gibi görünüyor. Ama bu doğru! Onları kendi gözlerimle gördüm ve yakında Highbell'e ulaşacaklar."

İnsanlardan birkaçı kaşlarını çatıyor, ama çoğunlukla herkes bana atabilecekleri çürük meyveleri olmasını dilermiş gibi bakıyor. Bu sefer muhafızlar kollarımdan tutup beni kaleye doğru çekmeye başlıyorlar ve ben onların elinden kurtulamıyorum.

"Dinlemelisin!" Umutsuzca bağıryorum, başım dönüyor, kar ellerimden düşüyor ve sürüklenen ayaklarımın üzerinde işe yaramaz bir şekilde tozlanıyor. "Hazırlanmalısın!"

Nasıl görünmem gerektiğini biliyorum. Çılgın ve pis, görmeye alışık oldukları dengeli kraliçeye hiç benzemiyorum. Ama bu kendi imajım için duyduğum endişenin çok ötesinde. Bana inanmalarını istiyorum. Hazırlanmalarına ihtiyacım var.

Tek görebildiğim gözlerimin ardındaki o katledilmiş köy. Yine de bir mahkum gibi kendi kaleme götürülürken, arkamdan alaylar ve küfürler savrulurken bile, arkamda beni takip eden bir gölgem olduğunu bilerek gidiyorum.

Highbell Kalesi'ne girerken başımı dik tutup kendimi çelikleştiriyorum. Yıldızlı canavarın karnına.

QUEEN MALINA

Queen Kaila bundan keyif alıyor.

Taktığı hafif sırtış, loblarından aşağıya damlayan ısıltılı küpeler kadar mükemmelleştirilmiş bir aksesuar gibi görünüyor.

Resmi yemek masasında birlikte oturuyoruz ama baştaki sandalye bariz bir şekilde boş. İkimiz de ona baktık, ikimiz de diğerine kızdık ve sonra birbirimizin karşısındaki koltuklara yerleştik.

Yine de, başında oturmasa bile, sessiz ifadesi açıktır - yetkili odur.

Odayı kaplayanların kendi muhafızları olmasından hoşlanıyor. Krallığının renkleri olan gümüş ve mavinin peçeteleri, gümüş takımları ve yer takımlarını süslemesinden. Hatta üzerinde yüzen mumlar olan mavi renkli suyla dolu bir orta süsü bile var. Benim tüm Colier dokunuşlarım yıllar önce silinip gitmişken, o bu kalenin içine kendi küçük dokunuşlarını çoktan yerleştirmiş.

Ben bitkin ve telaşlı görünürken, o burada mükemmel bir şekilde bir arada oturmanın tadını çıkarıyor. Yıkayıp üstümü değiştirmem için beni yukarı çıkarmak yerine doğruca buraya getirdi. Sanki beni *şatosunda* ağırılıyormuş gibi.

Sinir.

Normalde bu tür sessiz kurnazlıklara karşı mücadele ederdim, ancak burada gururumun darbe almasından çok daha önemli faktörler söz konusu. Ayrıca,

Renkleri, korumaları ve varlığıyla beni istediği kadar korkutmaya çalışabilir.

Yalnız değilim.

Gözlerim kendi iradesiyle yemek odasının arka tarafına, gölgelerle kaplı köşeye kayıyor. Soyulmuş yaldızlı duvar kâğıdı dışında boş görünüyor.

Boş değil.

Dommik orada. *Hissedebiliyorum*. Boşluk muhtemelen herkese sıradan bir gölge gibi görünüyor ama ben farkı anlayabiliyorum. Belki de günlerdir onun gölgelerinde seyahat ettiğim içindir, bu yüzden onlarla bir tür bağlantım var.

Belki de *onunla* bir bağlantım vardır.

Her iki durumda da, onun orada olduğunu bilmek sessiz bir teselli.

Hiçbir şeyi ele vermek istemediğim için dikkatim etrafa dağılıyor ve bu odanın ne kadar kapsamlı bir şekilde yağmalandığını fark ediyorum. Krallığının renkleri bile bunu gizleyemez.

Eskiden yüksek pencerelerden sarkan altın iplikli perdeler vardı ama onlar da sökülüp atılmış, kumaşın birkaç parçası hâlâ tepede duruyor. Yıldızlı halı gitmiş, hatta birisi yer döşemesini bile sökmüş. Duvarlara küçük çizikler ve parçalar atılmış ve aplikler gözle görülür bir şekilde yok. Oturduğumuz sandalyeler eskiden burada olan sandalyeler değil. Hepsi basit, düz ahşaptan yapılmış. Eminim ki masanın hala burada durmasının tek nedeni insanların çalamayacağı kadar ağır olması.

Kaç kişinin gelip kaleyi yağmaladığını merak ediyorum. Acaba bu öfkelerini yatıştırmaya yardımcı oldu mu?

Sessizliği ilk bozan Kraliçe Kaila, "Dışarıdaki duyuru akılsızcaydı," diyor. Onu bunu yapacak kadar kızdırdım, bu yüzden bu bir imtiyaz.

Dışarıdakinin aksine, yüzü artık kalabalığın önünde takındığı cazibeden yoksun. Karşımda çok farklı bir kraliçe oturuyor.

"Yaklaşan bir tehdit karşısında bilgelikle ilgilenmiyorum."

Önündeki kristal cama bir tırnağını vuruyor. "Krallığını geri istiyorsun. Bunu anlıyorum. Oyun oynama ihtiyacını da anlıyorum. Halkının seni desteklemesini sağlamak için *yaklaşmakta olan bir tehdit*, senin deyiminde." Elini masanın üzerinde gezdiriyor. "Gerçi Fae'lerle ilgili bu yalan çok aşırı."

"Yalan değil," diyorum dişlerimi gıcırdatarak. "Şehrin hemen dışında karlar içinde ölü bir Fae izcisi var. Bütün bir köy yerle edilmiş, her bir insan katledilmiş. Teyit etmeleri için birkaç askerini gönder."

Kaila elini umursamaz bir şekilde sallıyor, tırnak etleri mükemmel bir şekilde manikürlenmiş. Ben de kendi ellerimi kucağıma bırakıp pürüzlü, kabuklu tırnaklarımı saklıyorum.

"Malina - sana Malina diyebilir miyim?"

Omurgam çelik gibi sertleşiyor. "Bana kraliçe diyebilirsin, çünkü ben buyum."

Gözleri dans ediyor, sanki bu yanıt hoşuna giden ısıltılı bir meydan okumaymış gibi. "Majesteleri, bir tür anlaşmaya varabileceğimize inanıyorum."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. *Nasıl bir anlaşma* önereceğini hayal edebiliyorum ve ilgilenmiyorum.

"Sana öldüğümü ne zaman söyledi?"

Gözlerini kırptırıyor, belli ki konuyu değiştirmeme şaşırmtş.
"Affedersiniz?"

"Tyndall. Benim öldüğümü size tam olarak ne zaman söyledi ve bundan ne kadar sonra evlenmeye karar verdiniz?"

"Bu tür ayrıntılar şu anda önemli değil," diye cevap veriyor rahatça. "Belli ki verdiği bilgi yanlıştı."

Ne kadar yanıldığını anlamadığı halde, tüm bunlara önemsizmiş gibi davranıyor. "Bu bir *bilgi değildi*. Öldüğümü bildirdi çünkü bunu garantilediğini düşünüyordu."

Kaşlarını çatıyor ve başını alaycı bir şekilde sallayarak muhafızlarına bakıyor. "Merhum krala karşı ihanetten bahsetmediğinize eminim."

Hınzır bir gülümsemeyle dişlerimi gösteriyorum.

"Başkasının tahtına oturmaya çalışırken *ihanet* kelimesini kullanmamanız gerektiğinden eminim."

O da bana ısırgan bir sırıtışla karşılık veriyor.

Birkaç saniyeliğine, tek olduğumuz şey bu. Keskin dişler ve soğuk bir küçümseme. "Ölümünüz ilan edildi, Kraliçe Malina," diyor bana, sanki bunun sonu olmalı. "Colier mirasınızın çizgileri kitaplarda çizildi ve varisleriniz yok..." Cümleyi askıda bırakıyor.

Boynuma dolanıyor, bir ilmik gibi sıkıyor. Köşedeki gölgeler hafifçe titriyor. Bana nefes almamı hatırlatıyor.

"Ben geldiğimde Highbell'de kargaşa vardı. Sokaklarda isyanlar, kalede tasfiyeciler vardı. Bunların hepsine bir son verdim. Bana teşekkür etmelisiniz."

Ona inanamayarak bakıyorum. "*Teşekkür mü ediyorsun?*"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde, eliyle parlak siyah saçlarını düzelterek. "Halkın senden nefret ediyor. Öldüğüne sevinmişlerdi. Onları yağmalamaktan, şehirde başıboş dolaşmaktan ve kontrolsüzce suç işlemekten vazgeçirdim. Geldiğimden beri yeniden barış aşıldım. Bana güveniyorlar. Bana tapıyorlar. Senin aksine, sevilme konusunda çok iyiyim."

Eminim öyledir.

Onunla ilgili her şey sanki insanların onu sevmesine alışmış gibi görünüyor. Genç, güzel, çekici, karizmatik... sıcak. Tepeden tırnağa, tam olarak bir kraliçenin olması gerektiği gibi.

Olmadığım her şey.

Gülümsemem kayboluyor. Zihnim duraksıyor. Avucumun ortasından bir parça kar sızıyor ve kucağıma damlıyor.

Belki de... belki de haklıdır. Belki de Highbell onunla daha iyidir.

Boğazıma sert, sivri ve acı bir şey takılıyor. Kalbimde kıvrım kıvrım kıvrılan bu çirkin, delici acıyla aynı zamana denk geliyor.

Highbell bensiz daha mı iyi?

Kafamın içinde fısıldayan cevaptan hoşlanmıyorum. Bu cevabın beni sendeletmesinden hoşlanmıyorum, sanki üzerinde durabileceğim düz bir zemin yokmuş gibi.

Kraliçe değilsem neyim ben?

Ama gözlerim yine o köşeye kayıyor. Bükülmüş bir ışık titremesini yakalıyorum.

O burkucu acı biraz olsun azalıyor. Nefes alabilmem için yeterli, ama içimden çıkan nefes yorgun. Yıpranmış. Fiziksel olmayan ama ruhun derinliklerinde olan bir yorgunluk.

Artık burada oturup karşımdaki kadınla siyasi oyunlar oynayacak midem yok. Çünkü genel anlamda bunların hiçbir önemi yok. Highbell'i durduramazsak artık bir Highbell bile *olmayabilir*.

Fae.

Alnımda oluşmaya başlayan baş ağrısını ovuşturuyorum. "Bu politikayla ilgili değil Kraliçe Kaila. Bu Altıncı Krallığı geri almamla ilgili bile değil."

"Gerçekten mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Yani tahta çıkmama ve Highbell'in kontrolünü ele geçirmeme izin vermekten memnun olacak mısın?"

"Evet," diye cevap veriyorum, yüzümdeki gerçeği görmesine izin vererek. Şaşkınlıkla geri çekildi ve sanırım ben bile kendimi şaşırttım.

Kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "*Neden?*"

"Çünkü Highbell'i kurtarmak için yapmamız gereken buysa -Altıncı Krallık'ı ve Orea'nın geri kalanını kurtarmak için- o zaman öyle olsun," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Fae'ler burada ve Highbell'i hazırlayıp insanları korumamız gerekiyor. Eğer yapmazsak, herkes öldürülecek ve bu şehir istila edilecek."

Aramıza sessizlik yağıyor. Bir fırtına bulutunun dağılması gibi, Sis'in dalları çözülerek bir sessizlik selinin inmesine ve bizi onunla ıslatmasına izin veriyor. Sağanak yağışın genişliğinde bekliyorum, Kaila'nın ifadelerini ıslatıyorum, onun da benimkileri ıslatmasına izin veriyorum.

"Tüm kişisel meseleler bir yana, Highbell'in bir kraliçeye ihtiyacı var," diyorum, içimdeki tüm kibirli mücadele tükenmiş. "Şu anda bana inanmıyorlar, çünkü ben onları hayal kırıklığına uğrattım, ama *sana* inanacaklar. Bana yardım et," diye yalvarıyorum. "Highbell'i saldırıya hazırlayın ve bu şehri benimle

birlikte savunun."

Beni dikkatle izliyor, tıpkı bir kedinin bir fareyi izlediğini hayal ettiğim gibi. Yine de kendimi bir yırtıcıyla karşı karşıya getirmeye çalışmıyorum. Highbell'in savunmasız bir av olmadığından emin olmaya çalışıyorum.

Nefesimi tutarak bekliyorum, ona ne kadar ciddi olduğumu göstermeye çalışıyorum - her zamanki soğuk yüzümdeki çatlaklardan durumun ciddiyetini görebileceğini umuyorum.

Sonunda sessizlik selini süpürüyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ, Kraliçe Malina. Size inanıyorum."

Rahatlama içime işliyor, bedenim sıkılıyor. "Öyle mi?" "Evet."

Zarif bir şekilde ayağa kalkıyor ve ben de ayağa kalkmak için sandalyeyi geriye itiyorum. Yapacak çok şey var. Tartışacak ve planlayacak çok şey.

"Sen yukarı çık ve temizlen," diyor Kaila. "Bu arada ben de Highbell'in geri kalan muhafızlarını toplayayım. Geldiğimde çok fazla yoktu, çünkü çoğu görev yerini terk etmişti, ama bunu düzelttim."

İkimiz kapıya doğru ilerliyoruz. "Savaşabilecek tüm askerlere ihtiyacımız olacak," diyorum. "Şehrin kaleye çekilmesini işaret etmek için çan da çalınmalı. Halkın mümkün olan en kısa sürede bu duvarların arkasına geçmesi gerekiyor. Buna erzak ve sığdırabileceğimiz hayvanlar da dâhil."

Kaila düşünceli görünüyor. "Pekâlâ. Temizlenmek için zamanınız olduktan sonra danışmanlarla konuşacağız."

Yerde bir gölge uzanırken bakışlarım kayıyor. "Çabuk olacağım. Hızlı hareket etmeliyiz."

"Yapacağız," diyor başını sallayarak.

Ondan ayrılarak yemek odasından çıktım ve diğer tarafa doğru ilerledim. ana salon. Ancak kale işçilerinin duvarda kalan son beyaz boyayı da yonttuklarını görünce adımlarım yavaşlıyor.

Altındaki altını kapatmak için sipariş ettiğim boya.

Adamlar ellerindeki kazıyıcılarla katmanları azar azar soymaya çalışıyor ve ardından bir bezle kesilmiş beyazı silerek toz yığınları gibi yere saçılmalarını sağlıyorlar.

Ya da kar.

Elim tırabzan korkuluğunu kavradığım yerde duraklıyor, sonra kendimi bir kez daha öne bakmaya zorluyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyorum. Saray yağmalanmış, boyaları dökülmüş ve Highbell altın rengi ve bomboş, kralı yok ve kraliçesi farklı.

Ve Kaila'yı kastetmiyorum.

Üst katlara çıktıkça, insanların eşyaları söküp attığı yerlerdeki tüm hasar izlerini not ediyorum. Kaybolan her eşyayı fark ediyorum. İnsanların alabileceği her şeyi almışlar. Merdivenlerdeki altın işlemeli halılar, perdeler,

yaldızlı çerçeveler, aplikler, hepsi gitmiş. Eskiden bu kalenin şatafatlı bir parlaklığı vardı. Şimdi, sadece küçümsenmiş görünüyor.

Bulunduğum kata geldiğimde koridordan odama doğru ilerliyorum ama Kaila'nın iki korumasının arasında bana doğru yürüyen bir kadın var. Uzun siyah saçları omzunun üzerinden sarkıyor. Gözlerinin altında halkalar var ve dudakları kuru ve yer yer soyuluyor. Yine de onda en çok dikkat çeken şey yuvarlak göbeği. Basit beyaz elbisesinden dışarı taşmış, göğüslerinin hemen altında hamileliğini daha da vurgulayan bir kurdele bağlı.

Beni gördüğünde kahverengi gözleri kocaman oldu. "Kraliçe Malina!" diye haykırarak bana doğru atıldı. "Bana yardım etmek zorundasınız! Bu-"

Muhafızlardan biri kolunu tutuyor ve kadın sarsılarak muhafıza bakıyor. "Gelin hanımefendi. Majestelerini rahatsız etmeyin."

O ve diğer muhafız onu götürüyorlar, adam onlar giderken bana küçük bir baş selamı veriyor. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden onlara bakıyorum ve merdivenlere yönelmelerini izliyorum. Kız tanıdık geliyor, ama nasıl-

"Malina."

Fısıltılı ses karşısında donup kalıyorum, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki kulaklarım onun ritminde boğuluyor.

Bir şeyler duyuyorum. Duymak zorundayım. Sadece bir hile- "*Malina*."

Başımı sesin geldiği diğer yöne çeviriyorum.

Tyndall?

Gözlerimi kısarak baktığımda koridorun sonundaki köşede birinin aceleci adımlarla gözden kaybolduğunu zar zor görebiliyorum.

Bu o.

Duygular vücudumda kavrayamayacağım kadar hızlı akıyor; hangisini hissettiğimi bile söyleyemiyorum. Avuçlarım buz kesiyor, tüm vücudum olduğu yerde donuyor.

Büyük İlahi, o *nasıl*? Kaila onun öldüğünü söyledi ve bunu herkese açıkladı. Yalan söylemediyse tabii. Bir şey yapmadıysa ya da belki de birlikte bir şey yaptılar, büyük bir plan ve o aslında ölmedi.

Dönüyorum ve ona yetişmek için aceleyle gittiği yöne doğru ilerliyorum. Ancak köşeyi döndüğümde onu göremiyorum. Koridordaki tüm lambalar sökülmüş, geriye yolu aydınlatan tek bir pencere kalmıştı.

"Tyndall," diye sesleniyorum sessizce.

Geri çekilen ayak sesleri duyuyorum, merdivenlerden yukarı çıkıyorlar.

Kirli eteğimi toplayıp aceleyle yukarı çıkıyorum, tırmanırken neredeyse çıplak basamaklarda kayıyordum. Balkonlu sahanlığın tepesi de aynı derecede loş ve oraya ulaştığımda nefes nefese kalıyorum, nefesimi tutmaya ve kulaklarımı zorlamaya çalışırken yaldızlı korkuluğa yaslanıyorum.

"Tyndall, neler oluyor?" Sağa sola bakıp, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Nereye gittiğini bulmaya çalışıyorum. Kaila ve adamlarından saklanması mı gerekiyor? "Bu taraftan," diye sesleniyor.

Arkamı dönüp bir eşikten geçiyorum ve karanlık bir odaya giriyorum. Masanın üzerinde duran tek bir mum dışında hiç ışık yok.

"Malina, buraya gel."

Sesinin tuhaf tonu adımlarımın bir an için duraksamasına neden oluyor ama arkamda bir şey duyduğumda hızla ileri atılıyorum. Yanından geçerken dirseğimi bir şeye çarpıyorum. "Ah," diye dişlerimin arasından tıslıyorum ve gözlerimi kısarak arkamı dönerken o noktayı ovuyorum.

"Tyndall, sorun ne? Neler oluyor?"

Hiçbir şey söylemiyor ve ben ilerlediğimde neredeyse yerdeki bir şeye takılıp düşüyordum. Yere düşmeden önce kendimi tutuyorum, ama arkamdan büyük bir gürültü kopuyor. İrkildim ve kalbim boğazımda dönmeye başladım. "Tyndall?"

Birdenbire odada ışık parlıyor ve istilaya gözlerimi kısarak bakıyorum. Gözlerim alışır alışmaz midem bulanıyor. Kaila karşımda duruyor ve birkaç muhafızı ellerinde parlayan fenerler tutuyor.

Ancak elinde bir anahtar var.

İşte o zaman görüyorum - nerede olduğumu gerçekten anladığım zaman. *Yaldızlı kafes.*

Highbell Kalesi'nin tepesindeki, Tyndall'ın kendisi ve birkaç güvenilir muhafız dışında kimsenin girmesine izin verilmeyen kafes, çünkü *onu* orada tutuyordu. En sevdiği evcil hayvanı. Altın Kıymetlisi.

"Neler oluyor?" İleri atılıp parmaklıkları kapıyı kavıyorum ve sesin bu olduğunu fark ediyorum; biri kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor ve beni içeri kilitliyor. Yine de sallıyorum, gözlerim fener ışığında sıcak ve yumuşak görünen Kaila'ya kayıyor, ancak gölgeler onu yüzü daha uğursuz bir havaya büründü. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Tyndall nerede?"

Başını eğiyor. "Öldü. Sana söylediğim gibi." Etrafıma bakındım. "Hayır, duydum-"

Bir nefes üflüyor ve pelüş dudaklarının arasından pipo dumanı gibi bir sis akıyor. Ancak havaya tütün kokusu yerine kocamın sesi yayılıyor.

"Malina, gel! Bu taraftan. *Malina!*"

Gözlerim farkına vararak açıldı. Panik içinde. "Senin büyün," diye nefes alıyorum. "Beni kandırdın."

Gülümsemeye cesaret ediyor, buharı ve sesi yok olup gidiyor. "Benim için çok uygunsuz bir zamanda geldin," diyor boğuk ses tonuyla azarlayarak. "Sonunda burada gerçek bir yer edindim ve senin gelişin bazı insanların kafasını karıştıracak. Ama önemli değil," diyor başını sallayarak. "Dediğim gibi, pek sevilen biri değilsin. Sebep olduğun bu karmaşayı temizlemek için bir şeyler bulacağım."

Nefesim kesiliyor ve soğuk bir beyaz bulut halinde dışarı üfleniyor.

"Sen... *Fae*

geliyorlar, Kaila! Bunun için zamanımız yok."

Gözlerini deviriyor. "Yalan söylemenin sana bir faydası olmaz.

Tyndall'ın beni senin hakkında uyarmadığını mı sanıyorsun? Highbell'in kontrolünü ele geçirmek için el altından yaptığın küçük girişim hakkında bana her şeyi anlattı." Dudaklarında zalim bir sırıtış beliriyor. "Pek işe yaramadı, değil mi?"

Dişlerim öfkeyle gıcırıyor.

"Bu şehri kargaşa içinde bıraktın ama ben her şeyi düzelttim. Şimdi buraya gelip her şeyi geri almaya çalışamazsın. Highbell artık benim. Ama sen güvendesin.

Ta ki ben senin ne işe yaradığını anlayana kadar."

Dönüp muhafızlara doğru işaret ediyor ve onlar da ışığı yanlarına alarak dışarı çıkmaya başlıyorlar.

"Hayır!" Parmaklıkları takırdatıyorum, ellerim o kadar sert sıkıyor ki acıyor. "Bir hata yapıyorsunuz! Hazırlanmak zorundayız!"

Kaila döner, yanında sadece iki muhafız beklemektedir. "Tek yaptığım hazırlık, Kraliçe Malina. Bu dünyada bir kraliçenin yapması gereken budur. Plan yaparız. Oyun oynarız. Komplo kurarız. Taçlarımızı korumamızın tek yolu bu. Erkekler tembeldir.

Onlar kendilerine verilen her şeyi alabiliyorlar ama biz alamıyoruz." Başını sallıyor, parlak siyah saçları ateş ışığında parlıyor. "Biz kraliçeler her zaman önceden plan yapmalı ve koşulları kendi lehimize çevirmeliyiz. Sis'i ele alalım.

örnek."

Sis.

"Sanırım yakında doğum yapacak. Biraz erken ama tamirciler bebeğin yaşayacağını söylüyor. Küçük olacak, bu da benim işime yarayacak."

Elini karnına götürüyor, elbisesi göğüslerinin altında bantlanmış ve etek ucuna kadar gevşekçe sarkıyor. Bu tür bir elbise hamile birinin giyebileceği bir şey.

Ya da öyleymiş gibi davranmak.

Bir anda, zihnim nihayet onun sözlerini yakalıyor. Koridordaki tanıdık hamile kadına.

Kaila başını sallar. "Onun teklifini gerçekten kabul etmeliydin, biliyorsun. Eğer eyerin bebeğini kendi varisin olarak kabul etseydin, Midas seni öldürmesi için o suikastçıyı tutmayabilirdi. Belki de benimle evlenmeyi kabul etti. Artık sadece ölümünden önce ilan ettiği nişan yeminine sahip olmakla kalmayacağım, aynı zamanda onun tek varisine de sahip olacağım. Bu da Altıncı Krallık'ın gerçekten benim olduğu anlamına geliyor."

Damarlarımda sihirle hiçbir ilgisi olmayan buz dolaşıyor. Nefesim daha hızlı geliyor, ağzımda sis gibi yoğunlaşıyor.

Kaila'nın gözleri parlıyor. "Bir kral düştüğünde, bir kraliçe yükselebilir. Ama sadece nereye adım atacağını bilenler."

"Onu sen mi öldürdün?" Ağzımdan kaçırdım.

Parlak, mükemmel dişlerini göstererek gülümsüyor. "Mecbur değildim. Ama bu onun için oldukça uygun bir davranıştı."

Yüzündeki gururlu ifade çok tanıdık, çünkü benim de her zaman taşıdığım ifadenin aynısı. "Anlamıyorum. Üçüncü Krallığa sahipsiniz."

Omzunu kaldırıyor. "Sadece bir krallık istemiyorum. Bir *imparatorluk* istiyorum." Öfke ve panik göğsümde savaşıyor, her kalp atışımda çarpışıyor.

"Beni dinlemeyi reddederseniz elinizde *hiçbir şey* kalmayacak, çünkü hepimiz öldürüleceğiz. Bildiğimiz Orea artık olmayacak."

Söylediklerimi hiç dikkate almıyor ve sanki beni hapsettiği kafesi takdir ediyormuş gibi odanın içinde etrafına bakınıyor. Sözlerime karşı bariz ilgisizliği beni öfkeyle titretiyor.

"İronik, değil mi?"

"Ne?" Tersledim.

"Sen, burada. Bu kafese kapatıldın." Sırtım dimdik oldu.

Kahverengi gözleri benimkileri buluyor, yüzü hemen önündeki masada hâlâ yanmakta olan mumla hafifçe aydınlanıyor. "Kocanın yaldızlı hayvanını buraya kilitlemesine izin verdin."

"İzin vermek mi? Tyndall istediğini yapacaktı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

Sahte bir düşünceyle mırıldanıyor ve parmağıyla alt dudağına dokunuyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Onu burada tutmak oldukça zalimce ama yine de sen tuttun. Şimdi onun yerini sen aldın."

"Onu burada ben tutmadım," diye savunuyorum. "Onunla olmaktan gayet memnundu."

küçük altın fahişe. Her gün üzerine titrenir, ona her türlü lüks sağlanır ve-"

Kaila başını eğerek sözümü kesti. "Ona sordun mu?"

"Ben... Ne?"

"Ona hiç sordun mu? Yoksa umursamayacak kadar kıskanç mıydın?"

Cevap veremiyorum ve neredeyse yüz yüze gelene kadar öne doğru adım atıyor. "İtiraf et. Onun burada kilitli tutulması hoşuna gitti. Senin dikkatini çektiği için yeterince cezalandırılıyormuş gibi hissetmene yardımcı oldu. koca."

Buz parçaları kaburgalarımaya yapışmış gibi hissediyorum. Ciğerlerimin etrafını sarıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Şahsen ben olsam onunla biraz oynardım, kafayı yiyene kadar onu seslerle çıldırtırdım." Sanki düşünüyormuş gibi duruyor. "Ya da ben onu öldürürdüm. Ama herkes kendi yoluna. Kendi oyununu oynadın ama kaybettin."

Dudaklarım sert bir çizgi halinde bastırıyor, küçük soğuk parçaları neredeyse derimi delip geçiyor. "Oyun oynamıyordum."

Küçümseyerek gülümsüyor ve kafesin anahtarını cebine atıyor. Sonra arkasındaki masanın üzerinde duran şamdanı almak için uzanıyor. "Soruna tam olarak cevap vermek gerekirse... Midas'ı ben öldürmedim," diyor bana. "Onun yaldızlı hayvanı öldürdü."

Gözlerim kocaman oldu.

İçimdeki her şey şok içinde tökezliyor.

Işıldıyor. "Çok skandal, değil mi? Ne demiştiniz? Oh, evet." Ağzını kapatarak, sesimi bir büyü akımıyla dışarı üflüyor.

Onun küçük altın fahişesi olmaktan gayet memnundu.

Sesim kaybolurken Kaila bana sırıtıyor. "Görünüşe göre yanılmışsın, çünkü o küçük altın fahişe onu öldürdü."

Başımı salladım. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle miyim?" diye alay ediyor. "Sanırım olabilirim, ama bu durumda gerçek çok daha ilginç. Söyle bana, onun bir sahtekâr olduğunu biliyor muydun?"

Kıpırdamadan duruyorum. "Ne?"

Gülümsemesi daha da genişliyor, gözleri yüzümde dans ediyor. "Hayır, ben öyle düşünmüyorum."

Dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor. "Kaila!" Bağırıyorum. "Beni dinle! Fae'ler geliyor! Hemen bu kapıyı aç! Beni burada tutamazsın!"

Kapıda omzunun üzerinden bana baktı. "Kraliçeden kraliçeye, size küçük bir sır vereceğim. O yaldızlı fahişe görüldüğünden *çok* daha fazlası. Ve ben de öyleyim. *Sen nesin*, Malina?"

Bu akıldan çıkmayan, yankılanan soruyla birlikte, son ışığı da yanına alarak odadan çıkar.

Nesin sen?

Ben bir kızdım. Bir prenses. Bir Colier varisi.

Highbell'in ve Altıncı Orea Krallığı'nın hükümdarı Kral Midas'ın karısıydım. İnsanlar onun tüm krallıktaki tüm zenginliklerden daha değerli olan pırıl pırıl şatosunu görmek için akın ediyordu.

Nesin sen?

Karla dolup taşan ellerime bakıyorum.

Ben Soğuk Kraliçe'yim, başkasının kafesine hapsolmuşum. Ve ne kadar çirkin bir hapisane.

QUEEN MALINA

I' Kafesin enine boyuna defalarca yürüdüm. Yatak odası, tuvalet, kütüphane, avlu, buz tutmuş pencerelerden dışarı bakarak ve tüm bu süre boyunca içten içe kaynayarak. Her şey Parmaklıkların arkası muhtemelen kilitli olduğu için yağmacılar tarafından yağmalanmamış gibi görünüyor.

Hâlâ gündüz olmasına rağmen yatak odası inanılmaz derecede karanlık, tek pencere kalın bir kar tabakası tarafından kapatılmış. Buranın ne kadar karanlık olduğunu hiç fark etmemiştim. Avlu hariç, kafes içine alınmış her oda en iyi ihtimalle loş, yalnız bir kasvetle ağırlaşıyor.

Daha iyi görebilmek için ışık olmamasına sevindim.

Tüm eşyaları hala burada, hiç dokunulmamış. Yatak yapılmamış, Giysiler asılı, eldivenler yerleştirilmiş, taraklar makyaj masasının üzerine konmuş ama ayna paramparça olmuş. Acaba bunu o mu yaptı? Tıpkı aynayı merak ettiğim gibi.

Odanın köşesine yığılmış çok sayıda şarap fıçısı.

Ona hiç sordun mu? Yoksa umursamayacak kadar kıskanç mıydın?

Kaila'nın sözleri sanki hala bana karşı ses sihrini kullanıyormuş gibi kulaklarımda tekrarlanıp duruyor ama bunun sihirle hiçbir ilgisi yok ve her şey midemin çukurunda oturan kin dolu bir suçluluk duygusuyla ilgili.

Tüm hayatımı bu duyguyu hissetmeden geçirdim ve şimdi bu duygu birikmeye devam ediyor.

Bunu hissetmek istemiyorum. Kocamın yatağını sık sık ısıtan bu hayvana acımak istemiyorum. Olayları onun bakış açısından görmek istemiyorum, ancak parmaklıkların ardındaki kişi *ben olduğumda, bunu yapmamak zor.*

Eskiden onu izlerken yakalardım. Gözlerindeki saplantıyı görürdüm. *Nefret ettim.*

Kaila'nın söyledikleri doğruysa, Auren gerçekten Tyndall'ı öldürdüyse... Bu düşünce zincirini geçmişte sahip olduklarımla aynı çizgiye getiremiyorum.

Ve yine de...

Gözlerim yaldızlı parmaklıklara takıldı. Her zaman kocamın onun için böyle bir şey yaptırmasının başka bir gösteriş olduğunu düşünmüşümdür. Onun kilit altında tutulmasını gerektirecek kadar önemli ve değerli olduğunu. Düşündüm ki

ilgiyi sevdiğini, onun gözde evcil hayvanı olmayı sevdiğini düşündüm. Ama belki de yanılmışımdır. Belki de tutulmak istemiyordu.

O da benim gibi ondan nefret ediyor muydu? Ondan daha çok mu nefret ediyordu?

Bu sorular beni sarsıyor, ama onlara yeni gözlerle cevap vermeye çalışmadan, odada gölgeler birleşiyor. Tanıdık gölgeler.

İleri atılıyorum, ellerim rahatlamış bir şekilde parmaklıklara dolanıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Sesim sarsılmış endişeme ihanet etse de talep ediyorum.

"Seni bulamadım amına koyayım," diyor Dommik ve boğazında düğümlenen hayal kırıklığını ve endişesini duyabiliyorum. Kapüşonunu geriye atarak ilerliyor ve odaya, parmaklıklara, bana bakıyor. "Seni buraya mı kilitlediler?"

Sorusu bir hırıltıya dönüşüyor ve benim adıma hissettiği koruyucu öfke, tutsaklığımın acısını yok ediyor.

"Nereledeydin?"

"Sen ve Kaila uzaklaşırken birkaç muhafızı takip ettim, çünkü onlardan ne duyabileceğimi görmek istedim. İçimde iyi bir his yoktu. Ama yemin ederim, sadece bir anlıktı. Gözlerim senin üzerindeydi. Ta ki görmeyene kadar." Sakallı çenesini hayal kırıklığıyla ovuşturuyor. "Her yerde seni arıyordum Queenie. Seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Beni dışarı çıkarabilir misin?"

Elini cebine sokar ve birkaç metal kazma çıkarır.

Diz çökerek, kararlı bir odaklanmayla kilit üzerinde çalışmaya başlar.

"Beni öylece gölge sıçratarak çıkaramaz mısın?"

"Katı cisimlerin içinden geçemiyorum."

"Yedinci Krallık'tayken odama girmiştin..." "Anahtar bendeydi, hatırladın mı?"

"Ama kapının açıldığını hiç duymadım."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Sessiz olmakta iyiyimdir." Sertçe yutkunuyorum.

"Ve... benim haberim olmadan kaç kez odama gizlice girdin?"

"Sık sık."

Bu kelimeyi imalı bir şekilde söylüyor. Sesi her zamanki törpüsünden bile daha sert. Midem telaşla doluyor. "Ve... yıkandığımda..."

Dudakları kıvrılıyor, parmakları görevinde duraklıyor, yakışıklı yüzü tamamen bana odaklanıyor. "Seni izlediğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyor alçak sesle.

kötü bir ses tonuyla. "Sence ben gölgelerde saklanırken

elbiseni çıkardığını ve soğuk suya battığını? Göğüs uçlarının büzülmesini izlediğimi mi?"

Yanaklarım kızarıyor ama boğazımı temizliyorum. "Yapsaydın çok uygunsuz olurdu."

Beni izlediğini, orada olduğunu bilmediğim zamanlarda beni arzuladığını, birbirimizden nefret ettiğimizi düşünmek, beni sadece onun getirebileceği o çarpık heyecanla dolduruyor.

"Şey... Ben yapmadım," diye bitiriyor, sesi normale dönüyor. Sönüyor.

Kilidi açmaya geri dönerken, "Ama cazip geldi," diye ekliyor.

Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum, denge için parmaklıkları kavıyorum. "Ahlaksız ve sefih dürtülerinin peşinden gitmediğine sevindim, suikastçı."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Çok iyisin." "Neyde?"

"Yalan."

Kilit açıldı ve ayağa kalkarak kafesin kapısını açtı. Bir kolunu bana doğru uzattı. "Majesteleri."

Bir ağırlıktan kurtulur gibi kafesten çıkıyorum. Orada saatlerce ya da günlerce mahsur kalmayı hayal bile edemiyorum. Haftalarca, aylarca, yıllarca.

Nasıl dayandı?

"Anladığım kadarıyla Kraliçe Kaila artık yardım etmeyecek, öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

Sabit gözlerini tekrar bana dikmeden önce odanın etrafına bakıyor. Bekliyorum.

Nefes alıyorum ve ellerimi eteğime siliyorum. "Gel, suikastçı. Eğer gaspçım mantıklı davranıp Fae'lerin saldırması için hazırlıklara başlamazsa, o zaman iş bize düşer."

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Sana gülmelerine rağmen hâlâ Highbell'e yardım etmek mi istiyorsun? Onlar Kaila'yı desteklerken bile mi?"

Kararlılık gözlerimi daraltıyor. "Highbell benim evim. Öylece durup yok edilmesine izin vermeyeceğim. Onlar istese de istemese de onu korumak benim görevim."

Yüzünde sessiz bir gurur ifadesi belirliyor ve sonra uzanıp elimi tutuyor, sıcaklığı her parmağıma geçiyor. "Şu anda doğru nedenlerden dolayı bir kraliçe gibi konuşuyorsun." Bir an duraksıyor. "Artık *yeterli değil*."

Yeterli değil mi?

Kaşların şaşkınlıkla çatıldı. "Ne? Saçma sapan konuşuyorsun."

"Daha önce, Yedinci'deyken, *sana yeterince inandığımı* söylemiştim," diye açıklıyor. "*Yeterli* artık yok. Ben sadece sana inanıyorum Queenie. Sana *inanıyorum*."

Sen."

Gözlerimin kenarlarında kar tanecikleri birikiyor.

"Öyle mi?" Titreyerek soruyorum, sanki ellerimde kırılğan bir şey varmış da almasını umuyormuşum gibi. Onunla *ilgileneceğini* umarak.

Başını eğiyor ve sonra derim paramparça olacakmış gibi hissettiğim bir şefkatle dudaklarını alnıma bastırıyor ve beni bir kez daha şoke ediyor.

Bu

bir anda yok oldu ve eğer o noktadan yayılan ve kafa derimin her tarafını karıncalandıran sıcaklık olmasa hayal ettiğimi bile düşünebilirdim.

"İstiyorum."

Dudaklarımdan bir ürperti dökülüyor.

Nasıl oldu da beni öldürmek isteyen kişi sonunda beni kurtaran kişi oldu?

"Hazır mısın?"

diye soruyor.

Olmak

zorundayım.

Dommik'in büyüyle Highbell'den gizlice geçmek zor değil. Daha fazla yıpranmış, yağmalanmış odaların yanından geçerek aşağıdaki kata iniyoruz,

Gölgeler kırık mobilyaların, çalınmış duvar halılarının, duvarlardan kopmuş parçaların ve yerinden sökülmüş yaldızlı tırabzanların izlerini gösteriyordu.

Dışarı çıktığımızda, Dommik bizi gölge gibi barakalara götürüyor. Ter ve metal kokan, cereyanlı, hantal bir bina.

kale ve ahırlardan uzak değil. Büyük bir bina en fazla alanı kaplıyor ve eğitim alanlarına ayrılmış. Binaların geri kalanı, yaşam alanlarına ve yemek salonuna yayılan bir daldır. Bunlar

Barakalar yaldızlı olmayan tek yerdir, ancak ailemin uzun zaman önce inşa ettiği orijinal taş işçiliği değişmeden durmaktadır.

Dommik bizi eğitim alanının içine götürüyor ve kuytu bir köşeye sıkıştırıyor. Buraya son geldiğimde erkeklere ilgi duyan bir kızdım. Eskiden gizlice içeri girer ve kılıç hedeflerinin istiflendiği ekipman tezgahının altına çömelirdim, böylece Burada olduğumu kimse bilmiyordu.

Göğsünü açmış, soğuğa rağmen terleyen adamları izledim. Tükürmelerini ve küfür etmelerini izledim, konuştukları şeyler kulaklarımın kızarmasına neden oldu. Sonra, babama nerede olduğumu söylemeye cesaret edemeyerek sıvıştım, bunun için kırbaçlansam bile. Sadece saklanmaya ve ertesi gün tekrar izlemeye gelirdim.

Ancak bu sefer askerlerden saklanmak yerine onlarla yüzleşmek için dışarı çıkmam gerekiyor.

Dommik gölgelerinin çoğunu çekerek görmeme izin veriyor. Duymam için. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Büyüsünü tamamen geri çekiyor ve bunu yapar yapmaz dövüş salonunun karanlık köşesinden çıkıp kumlu çukura doğru adım atıyorum. Odanın yüksek tavanı daha büyük hissettiriyor, ter ve metal kokusu dilime yapışıyor.

Ben ilerlerken askerler tökezleyerek duruyor, bazıları aniden dikkatlerini kaybettikleri için darbe alıyor. Şaşkınlık tüm odaya yayılıyor, ta ki her asker bana bakana kadar.

Tam ortada durduğumda hepsine bakıyorum. Dışarıda rüzgâr, dört duvarın tamamını kaplayan yüksek pencerelerin önünden ılık çalarak geçiyor.

"Burada ne arıyorsun?" diye soruyor terden sırılsıklam olmuş kahverengi saçlı bir adam. Ceketinin yakasında, generallerden biri olduğunu gösteren bir çentik var ve bu beni onun üstünlüğü konusunda uyarmadıysa, yüzündeki kibirli ifade uyarırdı.

"Burası benim evim General ve Highbell'e doğru gelen bir tehdit var. Varlığımın bekleneceğini düşünürdüm."

Bana bir bakış attı ve elini kemerine dayadı. "Öldüğünü sanmıştık."

Adamların geri kalanı bana bakıyor, sanki hayatta olduğum için özür dilememi istiyorlarmış gibi.

"Yanıltıldınız," diyorum basitçe.

"Yine de *burada*, barakalarımda ne aradığını açıklamıyor."

Kıllandım. Teknik olarak burası *benim* kıışlam ama tartışmak anlamsız.

"Dediğim gibi. Yaklaşan bir tehdit var. Eminim daha önce avluda söylediklerimi duymuşsunuzdur."

Ağızına çok fazla yumruk yemiş gibi çatlak dişlerini göstererek gülümsüyor. "Evet, duyduk. Çok da güldük," dedi.

kıkırdar ve bu ses en az bir düzine diğerrinin de gülmesine neden olur.

Sese tepki vermiyorum. Bugün zaten bana gülündü, bu yüzden duvarlarımı buna karşı savunmak için yükselttim.

"Fae'ler geliyor, General. Sana adamları toplamam ve saldırıya hazırlanmam için emir veriyorum."

Bana bakarken boynunu büküyor. Diğer herkes sessiz, ne diyeceğini bekliyor, bakışları aramızda gidip geliyor.

"Artık Kraliçe Kaila'dan emir alıyoruz." "Kraliçe Kaila'ya yemin etmediniz."

Düşüncelerini çiğniyormuş gibi yanağını çiğniyor. Ayaklanmalar sırasında görevini terk eden askerlerden biri olduğuna hiç şüphem yok.

"Highbell, kendi vatandaşlarımızı öldürmemizi emreden deli bir kadını dinlemektense Kraliçe Kaila ile daha iyi durumda."

Utanch başımdan aşağı bir kova su gibi iniyor ve adamların suçlayıcı bakışları daha keskin bir hal alıyor. Anladığım bir şey var. Ayaklanmalar sırasında onlara bunu yapmalarını emretmişim ve bunu yapmakta haklı olduğumu düşünmüştüm. Bir kraliçenin yapması gerektiği gibi gerçekten dinlemek yerine öfkelen dim ve işleri daha da kötüleştirdim.

Dommik'in sırtımdaki gözleri her zamanki gibi delici. Daha önce nasıl davrandığımı görmesini ya da duymasını istemiyorum.

Sessizliğimi sürdürdüğüm için general suda kan kokusu almış olmalı.

"Şimdi buradasın, yine senin için savaşmamızı mı emrediyorsun?"

Sallıyor.

başını sallayarak odaya bakar ve diğerlerinin de onun kovulmasına katılmasını sağlar. "Hayır, bunu yapmayacağız. *Emirlerinden bıktık* usandık."

"Yanılmışım." Kelimeler sakızlı, dilimden söküp atmak zor. Hayatım boyunca böyle bir şeyi hiç itiraf etmemişim ama şimdi itiraf ediyorum.

Hepsinin şok olmasını bekliyorum. Hatamı kabul ettiğim için beni dinlemelerini.

Yapmazlar.

"Evet ve Kraliçe Kaila *haklı* görünüyor. Onu kraliçemiz olarak istiyoruz. Seni değil."

Beyanı yüzüme bir darbe gibi geldi ama yanağımı çevirmedim. Odadaki her bir erkeğin aynı aşağılayıcı duyguyu yaydığını hissettiğimde bile.

Ellerimi önümde birleştirip parmaklarımı yırtık avuçlarıma bastırıyorum. "İstediğin kadar kraliçen olabilir ve gerçekten de benden daha iyi bir kraliçe olabilir. Ama Highbell benim *evim* ve her zaman da öyle oldu." Bakıyorum

Gözlerinin içine bakarak, gerçeği beyaz saçlarımda ve buz mavisi gözlerimde görmesini sağladım. "Ailem nesiller boyunca burada yaşadı ve hüküm sürdü ve biz Colierler *her zaman* Highbell'e sadık kaldık. Hiçbir şey değilse bile, benim hakkımda bunu biliyorsun," diyorum kararlılıkla. "Fae'ler geliyor General ve sayıları çok fazla. Saldırıya hazır olmalıyız."

Bana bakıyorlar, sözlerim içlerine işliyor ve bir an için generalin kendisi de beni düşünür gibi oluyor, bu da göğsümde bir umut dalgası yaratıyor.

Bir saniye sonra kafasını salladığında düşer.

"Yeterince dinledik. En iyisi ölü olmaya geri dönmen, Soğuk Kraliçe." En büyük saygısızlık işaretiyle bana sırtını döndü ve uzaklaştı, ve askerlerin her biri onunla birlikte uzaklaşırken ben burada öylece kalakaldım.

Çaresizlikten gözlerim kamaşıyor. Tek bir damla gözyaşı köşeye sıkışıyor, yanağımdan aşağı düşmeden donuyor.

Her tarafımın sarsıldığını hissederek dönüyorum ve odanın içinde kapıya doğru uzun bir yürüyüş yapıyorum. Ancak dışarıda sırtımı duvara dayadığımda gözlerimi kapatıp titreyen nefesimi bırakıyorum.

"Malina."

Gözlerimi açtığımda Dommik'in karşımda durduğunu görüyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor ve iyi olup olmadığını sormasını bekliyorum. Onun yerine, "O adamı öldürmemi ister misin?" dedi.

O çok ciddi.

Boğazımdan kuru bir kahkaha yükseliyor, gerginlik beni terk ediyor.

Başımı salladım. "Hayır, suikastçı. Hançerini kendine sakla." "Peki ya Kraliçe Kaila?"

"Hayır," diyorum ona, her ne kadar cazip gelse de. "Olanlara rağmen insanlar onu dinliyor, ona güveniyor. Fae'ler geldiğinde, bence şehrin ona ihtiyacı olacak. bir araya gelmek için."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Ancak ben, eğer isteseydim onu öldüreceğini bildiğim için biraz daha iyi hissediyorum. En azından yanımda bir kişi var.

Bu adamlar anlamıyor. *Görmediler*. Görselerdi, Highbell'e ölümün geldiğini bilirlerdi. Buranın o dış köyün kaderini yaşamasına izin veremem ama bunu nasıl durduracağımı da bilmiyorum. Tek bildiğim katledildiğini görmek istemediğim.

İleriye doğru yürüyorum, bakışlarım dağdan aşağıya, aşağıdaki şehre düşüyor. *Benim için*

Şehir. Kraliyet soyumdan dolayı değil, yaşadığım yer burası olduğu için.

Tüm hayatım boyunca. Ailemin yaşadığı yer.

"Denedin Malina," diyor Dommik, yüzlerce askerin ayak izleriyle düzleşmiş karın üzerinde yanıma gelirken. ile Arkamızda barakalar ve hemen arkamızda boş dağ yamacı, gölgeler içindeyiz. Rüzgâr etrafımızda savruluyor, dağınık saçlarım yüzüme tükürüyor. "Sadece söyle, ben de bizi buradan çıkarayım. Bize bir yer bul güvenli."

Geriye uzanıp saçlarımı yeniden örüyorum, uçlarından bağlamadan önce beyaz telleri çekebildiğim kadar sıkıyorum. Sonra omuzlarımı dikleştiriyorum, bakışlarım hâlâ şehirde. "Highbell'den ayrılmıyorum."

Dommik ifademin vahşiliği karşısında bir an duraksıyor. "Peki ne yapacağız?"

Kimse bana bunu sormuyor.

Bu soruyu hayatım boyunca başkalarına sormak zorunda kaldım. Babama, kocama, danışmanlarıma.

Erkekler.

Ne zaman bir şeye karar verilmesi gerekse, sormak zorundaydım. Erkeklerin karar vermesini beklemek zorundaydım. Kimse fikrimi sormadı, hatta umursamadı bile. Hiç kimse Dommik'in şimdi beklediği gibi benim bir plan yapmamı beklemedi. Kimse bana bu konuda güvenmedi. Yersiz fikirler ya da sivri sorular sunarak, onları zaten düşündüğüm sonuca ulaşmaya zorlamak, sanki bu *onların* fikriymiş gibi görünmesini sağlamak zorundaydım.

İlk sırada.

İlk defa soru bana soruluyor ve benim de bir cevabım var.

"Şehre gidiyoruz," diyorum topuklarımdan üzerinde dönerken, ahırlara doğru ilerlerken adımlarım kalın karın içinde kayıyor. "Bir ata ihtiyacım olacak. at."

QUEEN MALINA

DMükemmel bir binici olmama rağmen, Dommik lanet atı paylaşmak konusunda ısrar ediyor. Ahırdayız, hayvanlar kar fırtınasına hazırlık olarak kafeslerine sıkıca kilitlenmiş durumda. içeri esiyordu. Köşede belirduğumuzda ahır sahibi korkuyla sıçradı ama bana bir bakışıyla tek kelime etmeden sıvışıp gitti.

Ya da belki de şirketimdeki kapüşonlu suikastçıydı.

"İki yaşındayken resmi binicilik dersleri almaya başladım," diye belirtiyorum eyeri hazırlamasını izlerken. Atın gövdesi uzun beyaz kıllarla kaplı, yelesi kesilmiş ve karmaşık bir şekilde örülmüş.

"Ve sikim ilk kez sertleştiğinden beri vahşi aygırlara eyersiz biniyorum. Hâlâ benimle biniyorsun Queenie."

Kayışları sıkmayı bitirdi ve sonra bana doğru yürüdü. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni belimden kavrayıp nefesimi kesiyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi atın üstüne oturtuyor. Sonra arkamdan kendisi ata biniyor, tek bir akıcı hareketle otururken bacaklarını sallıyor.

Eyerde kayıyorum, eteğim bu şekilde binmek için yapılmamış, ama o sadece aşağı uzanıyor ve kumaş kalçalarımda bükülene kadar yukarı çekiyor. Eğer giydiğim kalın taytlar olmasaydı, bacaklarım uygunsuz bir şekilde sergilenecekti. "Sanmıyorum-"

"Güzel. Yapma," diye araya giriyor.

İki kolunu iki yanıma koyarak öne uzanıyor ve dizginleri almasını bekliyorum ama onun yerine dizginleri alıp bana uzatıyor. Ben onları kavriyorum, o da ellerini *beni kavramak* için hareket ettiriyor. Biri kıvrılmış eteğimde duruyor, diğeri de karnıma yaslanıyor.

"Tek başıma sürebilirim," diyorum, ama sesim artık nefes nefese geliyor. Kıyafetlerime rağmen dokunuşu içime sıcaklık yayıyor. Yine de aniden kığım kasıklarıyla aynı hizaya gelene kadar beni kendine doğru çektiğinde patlayan sıcaklığın yanında bu *hiçbir şey değil*.

Nefes alıyorum.

Başı aşağı iniyor, ağzı kulağımda ve sesi lezzetli bir şekilde sert. "Benimle geliyorsun."

Önceki tüm argümanlarım yok oldu. Vücudu bana bu kadar yakinken onları düşünemiyorum ve düşünmek istemediğimi fark ediyorum.

"İtiraf et," diyor boğuk bir sesle. "Hoşuna gidiyor." "Hoşlanmıyorum..."

Kıkırdıyor ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Boğazımı temizleyerek, arkamdaki sert bedenini görmezden gelmeye çalışıyorum ve atı ileri doğru yönlendirmek için dizginleri çekiyorum. Ahırdan çıkıp düz, karlı avludan tırısla geçerken askerlerin yanından geçiyoruz. Hepsi bana bakıyor ama hiçbirisi beni durdurmaya çalışmıyor.

Yola ulaşip dağdan aşağı inmeye başladığımızda, zihnimin yarısı bir tür plan yapmaya çalışıyor, ancak diğer yarısı tamamen Dommik'in hissiyle meşgul.

Son zamanlarda onu çok düşünür oldum. Düşünmemek elde değil, özellikle de onun yayvan parmakları karnımın üzerinde daireler çizmeye başladığında.

Yine de bu bile, bu yolda her seyahat etmek zorunda kaldığımda hissettiğim dehşetten beni tamamen uzaklaştırmadı. Dağdan iniş yolu tehlikeli ama kendimi sıkıntıya sokmaya izin veremem. Bu yüzden Dommik'in dokunuşunu dikkatimi dağıtmak için kullanıyorum ve dolambaçlı yokuş yerine ona odaklanıyorum.

Ne zaman kaygan bir yere denk gelsek beni daha sıkı tutuyor, popomu kasıklarına yaklaştırıyor. Normalde, perdeleri sıkı sıkıya kapalı bir arabada olurum, yüksekliğe bakmak istemezdim. Ama burada at sırtındayız, tamamen açıktayız, yine de bana doğru bastıran sert uzunlukla meşgulüm.

Parmakları yavaşça dönmeye devam ederken eli aşağıya doğru kayıyor ve dikkatimi dağıtıyor. Bacaklarımın arasında ısı toplanıyor ve gözlerim kendi isteğiyle kapanıyor, zihnim daha da aşağı inerse nasıl olacağını hayal ediyor.

Umutsuzca eyerde yer değiştirmek istiyorum ve yaklaşabilmek için neredeyse havaya kalkıyorum-

At sarsılıyor, bir buz parçasında kayarken bir kişneme sesi çıkarıyor, benim gözleri dehşetle açıldı. Hayvan tökezliyor, ayağını bulmaya çalışıyor ve ben bir çığlık atıyorum, uçuşumun kenarından kayarak düşeceğimizden eminim.

Yükseklik korkum başımı döndürecek kadar hızlı artıyor.

Ama Dommik dizginleri kapıyor ve ustaca manevralarla atın sakinleşmesini sağlayarak bir şekilde yeniden ayağa kalkmasına yardımcı oluyor. Zor nefes alıyorum.

Durmak için yalpalıyoruz, gözlerimiz sadece iki metre uzağıımızdaki

kenara bakıyor, her tarafım titrerken ellerim seleyi sıkıyor.

"Büyük İlahi. Bu..."

"Korkutucu mu?" diye

gönüllü oluyor.

"Senin hatan!" Şak diye söyledim.

Gülmeye cüret ediyor. Sanki ikimiz de dağın yamacında neredeyse yok olmuyormuşuz gibi.

"Biraz dikkatin dağıldı mı Queenie?"

Hâlâ zor nefes almama rağmen dişlerimi sıkıyorum. "İşte bu yüzden birlikte ata binmemeliydik!"

"Oh, katılmıyorum. *Bol* bol ata binmeliyiz," diyor hınzırca.

Karnımda buzdan kelebekler uçuşuyor. Ben de dirseğimi karnına saplayarak onun da rahatsız edici bir şeyler hissetmesini sağlıyorum.

Yeterince ödüllendirici bir *ses çıkarıyor*. "Böyle devam et Malina," diyor, sesi karanlık bir şekilde şakacı.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor.

"Niyetim bu." Dudakları kıvrılıyor. "Güzel."

Dommik dilini şaklatarak atı yavaş ve emin adımlarla dağdan aşağı indiriyor ve bu kez ellerini kendine saklıyor. Vücudum serinleyebiliyor, bir kez daha hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyorum. ne arzu ne de korku beni ele geçirdi.

Dibe ulaşıp uçurumun üzerinden şehre inen köprüye vardığımızda, düz bir zemine geri döndüğüm için rahat bir nefes alıyorum. Ancak bu rahatlama kısa sürdü, çünkü şimdi insanlarla yüzleşmek zorundayım.

Benden nefret eden insanlar.

Köprüyü geçtikten sonra şehrin girişine doğru sürükleniyoruz. Arkamızdaki uçurum boyunca alçak bir duvar uzanıyor, ancak önümüzde hafif bir kar tabakasıyla parıldayan geniş bir parke taşı var. Orada Şehre farklı yönlerden giden birkaç cadde vardır, düzenli şeritleri dükkanlar ve insanlarla doludur.

Dizginleri Dommik'ten geri alıyorum ve atı en yoğun olacağını bildiğim yere, meydana yönlendiriyorum.

İlerlerken kimse bize pek aldırış etmiyor, muhtemelen Dommik arkamda, pelerinli boyu beni biraz engelliyor. Meydana ulaştığımızda pazar hâlâ devam ediyordu. Tenteli arabalar dizilmiş, insanlar satın aldıkları malları sepetlerine dolduruyor ve çardakların altında para alışverişi yapıyorlar. Yine de gökyüzünü de izledikleri belli, Bazıları mallarını kaldırmaya ve arabalarının kepenklerini kapatmaya başladı.

Buraya son gelişimde halkımın teveccühünü kazanmaya çalışıyordum ve beni reddettiler, üzerime bir şeyler fırlattılar, benden nefret ettiler; üstelik yanımda bir muhafız birliği ve koruma için tamamen kapalı bir araba vardı. Şimdi ise sadece Dommik ve bir atla geliyorum.

Savunmasız.

Yine de kendime onların benden çok daha savunmasız olduklarını hatırlatıyorum. Sadece henüz bana inanmıyorlar. İnanmalarını sağlamak benim sorumluluğum.

Atı meydanın ortasına doğru itiyorum, ben durana kadar çekerken tüccarlar ve alışveriş yapanlar yoldan çekiliyor. Üzengilerde duruyorum ve sonra bacağımı sallayıp aşağı atlıyorum, eteğim tekrar ayaklarıma yerleşiyor.

İnsanlar dönüp bana baktıklarında, kim olduğumu anladıklarında şaşkınlık pazara yayılıyor.

Dommik arkama yerleşiyor, ben kalabalığın içinde ilerlerken dizginleri elinde tutarak orada kalıyor ve herkesin dikkatini çektiğimden emin oluyor.

Beni, beyaz Colier saçlarımı, yüzümü, gözlerimi gördüklerinden emin olmak.

Varlığımı kabul ettiklerinde, yaşadıkları şoku ve şaşkınlığı hissedebiliyorum. Öfkelerini ve iğrenmelerini. Muhafızlar gibi buradaki herkesin de ölü kalmamı tercih edeceği açık.

Önemli değil.

Buraya kendim için gelmedim. Bu kez onları kendi tarafıma çekmek ya da onların beğenisini kazanmak için burada değilim. Bu yüzden durup bir daire çizerek dönerken, perişan halimi görmelerine izin veriyorum, sesimi beni duyabilecekleri kadar yükseltirken yüzümdeki çaresizliği görmelerine izin veriyorum.

"Highbell halkı, beni tanıdığınızı ve ölümüm hakkında size yalanlar söylendiğini fark ettiğinizi görebiliyorum. Sizi uyarmaya geldim. Üzerimize yürüyen bir düşman var!"

Sanki sözlerim onları rencide etmiş gibi ihtiyatlı bir hoşnutsuzlukla etrafımda toplandıklarında havada hissedilir bir güvensizlik tepkisi var.

"Dünyamızın sınırına kadar seyahat ettim. Yedinci Krallık'ın kalıntılarını kendi gözlerimle gördüm. Lemurya köprüsü yeniden yapıldı ve fae'ler bize saldırmak için Orea'ya geri döndüler."

Sesim sert rüzgâra takılıyor ve hepsinin beni görebildiğinden, duyabildiğinden emin olmak için dönmeye devam ediyorum. Soylulardan dilencilere ve aradaki her statüye kadar bana geniş bir alan bıraktılar.

"Bir zamanlar kraliçenizdim. Tek istediğim Highbell'i korumak."

"Yalanlar!" diye sesleniyor kalabalığın içinden bir adam, giysileri yırtık pırtık ve kat kat, soğuşu uzak tutmak için başına bir bez sarmış.

"Kraliçe Kaila artık Highbell'i korumak için burada. Seni ve yalanlarını istemiyoruz!"

Sözleri daha da öfkeli bağırışlara, daha da fazla kovulmaya yol açtı.

"Ben doğruyu söylüyorum!" Umutsuzca haykırıyorum, gözlerim kalabalığı tarıyor, sözlerime kulak veren bir kişi bile bulmaya çalışıyorum.

Hiç yok.

"Fae'ler burada! Kaleye gitmeli, kaçmalı ya da savaşmaya hazırlanmalısınız. Çünkü bana inansanız da inanmasanız da geliyorlar."

İnsanlar dönüp uzaklaşmaya başlıyor. Sanki ben kimmişim gibi benden yüz çeviriyorlar.

onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Sanki sözlerimin hiçbir önemi yokmuş gibi. Soğuk rüzgâr yüzüme çarptıkça nefeslerim boğazımda düğümleniyor ve kendimi tamamen etkisiz hissediyorum.

İşe yaramaz.

Fırtınanın içinden bağırırken çaresizlik boğazıma düğümleniyor, sanki havayı yakalamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum, avuçlarım boş, onları yakalayamıyorum

dikkat ya da özen. "Bekle! Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Beni reddettiğini biliyorum. Ama bunun benimle *hiçbir* ilgisi yok.

Hazırlanmalısın!" Bağıriyorum, aciliyet sesimi tırmalıyor.

Herkes dağılıyor, beni meydanın ortasında tek başıma, ürperten rüzgârla baş başa bırakıyor. Tüccarlar arabalarını bağlıyor, satıcılar tezgahlarını kapatıyor. Dükkân sahipleri içeri girip kapılarını kilitledi, alışveriş yapanlar ve dilenciler de geri döndü.

Sırtlarını döndüler.

Paniğe kapılmış bir hayal kırıklığı içimi kemiriyor, bir canavar içimi parçalıyor ve bağırsaklarımı kemiriyor.

Kimse beni dinlemez.

Hayatım boyunca bir kraliyet mensubu oldum. Hizmetkârlar, muhafızlar, soylular, danışmanlar, hepsi beni dinlemek *zorunda kaldı*. Ama şimdi, gerçekten önemli olduğunda, bir kraliçe halkına yalvarmaya çalıştığında, hayatlarını, komşularını, çocuklarını, evlerini kurtarmak için... sözlerim sağır kulaklara düşüyor.

Kraliçe Kaila'nın beni kovması farklı bir şey; onun burayla gerçek bir bağı yok. Muhafızların sözlerime itibar etmemesi bile farklı, zira beni korkunç emirler verirken gördüler. Ama insanların yüz çevirmesi, söylediklerimin doğru olabileceğini bile *düşünmemeleri*...

Bu, onları tamamen hayal kırıklığına uğrattığım anlamına geliyor.

Boşalan meydanın ortasında durup hepsinin gidişini izliyorum. Halkımın beni tekrar reddetmesini izliyorum. Ellerim soğuktan yanıyor.

Tutamıyorum

Bu şekilde başarısız olmak. Her şey tehlikeyken olmaz. Belki de Kaila haklıdır. Belki de istenmiyorum. Ama bana *ihtiyaç var*.

Bu düşünce beni besliyor. Beni güçlendiriyor. Hayatım boyunca hiç olmadığı kadar kararlılıkla dolduruyor. Highbell'in bana ihtiyacı var. Onlar bilmiyor ama benim var ve onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Dönerek, geldiğim yoldan geri yürüyorum. Dommik'in beni kaldırmasını beklemiyorum. Ayağımı üzenliğe koyup bacağımı savuruyorum ve eteklerimi yukarı çekip dizginleri kavrarken kendimi atın üzerine bırakıyorum. Dommik arkama yerleşiyor, beni bir kez daha belimden kavlıyor, ben atı ileri doğru iterken tek kelime etmiyor.

Biz geri dönerken yaklaşan kar fırtınasının rüzgarı hızlanıyor. beyaz saçlarım örgüsünden kurtuluyor, telleri gözlerimi tırmalıyor. Arkamda Dommik pelerinini ikimize de sarıyor ama zahmet etmesine gerek yok. Soğuktan zevk alıyorum. Her soğuk nefes içimdeki bir şeyi besliyor.

İlk kar yağışı atı çekip köprünün yanında durdurduğumda püskürmeye başlıyor. Aşağı atlayıp köprünün üzerinden geçiyorum, sonra da köprünün önünde adım adım ilerliyorum, uzunluğuna bakıyorum, dağa giden diğer tarafa bakıyorum. Dağa doğru Kale, bebeğini kucağında tutan bir anne gibi yan tarafına sıkıca tutunmuş. Aramızdaki donmuş uçurum esniyor, yaklaşan fırtınanın rüzgârını hırıltılı bir horlama gibi içine çekiyor.

Bir yol var.

Yedinci Krallık'tan gelen karlı, açık bir yol. Burası Fae ordusu girecek. Tepeden tırmanıp aşağı doğru yürümeye başlayacaklar ve ya dağın solundan kaleye çıkacaklar ya da köprüyü geçip şehre girecekler.

Kaila ya da muhafızların beni dinlemesini sağlayamıyorum. Çok açık olduğu için yolun kendisini tahkim edemiyorum. İnsanların kaçıp kalenin duvarlarının arkasına saklanmasını da sağlayamam. Bunun yerine, şehri kendi duvarlarımla korumam gerekecek.

Köprünün girişinde, uçurumu kapatan kısa duvarla birleştiği yerde aşağıya iniyorum. Bacaklarımı altına sıkıştırıp dizlerimi taş tuğlalara dayayarak avuçlarımı açıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Dommik'e cevap vermiyorum. Tüm odağım burada, ellerimde. Avuç içlerimi kesen yarıklara ve üzerlerine yapışmış keskin buz parçalarına.

Ve yalvarıyorum.

Dizlerimin üzerinde çaresizce yalvarıyorum.

Tanrılara yalvarmıyorum, çünkü güçlü insanlar benim için ne yaptı ki? Hayır, onun yerine büyüye yalvarıyorum. Sahip olmamam gereken büyüye. Tehlikeye attığım şehri kurtarmama yardım etmesi için bir *şeyler* yapması için umutsuzca yalvarıyorum.

Lütfen.

Rüzgar uğulduyor.

Kar yağışı gökyüzünden çiselemeye başladı.

Yalvarıyorum, yakarıyorum ve *dua* ediyorum.

Dommik beni izliyor. Diz çökmüş bir kraliçe ve sessiz bir suikastçı, ikimiz pek olası görünmeyen bir çiftiz. Ama çoğu kişiden daha fazla ortak noktamız var. İkimiz de ölüm getirdik. O sadece bu konuda dürüst. O bir kılıç kullanıyor ve başkalarının kanını döküyor. Birinin *kanımı* dökmesine izin verdim ve şimdi düşman kılıçlarını halkıma karşı kullanacak.

Benim yaptığım çok çok daha kötü.

Lütfen.

Gözlerim sımsıkı kapalı, ellerim titriyor, içimdeki her şey hayatın kendisinden daha büyük görünen bir çaresizlikle sarmalanmış durumda.

Çünkü pişmanım.

Güçsüz hayatımın beni şekillendirmesine izin verdiğim için pişmanım. Babama karşı çıkmadığım için pişmanım. Midas'la evlendiğim için pişmanım. Bir kadını kafeste tutmasına izin verdiğim için pişmanım. Hizmet etmem gereken insanlara tepeden baktığım için pişmanım. Her şeyi hafife aldığım için pişmanım.

Bu acı, soğuk kadın olduğum için pişmanım ve bu soğuğu *dışarı* atmak istiyorum.

İyi bir şey yapmasını sağlamak için.

Lütfen.

Bu güce dua etmeye devam ediyorum, bu değişken büyüye yalvarmaya devam ediyorum ve sonra dişlerim donmaya başlıyor. Sertçe bastırdığım dudaklarımda buz oluşuyor ve dilime çarparak çatlıyor.

Ve her nasılsa, sanki yalvarışımı dinlemiş gibi, büyü *yükselmeye* başlıyor. Etimin altında ve kanımın içinde gürlemeye ve sonunda, *sonunda* çağırma cevap vermeye.

Buzun ellerimde birleşmeye başlamasını izlerken nefesimi içime çekiyorum. Her zaman yaralara yapışmış olan kabuklu parçalar bulutlar gibi kabarmaya başlıyor. Geriliyorlar, diğerine uzanıyorlar ve iki parça birleşiyor. Birleşir birleşmez de büyümeye başlıyorlar. Bir yaranın üzerinde oluşan don gibi

Pencere, katman katman birikir, o kadar büyük bir buz kütlesi olana kadar kalınlaşır ki

O kadar ağır ki, ağırlığını taşıyamayarak homurdanarak yere bırakıyorum.

Ona bakıyorum. Saçlarım kadar beyaz, gözlerimle aynı renkte mavi bir tonu olan, buzdan yapılmış, hafif bulutlu, mükemmel biçimli bu tuğlaya. Ve nihayet, Dommik'in bana kışlanın dışında sorduğu soruya bir cevabım var.

Peki ne yapacağız?

Madem kimse beni dinlemeyecek, o zaman Highbell'i kendim savunmak zorunda kalacağım.

Tuğla tuğla.

AUREN

I Gevezelik eden bir dere yerine, iç çeken bir dereyi takip ediyoruz. Akarsuyun mırıltısı nefesler arasında duraklıyor ve sonra uzun bir günün ardından nihayet yatağa düşen biri gibi rahat bir nefes veriyor. Dik kayalar

Yüzeyin altında tembel tembel akıyor, suyu yeşil renklere boyuyordu.

Slade'in güneş ışığındaki gözlerinin tam tonu.

Blush'ın üzerine oturmuş, atı derenin kenarına götürürken, tuniğimin yakasıyla oynuyorum, başparmağımı yalnızlığın üzerinde gezdiriyorum. göğsümden kabarıyor. Slade'in gözlerinin içine tekrar bakmak istiyorum. Ona en başından beri söylemem gereken her şeyi söylemek istiyorum. Çok korktuğumda ve önümde ne olduğunu bilemeyecek kadar kırıldığımda. Kendime ve kalbime güvenemeyecek kadar şüphe ve yara izleriyle doluyken.

Midas'la yaptığım hataların aynısını yapacağımdan o kadar emindim ki. Slade ile gerçek bir aşk yaşayamayacağımı düşündüm. Onun da benim gibi birini sevemeyeceğini düşündüm.

Aşk her türlü şekilde gerçekleşir.

Bunu söylerken haklıydı. Aşk her türlü şekilde gerçekleşir.

Ama bizim türümüz şafak gibi oldu.

Şafak ne zaman ortaya çıkacağını sorgulamaz. Sadece yapar.

Varlığından emin bir şekilde hayatıma girdi ve o andan itibaren gece azalmaya başladı.

O kadar uzun süre yalnız karanlığa hapsolmuştum ki, dünyanın aydınlanmaya başladığını fark edemedim - hemen değil. O kadar uzun yıllar kördüm ki, ufukum aydınlanmaya başladığında geri dönmeye çalıştım. Gözlerimi kısmaya, kırıştırmaya ve gözlerimi kapatmaya çalıştım çünkü tabii ki buna sahip olamayacağımı düşündüm. Elbette karanlıkta kalacağım.

Ama ben yapmadım.

Bana güneşle yüzleşmenin ve çekinmemenin ne olduğunu gösterdi. Tereddütlerimle ona yaklaşmama, körleşmeden içine girmeme izin verdi.

Bırak ben seçeyim.

Onunla birlikte bu ışığın içindeyim, sıcaklığının tadını çıkarıyorum ve uzaklığımız bile bunu ortadan kaldıramaz. Çünkü nerede olursak olalım, güneş her zaman doğar. O nerede olursa olsun, ben onu seviyorum.

"Neredeyse geldik."

Düşüncelerim dağılıyor ve dereden Wick'e bakıyorum. O ve Ludogar önümüzde, Emonie yanımda, Marox ve Ogith adlı iki Vulmin de arkamızda at sürüyor. Wick'in Oreanları kurtarmak için bu göreve seçtiği altı kişiyiz. Diğer tüm Vulminler köyde kaldı. Birkaç saattir at sürüyoruz, bizi Oreanların tutulduğu Riffalt Şehrine götürecek olan fae ile buluşmaya gidiyoruz.

Eyerde doğrulup sırtımı esnetmeye çalışıyorum ve Emonie elini bana uzatmadan önce kesesini karıştırıyor. "Al bakalım."

İkramı aldığımında şurup sürülmüş bir parça ekmek buluyorum. Hemen ağzıma atıyorum, tatlılık patlaması dilimi kaplıyor ve dudaklarımı canlandıran bir miktar narenciye ekşisi bırakıyor. "Mmm, teşekkürler."

Emonie'yle ilgili bir şey var, uzun seyahat günlerinde onun yanındayken asla aç kalmıyorum. Bana her zaman atıştırmam için yiyecek verir. Şu anda, ilk gerçek asi görevime çıkacağım için biraz gergin olduğumdan, bu iyi bir dikkat dağıtıcı. Ama aynı zamanda canlanmış durumdayım. Anlamalı bir şeyler yapmaya hazırım.

"Leydi Lyäri," diye sesleniyor Marox. "Acıktıysanız yiyebileceğiniz yiyeceklerim de var."

"Ben de öyle," diye ekliyor Ogith.

Omzumun üzerinden ikiliye bakıyorum. Marox gür kırmızı sakalının altından Ogith'e kaşlarını çatıyor, sanki bu takılmadan hoşlanmamış gibi. Ogith doğrudan bana bakıyor, siyah saçları rüzgârda savrulmuş, çilli yüzü açık ve samimi. Ayrıldığımızdan beri ikisi de inanılmaz derecede ilgililer. Daha şimdiden sularını içmemi ve bu sabah yağmur yağdığında pelerinlerini almamı teklif ettiler.

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim."

Ogith'in soluk mavi gözleri biraz kederli ama Marox eyerinde daha dik oturuyor. "Neye ihtiyacın olursa, Lyäri, senin için getireceğiz."

"Çok nazıksınız ama benim için zahmete girmenize gerek yok," diyorum yüzümü tekrar öne çevirirken.

"Bu doğru. Beni yakaladı," diye cıvıldıyor Emonie.

Wick bizi nazik dereden uzaklaştırıp etrafımızdaki sık çalılıkların derinliklerine doğru yönlendirmeye başladığında homurdanıyorum. Yanından geçtiğimiz ağaçların gövdeleri siyah yosunlarla bezenmiş, tıpkı bir pelerinin içine sıkışmış geniş bir gövde gibi. Gözyaşı şeklindeki parlak yeşil yapraklar tepemizden aşağıya doğru ağlayarak bizi güneşten koruyor ve zemin aşırı büyümüş çalılarla dolu. Altı kişi at sürüyoruz Ludogar önde olmak üzere dar bir oyun patikasında tek sıra halinde ilerliyor ve yolu kapatan dikenli dalların bazılarını kesiyor.

Özellikle yoğun bir çalılıktan geçiyoruz ve sonra, öyle görünüyor ki Sanki dünyanın kapıları açılıyor. Grubumuz atlarından iniyor ve toplantı yerine yaklaşırken atlarımızı otlamaları ve küçük göletin etrafında dolaşmaları için geride bırakıyor.

Kendine ait bir diyar gibi görünen bir yer.

Bir sıra devasa sütun ağaçlar kadar uzun duruyor. Taş, koyu menekşe renginde yarı saydamdır ve inanılmaz derecede eskidir, parçaları ufalanmış ve

Gerisi yaşlılıktan çatlamış. Sarmaşıklar etraflarında dolanıyor, yarıklardan filizleniyor ve bulutlar kadar kabarık küçük beyaz sazlarla pıhtılaşıyor.

Bu bina eskiden her ne idiye, büyük olduğu açık. Şimdi, doğa onu ele geçirmiş gibi görünüyor ve zaman onu yıpratmış. Binaya çıkan birkaç sığ basamak var, çatı yerine açık gökyüzünden başka bir şey yok.

Wick bizi iki yanda duran yıkık duvarların arasından geçiriyor ama ben ayaklarıma dikkat ediyorum. Zeminde sütunlarla aynı şeffaf taş var ama onun altında ve tam ortasında bir yeraltı nehri var, sanki mor bir suyun üzerinde yürüyormuşuz gibi görünüyor. Arada bir küçük bir balık geçiyor, soluk pulları yanından geçen bir yıldızın çizgisi gibi görünüyor.

"Burası neresiydi?" Sessizce soruyorum. Neden emin değilim ama burada olmakla ilgili bir şey sanki fısıldamam gerekiyormuş gibi hissettiriyor.

"Eski bir tapınak," diyor Wick, yüzüne vuran ince güneş ışığı çizgileriyle. Bizi duvarın yarıldığı, mor taş parçalarının bir yığın halinde düştüğü ve üzerlerinde kalın bir süngerimsi sarmaşık tabakasının büyüdüğü bir noktaya götürüyor. "Buluşacağımız fae yakında burada olur. Bu arada biz de dinlenebiliriz."

Hep birlikte kümelendiğimizde başımı sallıyorum ve minderli kaya parçalarından birine oturuyorum. Emonie duvara doğru yürüyüp tırnağını mor taşa vuruyor ve kesesiyle oynarken kısık bir ısıklık çalıyor.

Ludogar ona bir bakış fırlatır. "Bunu aklından bile geçirme."

Duvar boyunca yürümeye devam ederken omzunun üzerinden ona bakıyor. "Ne?" diye soruyor masumca, ama erimiş gözleri bir sağa bir sola kayıyor.

Ancak deniz mavisi gözleri tereddütsüz. "Hiçbir koşul altında buradan bir şey çalamazsınız."

Duruyor ve bir parmağını kaldırıyor. "İlk olarak, buna *yiyecek arama* deniyor. Ve

İkincisi-" Bir parmağı daha havaya kalkıyor ama duraklıyor. "Umm... neden olmasın?"

Bir of çekip geri kalanımıza bakıyor ama Wick oturup su derisinden bir yudum almakla meşgulken Marox ve Ogith göz temasından kaçınıyor.

"Burası *kutsal bir yer*," diyor Ludo, sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi. "Tanrıçalar için inşa edildi."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Hangisi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Fark eder mi?"

"*Fark eder mi?*" diye alay ediyor. "Tabii ki önemli. Diyelim ki bu Dronidylis tapınağı. O iyilik ve hırsızlık tanrıçasıydı. O Birinin tapınağından çalmasına *bayılır*. Bu onu memnun edecektir."

Dudaklarım eğlenerek kıvrılıyor. Wick'in içkisinin arkasından sırtıtmaya çalıştığını görüyorum. Ogith ve Marox bile aralarında neşeli bir bakış paylaşıyor.

"Burası Dronidylis tapınağı değildi," diyor Ludogar sinirli bir şekilde. Duvarın başka bir bölümüne dokunuyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sözleri titriyor ama kaşları çatılmıyor. "Sadece... hiçbir şey çalmayın! Bu bize kötü şans getirir."

"Beni duymadın mı? *İyilik yap ve çal*," diye karşılık veriyor Emonie.

"Ben olsam iyi şans getireceğini iddia ederdim." Sonra bana bakıyor.

"Droni benim en sevdiğim Tanrıça."

Şaşırmadım.

Ludogar iç çeker ve başını sallar, gökyüzünü görmeye ve orada ona her şeyi açıklamaya yardımcı olacak bir tanrıça bulmaya çalışıyormuş gibi tepesinde büyüyen ağaçlara bakar.

Emonie umursamaz bir tavırla yere uzanıyor, bacaklarını katlayıp sırtını duvara yaslıyor ve ardından yanında sallanan küçük sarmaşıkları koparmaya başlıyor.

Tam rahatlamak için arkama yaslandığımda arkamdan bir ses duyuyorum. Wick ayağa kalkarken hızla dönüyorum ve topallayan yaşlı bir fae'nin bize doğru geldiğini görüyorum.

"Güzel, buradasın," diyor selamlarken.

Omuz hizasında kahverengi saçları yaşlılıktan grileşmiş ve kısa sakalı mükemmel şekilli kare bir çit gibi görünüyor. Teni solgun ve bulutlu bir ay

gibi gri tonlarında. Tunığının üzerine siyah deri bir yelek ve beline kırmızı bir kemer dolanmış buruşuk bir pantolon giyiyor. O sırada

Yürürken tahta bir bastonu yere vuruyor ve tapınağın yıkıntıları arasında bir yankı yaratıyor.

"Brennur," diyor Wick onunla buluşmak için yürürken, geri kalanımız geride dururken. "Bizim için geri gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Hafifçe kamburlaşmış fae hızlıca başını sallıyor. "Bu bir görevdi, öyle olmadığını söylemeyeceğim." Ludo'ya bakıyor. "Lerana onu geri getirdiğimde acil olduğu konusunda ısrar etti."

"Evet," diye cevaplıyor Wick. "Onu getirebildiğiniz ve bizim için geri dönebildiğiniz için minnettarız."

Brennur durur ve bastonuna yaslanarak yorgun bir iç çekiş yapar. "Elbette, elbette. Vulmin için elimden geleni yaptığımı biliyorsun. Ama neden Riffalt'a gitmek istiyorsun?"

"Orada yardımımıza ihtiyacı olan bazı Oreanlar olabilir."

Brennur'un tel kaşları kalktı.

"Bu konuda da yardımınıza ihtiyacımız olacak," diye bitiriyor Wick.

Yaşlı fae'nin yüzünde hafif bir tereddüt var. "Bu *çok* tehlikeli..."

"Karşılığını iyi alacaksın."

"Bunun umurumda olmadığını biliyorsun," diyor Brennur yumrulu elini sallayarak. "Ama Oreanları Riffalt'tan gizlice çıkarmak büyük bir risk."

Wick ona esrarengiz bir gülümseme verir. "Risk almaya değer her şey yapmaya da değerdir."

"Evet, evet. Güzel. Elbette, Vulmin görevi bunu gerektiriyorsa, hizmetinizde olduğumu biliyorsunuz," diyor Brennur, gözleri gruptaki geri kalanımızın etrafında gezinmeye başlarken. "Şimdi, bakalım, ben kaç kişiyim-"

Gözleri bana dikildiği an, kocaman oluyorlar. Bir şok var İçine işleyen sessizlik onu daldığı yerden sendeleyerek geri çekilmesine neden oluyor. Sonra, bir fişkırmayla çekip çıkarıyor. "Sen. Sen Auren Turley'sin."

Ona kibarca gülümsedim. "Evet."

Wick'e doğru savrulmadan önce yüzündeki tüm renk kaybolmuş gibi görünüyor. "O nasıl burada? Bu nasıl mümkün olabilir? O *öldü*."

Ludo, "Bu sadece monarşinin ilan ettiği şey," diyor.

"Ve hepimiz ne kadar sık yalan söylediklerini biliyoruz," diye ekliyor Wick. "Lyäri Ulvêre hayatta ve iyi durumda ve geri döndü."

Brennur'un eli bastonunun üzerinde titriyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Bakışları sürekli bana dönüyor, gözleri kil renginde.

"Tanrıçalar onu eve getirdi," diyor Wick ona. "Belki Dronidyis bile," diyor Emonie nefesinin altından ve beni gülümsetiyor.

"Onun *burada* ne işi var?" Brennur soruyor.

Öne çıkıp cevap veriyorum, çünkü *hakkımda* konuşulmasından bıktım. konuşmak yerine. "Oreanlara yardım etmek için Riffalt'a gidiyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifade var ve benden Wick'e bakarken yüzünde korku izleri belirliyor. "Onu Riffalt Şehri'ne getirmemi mi bekliyorsun? *Delirdin mi* sen?"

Wick, "Auren kendi başının çaresine bakabilir," diye cevap veriyor ve yaşlı fae'ye başımı sallamadan önce içimden bir gurur dalgası geçiyor.

Ama başını sallayarak kare şeklindeki sakalının sallanmasına neden oluyor. "Kesinlikle olmaz. Onu *hiçbir yere* götüremem, hele oraya hiç götüremem. Onunla birlikte görünemem! Hiçbirimiz olamayız! Biri onun kim olduğunu anlarsa bize ne olacağını biliyor musun? Turley'lerin hikâyeleri Riffalt gibi şehirlerde konuşulmuyor olabilir ama onun kim olduğunu hemen anlayacaklardır. Ve eğer Lord Cull ya da diğer soylular bunu duyarsa..."

"Görmeyecek. Onu kimse görmeyecek. Sadece bizi Riffalt'a götürmen gerekiyor. Gerisini ben hallederim, Brennur. Ne yaptığının Vulmin'in yararına olduğunu bildiğime güven."

Dudakları sertçe bastırarak inceltiyor. "Bundan hoşlanmıyorum..."

"Vulmin'e yemin ettin," diyor Wick ona. "Ben de öyle. Seni gereksiz yere riske atmayacağım ama bu görevler her zaman tehlike arz eder. Bu yapılmalı."

Wick'in sözlerini çiğnerken herkes onu izler ve bekler. Belli ki iki arada bir derede kalmış, kaşlarının arasına sivri bir çizgi halinde çatılmış.

Sonunda dişlerini sıkarak razı oldu. "Pekâlâ."

"Teşekkür ederim, Brennur." Wick onun omzuna vurarak hafifçe sallanmasına neden olur. "Yolu göster."

Brennur dönüp uzaklaşmadan önce bana bir kez daha bakıyor, bastonu yere vuruyor. Onun yavaş adımlarını takip ederek arkasından gidiyorum ve Emonie de yanımda yürüyor. Bu kadar yakınsa deri yeleşimin kokusunu alabiliyorum, toprak kokusu ve burnumu buruşturan, bana ıslak ağaç kabuğunu hatırlatan bir tonu var.

Grubumuzun onu uzun süre takip etmesi gerekmiyor. Dışarı çıkıyoruz Sütunların hemen diğer tarafında tapınak kalıntıları var ve Wick geri kalanımıza durup beklememizi işaret ediyor. *Ne yazık ki neyi* beklediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Brennur'un etrafta dolaşmaya başlamasını izliyorum, bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi ayaklarının dibindeki yere dikilmiş.

"O ne yapıyor?" Sessizce soruyorum.

"Riffalt Şehri'ne atla gitmek çok uzun sürer," diyor Wick bana. "Çok daha hızlı araçlar kullanarak seyahat ediyoruz."

Daha fazla açıklama yapmasını bekliyorum ama bakışları tekrar Brennur'a dönüyor.

Etrafta dolaşmaya devam ederken herkes onu izler ve sonra bastonunu yere vurduğunda aradığını bulmuş gibi görünür ve Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Sandaletlerini çıkarıyor ve bastonunu çevirerek kayışlarından tutuyor. Tek kelime etmeden bastonunu çıkarır ve Ludogar gelip asılı ayakkabıları alır. O bunu yapar yapmaz Brennur bastonunu tekrar çevirir ve kararlı bir çizgide ilerlemeye başlar.

Bu da ne böyle?

Mor bir sütunun önündeki eski basamakları geçtikten hemen sonra durur. Hala aşağıya bakıyor, sonra derin bir konsantrasyonla daire çizerek yürümeye başlıyor, çıplak ayakları çatlak zemine basıyor.

Şaşkınlığım derinleşiyor. "Ne..."

Dönüyor, dönüyor ve tekrar dönüyor. Onuncu dönüşünden sonra, ayaklarının altındaki patikada mükemmel bir halka şeklinde otlar filizlenmeye başlar. İlk başta kısıydılar. Kırık taşları kesen güdük şeyler, baharın ilk filizleri gibi parlak yeşil. Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Sihir.

O yürümeye devam ettikçe, ilmek daha dolgun, daha cesur büyür. Bir kelebeğin kanatları gibi açılan küçük taç yapraklarıyla beyazlar ve morlar içinde zarif çiçekler açar. Çimenler kalınlaşıp yeşilleniyor ve yağmurdan arta kalan çiy damlaları gibi soluk mavi parıldayan çakıl taşları beliriyor. Ayaklarımızın altında hafif bir uğultu var ve Brennur'un kullandığı gücün iziyle tenim karıncalanıyor.

Sonunda, çimler ayak bileklerine kadar uzandığında ve çiçekler tamamen açtığında, yürümeyi bırakır ve adım atmadan önce düşünceli bir ifadeyle üç metrelik daireye bakar ve Wick'e bakar. "Hazır."

Marox öne çıkıyor. "Önce ben gideceğim ve Lyäri için her şeyin güvenli olduğundan emin olacağım."

Önce sen...?

"Sen ve Ogith ikiniz gidin," der Wick onlara.

Brennur daireyi işaret ederek, "Belki de en iyisi teker teker seyahat etmek," diyor. "Buradaki iz çok büyük değil."

Ama Wick başını sallar. "İki tane sığdıracağız. Dar olsa bile daha güvenli. Senin için de daha hızlı olur, böylece sihrini zorlamamış oluruz."

Brennur başını sallıyor, ardından Marox ve Ogith öne doğru adım atıyor. İkisinin de çimenli halkayı geçip ortada durmalarını izliyorum. İkisinin de içinde durabileceği büyüklükte ancak, ama sırt sırta verir vermez yer yeniden uğulduyor. Onları çevreleyen çimenli halka bir esintiyle savruluyor, çiçekleri büküyor ve yaprakları yayıyor.

Sonra ikisi ortadan kayboluyor. Aynen böyle.

Ağzım açık kaldı. "Bekle. Bu..."

"Bir peri halkası," diyor Emonie, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "Peri halkalarının içinden geçmeye *bayılıyorum*." Ludogar homurdandığında ona bir bakış fırlatıyor. "Sen de sevmiyormuş gibi davranma."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Göreceksin," diyor sırtarak.

Wick ona, "Emonie, sen Ludo ile git," dedi. "Ben de Auren'le gideceğim."

İkisi adım adım ilerleyip ringe giriyorlar. Emonie bana göz kırptı. "Diğer tarafta görüşürüz."

Saniyeler içinde, onlar da gittiler.

"Hazır mısın?" Wick bana bakarak soruyor.

Hazır mısın?

"Küçük bir '*Hey, bugün bir peri halkasından geçeceğiz*' bilgisi iyi olurdu," diye tıslıyorum nefesimin altından.

Şaşkınlıkla göz kırıyor. "Özür dilerim. Sanmıştım ki..." Başını iki yana sallar. "Annwyn hakkında ne kadar az şey bildiğini unutmuşum. Bunu daha önce açıklamalıydım."

Pekala. Özür dilediğine göre, bu konuda ona tıslamaya devam edemem.

"Tamam.

Teşekkür ederim. Ve... bu tam olarak ne işe yarayacak?" Peri yüzüklerini biliyorum, ama sadece bir zamanlar Orea'da fae'ler yaşarken kullanıldıklarını biliyorum. Hiç kullanmadım, bu yüzden ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ringe birlikte çıkacağız. Halkaların bir ikizi vardır. Bu burada, ve Kız kardeşi Riffalt Şehri'nde olacak, Brennur'un geldiği yerde. Oradan geçtiğimizde, büyüsü bizi oraya çekecek. Sonra Brennur bizi takip edecek ve kimsenin takip edememesi için iki halkayı da kapatacak."

Tereddüt ediyorum.

"Ringde tamamen güvende olacaksın, söz veriyorum."

Başımı sallayarak onunla birlikte ilerliyorum. Birlikte ringe adım atıyoruz, ben Brennur'a bakarken sırtımız birbirimize dönük. Yaşlı fae bana bakıyor, cesaretlendirmek için başını sallıyor ve en garip his

omurgamda geziniyor. Sonra topuklarımdan yukarıya doğru bir sıcaklık fişkırıyor ve tüm vücudumu sarıyor.

Bir anda bedenim. Etrafımdaki dünya değişirken, altınım da avularımada doğru akıyor ve alevlenerek canlanıyor.

Bir göz kırpıştan daha hızlı, havanın kendisi sanki yumruğumda buruşturulmuş bir kağıt topu gibi etrafımda kırıyor. Görüşüm kırıyor ve Dünyanın tüm renkleri birbirine karışıp tek bir donuk renk tonuna dönüşürken etraf griye bürünür.

Kulaklarım büyük bir esnemenen dolayı açılıyormuş gibi ıtırıyor ve kanımda canlandırıcı bir şey dalgalanıyor, sanki yüzüğün gücü beni besliyor. Sonra vücuduma yayılan sıcaklık ferahlatıcı serin bir esintiye dönüşüyor. Tıpkı yüzüğün enerjisinin beni canlandırması gerektiği gibi bu da canlandırıcı *olmalı*.

Midemin düğüm düğüm olması dışında. Endişe uzuvlarımdan aşağı vuruyor. Soğuk terler döküyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hibirinden. Dışarı çıkmak istiyorum.

Bağırmak için ağzımı açıyorum ama bu garip girdapta ses yok, bu da beni daha da panikletiyor.

Dışarı çıkmak istiyorum-

Buruşturulmuş dünya, kırık kırıklıkları düzelten sabit bir avuç içi gibi aniden yeniden düzleşmeye başlar.

Ve sonra, bitti.

Bir solukta, her şey olması gerektiği gibi ve tamamen başka bir yerde olmama rağmen aynı peri halkasında duruyorum. Tapınak kalıntıları gitmiş, yerine basit bir yatak odası gelmiş. Cilalı ahşap zeminden yukarı doğru büyüyen imen ve iek çemberi dışında her şey tamamen sıradan.

Emonie ne çıkıp beni ringin dışına çekti. "Ne yaptın sen? Sence?" diye soruyor parlak bir gülümsemeyle. Onun heyecanı az önce içimde dolaşan paniği sarsıyor.

Yzğe dönüp baktığımda bir ürpertiye bastırmak zorunda kalıyorum, "Bu... garipti."

Yırtıktan düşmem belli ki beni fark ettiğimden daha fazla etkilemiş. "Ama *iyi* garip, değil mi?" O güzel yüzünde geniş bir sırıtış var, onun Gözleri uzaklara bakıyordu. "Bir peri halkasından geçtikten sonra kendimi hep çok... *canlı* hissedirim."

"Olduķa canlandırıcı," diyor Ogith. "Hissettiğin şey Annwyn'le olan bağlantın. Bir peri yüzüğü toprağın özüyle bağlantı kurularak yapılır. Bir nevi dünyanın damarına dokunmak gibi. İçinden geçtiğinde Annwyn'in atan kalbinden bir parça hissediyorsun."

Emonie ona sırtıyor. "Peri yüzükleri hakkında çok şey biliyorsun."
Kızarıyor, çilli yanakları kıpkırmızı oluyor. "Büyük büyükannem bir zilciydi."

"Nadir bulunan bir sihir. Özellikle de bugünlerde," diyor Marox omzunun üzerinden, yatak odasının kapısında durmuş, küçük bir gözetleme deliğinden dışarı bakarken.

Ludogar, "Bugünlerde *tüm* sihirler nadir bulunuyor," diye mırıldanıyor.

Wick ahşap zeminde yürürken, "İşte bu yüzden Vulminler Brennur'a sahip oldukları için çok şanslılar," diyor. Altı kişi burada olduğumuz için yatak odası oldukça küçük görünüyor. "Pek çok görevi tamamlamamıza yardımcı oldu."

"Her şey davaya hizmet için," diye cevap veriyor yaşlı fae ringin içinde belirirken.

"Burada her şey yolunda," diye duyuruyor Marox, ama bakışlarını kapının kabarcıklı camından ayırmıyor.

Ludogar Wick'e bakar ve ikisi arasında sessiz bir iletişim kurulur. Sonra Ludo Brennur'un sandaletlerini tutması için Ogith'e verir ve kapıdan dışarı süzülür.

Karıştırılan ayak sesleriyle başımı çeviriyorum ve Brennur'un yavaş adımlarla ilerlemeye başladığını görüyorum; çıplak ayakları çimen halkasının üzerinden geçiyor, çiçekler topuklarının altında eğiliyor. Her geçişte çimenlerin yeşil canlılığı azalmaya başlıyor, Çiçekler soluyor, çimen kahverengiye dönüp kururken yapraklar dökülüyor.

Dönmeye devam ediyor, halka her adımda ölüyor, sonunda her şey gevşeyip cansızlaşana kadar, seyrek bıçaklar ve ölü saplardan başka hiçbir şey yerden kalkıp toz gibi etrafa saçılmıyor.

Yorgun bir iç çekişle oturmak için yatağa doğru neredeyse tökezleyerek adım atıyor, omuzları eskisinden daha fazla sarkıyor. Emonie ve diğerleri peri halkasında seyahat ettikleri için enerjik hissediyor olabilirler ama o bitkin görünüyor.

Ogith yanına gidip onun için sandaletlerini giyiyor ve endişeyle ona bakıyor. "İyi misiniz Sör Brennur?"

"Peki," diye yanıtlıyor, elini umursamaz bir şekilde sallayarak.

Tam o sırada kapı açılır ve Ludogar içeri girer. "Temiziz." Gergin bir bekleyişle midem bulanıyor.

Brennur ayağa kalkıyor, parmakları sandaletlerinin içinde kıvrılıyor.

"Gitmeliyim.

Kaçırılmamalı yoksa kaşlar kalkacak."

"Evet, gidin," diye başını sallar Wick. "Birkaç saat içinde buluşma noktasında görüşürüz. Marox, Ogith, siz onunla kalın. Ne yapacağınızı

biliyorsunuz. Gözlerinizi dört açın.

ve kulaklarınızı dört açın ve ne pahasına olursa olsun onu koruyun.
Unutmayın, Riffalt'ta hiç dostumuz yok."

Kaslarımda gerginlik artıyor. Annwyn'e geldiğimden beri ilk kez, etrafım Turley'e sadık olmayanlarla çevrili, Vulmin karşıtı bir şehirde olacağım.

İki Vulmin başlarını sallar, yüzleri kararlıdır. Sonra yaşlı çingırağı takip ederek dışarı çıkarlar ve Ludogar kapıyı arkalarından kapatır.

Sadece dördümüz kaldığımızda Wick etrafına bakıyor, yüz ifadesi kararlı bir ifadeye bürünüyor. "Pekâlâ. Riffalt'a ulaşmak işin kolay kısmıydı. Şimdi işler çok daha zorlaşmak üzere."

AUREN

Wick'in açıklaması beni caydırmadı. Bunun zor bir görev olacağını biliyordum ve sinirlerime rağmen bu mücadeleyi dört gözle bekliyorum. Oreanların burada nefret edildiğini düşünmek hoşuma gitmiyor,

Orea'da Fae'lerden nefret edilmesini sevdiğimden daha fazla sevmiyorum. "Bir planın var mı?"

Ona soruyorum.

"Biliyorum-Ludo ve ben buraya gelirken son şeklini verdik, ama acele edip Lerana ile buluşmamız gerekiyor, o yüzden bunu hızlıca yapacağım," diyor her ikisine de bakarak

Emonie ve ben. "Ludo'nun kız kardeşi, Riffalt'ta çok güçlü ve kötü şöhretli bir asilzade olan Lord Cull'un malikanesinde bazı Oreanların tutulduğunu duymuş. Komşu bir malikanede gizli hizmetçi olarak çalışıyor, bu yüzden içeri girmemize yardım edecek. Siz ikiniz *sadece* göz ve kulak olacaksınız. Yani sizden tek istediğim oradayken neler öğrenebileceğinize bakmanız. Ama hiçbir koşulda kendinizi riske atmayacaksınız. Bu sadece bir bilgi toplama görevi, kurtarma görevi değil. İşin o kısmını ben halledeceğim. Oreanlar oradalar ve gerçekten yardımımıza ihtiyaçları var

mı?" "Tamam," diyorum başımı sallayarak.

"Riffalt Şehri'nin ve özellikle de gideceğimiz yerin tehlikeli olduğunu unutmayın. Bu yüzden hepimizin kendi rollerinde kalması önemli. Bu yüzden senin için bir kılık değiştirmeden bahsettim Auren."

Farkına varıyorum ve Emonie'ye bakıyorum. "Büyü sihrin."

Sırıttırıyor. "Evet. Senin için sorun olmadığı sürece tabii."

Wick bana "Bu görev ihtiyatlı olmayı gerektiriyor," dedi. "Güçlü olduğunu biliyoruz, ama büyü yeteneği olan tek kişi sen değilsin. Burada çok sayıda Taş Kılıç var ve kaptanların hepsi sihir yetenekleri nedeniyle özel olarak seçildi. Bazı acemilerin bile gücü var. Kraliyet onları bu yüzden seçti. Asilzade Lord Cull güçlü bir piç ve krala yakın. Şansımıza, Lerana onun şu anda burada olmadığını söyledi. Yani odağımız içeri girmek, durumlarını değerlendirmek ve dışarı çıkmaktır. İhtiyat ve güvenliğiniz son derece önemlidir."

Gözlerim tekrar Emonie'ye kaymadan önce anlayışla başımı sallıyorum.
"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Diğerlerinden zaten bazı şeyler topladım." "Bir şeyler derken..."

"Gözler, saçlar, bu tür şeyler."

Sanki onları kesmiş ve yiyecek torbasına doldurmuş gibi konuşuyor.
"Doğru."

"Hazır mısınız?"

Başımı eğdiğim anda uzanıp bir avucunu göğsüme bastırıyor, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde duruyor. "Bir saniye nefesini tut."

Havayı ciğerlerime çekip orada tutuyorum ve bir sonraki anda elinin tam altında bir nabız hissediyorum. Dokunuşunu aşağıya doğru sürüklüyor ve nabız uzuvlarım boyunca ve boynumda yankılanıyor. Hafif titreşim tenimden aşağı dökülen su gibi bir şeye dönüşüyor ve tenimin altın renginin değişerek köydeki Vulmin'lerden birinden tanıdığım kasvetli bir griye dönüşmesini izliyorum.

Kolumu sıyırıp yanağımı okşarken ıslak bir his dudaklarımı ıslatıyor ve kulaklarımı üşütüyor. Göz kapaklarımın üzerine bir parmak ucuyla dokunmadan önce bana göz kırpmıyor. Anında, benim Gözler sanki sele kapılmış gibi hissediyor, sanki biri içlerine bir bardak su döküyormuş gibi.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ama bu his başladığı gibi hızla kayboluyor, gözlerim kuruyor. Sonra eli saçlarıma gidiyor. Altın rengi buklelerimin tellerini parmaklarının etrafında döndürmesini izliyorum ve renk yavaşça sızıyor ve mürekkep gibi siyaha dönüyor, ancak uzunluk aynı kalıyor. "İşte böyle." Elini çekti ve üçü de bana baktı.

değerlendirme. "Oh, bekle. Neredeyse unuttuyordum." Elini uzatıp iki kulağıma birden vuruyor ve ben tepelerimden yayılan sıkışma hissiyle soluk soluğa kalıyorum.

şimdi uçlardaki farklı noktalar.

Parmağımı gözlerimin altından geçiriyorum ve dudaklarımı yalayarak kendime bakıyorum. Ellerimi farklı bir renkte görmek ürkütücü. "Eee?" diye soruyorum.

Emonie başını sallar. "Hâlâ kendin gibi görünüyorsun, yüz şeklini falan değiştirmedim. Sadece... parlak değilsin."

Homurdanıyorum.

"Peki ya bunlar?"

Ludogar'ın sorusu üzerine hepimiz belimdeki altın kurdelelere bakıyoruz.

"Bunlar için bir şey yapamam," diyor Emonie.

Uzanıp gömleğimi üzerlerinden biraz çekiyorum. Aradan gözükenler kemer yerine geçebilirdi. "Bu nasıl?"

Wick beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İşe yarayacaksın." "Göz kamaştırıcı bir iltifat."

"*Göz kamaştırıcı* olmak tam da bu şehirde olmanızı istemediğimiz şeydir."

Emonie güven verici bir şekilde kolumu okşadı. "İçten içe hâlâ göz kamaştırıyorsun."

Bir kahkaha atıyorum. "Büyünü başkaları üzerinde kullanmanın zor olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Çok fazla güç gerektiriyor," diye itiraf ediyor, alnındaki teri biraz silerek.

"Sadece birkaç saate ihtiyacımız olacak," diyor Wick. "Gir ve çık."

Emonie'nin ateş saçan gözleri kararlılıkla parlıyor.

"Yapabilirim." Eğer yapabileceğini söylüyorsa, ona inanırım.

"Tamam," diyorum herkese bakarak. "O zaman gidip birkaç Oreaan kurtaralım."

Dördümüz odadan çıktıktan sonra bir dizi merdivenden inip kalabalık bir hanın ana katına çıkıyoruz. Estelia'nın servetinin yaklaşık beş katı büyüklüğünde, zarif dekoru ya da güzel çiçekleri yok. Buradaki yemek odası banklar ve uzun masalarla dolu, ahşabın üzerinde lekeler ve havada duman var.

Çok gürültülü. Fae'ler girip çıkıyor, çoğu yiyecekleri silip süpürüyor ya da içkileri deviriyor. Wick tereddüt etmeden yanlarından geçiyor, kalabalık masaların yanından geçip kapıya doğru ilerlerken başını dik tutuyor.

Dışarı çıkar çıkmaz, Ludogar keskin bir sağ yaparak önden gidiyor. Emonie yanımda yürüyor, Wick ise arkamızı kollayarak arkadan geliyor. İnsanların aramızda dolaşabileceği kadar dağılmış durumdayız ama kalabalık caddede birbirimizi gözden kaçırmayacak kadar da yakınız.

Ve cadde kalabalık, ancak Geisel'in aksine, çiçek arabaları ve cadde kenarındaki dükkanlarda bir aşağı bir yukarı dolaşan insanlarla, burada ise askerlerle dolu.

Taş Kılıçlar etrafı sarmış, korkutucu varlıklarıyla her köşeyi kaplamış. Çoğu düzen içinde yürüyor, duruşları düzgün ve yüzleri sert.

Endişelenmemiz gerekip gerekmediğini anlamak için Emonie'ye bakıyorum ama o tamamen kaygısız görünüyor... ve elinde bir sepet sallıyor.

"Nereden buldun bunu?" Ağzımın kenarından soruyorum.

Bana göz kırpmıyor. Harika
Divine.

"Bu sadece bir öneri, Em... ama belki de Taş Kılıçlarla kaynakayan tehlikeli şehirde hırsızlık *yapma*," diye mırıldanıyorum.

Dudakları kıpırdıyor ama boğazına kaçmak isteyen kıkırdamayı neredeyse duyabiliyorum. En azından Ludo önümüzde yürüyor. Onu görseydi muhtemelen küplere binerdi.

Yürümeye devam ederken gözlerimi belaya karşı dört açıyorum. Cadde düz ve siyah döşeli, binalar da bir o kadar sade ve yalın. Hiçbir süsleme, ahşap ve renk karışımı yok. Her şey gri taştan, her ön yüz pürüzsüz ve düz, aynı büyüklükte kapılara ve siyah çerçeveli pencerelere sahip.

Başka bir muhafız birliğinin yanından geçerken Emonie'ye yaklaşıyorum. "Neden bu kadar çoklar?"

"Riffalt bir ileri karakol. Burada bir eğitim kampları var." Buranın Vulmin için güvenli olmamasına şaşmamalı.

"Ama..." diye devam ediyor, gözleriyle sokağı tarayarak. "Normalden daha fazla var gibi görünüyor."

"Sen oradaki!"

Emonie ve ben irkildik, gözlerimiz hemen ilerideki Taş Kılıç'a kaydı. Sarı saçları kafa derisine doğru örülmüş ve çatık kaşlı yüzünün etrafını süsleyen sık kırpılmış bir sakalı var. Konuştuğu fae, dikkatini başka birine verdiğine sevinmiş gibi kaçışıyor.

Kollarını sallayarak, yumruk yumruğa bir kavgadan yeni çıkmış gibi parmak eklemlerinin derisi kızarmış bir şekilde yürümeye başladığında midem bulanıyor.

Kahretsin. Bizden ne istiyor?

Önümüzde durdu ve bize baktı. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

Kendini önümüze dikmiş, keskin gözlerle etrafı inceliyor. İleride, Ludo'nun yürümeyi bıraktığını ve bir yerlere baktığını görebiliyorum. Binalardan birinin pencereleri, sanki içeri girip girmemeyi tartışıyormuş gibi, ama ben daha iyi biliyorum.

"Sadece alışverişe çıktık efendim," diyor Emonie ona parlak bir şekilde.

"Her şeye ihtiyacımız var

Bu akşam için bir sürü şey. Bugün kuzenimizin doğum günü ve kendisi yemek konusunda *oldukça* seçicidir. Bu yüzden kasaba gidip en sevdiği etten almamız gerekiyor, sonra çiçekçiye gidip masayı süslememiz gerekiyor ve sonra da etini sevdiği için taze baharatlar bulmamız gerekiyor. *oldukça* lezzetli, ve sonra biz-"

"Sessiz ol." Onun konuşmasını kesiyor, boyunduruk rengi gözleri benim üzerimde geziniyor.

Yüzümden ve vücudumdan aşağıya doğru kayıyor, öyle ki kasıklarına diz çökmek istiyorum. "Adın ne senin?"

"Nenet," diyorum tereddüt etmeden.

"Nenet. Kuzeninin adı ne?" "Ludo."

Gerçek Ludo bir an için bize doğru bakıyor ve sonra pencerelerden bakmaya geri dönüyor. Göz ucuyla Wick'in yanımızdan geçtiğini görüyorum, ancak sağımızdaki birkaç fae'nin yanında duruyor ve yakın kalmak için sohbet ederken onları gülümseyerek büyülüyor.

Ensemde gergin terler birikmeye başlıyor ama yüzümü ifadesiz tutuyorum. Emonie ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor, kendi endişesini hafifçe belli ediyor. Taş Kılıçlarla dolu kalabalık bir caddedeyiz ve eğer sihrimi kullanmak zorunda kalırsam Wick'in tüm ihtiyat planı suya düşecek.

Muhafız bize bakmaya devam ediyor ve avuçlarım ısınırken kalbim göğsümde çarpıyor, altın dokunuş derimin hemen altına baskı yapıyor, dışarı çıkmaya hazır.

Yüzümüze doğru eğiliyor, sanki kendisinden çok daha küçük olduğumuzu hissetmemizi istiyormuş gibi bize büyük bir gösteri yapıyor. "Biliyor musun *Nenet*, sana inandığımı sanmıyorum."

Emonie'nin bana baktığını görüyorum ve kalp atışlarım kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. "Siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

Eli kolumu kavramak için dışarı fırladı ve yarım saniyeliğine kaskatı kesildim.

boştaki elimle bileğini tutmadan önce. Bana şaşkınlıkla bakıyor ama ben ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Efendim, sanırım bir yanlışlık var," diyorum ona. "Biz sadece ayak işlerimizi yapıyoruz."

"Beni hemen serbest bırak," diye hırlıyor. "Bir Taş Kılıca dokunmaya hakkın yok ve şimdi benimle gelmezsen seni *sürükleyeceğim*."

Bu tehdit beni daha da sıkılaştırdı.

Ona meydan okuduğum için o kadar öfkeli ki, şimdi yarılmış eklemlerinin çatlaklarından içeri sızan çürük altını fark edemiyor.

Sokaklardan kurtulduğumuzda bize ne yapacağını kim bilebilir. Geisel'de Taş Kılıçlar'ı gördüm. O kasabada nasıl terör estirdiklerini, Thursil'i tereddüt etmeden öldürmeye nasıl hazır olduklarını. Bizi terörize etmesine izin vermeyeceğim.

"*Kuzenimi* duyduğunu sanmıyorum," diyorum ona. "Yapacak işlerimiz var."

Bu yüzden sizinle hiçbir yere gidemeyeceğiz."

Tartışmak için ağzını açıyor ama onun yerine korkunç bir boğulma sesi çıkıyor.

"Sen iyi misin?" Kaşlarını çatarak soruyorum.

Benden uzaklaşıyor ve eline bakıyor ama orada görececek bir şey yok. Tüm altın çoktan kanın içinden geçmiş ve kas ve kemik, şimdi ciğerlerine dolan küçük dereler.

Hissedebiliyorum, neredeyse zihnimin gözünde vücuduna bulaştığı yeri görebiliyorum. Altınım ciğerlerine yapışmış, onları dolduruyor, ağırlaştırıyor. Çürümüş çizgiler yılan gibi kayıyor, almaya çalıştığı nefesi çürütmek için dişlerini batırıyor.

Göğsümdeki çürümüş tohum ısınıyor. Fae yaratığım sırtıyor.

Gardiyan soluk soluğa, gözleri faltaşı gibi açılmış, ses çıkarmaya çalışırken nefesi kokmaya başlamış.

"Ah canım." Emonie onun koluna girip park etmiş arabalardan birinin arkasına çekmeye başlarken kaşlarını çatıyor. "Pek iyi görünmüyorsunuz efendim."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak, onu tahtaya yaslamasına yardım ederken. "Hiç de iyi görünmüyor. Onu dinlenmeye bıraksak iyi olur."

Panik içinde başını bize doğru sallıyor, ancak eğilmiş, kaburgalarını tutuyor ve nefes almaya çalışıyor. Çok uzun süre nefes alamayacak.

Wick yanımıza geldi ve bize gülümsedi. "İşte buradasın."

"Kuzen!" Emonie kolunu onun koluna dolamadan önce sevinçle haykırıyor. "Hadi gidelim. Bu zavallı Taş Kılıç biraz hasta gibi görünüyor."

Wick'in gözleri soluk soluğa kalan muhafızdan uzaklaşıyor ve sonra hızla bize eşlik ediyor. Üçümüz birlikte arabanın etrafından dolanıp kalabalık caddeye geri dönüyoruz. Arkamızdan bir bağırış geliyor ama hiçbirimiz dönmeye ya da yürümeyi bırakmaya cesaret edemiyoruz.

Kalbim gittikçe daha hızlı çarpıyor. Wick'in bükülmüş dirseği elimin altında kaskatı kesiliyor.

Devam ediyoruz ve Emonie sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi mutlu bir şekilde sohbet ediyor. İleride Ludo'nun kalabalığının arasından geçtiğini görüyorum. Wick'in vücudu yanımda gergin duruyor ama Emonie'yle hiçbir sorun yokmuş gibi konuşmaya devam ediyor, adımları telaşsız, yüzleri rahat.

Bağırışlar artınca karnım zıplıyor ve omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum ama Wick beni durduruyor. "Yapma," diye tıslıyor nefesinin altından. "Sadece devam et."

Taş Kılıçlar yanımızdan geçip gidiyor ve aramızdaki endişe o kadar yükseliyor ki Emonie'nin sözleri bile tükeniyor. Geçip giden her saniye

Taş Kılıçlar tarafından kuşatılmak üzereyiz. Kulaklarım arkamızdan koşan birilerini dinlemek için geriliyor, gözlerimin köşeleri gerginlikten çekiliyor.

Ama sonra, bizi işlek caddeden uzaklaştıran ve küçük beyaz çakıl taşlarından oluşan çakıllı bir yola götüren bir çataldan sapıyoruz. Bu yol yukarı doğru kıvrılıyor ve ana şehirden uzaklaşıyor, hafif eğimli bir tepeye doğru gidiyor ve sonunda gürültülü kalabalık azalırken rahat bir nefes alıyorum. Emonie ve ben birbirimize bakıyoruz.

Wick vücudundaki gerginliği kaybeder. "Ne oldu?" diye sorar.

"Sanırım sokaktaki insanları sorguluyordu. Bizimle ilgili bir şey onu harekete geçirdi. Bizi sorgulamak için bir yere götürmek istedi."

"Ona ne yaptın?" "Ciğerlerini yaldızladım."

Emonie ıslık çalar. "Etkileyici."

Wick iç geçirir. "Eh... en azından kendini korumakta tereddüt etmeyeceğini biliyorum."

"Harikaydı." Emonie bana gülümsüyor.

"Az önce birini öldürdüm," diye belirtiyorum.

Wick tedirginliğimi anladı. "*Seni* öldürebilirdi. Taş Kılıçlar insanları cevaplar için sorgulamaz. Zorbalık etmek, işkence etmek ve öldürmek için sorgularlar. Kendini ve kimliğini savunduğun için kendini kötü hissetme."

Başımı sallıyorum, çünkü insanları düşünmeden öldürmesem de, kendimi ve değer verdiklerimi korumak için bunu yapacağım.

"Ben her ihtimale karşı yine geride duracağım. Gözümü dört açacağım," diyor Wick, sonra geride kalıp sadece Emonie ve bana kalana kadar, Ludo ise daha da ileride.

Artık şehrin ana caddesinden uzaklaştığımıza göre, üniformalı binaları geride bırakıp yeşilliklere yayıldık. Etraftaki çimler kısa tutulmuş ve kırpılmış, üzerinde kimsenin, hatta hayvanların bile yürümesine izin verilmiyormuş gibi görünüyor. Yol, birbirinden aynı uzaklıkta, yaprakları maviye çalan ve her iki tarafı da mükemmel bir şekilde kesilmiş düzenli ağaçlarla kaplı. başınızın üzerinde bir kemer oluşturun.

Benekli gölgenin altında bir süre yürüyoruz, sadece ara sıra süslü bir arabanın yanımızdan geçmesi için kenara çekiliyoruz. Emonie elindeki sepeti sallıyor ve içinden mırıldanıyor, rüzgâr kehribar rengi saçlarını savuruyor, böylece kıvrılmış turuncu uçlar çenesinin kenarında dalgalanıyor.

"Peki saçların ve gözlerin senin mi yoksa göz kamaştırıcı mı?" Ona soruyorum.

"Oh, onlar benim. Dediğim gibi, cazibe büyüğü çok fazla güç gerektirir. Kendim için en uzun süre farklı bir göz rengi tutabildim. günler."

"Bu kullanışlı bir güç."

"Küçükken ve sihrimi ilk aldığımnda, yapmamam gereken bir şey yaptıktan sonra kız kardeşimle sürekli saçlarımı ve gözlerimi değıştirirdim.

Yapmadığı şeyler hakkında bir sürü ders aldı," diyor gülerek. "Oldukça işe yaradı."

"Kız kardeşin şimdi nerede?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Gitti ve soylu bir kadın oldu. Artık benim için fazla zamanı yok."

Üstünü örtmeye çalışsa da sesindeki hüznü duyabiliyorum. "Özür dilerim."

"Hepimizin farklı yolları var, değil mi? Mesela bunu ele alalım. Bu gerçekten... temiz," diyor ve burnunu kırıstırarak üniformalı yola bakıyor. "İçimde biraz bozma isteğı uyandırıyor. Kenarından birkaç taş tekmelemek, şu dallardan bazılarını eğmek..."

"Bugün dikkatleri üzerimize daha fazla çekmeyelim."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor. "Pekâlâ." Hâlâ sepetini sallarken bana bakıyor. "Peki, Orea nasıl bir yer?"

"Şey... altı farklı krallık var. Ben en soğuk olanında uzun süre yaşadım. Ama neredeyse hepsinde bulundum. Kar var, çöller var, bataklıklar ve ormanlar var... Çirkin kısımlar ve güzel kısımlar var. İyi insanlar ve kötü insanlar var."

"Buraya çok benziyor."

"Gökyüzü farklı. Ağaçlar ve güneş de öyle. Annwyn daha tatlı kokuyor."

Emonie nefesinin altından bir ses çıkarır. "Lydia'ya varana kadar bekle. Bahse girerim oranın havası Orea'dan daha kötü kokuyordur. Toprağımızın öldüğü yer orası. Berbat kokuyor."

"Köprü yüzünden mi?"

"Biz de öyle düşünüyoruz," diyor omuz silkerek. "Bu bağ koptuğundan beri oluyor. Sanki Annwyn Orea ile aramızdaki bağ kopardığımız için bizi cezalandırıyor."

Küçük bir Taş Kılıç grubu yanımızdan geçerken Emonie ve ben sessizleşiyoruz ve diyarlar arasındaki bu kopuk bağ merak ediyorum. Toprak ölmeye devam ederse Annwyn'e ve buradaki herkese ne olacağını merak ediyorum.

Yoldaki hafif bir virajı döndüğümüzde, Ludogar'ı ileride, atı olan bir fae'nin yanında dururken görüyoruz. Birkaç kelime konuştuktan sonra erkek olan dizginleri Ludo'ya devrediyor ve hızla dönüp uzaklaşıyor.

Ludo'nun atı usulca ileri doğru sürmeye başlamasını izliyorum. Emonie yanımda homurdanıyor. "Tamam, bak, ben sadece küçük bir sepet aldım, ama o sadece bir

At. Bu çok daha dikkat çekici." Haklı olduğu bir nokta var.

Şimdi, yol genişleyen özel patikalara açılmaya başlıyor, özenli malikaneler. Çoğunun araba yollarını çevreleyen kalın çitler var, her biri titizlikle kesilmiş ve kenarları o kadar keskin ki köşelerinde parmağınızı kesebilirmişsiniz gibi görünüyor.

Tam da malikânelerin daha abartılı görünemeyeceğini düşünürken, geçtiğimiz diğerlerinden çok daha büyük bir tanesine ulaşıyoruz. Tertemiz Uzun yol boyunca sıralanan ağaçlar ve uzakta, ön tarafta mükemmel bir kare şeklinde kesilmiş bir göl var.

Malikâne hemen ötesinde, arkasını yeşil tepeler kaplıyor. Açık bir ağız gibi duran göz korkutucu, sağlam bir demir kapı var ve Ludo'nun atı yedeğine alarak içeri daldığı ve kapının arkasında kaybolduğu yer burası.

İçimi bir gerginlik kaplıyor ama onu bir kenara itip Emonie'yle bakışarak ikimiz onu takip ediyoruz.

Etrafı çevreleyen çit yolu görünmez kılıyor, duvarla çevrili demir kapı ve taş sütunlar benden bir baş daha uzun. Yolun hemen solunda küçük bir bekçi kulübesine benzeyen bir şey görüyoruz. İçine sadece bir kişinin sığabileceği büyüklükte, ancak şu anda boş olduğu, duvara camsız bir pencere gibi oyulmuş kareden anlaşıyor.

Küçük binanın hemen arkasında, Ludo'yu kız kardeşi Lerana ile konuşurken buluyoruz, at ise onların ötesindeki otları kokluyor. Biz yaklaşırken, Lerana

açık kapı aralığına uzandı ve Emonie'yle bana toparlanmış giysiler verdi.

"İşte, bunları giy," diye talimat veriyor ve ben de bohçayı sallayıp uzun gri bir etek ve önlük olduğunu fark ediyorum.

Emonie sepetini nöbetçi kulübesine yerleştiriyor ve ikimiz de etekleri giyiyoruz. Benimki altımdaki pantolonu saklayacak kadar uzun, etek ucu botlarımın ayak parmaklarını sıyrıyor. Kurdelelerimi gevşekçe örüyorum ve sonra

Önlüğü üzerlerine bağlamadan önce onları kemer halkalarından geçiriyorum ve sonra üzerimdeki tüm gizli altınların örtüldüğünden emin oluyorum.

Bu arada Wick ve Ludogar, Lerana'dan birer düz şapka alırlar. Kısmen tıraş edilmiş kafalarının üzerine tıktırmışlar. Ludogar'ın kısa faturası, sol tarafından aşağıya bir şelale gibi sarkan saç cümbüşünü zar zor tutuyor.

Ayrıca boyunlarına kadar ilikledikleri ceketlerinin ön ceplerine kırmızı bezler doldurmuşlar.

Şimdi, görünüşe bakılırsa hepimiz bir asilzadenin malikanesinde oraya aitmişiz gibi dolaşabiliyoruz. Umarım bunu başarabiliriz, ama sessiz endişelerim birikiyor. Boynum ve omuzlarım gergin, nefeslerim gergin. Vulminleri ya da Oreanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Kendimi ve diğerlerini savunacak olmama rağmen, arkamda bir ceset yığını bırakmak da istemiyorum.

"Pekâlâ, beni dikkatle dinleyin çünkü geri dönmem için zamanım azalıyor," diyor Lerana, deniz mavisî saçları sıkıca örülmüş ve başının etrafına sarılmış bir şekilde. Deniz mavisî gözlerini Emonie ve ben. "Hikaye şu ki, siz ikiniz benimle birlikte lordumun bu malikaneye komşu malikanesinde hizmetçi olarak çalışıyorsunuz. Sizi buraya yardım etmeniz için getirdim.

Bugün *bu* malikâneye hizmet et, çünkü fazladan yardıma ihtiyaçları var. Görünüşe göre Oreanların gelişi Cull'un temizlik işlerine darbe vurmuş."

Emonie ve ben başımızı salladık.

Kardeşine ve Wick'e bakar. "Siz ikiniz ahırlara rapor vereceksiniz. At ustası yeni bir at sipariş etti, onu siz teslim edeceksiniz," diyor ve Ludo'nun yanında duran atı işaret ediyor. "Eğer iyi bir gösteri yaparsanız, onu sizden satın alacaklar. Ancak at ustası çok titizdir, bu yüzden birkaç saat sürmesini bekleyin. Size kapsamlı bir gösteri yaptıracaktır, bu yüzden umarım ikiniz birbirinizle tanışmışsınızdır. yürüyüş."

Ludogar hayvanı okşar. "İyi olacağız."

"Senin gözün dışarıda olacak, Leydi Auren ve Emonie ise içeride gözleri var. Keşke sizi doğru yöne yönlendirecek daha fazla bilgiye sahip olsaydım, ama yok ve sizi mülke sokmak için bildiğim en iyi yol bu."

"Bu mükemmel çalışıyor, Lerana," diye onu temin ediyor Wick.

"Teşekkür ederim." Kız ona gülümsüyor, deniz mavisî gözleri ısınıyor ve sonra bir iç çekiyor.

"Pekâlâ. Hazır mısınız?" diye soruyor ve eleştirel bir bakışla Emonie ve bana dönüyor. "Hizmetçi olmayı becerebilecek misiniz?"

"Hayatımda pek çok rol oynadım. Handmaiden parkta bir yürüyüş olmalı," diyorum, küçük bir kahkaha ile sinirlerimi oynamaya çalışıyorum. İçim içimi yiyor.

Onları hayal kırıklığına uğratamam.

Wick öne çıkıyor ve beni ciddi ifadesinin altına gömüyor. "Eğer bir şeyler ters giderse, birilerinin sizin söylediğiniz kişi olmadığınızdan şüphelenebileceğine dair en ufak bir *ipucu* bile olursa, ikinizin de derhal buradan ayrılmanızı ve Oreanlar hakkında bilgi olsun ya da olmasın bizi ahırlarda bulmanızı istiyorum. Bu mülkün sahibi olan asilzade adi bir piçtir ve burada olmasa bile korumaları olacaktır. Unutmayın ki kimseye güvenemezsiniz, diğer hizmetkârlara bile. Girmek üzere olduğumuz şey son derece tehlikeli, bu yüzden tetikte olun. Ve eğer bir terslik hissederseniz, dışarı çıkın. Ne pahasına olursa olsun."

Bununla ne kastettiğini detaylandırmasını istememe gerek yok. "Anladım," diyor Emonie.

Görünüşe göre, o da bilmiyor.

Bir süre daha bana bakıyor, bir şey ekleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra başını sallayıp "İyi şanslar" diyor.

Emonie ve ben dönüp Lerana'nın arkasından Lord Cull'un malikânesine doğru ilerliyoruz ve kollarımdaki altın bantlar beklentiyle karıncalanıyor. Çimenli yolda yürürken, önümüzde uzanan uğursuz görünümlü malikâneye bakarak derin bir nefes alıyorum. Kendimi hazırlıyorum - kim olduğumu ve neler yapabileceğimi kendime *hatırlatıyorum*.

Bunu yapabilirim.

Wick'e dönüp bakıyorum ve o bana başıyla selam verdiğinde ben de ona karşılık veriyorum. Bu basit alışveriş kendime olan güvenimi artırıyor ve yüzümü tekrar öne döndüğümde son sinirlerimi de buruşturup atıyorum.

Onlara katıldığımdan beri ilk kez *kendimi* bir Vulmin gibi *hissediyorum*. Şimdi benim de öyle davranıp birkaç Orean kurtarmamın zamanı geldi.

SLADE

I' Ağır zırhımın altında ter içindeyim, her iki elimde birer kılıç tutarken nefesim miğferimin nemli sınırlarına sıkışmış durumda.

Dövüş çemberinin içinde üç askerle yüzleşiyorum. Yanımda Ryatt kendi askerlerinden üçüyle karşı karşıya.

Yaptığımız şey bu. Birkaç saat uyumayı başarabilmemin tek yolu bu. Buraya ilk geldiğimizde, haber yayılmadan önce birbirimizi epey hırpaladık. Kısa süre sonra haberler yayıldı.

Rip ve Ryatt dövüşüyorlardı. Eski komutanları ve yeni komutanları. Komutanın değişmesiyle birlikte moralleri yükseltmek ve Ryatt'ı diğerlerinden ayırmak için iyi bir yol oldu. Ama benim için daha çok dövüşler önemliydi.

Artık ne zaman buraya gelsek, çember kısa süre içinde asker kalabalığıyla dolup taşıyor, enerji cızırıyor. Bu benim için mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. Osrik'in de katıldığı bir şey, çünkü onun da dikkat dağıtmaya ihtiyacı var.

Askerlere karşı hareket ederken, saldırılarına karşı koyarken ve onları daha hızlı, daha agresif olmaya zorlarken kaslarım tatmin edici bir gerginlikle ağrıyor. Tepemizde güneş, karmakarışık bulutların arasından süzülerek yağıyor. Su birikintileri toprağı kirletiyor ve herkesin zırhını çamur sıçramasıyla lekeli hale getiriyor.

Karşımdaki üç asker iyi eğitilmiş, sağlam adımlar atıyor, akıllıca manevralar yapıyor ve bu dövüş tam da ihtiyacım olan şey. Birlikte çalışarak beni kontrol altına almaya ve alt etmeye çalışıyorlar. Gözlerini dikenlerimden ayırmıyorlar ama onlardan da kaçmıyorlar. Beni görmeye alışkın olduklarından, dikenlerimin onları korkutmasına izin vermemeyi, keskin uçlarından nasıl kaçınacakları konusunda akıllı davranmayı öğrendiler. Bu da demek oluyor ki bazı sağlam vuruşlar.

Hala kışkalarına tekme basıyorum ama ağızımdaki metalik kan tadı beni gururlandırıyor.

İzleyen askerlerden yuhalamalar ve bağırışlar yükseliyor ve Ryatt'ın sesi çınlayıp dövüşü başlattığında daha fazla meydan okuyucu çağırmaya hazırlanıyorum

sona erecek.

Yanımda durmaya geldiğinde ona kaşlarımı çatıyorum. "Devam edebiliriz," diyorum ona.

Yüzü yağmurdan ıslanmış, gerçi şimdi kafasını kazıttığı için sırlıslıkla saçlarıyla uğraşmak zorunda değil. Ayrıca benim gibi nemli bir kaskı da yok.

"Hayır. İşimiz bitti."

Eğiliyor ve dümdüz ettiğim askerlerden birine yardım ediyor. Adam diğerleriyle birlikte çemberin dışına çıkmadan önce bana kanlı bir sırtış attı.

"Komutan Ryatt'ı duydunuz!" Judd kenardan sesleniyor. "Eğitiminize geri dönün!"

Kalabalık dağılmaya başlıyor ve ben de kardeşimi dövüş çemberinin hemen kenarındaki çıkıntıya kadar takip etmek için dönüyorum. Eğitim kılıcını fırlatıyor, ben de onu takip ediyorum ama damarlarımda öfke dolaşıyor. "Dövüşmeye devam etmek istedim."

Ryatt'ın tuniği ter ve yağmurdan yapışmış durumda ve benim aksime o zırh giymiyor. Rip ve Ryatt arasındaki fark daha da açılıyor. Artık siyah bile giymiyor. Tuniği beyaz, pantolonu kahverengi.

"Şu haline bak," diyor kaskımın yarıklarından bakışlarımı görebiliyormuş gibi bana bakarken. "Ayaklarının üzerinde sallanıyorsun."

Aşağı bakıyorum. Yer biraz eğiliyor gibi görünüyor.

Çenesini salladı. "Haydi."

Cevap vermek için dilimi ısııyorum ve onu takip ediyorum. Çitin orada Judd, Keg ile birlikte duruyordu. Ordunun aşçısı saçlarına odun parçaları örmüş ve yüzünde bir sırtış var. "Merhaba eski komutan," diyor bana neşeyle. "Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim."

Başımı salladım. "Hayır teşekkürler, Keg."

Bana şüphyle bakıyor. "Emin misin? Sanırım şu anda *ben* bile seni bayıltabilirim. Kıçına hızlı bir tekme ve yere serilirsin."

Bir homurtuyu bastırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Keg bunu düşünür gibi olur ve sonra hızla başını sallar. "Hayır. Hayır, Ben iyiyim aslında. Beslemem gereken askerler var, yani... yapacak çok şey var. İşe koyulsam iyi olur." Judd'ın omzunu sıvazlıyor, bize göstermelik bir baş selamı veriyor ve diğer askerlerle birlikte uzaklaşıyor.

Üçümüz uzaklaşmaya başlarken Judd, "Aslında bence seni bayıltabilir," diyor. "Dengesiz görünüyorsun."

"Başlama."

"Dün dövüş çemberinden sonra kaç saat uyudun?" Ryatt soruyor.

Bir. Ama bunu bilmesine gerek yok.

"Çok."

Başını sallıyor. "Evet. Doğru."

Arazide yürüyoruz ve Ryatt geçerken askerlerin ona saygı gösterdiğini görmek beni memnun ediyor. Yoldan çekiliyorlar, başlarını eğiyorlar, hazırolda duruyorlar, selam veriyorlar. Bazılarını isimleriyle selamlıyor, onu daha önce hiç görmediğim bir özgüvenle yanlarından geçip gidiyor - en azından kendisi olarak.

Onun ve Judd'ın konuşmalarını duyuyorum ama haklılar. Boku yedim. İçimdeki mücadele tükeniyor, başım ağırlaşıyor, kaslarım titriyor. Bütün sabahı bir yırtık açmaya çalışarak geçirdim, sonra buraya dövüşmeye geldim. Şimdi çürüyen göğsüm ağrıyor ve ahırların yanından geçip Crest'i bıraktığım ağaçların arasına girecek gücüm bile yok.

Ryatt'ın yardımıyla zırhımı çıkarıp miğferimi saklıyorum, sivri uçlarımı ve pullarımı geri çekip gömleğimi eyer çantasında sakladığım yerden çıkarıyorum.

"Bu sefer bir saatten fazla uyumaya çalış, yoksa yemin ederim seni gerçekten bayıltırım," diye tıslıyor bana, kendimi eyere sürüklerken.

Sanırım uyku düzenimi sandığımdan daha iyi biliyor.

Ona homurdanıyorum ve topuğumu Crest'e doğru itiyorum. Canavar havaya sıçrayıp Brackhill'e doğru geri uçuyor. Çatıya ulaştığımızda, dövüşün verdiği güç tamamen tükenmişti.

Ancak göğsümdeki zehirli uçurum öyle değil.

Çatıdan sarmal merdivenlerden aşağı sendeleyerek iniyorum, odama varmadan önce koridorun duvarlarına çarpıp zıpladığım için düz yürüyemiyorum. Yatağıma ulaştığımda tökezliyorum ve yüzümü buruşturarak sırt üstü yuvarlanıyorum. Botlarımı bile çıkarmıyorum. Yine de cebimi karıştırmayı ve Auren'in kurdelesinin şeridini çıkarmayı başarıyorum.

Altın rengi geceleri gözlerinin rengiyle aynı.

Günlerin-haftaların yorgunluğu aniden üzerime çökerken onu avucumda sıkıca kavırıyorum. Beni yakalıyor. Kafatasıma vuruyor ve bu kez sadece bir saat sonra uyanamayacağımı bildiğim bir şekilde uzuvlarımın etrafını sarıyor. Bedenim kendini kapatıyor.

Kara kalbim acı veren nabızlarla atıyor, her tarafıma zehir saçıyor ve gözlerimi kapatıyorum, karanlığın beni altına çekmeye başladığını hissediyorum.

Auren'in kokusu arşıaflara sinmişken ve *ben* ondan geriye kalanlara yapışmışken. Göğsümdeki çürüme sanki ona ulaşmış gibi yukarı ve dışarı uzanırken...

Sonunda, *sonunda*
uyuyorum. Ve rüyamda
onu görüyorum.

Güneş ışııyla yıkanıyor.
Parlaklık ve sıcaklıktan başka bir şey yok, sanki onun özü beni çevreliyor. O her zaman ısıtılıydı. Her zaman sıcaktı.
Güneşin kendisi gibi.
Altın eterin içinde elimi uzatıyorum ve o da kalbimi sıkıştıran bir bakışla bana karşılık veriyor.
Dokunduğumuz anda yakınlaşıyor, kendini göğsüme yaslıyor. Başını çeviriyor ve dudaklarını o ağrıyan, çürüyen, zehirli yerime bastırıyor ve ürperiyorum.

Bir dokunuşla beni takip eden acıyı alıp götürüyor. Yaşam gücümü yiyip bitiriyor.

Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor.
Bunu duyduğunda, parmak uçları çatık kaşlarımı yumuşatmak için yukarı kalkıyor. Çenemde dans ediyor, sakalımın altındaki çürümeyi sanki ona ulaşmaya çalışmış gibi kıvrandırıyor. Kendi göğsündeki çürüme tohumunun cevap olarak gümbürdediğini hissediyorum.

Elini elime alıyorum, ona acıyla bakıyorum. "Neredesin?" Sesim yankılanıyor.
Gülümsüyor, parıldayan gözlerine kadar uzanan bir gülümseme. Sonra Diğer elini kalbimin üzerine koyuyor ve her tarafım ağırlaşıyor. Gözler sarkıyor, zihin düşüyor. Aşığıya, karanlığa iniyorum.
Ama tüm ışık kaybolmadan hemen önce onun güzel sesini fısıltıyla duyuyorum.

"Ben buradayım."

"İşe yarıyor mu?"
"Evet, kıpırdanıyor Komutan."
Sesleri ve keskin bir koku beni uykumdan çekip çıkarmaya başlıyor. Ama beni asıl sarsan bir şeyin göğsüme saplanması oluyor. Yoğun ve ani acıyla tıslıyorum, daha gözlerimi açmadan yumruğum havaya kalkıyor.

Ama vuruşum bir yumruğa takılıyor ve gerçekten güçlü biri kolumu geri itiyor. Gözlerimi açıp baktığımda Osrik'in elimi sıkıştırdığını görüyorum. Bana boktan bir sırtış attı. "Beni selamlamanın yolu bu mu?"

"Os," diyorum dişlerimi sıkarak. "Kibarca siktirip gider misin?"

Kıkırdayarak beni serbest bırakıyor. "İşte krallara layık davranışlar."

Ağırlığını kaldırıp bırakır bırakmaz durum değerlendirmesi yapıyorum. Odamdayım ve Ryatt, Judd, Os ve Hojat etrafımda dolanıyor - sonuncusu kokulu tuzlarını kaldırıyor. "Neden hepiniz tabuttaki bir cesetmişim gibi lanet yatağımın etrafında toplanıyorsunuz?"

"Çok uzak değil," diyor Judd, başını göğsüme doğru eğerek.

Aşağı bakıyorum ve hemen yüzümü buruşturuyorum. Üstsüz olduğum için her yerim açıkta ve göğsüm *berbat* durumda. Siyah, çürümüş kalbim gerilmiş derimin arasından görünüyor, sanki organ şişmeye başlamış, içinden patlamaya çalışıyormuş gibi. Etrafındaki hastalıklı siyah kökler uzamış ve kalınlaşmış, yüzeye doğru bastırıyor ve derim... soyuluyor. Sanki çok uzun süre güneşte kalmışım gibi. Ama derim yanmak yerine ölmüş, kül rengi pullar halinde dökülüyor.

"Bu merhemi sürmek için izniniz var mı, efendim?" Hojat diyor ki.

Parmak uçlarında yapışkan bir tümsek halinde duran çamura bakıyorum. "Senin karışımlarından biri mi?"

"Tabii ki."

Ben de bundan korkuyordum. Hojat her zaman farklı deneysel karışımlar buluyor, ancak içerikleri genellikle en dayanıklı insanın bile midesini bulandırmaya yetiyor. Yine de genellikle etkilidirler.

"Bana içinde ne olduğunu söyleme yeter," diye homurdandım.

Hojat'ın yaralı yüzü bükülürken bir yanağı gülümsemeyle kalkıyor. "Nasıl isterseniz, efendim."

Hızlı ve etkili hareketlerle göğsümdeki yapışkan maddeyi sürmeye başladı, çok acıyordu ama kokusu...

"Tanrıça, Hojat. Bu çok iğrenç." Judd başucumda kıkırdıyor.

Koku Ryatt'ın da burnuna çarpmış olmalı, çünkü bir adım geri çekiliyor. "Topikal bir şeyin gerçekten işe yarayacağından emin değilim," diyorum tamirciye. "Belki de olmaz," diye kabul ediyor.

"Ama en azından yarayı yatıştıracaktır. ağırlaşmış cilt."

"Ağırlaştırılmış mı?" Osrik inanamayarak söylüyor. "Ağırlaşmış değil, çürüyor. Bok gibi görünüyor."

"Teşekkürler, Os,"
diye mırıldanıyorum.
Beni görmezden
geliyor.

"Derfort'tayken içten dışa çürüdüğünden bahsedebilirdin," diyor Judd sandalyemde oturduğu yerden, bacak bacak üstüne atmış bir halde. "En yakın arkadaşına söylemeye değer bir şey olabilir. arkadaşlar."

"Meşguldüm."

"Senin kışını tekmelemeliyim."

Gözlerimi deviriyorum ama Hojat özellikle acı veren bir noktada tam merkezin üzerine gittiğinde tekrar tıslıyorum. "Kışımı tekmeleyemezsin, Judd."

"Tamam. Os, benim için onu yumrukla."

Osrik kafama öyle sert vuruyor ki tüm vücudum sarsılıyor. "*Siktir!*"

Hojat bir ritmi bile kaçırmıyor. Sadece sürmeye devam ediyor.

Os'a ters ters baktım. "Seni lanet olası pislik, *çürüyorum.*"

Kocaman kollarını önünde kavuşturuyor ve omuz silkiyor. "Bir dahaki sefere anlatırsın." "Ryatt'a söyledim!"

"Evet ve o zamandan beri bu konuda konuşmadın ya da bana daha kötüye gittiğini söylemedin. Ve *üç gündür* uyuyorsun," diye çıkışıyor ağabeyim.

"Bekle. Üç gün mü?" Pencerelerden gün ışığının süzüldüğünü görerek yatak odamın etrafına bakıyorum ve aslında eskisi gibi yorgunluktan bitkin düşmediğimi fark ediyorum. "Üç gündür uyuyor muyum?"

"Evet. Endişelenmeye başlamıştık," diyor Judd. "Bir saattir seni uyandırmaya çalışıyoruz."

"Ben iyiyim."

"Göğsünün halini görüyor musun?" Ryatt tıslıyor. "Aslında çoktan ölmediğinden emin olmamız gerekiyordu."

"*İyiyim* dedim."

Hojat üzerimde mırıldanıyor. "Hiç sanmıyorum, efendim."

Ordu tamircisi söz konusu olduğunda, muhtemelen iyi değildir. Ama... üç gün. Belki büyüm yeterince yenilenmiştir. Belki sonunda bir yırtık açabilirim.

Hojat sürmeyi bitirirken aşağıya bakıyorum. Kalbimin tam ortasındaki derinin bir kısmı, etrafındaki bölge kadar siyah değil. Onun yerine biraz hastalıklı bir kahverengi.

Doğrulamaya çalışıyorum ama Ryatt omzumu tutuyor. "Ne yapıyorsun?" "Beslenme alanlarına gitmem gerekiyor."

Gözleri büyüdü. "Ne? Hayır. Kesinlikle *olmaz.*"

"Bok gibi göründüğümü biliyorum ama aslında daha iyi hissediyorum," diyorum ona. "Ve üç gün... belki de o süre içinde gücüm yenilenmiştir. Kontrol etmem gerektiğini biliyorsun. Denemek zorundayım. Auren için. Annemiz için."

Diğerleri izlerken o bana ters ters bakıyor.

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama önce yemek yemelisin, sonra ben de seninle geleceğim. Bugün bir saat deneyebilirsin. İşte bu kadar."

Tartışmaya başlıyorum ama Hojat araya giriyor. "O haklı. Yemek yemelisin. Gücünü koruman önemli, yoksa hiç gücün kalmadığını fark edersin."

Azı dişlerim birbirine çarpıyor ama başımla onaylıyorum. Hojat daha sonra üzerime tüllü bir bez yerleştiriyor ve işi bittiğinde bileğimi kaldırıyor, derimin altında kalın çamur akıntıları gibi kıvranan çürümenin görünüşüne kaşlarını çatıyor. Parmaklarını bir damara bastırıyor ve kaşları daha da çatılıyor. "Senin Nabız çok düzensiz."

Judd kuru bir sesle, "Kalbi çürüyor Mender, sanırım bu beklenen bir şey," diyor.

Osrik sırtarak, "Biri göğsüne kömür atmış gibi görünüyor," diye ekliyor. Judd kahkahalarla uluyor. "Kahretsin ki öyle!"

İç çekiyorum ve başımı yastığıma bırakıyorum. "Yeni bir Wrath'a ihtiyacım var." "Beni Derfort'ta iş başında görseydin böyle söylemezdin," diyor Judd

Ben. "O kadar gazaplıydım ki düpedüz şiirseldi." Os gözlerini devirdi. "Ben senden daha Gazaplıyım."

"Evet, ama sen çirkin, çatık kaşlı bir devsin. Herkes senden bunu bekliyor. Bana şaşıyorlar." "Ne olmuş yani?"

"Yani... Ben daha arkadaş canlısıyım ve iyi görünüyorum, bu yüzden gazabım insanlar için sürpriz oluyor. Bu da beni daha korkutucu yapıyor."

"Siktir git. Ben hâlâ senden çok daha korkutucuyum," diyor Osrik kollarını kavuşturarak.

Judd hakarete uğramış görünüyor. "Ne oluyor lan? Ryatt, söyle ona." "Ona söylemeyeceğim."

"Hojat!" Judd üzerine atılır. "Ne düşünüyorsun?"

"Zavallı tamircimizi bu deliliğe bulaştırma. O bizim pisliklerimizle yeterince uğraşıyor," diyorum Judd'a.

Hojat bana minnettar bir bakış attı ve eşyalarını kaldırdı. "Hepsi bu kadarsa, efendim, Leydi Rissa'ya dönmeliyim."

O ve Os arasında bir bakış attım. "O nasıl?"

Tamirci tereddüt eder. "İyileşmedi." Lanet olsun.

Gözlerim yukarı kayıyor.

"Os..." Yüzü sertleşiyor.

"Hayır."

Tamam o zaman. Tartışmaya açık olmadığı açık.

Diğer odadan aniden gelen bir kapı sesi hepimizin dönmesine neden oldu. Ryatt yatak odamdan çıkıp giriş odama giriyor ve biriyle konuştuğunu duyuyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Bu sefer sallanmıyorum bile.

Hojat'a el salladıktan sonra boynumu kırıyorum ve sendeleyerek dolaba doğru gidiyorum. I

Yeni gömleğimi giyerken yüzümü hafifçe buruşturuyorum ama tamirci üzerime ne sürdüyse acım hafiflemiş.

Tam yeni giyinmiş olarak dışarı çıktığımda Ryatt geri dönüyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Kardeşimin yüz ifadesinde bir parça şaşkınlık var. "Birinci Krallık'tan Kral Euden Thold."

Judd ve ben bakıştık. "Ne

olmuş ona?"

"O burada."

Kalbim göğsümde çürümüyormuş gibi görünmek için elimden geleni *yapıyorum* ve sonra bükülmüş ahşap tacımı başıma geçiriyorum. Ryatt, Os ve Judd aşağı inerken bana eşlik ediyor ama yemek salonuna ulaştığımızda salon boştu. Muhafızlarımdan biri yanıma gelip Birinci Krallık hükümdarının başbakanlarımla birlikte bahçede olduğunu söylüyor.

Dördümüz yönümüzü değiştirip dışarı çıkıyoruz. Ama eşiği geçer geçmez Osrik yüzünde tuhaf bir ifadeyle duruyor. "Os?"

Gözleri yavaşça bana kayıyor ve boğazını temizliyor. "Sonra görüşürüz," diyor. Sonra dönüp içeri giriyor, omuzları kaskatı.

"Burası Rissa'nın olduğu yerd..." Ryatt bahçeyi işaret ederek konuşmasını bitiriyor. Hay sikeyim.

Burası Rissa'nın bıçaklandığı yerd. Auren'in kaçırıldığı yer burasıydı. Üzerime yeni bir öfke dalgası yayılıyor ve omuzlarım çöküyor.

"Slade..." Ryatt soruyor.

"Evet." Sesleri takip ederek adımlarımı ileriye doğru zorluyorum. Oniks çeşmeye ulaştığımızda, Başbakanlarım Warken ve Isalee'yi görüyorum, Kralın yanında duruyor. Warken ellerini arkasında kavuşturmuş.

Tepeden tırnağa siyahlar içinde, kırılmış saçlarındaki gümüş teller güneş ışığında hafifçe parlıyor. Isalee kocasının yanında durur ve kralın söylediklerini başıyla onaylar.

diyor, yüzünde kibar bir gülümsemeyle. Siyah elbisesi mükemmel bir düzen içinde ve saçları toplanmış, sarmallar yerine tutturulmuş.

Warken beni fark ettiğinde "Ah, işte geldi," diyor. Yaklaştığımda yüzünde gergin bir ifade olduğunu görüyorum, bu da hemen tüylerimi diken diken ediyor. Eğer Thold benim Premiers'ımla uğraşıyorsa, bir sorunumuz var demektir.

"Kral Thold," diyorum oraya doğru yürürken.

Warken'ın yüzünü buruşturmasının nedenini hemen anlıyorum. Yılan kralın boynuna parlak yeşil bir engerek yılanı dolanmış, uzun gövdesi pazusunun etrafında kıvrılmış, kuyruğu birkaç saniyede bir ona doğru sallanıyor.

Conflux'ta odak noktam Kral Thold değildi. Ondan önce onu yıllardır şahsen görmemiştim. Ama şimdi onunla bir aradayken, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana çok zaman geçtiğini fark ettim.

Siyah saçlarının arasında daha önce olmayan gri teller var ve alnı kırışmış, ancak yüzünün koyu kahverengi derisinde başka hiçbir çizgi yok. Gri giyinmiş, kolsuz tuniği koyu yeşille süslenmiş ve yakasından manşetine kadar işlemeli. Kendini bir kraliyet mensubunun tüm zarafetiyle taşıyor.

Sırtı dik, yılan tacı başına tünemiş, korkunç bir hava. Arkasında üç muhafız var, zırhlarının omuzlarına krallığının renklerinde bir sıra yılan gibi bükülmüş siyah ve yeşil ipler bağlı.

"Sizi beklemiyorduk," diyorum önünde durduğumda. "Hayır, sanmıyorum." Yılanı bana bakmak için başını çevirdi, dili havayı test etmek için dışarı çıktı. "Az önce Başbakanlarınıza da söylediğim gibi, aniden ortaya çıktığım için özür dilerim, ancak Conflux'ta olanlardan sonra şahsen gelmeyi gerekli gördüm."

"Asla gerçekleşmemesi gereken bir infaz girişiminde yer aldığın zamanı kastediyorsun." Ses tonum öfkemle karışık ve onun engerek yılanı kadar keskin.

Bakışlarımı tutuyor ama boynundaki damardan kalp atışlarının nasıl hızlandığını görebiliyorum. "Buraya iyi niyetle geldim, Kral Ravinger."

"İstersen kötü niyetle gel, umurumda değil. Bu sahte samimiyet hiçbir işe yaramaz."

Sanki beni başından savdığımı anlamış gibi engerek bana doğru tıslıyor, dişlerini gösterip kırmızı gözlerini bana kilitliyor. Warken yer değiştirdi ve Isalee geri çekildi.

ama hareket etmiyorum. Kral Thold gözünü kırpmadan yüzüme bakarak başını eğiyor. "Yılanlardan korkmuyor musunuz, Kral Ravinger?"

"Ağızındaki dişleri çürütebilecekken neden yapayım ki?"

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, parmağını yılanının çenesine götürerek onu yatıştırıyor. "Niyetiniz bu mu Kral Ravinger? Size haksızlık edenleri çürütmek mi?"

"Demek Orea'daki gezilerimi duydun."

Belli ki diğer krallıklarda yaptıklarımla ilgili raporlar almış ve benzer bir kaderle karşılaşmamak için işleri düzeltmek için hemen buraya uçtuğu için hastalıklı bir gurur duyuyorum.

"Gallenreef Kalesi'nin önünü ve Üçüncü'nün danışmanlarından biri de dahil olmak üzere civardaki tüm muhafızları çürüttüğünüzü duydum."

Omuz silkiyorum. "Sadece boğazı."

Kral Thold'un dudakları birbirine yapıştı. "Kraliçe Kaila'dan bir şey almış olabileceğinizi duydum."

"Önce o benden aldı," diye neredeyse hırlıyorum. "Ayrıca Kraliçe Kaila'nın son aylarda neler yaptığına da dikkat etseniz iyi olur."

"Onun ulaştığı güç fark edilmedi değil," diyor bana. "Beşinci sınıftaki ilerleyişini ve şimdi de altıncı sınıftaki girişimlerini izliyorum."

"Kral Ravinger ona misilleme yapmakta tamamen haklıydı," diye ekliyor Warken. "Tıpkı İkinci Krallık'ta olduğu gibi."

Thold başını eğse de beni dikkatle izlemeye devam ediyor. "Kral ve Kraliçe Merewen'in öldüğünü duyduğuma şaşırmadım. Onlara karşı misilleme hakkınızı tartışmak için de burada değilim."

"O zaman neden buradasın?" İkimiz de nedenini zaten biliyor olsak da soruyorum.

"Misillemenin Birinci Krallık'a gelmemesini sağlamak için buraya bizzat geldim." Duraklıyor. "Ya da bana."

"Belki de bunu bana karşı çıkmadan önce düşünmeliydin."

Yanağında bir hayal kırıklığı tiki belirliyor. "Conflux'a gitmeden önce benimle yeniden görüşmek için elçinizi gönderdiğiniz ve bu yenilenen ittifakı kabul ettiğimi hatırlatırım. Sör Judd'a söz verdiğim gibi, ithalatım şu anda kıyılarınıza doğru yola çıktı," diyor ve Gazap'ımı işaret ediyor.

"Zaten kıyılarıma gelmesi gereken ithalatı, Kraliçe Kaila ve onun uyumsuzluk kusan sözleri yüzünden kestiniz. Benimle yaptığınız anlaşmaları ihlal ettiniz. Yani sizin *deyiminizle* bu *yenilenmiş ittifak* sizi bana sevdirmiyor."

Yılan kolunu sıkıca sararken Thold'un bakışları diğerlerini süzdükten sonra tekrar bana yöneliyor. "Aramızı bozmamalıydım. anlaşmalar."

Onun bu itirafı karşısında şaşkınlığım yüzüme yansımasa da içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

"Hayır, yapmamalıydın. Ve şimdi burada, Conflux'taki rolün için intikam almayacağımdan emin olmaya çalışıyorsun."

Yüz ifadesi gerginleşir. "Conflux'ta gerçek bir rolüm yoktu. Sadece Bunu yapanlar İkinci ve Üçüncü'ydü, ki onlarla zaten uğraşmıştın." "Sen de bunun bir parçasıydın," diye karşı çıktım. "Sen de o bariyerin arkasındaydın. geri kalanı."

Sinirden omuzları sertleşiyor, kahverengi gözleri parlıyor. Yılanı bana doğru tıslayarak karşılık veriyor. "Kraliyet Konflux'una çağrıldım ve ben de gittim. Bu bir Olean hükümdarı olarak reddedemeyeceğim bir istektir. biliyorum. Conflux yasasına bağlıyız."

Çürüklerimin boynumdaki deriye sürtündüğünü hissediyorum. "Evet, sen de oradaki diğer *tüm* hükümdarlarla birlikte bir masumu ölüme mahkûm ettin, üstelik yasalar böyle bir karar için *tüm* hükümdarların hazır bulunması gerektiğini açıkça belirtirken."

Kral Thold'un gözleri kararır, damarlarımda titreşiyor. "Bu doğru... Tabii söz konusu hükümdar sağlıklı kararlar veremiyorsa ya da yolculuğu fiziksel olarak yapamıyorsa. Kraliçe Isolte'nin anlattığına göre, altın kadın tarafından bir tür büyüye maruz kalmışsınız."

Bakışlarım sabit. Buz gibi. "Kraliçe Isolte yanıltmış."

İkimiz birbirimize bakıyoruz, gerginlik artıyor.

Neyse ki Isalee araya giriyor, sesi her zamanki gibi yumuşak ve emin. "Kraliçe Isolte'nin büyük ölçüde dini inançları tarafından yönetildiğini hepimiz biliyoruz. Kadınları sık sık kınayan bir din olduğunu belirtmek isterim. Bu bizim Dördüncü'de hoş görmediğimiz bir doktrin."

Thold bir an tereddüt eder. "Doktrinlerini bilmiyorum ama Kendi gözlerimle gördüğüm şeyi biliyorum, o da Leydi Auren'in gerçekten de altın dokunuş kullandığı... ve çürümeye benzeyen bir şey de ondan akıyordu. Bu konuda ne diyorsun?"

Ben cevap vermeyince Thold asıl bilmek istediği şeyi soruyor. "Doğru mu değil mi Ravinger? O kadın senin büyüünü mü çaldı? Midas'inkini mi çaldı? Büyü mü? Hepimiz risk altında mıyız?"

Premiers'ın bana baktığını hissedebiliyorum. Kardeşimin gerildiğini hissedebiliyorum.

"Hayır." Cevabım sabit, tereddütsüz. "O hiçbir şey çalmadı. Sence Midas onu neden yıllarca bir kafeste tuttu?"

Thold'un yüz ifadesi sıkıntıyla katlanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Midas'ın hiçbir zaman altın dokunuşu olmadı. Her zaman o vardı."

Adımlarını hızlandırmaya başlar ve engerek yılanının ani hareket karşısında tedirginlikle başını sallamasına neden olur. "Büyüsü olmayan bir adamın onca yıl boyunca taç giydiğini mi söylüyorsun?"

"Öyleyim."

Önümde durdu. "Eğer bu doğruysa-"

"Doğru. *Eğer diye bir şey yok.*"

"Bunun sonuçlarını anlamalısınız," diyor benden diğerlerine bakarak. "Eğer bu bilgi ortaya çıkarsa... tüm Orea sarsılır. İnsanlar ayaklanır, büyüsü olmayanlar tahtlara kazık çakmaya çalışırdı."

"İşte bu yüzden bunu kamuoyuna duyurmadım," diye cevap veriyorum.

"Ta ki Conflux'ta bunu yapmak zorunda kalana kadar. Yine de bana inanılmadı çünkü

Kraliçe Kaila ve Kraliçe Isolte'nin yaydığı rivayet."

"Ama bu çürümeyi açıklamıyor. Neden altınında çürüme varmış gibi görünüyordu?"

Ona el salladım. "O benimdi," diye kolayca yalan söylüyorum. "Gücümü çok uzak mesafelerde kullanabiliyorum. Onu dışarı çıkarabilmek için zemini çürütmeye çalışıyordum."

Kara kaşları çatıldı. "Ama-"

"Sorularınızı cevapladım Kral Thold ve bu size borçlu olduğumdan daha fazlası. Leydi Auren bu şekilde bir tehdit değil. Büyü çalma yeteneğine sahip değil. Siz ve yılanlarınız güvendesiniz, sizi temin ederim."

Beni düşünüyor, eli engereğin kuyruğunu okşamak için yukarı kalkıyor. "O gün tuhaf bir sihir oldu. Bir an için kollarından dikenlerin çıktığını gördüğümü sandım. Tıpkı Leydi Auren'in altınlarını çürüttüğünü düşündüğüm gibi." Sanki devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi bir an duraksıyor.

"Kullandığın büyü de çürük değildi. Her ne yaptıysan havayı parşömen gibi yırttı ve sonra Leydi Auren onun içinde kayboldu."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne yaptın Ravinger?" diye soruyor. "Nereye gitti o?"

Kızgın sabrım yeterince taşı. "Cevap almaya hakkın yok, Thold. Dördüncü Krallık'la ticareti kestir. Anlaşmamızı bozdun. Ve Conflux sırasında diğerlerinin yanında durdun. Bunlar, senin de farkında olduğun gibi, uygun görürsem misilleme *yapmam* için yeterli sebepler."

Yüz ifadesi gerginleşiyor ve korumaları tehdidim karşısında hafifçe öne doğru kayıyor. "İşte bu yüzden şahsen buradayım. Sanırım anlayabilirsin Ravinger, her şeyden önce krallıklarımızı korumak için çabalıyoruz. Conflux'ta yanlış yönlendirildiğimi şimdi anlıyorum. Senin müttefikim olmanı tercih ederim."

Eminim.

"Bağışlayın beni Kral Thold," diye araya giriyor Warken. "Ama kralımın da belirttiği gibi, anlaşmaları bozdunuz. Güveni sarstınız. Kral Thold'un cezalandırılmasında rol oynadınız. onun koruması altında olan biri. Öyleyse Dördüncü Krallık neden sizinle yeniden hizaya gelsin?"

"İthalata ihtiyacınız var," diye cevap veriyor hemen. "Sizin topraklarınız benimkinin bir parçası kadar bile yaşanabilir değil. Bildiğiniz gibi, Sör Judd beni ticaret bloğundan vazgeçirmek için gönderildiğinden beri."

Ellerimi ceplerime sokup ona dik dik bakıyorum. "Ama krallığınızı çürütemeyeceğimi ve ihracatı zorla alamayacağımı kim söyleyebilir?"

Thold ilk kez öfkesini kaybeder ve endişeli kalp atışları yüksek sesle atıyor. "Savaş istemiyorum ama tehditlere de tahammül edemem," diyor dişlerinin arasından. "Krallıklarımız çatışmak yerine simbiyotik bir ilişki içinde olsa daha iyi olur. İkimiz de biliyoruz ki Birinci Krallık dünyadaki en büyük gıda ihracatına sahip. Topraklarım tarım açısından zengin ve Orea'nın geri kalanı sizinle ticareti kestiği için, özellikle de şu anda, krallığınızın benim sağlayabileceklerime ihtiyacı var."

Onun ihracatına ihtiyacımız *var*, ancak ne Başbakanlarım ne de ben ifadelerimizde hiçbir şey vermiyoruz.

"Eğer onu güç kullanarak ele geçirmeye çalışırsanız, ikimiz de bunun pek çok cana ve pek çok dönüm araziye mal olacağını biliyoruz. Tüm bunlardan kaçınmamız ve ittifakımızı yeniden kurmamız her ikimizin de yararına olacaktır. Yanlış bilgilendirme ve yanlış anlama yüzünden Birinci Krallığın acı çekmesine izin vermeyeceğim," diyor, sesi sert, gözleri kararlı.

Bir an terlemesine izin verdim. Bırakayım da demlensin. Burada olması, bir anlaşmaya aracılık etmeye çalışması işime geliyor. Gergin olması da işime geliyor.

Çünkü öyle olmalı.

Thold kısa bir iç geçirdi. "Sen krallığında kal, ben de benimkindede kalayım ve ilişkimiz bir kez daha gelişsin. Topraklarımı mahvedebilirsin ama halkın çürümeyi yiyemez. Çürümeyle yaşayamaz. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, krallığının gelişmesine *ihtiyacın var* ve başka bir hükümdarı öldürmekle uğraşmak isteyeceğini sanmıyorum. Bunu kabul etmek senin için çok daha kolayken değil.

realliance."

Gözlerim Warken ve Isalee'ye kaymadan önce birkaç saniye ona bakıyorum ve onlardan gelen bir bakış bana aynı sayfada olduğumuzu söylüyor.

"Bu öneriyi Başbakanlarımla görüşmem gerekecek."

Hayal kırıklığına uğradı ama sert bir şekilde başını salladı.

"Peki."

Ellerimi ceplerimden çıkarıp arkamı dönüyorum. "Judd, Kral Thold'a içeride eşlik edip onunla ilgilenilmesini sağlayabilir misin?"

Başını sallıyor. "Bu taraftan, Majesteleri."

Thold son bir bakışla Judd'ı içeri kadar takip ediyor, korumaları da peşine takılıyor. Ryatt ve ben Başbakanlarımla baş başa kaldığımızda, derin bir nefes alıyorum, omuzlar gevşiyor.

Warken bana yan gözle baktı. "Onu daha ne kadar bekletmek istiyorsun?"

Isalee'ye dönmeden önce düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Üç gün," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Daha uzun olursa, haince alternatifler bulmaya başlar. Daha kısa olursa, terlemez yeterli."

Sırıttıyorum. "Acımasız."

"Biz Dördüncü Krallık'ız," diyor omuz silkerek. "Ayrıca, o zamana kadar bir cevap isteyecektir. Bunu söyleyebilirim."

Kocası başını sallar. "Yine de Thold haklı. Onun ithalatına ihtiyacımız var ve Conflux'tan *önce* ticaret engelini göz ardı etmeyi kabul etmesi iyi niyetini gösteriyor."

"Hâlâ onu uykusunda çürütmek istiyorum."

"Bu konuda..." Isalee'nin koyu kahverengi gözleri beni delip geçti. "Bir dahaki sefere hükümdarları idam etmeye karar verdiğinizde, bizi önceden uyarın. Gelen şahinlerin sayısını biliyor musun? Tüm mesajlara cevap vermeyi bitirene kadar ellerim nasır tutacak."

Hafifçe irkildim. "Özür dilerim."

"Yapmalısın," diyor bana hiç yüz vermeden. "Warken ve ben tüm krallıklardan gelen serpintilerle uğraşıyoruz."

Elini elbisesinin cebine daldırıyor ve sanki sırf bir şeyler bulabilmek için oraya tıktırmış gibi, şahin mesajlarını tomar tomar çıkarıyor.

İlk fırsatta onları bana fırlatıyor. Etkili oluyor. "Beşinci Krallık, Üçüncü Krallık, İkinci Krallık," diye sıralıyor gözlerim çeşitli kırık mühürlerin üzerinde gezinirken.

"Hepsi gerekliydi."

Bana bir el sallıyor. "Bu tartışılabilir. Sen harekete geçmeden *önce* birlikte yapmamız gereken bir tartışma," diyor. "Ama kral sensin."

"İkinizin bu krallığı benden daha iyi yönettiğinizi hepimiz biliyoruz."

"Bizim gücümüz yok, sizin de siyasete tahammülünüz yok. Bu olduğu sürece iyi bir ortaklığımız var ama ortaklık için iletişim."

"Haklısın. Beni mükemmel bir şekilde azarlanmış olarak kabul edin."

"Güzel," diyor sert bir baş hareketiyle, sonra gözleri tepenin altındaki saçlarına kayıyor. "Düzeltmeye ihtiyacın var."

Homurdanıyorum.

"Serpinti nasıl?"

"İdare ediyoruz. Ama biz bu göreve geldiğimizde biliyorduk ki *Kral Rot*'un başbakanları, sizin özel mizacınız ve gücünüzle ilgili olarak ara sıra ele almamız gereken kamusal sorunlar olacağını biliyordu," diyor diplomatik bir dille. "Bunun üzerinde duruyoruz."

Ona gülümsedim. "İşte bu yüzden siz ikiniz en iyisisiniz."

"Çoğunlukla, özellikle Üçüncü Krallık'taki insanlarda kralımıza karşı yeni bir korku duygusu var," diyor Warken bana. "İkinci Krallık tam bir karmaşa içinde ve Merewen'i alelacele veliaht ilan ettiler. oldukça genç."

Beni hükümdarlardan uzak tutan prens, beni Auren'den uzak tuttu. Umalım da ailesinden daha iyi bir hükümdar olsun.

"İlk emri Dördüncü Krallığı düşman ilan etmek oldu."

"Bekleneceği üzere. Bir sürü düşmanım var."

"Kesinlikle." Warken başını eğiyor. "Neden Dalgakıran Limanı?"

"Red Raids," dedim ona. "Hayvan dövüşlerinden sorumlu bir kumarhane buldum. Bunu umursamadım."

Isalee tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Eminim hayvanlar da öyle."

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Warken soruyor.

Ryatt'ın yüzüme baktığını hissedebiliyorum. Tereddüt ettiğimde boğazını temizliyor ve Premiers'in ikimiz arasında bakışmasına neden oluyor.

"Ah, Tanrım," diyor Isalee. "Şimdi ne oldu?"

Ryatt'ın bunu görmezden gelmeme izin vermeyeceği açık, bu yüzden onlara gerçeği söylemek zorundayım. Ve o haklı. Başbakanlarımın bilmesi gerekiyor.

Bu yüzden mümkün olduğunca gerçekçi bir şekilde söyleyip aradan çekiliyorum. "Şey... görünüşe göre kalbim göğsümden çürüyor olabilir."

İkisi de ağızları bir karış açık bana bakıyorlar.

"Ne?" Isalee talep ediyor.

"Bu ideal değil..."

"*İdeal değil mi?* Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Conflux'tan beri," diyorum ona. "Bir acil durum planı yapmalıyız. Her ihtimale karşı."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bana bu yaşta olması gerekenden çok daha fazla gri saç veriyorsun."

"Çok güzel görünüyorsun."

İltifatım onu caydırmadı.

"Dördüncü'nün kucağına bir yığın sorun bıraktın. Kesinlikle ölmene izin yok, anlaşıldı mı?" diyor sertçe, kahverengi gözlerini çocuğunu terbiye eden bir anne gibi bana dikmiş.

Dudağım seğiriyor. "Anlaşıldı, Başbakan."

"En azından yaptıklarınızla ilgili kamuoyundan gelecek tepkileri nasıl yöneteceğimizi, krallığımızı nasıl yeniden güvence altına alacağımızı ve Dördüncü'nün ticaret bloğunun serpintisinde ihtiyacı olanı almasını sağlayın." İçini çekti. "O zaman ölebilirsin. Biz de emekli olabiliriz."

"Yönetecek bir krallığınız olmasa çok sıkılırdınız."

Burnunu çekiyor. "Belki de Second'a gider ve yeni genç Merewen'e yardım ederim." "Çöl sıcaklığını sevmiyorsun."

"Peki," diye yumuşuyor. "Ama mektuplara cevap vermem gerekiyorsa, sen de vereceksin. Gelin, eylemlerinizin sonuçlarıyla başa çıkmanıza yardımcı olabilirsiniz, Kral Rot."

"Aslında gitmem gerek..." Onun sert bakışları karşısında sözlerim yarım kalıyor. "Boş ver. Birkaç saatimi ayırabilirim."

"Güzel," diyor sakarca bir gülümsemeyle, Ryatt ise bana boktan bir sırtı atıyor. Ama sonra gözleri ona kayıyor. "Siz de Komutan."

Benimle dalga geçerken yüzünde beliren tüm o eğlence şimdi silinip gitmişti. "Ben mi?"

"Evet. Sen. Ordunun komutanı olarak senin danışmanlığına ihtiyacım var ve planlarımızı bilmen gerekecek."

"Ah. Doğru. Tabii ki."

Şimdi ona sırtıtma sırası bende.

Isalee dönüp Warken'la birlikte uzaklaşmaya başladığında Ryatt bana ters ters bakıyor. "Siktir git," diye homurdandı.

En azından önümüzdeki birkaç saat politika ve evrak işlerine benimle birlikte katlanmak zorunda. İşim biter bitmez, ham sihrimin geri gelip gelmediğini görmek için kereste kanadı beslenme alanlarına geri döneceğim. Ama bir yanım bundan korkuyor.

Çünkü üç gün dinlendikten sonra hala işe yaramıyorsa... O zaman hiç işe yarayacağından emin değilim.

OSRIK

W Güneş tam tepedeyken cadde insanlarla dolup taşıyor. Sanki herkes ve onların lanet olası anneleri şehirde, bir şeyler satın alıyor ya da nehirde balık tutuyor. Atımı bağlamak için Yolun kenarında, ağaçların ve çimenlerin altında bulunan otostop direklerine tutunup caddenin karşısına geçin.

İnsanlar benim geldiğimi görünce yoldan çekilirler. Ben Judd gibi değilim. Dikkatimi çekmeyi umarak bana gülümseyip el sallamıyorlar. Bu genellikle insanların benden istediği *son* şeydir ve bu bana gayet uygun. Ben de kimsenin ilgisini çekmek istemiyorum.

Bir kişi hariç, o da hâlâ gözlerini açmadı.

Gideceğim dükkân tam burada, caddenin üzerinde, suya bakıyor. Saçağından sarkan ahşap bir tabela rüzgârda sallanıyor ve üzerinde solmuş bir yaprak resmi var.

Kapıyı çekip açıyorum ve ben içeri adım atarken yukarıdaki küçük zil çalıyor. Zil

Alan, yerde veya raflarda farklı boyutlardaki saksılarda büyüyen, hatta tavandaki kancalardan sarkan bitkilerle dolu. Üç Mekâna adım atarken yanlışlıkla bir tanesine girdim, kafamı toprak çömleğe çarptım ve toprak omzuma döküldü.

"Oh, dikkat edin, efendim!" Tezgâhın arkasından sıırım gibi bir kadın fırladı ve beni selamlamak için yanıma geldi, kahverengi saçları başının etrafında toplanmış ve yeşil bir kurdeleyle bağlanmıştı. "Kaptan Osrik! Sizi dükkânımda bulmak ne hoş bir sürpriz."

Sürpriz, tabii. Hoş mu? Şüpheli.

"Ordunun tıbbi kullanımı için bitkilerin yeniden tedarik edilmesi için bir emir vermeniz gerekiyor mu?"

"Hayır," diyorum dükkânın etrafına bakarken, köşede yaprakların arasında gezinen birkaç kadın dikkatimi çekiyor.

Dükkân sahibi duvara doğru yürümeye başlar ve üzerinde *OTLAR* yazan bir rafa uzanırken "Ah, tamam," diye cevap verir. "Belki biraz

Erzaklarınızı tatlandırmanız gerektiğinde seyahat için iyi olan kurutulmuş baharatlar? Az kaldı ama elimde mükemmel baharatlar var-"

"Ona da ihtiyacım yok," diyorum homurdanarak.

Duruyor ve ellerini önlüğüne silerek bana bakıyor. Sonra sesini alçaltarak tekrar yaklaşıyor. "Bunlardan biraz ister misin?

Mantar? Diğer askerlerden bazılarının gerginliği azaltmak için onları sevdiğini biliyorum..."

Siktir et.

"Hayır. Sadece biraz çiçeğe ihtiyacım var."

"Çiçek... mi istiyorsun?" diye soruyor, sanki beni yanlış duymuş gibi. Diğer iki kadın dönüp bana bakıyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Evet. Çiçekler. Sende hiç var mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Elbette, her türlü var. Arka bahçede."

Ona yolu göstermesini işaret ettiğimde, beni tezgâhın arkasına, açık kapının ötesine götürüyor. Dükkânın yaklaşık üç katı büyüklüğünde bir bahçeye giriyoruz. Her yerde sıra sıra büyüyen çiçekli bitkiler var.

Toprak yolda yürürken "En sevdiklerimiz var tabii ki" diyor. "Güller, papatyalar, yaseminler, şakayıklar, zambaklar... Aradığınız özel bir şey var mı?"

Yanlışlıkla güdük mavi çiçekleri olan bir bitkiyi ezerken boğazımı temizliyorum.

"Sarı çanlar," diye homurdandım.

Durur ve kaşlarını çatarak döner. "Hmm. Özür dilerim, Kaptan Osrik, ama bende bunlardan yok."

Omuzlarım kaskatı kesiliyor ve bakışlarım dış mekânda geziniyor. "Bir sürü sarı çiçeğiniz var; eminim vardır."

"Yetiştirdiğim her bitkiyi biliyorum," diye yanıtlıyor şakağına vurarak. "Sarı çan taşımıyorum. Kimse onları satın alma eğiliminde değil. Ayrıca oldukça zehirli." "

Hayal kırıklığı boynumu çatlatıyor. "Sen lanet olası bir çiçekçisin. Bir çiçeğe ihtiyacım var."

Bu neden bu kadar zor?

Tereddüt ediyor. "O çiçek burada pek popüler değil. Sanırım onlardan pek hoşlanan yok."

"Onları seviyorum," diye bağıyorum.

Kadın keskin ses tonum karşısında şaşkınlıkla geri çekiliyor ve ben de öfkemi bastırmaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum. Bu onun suçu değil.

"Sadece kontrol et. Lütfen."

Dikkatli bir şekilde başını sallayarak dönüyor ve patikadan aşağıya, çeşitli sarı çiçeklere doğru ilerliyor ve çiçekleri kontrol ederek aralarından geçiyor.

Sadece Rissa'nın yatağının başucuna koymak için sarı çanlar istemiştim. Daha önce hiç bir kadına çiçek almamıştım ama hoşuna gidebilecek bir şey gibi gelmişti. Şimdi, gergin ve sinirliyim ve bu sabah ne kadar kötü göründüğünü hatırlıyorum. Solgun. Yıpranmış.

Nefret ediyorum.

Kadın eli boş döndüğünde, yüzünde pişman bir ifadeyle başını sallar. "Özür dilerim. Dediğim gibi, elimde yok. Ama sarı renkli, oldukça güzel başka çiçeklerim var. İşte-"

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum arkamı dönmeden önce.

Dükkâna doğru yürüyorum, çizmeli adımlarım çok yüksek ses çıkarıyor, gezinen kadınlar bana bakıyor ve ben geçerken fısıldaşıyorlar. Kapıyı o kadar sert açıyorum ki, üstündeki zil kopuyor, kafama çarpıyor ve sonra yere düşüyor.

Ona bakıyorum ve bunu kötü bir alamet olarak görmemek için gerçekten çok uğraşıyorum.

Geri döndüğümde, tam Rissa'nın odasından çıkarken Polly ile karşılaşıyorum. Yüzü kıpkırmızı, gözleri şişmiş ve sanki gözlerinden sızan suyu durdurmaya yardımcı olacakmış gibi gözlerine bir mendil tıkamış.

"Onu bu şekilde görmeye devam edemem. Buraya gelip izlemeye devam edemem." Başını sallıyor ve cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Teşekkür ederim. Onu ziyaret etmeme izin verdiğin için, ama artık yapamam." Ben bir şey söyleyemeden arkasını dönüp koridorda hızla uzaklaşıyor ve beni kaşlarını çatarak peşinden sürüklüyor.

Onu Rissa'nın odasına geri götürmek ve yatağının başına oturtup bakımına yardım etmesini sağlamak için yarım aklım var. Tıpkı Rissa'nın her gün onun için yaptığı gibi.

Ama ben istemiyorum. Rissa'nın ona ihtiyacı yok. O bana sahip. Ve *Polly'nin* aksine, onu terk etmeyeceğim.

İçeri girdiğimde Hojat'ı odada buluyorum. Yatağının yanındaki sandalyesinden kalkıyor ve asık suratı kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Kemiklerim kilitleniyor.

"Çok yakında, Kaptan," diyor sessizce.

İçime soğuk, hastalıklı bir korku

doluyor. Başımı sertçe sallıyorum.
"Hayır."

Kolumu nazikçe tutarak onu geçmeme izin vermeden beni durduruyor. Lanet olası gözlerindeki bakıştan hoşlanmıyorum. "Evet," diyor, sanki beni rahat bırakmaya çalışıyormuş gibi. "Özür dilerim."

Bakışlarım onun yanından geçip Rissa'nın uyuyan bedenine yöneliyor. Acemilerden biri ondan uzaklaşıyor, ellerini kavuşturmuş, başını eğmiş. O fırçaladı Rissa'nın saçı. Güzel görünüyor. Yumuşak ve hafif. Temiz bir gecelik de giymiş. Pembe, eskiden söylediğim kaba bir şey karşısında her kızardığında yanaklarının aldığı renk gibi. Ama şimdi ne utançtan kızarıyor, ne de bakışları ateş saçıyor.

Uyuyor. Ne çırpınıyor ne de sayıklama nöbetleriyle ağlıyor. Sadece orada yatıyor.

Hırıltı.

O kadar yavaş hırıldıyor ki yüzümü buruşturuyorum.

"Vedalaşmanız için sizi onunla yalnız bırakayım," diyor Hojat usulca, ben zorlukla yutkunurken.

İnkâr hızla yükselmek istiyor ama bunun yerine içimden akıp gidiyor. O ve acemi odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Sadece biz olduğumuzda, sessizliği bozmamam gerekiyormuş gibi neredeyse parmak uçlarımda ilerliyorum. Sessizliği bozmak istemiyorum, onu ürkütmek istemiyorum. Yanındaki sandalyeye çöküyorum ve çiçekçiden aldığım küçük pirinç çanı onun üzerine koyuyorum. komodin. Muhtemelen almamalıydım ama elim boş dönmek istemedim.

Öne uzanıp elini tutuyorum. Ateşi yüzünden sıcaktı ama en kötüsü de ne kadar gevşek olduğuydu. Ne kadar da cansız.

"Sana bunu getirdim Sarı Çan," diyorum ama sesim çok sert çıkıyor. Elim onunkine kıyasla kocaman görünüyor. O narin hissediyor. Kırılğan. Parmaklarını kırarım diye çok sert sıkmaya korkuyorum. "Senin çiçeklerinden yoktu. Bir *çiçekçide*. Buna inanabiliyor musun?"

Cevap vermiyor. Göz kapakları bile seğirmiyor.

Zorlu nefesleri arasındaki duraksamalar dehşet verici.

"Onun yerine sana bir zil getirdim. Dürüst olmak gerekirse kulağa biraz sinir bozucu geliyor. Senin sesin gibi değil. Sesin... güzel."

Yaltaklanıyorum. Bu işte berbatım. Neredeyse beni duyamadığına sevineceğim. Kelimelerle aram hiç iyi olmadı. İltifat etmekte de iyi değilim. Ama şu anda, keşke olsaydım diyorum. Çünkü olsaydım, ona iltifat ederdim.

Ona istediği her lanet kelimeyi verirdim.

Nasırlı başparmağımı yumuşak elinin sırtında gezdirirken, "Keşke uyanıp bana bir şeyler söylesen, Sarı Çan," diye mırıldanıyorum. Kuş tüyünden daha yumuşak. İpek gibi bir şey. Benim gibiler için fazla yumuşak. Ellerim yaralı ve pürüzlü, tırnak etlerim yırtık ve kalın derim yıllardan beri Bir kılıç tuttum.

Aramızdaki sessizlik dağılmadan önce yavaş ve hırıltılı bir nefes daha alıyor.

Durduğunda ne olacak? O uzun sessizlik *sadece* sessizliğe dönüştüğünde?

Duygular hızlı ve sıcak bir şekilde boğazıma hücum ediyor ve kafamın içine doluyor.

Öfkelenmeyi denedim. İşkence etmeyi denedim. Tartışmayı denedim. İnkâr etmeyi denedim. Ama şimdi, bu hırıltılı sessizlikte, gerçek bana yargılayıcı bir piç gibi bakıyor.

O ölüyor.

Öyleydi. O hançer göğsüne girdiğinden beri. Onu bu tamir odasına taşıdığımdan beri. Asla geri gelmeyecekti. Onu bir daha asla kucağıma almayacaktım.

Ne zaman yatağının başında otursam, ölüm onun daha fazla parçasına yayılıyor, sanki bir çarşaf onu örtmeye geliyor, gittikçe yükseliyor.

Görmek istemedim ama o yaradan yayılan enfeksiyonu inkar etmek mümkün değil. Eğer benim askerlerimden biri olsaydı, ailesine haberi çoktan verirdim, onları en kötüsüne hazırlamak için bir mesaj gönderirdim.

Ama o bir asker değil. Şiddet için askere gitmedi ya da bir kılıç üzerinde ölme tehdidini kabul ederek imzasını atmadı. İstedğini elde ettikten sonra uzun bir süre sonra yaşlılıktan ölmeli. En çok istediği şeyi.

Onun bağımsızlığı.

Uzaklara gitmek istiyordu. Geçmişinden kaçmak ve kimseye borçlu olmadan yaşamak için yeterince uzağa gitmek. Yıllarca yapmak zorunda kaldığı gibi, para kazanmak için herhangi bir sik kafalının üzerine titremek ya da onları memnun etmek zorunda kalmadan. Kalmasını isteyen bencil piç bendim. Bak bu onu nereye getirdi.

Neredeyse kalbine saplanmış bir bıçak ve onu diri diri yakan bir enfeksiyonla.

"Lanet olası sarı çanları bile alamıyorsun..."

Bana hata yaptığını söyledi. Hatalı olduğumuzu söyledi. Belki de bu doğrudur,

Çünkü hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim. Ama beni öptüğünde. doğru hissediyorum.

Yanlışlarla dolu bir dünyada tek bir doğru şey istedim.

Parmağımı bileğindeki nabza bastırıyorum, zayıf çırpınışını hissediyorum ve bu beni çok *kızdırıyor*. Sanki tanrılara bakabilirmişim gibi bakışlarımı açık pencereye dikiyorum.

"O değil," diye hırlıyorum onlara. "Henüz değil."

Bu kızgın bir dua ve ben dua bile etmiyorum. Tanrılara inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Ama eğer yukarıda, basit gökyüzlerinde kendilerini beğenmiş bir haldeyseler, en azından buraya gelip bunu hak etmeyen bu karmaşık kadına yardım edebilirler.

"Daha fazla zamana ihtiyacı var," diyorum onlara. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var." Dünya kadar zamanımız var sanıyordum.

"Ver şunu bize," diye çıkıştım. "Hayatım boyunca senden bir bok istemedim. Sadece bunu ver."

Bekliyorum, dinliyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Ne bir şimşek çakıyor ne de gök gürlüyor. Aniden gözlerini açmıyor.

Hojat kendimi hazırlamamı istiyor. Vedalaşmak için.

Ama daha yeni başlamışken onu nasıl sonuna kadar götürebilirim ki?

Bakışlarım şimdi çatlamış ve solgun dudaklarında geziniyor, kaşları her nefeste acıyormuş gibi sarı kaşlarının arasına gömülmüş.

O acıyı tam göğsümde hissediyorum.

Derinlere gömülüyor. Bir sonraki hırıltısıyla içeri giriyor. Sanki pes etmeye hazırmış gibi soluğunun sıyrılışını ve sızlanışını duymak, kafamdaki o pamuksu duygunun bir dikişten patlayan dolgu gibi yırtılmasına neden oluyor.

Asla gözlerim yaşarmaz. Duygularımın dışarı sızmasına asla izin vermem. Savaş alanında kendi askerlerim yanımda öldüğünde bile. Ama şu anda, tam burada, boğazımdan öfkeli, kederli bir hıçkırık dökülüyor ve gözlerim yaşıyor.

Eğilip yanan alnına bir öpücük konduruyorum ve sonra başımı onunkine yaslıyorum, gözleri ıstırapla kapalı. "Uyanman gerekiyordu," diyorum ona, azap dilimden aşağı kayarken. İstirabımın kanıtı pembe geceliğine noktalar halinde düşerken. "Uyanmak için zamanımız olması gerekiyordu. Sonunda bunun ne kadar doğru olduğunu anlayana kadar bu hatayı tekrar tekrar yapın."

Ama zaman beni tanrılardan daha fazla dinlemiyor.

Onun yerine dinliyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu. Alması gittikçe zorlaşan her nefesini dinliyorum. Hiç dinlemediğim şeyleri dinliyorum.

söylemek zorundayım.

Ve onun asla duyamayacağı kendi vedamı dinliyorum.

QUEEN MALINA

"S Düzgün dur, Malina. Gerçekten, bu kadar zor mu?"
Babam ağzının kenarından bana bunu tıslıyor. Dudaklarını
zar zor oynatarak bu şekilde konuşabilmesi çok etkileyici.

İfadesini tamamen düz tutarken ses tonunda bu kadar öfke
yansıtabilmesi etkileyici.

Omurgamı uzatıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. Saatlerdir
burada oturuyor, mahkemeyi yönetiyor, öne çıkıp bize taziyelerini ileten
insanları dinliyorum.

Çünkü annem öldü.

Hala garip geliyor, sanki gerçek değilmiş gibi. Ama gerçek.

Annem öldü ve cesedi şu anda avluda, ölüm törenlerinin yapıldığı
yerde. Benim olmam gereken yer orası. Yukarıda

Tanrıların avlu pencerelerinden bakıp ruhunun yükselişini kabul
edebilecekleri yerde. Ruhu uçup gittiğinde yanında olmak istiyorum.

Belki cismani olmayan ruhu cennete geçerken beni hatırlar.

Yine de babam izin vermiyor, bu yüzden burada taht odasında
oturuyorum. Normalde

beyaz duvarlar ve merdivenlerden kürsüye kadar uzanan mavi halı
Buz gibi ve açık, ama yasın siyah perdeleri ve kalabalıkla birlikte
klostrofobik bir his veriyor.

Giderek daha fazla insan öne çıkıyor, platformumuzun en alt
basamağına Pitching Pines'tan dallar bırakıyor, biz üçlü tahtta otururken
annemin koltuğu şaşırtıcı bir şekilde boş.

Başımdaki taçtan sarkan ve yüzümden aşağı süzülen yas duvağımla
tamamen siyah giyinmişim. En azından şeffaf kumaş yeterince koyu
olduğundan kimse yanaklarımdan süzülen sessiz gözyaşlarımı göremiyor.

Saatler sonra, insanlar nihayet gittiğinde, benim
Babam tahtımdan kalkmama izin veriyor. Danışmanı annemin naaşının
çoktan sarılıp götürüldüğünü haber veriyor. İçimden kaçan hıçkırığa engel
olamıyorum, kederim boş odada yankılanıyor. Ne zaman ki
Danışman eğilip gidiyor, babamın gözleri peçeli yüzümde geziniyor.

Çaresizce ona onu benim kadar özleyip özlemediğini sormak istiyorum.
Eğer gerçek gibi hissetmiyorsa. Ama o böyle sorulardan hoşlanmaz.

O yüzden bir şey demiyorum.

Yine de bana bakarken, gözlerinde bir şeylerin yumuşadığını görüyorum - sadece bir an için. Elleri kalkıp omuzlarımı kavlıyor ve neredeyse irkiliyorum.

Babam sevgi dolu okşamalar, sarılmalar ya da buna benzer şeyler yapmıyor, bu yüzden dokunuşu bana yabancı geliyor ve kaskatı kesilmeme neden oluyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorar.

Yanlış duyup duymadığımı merak ederek ona göz kırpmıyorum.

"Çünkü... Anne." Neden ağlamayayım ki? Annem öldü! Ona bağlamak istiyorum. Tabii ki sessiz kalıyorum.

"Halkımızın önünde zayıflık göstermemen çok önemli Malina."

Başım onun sözlerinin mahkûmiyeti altında eğiliyor. "Evet, baba, ama ben -" Kendimi tutuyorum, neredeyse ağzımdan kaçırduğım argüman karşısında dehşete kapılıyorum. "Ama ne?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum ama faydası olmadığını biliyorum. Ona cevap vermek zorundayım. "Ayini sırasında yanında olmak istedim," diyorum kısık bir sesle. Umutsuz bir sesle.

Cesedi çoktan sarılmış. Çoktan taşındı. Onu bir daha asla göremeyeceğim.

Bu düşünce göğsüme çarpıyor, nefesimi kesiyor ve dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamak istememe neden oluyor. Ama yapamıyorum.

Babam nadir bir şefkat gösterisi olduğunu düşündüğüm bir şekilde omzumu sıkıyor ve gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Asil olmak böyle bir şey işte Malina," diyor. "Evet, annen, benim karım öldü. Ama onların kraliçesi de öldü ve bizim sorumluluğumuz da burada oturup onların saygılarını sunarlar. Yas tutmak için."

Peki ya benim saygılarım? Benim kederim ne olacak?

"Bir hükümdarsan krallığın için fedakârlık yaparsın," diyor beni sallarken, sanki içimdeki hüznü bir kavanozdan çakıl taşları çıkarır gibi çıkarmak istermiş gibi. "Duyguların ikinci sırada gelir. Onları dinlersin, onlar için hareket edersin, kendi zararına bile olsa. Krallık önce gelir."

Ellerini indiriyor ve bana son bir kez bakıyor. "Yüzünü sil ve hemen yatağına git. Sabah cenazesi var ve şafakla birlikte çanlar çalmaya başlayacak."

Başımı eğip uzaklaşıyorum, üzüntüyle sarsılıyorum. Onun sözleriyle de sersemledim.

Ama yine ağlamıyorum.

Highbell'de gökyüzü sürekli olarak bulutlarla kaplıdır, bu da güneşi gevşek ve yararsız kılar. Sıcaklık yaysa bile hissedilemiyor ve her zaman kapalı olduğu için saati işaretlemek için kullanılamıyor. Bunun yerine, zamanın nasıl geçtiğini karla anlıyorum.

Etrafıma yağan fırtına istikrarlı ve inatçı, rüzgâr etrafımda savrulurken buzlu bulutların kabuğunu soyuyor. Şimdiden, uçuşuma dayanak oluşturan kısa duvarın yanında kalın kar yığınları var, daha fazlası köprünün ağzına doğru sürükleniyor ve etrafımda birikmeye çalışıyor.

Bu ağız hala oturduğum yer, taş bükülmüş dizlerimi kesiyor. Isırığı hissetme noktasını çoktan geçtim. Atımızın nereye gittiğinden emin değilim ve izleyecek kimse de yok, çünkü görünüşe göre tüm Highbell fırtınadan kaçmak için evlerine çekilmiş. Burada sadece Dommik ve ben varız.

Ürkütücü hissettiriyor.

Dişlerimi sıkarak, avuçlarımı yaptığım buz tuğlasının üzerinde düzleştiriyorum,

Ağırlığını tutarken kollarım yanıyor. Dommik, tuğlayı şekillendirmeyi bitirir bitirmez elimden alıyor ve birkaç metre yukarıda belirerek gölgeler içinde uzaklaşıyor. Gözlerimi kısarak kar ve rüzgârı geçip ağır tuğlayı inşa ettiğimiz duvarın tepesine yerleştirmesini izliyorum. Tuğlalar köprünün tüm girişi boyunca istiflenmiş durumda ve her bir döşeme yaklaşık bir ayak kalınlığında olduğu için zaten oldukça yüksek.

Dommik onları sıra boyunca birbiri ardına özenle diziyor.

Sonra, 10 feet yüksekliğe ulaştığımızda, duvarı ikiye katlamaya başlarız. Sonra üç katına. Yapabildiğimiz kadar kalın yapıyoruz.

Gece boyunca çalışıyoruz.

Gece yarısı çanlarının çalmasını geçtik. Bulutların kar yığınlarını yere döktüğü en kötü fırtınayı geçtim. Bu beni zerre kadar caydırmıyor. Aksine, sanki fırtına yardım ediyor - yere diz çöktüğüm yeri dolduruyor ve kurumuş ağzımı nemlendirmek için dudaklarıma kayıyor.

Neredeyse trans halinde çalışıyorum, sadece damarlarımdan akan soğuk güce odaklanıyorum. Ellerimdeki yarıklardan buz akıyor ve donmuş büyü akmaya devam ediyor - tuğla üstüne tuğla yapmamı sağlayan büyü.

Halkım benden nefret edebilir, tahtıma başka biri oturabilir, fae'ler üzerimize yürüyor olabilir ve bu yeni büyüyle başka ne yapabileceğimi bilmiyor olabilirim... ama bunu yapabilirim.

Bunu yapabilirim.

Dommik benimle konuşmaya çalışmıyor, sadece sessiz bir destekle yanımda çalışıyor. Bir şekilde, kelimelere ihtiyacımız yok. Nasıl yardım edeceğini çok iyi biliyor ve bunu hiç şikâyet etmeden yapıyor. Rüzgar kapüşonunu kamçılarsa ve çıplak elleri çatlasa bile. Kar omuzlarında toplansa ve sülük gibi yapıysa bile onun sıcak bedeninden gelen sıcaklık. Ben yapıyorum, o istifliyor ve beni yönlendirmeye çalışmıyor, benimle tartışmıyor ya da daha iyisini bildiğini söylemiyor.

Sabah olduğunda, fırtına nihayet diner ve son birkaç Kar talaşı serpintileri. Yine de sabahın soluk gri ışığı geldiğinde, insanlar da gelir.

İlk başlarda mırıldanarak yürümeye devam ederler ama kısa süre sonra toplanmaya başlarlar. Başlangıçta sadece birkaç kişiydiler, ama sonra toplanma giderek artar ve sayıları arttıkça daha cesur hale gelirler.

Büyü kullandığının farkına varmaları onları dalgalandırıyor; inançsızlık, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve öfke basamakları boyunca her duygu hararetle yükseliyor. Köprü'nün kapatılması ve kaleye giden yolun kesilmesiyle ilgili şikâyetlerini dile getirmeye başladılar.

"Ne yapıyorsun?" "Bizi

tuzağa düşürüyor!"

"Soğuk kocakarı kaltak! Sen bizim kraliçemiz değilsin!" "Bize karşı büyü kullanıyor!"

"İndirin şunu!"

"Kraliçe Kaila buna izin vermeyecek!"

Benimle alay ediyorlar. Sövüyorlar. Nefret ediyorlar. Ama ben devam ediyorum.

Dommik arkamda belirdi, bir grup arkamda belirdiğinde şiddetle hırladı. çok yaklaşıyor. Her iki elindeki hançerleri tehditkâr bir uyarıyla kavırıyor, ışık etrafını sararken dudaklarında alaycı bir ifade belirliyor.

Bu, herkesin nefretinde çok agresifleşmesini ve bana zarar vermeye ya da beni sürüklemeye çalışmasını engellemeye yetiyor. Yine de sözlü saldırıları durmuyor ve ben hepsini duyuyorum. Bedenim soğuğa karşı uyuşmuş olabilir ama zihnim, buhar gibi fişkırlarak akmaya devam eden ve beni haşlarken birbiri ardına irkilmeme neden olan ateşli sözlerinin saldırısına açık.

*-Soğuk kraliçe büyüye sahip olduğu konusunda yalan söyledi.
lanet olası yol - köprüyü kapattı - delirdi - mezara geri dön - ölü kalmalıydın*

-

Çalışmaya devam ediyorum. Yirmi metrelik duvar boyunca son tuğla dizilene kadar durmayacağım. Ellerimin titremesi umurumda değil.

Terin alnımda boncuk boncuk olup damlamayı bile düşünemedim orada donması umurumda değil.

Nefretin, şüphenin, hakaretlerin sırtıma vurmasına ve omurgamı güçlendirmesine izin veriyorum ve devam ediyorum.

-Bizi tuzağa düşürdü - bizi yeni kraliçemizden uzak tutmaya çalışıyor - sizi burada istemiyoruz - kraliçemiz değil - durdurun onu - duvarı yıkın -

Bu tehditler beni duraksatıyor.

Bu kadar özenle inşa ettiğim şeyi yıkmalarını göze alamam. Bu köprüden şehre inen Fae'lere karşı sahip oldukları tek koruma bu.

Saatlerdir bu buzdan tuğlaları oluşturunca ama bu sefer avuçlarımı bir araya getirip bloğu oluşturmak yerine, arkamı dönüp ellerimi yere düz bir şekilde bastırıyorum.

Onları güvende tutabilmek için duvarı kendi halkımdan uzak tutma ihtiyacından güç alarak, beni dinleyeceğini umarak büyüü sessizce yönlendiriyorum, onu yere itiyorum, yayıyorum, kalınlaştırıyorum.

Bizi ayırmak için mükemmel düz, kaygan bir buz tabakası oluşturunca kadar.

Kalabalık soluk soluğa geri çekiliyor ama sürünün önündeki birkaç kişi yeterince hızlı hareket edemiyor ve kayıp düşüyorlar. Artık duvara ya da bana bir metre bile yaklaşamazlar.

Mükemmel.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum, ancak ayağa kalkar kalkmaz ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum.

Domik bir anda orada, beni dirseğimden yakalıyor.

"Queenie?" diye mırıldandı.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, sırtımdaki karı fırçalıyorum, saçlarımın dağınık örgüsünden silkeliyorum.

"Çok fazla büyü kullanıyorsun. Bütün gece çok fazla kullandım," diyor sessizce. "Bir molaya ihtiyacın var."

Ona sertçe bakıyorum. "Mola verecek zamanımız yok." İtiraz etmiyor, çünkü haklı olduğumu biliyor.

Yarattığımız bariyeri değerlendirerek ilerliyorum. Zemin kayganlaştırdığıma göre, belki büyüüm daha fazlasını yapabilir. Avuç içlerimi duvara yerleştirerek buza odaklanıyorum, onu bir olta gibi makaraya sarıyorum, ellerimden döndürüyorum ve tuğlaların tepesine gönderiyorum.

Birkaç adım geri çekilip, yarı oluşmuş bir buz kütesinin duvarın tepesi boyunca yayılmasını ve ardından bir çatalın dişleri gibi katılaşıp mükemmel bir çivili set oluşturmalarını izliyorum.

Gurur içimde dalgalanıyor. Sihrim beni dinliyor.

Dönüp öfkeli kalabalığa sesleniyorum. "Bu duvar Fae'leri yavaşlatacak ama onları durdurmayacak."

"Fae diye bir şey yok!" diye bağıyor biri.

"*Var*," diye cevap veriyorum, sesim rüzgârı keserek. "Ve hepinizin kale duvarlarının arkasında olmanızı tercih ederdim, ama gitmeyeceğinizi bildiğim için sizi burada elimden geldiğince koruyacağım."

"Bizi tuzağa düşürebilmek için bize yalan söyleyin demek istiyorsunuz!"

Diğerleri onaylayarak haykırıyor, diğerleri küfürler savuruyor.

Hayal kırıklığı, kör dişler gibi içimi kemiriyor. Yine de midem Şüphe omurgamdan aşağıya inerken çalkalanıyor. Bu korkunç bir plan mı? Bilmiyorum. Askeri stratejiler konusunda hiç eğitim almadım. Savaşlar ve muharebeler hakkında aldığım tek ders tamamen tarihi bir bakış açıydı. Ve dün, sihrimin hiçbir şey yapmasını sağlayamadım bile.

Duvar, parça parça yapabileceğim, başarılabilir bir şey gibi görünüyordu. Şimdi tek yapabileceğim bize biraz zaman kazandırmasını ummak.

"Yalan söylemiyor!" Dommik onlara homurdanıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesle konuşmasıydı. "Bu sizin kraliçeniz! Onu dinleyin!" diye umutsuzca bağıyor.

İnsanlar onu da lanetliyor.

"İçeri girin!" Onlara söyledim. "Evlerinizi tahkim edin, varsa silahlarınızı toplayın ya da yapabiliyorsanız çamlıklara kaçın, ama hiçbir yerin güvenli olacağına söz veremem."

İlk defa, dağınık birkaç yüz nihayet endişeli bir hal alıyor, sanki şüphe etmeye başlamışlar gibi etrafa bakıyorlar. Doğruyu söylüyor olabileceğimi düşünmeye. Tek umudum bu endişe damlasının büyüyerek sağanağa dönüşmesi. Eğer güvenlerini kazanamazsam, belki de saf paranoyayla hareket etmelerini sağlayabilirim.

"Kaçın. Saklan. Savaşın. Kendinizi savaşa hazırlayın, çünkü bana inansanız da inanmasanız da savaş geliyor!"

Kalabalık sessiz. Rüzgar içimizde ılık çalıyor.

Dommik'e dönüp elimi uzatıyorum ve o da kaşlarını kaldırıp soruyor. "Bu duvarın diğer tarafında olmam gerekiyor," diyorum ona.

Yapacak daha çok işim var.

Elini benimkinin üzerine koyduğu anda gölgeler bizi topluyor ve duvarın tepesine sıçradığımızda midem bulanıyor. Ayaklarımın yüzeyde kaydığını zar zor hissediyorum ki o çoktan tekrar sıçramış, bu sefer kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükselirken bizi köprünün diğer tarafına indiriyor.

Arkamı dönüp duvara bu açıdan bakıyorum ve bir an için Aslında ne kadar etkileyici görüldüğünü kabul edin. Kalın ve uzun oturuyor ve tepesindeki sivri uçlar korkutucu. Yine de sonsuza kadar dayanmaz. En iyi ihtimalle, sadece Fae'leri geciktirir.

Bu yüzden daha fazlasını yapmalıyım.

Daha önceki hareketimi taklit ederek diz çöküyorum ve ellerimi yere bastırıyorum. Konsantrasyonla, köprünün kavisini boyunca donmuş sıvıları beslemeye başlıyorum. Yavaş yavaş, buz santim santim parke taşların üzerinde sürünüyor, ama kaygan tabakayı tüm uzunluğa yaydığımında, kesik kesik bir nefes alıyorum. Bu sefer ayağa kalktığımda, sallanmam o kadar yaygın ki neredeyse devriliyordum ve Dommik beni yakalamasaydı devrilecektim.

"Queenie..." diye uyarıyor, bu kez keskin bir tonla söylüyor. Başkaları onun kızgın olduğunu düşünebilir ama ben onun endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

Benim için.

"Benim için endişelenmeyi bırak," diyorum ona. "Gidip keşif yapmanı istiyorum. Nerede olduklarını öğren. Ne kadar zamanımız olduğunu bana bildir."

"Seni terk etmemi mi bekliyorsun?" diye homurdanıyor inanamayarak. "Ayakta zor dururken ve bu şehirdeki insanlar seni köprüden atmak isterken mi?"

"Bana ulaşamazlar, değil mi?" Duvarı işaret ederek soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu belirtmek zorunda kalmamalıydım.

Nefesinin altından hoşnutsuz bir homurtu çıkarır.

"Git," dedim ona. "Ne kadar yakın olduklarını bilmemiz gerek."

"Peki," diye tersliyor. "Ama geri döndüğümde bayılmış olursan seni öldürürüm."

Soğukkanlılıkla kaşlarımı çatıyorum. "Eğer bu tehdidin bana biraz korku aşılması gerekiyorsa, bir dahaki sefere bunu bıçağınla yapsan?"

Aramızdaki boşluğu tüketiyor, nefesimi içime çekerken umursamaz tavrımı kaybetmeme neden oluyor. Önümde durduğunda, göğsünü göğsüme bastırarak yakınımaya eğiliyor. Her nasılsa, keskin kenarı boynuma bastırılana kadar ben farkına bile varmadan hançeri oynamak için ortaya çıktı.

Sonra da onu *aşağı* çekmeye başladı.

Köprücük kemiğimin üzerinden, göğüslerimin arasından, neredeyse elbisemin kumaşını çizerek geçiyor ama tam olarak değil. Göbek deliğimden aşağı süzülüp orada daireler çizdiğinde nefesim kesiliyor ve kalçamdan aşağı kaymaya başladığında nefes almayı tamamen

bırakıyorum.

Ağız kulağımın dibinde. "Bıçağımla seninle oynadığımı düşünmek seni azdırıyorsa bunu söyle," diye mırıldanıyor.

Gözlerim parlıyor, yanaklarım kızarıyor ve geri çekilip bıçağı bıraktığında, hayal kırıklığı dolu bir ses çıkarmamak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. En azından kalabalık bizi göremiyor.

Sanki arkasında bıraktığı karıncalanma izini yok edebileceğim gibi ellerimi elbisemin ön kısmına sürüyorum. "Bu beni ateşlendirmiyor."

Dudakları yalan karşısında kıvrılıyor.

"Eteğini kaldırıp kendim göreyim mi?" "Hayır," diye tersliyorum, o derin derin kıkırdarken onu itiyorum.

Aklımı kaybettim... ve görünüşe göre vücudumu, çünkü o haklı. Ben ateşliyorum.

-Her yerde ama *özellikle* orada.

"Hazırlanmamız gereken bir savaş var."

Omuz silkiyor. "Bilmiyor musun? Savaş öncesi sikiş bütün askerlerin yaptığı şeydir. Kanlarının pompalanmasını sağlar. Kaybederlerse neleri kaçıracaklarını hatırlatır."

"Kadınların üstün olması için bir neden daha" diye mırıldandım.

Kıkırdaması on kat geri geliyor. "Benden hiçbir itiraz bulamayacaksın." "Bu bir ilk."

"Dikkatli ol Queenie," diyor dişleri parlayarak. "Bana karşılık verdiğini düşünebilirim."

Yaptığım şey bu mu? Flört mü?

Boğazımı temizliyorum ve zihnimi elimdeki göreve geri dönmeye zorluyorum. "Git, suikastçi."

"Tamam, ama ne dediğimi unutma."

"Evet, evet, tehditler ve talepler. Şimdi git buradan."

Gölgeler kümesinin içinde kaybolduktan sonra bile kıkırdamasını duyuyorum.

Sonra, kaygan bir köprünün önünde tek başımayım, rüzgâr saçlarımı savuruyor ve arkamdaki dağın tepesinde pırıl pırıl bir kale yükseliyor. Belki de Highbell'in altını fae'leri oraya ilk gitmeleri için yeterince cezbeder.

Umut edebiliriz.

Dommik'in dikkatli bakışları olmadan kendimi bıraktım. Bunu onun ya da insanların önünde yapmaya cesaret edemedim çünkü güçlü olmalıyım ama bütün gece sihrimi kullanmak bana zarar verdi. Yine de önemli değil, çünkü hala yapmam gereken daha çok şey var.

Köprünün üzerine diz çöküyorum ve avuçlarımı açarak daha fazla buz oluşmasını sağlıyorum.

Ellerim titriyor ve gözlerim yorgunluktan yanıyor olsa da sihir çağrıma cevap veriyor.

Yavaşça, tam olarak neyi nasıl şekillendirmek istediğime karar veriyorum. Mızrak gibi uzun bir sivri uç hayal ediyorum ve şekil avuçlarımın arasında damlayan, buz gibi suda birleşiyor. Kirpiklerimde don oluşurken ve saçlarımın uçlarından daha fazlası sallanırken onu esnetiyorum ve şekillendiriyorum. Sonra çiviye yere saplayıp katılaştırıyorum, delici bir tehditle bana doğru yaklaşıyor.

Mükemmel.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum. Buz direklerini uzatıyor, sertleştiriyor, uçlarını birini delip geçebilecek keskin mızraklar haline getiriyorum. Ta ki köprünün girişinin bu tarafını boydan boya geçecek kadarını oluşturana kadar. Ordu surlara ulaşmadan önce bir caydırıcı unsur daha, böylece şehre kolayca saldıramayacaklar.

İşim bittiğinde öne doğru düşünüyorum, ellerimi önümde birleştiriyorum ve yüzüstü düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Her tarafım titriyor. Ellerime kar yapışmış; ellerim çiğ ve beyaz deri pullarıyla soyuluyor. Yanaklarım da çatlamış durumda ve saçlarımın takılıp kaldığı her iki tarafta da bir tutam donun yayıldığını hissedebiliyorum.

Kendime nefes almak, titremek ve barikatın önündeki buzlu zemine bakmak için birkaç dakika veriyorum. Nefesim düzensiz. Gözlerim tünel kazıyor. Ama kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum, çünkü daha fazlasını yapmalıyım.

Yapmak zorunda olduğum tek şey yatağa girip uyumak. Her şey bana kaçmam için bağırırken. Benden nefret eden bir şehri korumak için kendimi tükettiğimi hatırladığımda.

Çünkü krallık önce gelir.

QUEEN MALINA

"Queenie."

Sağa sola itilip kakılan bir arabanın içindeyim. Hareket sarsıcı, midem boğazıma sıcıyor ve bir inilti dudaklarımdan dışarı taşıyor. Bu yolda gitmekten *nefret* ediyorum. Muhtemelen bu yüzden hatırlayamıyorum - pencereden dışarı bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve perdeleri kapalı tutuyorum. Bu sefer uyuyakalmış olmalıyım, ama görünüşe göre bu sadece hareket hastalığımı daha da kötüleştirdi.

"Queenie!"

Suikastçıyı görmek için gözlerimi açtım. Bir arabada değilim, onun kollarındayım ve beni o kadar çok sarsıyor ki kafatasımın sallandığını hissedebiliyorum. Ona durması için bağırarak için ağzımı açıyorum ama onun yerine öksürüyorum, küçük buz parçaları dilimi sıyrıp boğazımı kesiyor.

Dommik'in eli sırtıma çarpıyor, ta ki ben karnına sert bir dirsek atıp onu durdurana kadar. "Boğulmuyorum!"

Bana ofluyor ama en azından yemek borumu patlatmaya çalışmak yerine kollarımı tutmaya razı oluyor. Sonra beni kucağında döndürüyor ve yemin ederim bana böyle davranmaya devam ederse onu buza çevireceğim.

Beni durduruyor, böylece yüz yüze geliyoruz, sırf bana hırslayabilmek için. "Sana yapmamamı söylediğin *tek* şey neydi?"

Vahşi gözlü ifadesine ve rüzgârda uçuşan saçlarına takılan kara bakıyorum. Kapüşonunu geriye atmış, bu da onun çılgın ruh halini hemen ele veriyor.

Kibirli bir şekilde burnumu çekiyorum. "Hatırlayamıyorum."

"Sana *çökmemeni* söylemiştim!"

"Oh. Bu." Kavrulmuş dilimi ve çiğ boğazımı yatıştırmak için ağzıma biraz kar alarak kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Evet, o."

Bacaklarım titreyerek ve başım dönerek ayağa kalktım ve çamuru zevkle yuttum. "Yere yığıldığımı hatırlamıyorum, o zaman nasıl emin misin?"

Sanırım suikastçı kriz geçirmeye başlayabilir. Gözleri seğiriyor ve göğsünden gelen hırıltı sağlıklı olamaz.

"Malina."

"Fae'yi buldun mu?" Sözüünü keserek soruyorum.

O caydırılmaz. "Bana söylediğin gibi gidiyorum ve döndüğümde sihrini o kadar çok kullanmışsın ki kendini tüketip *çökmüş* buluyorum."

"O kelimeyi söyleyip duruyorsun ve bu beni sinirlendiriyor."

"Sinirlerimi *bozuyorsun!*"

"O zaman beni rahat bırak, suikastçı!"

Öne atılıyor ve kollarımı tekrar kavırıyor. "Seni kendi haline bırakamam, seni çekilmez, soğuk kadın, çünkü *lanet olası* bir *nedenden* dolayı, derimin altına o kadar girdin ki, şimdi dokunuşunun buzunu arzuluyorum."

Nefesim kesiliyor ve onun karanlık gözlerine, gözlerinin içinde süzülen küçük ışık parçacıklarına bakıyorum. "Sen... beni arzuluyor musun?"

"Evet," diye hırlıyor, sesinin tonu sertleşiyor. "Uyuyamıyorum, çünkü senin nefes alışını izlemekle meşgulüm. Düşünemiyorum, çünkü aklım hep sende. Yedinci Krallık'ta boğazını yüzlerce kez kesmem gerekirken bunu yapmadım, çünkü bunun yerine seni izlemek ve soğuk algınlığının gerçekten ne kadar aşağıya indiğini görmek istedim."

Nefesim sığılıyor, kollarımı tutuşu tenime kadar sızan bir sıcaklık yayıyor. Varlığı, sesi, dokunuşu, taşıdığı tehlikeli havadan yüzünün yakışıklı hatlarına kadar onunla ilgili her şey, hepsi beni ona doğru çekiyor. Sinirlerimi aydınlatıyor ve duyularımı büyütüyor.

Beni ölüme götürecek olan adam, kendimi her zamankinden daha canlı hissetmemi sağlıyor.

"Ve?" sorusu içimden fısıltıyla çıkıyor. "Soğuk algınlığım nereye kadar gidiyor?"

Şu anda soğuşumu hiç hissedemiyorum. Tek hissettiğim onun sıcaklığı.

Benimkine karşı

Beni kavradığı kollarımın arasından göğsünün bana baskı yapması, sert bir şekilde nefes verirken yanağımdaki yakıcı nefes.

"Sonuna kadar gidiyor," diyor kabaca, dokunuşu yumuşamış olsa da.

"Ama ne anladım biliyor musun Queenie?"

Az önce yuttuğum kar topağına rağmen ağzım kurudu. "Ne?" "Soğuşun ateşten çok daha iyi yakıyor."

Beni öne çekip öpüyor.

Sıcak dudakları buz gibi dudaklarıma değiyor, sıcaklıklarımız savaş halinde. Yine dizlerimin bağı çözülüyor, ama bu sefer bunun yorgunlukla bir ilgisi yok.

her şey coşkulu bir ihtiyaçla ilgili.

Beni inatla öpüyor, sanki içeri girmemi istiyor, ben de izin vermek *istiyorum* ama bir şey beni durduruyor. Caydırılmamak için beni çenemden kavırıyor, açmam için benimle savaşıyor. Hâlâ açmadığımda, dişlerini alt dudağımın üzerinde kaydırıyor ve *ısırtıyor*.

"Ah!" Onun baskısından dolayı sesim boğuk çıksa da bağıyorum. "Bırak gireyim."

Başımı çılgınca sallıyorum, uzaklaşmak istiyorum ama onun beni daha da yakın tutmasını istiyorum.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor ve bu kadar çok şeyi nasıl gördüğünden emin değilim ama yüzü yumuşuyor ve çenemdeki tutuşu yumuşuyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Beni içeri al, Queenie."

İkimiz de sadece öpücükten bahsetmediğimizi biliyoruz.

Titriyorum, çünkü öylesine bastırılmışım, öylesine arzuyla doluyum ki... İnanılmaz derecede korkuyorum.

Açıldığım her erkek beni ezdi geçti. Kalbimi yakıp kül etti ve kalıntıları kazımak için beni bıraktı. Belki de kalbim buzdan yapılmıştır, ama eğer öyleyse, bunun nedeni tüm parçaların bir arada kalmasını sağlamak için onu dondurmak zorunda kalmamdır. Herkesin beni gördüğü soğuk oldum ve soğuk beni korudu.

Çünkü zaten uyuşmuşsanız yanık nedir ki?

"Beni içeri al," diye mırıldanıyor üçüncü kez. Soruyor. Bekliyor. Bir talep değil, gerçek bir istek. Onu içeri almak ve ona bir şans vermek için.

Bize bir şans vermek için.

Karar vermemi beklerken gözleri beni delip geçiyor.

Belki de cezalandırılmaya aç biriyimdir. Belki de savaşın eşiğinde olmak arzularımı kabartıyor çünkü ölme ihtimalim olduğunu biliyorum. Ya da belki sadece odur ve bir şekilde beni eritmenin bir yolunu bulmuştur.

Sebepler ne olursa olsun, öne doğru eğildim, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve... onu içeri aldım.

Öpücük, sıcak ve soğuk, şehvet ve korkunun, umutsuz istek ve sarsıcı belirsizliğin çarpışmasıdır.

Öpücük hayat değiştirir.

Ölümümüzün ufukta olduğunu düşünürsek, bu inanılmaz derecede kötü bir zamanlama.

Birlikte olmamalıyız ama oluyoruz. Biriyle hiç böyle bir bağ hissetmemiştim ve birbirimize kaynaşırken, öpüşmemizin hiç bitmesini istemiyorum.

Dur. Asla durmamızı istemiyorum. Çünkü Dommik daha iyi bir insan olmam için bana meydan okudu. Daha iyi bir kraliçe. Ama aynı zamanda beni bastırmak istemediğim ateşli bir arzuyla dolduruyor.

Onu teşvik etmek istiyorum.

Bu öpüşmenin en güzel yanı ikimizin de diğerinden sorumlu olmaması. Savaş yok, kavga yok. Dudaklarımız ve dillerimiz arasında karşılıklı bir okşama, eşit bir alıp verme, sırayla liderlik ettiğimiz ve takip ettiğimiz bir dans.

Uzaklaştığında, ben hala onun çekimine kapılıyorum, tıpkı her zaman vücudunun etrafında kıvrılan gölgeler gibi, sanki her zaman onu sarmak istermiş gibi. Ben ona göz kırpıyorum, o da bana bakıyor ve aramızdaki bu itme ve çekme duruluyor gibi görünüyor.

"İşte," diyor, ses tonunda bir vaat gibi bir şey var. "Bu savaştan sonra dört gözle beklenecek bir şey."

Mizahsız bir kahkaha atıyorum, kavurucu elleri hâlâ yanaklarımda. "Sonrası olmayabilir, suikastçı."

Gözleri kararıyor - hatta irislerinin girintilerinde yakalanan ışık zerrecikleri bile. "Olduğundan emin ol Queenie."

Böyle bir şeyi garanti altına almak için bana inanıyor gibi görünmesi şok edici. Daha önce hiç kimse bana herhangi bir konuda güvenmemiştii ve bu gerçek beni gerçekliğe geri döndürüyor. Olacakların acı gerçeğine geri dönüyorum.

Kafamı onun yakınlığından uzaklaştırmak için bir adım uzaklaşıyorum. "Onları buldun mu?"

İfadesi ağırlaşır. "Saatlerimiz var. En fazla akşam olur." Midem bulanıyor ama başımı sallıyorum. Hâlâ yapacak çok şey var.

"Güzel bir eklenti," diyor, güçlendirilmiş köprüye doğru başını sallayarak. "Yıkılmanıza şaşmamalı."

Elbisemdeki karın tozunu almaya çalışmakla meşgulüm ama sırlıslıklamım. "Beni şehre götürmen gerekiyor."

"Neden?"

"Daha yapacak çok işimiz var."

Gözleri kızgın bir inançsızlıkla parlıyor. "Malina, az önce *bayıldın*-" Yine o kelime.

Ona keskin bir bakış fırlattım. "Evet, ve biliyorsun, bu oldukça canlandırıcı bir dinlenmeydi. Artık daha fazla sihir yapmaya hazırım."

"Tam bir baş belasısın," diye gürlüyor.

"Beni öptün ama şimdi başının belası mı oldum?"

"O öpücüğü düşünmeye devam edeceksin, değil mi?" diye alay ediyor.
"Belki bir dahaki sefere çöktüğünde rüyanda görürsün?"

"Bu, uyanır uyanmaz kusmamı sağlar."

Dommik gülüyor ve ben de küçük bir gülümsemeden kendimi alamıyorum. Sonra bir elini cebine sokup bana bir şey uzatıyor.

Aldım ve kaşlarımı çatarak yere baktım. "Neden bana bu iğrenç eti veriyorsun?"

"Daha fazlasını yapmak ister misin?" Başını ellerime doğru sallıyor. "O zaman önce onu ye."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu beni gerçekten kusturacak."

"Bu kadar şımarık bir kraliyet mensubu olma. Ye ki inatçı bir kadın gibi çekip gitmeden önce en azından biraz enerjin varmış gibi davranabileyim."

Bunu yapana kadar uslanmayacağını anlayabiliyorum, bu yüzden kurutulmuş eti olabildiğince çabuk yiyorum, ancak inanılmaz derecede sert ve tadı da daha iyi değil daha önce olduğundan daha fazla. Son parçayı yuttuğumda, içmem için bana suyunu uzatmadan önce ellerimde saklamadığımı iki kez kontrol ediyor.

Yutuyorum. "İşte oldu. Şimdi, gidelim."

Gökyüzü kararmaya başlıyor, soğuk her nefeste daha da şiddetleniyor ve kalınlaşıyor. Dommik beni Highbell boyunca birkaç noktaya götürdü ve stratejik caddelerde de artık buz bariyerleri ve duvarlar var.

Köprüde yaptığının ölçeğinde bir şey değil ama şehrin daha savunmasız kısımlarını korumaya yardımcı olacak bir şey. Tuğla yok, sadece yollar boyunca donmuş kalın buz tabakaları var.

Hızlı olmak zorundayım, çünkü insanlar büyü kullandığını gördüklerinde ya kaçıyorlar... ya da onlara duvar ördüğümü düşündüklerinde bana küfretmeye ve saldırmaya başlıyorlar.

Nefesimi tutarken yaptığım katı buz bariyerine bakıyorum, ellerim soğuk uzunluğuna karşı titriyor. Ötede, gecekondular eğri büğrü sıralar halinde uzanıyor, pis sokak ve kaba saba binalar artık engellenmiş durumda.

Kapıları, kilitleri ya da güçlü duvarları bile yok. Eğer Fae'ler bu taraftan gelirse, hepsi ezilir. Muhafızları, çitleri ve hatta muhtemelen bazı güvenli sığınakları olan soylu evlerin aksine, gecekondularda yaşayan insanların sallanan evlerinden başka hiçbir şeyleri yok.

En azından duvarlarım Fae'lerin önündeki bir başka engel. Umuyorum ki bu sokaklarla hiç uğraşmamaya karar verirler, ama en azından bu onları yavaşlatır.

Daha önce kendimi yenilenmiş hissettiğimi söylerken Dommik'e yalan söylüyordum. Şimdi, hissediyorum
Ölüm gibi. Uzuvarım ağırlaştı ve avuç içlerimdeki yarıklar sürekli ağrıyor, derimin katmanları soyulmuş, çiğ ve kanlı.

Duvara yaslanmaya devam ettiğimde "Yeter," diyor.

Diğer taraftaki çocukları görebiliyorum, yanıma geliyorlar ve Yüzleri buza karşı, sanki bir tatlı dükkanının vitriniymiş gibi. Onları görmek kaburgalarımı sıkıyor. Tehlikede olan çok fazla hayat var.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye tersliyor, sonra kolumu omzundan çekip kendi kolunu sırtıma doluyor ve beni dik tutmak için belimi kavıyor. "Hiç işe yaramayabilir. Bu duvarlar daha zayıf ve kim bilir Fae'lerin sahip olduğu türden bir büyü. Basitçe patlayıp geçebilirler ve-"

"Deniyorsun. Önemli olan da bu."

Bu konuda haklı olduğundan emin değilim.

Babam bana en önemli şeyin tarih kitaplarında ne yazılacağı olduğunu söylerdi ve herkes bilir ki tarihi yazanlar galiplerdir.

"Beni tekrar köprüye götür, bu sefer şehrin içine," diyorum ona.

"Malina..."

"Biliyorum," diyorum sertçe. "Ama Fae'ler gelmeden önce tekrar denemek zorundayım. Eğer küçük bir yüzdeyi bile bana inandırabilirsem..."

Nefesini dışarı üflüyor. "Acele etmeliyiz."

Dommik bizi şehre geri götürüyor ve ben kendimi yine görmezden gelinmeye hazırlıyorum. Ama onlara yalvarmak için söyleyebileceğim sözlerin üzerinden geçiyor, kendimi kaçınılmaz reddedilmeye hazırlıyorum. Birkaç dakika sonra sabit bir zemine yerleşiyoruz ve gölgeler bizden uzaklaşıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, şehrin girişini görebilmek için gözlerimi ayarlıyorum, ancak dehşet içinde açılıyor.

Köprünün önündeki yol insanlarla dolup taşıyor ve buzdan duvarı özenle inşa ettiğim girişte Kraliçe Kaila, dört arkasında karda uzanan kereste kanatları. Mavi ve gümüş giysili askerleri, düzinelerce Highbell muhafızıyla birlikte onunla birlikte ve duvarı yıkıyorlar.

Onu yok etmek.

Buradan, diğer taraftaki çivili barikatı nasıl aştıklarını ya da köprünün kaygan kavisini nasıl geçtiklerini göremiyorum ama askerlerin duvarımı tuğla tuğla yıkmaya başladıklarını görebiliyorum.

"Hayır!"

İleri atılıyorum ama Dommik benden önce elimi tutuyor, beni kalabalığın arasından geçiriyor. Bizi Kaila'nın elinde tuttuğu gösterinin tam önüne getiriyor, parlak deniz mavisi elbisesi parıldıyor, gülümsemesi göz kamaştırıyor. Duvardan söktükleri buz tuğlalarından bir yığının üzerinde oturduğunu fark ediyorum. Birinin pelerini üzerlerine örtülmüş ve Kaila orada bir tahtta oturur gibi otururken, yerde etrafını insanların ona adak olarak bıraktıkları eşya ve dal yığınları sarıyor.

Tuğlalarımın üzerinde oturuyor. Bütün gecemi alan tuğlalarım. Şimdi yıkmakta oldukları bir duvarı inşa etmek için bütün gece uğraştım. Tüm bunlar... insanlar sanki lanet olası bir bayram kutlamasıymış gibi ayaklarının dibine sermek üzere ona hayranlıklarını ifade eden hediyeler getirirken o burada, bu şehirde oturabilsin diye mi?

Ağlamak istiyorum.

Çılgılık atmak istiyorum. Kafamın en derinlerinde bir yerde bunu yapıyorum, ses kafatasımda yankılanıyor ama sadece ben duyabiliyorum.

Hayal kırıklığı içimde daha önce hiç hissetmediğim bir seviyeye yükseliyor. "Neden?" İleri atılırken bağıriyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kaila dönüp bana bakıyor, sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi. Beni hâlâ kaledeki o kafeste kilitli mi sanıyordu? Benimle bu kadar ilgisiz Bakmayı unuttuğu bir şey var mı?

"Sen," diyor gözlerini bana dikerek.

"Onları yerine koyun!" Hışım ile ilerlerken muhafızlara bağıriyorum. "Onları *hemen* yerine koyun!"

"Bu gerçekten sen miydin?" diye soruyor buzu işaret ederek. "Sihrin olmadığını sanıyordum?"

"Bize duvar örüyor!" diye sesleniyor kalabalıktan biri.

"*Nasıl* büyü yapabiliyorsun?" Kaila soruyor. *Yıkıldığı* duvarı onarması gerekirken benden şüphelenmekle vakit kaybediyor.

"Fae'ler geliyor ve sen elimizdeki *tek* savunmayı da yok ediyorsun!"

"Yeter," diye tersledi. "Muhafızlar! Deli kraliçeyi götürün."

Gardiyanlar tuğlaları yıkmayı bırakıp *benim için* gelmeye başladılar. Dommik bir anda yanımdaydı, hançer elindeydi ve gölgeler toplanmaya başlamıştı, ama elim uzandı ve tüm kan akarken kolunu kavradım. yüzümden akıyor. "Bekle."

"Beklemek mi? Ne için?" diye hırılıyor. "Seni almalarına izin vermeyeceğim!" "*Bak.*"

Ses tonum dehşet dolu ve Dommik bakışlarımın yönünü takip ediyor, dudakları anında sıkılaşıyor. "*Lanet olsun.*"

Muhafızlar ikimizin de peşinde, kollarımızdan tutuyorlar ama ben hissetmiyorum bile. Dağın eteklerindeki hareketliliğe bakmakla meşgulüm.

Bize doğru yürüyen Fae ordusuna.

Taş zırhlı askerlerden oluşan grimsi bir grup, dağın eteklerindeki dolambaçlı yolda birlikte yürüyor; senkronize adımlarının sesi bizi ayıran uçuşunun üzerinde yankılanmaya başlıyor.

Kaila muhafızlara tepki vermediğimizi fark edince dönüyor ve köprüyü geçip dağa doğru bakarken gözleri açılıyor, orada fae'leri görüyor.

Kalabalık da onları görmeye başlar.

Herkes yayılan bir soluk alma sesi, şok ve dehşetin etkisiyle kulakları sağır eden bir sessizlik.

Kaila'nın muhafızları etrafında toplanır ama o ayağa fırlar ve uzun bir nefes çeker. Bu basit bir solumadan daha fazlası. Bir tutam büyü çekişiyle birlikte gelir ve aniden bir fae'nin bağırtısının güçlendirilmiş sesi duyulur emirler havada yankılanıyor.

"Fae, şu Orean pisliklerini karşılayalım. Şehre hücum edin! Kimseyi canlı bırakmayın!"

Lead Magicks, saldır!"

Kaila'nın ortaya çıkardığı büyü ses, aldığımız tek uyarı.

Sol tarafımda, kalabalığın ortasında aniden büyük bir şimşek çakıyor. Parlama, gözlerimi yakan doğal olmayan morumsu bir renk tonuyla beni bir anlığına kör ediyor. Çığlıklar havayı yırtıyor ve yıldırımın düştüğü yerde açılan çukurda kömürleşmiş, dumanı tüten cesetler kalıyor.

Hava, derimi çimdikleyen bir fae büyüyle batıyor.

Daha uzağa düşen bir başka şimşek sesi, bu kez şehrin binalarından birine çarparak onu ikiye böler. Duvarlar daha yıkıntı halinde düşmeyi tamamlamadan, bir şok dalgası zemini dalgalandırarak herkesi ayağa kaldırır.

Dommik'in vücuduna çarparak yere yuvarlanıyorum ama o benim düşüşümü yumuşatırken, bizi tutan muhafızlar da savrulup gidiyor.

Kalabalık çok kalabalık olduğu için herkes birbirine düşüyor, ta ki ortalık çılgin, kararsız bir panik yumağına dönüşene kadar.

Arkamızdaki insanlar çığlık atıyor ve kimi ezdiklerini umursamadan izdihamdaki hayvanlar gibi kaçışmaya başıyorlar.

"Fae'ler! Fae'ler saldırmak için buradalar!" "Ordu burada!"

Dommik beni ayağa kaldırıyor ve birlikte yerdeki çatlak buzu geçerek Kaila'ya doğru koşıyoruz. Muhafızları ve ahşap kanatları bariz bir sıkıntıyla etrafında toplanırken, o hâlâ yola ve bize doğru yürüyen fae'lere bakıyor.

Şok geçirmiş gibi görünüyor. Gözlerini kırpmıyor, nefes alıp vermesi dışında hareket bile etmiyor. ektiği rastgele seslerin farkında olup olmadığından bile emin değilim, ancak düzinelerce fae duyabiliyorum. Birbirlerini kışkırtıyorlar, emirler veriyorlar, saldırıları hakkında konuşuyorlar, ayırt edilmesi zor bir karmaşı içinde birbiri ardına.

"Kaila!" Koluna ulaşmak ve onu sarsmak için buzlu bloklara tırmanırken bağırıyorum.

Başını çevirip şaşkınlıkla bana bakıyor. Güzel yüzü her zamanki rengini kaybetmiş, elleri titriyordu.

"Ben duvarı onarmaya çalışacağım, sen de muhafızlarına bir sıra oluşturmalarını söyle! Highbell'in kraliyet muhafızlarını çağırmak için büyünü kullan!"

Sesler kraliçesi sadece bana bakıyor, bakışları tekrar orduya yöneliyor. "Bu imkansız," diye fısıldıyor. "Fae'ler artık yok."

Hayal kırıklığı içime işliyor, çünkü onun inkâr krizine girmesi için zamanımız yok. "Var. Ama sen bana yardım etmezsen bu şehir savunulamaz!"

Yaklaşan askerlerin cesur sıralarına bakıyor ve sonra başını sallarken yüzünde kararlılık ifadesi belirliyor. Rahat bir nefes alıyorum. Onun ses büyüyle, fae'lerin askerlerine ne yapmalarını emrettiklerini dinleyebilir, saldırılarını önceden tahmin edebilir, bu da bize değerli saniyeler kazandırabilir ve bir şekilde karşı hamleler planlayabiliriz.

"Ses sihrini kullanarak insanlara yüzlerce komşularını öldürmeden önce paniklemeyi bırakmalarını söyle!" Kaçan kalabalığı işaret ederek bağırıyorum. "Sonra sokaklarda anons yapabilir ve onları yönlendirebilirsin! Onları nereye yönlendireceğini ben sana söylerim!"

Bir şimşek daha çakıyor ve Kaila ığlık atarak ellerini kulaklarına götürüyor. Bir saniye sonra yer tekrar sallanır, ama bu sefer Dommik Beni buna hazırlıyor. Kaila neredeyse düşüyordu ama ahşap kanadı onu yakalamak için kanatlarını açıyor.

Tüylerinden tutup sırtına tırmanıyor ve gözleri çılgılık atan kalabalığın üzerinde geziniyor. Bazıları yön bulması için Kaila'ya bağıyor, bazıları koşarak uzaklaşıyor, diğerleri yaralı ya da ölü ve daha fazlası ağlıyor, sevdikleri için bağıyor ya da yıldırım çarpmış bedenleri sürüklemeye çalışıyor.

Cehennem gibi.

"Herkesi Pillar Row'a gitmelerini söyle!" Ona bağıyorum. "Onları dinlemelerini sağlamalısın!"

Ellerini Timberwing'in dizginlerinde yumrukluyor ve sonra muhafızlara bakıyor. Darmadağın olmuşlar, ne yapacaklarını bilemiyorlar, bazıları çılgınca buz tuğlalarını yerlerine itmeye başlıyor ama artık çok geç.

Duvarın ortasında, bloklar tepeden aşağıya doğru eksik ve büyük bir boşluk bırakırken, sağdaki birkaç tuğla daha sarsılan zeminden gevşemiş. Daha fazlası devriliyor, neredeyse bir tanesi eziliyordu ki başka bir şok dalgasıyla vurulduk.

Yer sallanırken dizlerimi kilitliyorum ve Dommik'e yaslanıyorum, bu sırada başka bir şimşek bize çarpmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, o kadar ki ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Gitmemiz gerek!" Dommik kulağıma bağıyor, hala kolumu bırakmıyor, sanki bizi bir an önce götürmek için bekliyormuş gibi.

"Kaila! Acele et!" Ona sesleniyorum.

Bana bakıyor, kraliçeler arasında neyin tehlikede olduğunu anladığımız bir an. Highbell'in başına gelenlerin sonuçlarını anlıyoruz. Orea için.

Sonra dönüp kereste kanadının dizginlerini şaklatıyor ve gökyüzüne doğru havalanıyor. O yükseldikçe ben de bekliyorum. ve histeriyi yönlendirmek için sihrini kullanacak.

Ama o bilmiyor.

Uçmaya devam ediyor. Kalabalığı geçip, gökyüzünde yükseldikçe yükseliyor.

Etrafımdaki insanlar, onun kendilerini terk edişini izlerken acı içinde onun adını haykırıyorlar.

"Kraliçe Kaila!"

"Bizi bırakmayın!"

O tam olarak bunu yaparken ben dehşet içinde bakakalıyorum.

O gidiyor.

Onları kendi gözleriyle görene kadar bana inanmayacağını biliyordum. Tek düşündüğü şeyin kendi güç oyunu olduğunu biliyordum.

Politika. Ama gerçekte yüzleştğinde bizi terk edeceğini hiç düşünmemiştim.

Arkasına bile bakmadan bulutların üzerinde gözden kaybolur.

Onun kaçtığını gören muhafızlarından bazıları koşarak gelir ve Diğer üç ahşap kanadın dizginlerini çılgınca bir telaşla çekiyorlar. İkisi birine biner, ardından dört muhafız diğerine binmeye çalışır. Adamlardan biri, hayvan uçmaya başladığında tutunamayarak kaymaya başlar, sesi boğuklaşır.

onu geride bırakmamaları için yalvarır.

Son kereste kanadının beş muhafızı birbirleriyle mücadele ederek önce sırtına binmeye çalışıyor. Üçü başarıyor, dördüncüsü ise hayvan havaya sıçrarken bacağına tutunmaya çalışıyor. Adam şiddetle kavıyor, ama belli ki

Timberwing ayağından sarkan muhafızı pek hoş karşılamaz. Hayvan geri uzanıp kükreyerek muhafızı yere düşürüyor. Adam bir çığlıkla serbest düşüşe geçiyor ve kanlı, kırık bir yığın halinde kalabalığın arasına düşüyor; çarpmanın etkisi kulaklarımda çınlıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Bir yıldırım daha düşüyor. Şarkı söyler. Öldürür.

Fae ordusu yaklaşıyor, karlı patikadan aşağıya doğru akın ediyor, sol taraflarındaki dağdan kaleye çıkan dolambaçlı yolu görmezden geliyor ve onun yerine doğrudan şehre yöneliyor.

Birkaç dakika içinde köprüde olacaklar.

Etrafımda, yıldırımın düştüğü cadde boyunca uzanan kararmış çukurlar var; yanmış bedenlerin kokusu boğazımda safra birikmesine neden oluyor. Ve ses...

Kaçan, çığlık atan, *ölen onca* Orea'nın sesi... göğsümde bir şeyleri çatlatıyor ve içimi kararlı bir kesinlik dolduruyor.

"Buradan çıkmamız gerek!" Dommik

bağırıyor. Ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır."

Ondan ayrılıp köprüye doğru koşuyorum ve zemin buzlu olmasına rağmen kaymıyorum. Arkamda insanlar hâlâ Kaila'nın geri dönmesini istiyor. Ben duvarın dibinde durup ellerimi tuğlalara vururken, bu kargaşaya karşı bir yakarış kargaşası.

Çünkü gitmeyeceğim.

Korku o kadar ağır olsa bile, neredeyse onun ağırlığından bükülüyorum. Önümde öldürmeye hazır bir Fae sürüsü olsa bile. Arkamda benden nefret eden bir şehir olsa bile.

İstedikleri kraliçe olmayabilirim ama sahip oldukları benim.

Ve gitmeyeceğim.

QUEEN MALINA

A Üstümüzde, delinmiş bir buluttan kar sızmaya başladı. Yer kalkıyor ve dalgalanıyor, sanki bir battaniye sallanıyormuş gibi, insanları ayaklarından düşürüyor. Çatalı şimşek

kaçmaya çalışan büyük insan gruplarını hedef alıyor. Arkamdaki şehirde bir yerde, bir binanın yıkıldığını duyuyorum, çöküşü sokaklarda yankılanıyor.

Kraliçe olabilirim ama kaos hüküm sürüyor.

Dengesiz ayaklarımla sonunda parçalanmış duvara ulaşıyorum ve avuçlarımı buzla kaplı duvara çarpıyorum. Derim buza batarken, büyüü çağırıyorum, buz boşluk boyunca uzanmaya zorluyorum, boşluğu elimden geldiğince kalın bir şekilde dolduruyorum. Katman katman büyüyor, kabarıyor ve diğer tarafa bakışımı bozuyor.

Kollarım düştüğünde, dolan buz tabakası tuğlalardan çok daha ince, ama en azından artık açık değil. Yine de aynı şey benim için söylenemez. Sanki içimde bir şey yırtılıp açılmış gibi hissediyorum - vücudumu kesiyor ve yaşamımı tüketiyor.

Ama başka çarem yok. Elimdeki tek şey bu tabu büyü. Sahip olmamam gereken ama yanlışlarımı düzeltmek için her damlasını kullanacağım bir sihir.

Dommik yanımda belirliyor, halimi görünce dudakları bükülüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bakışlarım sağa sola savruluyor, düşüncelerim dönüyor, toplanıyor, çılgınlığın, koşuşturmaların ve gökten yağın darbelerin korkunç sesleri arasında düşünmeye çalışıyorum.

Sağ tarafımda, Kaila'nın diğer muhafızları kendi aralarında kavga ediyor, geride bırakıldıkları için paniklemişler ve ne yapacaklarını şaşırılmış durumdalar. "Getir

Kendinize gelin!" Onlara bağıryorum.

Kafaları bana doğru sallanıyor.

"İzdiham yaratan kalabalığın önünü kesmeye başlayın. Herkese Sütun Sırası'na gitmelerini emredin."

"Sen bizim kraliçemiz değilsin," diye hırlıyor içlerinden biri. "Senden emir almak zorunda değiliz."

"Haklısınız ama kraliçeniz hepimizi burada ölüme terk etti. Ve eğer beni dinlemezseniz başımıza gelecek olan da tam olarak bu!" Ben de bağıyorum.

Sürpriz bir şekilde Highbell muhafızlarından biri öne doğru yürüyor. "Ben yaparım," diyor yaldızlı göğüs plakasının kayışlarını sıkarken. Muhtemelen bu sabah uyandığında bunu sadece gösteriş için takması gerektiğini düşünmüştü; Kaila'nın yanında dururken karlı gün ışığında parıldasın diye. "Ne istersen yaparım," diye ilan ediyor.

Diğer Highbell muhafızları da onunla birlikte başlarını sallayarak ileri doğru adım atarlar.

"Güzel," diyorum ama aslında yapmak istediğim şey rahatlayarak yere yığılmak. "Olabildiğince çok insana sıranın aşağısına gitmelerini söyle. Onları Pitching Pines'a götürün, anladınız mı?"

"Emredersiniz kraliçem," diyor grup farklı yönlerde doğru koşmaya başlamadan önce. Altın fenerleri sürüye kapılıyor, hepsi bağıyor, gürültüyü kesmeye çalışıyor ve bazı insanların talimatlarını duymasını umuyor.

Aniden sol tarafımıza bir yıldırım düştü ve Dommik'le beni yere serdi. Saçlarım şarjdan kalktı, gözlerim lavanta rengi ışık şokundan bir anlığına kör oldu. Ayağa kalktığımda eteğimin kenarının simsiyah yandığını gördüm.

Çok yakın.

Duvara yaslanıyorum ve köprünün diğer tarafını görmek için buzlu tuğlalar arasındaki bir çatlaktan bakıyorum. Orada, ordunun en önünde, elleri parmaklarının etrafında kıvılcımlar saçan ve bükülen küçük yıldırım ipliklerine sarılmış bir fae var.

Tek bir fae bile kaleye giden dolambaçlı yoldan ayrılmadı. Onun yerine, hepsi buraya, köprüye doğru yürüdüler.

Tüm ordu yıldırım fae'sinin arkasında toplanıyor, ayaklarını yere vurarak köprünün girişinin hemen yakınında duruyorlar. Yaptığım çivili bariyerler Kaila'nın insanları tarafından kısmen sökülmüştü, ama fae'ler geri kalanını çabucak halletti. Bir sürü öne çıkıyor ve keskin sivri uçları gürültüyle parçalamaya başlıyor, onları parçalara ayırıyor.

Birkaç dakika içinde, bariyerleri onları uzaklaştıracak kadar söktüler, köprünün yolunu açık bıraktılar ve alayları mükemmel sıralar halinde toplandı.

Sertçe yutkunuyorum, mide bulantısı düşünmemi zorlaştıran bir korkuyla midemi sıkıştırıyor.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bir prenses olmak için eğitildim, bir kralla evlendirilmek için. Politika ve dans konusunda eğitildim, nasıl oturulacağı, yemek yenileceği, giyinileceği, konuşulacağı ve dikiş dikileceği öğretildi. Bir savaşı yönetmek için eğitilmedim ve sihirli olsun ya da olmasın, önümde duran orduyla yüzleşmek için şaşırtıcı derecede beceriksiz hissediyorum.

Ama ben yapmazsam kim yapacak?

Babamın sesi kulağımda çınlıyor, tam da kalenin çanı gürültülü uyarısını yapmaya başlarken. Korkumun bir önemi yok. *Hayatımın bir önemi yok.*

Krallık önce gelir.

Şimşekler çakan adam uzaklaşıyor ve okçuların ilerleyip köprünün iki yanına yayıldıklarını gördüğümde gözlerim açılıyor. Karlı bankta sıraya giriyorlar ve birbiri ardına diz çöküp yaylarını havaya doğrultuyorlar.

Nefesimi içime çekiyorum ama tam yay kırışleri çözülürken nefesim kısa kesiliyor.

"Oklar!" Dommik bağırır ama etrafındaki kakofoni kimsenin onu duyamayacağı kadar yüksektir.

Oklar uçuşumun üzerinden bize doğru yaylanıyor.

Hayatım boyunca Altıncı Krallık'ta yaşamış olmam, her türlü kar fırtınasını tecrübe ettiğim anlamına geliyor. Oklar yağdığında, bazen avlu pencerelerini çatlatan ve çatıyı göçüren keskin dolu gibi ses çıkarır, ancak sonrası çok daha kötüdür.

Dommik kendini bana doğru fırlatıyor ve elimi tuttuğu anda bizi gölgelerin içine hapsediyor.

Saniyeler hızla geçiyor, sonsuzluk gibi geliyor, göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

Onları çekip götürdüğünde ve artık etrafımızda onların hayalet gibi koruması kalmadığında, aşağıya bakıyorum ve üç okun tam ayaklarımızın dibinde yeri deldiğini görüyorum. Bizi delip geçebilirlerdi.

Bakışlarımı kaldırıyorum, kulaklarım yeni çığlıklarla dolup taşıyor. Arkamda sayısız Oreadan vuruldu, bazıları ölümcül, oklar vücutlarından kırmızı mürekkep akıtan tüy kalemler gibi uzanıyor.

Kaçan çaresiz vatandaşlara, karşı koyma kabiliyeti bile olmayan insanlara saldırıyorlar. Tıpkı katlettikleri köy gibi, hiç çekinmeden öldürmek için buradalar.

Fae'ler bize ilk dalgadan sonra toparlanmamız için tek bir an bile vermediler. Okçulara bir ok daha atmaları için bir bağırış geliyor ve bununla birlikte *içimdeki öfke* de boşalıyor.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyorum, ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum ve içimden bir buz yayı *patlıyor*. Bir anda, duvarın tepesinden uzanıyor ve geriye doğru kıvrılıyor, donmuş bir denizdeki gelgit dalgası gibi kıvrılıyor. Üzerimizde en az yüz metre uzanıyor ve aşağıdaki kalabalığın son kısmını koruyor.

Yüzlerce ok bariyerime çarparken, mavi tonlu tavanın altında boğuk sesler çıkaran şok nefesleri canlanıyor. Bazıları neredeyse delip geçiyor, örümcek ağları gibi yarıklar açıyor.

Ama... dayanıyor. Başka kimse vurulmadı. "Kraliçe! Kraliçe!"

Dikkatim aşağıya, küçük bir kızın eteklerimi tuttuğu yere çekildi. Kahverengi saçları karmakarışık ve o kadar çok ağlıyor ki her yeri titriyor. Gözyaşları acı içindeki yüzünden aşağı akıyor ve küçük bacağının uyluk kısmına bir ok saplanmış. Tek tesellisi, ok saplanmış gibi görünmüyor ama kanı giydiği paçavralara bulaşmış.

Tam kollarımın arasına düşecekken önünde diz çöküyorum. "Annemi bulamıyorum! Onu bulamıyorum!" diye histerik bir şekilde feryat ediyor. Great Divine.

Beş yaşından büyük olamaz. Şehrin derinliklerine doğru sokaklarda geri çekilen son insanlara çılgınca bakıyorum, hiçbiri bu küçük kızı arayan bir anne gibi görünmüyor.

"Eve gitmem gerek! Annemi bulmak için eve gitmeme yardım et, lütfen! Canım acıyor!" diye hıçkırırken bana sarılıyor.

"Sorun yok," diyorum, onu yatıştırmaya çalışarak, hayatımda hiç bir çocuğu yatıştırmamış olmama rağmen. Bacağındaki oka bakarken sırtını ovuyorum.

Ortaya çıkmak zorunda.

Ellerimden biri oka doğru kaymadan önce ona "Annemi bulmana yardım edeceğiz," diyorum. Nereye uzandığımı görünce paniklemeye başlıyor ama oku kavrayıp olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde çekiyorum.

Çılgılık atıyor ve beni itmeye çalışıyor. Ona tekrar "Sorun yok," diyorum ama o kadar çok ağlıyor ki yutkunuyor ve boğuluyor.

"Dommik. Götürün onu. Onu eve götür ve annesini bulmaya çalış." Tereddüt eder, yüzünde çelişkili bir ifade vardır.

"Ona yardım etmeliyiz."

Adam eğilip küçük kızı kucağına alıyor ve kız başını adamın boynuna gömüp ağlıyor. "Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye soruyor ve kız başını sallıyor.

Ayağa kalkarken "Git," diye ısrar ediyorum. "Acele et."

Yüzü geriliyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "O fae'ler köprüyü geçmeye başlar başlamaz buradan uzaklaşacaksın. Anladın mı? Siktiğimin hemen şimdi söz ver, yoksa gitmem."

Kızın çığlıkları kalbimin bir katmanını soyuyor, kaslarımı kanlı ve acılı şeritler halinde koparıyor. "Yapacağım. Sadece onu buradan çıkar ve annesini bul!"

Bana son bir kez baktıktan sonra ortadan kayboldu.

Dommik yanımda olmadan, kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum.

Neyse ki insanlar şehrin girişinden kaçmış, sonuncusu da yoğun sokaklarda kaybolmuştur.

Bu rahatlamayı hissetmeye fırsat bulamadan aniden bir korna sesi duyuyorum ve fae'lerin hücum etmesini istiyorum. Ardından yüzlerce ayak sesi köprüye doğru koşmaya başladı. Tuğlaların çatlaklarından bakarak ileri atılıyorum.

İlki ileriye doğru koşar, ama taşlar buzdan kaygandır. Aşağı düşüyorlar, arkalarındaki fae'ler de onların üstüne düşüyor, ta ki ön tarafta büyük bir köpek yığını oluşana kadar.

Arkamda sokaklar boşalıyor, halkımın çoğu artık görüş alanımın dışında. Ne kadar uzaklaşabilirlerse ve kaçmak için ne kadar çok zamanları olursa, şansları o kadar artar.

Köprünün aşağısında, fae'ler ayaklarını tekrar altlarına almaya çalışarak çabalıyorlar. Geri çekildiklerini ve köprüden indiklerini gördüğümde göğsümde gurur kabarıyor. Yaptığım bir şey gerçekten işe yarıyor. Geri döndüklerinde

Karın üzerindeki oluşumda, ordunun kenara çekildiğini ve bir askerin çatışmanın içinden geçmesine izin verdiğini görüyorum.

Simsiyah saçlı, soluk tenli, taş zırhının üzerinde kırmızı bir işaret olan yalnız bir fae. Köprünün girişine doğru yürüyor, ta ki Arnavut kaldırım tuğlalara ulaşıyor. Durup ayaklarına bakıyor, sonra bakışlarını kaldırıp buz gibi duvara bakıyor.

O ne yapıyor?

Cevabımı bir an sonra ağzını açıp nefes aldığı anda alıyorum

Ateş.

İçinden kırmızı bir akıntı halinde kükrüyor, köprüye çarptığında çakmaktaşı gibi öfkeyle kıvılcım çıkarıyor. O kararlılıkla ilerlerken taşların üzerinde çatırdıyor, buz yanıyor ve şişerek yok oluyor.

geçer. Her adımında donmuşluğu eritiyor, ateşi karı yiyip bitiriyor ve geride sadece yanmış taş bırakıyor.

Köprünün yarısına geldiğinde, arkasındaki ordu mükemmel sıralar halinde takip ediyorlar. Senkronize adımlarının gümbürtüsü, çakan şimşekten daha gürültülü görünüyor.

İleriye doğru yürüyen bir ölüm vaadi.

Yaklaştıkça, Fae'nin ateşi daha da büyüyor ve parlaklaşıyor. Buz mavisi savunmama karşı kırmızı bir tehdit.

Sokaklara dönüp bakarken titriyorum. Kömürleşmiş bedenlerin tüküren dumanı ya da geride kalan oklarla delik deşik edilmişler dışında yalnızım. İnsanların hepsi Highbell'e ve umarım çamlara doğru kaçmışlardır.

Uzaklaşmak için daha fazla zamana ihtiyaçları var. Onlara ne kadar verebilirim.

Arkamı dönüp ellerimi duvara bastırıyorum. Avuçlarımdan buz akıyor ve duvarı en zayıf noktasından kalınlaştırıyorum - gerçi ben de en zayıf noktadayım.

Çatlakların arasından, Fae'nin hafifçe bozulmuş silüetini izliyorum. Bir iblis gibi ilerliyor, kıvılcım saçan ateşi o kadar parlak ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Gittikçe yaklaşıyor ve kalbim dehşet içinde çarpıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve gücümü yönlendiriyorum. Gücümün duvarı aşıp ateş fae'sine doğru aktığını ve onu delip geçen keskin parçalara dönüştüğünü hayal ediyorum.

Ancak gerçekte oluşan şey, basitçe savurduğu buz parçalarından başka bir şey değildir.

İşe yaramaz.

Gülüyor ve ses uçurumdan aşağı yankılanıyor ve benimle alay etmek için geri dönüyor gibi görünüyor.

Arkasındaki ordu benim yaşayan korkum. Senkronize olduklarını hissedebiliyorum.

Adımlarım bacaklarımda yankılanıyor ve ölümcül bir kesinlikle duvarın yeterli olmadığını biliyorum. Neredeyse yeterli değil.

Çarpıldım, titriyorum, *kaybediyorum*.

Ayaklarıma bakıyorum. *Belki köprüyü yıkmaya çalışabilirim*.

Gözlerim dağa doğru kalkıyor - Highbell'in dağa yaslandığı yere.

Kaleyle bağlantımız tamamen kesilecekti ama bu denemem gereken son bir çaba.

Avuçlarımı yumrukluyorum ve gözlerimi kapatıyorum, beni tüketen yoğun doğal olmayan yorgunluk hissiyle savaşıyorum. Biçimlendiriyorum, şekillendiriyorum, itiyorum ve sonra yapabildiğim kadar çok büyü

fırlatıyorum, fırlatabildiğim kadar yükseğe nişan alıyorum.

Buzdan devasa bir tokmak duvardan yukarı fırlar ve yerçekimi onu yakaladığında aşağı düşer. Ateş fae'si duruyor ve cesaretle ona bakıyor, ama onu dümdüz edemedi geri çekiliyor. Tuğlalara çarpmadan hemen önce göğsümde bir umut sığıyor çünkü belki de yeterince büyük, yeterince sağlam-

Paramparça olur.

Köprüye çarparak milyonlarca küçük parçaya ayrılır.

Krallarına savurduğum onca öfkeli söze rağmen

kaybettim. Buzum taşa karşı işe yaramıyor.

Onları durduramam. *Onu* durduramıyorum.

Omuzlarım çökmüş, nefes nefese duruyorum, kar yanaklarıma sürünüyor, dudaklarımı tuzluyor ve kirpiklerimden aşağı dökülüyor. Destekliyorum Çiğ, kanayan avucumla yere yığılmamak için duvara yaslanıyorum ve ateş perisine bakıyorum; aramızdaki son boşluğu da kapatmaya başlamadan önce bana tehditkâr bir şekilde gülümsüyor.

İçimdeki her içgüdü kaçmak için çığlık atıyor. Ölümcül büyüsü ilerledikçe her duyum harekete geçiyor. Ama dizlerimi kilitliyorum. Sırtımı çelikleştiriyorum. Paniğimi gücümle birleştirip burada kalıyorum.

Duvarın diğer tarafına ulaştığında kıvılcımlar parlıyor. Durur durmaz alevleri kesiyor. Bana baktığını görmekten çok hissedebiliyorum. Aramızda bir mil olsa yetmez, bir diyar olsa yeter. Ama elimde sadece bu duvar var, üç tuğla derinliğinde.

Tam önümde durduğundan emin oluyor ve çarpık gülümsemesinin yüzüne yayıldığını görüyorum. Sonra bana doğru ateş üflemeğe başlıyor, ateşli bir sis gibi bana doğru kabarıyor. Sıcaklığını hissetmesem de içgüdüsel olarak irkiliyorum.

Henüz.

Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi bırakmayı reddederek duvara daha fazla buz yediriyorum.

Geri çekilmeyi reddediyorum. Çünkü onları bir dakika bile oyalayabilirsem, adamlarıma daha fazla zaman kazandırmış olurum.

Ve onlara vermem gereken tek şey zaman.

Gücüm ellerimden akmaya devam ediyor, duvarı kalınlaştırıyor ama onun ateşi kıvılcımlar çıkarıyor, tıslıyor ve havaya buhar püskürtüyor. Buzun dayanmasını, içimden akmasını, güçlenmesini istiyorum ama onun alevleri acımasız. Onu yiyip bitiriyor, eritiyor, zayıflatıyor.

Eriyen sular aşağı dökülüyor. Ama ellerimi bırakmıyorum.

Üstümdeki duvar içe doğru kıvrılıp çözülmeye başladığında değil. Ayaklarımın dibine su döküldüğünde değil. Avuçlarımdan buzlu kan sızdığında değil. Ve ellerim diğer taraftaki alevler yüzünden yanmaya başladığında değil.

Ateş Fae'sini artık pencereden bakıyormuşum gibi net görebiliyorum. Arkasında bekleyen orduyu görebiliyorum, kılıçları ellerinde.

Yapmak için bütün gecemi harcadığım son savunmamda onları sadece birkaç dakika yavaşlatabildim. Bunca çaba, yorgunluk, enerji ve bunların hiçbir önemi yok. Neredeyse hiç fark yaratamadım.

Donmuş gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve yere dökülüyor.

İncelen duvar yağmur gibi yağıyor, damladıkça alevine karşı koyamıyor. İkimizin arasındaki bariyer parmak uçlarımdan altında kırılacak kadar incelendiğinde, fae ateşini kesiyor ve bana sırtıtıyor. Köpek dişleri keskin ve uzamış, yüzündeki ifade kendinden geçmişten başka bir şey değil.

Öne doğru eğilip parmağını kaldırıyor ve *vuruyor*. Aramızdaki buz parçalanıyor.

İnce parçalar halinde yere düşüyor ve onun geçebileceği kadar büyük bir boşluk bırakıyor, duvar artık işe yaramaz ve kırık. Ondan tökezleyerek uzaklaşıyorum, karanlık, neşeli gözlerine bakmak için başımı yukarı doğru eğmek zorunda kalıyorum.

Korku. Hissettiğim tek şey felç edici, kavrayıcı bir korku.

"Buz Oread ateş fae'lerini yenebileceğini mi sanıyor?" diye soruyor bakışları arkama geçmeden ve burnundan nefes almadan önce. "Ah, korkunun kokusu burada yoğun." Bana alaycı bir gülümseme daha gösteriyor ve sonra o kadar yakınima eğiliyor ki geri çekiliyorum. "Alevlerim kemiklerinden beslenene kadar bu şehirdeki her Oread'ı yakmaktan zevk alacağım."

Çizdiği resmi görebiliyorum. Alevlenen nefretin ve alev alev yanan ölümün resmini. Geride kalan kül ve umutsuzluğun resmi.

Başını aşağı eğiyor ve sıcak, iğrenç bir dili yanağıma doğru sürükleyip orada biriken buzları ve gözyaşlarını yaladığı sırada yüzümü yana çeviriyorum. "Mmm. *Seninle* başlayacağım."

Arkasına yaslanıyor ve ağzının açılışını dehşet içinde izliyorum. Boğazının arkasında, serbest kalmaya hazır, o korkunç, kızgın alevleri görebiliyorum.

Tam burada durduğum yerde beni yakmaya hazır.

Gözlerimi kapatıp Ölüm'den uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ama gölgelerin başka fikirleri var.

Alevleri bastırmak için gelen bir duman gibi görünür.

Domnik aniden oradadır, bıçağı hızlı bir kesikle fae'nin boğazından geçer. Fae'den akan kırmızı ateş değil, kandı.

Yüzüstü düşüp kanlar içinde ayaklarımın dibine yığılmadan önce takındığı son ifade şok oluyor. Ateş perisi yere düştüğünde, arkasındaki ordu şaşkınlık ve öfkeyle dalgalanıyor.

Sonra, ücret alırlar.

Highbell'e vermeye çalıştığım son değerli saniyeler de tükendi.

QUEEN MALINA

I donup kaldım, ordu bize doğru hızla ilerlerken aklım başımdan gitti. "Gitmen gerekiyordu!" Dommik ölü ateş fae'sinin üzerinden atlayıp elimi tuttuğu gibi bana bağılıyor.

İlk asker yıkılan duvardan içeri girdiği anda, Dommik'ten gölgeler fırlıyor ve bizi alıp götürüyor. Gölge sıçrayışının gücü nefesimi kesiyor, bizi bir noktadan diğerine öyle hızlı ve sarsıcı bir şekilde fırlatıyor ki neredeyse bayılıyorum.

Sonunda durduğunda yere yığılıyorum, sadece elleri kollarımın altına sıkıştığı için dik durabiliyorum.

"İnatçı lanet kadın!"

Boş bir ara sokağın ortasındayız ve ben soğuğa yaslanıyorum. Önümdeki taş duvara alnımı dayadım. Fae'nin alevlerinin tenimi ısıtışını hâlâ hissedebiliyorum. Avuç içlerimin yanışını hala hissedebiliyorum.

Şimdi hareketsizim, şimdi uzaktayız, her şey gözlerimin önünden geçiyor ve tüm vücudum titriyor, adrenalın damarlarımda dolaşıyor ve siyah noktalar görüşümü kirletmeye başladığında göğsümü yumrukluyor.

"Nefes al, Queenie."

"Nefes al!" Nefes nefese kaldım.

Yüzüme bakmam için beni döndürdü. Siyah saçları geriye doğru toplanmış, yanaklarında kar ve kan lekeleri var. "Lanet olası hayatında bir kez olsun beni dinleyecek misin?"

Göğsünü itiyorum, hırlayarak beni bırakıyor ve parmağımı yüzüne doğrultuyorum. "Bu senin hatan!"

"*Benim* mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Bu nasıl benim hatam olabilir?"

Yakamı yırtıyorum, sanki gergin nefes alışlarımın kaynağı oymuş gibi. Yine de her yerimde bu baskı var. Bu boğucu keder.

Dilimin kırbaçlarıyla içimden fışkırmasına izin verdim.

"Çünkü *beni öldürmeliydin!*" Ona bağırdım.

Gözleri irileşiyor ve sözlerim sokakta patlayıp havada asılı kalıyor. Kurtulmak için hiçbir umudumun olmadığı bu çirkin, karışık ağa hapsoluyorum.

O sessiz kaldıkça, benim ıstırabım daha da artıyor.

"Beni öldürmeliydin, o zaman yaptığım şeyi yapamazdım." Ellerimi kaldırıp ona asla iyileşmeyecek olan kesik izlerini gösteriyorum, gerçi artık kanlı ve soyulmuşlar, derileri maviye dönmüş. "Eğer lanet olası işini yapmış olsaydın, Yedinci Krallık'a ilk etapta ulaşamazdım. Kanımı verip *Orea'nın kanını akıtamazdım.*" Yumruklarım havaya kalkıp göğsüne vurmaya başlarken öfkeyle bağıriyorum.

Saldırılarımı engellemeye çalışmıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. "Beni öldürmeliydin!" Ona tekrar tekrar vururken çığlık atıyorum, ancak beni ezen kendi kelimelerim, her biri kaburgalarımın merdiveninde bir ağırlık.

Dommik beni izlemeye devam ederken gölgeleri etrafımızda kıvrılıyor. Zamanda geriye gidebilseydim, ayaklarının dibinde diz çöker ve kılıcına hoş geldin derdim.

Ve gerçek şu ki, eğer ölseydim, kimse umursamazdı. Kimse benim için yas tutmazdı.

Kristalize gözyaşları gözlerimin kenarlarından düşüyor ve tenimi sıyrıyor.

"Yap şunu," diye tükürdükten sonra uzanıp kılıcı kılıfından çekerek eline tutuşturuyorum. Almayınca daha da sert bir şekilde ona doğru itiyor, parmaklarını kabzanın etrafına dolamaya zorluyorum. "*Yap şunu!*"

Bunu talep
ediyorum. Bunun
için *yalvarıyorum.*

Beni hak ettiğim gibi vurması için.

Hareket etmiyor ve boğazım bir hıçkırıkla buruşuyor. İçimi burkan ve beni iki büklüm bırakan bir hıçkırık.

"Haydi, suikastçi. Yapman gerekeni yap," diye alay ediyorum.

Gözleri parlıyor, öfke ağzını hırıltıya dönüştürürken ifadesi aniden değişiyor. "*Hayır.*"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve yumruklarım sıkışıyor, yaralı avuç içlerim acıyla kavruluyor. "Neden olmasın?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan boştaki elini uzatıyor ve boğazımı sıkıyor. Beni binanın duvarına doğru rehin tutarken, vücudu üzerime doğru eğilirken şaşkınlıkla nefes alıyorum. "Ölmek istemiyorsun."

Yüzüne karşı alay ediyorum. "Evet, biliyorum."

Gözleri sanki beni kazıyormuş ve gömmeye çalıştığım her şeyi ortaya çıkarıyormuş gibi ileri geri gidip geliyor. "Onları uyarmaya çalıştın, Malina. Onları korumaya çalıştın."

Onlar. Elinden gelen *her şeyi* yaptın!"

"Ve ben başarısız oldum!" Geri tükürdüm. "Bu yüzden sadece beni öldürmeni ve bu işi bitirmeni istiyorum!"

Boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve gölgeleri etrafımızda düzensiz bir şekilde titreşirken, midemi geren karanlık bir öfkeyle üzerime geliyor.

"Hayatta her zaman istediğini elde edemezsin."

"Ölümden başka bir şey istemiyorum."

Zalim bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor. "Bu doğru mu?"

Karnımdaki sıcaklık azalıyor ama başımı sallamayı başarıyorum. "Evet."

Başparmağı nefes boruma baskı yapıyor, nefesimi zorluyor, zihnimin dönmesini durduruyor ve bunun yerine beni tam *burada* tutuyor.

"Ölüm mü istiyorsun?" diye homurdanıyor, meydan okuması yüzüme çarpıyor ve her vuruşta ısı yayıyor. "*Ben* senin lanet olası ölümünüm. Seni öyle bir tüketeceğim ki, hiçbir son için bir dilek olmayacak, çünkü hiçbir son

seni benden kurtaracağım."

Kalbim durdu. Kafa, onun karanlık yemini dışında her şeyden boşalıyor.

Daha da yakına eğildiğinde ihtiyaçtan titriyorum, bedenim onun tüketen varlığıyla dolup taşıyor. Alev alev yanan panik yerine, buz gibi keder yerine, her şeyi kapsayan bir erime var.

"Sen *benimsin* Malina," diye gürlüyor kulaklarımın dibinde, iddiası yağmur gibi yağıyor ve beni baştan aşağı ıslatıyor. Amansız sıcaklığıyla üzerime yayılıyor.

"Öyle miyim?" Meydan okurcasına soruyorum. Bunu karşılamasını *umarak-yalvararak*.

Elini boynuma doluyor ve başımı geriye doğru eğiyor, dudakları çenemi sıyırmak için aşağı iniyor. "Evet. Yani istediğin kadar ölümü dileyebilirsin ama bunu başaramayacaksın. Ve şu anda sana *hayatta* olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim."

Sözleri karşısında gözlerim parlıyor ve sonra ağzını ağzıma yapıştırıyor. Hançer yere düştü.

Onunla umutsuzca buluşuyorum, dudaklarımı ayırıyorum, dilimi araştırıyorum, çılgınca ona doğru hareket ediyorum. Öpüşü sert, neredeyse zalimce. Sanki söylediklerim için beni cezalandırıyor ve bana gerçekten onun olduğumu kanıtlıyor.

Isıran dişlerinde ve dilinin itişinde, boynumu güçlü bir şekilde kavramasında ve parmak uçlarının solgun boynumda çürükler bırakacak kadar sert bir şekilde kazmasında. Bunların hepsi teslim olamayacağımı gösteriyor. Her his ona ait, bana.

Bizim için.

Ve hepsinden heyecan duyuyorum, çünkü haklıydı. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Hayatta *olmak* istememi sağlıyor.

"Biraz daha," diye emrediyorum.

Bacaklarımdan birini kalçasına dolamak için yukarı kaldırıyor ve bir elini aşağı indirerek sırtımı duvara yaslıyor. "Benim için çoktan ıslandın, değil mi?"

Başımı çeviriyorum, nefes nefese kalmışım, tüm yüzüm kızarmış. "Evet."

O zaman eli beni kavradı ve kıyafetlerimin katmanları arasından bile nefesimi kesiyor. Avucunun topuğu gıcırıyor, beni yorgunluk yerine istekten titretiyor, aç gözlerinin parıltısıyla beni aydınlatıyor.

"İhtiyacım var," diye nefes nefese kaldım. "Sana şimdi ihtiyacım var."

"Ölümü becermek mi istiyorsun? Beni geri istediğini ve dokunuşlarımdan altında canlandığını bana kanıtlamak mı istiyorsun?"

Eli göbeğimi okşamaya devam ediyor, aramızda tutuşturulmayı bekleyen bu korları alevlendiriyor.

"Evet!" İçimde pompalanan coşkuyla dışarı fırladım.

Tatmin olmuş bir hırıltıyla alt dudağımı ısıyor. "Ben senin suikastçım. Bu da demek oluyor ki ölümünden *ben* sorumluyum. Anladın mı?"

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum, ona sürtünmeye çalışıyorum ama beni sabit tutuyor. "Söyle bana, Queenie."

Bakışlarım onunkine kayıyor, birbirimize kenetleniyoruz. "Yetki sende. Sen benim suikastçısın."

"Doğru," diyor, dudaklarını yanağımda gezdirirken sakalını yanağıma sürtüyor ve sabit sıcaklığını yayıyor. "Ve sen benim kraliçemsin. Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp *boyun eğeceğim*."

Önümde yere diz çöküp başını eteğimin altına gömerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Başının üzerindeki kumaşı kavriyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, onu yaklaştırmaya çalışıyorum, belirsizlik ve sıkılaştıran beklentiyle sallıyorum.

İç çamaşırlarımı kenara çekip sıcak, kalın dilini yarığımın üzerinde gezdirdiğinde seslerim tizleşiyor. İrkiliyorum, başım çatlıyor. Dilini klitorisimin üzerine odakladığında ve onu ısırdığında duvara yaslanıyorum, bu da içimde zevkli bir acı şoku yaratıyor.

Yalıyor ve kucaklıyor, daha hızlı ve daha hızlı, beni zonklatıyor, her yerimi şişiriyor. Klitorisim şişti, göğüslerim ağırlaştı ve zihnimin üzerine sadece dolup taşan mutluluğu bilen tam bir bulanıklık çöktü.

Sonra iki kalın parmağını içime sokuyor, ıslak bir ses onun memnun hırıltısına eşlik ediyor. Kontrol hâlâ bende olsaydı çıkardığım ıslak sestem utanırdım ama değilim ve bedenimi ona teslim edip zevk almasına izin vermek ne büyük bir kaçış. O hırıltıyı klitorisime taşıdığında, dudaklarını etrafına sarıp *emdiğinde*, sonsuza dek bağımlısı olacağımı biliyorum. onun hüküm süren tutkusu.

Diz çökmüş olan o olabilir ama tam bir teslimiyet içinde olan benim.

Vücudum patlamaya hazır, uçurumdan kafa üstü düşmeye hazır, Dommik aniden çekilip ayağa kalktığında.

Acı dolu bir nefes kaçıyor. "Neredeyse oradaydım," diye sızlanıyorum.

Sırıttıyor, sakalını kaplayan ıslaklığımla ifadesi daha da vahşileşiyor. "Yetki bende, unuttun mu? Yani *oraya* benimle gideceksin. ya da hiç."

Aramıza uzanıp sikini çıkarıyor ve birkaç kez okşayarak ağzımı sulandırıyor. Sonra eteklerimi öyle bir yukarı kaldırıyor ki belime dolanıyor ama umurumda değil. Acının ısırmasını seviyorum, tıpkı Boğazıma döndüğünde tutuşu gibi.

Çünkü bocalıyorum, bocalıyorum ama onun otoritesi beni sakinleştiriyor. Onun emri beni serbest bırakıyor. Onun hakimiyeti beni serbest bırakıyor. Bu yüzden kontrolümü memnuniyetle ona bırakıyorum, çünkü ihtiyacım olan şey bu ve kontrolü ele alması için ona güveniyorum. Düşüncelerime ve duygularıma sıkı sıkıya hükmedecek ve parçalara ayrılmamam için beni bir arada tutacak.

Kalçam tekrar beline dolanırken, sert ve ateşli sikini bana doğru sürüklüyor. Uzunluğunu zonklayan klitorisimin üzerinde kaydırırken kendini kaplıyor.

"Dommik..."

"Bana bak."

Gözlerim onunkilere dikiliyor ve bakışlarımız birleşiyor. Yerine kilitleniyor. Sanki anahtarı olan tek kişi oymuş gibi.

Sonra sikini girişime dayadı ve içeri kaymaya başladı. Santim santim. Yavaşça sürüklenmenin ve vücudumun ona uyum sağlamak için esnemesinin tadını çıkarıyormuş gibi kendini içime doğru besliyor.

"Nefes al, Queenie."

Durduğumu fark etmemiştim ama komutu seslendirdiği anda nefes nefese kaldım. Aynı anda, son parçasını da içime öyle bir soktu ki sarsıldım.

Yavaş temposu artık yok.

İçime girip çıkmaya başlıyor, her seferinde kabzasına kadar sokup çıkarıyor ve ben duvara yapışmış haldeyken çıkan inlemeye engel olamıyorum. Çok sıcaktı. Uzunluğu beni içten dışa kaynatıyor, vücudumdan çok daha fazlasını dolduruyor.

"Fıskırıyor sun," diye kulağımı tırmalıyor, kalçaları ileri doğru atılırken acımasızca, pelerininini tırmalamama neden olan, tırnaklarımın delip geçmeye çalıştığı acımasız darbelerle içime giriyor. "Etrafımda *eriyorsun*, değil mi?"

"Durma," diye yalvarıyorum ona sarılırken, avuçlarım kaygan, yanaklarım ıslak. Çünkü eğer yaparsa, düşünmek zorunda kalacağım. Etrafımızda neler olduğunu hatırlamam gerekecek. "Durma."

"Asla." Kıçımı kavırıyor ve beni kaldırıp tekrar sikinin üzerine oturtmaya başlıyor, o kadar derine iniyor ki haykırıyorum. "Sana gelince asla duramayacağım. Artık bana mahkumsun."

Ruhum onun vahşi sahipleniciliği karşısında şarkı söylüyor ve dişlerimi boynuna geçiriyorum. Bir irkilemeyle homurdanıyor ve beni daha sert beceriyor, her yerimin sıcaklıkla dolmasına neden oluyor. Boynunu saran koyu teninin sınırlarını yalıyorum, sadece onu tatmak için, sadece iddiasını yudumlamak ve en derin susuzluğumu gidermek için.

"Gelmemi sağla," diyorum ona, buzlarım omuzlarına dökülürken, beyaz kümeler pelerininin içinde toplanırken. "Sert yap."

İçinden kaba bir kıkırdama geçiyor. "Kraliçemin istediği gibi."

Beni üzerinden çekip aldı, döndürdü ve önümü duvara dayadı. Göğsüm kaba tuğlalara sürtünürken, ellerimi duvara dayayıp kıçımı ortaya çıkarıyor. Kalçalarımı kavrayıp arkadan itirmeden önce zar zor nefes alıyorum.

Kötü darbeden dolayı homurdanıyorum, uzunluğu gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden olan bir açıyla bana çarpıyor. "Tanrılar..."

Bir elini boğazıma doluyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "*Ben* senin tanrırım."

Elini bırakıyor ve klitorisimi öyle sert çimdikliyor ki, gidecek hiçbir yerim olmamasına rağmen sikine saplanmış gibi sarsılıyorum. Sertlik, vahşilik, onun

Bana sahip olma ihtiyacıyla tamamen ele geçirilmiş gibi beni alıyor... bu beni daha da sıkılaştırıyor, hayatımda hissettiğim en şehvetli arzuyla isteklendiriyor.

Becerikli parmaklarıyla klitorisimi titretiyor ve daha sert itmeye başlıyor, mükemmel hızını koruyor, içime acımasız bir darbeye vuruyor.

"Zevkini al, Malina," diyor kulağıma. "Al ve unutma, *hayattayız* çünkü ben böyle istiyorum."

Bana o kadar sert çarpıyor ki yanağım duvara sürtünüyor ve ben parçalanıyorum. *Canlanıyorum*.

Bir göle çarpan ve tüm göle yayılan saf bir şimşek gibi tüm yüzeyi, gücüyle beni kör ediyor. Benden kaçan salıverilme iniltisi gırtlaktan geliyor, orgazmın yoğunluğu her şeyi tüketiyor, daha fazlasıyla dolu

Hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar zevk aldım.

Kendini kabzasına kadar gömüyor ve kavurucu sıcaklığı kalçalarımın aşağı damlayana ve son sarsıntılar da geçip beni çığ ve pırıl pırıl hissettirene kadar içime boşalıyor.

Birlikte yığılıyoruz, ikimizin de nefesleri kesiliyor ve yavaş yavaş gerçeklik dalgalanmaya başlıyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum.

"Sen benimsin," diyor nazıkçe ve tek yapabildiğim boğazımda düğümlenen tomarın etrafında başımı sallamak oluyor.

Şefkatle içimden çıkıyor, sonra pelerininin uçlarıyla bacaklarımın arasındaki pisliği siliyor. Arkamı dönüp elbisemi düzeltiyorum, pelerininini temizlemek için hiçbir şey yapmayınca kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana çarpık bir sırtışıla bakıyor. "Bir dahaki sefere cildine sürüp orada bırakacağım."

Burnumu çektim. "Kesinlikle böyle bir şey yapmayacaksın."

Öne doğru eğiliyor ve çekilmeden önce bana hızlı, ısıricı bir öpücük veriyor. "İş sikişmeye gelince, yetki bende ve vücuduna her türlü aşağılık şeyi yapacağım, ama her birinden zevk alacaksın."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve birbirimize bakarken, bu anı yaşamak için son saniyelerimizi harcıyoruz. Sadece burada, bu balonun içinde, var olan her şeyin bu olduğu yerde.

Ta ki bir nefes alıp sokağın ağzından aşağı bakana kadar, içinde bulunduğumuz koşullar gözlerimi karartıyor ve omuzlarımı geriyor.

Gerçeklik bana içimde geri döndüğünde, görünüşe göre Dışarıda da. Uzaklarda bir yerde şimşekler korkunç bir *gürültüyle* çakıyor. Çılgınlıkların havayı parçaladığını duyabiliyorum.

Ellerim titriyor.

"Fae'ler şehre girdi," diye fısıldıyorum, bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor. Başını eğiyor. "Evet."

Suçluluk duygusu devreye girer. "Bunu şu anda yapmamalıydık."

Ama başını sallıyor ve elini alt dudağıma götürerek biriken kırağları siliyor. "Evet, yapmalıydık. Çünkü eğer ölürssek canlı ölmek."

Sertçe yutkunuyorum, uzaktaki çığlıkları engelleyebilmeyi diliyorum. Keşke o da bunu kontrol edebilseydi.

"Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Soyulmuş, su toplamış ellerime bakıyorum. Yaralar kızgın görünüyor, mavi ve beyaz kabuk bağlamış. Başka bir patlama sesi duyuyorum, bu sırada gökyüzünden o anormal renkte daha fazla şimşek çakıyor. Fae'lerin başka ne sihirler yapabileceğini kim bilebilir? Kim bilir daha ne kadar büyü yapabilirim?

Vermek mi?

"Küçük kız mı?" Tekrar ona bakarak sordum.

"Onu eve getirdim."

Keşke bu onun güvende olduğu anlamına gelseydi, ama gelmiyor.

"Pekâlâ," diyorum, sakın bir nefes alırken ellerimi tekrar yanlarıma indiriyorum. "Onları biraz daha engellemeye çalışmalıyım. Onları yavaşlatmalıyım. Beni gecekondu'lara geri götürmeni istiyorum."

"Malina..."

"Sadece yap. Lütfen."

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor ama uzanıp elimi tutuyor ve bizi uzaklaştırıyor. Bizi daha yakına sıçratıyor.

Bir saniye, onun gölgeleri bizi yutuyor. Bir saniye sonra, çığlıklar bizi yutuyor.

Kargaşa içinde.

Üstümüzde uzanan çarpık evleriyle gecekondu'ların ortasında, sokak kaçışan insanlarla dolup taşıyor. Solumuzdaki binaya yıldırım düşmeden önce yönümü bulmak için bir saniyem var ve her şey mor alevler içinde patlar. İçinden taş ve odunlar patlayarak kalabalığa doğru devrilmeye başlar.

Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum.

Ellerimi havaya kaldırdığımda buz ileri doğru fırlıyor, taşları sarıyor ve inişlerinde onları oldukları yerde donduruyor. Herkesin dikkati bana çevrilmeden önce aşağıda ezilecek olan insanlar sinmiş kollarını bırakıp huşu içinde yukarı bakıyorlar.

"Pillar Row'a gidin!" Bağırıyorum.

Koşmaya başladılar, umarım benim yönlendirmelerimi takip ediyorlardır, pis caddede aceleyle ilerlerken düşmüş sevdiklerini sürüklüyorlar.

İnsanlar yanımızdan akıp geçerken Dommik ve ben ters yönde, akıntıya karşı, tehlikeye doğru koşuyoruz. Sokağın sonunda, bir Fae alayı köşeyi dönüyor ve yaylarını ve oklarını kaldırarak bizi fark ediyor.

Büyümü ileri doğru itiyorum ve bir koçbaşı gibi ortaya çıkıyor ve sert tokmak onlara çarpıyor. Keskin parçalardan oluşan bir yağmurla üzerlerine düşüp parçalanmadan önce, ezici etkisiyle geriye uçmalarına neden oluyor. Gururumla birleşiyor, kendime güvenim artıyor.

Dommik gölgelerden oluşan bir bulanıklık içinde hareket ederek kalanların üzerine atlar. Çoğunlukla görünmez olarak, ardında kan ve ceset izleri bırakarak birbiri ardına saldırır.

Aynı köşeden daha fazla fae'nin koşarak geldiğini gördüğümde, bir duvara çarpıyorum, ani varlığı onlardan birini tam ortasından kesiyor yerine yerleşmeden önce. Dommik bizim tarafımızdaki son fae'ye atlayıp boğazını keserken, kan bariyerden aşağı damlıyor ve ölü fae yerinde sabitleniyor.

Duvarın arkasındaki bir grup Fae bıçaklarıyla duvarı kesmeye başlıyor ama sokak bereket versin ki bomboş. Dönüyorum ve geldiğimiz yoldan geri koşmaya başlıyorum.

Kaçan halkımı takip etmeliyiz, yollarını korumalıyız. "Dommik!"

Omzumun üzerinden sesleniyorum. "Seni yakalamalıyız-"

Birine çarptım.

Geriye doğru savrulurken, tam zamanında kafamı çevirip kocaman bir Fae tepemde dikiliyor. Keskin köpek dişleri sırtışıyla parıldıyor ve sarı saçları kanla pıhtılaşmış. Dommik'in adımı haykırdığını duyduğum anda yumruğunu kaldırıyor ve gölgeler beni yutmadan bir saniye önce kafatasımda bir acı patlıyor. Bilincimi kaybediyorum, belki de ölüyorum ama Dommik'in haklı olduğunu anlıyorum.

Ölmek istemiyorum.

Ama yaparsam, savaşarak ölmek daha iyi. *Canlı* ölmek daha iyi.

AUREN

Lord Cull'un malikânesi önümüzde ufukta beliren gri bir güneş gibi duruyor. Üç katlı, pürüzsüz taştan ve metal süslemeli çıkıntılı pencerelerden yapılmış. Araba yolu siyah çakıllı ve altımızda çıtırdıyor.

Göletin yanından geçerken çizmeler, köşeleri mükemmel derecede kesin ve keskin. Yüzen balıklardan kaynaklanan dalgalanmalar yok, üstünde yüzen zambak yastıkları yok. Su durgun ve karanlık, tıpkı evin kendisi gibi.

Biraz ürkütücü görünüyor, ancak ellerimin tamamen yabancı görünen gri bir renkte yanlarımda sallandığını görmek kadar ürkütücü değil. Saçlarım da öyle, siyah teller altın rengi saçlarıma hiç benzemiyor. Emonie'nin üzerimde kullandığı cazibe büyüğü çok tuhaf.

Lerana bizi malikânenin önünden uzaklaştırıyor, ayaklarımız bizi kesilmiş çimlerin üzerinden ve çitlerin yanından geçirerek binanın yanından yürüyüp bir sıra ağacın yanından geçene kadar götürüyor.

"Wick'in dediği gibi, Lord Cull burada değil, bu da bizim yararımıza, Çünkü başka türlü bu görevi riske atamazdık," diyor Lerana, Emonie ve ben onun iki yanında yürürken sessizce konuşarak.

"Tek duyabildiğim burada yeni Oreanlar olduğuydu. Bildiğim tek şey bu. Ama bu malikânedeki Oreanların durumu pek iyi değil. Cull'un çalışanlarının hepsinin ortak bir özelliği var."

"O da ne?" diye sordum.

Bana döndü, deniz mavisi gözleri acımasızlaştı. "Dilleri kesilmişti."

Şok ve öfke sırtımın kıvrımlarını geriyor, omuzlarımı dikleştiriyor.

Emonie nefesinin altından, "Ne göt herif," diye tıslıyor.

Birden burada *olmasını* diledim, böylece dilini yaldızlayıp işe yaramaz hale getirebilirdim. Bu bilgi beni teşvik ediyor ve tehlikede olan şeye odaklanmamı sağlıyor.

Malikânenin sonuna kadar yürüyoruz ama arka tarafa ulaştığımızda hemen arkasındaki binaya bakıp kaşlarımı çatıyorum çünkü... bu *ikinci* bir malikâne. Başka bir kanat değil - bu ayrı ve çok daha eski görünüyor.

Tüm bu hasarlar olmasaydı burası da en az yeni bina kadar sade olurdu. Taşlar bazı bölgelerde yanmış ve kazınmış, çatı çöküyor gibi görünüyor ve tüm pencereler tahtalarla kapatılmış. Hatta Etrafındaki zemin, eskiden burada eski bir araba yolu varmış gibi görünüyor, ancak çimlerin yerini alması için bırakmışlar.

"İki malikane mi?" Merakla sordum.

Lerana başını sallıyor ve dağılmış birkaç saç telini düzeltip örgüsünün içine geri sokuyor. "Evet, daha yeni bir tane inşa etti ama eskisini korudu. Bana nedenini sormayın, çünkü ben hiçbir fikrim yok. Tanıdığım her asil gibi onun da kendine has özellikleri var."

Daha yeni olan ana malikânenin arka tarafında, dar bir arka kapıyı gizleyen kısa duvarlı bir çıkıntı var. Bir dizi sığ basamakla yerin yarısına kadar sokulmuş. Lerana bizi oraya doğru götürürken, "Hizmetkâr girişi," diyor. "Bugün burada çalışmanızı sağlayacağım ama içeri girdikten sonra kendi başınıza kalacaksınız. Sadece başınızı aşağıda tutun ama gözlerinizi dört aç. Wick'in dediği gibi, bu *sadece* bilgi toplamak için, anladın mı?" diye sertçe soruyor.

"Anladım," diye mırıldandık Emonie ve ben. "İşte buradasın!"

Hizmetçinin kapısına çentik atılmış küçük pencereden gelen sesle sıcıyorum. Bir saniye sonra kapı açılıyor ve kırmızı yanaklı, kıvrıcık gri saçlarını topuz yapmış tombul bir fae dişi ortaya çıkıyor. "Onları şafakta göndermen gerekiyordu!" diye tıslıyor biz yaklaşırken Lerana'ya.

"Özür dilerim Velida," diye cevap veriyor Lerana, sesi şimdi çok daha yumuşak, ifadesi ürkekleşmiş - daha önce bizimle olduğu gibi değil. "Lordum öğle yemeği hazır olmadan ayrılmamıza izin vermedi. Elimizden geldiğince çabuk geldik."

Fae yalanı kolayca kabul ediyor. "Artık yapacak bir şey yok," diyor ve hışırtılı bir iç çekişten sonra oniks gözlerini Emonie ve benim üzerimde gezdiriyor. "Bunlar en iyi iki işçiniz mi? Biraz yeşil görünüyorlar."

"Bugün size çok iyi hizmet edecekler, sizi temin ederim."

"Peki," diyor ve bizi ileriye doğru sallıyor. "Kaybedecek vaktimiz yok. Lord Cull geri dönüyor."

Lerana tamamen hareketsiz kaldı. Emonie de sertleşti. Sanki aniden karşıma çıkmasını bekliyormuşum gibi gözlerim etrafta geziniyor.

"Oh..." Lerana kendine gelir. "Şimdiden mi? Birkaç gün daha dönmeyeceğini sanıyordum?"

Omuz silkiyor ve elini önlüğünün ön kısmına götürüyor. "Akşam yemeği için burada olacağı haberini aldık. Bu yüzden bugün fazladan yardıma ihtiyacımız var. Diğer personelimizin yarısı... başka işlerle meşgul."

Belki de yeni Oreans ile meşgulsünüzdür?

Wick, Cull'un döndüğünü bilse aklını kaçırdı ama artık geri çekilmemiz için çok geç. Çok şüpheli görünür. Lerana fark eder ki Bu da öyle, çünkü en ufak bir tereddütten sonra kenara çekiliyor. "Elbette," diyor başını sallayarak. "Lordumun akşam yemeği için onları geri göndermesi gerekecek."

Velida sabırsızlıkla, "Evet, tamam," der.

Lerana arkasını dönüyor, bakışlarını ciddi bir ifade kaplıyor. "İyi çalışmalar," diyor sessizce uzaklaşmaya başlamadan önce.

Emonie ve ben bakıştık.

Sonra Velida dönüp hizmetçinin kapısına giden merdivenlerden inerken onu takip ediyoruz. İçeri girdiğimizde bir tuvalete giriyoruz. Ortam rahatsız edici derecede sıcak, solumuzda kocaman bir demir soba var, karnında kor halindeki kömürlerle dolu ve tavana kadar uzanan borular var.

Buhar ve duman havayı kaplıyor, bu da beni anında sıcaktan kızartıyor.

Uzak duvar boyunca, iki fae'nin öfkeyle tabakları fırçaladığı ve onları yukarıdaki bir rafa istiflediği büyük bir lavabo var. Biz sağımızdaki başka bir uzun lavabonun yanından geçerken ikisi de dönüp bakmıyor. Velida bizi büyük bir mutfak olan bitişikteki odaya götürüyor. İçerisi çok olmasa da biraz daha serin.

Büyüklüğüne rağmen, oda tüm eşyalar nedeniyle sıkışık hissettirmeyi başarıyor.

Tezgahlar ve ocaklar her yeri kaplıyor. İki aşçı var, biri bir yığın sebzeyi doğradığı yerden bize hiç dikkat etmiyor. Diğeri bir saniyeliğine dalgınca bakıyor ve sonra büyük bir tencereyi karıştırmaya geri dönüyor, ama bir sarsıntıyla kulaklarının köreldiğini fark ediyorum.

İkisi de öyle. Cull'un Orean hizmetkarları.

Kendimi onlara yaklaşıırken buluyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyorlar ama sessiz kalıyorlar, gözleri hızla uzaklaşıyor.

"Onlarla konuşma. Karşılık veremezler," diyor Velida ve ses tonundaki acıma mı yoksa başka bir şey mi anlayamıyorum.

Ama görünen o ki Lerana dilleri konusunda haklıymış.

Velida duvardaki çatal bıçak raflarının yanında duran büyük bir dolaba gider ve çekip açarak içindeki çarşaf yığınlarını ortaya çıkarır. "Şimdi yapılacak çok şey var. Düzenli personel başka görevlerle meşguldü ve

Cull geri dönüyor, malikânenin mükemmel durumda olması önemli." Farklı nevresimleri kaptığı gibi Emonie'nin kollarına yığmaya başlıyor. "Herhangi bir şeyin dağınık olması onu rahatsız eder."

Yığın Emonie'nin kaşlarına ulaştığında Velida dolabı kapatıp küçük lavaboya koşuyor ve bir kovayı doldurmak için musluğu açıyor. Omzumun üzerinden aşçılara tekrar bir bakış atıyorum. Görevin yeni Oreanların nerede olduğunu bulmak olduğunu biliyorum ama acaba bu ikisinin de yardıma ihtiyacı var mı?

Velida aniden sabunlu suyla dolu bir kovayı bana doğru itince düşünce trenim kesiliyor. Dikkatim geri çekildi, o bırakmadan önce tutamağı zamanında tutmayı zar zor başardım ve sonra içine bir ovma fırçası sokarak suyun yüzüme sıçramasına neden oldu.

Damlaların arasından göz kırpıyorum, göz alıcı siyah saçlarımin birkaç teli alnıma yapışmış durumda. Emonie gülüyor ama bunu öksürüğe çevirmeyi başarıyor.

Velida şikayet etmemi istercesine bana dik dik bakıyor. Sudan etkilenmiş bir gülümsemeyle geçiştiriyorum. "Teşekkür ederim."

Mırıldanıyor ve etrafında dönüyor. "Hadi ama. Bütün gün bekleyemem. *Ve dikkatini ver,*" diye omzunun üzerinden tersliyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim sen."

Vay canına, tamam. Velida tam bir pislik.

Emonie kahkahalarını bastırmak için ağzını kapatırken ben de yüzümdeki suyu siliyorum. İyi tarafı, en azından beni serinletti.

Klostrofobik bir koridordan geçip dar merdivenlerden çıkıyoruz ve arka taraftan girdiğimiz yemek odasına giriyoruz. Kapı kalın bir perdenin arkasına gizlenmiş ve Velida biz onu takip ederken perdeyi kenara çekiyor.

İçeride zemin siyah mermerden ve taşın üzerinde kanlı bir ceset sürüklenmiş gibi görünen kırmızı lekeler var. Ortada koyu gri ahşabı budaklarla dolu bir yemek masası duruyor. Bir avize var.

Dev pençelere benzeyen şeylerden oluşuyor. Bir orman kanadının ayağındakilerden bile daha büyük. Pürüzsüz ve siyahtırlar ve soğuk mumlar avuçlarının içindeyken aşağıda oturanları kapmaya hazır görünmez bir yaratık gibi masaya doğru uzanırlar.

Başıboş bir su damlası çenemden duyulabilir bir şıprırtıyla yere damlıyor. Velida'nın oniks gözleri bariz bir kızgınlıkla damlaya kayıyor. Emonie'ye dönmeden önce bana işaret ederek, "Yerleri fırçalıyorsun," diyor. "Sen Yemek servisi için çarşafı hazırla. Daha sonra seni kontrol etmek için döneceğim. Be

hiçbir şeyi mahvetmediğinden emin ol." Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Özellikle de sana."

Bu güzel uğurlamayla birlikte arkasını dönüp uzaklaşıyor ve bizi boş odada yalnız bırakıyor.

O gider gitmez, Emonie nefesinin altında kıkırdıyor, magma gözleri neredeyse neşeyle parlıyor.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum." Kovaya bakarken kaşlarımı çatıyorum, sonra da onunkiyle benimkini göz göze getiriyorum. "Neden masa örtüsü görevi sana veriliyor da yer silme görevi bana veriliyor?"

"Üstün dikkat becerilerim ve ışıltılı kişiliğim yüzünden."

"Muhtemelen." Aşağı indirmeden önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için tekrar etrafıma bakıyorum.

benim sesim. "O aşçılar Oreal'dı, sence yardımımıza ihtiyaçları var mı?"

"Bilmiyorum," diyor alt dudağını kemirerek. "Ama bunu rapor edeceğiz."

Wick'e gidip ne düşündüğünü öğrenelim."

"Tamam. Şu anda yalnız olmamızın avantajını kullanalım."

Başını sallıyor. "Önce çarşafı yıkayalım, sonra da fırçalamaya başlayalım mı? Diğer odaları da gözden geçirmek için mükemmel bir bahane olur."

"İyi plan."

İkimiz birlikte uzun masanın üstesinden geliyoruz. Çarşaf, bir şeyler yapmamız gereken farklı boyutlarda yaklaşık elli küçük peçete karesi içeriyor.

Çapraz katlamaya başlıyorum. Emonie kendininkilerden garip çiçekler yapmaya başladı.

"Lord Cull'un çiçekli peçeteleri takdir edecek bir insan olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye yanıtıyor, kumaşı hızlı yapraklar halinde katlayarak.

"Pençe avize çiçek karşıtı bir ton oluşturuyor, öyle değil mi?"

Gözleri yukarı kayıyor. "Hmm. Evet, haklısın." Nefesini üflüyor ve elindeki çiçeği silkeleyip yarım yıldız şeklinde katlamaya başlıyor. "Lord Cull zaten çiçekli peçeteleri hak etmiyor."

Çok doğru.

Tüm peçeteleri tabakların etrafına hızlıca yerleştiriyoruz ve ardından masayı ortadan aşağıya inen koyu kırmızı bir runner ile süslüyoruz. İşimiz bittiğinde yerleri fırçalamak için acele ediyoruz. Emonie gizlice içeri giriyor

Ekstra bir kova ve ovalama fırçası almak için tuvalete gidiyoruz ve birlikte

hızlıca yemek odasına geçiyoruz.

Bitirdiğimizde, zeminde aynı kanlı mermerin döndüğü büyük bir salona giriyoruz. Bu büyük oda, duvarları sütunlar gibi sıralayan heykellerle dolu ve ortadaki sıralarda daha fazlası var. Hiçbiri basit büstler de değil. Hepsi en az benim boyumda, hatta daha uzun, uzun gölgeler saçıyorlar.

Bir tanesi, her bir kulesi ve penceresi kendi gölgesini oluşturacak kadar beyaz taşla yontulmuş koca bir kale heykeli. Ağzı jilet gibi keskin dişlerle açılmış, vahşi görünen bir ejderha heykeli var. Dişlerini göstermiş kuduz bir kurt. Bir ok ve yay bana doğru çevrilmiş. Beni delip geçiyor. Benekli kocaman bir kedi, hırlayarak ağzını açmış. Kör kulakları olan ve gözyaşları yüzünden akan bir kadın. Boynuzları olan kefenli bir iblis.

Ve Fae'ler. Terör estiren Fae'lerin heykel üstüne heykelleri.

İçlerinden biri özellikle rahatsız edici. Erkek olanın yüzünde donmuş grotesk bir ifade var ve arkasından başka bir fae, elinde tuttuğu hançerle, fae'nin yüzünü kesmek için kullanmış gibi serbestçe yırtılıyor. Omurga ve derisinden dışarı.

Emonie'ye bakmadan önce, "Gördüğüm kadarıyla güzel dekorasyon bu odaya kadar uzanıyor," diye mırıldanıyorum. Yüzündeki asık ifadeyi ve alnında boncuk boncuk biriken teri fark ediyorum. "Hey, sen iyi misin?"

Bana göz kırpmıyor, gerginliğini gülümseyerek gizlemeye çalışıyor. "Ah, evet." "Cazibe. Seni tüketiyor," diyorum ses tonuma endişe karışarak.

Eğer o

zaten gergin, o zaman bunu nasıl sürdürebilecek?

"İyi olacağım," diyor saç çizgisindeki teri silmeden önce umursamazca. "Ayrılırsak nasıl olur? Ben şu taraftaki odaları arayayım, sen de aşağıdaki kapıları kontrol et. Diğer odaları ararken burada çoktan yıkanmış gibi davranabiliriz."

"Emonie, eğer sihri tutamazsan..."

"Tutabilirim," diye söz veriyor yüz hatlarına kararlılık yerleşirken.

"Bırakman gerekirse bana söylemelisin, tamam mı? Seni istemiyorum Kendini tüketiyorsun ve eğer cazibem kaybolursa, bu ikimiz için de kötü olabilir."

"Biliyorum," diyor bakışlarımla buluşarak. "Söz veriyorum, yanımdayım." "Ama-"

Sözümü kesti. "Eğer çok fazla olursa, sana söylerim."

Yüz hatlarını inceliyorum. "Tamam," diyorum tereddütle. "Sadece... kendini riske atma. Gitmemiz gerekiyorsa gideriz."

"Ben tecrübeli Vulmi'yim," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Benim seninle ilgilenmem gerekiyor, tam tersi değil."

Başımı salladım. "Arkadaşlar birbirlerine göz kulak olurlar."

Yüz ifadesi daha yumuşak, daha samimi bir hal alıyor ve bana gerçek bir gülümseme veriyor. "Evet. Öyle." Sonra bir nefes alıyor ve kısa saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Tamam, hadi. Ne kadar çabuk bilgi toplarsak, buradan o kadar çabuk çıkabiliriz. Ve *gerçekten* gitmemiz gerekiyor."

"Büyün yüzünden mi yoksa Cull geri döndüğü için mi?" "İkisi de değil. Sadece iç dekorasyondan uzaklaşmak istemiştin," dedi. başsız bir heykele küçümseyici bir bakış atmadan önce düşüncelere dalıyor. "Bu gerçekten korkunç."

Homurdanıyorum ve Emonie ben ona sihri hakkında başka bir şey söyleyemeden koşarak uzaklaşıyor. Ben de kovamı koridorun diğer ucuna taşıyorum, kendini daha fazla zayıflatmaması için acele etmem gerektiğinden sinirlerim daha da geriliyor.

İlk kapıdan geçtiğimde boş bir kütüphaneden başka bir şey bulamıyorum ve gerçekten de duvarlarda gerçek kitaplardan çok harita resimleri var. Sonra başka bir odaya giriyorum, ama içinde kesinlikle işe yarar hiçbir şey yok - belki alkol dolu bir bar dışında.

Tekrar dışarı çıktığımda Emonie'nin karşımdaki odadan çıktığını görüyorum. İkimiz de omuz silkiyoruz ve aynı anda dönüp merdiven boşluğuna bakıyoruz.

Araştırmamızı genişletme zamanı.

Ona doğru ilerliyoruz ve en alt basamakta buluşuyoruz. Merdiven benim boylu boyunca uzanabileceğim kadar geniş, demir korkulukları özenle işlenmiş.

Uzunluğuna bakıyorum, kalbim korkuyla biraz daha hızlı atıyor. Umarım kimse bizi sorgulamaya gelmez.

Hızlı ama hafif adımlarla yükselirken her yere su sıçratmamaya dikkat ediyoruz. Sahanlığa ulaştığımızda iki yanımızdaki koridorlara göz gezdiriyoruz.

"Ben soldan gideceğim, sen de sağdan?" Fısıldıyorum ve Emonie hemen başını sallıyor.

İkimiz de ağır kovalarımızı odadan odaya taşıyarak Orealanların nerede tutulduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek bir şey -herhangi bir şey- arıyoruz. Her kapıyı açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama boş yatak odaları bulmaya devam ediyorum.

Garip bir şekilde, bu malikanenin büyüklüğüne rağmen, sadece bir hizmetçi daha görüyorum ve o da aceleyle odalardan birinden çıkarken bana hiç aldırış etmiyor.

Elinde kül dolu bir kova ve baca fırçasıyla.

Umutsuzca Oreaları bulmak istiyorum, bu görevde başarılı olmak istiyorum, ama her odayı aramama rağmen hiçbir şey bulamıyorum. Hayal kırıklığı içime işliyor.

İşim bittiğinde geri dönüyorum ve Emonie ile inişte tekrar buluşuyorum.

Beni görünce başını sallıyor, hayal kırıklığı yüz ifadesinde de belli oluyor. "Burada hiçbir şey bulamayacağız. Belki hizmetkârlardan biriyle konuşmayı deneyebiliriz? Onları konuşturabilir miyiz?"

Velida'yla *sohbet etme* düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

"Sanırım eski malikâneyi kontrol etmemiz gerekiyor," diyorum ona. Gördüğümünden beri aklımın bir köşesinde hep bu düşünce vardı. "Bunu bir düşün. Cull

çok özel. Bütün malikâne tertemiz. Onun gibi biri neden o eski döküntü malikânede kalsın ki? Bu işte bir terslik var."

Gözleri hafifçe genişler. "Haklısın."

"Sihrin nasıl?"

"İyi. Gerçekten," diyor bana. "En az bir saat daha dayanabilirim.

Muhtemelen iki. Henüz pes etmek istemiyorum."

Bakışları benim de hissettiğim bir ısrarı yansıtıyor.

"Tamam." Merdivenlere doğru döndüm. "Dışarı çıkmamız gerekecek. Sonra acele edebiliriz ve-"

"Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?"

Velida'nın aşağıdaki ana salonda yankılanan sesiyle neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Demir parmaklıktaki desenlerin arasından bize bakarken yüzünde sinirli bir ifade var, yumrukları kalçalarında.

Emonie ve ben aceleyle aşağıya inmeden önce nefesimin altında "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Yemek odasını temizlemeniz gerekiyordu, ikinci katta olmanız değil!" Velida bize tıslıyor.

Önünde durduğumuzda Emonie nefes nefese "Özür dilerim," diyor.

Acelemizden üzerime su dökmemeyi zar zor başarıyorum. "Yemek odasını ve salonu bitirdik. Üst kata çıktık.

Yukarıdaki odaların temizlenmesi gerekiyordu" dedim.

"Sana bunu yapmanı söylemedim," diye tersledikten sonra yere bakıyor, sanki yalan söylediğimizi kanıtlayabilmek için bir parça toprak bulmayı umuyormuş gibi. Hiçbir şey bulamayınca Emonie'ye, "Benimle geri geleceksin. Perdelerimiz var.

tozlanması gereken." Sonra bakışları üzerime dikildi. "Ve *sen*. Tuvalete geri döneceksin. Yıkılması gereken bir sürü tencere var."

Boğazımda bir korku hırıltısı düğümleniyor ama başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Kovayı Emonie'nin elinden çekip alıyor ve bana doğru itiyor, sonra da onu odadan dışarı çıkarıyor. Emonie gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana özür dileyen bir bakış gönderiyor.

İç çekerek tuvalete doğru ilerliyorum, adımlarımı yavaş atıyorum ki yerlere su dökmeyeyim, kollarım ağırlıktan titriyor. Mutfaktan geçerken ocağın başında Orean aşçılarından birini görünce duraksıyorum.

Yanına gitmeden önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için etrafa bakıyorum. "Merhaba," diyorum gülümseyerek.

Başında saçlarını uzakta tutan dantel bir başlık var, soluk kaşları ve burun köprüsünün üzerinde çilleri var. Kesimin ortasında duruyor, bıçak bir et parçasına takılıyor ve bana temkinli bir şekilde bakıyor.

Ne söyleyeceğimi düşünerek tereddüt ediyorum. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Yavaşça başını sallıyor.

"Orean olduğunuzu fark etmeden edemedim."

Kadın hareketsiz kalıyor ve elindeki bıçağı bırakıp geri çekilmeye başladığında bıçak tezgâha çarpıyor.

Basit bir yorumumun onda böyle bir dehşete yol açmasından dehşete kapılarak bir adım öne çıktım. "Hayır, sorun yok! Özür dilerim, denemiyordum-"

Ben cümlemi tamamlayamadan odadan dışarı fırlıyor. Elimde kovalar, olabildiğince hızlı koşmaya ve onu takip etmeye çalışıyorum, ama diğer iki fae işçisinin hala dirseklerine kadar sabun köpüklerine batmış olduğu tuvalete vardığımda, Orean orada değildi.

Lanet olsun.

Umarım Velida'ya ya da başka birine kaçmamıştır ama Orean olduğunu kabul etmemden bile bu kadar korkmuş olması beni daha da endişelendiriyor.

Wick'in bu görevi almak istemesine şaşmamalı.

Havayı kaplayan buhar ve dumanın arasından etrafıma bakıyorum. Bu oda öncekinden daha da sıcak geliyor. Kovaları yere bırakıyorum ve ellerim rahatlayarak çığlık atıyor, bu arada ellerimde küçük kızgın izler kalıyor.

kramplı parmaklar. Fae'ler bana bakıyor, ikisi de çılgınca ovalamaya ara veriyor.

Boğazımı temizliyorum, ses tonumu sıradan kalmaya zorluyorum. "Diğer hizmetkârlardan birinin buraya geldiğini gördünüz mü?"

Bana boş boş bakıyorlar, bir süre duraklıyorlar ve sonra en yakınımdeki "Hayır" diyor.

Bu kadar. Sadece *hayır*. Sonra arkasını dönüp ovalamaya devam ediyor.

Tamam, pek yardımcı olmadım.

Diğeri bana bakmaya devam ediyor ve hayatımda gördüğüm en parlak mavi gözlere sahip. Ben burada durmaya devam edince kaşlarını çatıyor.

"Velida senin için lazımlıkları istiflememi söyledi," diyor arkamı işaret ederek.

Omzumun üzerinden baktım ve...evet. Gerçekten de bir çömlek kulesi var.

Elimde olmadan burnumu kırıştırdım. "Bu malikanede su tesisatı var sanıyordum." "*Bu malikanede var,*" diyor dikkatle.

Beni izlemeye devam ediyor. Kaşları kalkık.

Artık Orean aşçısını kesinlikle takip edemeyeceğim.

"İşe koyulsam iyi olacak." Hafifçe sırtımdan önce siyah örgüsünü arkasına savuruyor ve sonra bulaşıklarına geri dönüyor. "Ve hiçbir noktayı kaçırmayın."

Diğer fae nefesinin altından gülüyor.

Kaba.

Emonie'nin "diğer hizmetlilerle sohbet etme" fikrinin üzerini hemen çiziyorum, çünkü bu ikisiyle böyle bir seçeneğin olmadığı açık.

Ancak *bir* seçenek *de* şu.

Oda kaplarına tekrar bakıyorum.

Bu malikanede su tesisatı olduğunu söyledi. Eskisinde yokmuş ya da en azından artık yokmuş. Bu da demek oluyor ki bu kaplar oradan gelmiş. Çünkü orada onları kullanmak zorunda olan insanlar var.

Lord Cull'un işini yapmak için bir tencerenin üzerine çömelmediğini çok iyi biliyorum.

Lord Cull'un burada tuttuğu yeni Oreanlar diğer malikanede. Ben Bundan eminim. Ve oraya gitmem için mükemmel bir bahane kucağıma düştü. Gerçek anlamda değil, Tanrı'ya şükür, ama yine de.

Ayrı bir leğene doğru yürürken derin bir nefes alıyorum ve sallanan yığına ve bir çift deri çamaşır eldivenine bakıyorum.

lavabonun kenarından. Burnumu tıkamaya vakit bulamadan pis koku yükseliyor ve geride kalan kalıntıları görebiliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Arkamda, iki fae yine benimle dalga geçiyor. Ama ben sadece göz alıcı saçlarımı geriye atıyorum, eldivenlerimi takıyorum ve işe koyuluyorum.

İlk Vulmin görevimin tam olarak böyle geçeceğini düşünmemiştim ama daha kötüsü de olabilirdi. Eğer Oreadları bulmamla aramdaki tek şey bu çömlek yığınıysa, o zaman bu şeyleri parlatacağım.

Lu bana ne demişti?

Kendi bokuna sahip çık.

Sanırım bunu yapmanın bir yolu da bu.

AUREN

MBitirdiğimde sıcak odadan ter damlıyordu, parmaklarım kalıcı olarak pençe şeklini alacakmış gibi hissediyordum. Paçavrayı ne kadar sıkı tuttuğumdan ve burnuma gelen pis kokudan kurtulup kurtulamayacağımı bilmediğimden sonra... ama tüm tencere yığını temiz.

Yalnızım, bundan yararlanıp Emonie'yi bulup bulamayacağıma bakmak için gizlice dışarı çıkıyorum. Ama resmi yemek odasına baktığımda, onu bir taburenin üzerinde, Velida ona efendilik taslarken bir toz alma küreğiyle perdeleri döverken buluyorum.

Bölmeye cesaret edemem.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hızla geri çekiliyorum. Eski malikâneye tek başıma girmek zorunda kalacağım ama en azından Velida'nın şimdilik meşgul olduğunu biliyorum.

Tuvalette, çamaşır dolabından bir masa örtüsü alıyorum ve ardından tüm temiz kapları içine yığıyorum. Hızlıca yığını toplayıp derme çatma çuvalımla dışarı çıkıyorum. Sığ basamakları tırmanıp çimlerin üzerine çıkar çıkmaz sola, eski malikâneye doğru yöneldim. Çitlerin yanından yürüyorum, her adımında metal kaplar birbirine çarparken gözlerimi dört açıyorum.

Boylu boyunca yürürken eski eve bakmaktan kendimi alamıyorum, bakışlarım gri taştaki çatlaklara takılıyor, çatının tepelerindeki hasar kiremitlerin arasından oluklu bir bıçakla kesilmiş gibi görünüyor.

Belki bir yangın çıkmıştır ve malikane o zamandan beri daha da bakımsız hale gelmiştir, ama sadece bakmak bile beni tereddütte bırakıyor. Sırtımdan aşağı yuvarlanmak isteyen ürpertiye omuz silkerek uzaklaştırmam ve damarlarımda kan akışımı sıkıştıran görünmez bir tıpa gibi hissettiren takozu görmezden gelmem gerekiyor.

Ön kapıya geldiğimde omzumun üzerinden bakıyorum ama etraf bomboş. Üzerimde beliren tek şey eski malikanenin kendisi, tahtalarla kapatılmış pencereler şüpheyle bakıyor. Yakından bakınca, duvardaki yanık izleri daha çok mekânı ikiye bölmekle tehdit eden oyuklara benziyor.

Bir elimle kumaşın köşelerini tutarak çuvalımı hareket ettiriyorum ve boştaki elim topuzu kavramak için dışarı fırlıyor, ama tabii ki kilitli.

Bakıyorum

Ne yapacağımı düşünürken diğer taraftan mırıldanmalar duydum. kapının yanında. Dondum kaldım, acaba kaçsam mı diye düşündüm ama bohça yığınma bir bakış atıp yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım.

Mırıltılı sesler kesiliyor ve kalbim bir, iki, üç kez çarpıyor.

-

Kapı açılmadan önce kilitten yüksek bir ses geliyor ve kırmızı-siyah giyimli iki muhafız ortaya çıkıyor. En azından bellerindeki kılıçlara ve genel olarak sinirli tavırlarına bakarak muhafız olduklarını düşünüyorum.

Kapıyı açan kişinin saçları gri ve beyaz çizgilerle kaplı, önlüğümü ve dağınık saçlarımı süzerek bana bakıyor. "Ne?" diye homurdandı.

Reverans yapıyorum, çünkü muhtemelen burada hizmetkârların yapması gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Elimdeki bohça yüksek sesle tıngırıyor. "Bunları teslim etmek için buradayım. Bu şekilde gelmem söylendi."

Arkasındaki diğer muhafızın etkileyici uzunlukta kızıl saç örgüsü var. Gözlerini bana dikti. "Sen yenisin."

İfademi masum, kalp atışlarımı sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bugünlük yardım için gönderildim. Velida bana talimatlar veriyordu."

Gözleri çuvalıma kayıyor. "Buraya ver," diyor, öne doğru gelirken elini uzatıyor.

Parmaklarım bohçayı öyle sıkı kavırıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Oh, bana söylendiği gibi kendim teslim etmeliyim."

Yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor. "Bu malikâne yasak bölge.

Ben alırım." Kayıtsızmış gibi davranıyorum ve ona uzatmaya başlıyorum. "Elbette." "Nedir bu?" diye soruyor diğeri.

Yumuşakça gülümsüyorum. "Oda kapları."

Braid elini o kadar hızlı geri çekiyor ki dirseğinin kırılmamasına şaşırıyorum. "O boka dokunmayacağım." Arkadaşına bakıyor.

İkinci muhafız başını sallar. "Bana bakma. Neredeyse vardiya değişecek."

Braid kapıyı daha geniş açıp başını yana sallayana kadar bir süre birbirlerine kaşlarını çatarak bakıyorlar. "İçeri al," diye bağırıyor bana.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ama başımı sallayarak yüzümü asık tutuyorum. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

İçeri adımımı atar atmaz kapıyı arkamdan kapatıyor ve işaret ediyor. "Dümdüz ilerle. Çabuk ol."

Sadece iyi bir önlem için, tekrar reverans yapıyorum. "Evet, efendim."

Aceleyle ilerliyorum, ilerlerken gözlerini sırtımda hissediyorum, bu da gergin kaslarımda endişe yaratıyor. Bir çeşit panelli antre odasıdayım, kapalı pencerelerden ve karanlık ışıktan dolayı loş. tedirginliğimi derinleştiriyor.

Adımlarımı telaşsız atmaya zorlayarak gardiyanın söylediği gibi dümdüz ilerliyorum, metal kaplar her adımda yer değiştiriyor. Kapıdan geçip güdük bir koridora girdiğimde, nihayet muhafızların görüş alanından çıktığımda, gergin bir nefes alıyorum.

İçeri girdim. Şimdi tek yapmam gereken şu Orianları bulmak.

Sağımdaki kapı kapalı, o yüzden soldakine yöneliyorum. Yaklaştıkça, gözlerim uğursuz bir sırıtış gibi yukarı doğru kıvrılan siyah kapı koluna kayıyor. Nedense damarlarımdaki o sıkışmışlık hissi genişliyor ve yerine öfkeyle pompalanmaya başlıyor.

"Bu sadece ürkütücü bir giriş," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama gerçekten

Emonie de yanımdaydı, böylece dekorla ilgili bir şaka yaparak haince bir duygu yaratabilirdi.

Bir elimle masa örtüsünün köşelerini kavrayarak kendimi kapının kolunu çevirmeye ve içeri girmeye zorluyorum. İçeri girer girmez kapı arkamdan otomatik olarak kapanıyor ve tık diye kapandığında kalbim boğazıma kadar fırlıyor.

Karanlık ve dar bir alanda, uğursuz bir duvarla yüz yüze geliyorum.

Evin orijinali olmadığı, tavana garip bir şekilde tutturulmasından ve bitişik duvarlarla olan uyumsuz bağlantısından anlaşılıyor. Kalın taş tuğlalardan yapılmış ve buranın içinde değil, dışında olması gerekiyor. Ve sanki bu yeterince tuhaf değilmiş gibi, her şey boyunca uzanan demir şeritlerden oluşan bir çaprazlama var, bana hırsızları uzak tutmak için genellikle mezarların üzerine cıvatalanan demir kafesleri hatırlatıyor.

Ona baktıkça avuçlarım terden kayganlaşıyor. Kalbim göğsümde sıkışıp kalıyor, adrenalin ve korku karmaşasına kapılıyor ama yine de bir şey beni ileri doğru çekiyor.

Tam önünde durana kadar kısa mesafeyi tüketiyorum. Kaz Kollarımda şişlikler oluşuyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor ama parmağımı bir tuğlaya sürtmek için uzattığımda ellerimin terli olmadığını fark ediyorum. Avuç içlerimi kayganlaştırmak için derimin yüzeyine çıkan altın dokunuşu.

Taşa damlayan balmumu gibi altın bir çizgi bırakıyorum ama neredeyse çürümüş çizgilerle dolup taşıyor. Gerilmeye ve kök salmaya başlıyorlar.

Sıvı düzensiz spazmlar halinde akıyor ve damarlarım buna karşılık olarak gümbürdüyor.

Burada bir sorun var. Tuhaf.

Yaldızlı çürümenin tuğlanın yarıklarına girdiğini, yarıkları kazdığını, diğer tarafa ulaşmak için duvarın içinden geçmeye çalışıyormuş gibi aradığını ve elediğini gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

Büyüyü hızla kendime geri çağırıyorum ama tepki vermesi yavaş oluyor. Bileğimi ince, sert bileziklerle sarmadan önce isteksizce taştan ipler halinde ayrılıyor gibi görünüyor. Hala bileğime bulaşan sıvıyı yumuşatmak zorundayım.

Avuç içlerim de öyle, ama çürüme onların üzerinde kıvranıyor, parmak uçlarımdan güneşe uzanan saplar gibi uzanıyor.

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, kollarım titriyor.

Sihir gitmek istemiyor.

Dışarı fırlamak, duvara doğru uzanmak ve tuğlaları delmek istiyor. Onu geri itebiliyorum çünkü onunla çok fazla pratik yaptım, baştan çıkarıcı çağrısını nasıl reddedeceğimi öğrendim.

Ama bu kolay değil.

O duvarın diğer tarafında ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.

Sadece Orealanları bulup buradan defolup gitmek istiyorum, sonra geri döndüğümde Wick'e her şeyi anlatacağım.

Arkamı dönmeden önce bakışlarım bir an daha oyalanıyor.

Solumda, yukarı doğru yükselen bir merdiven buluyorum ve aceleyle ona doğru ilerliyorum. Halı kaplı basamakları neredeyse sessiz adımlarla çıkıyorum, yıpranmış basamakların çamurlu bir griye dönüştüğünü fark ediyorum.

Merdivenlerin tepesinde bir koridora geliyorum. Işıklıdırma tozlu, kısmen kapalı pencereler her şeyin duvarlara yapışan kasvetli bir renk almasına neden oluyor. Önümde en az yarım düzine kapı var ve koridor sonunda evin başka bir bölümüne sapıyor.

Tüm bu yeri tek başıma aramam çok uzun zaman alacak ve zaman da ensemde soluyor. Velida eğer henüz aramadıysa yakında beni aramaya başlayacak, Emonie'nin cazibemi bırakabilmesi gerekiyor ve Lord Cull bu gece akşam yemeği için gelecek.

Acele etmem lazım.

Kontrol ettiğim her oda boş bir yatak odası, tıpkı diğer malikânede yaptığım aramada olduğu gibi. Ama burada, kullanılmadıkları için durgun ve tozlular. Terk edilmiş, bazılarının yatakları ya da diğer mobilyaları alınmış. I

ne kadar sessiz olduğunu fark etmeden edemiyorum, gergin sessizlik sinirlerimi daha da sıkıyor.

Ama duvardan ne kadar uzaklaşırsam, gücüm o kadar sakinleşiyor - bu da beni *daha* da endişeli, *daha* da kafası karışık hale getiriyor.

Tam başka bir kapının kolunu çevirmek üzereydim ki ilerideki köşeden gelen ayak seslerini duydum. Ne yapacağımı düşünecek zamanım bile olmadı.

bir hizmetçi belirmeden önce. Beni fark ettiğinde hafifçe sendeledi, kollarında ağır bir tepsi vardı.

"Merhaba," diye gülümseyerek selamlıyorum çuvalımı kaldırmadan önce. "Bunları teslim etmem gerekiyor ama nereye gideceğimden emin değilim. Bu taraftan mı?" Az önce geldiği koridoru işaret ederek soruyorum.

Koyu renk gözleri başını sallamadan önce çekiciliğime kayıyor. Sonra hızla yanımdan geçip gidiyor, omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve merdivenlerden aşağı kaybolmadan önce benim hissettiğim kadar gergin görünüyor.

Bu rahatlatıcı.

Kendimi çelikleştirerek onun adımlarını takip ediyorum ve kesişen koridordan sağa dönüyorum. Daha fazla kapı yerine, bu alan bir salona açılıyor. Ne

Bir zamanlar görkemli olan pencereler şimdi tahtalarla kaplanmış. Halı siyah ve gri kıvrımlarla süslüdür ve soğuk bir şöminenin etrafında bir dizi kanepe ve sandalye vardır.

Bu sandalyelerden birinde bir gardiyan oturuyor. Bacaklarını ayaklıklara dayamış, tahta bir kazmayla dişlerini karıştırıyor ve iyice sıkılmış görünüyor. Beni hemen fark ediyor ve nefes nefese kalıyor. "Az önce gitmedin mi?"

Göz kırparak duraksıyorum. "O farklı bir hizmetkârdı efendim." Bir huff daha. "Ne istiyorsunuz?"

Çuvalı kaldırıp çınlamasına izin veriyorum. "Oda kapları. Onları teslim etmem söylendi... Tabii siz istemezseniz?"

Dudakları tiksinti dolu bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "İyi denemeydi. Ben lanet bir hizmetçi değilim. Bunu kendiniz yapabilirsiniz."

Başımı uysalca eğmeme rağmen göğsümde zafer çığlıkları atıyor. "Tabii ki."

Bu hazneli kaplar gerçekten etkili.

Bir kez daha oflayıp puflayarak ayaklarını yere vuruyor ve kendini sandalyeden dışarı atıyor. Yürürken arkasından takip ediyorum.

salondan geçip özel bir n odaya giriyoruz. Bir kapının önünde duruyoruz ve kemerindeki halkaya takılmış bir anahtarı çekiştiriyor. En kısa sürede

serbest bırakıyor, kilidin içine sokuyor ve beklentinin etrafımda sıkışmasını sağlıyor.

Lütfen, lütfen burada ol.

Kapıyı iterek açtı. "Çabuk olun."

Karanlık boşluğa dalmadan önce ona başımı sallamayı zar zor hatırlıyorum. İçeri girer girmez kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor ve anahtarı çeviriyor.

Bir zamanlar bu beni paniğe sürüklerdi ama artık değil. Çünkü artık güç ve kontrol bende. Artık kafeste ya da kapana kısılmış değilim.

Ama başka biri var.

Düzinelerce birileri.

Ve her birinin kulakları küt. Oreanları buldum.

AUREN

T Bir zamanlar büyük bir yatak odası olmalı. Belki Lord Cull'un kendisinin bile yattığı yeri. Sanırım Orea'nları burada tutmalarının nedeni bu büyüklük; hepsini bir odaya sığdırabiliyorlar. kilitli kapı.

Şimdi şiltelerin neden diğer yatak odalarından alındığını anlıyorum. Buradaki orijinal mobilyalar, duvardan duvara zemin boyunca uzanan şilteleri sığdırmak için sökülmüş gibi görünüyor. Ne şifonyer, ne sandalye, ne de bavul var. Sadece çalınmış şilteler, battaniye yığınları ve boş yemek tepsileri var.

Oda büyük olmasına rağmen ağır hasar görmüş. Sağ tarafımda, sıvada tavana kadar uzanan bir çatlak var ve bir örümcek ağı gibi köşede toplanıyor. Duvardan kopan küçük parçalar, ceplerden düşen bozuk paralar gibi yerde unutulmuş yatıyor.

Burada neredeyse hiç ışık yok, sadece zayıf güneş ışığı içeri girmeye çalışıyor. tahta levhaların arkasına gömülmüş tek pencereden içeri giriyor. Yine de loşluğa rağmen Orea'nların kıvrılmış bedenlerini görebiliyorum. Çoğu uyuyor, birbirlerine sokulmuşlar, başları eğik ve kulakları açık.

Kanım vücudumda bir davul gibi pompalanıyor.

O zaman koku beni çarpıyor, bayat havadan çok daha kötü. Tek bir alana sıkışmış düzinelerce beden kokusu.

Neredeyse hiç mahremiyeti olmayan bir iş yeri. Sağ tarafta bir banyo var, ancak kısmen çökmüş, duvar yıkılmış ve kirişler kapıyı kapatıyor.

Ensemde iğneler batıyormuş gibi hissederek daha da içeri giriyorum. Gözlerim odanın içinde geziniyor ve gördüğüm insanları saymaya çalışıyorum ama onlarcası var. Yedi kişi bir şiltede, sekiz kişi başka bir şiltede, üç şilte daha var ve üzerlerinde daha da fazla üzerlerinde cesetler. Duvarlara yaslanmış on kişi ve daha fazlasını saydım.

battaniyelerle birlikte ahşap zemine serpiştirilmiş. En az kırk, hayır, elli kişi var.

Bakışlarım en yakınımıdaki kişiye kayıyor.

Bir yığın tencereyi yavaşça yere bırakıyorum, gürültüyle yere çarpıyorlar ama sadece birkaç kişi kıpırdıyor. Hızla köşede oturmuş, tahtaların arasından görünen pencere aralığına bakan adama doğru yürüyorum. İnce kır saçları ve çenesinden boynuna kadar horoz gıdığı gibi sarkan gevşek bir derisi var ama vücudu soğukta yaşamaya alışmış gibi kalın kürklerin altına gömülmüş.

Önünde diz çöküyorum, bakışlarım küt kulaklarının üzerinde geziniyor. "İyi misin?" Onu ürkütmek istemediğim için sessizce soruyorum.

Pencereden başını çevirmediğinde, nazıkçe uzanıp kolunu sıkıyorum.

Adamın başı aniden omzuna çarpıyor ve ardından vücudunun geri kalanı yana doğru savruluyor. Adam bir yığın halinde yere düşerken geriye doğru sarsılıyorum, şok kulaklarımda kükreyen ve damarlarımı dolduran coşkun bir nehir gibi içimden akıyor.

Dehşet içinde ona bakıyorum. Gözleri hâlâ pencereye bakıyor. Boynu bükük. Vücudu gevşek. Gözleri kırışmıyor.

Öldü.

Geri çekiliyorum, bakışlarım odanın içinde uçuşuyor, merak ediyorum ama hayır. Başka birinin hareket ettiğini görüyorum. Başka birinin öksürdüğünü duydum. Hepsi ölmemiş. Ama...

Belki hepsi de hayatta değildir.

Bir kez daha diz çökerek adamı nazıkçe kontrol ediyorum. Üzerinde görebildiğim hiçbir iz yok. Yara yok, ölümü için bariz bir sebep yok.

Ona ne oldu böyle?

Diğer herkesi kontrol etmeye kararlı bir şekilde doğruluyorum. İnsanların uyuduğu yere doğru aceleyle ilerlemeye başlıyorum ama yaklaştıkça bir adamın başını çevirdiğini, gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum ve tuhaf bir hisse kapılıyorum. Onda tuhaf bir şeyler vardı.

"Sorun yok," diyorum ona. "Ben-"

Kapıya vurulan yüksek bir ses beni sıçrattı. "Gidelim!" diye bağılıyor dışarıdaki nöbetçi.

Lanet olsun!

Bakışlarım tekrar Orian'a, onun yağlı saçlarına ve kürklü kıyafetlerine kayıyor. "Çok özür dilerim," diyorum aceleyle. "Sana yardım etmeye çalışacağım."

Hepsi buradan gidecek. Cull'un sizi buraya ne zaman getirdiğini söyleyebilir misiniz? Sizi hizmetkârı olmaya mı zorlayacak? Kaç tane-"

"Wench! Beni oraya getirtme!" diye bağıyor gardiyan.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum ama gitmem gerektiğini biliyorum.

Birkaç Orean'ın daha ayağa kalktığını ve bana baktığını fark ediyorum. "Sizi buradan çıkaracağız," diyorum onlara sessizce ve kendimi dönüp acele etmeye zorluyorum. Daha fazla gecikemem ya da yakalanma riskini göze alamam.

Kapıya vardığımda, parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum ve gardiyan hemen açıyor. Ben dışarı çıkar çıkmaz arkamdan kapıyı kapatıyor, anahtar yerinde dönüyor.

"Yeterince uzun sürdü," diyor kaşlarını çatarak. "Hainlere iyi bakıyor musun?"

Kendimi yakalamadan önce kaşlarım çatıldı. "Hainler mi?"

"Duymadın mı?" diye soruyor keskin köpek dişine doğru sallanan kazmanın etrafında. "Gittiler. Şimdi Lord Cull onları geri aldı. Kıracak onları." Elindeki odun parçasını emerken dudakları keyifli bir alaycı ifadeye bürünüyor.

Gözlerimin ardında bir anı parlıyor. Bakışlarında zalimlik ve dilinde tehditlerle karda duran bir Kızıl Akın korsan kaptanı.

Onu kullanacağım. Onu kıracağım.

Sıcak öfke omurgamı yakıyor; sanki kurdelelerimin dibine vuran bir karıncalanma.

"Umarım izleyebilirim," diye kıs kıs gülüyor muhafız çubuğunu yerken. "Oreanların bizim türümüzden daha aşağı olduklarının hatırlatılmasına bayılıyorum."

Konuşmak için kendime güvenmiyorum - sahte itaatkâr tonumu korumak için. Bu yüzden kendimi reverans yapmaya zorluyorum. Uzaklaşmak için döndüğümde, elimi koluna sürüyorum ve iğrenç fae'yi zalimliğinden zevk alması için geride bırakıyorum.

Ama zalimlikten de zevk alabilirim.

Şimdi gömleğinin ipliklerine doğru kayan küçük sihir damlamdan zevk alacağım. Salonda yürürken yakasından damlıyor ve bir ter damlasından daha büyük olmayan teninin üzerinde gezinmeye başlıyor. En ince, en küçük damlacık çenesinden yukarı çıkıyor, kürdanının üzerinden süzülüyor ve sonra ağzına kayıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, tam o sırada güdük bir parmağını Dilini, aniden tadına baktığı kokuşmuş metali silmeye çalışır gibi. Ama damlacık çoktan boğazından aşağı kayıyor, çoktan içine batıyor.

bağırsak. Orada, yıldız çürümesi zaman içinde yavaşça yayılacak, kıvrılan ve kazılan ağır köklerle astarı yiyip bitirecektir.

Köşeyi dönmeden hemen önce eli karnına gitti, muhtemelen ilk sızı orada hissediliyordu ve sonra gözden kayboldum.

Aklımdan çıkmış.

Ama büyüm yakın zamanda vücudundan çıkmayacak.

Yavaş yavaş olacak.

Acı verici.

Başkasının kırılmasını izlemek yerine, kendi bedeninin içten dışa doğru bozulmasını izleyebilir.

Belki de bunun için pişmanlık duymalıyım. Ama hissetmiyorum. Altın dokunuş, çürüme, sahip olduğum Fae ve Olean mirası bana korkunç bir memnuniyet hissettiriyor.

Yine de bu memnuniyet, aniden acele ayak sesleri duyduğumda kısa kesildi. Bir sürü ayak sesi ve bu yöne doğru geliyorlar. Koridorda hızla ilerliyorum ve ulaştığım ilk yatak odasının kapısını hızla açıp içeri giriyorum.

Kapıyı aralık bırakıyorum, tam zamanında dışarı baktığımda daha fazla muhafızın koridorda tepinerek ilerlediğini görüyorum. "Acele edin," diye bağıyor içlerinden biri.

Dört tanesi geçiyor, az önce geldiğim yöne doğru ilerliyorlar. Boğuk sesleri dinlemek için nefesimi tutuyorum, ama sözlerini seçemeyince yatak odasından sürünerek çıkıyorum ve aceleyle köşe duvarına geri dönüp başımı eğiyorum.

Bağırsakları çürümüş gardiyanın sözlerinin sonunu duyuyorum. "Burada mı kalman gerekiyor?"

Sesi daha net olan başka biri cevap veriyor. "Evet. Onlarla ne yapmak isteyeceğini bilmiyoruz, o yüzden şimdilik görev yerinizde kalın."

"Ne zaman geliyor?"

"Diğer eve yeni geldim. Burada toplanmalarını istiyor." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Geri döndü. Lord Cull zaten burada-

Bir hareket duyuyorum ve hızla yatak odasına geri dönüp kapalı kapının aralığından bakıyorum. Nabzım sertçe atıyor, içi boş kemiklerime çarpan bir gürültü. Saniyelerce bekledim.

Tutanaklar.

İçimdeki her şey acele etmem için çılgılık atarken, donmuş bir şekilde beklemek zorunda kalmak hayatımı mahvediyor. Koşmak için.

Sonra ses yeniden yükseliyor, kendi endişeli uğultumu bastırıyor ve iki muhafızın köşeyi dönüp benden uzaklaştığını gördüğümde hareketsiz kalıyorum.

Arkalarında, koridorda ikişer ikişer ilerleyen, kamburlaşmış, ayaklarını sürüylen bir Oread akımı var.

Sikeyim.

Gardiyanın sesi kafamın içinde tekrar ediyor. *Onları kıracak.*

Onları dışarı çıkarmalıyım. Çok geç olmadan onlara yardım etmeliyim.

Keşke Cull'un ne tür bir büyüye sahip olduğunu sormak aklıma gelseydi, en azından bu bilgiyle üstünlük sağlayabilirdim. Ama belki de sadece muhafızlarla anlaşabilirim. Belki de Cull bu malikâneye gelmeden Oreadları dışarı çıkarabilirim.

Kendimi çelikleştirerek, yaylanmayı beklerken tüm kaslarım beklentiyle geriliyor.

Son iki muhafızın grubun arkasını aldığını görüyorum ve içlerinden biri bir Oread'ın sırtını itiyor. "Acele edin!"

Kişi tökezlerken diğer muhafız güler.

Dudaklarımı sıkıca bastırarak odadan çıkıyorum ve arkalarından koşuyorum, sonra da büyümü çağırıyorum.

Cevap vermeye fazlasıyla hazır.

Ellerimi ikisinin de başının arkasında birleştirerek uzanıyorum ve damarlı altın ipler avuçlarımdan fırlayıp ilmik gibi boyunlarına dolanıyor. Katılaştan metal onları öylesine sıkıyor ki çıkarabildikleri tek ses kesik kesik solumalar oluyor.

İpler onları geri çekiyor, seslerini, nefeslerini çalıyor.

İçlerinden biri dizlerinin üzerine çöküyor, yıpranmış halı düşüşünü engellerken, halata tutunmaya çalışıyor ama halat çoktan sertleşip sıkılaşmış, bakışları çılgınca etrafta uçuşuyor.

Gücüm şarkı söylüyor.

İkincisi duvara doğru devriliyor, ona çarpmaya hazır, ama bu çok gürültülü olacak ve diğerlerini uyarmak istemiyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ilmiğini geriye doğru çekiyorum ve arkasındaki sarkık ucun onu yakalamak için bükülmesini sağlıyorum. Yıldızlı ip onu yavaşça yere indirirken vücudu hiç ses çıkarmıyor.

Her iki muhafızın da başında duruyorum, panik gözlerini karartıyor, yüzleri morarırken daralan boğazlarından hırıltılar geliyor.

Önümüzde, grup hala ilerliyor, kimse daha akıllı değil.

Sessizce uzanıp en yakın yatak odasının kapısını açıyorum. Sonra ellerimden akan bir başka akıntıyı boğulmuş muhafızların ayak bileklerine doluyor ve onları odaya sürüklüyorum. Kapıyı da aynı hızla kapatıp onları kıvranmaya bırakıyorum.

İkisi gitti.

Sıranın sonundaki Oreanlar artık arkalarında kimsenin olmadığını farkında bile değiller. Ayrıca çok daha öndeler, bu yüzden koridorda tepinmeden onlara yetişmek için yarışıyorum.

Ama ben onlara ulaşmadan grup yön değiştiriyor. Ana merdiven boşluğundan düz devam etmek yerine, daha önce fark etmediğim duvardaki bir panelden geçiyorlar.

Gizli bir kapı.

Herkes buradan geçiyor ve bir zamanlar hizmetçi geçidi olarak kullanılmış olması gereken sıkışık merdivenlerden aşağı iniyor.

Tereddüt ediyorum ve sonra anlık bir karar veriyorum. Önlüğümü çıkarıp koridora fırlatıyorum ve Oreanları takip ederek aşağıya doğru inen kapalı merdiven boşluğuna giriyorum.

Grubun arkasına yetiştiğimde adımlarımı yavaşlatıyorum ve hızla Göz alıcı sivri kulaklarımı örtmek ve diğerleri gibi dağınık görünmek için saçlarımı karıştırıyorum.

Ama attığım her adımda, damarlarımdaki o hızlı gümbürtünün geri döndüğünü, kalbimin göğsümün basamaklarının arkasında titrerken kanadığını ve dövüldüğünü hissediyorum. Kafatasımın içinde tiz bir çınlama başlıyor.

Neler oluyor?

Aşağıya ve dar bir koridora ulaştığımda, kaygan avuçlarıma bakıyorum. Çürüme altınımı neredeyse tamamen istila etmiş. Normalde ince olan damarlar daha çok ağaç köklerinden oluşan bir kütleye benziyor. Avucumdan yukarı doğru kalkıyor, uzanıyor, ulaşıyor-

"Diğerleri nerede?"

Sıçırıyorum, başımı kaldırıyorum ve önümdeki Orean'lara çarpmadan önce kendimi zorlukla durduruyorum. Sıkışık koridorda herkes durmuş ve öndeki iki muhafız bana dik dik bakıyor, bakışları omzumun üzerinden fırlıyor, belli ki kayıp diğer iki muhafızı arıyorlar. Çenemi göğsüme yaslayarak sinmiş gibi yapıyorum. Muhafızlar birbirlerine bakıyorlar ama sonra kapıyı çekip açıyorlar ve Oreanları içeri itmeye başlıyorlar.

Yürürken neredeyse tökezliyorum, parmaklarımda arasında kıvranan çürümeyi zapt ederken ellerim titriyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, kanımın

damarlarımdan çıkıp yere dökülüyor.

Odaya girer girmez gardiyan kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor ve beni duvara doğru itiyor ama bunu hissetmiyorum bile. Çünkü güç avuçlarımın altında şişiyor, kökler kalkıyor, parmaklarımı halkalar gibi sarıyor. Tüm vücudum şarj olmuş gibi hissediyor.

Çürük esniyor ve göğsüme kadar inen heyecanlı bir aciliyet var. Tıslıyor ve dürtüyor, sanki bedenimi parçalamak istiyor.

Sağıma baktığımda o duvarı, o demir kaplı taş duvarı görüyorum. Ama bu sefer ben diğer taraftayım.

Büyük giriş salonuna bakıyorum ve panik kanatlarını açıp uçuyor ve beni arka akımında kırbaçlanmaya bırakıyor. Çünkü bir Bir *doğruluk* beni ileriye çağırsa bile, *yanlışlığın* manyetizması içime işliyor.

yanlış,

doğru

yanlış,

doğru

yanlış,

doğru

Yanlış, doğru.

Duvar kağıdı kan gibi kırmızı. Yeni malikânenin mermer zemini kadar parlak değil ama karanlıkta işlenmiş bir cinayet sırrı gibi derin, koyu bir kırmızı. Ama dikkatimi çeken şey, odayı ikiye bölen zemindeki çatlak ve gökyüzüne doğru yükselen kırık bir çatı.

Duvar parçaları yerde kayalar oluşturmuş ve tahtayla kapatılmış pencereler paramparça olmuş, camları hâlâ lekeli mermerlerin üzerinde duruyor. Ama...hayır. Lekeli değil. Bu...

Gözlerim patikayı takip ederek zeminde önce genişleyen sonra da ardına kadar açılan büyük çatlağa ulaşıyor.

Bir uğultu, bir gürleme var. Belki de sadece kulaklarımdadır. Gölgeler tünelli görüşümü noktalıyor, ama görüyorum... *Görüyorum...*

Bir kargaşa gözlerimi yukarıya doğru çevirdi. Birinin odanın diğer tarafından çıktığını görmek için.

Ve sonra tüm nefesim ciğerlerimden çalınıyor. Saçlarımı kavrayan ve kafa derimden koparan eller gibi içimden sökülüp alınıyor.

Elim ağzıma gidiyor, gözlerim kırpmayı reddederken çürüme bana yapışıyor.

"Slade..."

Fısıltı dudaklarımdan döküldü.

Bir sütunun yanından geçiyor, açık kapı aralığından gri bir ışık yayılıyor ve gözlerimi kısımama neden oluyor. Kırmızı bir şal dışında tamamen siyah giyinmişti.

kumaş, kesik bir boğazdan akan kan gibi yakasına yapışmıştı.

Ona ulaşmak için ilerlemeye başlıyorum, ağzım onun adını söylemek için açılıyor, çünkü o burada. O *burada* ve beni bir şekilde buldu ve bana yardım edebilir ve-

Ve.

Bir kalp atışı, uçtum.

Bir sonraki,
düşüyorum.

Ya da belki de etrafımda yıkılan dünyadır. Çünkü o daha iyi görüldüğünde, diğer her şey de görünür hale geliyor.

Boyu benzerdi ama...

Biraz farklı adımları var. Kaslı yapısında farklılıklar var. Siyah saçları o kadar kısa kesilmiş ki kafa derisini yarım santim bile geçmiyor ve sakalı kalın. Yine de yüzündeki tehdit ifadesi tanıdık... tek gözü olması dışında.

Diğer göz yuvası kapalı. Deri kayış alnından sivri kulağına kadar uzanıyor, gözünün olması gereken yere oniks bir taş yerleştirilmiş. Solgun yüzündeki çizgiler göz bandının altında kayboluyor, etrafındaki deri donuk gri bir renk alıyor.

Slade olmaz, Slade olmaz, Slade olmaz.

Hissettiğim rahatlama, korkunç, çalkantılı bir ıstıraba dönüştü.

Çünkü her şey sarsıcı, baş döndürücü, dehşet verici bir farkındalıkla yerine oturuyor.

Oda. Kırık zemin. Gürleyen ses. Her şeyin yanılsılığı ve...

"Lord Cull," diye selamlıyor bir muhafız.

Diğer Oreanlar yanımdaki yıkık dökük duvara dizilmişler, muhafızlar hazır olda, daha fazlası odanın diğer ucundan içeri doluşuyor.

Gerçekleşmenin tüm parçalanmış parçaları bir kasırga gibi dönerken içimde bir şey çılgılık atıyor.

Nefes alamıyorum. Göz kırpamıyorum.

Bakışlarım, adımlarının altında birbirine kenetlenen çatlak zemin boyunca onu takip ediyor ve hiç düşünmeden boşluğu kapatıyor. Üzerinde yürüyor, botları varlığının etrafında birleşmiş gibi görünen kırık odada yankılanıyor.

Ama kapanmayan bir nokta var.

Birleşmiyor.

Çatlak zeminin en geniş kısmı. Gölgelelerin üzerinde gezindiği kısım.

Gözlerim tekrar ona dönüyor ama özellikle bir Oreal'a bakıyor ve bakışlarını takip ettiğimde dizlerimin bağı çözülüyor.

Orada, diğer perişan Orealılarla birlikte duran bir kadın var.

Siyah saçları omzunun üzerinden gevşek ve eğri bağlanmış. Soluk tenli. Korkmuş, yeşil gözler. Ufak tefek bedeni, yaslandığı duvara karşı titriyor.

Tanıma duygusu içime bir çekiç gibi saplandı. Hayır.

Hayır.

Hayır.

Gözlerim diğer Orealılara kayıyor, hepsi kürklerini ve ağır pelerinlerini giymişler. Kışlık giysilerinin altında titriyorlar.

Kabarmak istiyorum. Çığlık

atmak. Hepsi burada. Hepsi.

Yüce Tanrım.

Drollard'da, donmuş köylerinde saklanmış olması gereken her bir köylü. Onlar *burada*, Annwyn'de.

Ve zemindeki o çatlak, içinden çıkan o gümbürtü, tepemizde dolaşan gölgeler...

Bu yırtık.

Slade ve babasının büyüü çarpıştığında havada oluşan yırtık. Hepsinin içine çekildiği yırtık.

Kurtarmaya geldiğimiz grup Orea köylüleri. Peki ya Lord Cull'un yaklaştığı kadın?

Slade'in annesi.

Çünkü rastgele bir asilzadenin evinde değilim. Ve

bunlar da kurtarmaya geldiğim rastgele Orealılar değil.

Dikkatim Elore'ye doğru yaklaşan kişiye kilitleniyor ve boğazıma bir safra düğümleniyor.

Onun Slade olduğunu

sanıyordum. Ama

değilmiş.

Hiç de değil.

Lord Cull, Slade'in *babası*.

SLADE

TPencereden içeri süzülen parlak sabah güneşi, parıltısıyla toz parçalarını yakalıyor. Ben masamın arkasındayım, Isalee ve Warken ise ofisin ortasında, birbirlerinin karşısında oturuyorlar.

Kanepeli sandalyeler, finans konuşmaları. Çöken madenle ilgili bir rapor yazdım ve ağrıyan göğsümü ovuşturdum.

Orospu çocuğu gibi acıyor.

Gömleğimin içinden bile çürümenin kabarmış damarlarını, kararmış kalbimin şişmiş kabuğunu hissedebiliyorum.

Muhtemelen iyi değildir.

Başımı kaldırdığımda Isalee'nin bana baktığını fark ediyorum ve hemen elimi bırakıyorum. "Ben iyiyim," diye telaşlanmasına fırsat vermeden onu temin ediyorum ama kaşlarının arasındaki çatıklık bir türlü geçmiyor.

Yüzümde de geçmeyen bir kaş çatma var.

Uykumu almış olmama rağmen bir yırtık bile açamadım. Denedim amına koyayım. Ryatt'ın itirazlarına rağmen saatlerce. Ve şimdi, kalbimin ortasındaki hastalıklı kahverengi renkteki nokta yayılmaya başladı. Ölü pullar halinde soyuluyor.

Bunu iyileştiremem, Majesteleri.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Girin."

Kral Thold adım adım ilerliyor. Yeşil engerek yılanı boynunun arkasına dolanmış, kuyruğu bir eşarp gibi göğsünden aşağı sarkıyor. Bugün tacını takmıyor ama takmasına da gerek yok. Davranışları otoriteyi haykırıyor. İki muhafızı arkasında dururken bakışları odanın içinde geziniyor.

"Bulunması zor bir adam oldun," diyor bana.

"Kral Thold, bugün nasılsınız?" Warken, Isalee ile birlikte ayağa kalkarken kibarca selam veriyor.

"Üç gün oldu Ravinger," diyor Warken'ı görmezden gelerek ve bakışlarıyla beni sabitliyor. "Cevabın için beni daha ne kadar bekleteceksin?"

Göz ucuyla Isalee'nin Thold'u bekletmekle ilgili öngörüsü gerçekleşirken sırtıttığını görüyorum. Akıllı kadın.

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaştım. "Biz de tam tartışmamızı bitiriyorduk."

Üçümüzün arasına sabırsızlıkla bakıyor. "Ve?"

"Gerçek ittifakımızın anlaşmasını kabul etmeye karar verdik," diyorum ona ve yüzündeki rahatlamayı izliyorum. "Ama... şartlarımız var."

Yılan dilini çıkarır. "Ne şartları?" diye homurdanıyor.

Warken araya girerek, "Gıda ithalatınıza karşılık petrol," dedi. "Bu artık anlaşmanın bir parçası değil."

Thold'un gözlerini öfke doldurur. "Bu kabul edilemez. Bu anlaşmanın bir parçasıydı."

"Ve şimdi değil," diyorum omuz silkerek.

Çenesi sıkıştı. "Yağı Sör Judd'ın bana teklif ettiği yeni fiyattan istiyorum."

"Anlamıyorsun."

Ona bunun maden çöktüğü için olduğunu ve ona petrol getiremediğimizi söylemiyorum.

"Bu delilik Ravinger," diyor başını sallayarak. "Krallığınızın benim yiyeceğime *ihtiyacı var*."

"Evet, krallığınız da öyle," diye karşılık veriyorum. "Bunu benim cömertliğim olarak kabul edin. Önceki anlaşmalarımızı ihlal etmenize ve Conflux'a katılmanıza rağmen sizi ve sizinkileri rahatsız etmeden bırakıyorum. Olaya karışan diğer *tüm* krallıklara karşı misilleme yaptığımı hatırlatırım."

Thold boynumu sıkmak ister gibi ellerini geriyor. Yılanı dişlerini geçirmek ister gibi tıslıyor. Büyüm olmasaydı, muhtemelen buna izin verirdi.

Isalee onun dikkatini çekerek, "Bu bizim önerdiğimiz alternatif," diyor. "Hepimiz biliyoruz ki Kral Ravinger Birinci Krallığı pekâlâ kendi egemenliği altına alabilir. Yine de bozulan anlaşmalarınıza ve Conflux fiyaskosuna rağmen

Bu ittifaka olan bağlılığınızın bir kanıtı olarak, daha önce orijinal anlaşmada yapıldığı gibi ithalatlarınızı Fourth'a göndermenizi talep ediyor.

Güven kırıldı Kral Thold," diyor ona kararlılıkla. "Ve bunun onarılması zaman alır. Krallıklarımız arasındaki çatlakları onarmak için zamanımız olduğunda petrol meselesi yeniden ele alınabilir."

Bir süre sessiz kalıyor, teklifimizi çiğniyor ve eminim yutması acı bir yumru ama yutuyor. "Peki. Ama bir sonraki

petrol sevkiyatı yalnızca First'e gönderildi."

Zaten diğer krallıklardan herhangi birine gönderecek değilim. Madenimizi tekrar çalışır hale getirsek bile.

Düşünüyormuş gibi yaparak Başbakanlarıma bakıyorum. Warken, Isalee ile birlikte bana başlarını sallamadan önce düpedüz dalgın görünüyor.

Elimi uzatmadan önce ona "Tamamdır," dedim.

Thold ona bakar ve yılan tıslar. "Sanırım titremezsem beni affedeceksin, Kral Rot."

Sırıtiyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Onun yerine bu akşam yemek yiyeceğiz," diyorum. "Yarın Dördüncü'den ayrılmadan önce."

Bu hem bir davet hem de onu krallığımdan çıkarmak için bir dürtme. Yine de burada kalmak istemediğine eminim.

"Elbette." Başbakanlarıma başıyla selam verdikten sonra dönüp dışarı çıkıyor, korumaları da onu takip ediyor.

Kapı kapandıktan sonra Isalee iç geçirir. "Eh, bu iş bitti. Onun sevkiyatının gelmesiyle, artı fazladan ellerle Dördüncü üretime başlamak zorundayız.

daha fazla gıda üretirsek, kendi kendimize sürdürülebilir hale gelene kadar kayıplarımızı telafi edebiliriz."

Warken tekrar otururken, "Hâlâ bir süre daha erzak tedarik etmemiz gerekecek," diye ekliyor. "Barley bunu denetliyor ama eskisinden *çok* daha iyi bir konumdayız. Diğer krallıklarla daha fazla işbirliği yapmasak bile, Birinci'ye ve kendi çabalarımıza sahip olduğumuz sürece, bunu başarabiliriz."

"Madeni tamir etmemiz ne kadar sürer?" Isalee masamın üzerindeki raporu işaret ederek soruyor.

"Hâlâ çöküşün boyutlarını değerlendiriyorlar," diyorum. Kaila'nın yaptığını kanıtlayamam ama bu işin arkasında onun olduğuna dair lanet bir önsezim var. "Morallerin nasıl olduğunu biliyor musun?" Warken'a soruyorum, çünkü ustabaşından gelen mesajların üzerinden geçiyordu.

"Daha iyi. Daha yüksek maaşlarını aldılar ve ayrıca maden tekrar çalışır hale geldiğinde petrol karından bir yüzde alacakları söylendi. Bu teşvikle, bir yandan herkesin güvende kalmasını sağlarken bir yandan da madeni olabildiğince çabuk onarmak için çok çalışıyorlar."

"Güzel." Her iki Başbakanıma da bakıyorum. "Her şeyi kusursuz bir şekilde hallettiniz. İkinizin bu krallığı yönetmesi, bir kral olarak verdiğim en iyi karardı."

"*Yapma*," diye karşılık veriyor Isalee, gözleri de keskin sesi kadar keskin. "Ölmeyeceksin, bu yüzden kesinlikle minnettar vedalarını konuşmaya başlamayacaksın."

"Ama-"

"Evet, evet," diyor bana muhteşem bir el sallayarak. "Warken ve ben potansiyel ölümünüzün oldukça farkındayız. Talep edildiği gibi bir acil durum planı hazırladık, bunu masanızın üzerindeki raporda bulabilirsiniz. Sonunda."

Bir homurtuyu zor tutuyorum.

Tam o sırada Judd yüzünde bir sırıtişla içeri giriyor ve kapı aralığına yaslanıyor. Başı dönmüş bir halde bana bakmaya devam edince gözlerimi deviriyorum. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa yüzünde o bakışla orada dikilmeye devam mı edeceksin?"

"Üçüncü seçenek," diye yanıtlıyor. "Gelin kendiniz görün."

Diğerlerine bakıyorum ama Warken omuz silkiyor. Judd yolu göstermek için döndüğünde onu takip ediyoruz. Alt kata, ana girişe ve kalenin ön kapılarına doğru ilerliyor. Dışarıda durmuyor, ilerideki dikilitaş heykelinin yanından geçerken botları arnavut kaldırımına yolda takırdıyor. Ama tam orada, hendeğin üzerindeki köprüde, bir grup insanın toplandığını görüyorum. Ve sonra-

Bir kükreme sesi beni sarsarak durduruyor.

Argo.

Devasa orman kanadı bana ulaşabilmek için neredeyse onları ezerken insanlar yollarından kaçışıyor. Bir anda önümde beliriyor, ağzını yan tarafıma dayıyor, burnunu koluma sokarak onu sevmem için beni zorluyor ve bu sırada neredeyse beni deviriyor. Bir kahkaha atıyorum, göğsüm anlık bir rahatlama ve mutlulukla şişiyor.

Kolumu dürtmeye devam ediyor ve ben de onu en sevdiği yerinden kaşıyorum.

"Seni lanet olası büyümüş şahin, seni gördüğüme sevindim. Burada ne işin var?" Mırıldandım. "Dur sana bir bakayım." Ellerimi tüylerinin üzerinde gezdirip yaralarını kontrol ettim. Onu o çölde kırık ve kanlar içinde bırakmak beni öldürmüştü. Şimdi çok daha iyi görünüyor, yaralarının ciddiyetini düşününce bunu anlamıyorum.

Ryatt köprüde insanlarla toplandığı yerden koşar adımlarla geliyor. Tam teçhizatlı, saçları terden kaygan, bu yüzden kışlada muhtemelen daha fazla eğitim çalışması yaptığını biliyorum. Ama doğru. Şimdi, onlu yaşlarının sonlarında bir kıza ve onun elini tutan daha da küçük bir kıza eşlik ediyor.

Kısa siyah saçları ve soğuk alt tonlu kahverengi tenleri var, her ikisinin de yüzü kalp şeklinde ve saç çizgilerinin tam ortasında bir dul tepe noktası var. Avluya endişeyle bakıyorlar ve her ikisi de Kraliçe Isolte'nin Conflux'ta giydiği dini cübbelerden farklı olmayan uzun gri cübbeler giyiyorlar, bu da beni tedirgin ediyor.

Kardeşim yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve önümde durmadan önce başını hafifçe sallıyor. "Kral Ravinger," diye başladı. "Sizi Shea ve Wynn ile tanıştırmak istiyorum. Onlar İkinci Krallık'tan kardeşler."

Başımı sallıyorum ama büyük olanın ellerinin titrediğini ve bana bakamayacak kadar korktuğunu fark ediyorum. Derinden eğiliyor ve sonra o da eğilene kadar kız kardeşinin elini çekiyor.

"Argo gemiye getirildiğinde Shea küçük kız kardeşiyle birlikte rıhtımdaydı. Yaralarını görmüşler ve geçiş karşılığında hizmetlerini teklif etmişler," diyor Ryatt, ikisi de doğrulurken.

Küçük kız uzanıp küçük elini Argo'nun tüylerinin üzerinde gezdiriyor ve Argo alçak bir mırıltıyla onu dürttüğünde şaşkınlıkla göz kırpyorum. Genelde pek fazla insana tahammül edemez, çocuklara bile. Benden başka ona ısındığını gördüğüm tek kişi Auren.

"Ne tür hizmetler?" Merakla sordum.

Kız kardeşine bakıyor ve Shea cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyor, "Küçük kardeşimin iyileştirme büyüsü var Majesteleri. Hayvanların yaralarını iyileştirebilir."

Kaşlarım havaya kalkıyor, bakışlarım hemen Argo'nun kanadının etrafındaki kalın sargıya gidiyor. Çok uzun zamandır Orea'da gerçek iyileştirme büyüsüne sahip birini duymamıştım.

"Şimdi her şey daha iyi," diyor küçük kız Wynn. "Onu gemide her gün iyileştirdim. Her seferinde sihrim geri geldi." Bana göstermek istercesine, ellerini bir çocuk alkış oyunu oynayacakmış gibi çırpıyor, ama elleri tekrar işaret ettiğinde, bir tür ince tozla kaplanmışlar. Parlak mavi tonu olmasaydı neredeyse kum gibi görünecekti.

"İzin verirseniz...?" Shea yumuşakça söylüyor.

Benim başımı sallamamla öne doğru uzanıyor ve Argo'nun kanadının etrafındaki bağı nazıkçe açıyor. Son katman da sıyrıldığında yaranın neredeyse tamamen yok olduğunu görüyorum. Sadece birkaç eksik tüy ve kızarmış bir kabuk. çıplak teninden görünüyor.

Argo, sanki bu rutine alışmış gibi, kanadını uzatıyor ve Wynn'in ulaşabilmesi için hafifçe indirerek ona uzatıyor. Küçük kızın avuçlarını birbirine sürterek mavi tozun yarasının üzerinde tozlanmasına izin vermesini izliyorum. Derisine indiği anda, toz hafifçe parlıyor ve sonra batıyor, Su emen bir bitki gibi. Saniyeler içinde kabuk iyileşir, cilt artık kırmızı değildir.

Şaşkınlık etrafımdaki herkesi sarıyor. Çalışmasını bizzat görmek olağanüstü. Wynn'in bu kadar genç olmasına rağmen böylesine güçlü bir sihri kontrol ediyor olması etkileyici.

Küçük kız kıkırdayarak Argo'nun başını okşuyor ve Argo'nun kocaman dişlerinin minik kolundan birkaç santim ötede olmasına aldırış etmiyor gibi görünüyor. "İşte, kanadı tamamen iyileşti," diyor sırtarak. "Önce bacağını yaptım. Gemide her gün biraz. Sonra kanadına başladım. Yolun geri kalanında bizi o uçurdu. Shea size son kısmı göstermemin daha iyi olacağını düşündü. iyileşme."

"Uçuşunu etkilemedi," diyor Shea endişeyle. "Bu tür şeyleri kanıtlamak en iyisidir. Ama gördüğünüz gibi bacağı da tamamen iyileşmiş durumda."

Bu, bana ulaşmak için acele ederken neredeyse beni devirdiği anda anlaşıldı.

Argo beni tekrar dırterken, "Size borçluyum," diyorum. "İstediğin her şeyi Başbakanlarıma söyle, ödenecektir."

Shea dudağını ısırır ama sonra şöyle der: "Majesteleri, biz para değil, kalmak için izin istiyoruz."

Şaşkınlık içinde parlıyor. "Dördüncü'de kalmak için mi?"

Başını sallıyor ve ellerini sıkıyor. "Biz... İkinci'nin inancının katı yetiştirme tarzına bağlı değiliz. Dördüncü'de kalıcı olarak yaşamak için izin istiyoruz. Ve kız kardeşimin bu büyüye sahip olmasına ve bunu başkalarına yardım etmek için kullanmaya istekli olmasına rağmen, bunun duyurulmamasını veya istismar edilmemesini istiyoruz. Onun çocukluğunun tadını çıkarmasına izin verilmesini istiyorum. Geriye ne kaldıysa artık."

Satır aralarını okurken gördüklerim hoşuma gitmedi. "İyileştirebildiği *sadece* hayvanlar mı?" diye soruyorum.

Shea ayaklarının üzerinde kayar ve sonra başını sallamaya başlar, ancak Wynn araya girer. "Hayır," diyor kesin bir şekilde. "Ben de insanları iyileştirebilirim."

Shea ona bunu söylemesini istemediğini belli eden ağır bir bakış fırlatıyor. Bu ikisinin bir şeyler yaşadığı ve Wynn'den yararlanıldığı, muhtemelen sihrini kullanmaya zorlandığı açıktır.

Nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"Her iki isteğinizi de yerine getireceğim ve çok iyi olduğunuzdan emin olacağım.

"Onlara söz veriyorum ve ablanın yüzünü kaplayan saf rahatlamayı kaırmıyorum. "Ancak, benim de bir isteğim var, ama bu sadece bir *istek*, emir değil." Küçük kızın önünde diz çöküyorum ve koyu kahverengi gözleri kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Hayır diyebilirsiniz, sana hiçbir zarar gelmeyecek ve burada hala çok hoş karşılanıyorsunuz, Tamam mı?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"Burada çok kötü durumda olan bir kadın var. Yaralıydı ve iyileşmesi pek iyi gitmiyor. Ona gider misin? Bak bakalım Yardım eder misin?"

Wynn başını kaldırıp kız kardeşine bakıyor ve bakışıyorlar. Ne anlatmaya çalıştıklarından emin değilim ama kız bana dönüp baktığında başını sallıyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor, yine de ona baskı yapmamaya çalışıyorum ve sadece gülümsüyorum. "Teşekkür ederim." Ayağa kalkıyorum ve başbakanlarıma bakmak için dönüyorum. "Onlarla ilgilenilmesini sağlayın; kalede onlar için odalar hazırlayın ve onu hemen Leydi Rissa'nın odasına götürün."

Umarım çok geç değildir. Umarım bu küçük kızın yardım edecek kadar büyüsü vardır, ama bu beklenmedik mucize bile Rissa'yı kurtarabilir mi bilmiyorum.

Hojat'ın son raporu acımasız ama netti; ölüm dşeğindeydi.

Kolumdaki bir çekiştirme Wynn'e tekrar bakmamı sağladı. Aniden zgn görünen geniş gözlerle bana bakıyor. Kolumu tekrar ekiştirdiğinde, ipucunu alıyorum ve kendimi onun önüne indiriyorum. "Ben de senin acını hissedebiliyorum," diye fısıldıyor ve eli göğsüme doğru kalkarken hareketsiz kalıyorum. Parmaklarını şişkin kalbimin üzerinde gezdirdiği anda gözleri açılıyor ve geri çekiliyor. "Bunu iyileştiremem Majesteleri. İyileştirecek bir şey yok."

İyileşecek bir şey yok çünkü kalbim çoktan öldü m? Normale dönme noktasını çoktan geçti mi?

Rot zr diler gibi boynuma doğru eğiliyor.

Etrafımızdaki herkes sessizleşti ve gerildi. Bu gerginlik içimde kopmaya hazır bir kas gibi geriliyor ama yüz ifademde belli etmiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Benim için endişelenme," diyorum ona gözlerime ulaşmayan bir gülümseme vererek. "Bana Kral Rot derler, unuttun mu? Rot'un iyileşmeye ihtiyaı yoktur."

Wynn bana şüpheyle bakıyor ve diğerlerinin de bana baktığını hissedebiliyorum, ama başımı sallayarak konunun kapandığını

bildiriyorum.

Kıza bakarken çenemi yukarı kaldırıyorum. "İyi bir oda tuttuğunuzdan emin olun, boş odalardan istediğinizi seçebilirsiniz."

Bir an daha tereddüt ediyor ama sonra kız kardeşi onun elini tutuyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diyor Shea reverans yaparak ve ardından onu

Premiers'ı takip ediyor.

Wynn, Argo'ya küçük bir el sallıyor ve onun arkasından mırıldanıyor, onun kalenin içinde kaybolmasını izlerken kayıp bir köpek yavrusu kadar üzgün görünüyor.

"Şu haline bak." Alaycı bir eğlenceyle ona başımı sallıyorum. "Vur *bir* ok ve sen yumuşadın."

Bana homurdanıyor, sümüşü koluma bulaşılıyor.

Judd sırtıyor. "Ha! Aferin oğluma!" Argo'nun omzunu okşamak için hamle yapıyor ama benim kereste kanadım ona ani ve vahşi bir hırıltı çıkarıyor. Judd tökezleyerek geri çekildi, neredeyse kışının üstüne düşüyordu.

Ben sırtırken Argo kendini beğenmiş bir şekilde bakıyor, Judd'dan bir ısırık almayı hayal ediyormuş gibi avuçlarını yalıyor.

"Kaba," diye homurdanıyor Judd.

"Pekâlâ canavar," diyorum Argo'nun böğrüne bir şaplak atarak. "Tüneğe git ve uzun uzun dinlen."

Dilini çıkarıyor ve gökyüzüne fırlamadan önce yeterince uzaklaşıyor. Abanoz kalenin etrafında uçuşunu izliyorum, kanatlarını açmış, çivili bir kulenin etrafında dönüyor ve kulenin arkasında kaybolup dağın eteklerine doğru ilerliyor.

"Daha önce hiç bu kadar güçlü bir iyileştirme büyüsü duymamıştım," diye düşünen Ryatt kaşlarını çatarak kalenin kapısına baktı.

Judd, "Bana öyle geliyor ki o limanda bulunmalarının bir nedeni vardı," diyor.

"Belki de İkinci Krallık'tan kaçmaya çalışıyordur. Muhtemelen birileri kızın yeteneğini biliyordu ve onu kullanıyordu."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Conflux'ta, Kral Merewen kendi oğlunu aramızdaki bariyeri korumaya zorladı, bu çocuğun uyum sağlamasına neden olsa bile. Ne zaman bir yetişkin bir çocuğu güçlerini kullanmaya zorlasa, bu beni Annwyn'e geri götürüyor; kendi babamın beni acı ve yorgunluktan bir kabuk haline gelene kadar eğitmeye zorlamasına.

Dişlerim öfkeyle gıcırıyor.

"Kimsenin onu sihrini kullanmaya zorlamadığından emin olacağız," diyorum ve Ryatt'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Ve o daha rahat olduğunda, isimleri al. Onu kimin kullandığını bilmek istiyorum."

Judd bana neşeyle baktı. "Ben ilgileniyorum."

"Os, Rissa ile birlikte mi?"

Ona sordum. "Evet. Gitmedi."

Başımı sallayarak dönüyorum ve kaleye doğru yol almaya başlıyorum. İşe yaramama ihtimaline karşı onunla birlikte orada olmalıyım.

"Biz de geleceğiz," diyor Ryatt, Judd'la birlikte bana yetişip yanımda yürürken. "Eğer bu işe yaramazsa..." Judd sözünü kesiyor, ses tonu korkunç bir hal alıyor.

Dudaklarım inceliyor.

"Biliyorum." Biliyorum

amına koyayım.

Osrik'in odasından nadiren çıktığını görüyorum. Onu her terk edişinde, kendisinden bir parçayı daha geride bırakıyor.

"İhtiyacımız olacak-"

Şok edici, ezici bir ses seli aniden önümü kesiyor. Havayı delip geçiyor ve bedenimi sarsarak içime işliyor.

Yüzlerce insanın aynı anda bağırduğu bir isyanın ortasında duruyormuşum gibi bir ses tonu kulaklarımı dolduruyor. Etrafıma çılgınca bakıyorum, kardeşim ve Judd da aynı şeyi yapıyor. Ahırların ve köprünün yanındaki muhafızlar ve kale çalışanları da aynı şekilde tepki veriyor ama ben hiçbir şey görmüyorum, seslerin nereden geldiğini bilmiyorum.

Şehir ayaklanıyor mu?

"Bu da ne böyle?" Ryatt eli kılıcının kabzasında bağırıyor.

Kışlaya kaçmak ve orduyu hazırlamak ister gibi görünüyor. Judd kocaman gözlerle bana bakıyor. Köprüde biri dizlerinin üzerine çökmüş, kıvrılmış, elleriyle umutsuzca kulaklarını kapatıyor.

Sonra ses kreşendoya ulaşıyor, o kadar yüksek sesle çalıyor ki Ryatt ve Judd'ın irkildiğini görüyorum. İşçiler ellerini kulaklarına götürerek sesi engellemeye çalışıyorlar, tüm avlu kargaşa içinde. Ama kimse yok, kaleye hücum eden insanlar yok, sesin kaynağı yok.

Sonra, bir ses diğerlerini keser.

"Lütfen!"

Kanım dondu.

Auren öyle bir çaresizlikle çılgılık atıyor ki sendeliyorum. Ayaklar kazıldı, ot gibi yerden çekildi.

"Lütfen!"

Çılgınca dönüp onu arıyorum. Bu bir yırtık mı? Birini açmayı başardım ve bir şekilde fark etmedim mi? Belki de benim görmediğim, yavaşça genişleyen küçük bir yırtık?

Onun diğerk tarafta benim için ıglık attığı düşüncesi beni topuklarımın üzerinde döndürüyor. Kalbim hızla çarpıyor, damarlarımda çürük ve kan pompalanıyor ve beni paniğk boğuyor.

"*Lütfen!*"

"Auren!" Bağırıyorum, dönüp bakıyorum. Sesi çok kederli, çok korkmuş geliyor.

Hangi cehennemde o?

Yukarıdaki hareket kafamı kaldırmama neden oluyor, tam da bulutların arasından fırlayan figürler gibi. Doğruca bize doğru süzölüyorlar ve birden her şey anlam kazanıyor.

Kraliçe Kaila.

Büyüsünü kullanıyor. Auren'in Conflux'tan gelen sesini kullanıyor. Kaçan kalabalığın seslerini kullanıyor.

Öfke her kasıma kilitleniyor, onun inişini izlerken yüzüm saf bir tehditle bükölüyor.

Kaila'nın ahşap kanadı abanoz dikilitaşın üzerine konar, pençeleri heykeli delerken kanatları genişçe açılır ve parçaların ufalanmasına neden olur. Kale çalışanları dağılıyor, tam o sırada yedi ahşap kanat daha onun arkasına konuyor ve kraliçelerinin etrafında bir bariyer oluşturuyor. Kaila'nın canavarı aşağı sıçrayıp tam önüme konuyor, yüzüme doğru kükrerken dişlerini gösteriyor.

Korkmuyorum.

Kaila bir öfke telaşıyla atlıyor, büyüsu etrafında dönen, siyah saçlarını geriye savuran ve görünüşünü akli dengesi yerinde değilmış gibi gösteren bir ses kasırgasına dönüşüyor.

"*Nerede o?*" diye hırlıyor, ama büyüsu aynı anda binlerce ses çıkarıyor, diğerk herkesin geri çekilmesine neden oluyor, kulak zarlarım kafamdan fırlamak istiyor.

Benim sihrim de aynı şekilde cevap veriyor.

Çürüme dışarı fırlıyor ve onu yakalıyor, bacaklarına uzanan kökler gibi akıyor. Sendeliyor, çürüğün kollarına, omuzlarına ve boynuna tırmanışını izliyor.

Muhafızlarının hepsi bir anda ahşap kanatlarından atlıyor, ama ayakları kaldırım taşlarına değerk değmez onları dizlerinin üzerine çökertiyorum. Vücutlarını saran ve damarlarına bulaşan çürümeyle kıvranıyorlar.

Siyah ve kahverengi çizgiler Kaila'nın ağzına doğru kayıyor ve içeri dalıyor, dudaklarını lekeliyor ve dilini kavırıyor. Gücü aniden kesiliyor ve saldıran tüm sesler de onunla birlikte kesiliyor.

Büyölü sesler bir anda dağılırken kutsanmış bir sessizlik çınlıyor. Kaila telaş içinde boğazını sıkıyor ve yere düşüyor. İleriye doğru yürüyorum.

onun üzerinde durmak. Öfkemi
bastırıyordum. "Bu ne *cüret!*"

Sesim gök gürültüsü gibi çıkıyor. Görüşüm saldırmaya hazır bir öfkeyle bulutlandı.

Elleri boğazını tırmalıyor, ağzından hırıltılı, gırtlaktan gelen bir ses çıkıyor, kahverengi gözleri kocaman. "Nerede... o...?" "Nerede o? Kelimeler çakılıdır, keskin taşlar üzerinde kazınmış çiğ bir boğaz gibi, harap bir dilin ötesinde kanamaya bırakır.

"Kardeşin mi?" Kötü niyetle üzerine eğilerek soruyorum. "Biz konuşurken o benim zindanımda çürüyor. Vücudu çürüyor, kokuyor ve sinekler *hak ettiği* gibi etiyle ziyafet çekiyor."

Meydan okuyan gözleri parlıyor ve elim boynuna dolanıyor. Öfkeli büyüm ona bulaştıkça yüzündeki damarlar kararmaya başlıyor, gözlerinin akında küçük çizgiler beliriyor. Onu cezalandırıyor.

"Auren hakkında yalanlar yaydın. Güvensizlik ve nefret ateşini alevlendirdin.

Kaçırılmasını organize etti. Onu idama götürdü." Parmaklarım sıkılaşıyor, vücudu çırpınıyor, nefesi kesiliyor. "Sen onu benden aldın, *ben de onu senden aldım.*"

İçimden sızan gazabı tadabilsin diye eğildim. "Seni onun yanına atacağım, seni içten içe çürüteceğim, seni lanet olası *ıstırap.*"

Dehşet yüzüne yansıyor.

"Ama gözlerini ve kulaklarını bırakacağım, böylece onun yavaşça ölmesini izleyebilirsin.

Böylece onun acınası çığlıklarını duyabilirsiniz."

Büyüsü çaresiz bir nefesle dışarı fırlıyor. Auren'in Ses kulaklarımda o kadar gürültülü çınlıyor ki, bir damla kanın kulaklarımdan sızmaya başladığını ve boynumu bir oyuk gibi kazımaya başladığını hissediyorum.

Onu havaya kaldırıp son havasını da kesiyorum. Muhafızları kendi etlerinden ve fokurdayan kanlarından oluşan su birikintileri içinde erirken, ahşap kanatların önündeki zemin parçalanarak paniğe kapılmalarına ve çığlık atmalarına neden oluyor, Kaila'nın ahşap kanadı kükrerken ikisi gökyüzüne yükseliyor.

Onu öldüreceğim.

Ben biliyorum. O da biliyor.

Buraya bu şekilde geldiğine göre çaresiz bir kadın olmalı. Ondan bu kadar nefret etmeseydim, kardeşini elde etmek için katlandığı mesafeye neredeyse saygı duyabilirdim.

Büyüm aşıya, aşıya sızıyor, ona en yavaş, en acı verici zehri bulaştırmaya hazır.

Ama sonra, bir kereste kanadı aniden yanıma kondu.

Şaşkınlıkla etrafımda dönüyorum, tam o sırada Lu'nun canavarın arkasından atladığını görüyorum.

Lu mu? Onun burada ne işi var?

O kanlı. Darmadağınık. Kir içinde. Yanaklarındaki koyu kahverengi deri çatlayan, iğrenç rüzgar soğğundan soyuluyor.

Ama içimi buzla dolduran onun gözleri.

Çünkü onu tanıdığım ya da ordumda yüzbaşı olarak görev yaptığı onca yıl boyunca daha önce hiç böyle bir korku ifadesi görmemiştim.

Bana doğru koşuyor, kargaşayı görmezden geliyor, Kaila'yı görmezden geliyor, durduğunda bakışları benimkine kilitleniyor, nefesleri sürdürülemez yudumlarla kesiliyor. "Buradalar! Buradalar ve *herkesi* katlettiler."

Tutuşum kayıyor ve Kaila yere yığılıyor, ben de kaşlarım çatılmış bir halde Lu'ya dönüyorum. "*Kim?*" Talep ediyorum.

Kalbim çarpıyor, kulaklarım Kaila'nın büyüü hâlâ havayı dolduruyormuş gibi uğulduyor ama Lu'nun sonraki sözleri çok daha etkili.

"Fae'ler," diyor çaresizlikle. "Fae'ler Orea'yı istila etti."

OSRIK

T Yatağının başucunda bir mum yakmışlar. Sanki ölmemiş olmasına rağmen onun için yas tutuyorlar.
Henüz.

Söyleyip durdukları şey bu. Henüz kelimesi. *Henüz* ölmedi, ama ölecek. Henüz son *nefesini* vermedi. Sanki ölümü o kadar kesinmiş ki, hayatta kalması artık mümkün değilmiş gibi.
Herkes *henüz* yetişmesini bekliyor.

Acemiler gelip duruyor, ateşler içindeki alnına ıslak bezler siliyor ve su ağzına damlasın diye çatlamış dudaklarına bastırıyorlar. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Pencerenin perdelerini saatler önce çektim. Lanet tanrıları engellemek için. Eğer onun hayatını kurtarmayacaklarsa, ölümünü görmeyi de hak etmiyorlar demektir.

Rissa boğazından kısık sesle inliyor ve elim küçük avucunun etrafında sıkışıyor, midemde korku birikiyor. "İyisin Sarı Çan," diye mırıldanıyorum.

Lanet bir yalancı gibi.

Aldığı nefes sanki kesilmiş gibi pürüzlüdür ve ciğerlerinde yaralar bırakır.

"Nefes almaya devam et," diyorum ona.

Belki de yapmamalıyım. Acemiler bana yan gözle bakıp duruyorlar ama benden ne istiyorlar ki? Öylece pes etmesine izin vermeyeceğim. Pes etmesine.

"Devam et."

Boğazını sert bir törpüyle tırmalayan zor bir nefes daha alıyor.

Hojat yanıma geldi. "Kaptan, bazen sevdiklerimizin vefat etmelerinin sorun olmadığını duymaya ihtiyaçları vardır..."

"Bu *iyi değil*," diyorum ona.

Söyle *ona*.

Onun savaşmaya devam etmesini istiyorum. Eğer bu beni bencil yapıyorsa, öyle olmadığımı hiç söylemedim.

Hayatta savaştık, ölümdede savaşabiliriz. Acı sona kadar.

Omzumu sıkana kadar, ona *sevdiğim* dediğinde onu *düzeltilmediğimi* fark etmedim bile. Düzeltilmedim, çünkü düzeltilecek bir şey yoktu.

Bu kadını seviyorum.

Ve bu itiraf ben daha ona şimdiki zamanda söyleyemedenden geçmiş zamana dönecek.

Bu yüzden tabii ki ona vefat etmesinin sorun olmayacağını söylemiyorum.

Sorun var. "Anladın mı, Sarı Çan?" Mırıldanıyorum. "Sana izin vermiyorum

öl."

Sandalyeden kalkıp ona doğru eğiliyorum, mum ışığından nefret ediyorum, yüzüne gölgeler düşürmesinden nefret ediyorum. Yanaklarını sıkıyorum ve

Başparmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum. Hâlâ sıcaktan yanıyor ama soğuktan iyidir.

"Savaşmaya devam et," diyorum ona inatla. "Benimle biraz daha dövüş."

Ama ben bir ordunun kaptanıyım. Savaşın birini terk etmesinin neye benzediğini bilirim.

Keder bir sülük gibi üzerime yapışıyor, içimdeki hayatı emiyor. "Hadi, Rissa Bell. Sadece biraz daha savaş. Biraz daha zaman."

Çok daha fazla zamanımız olması gerekiyordu, ama birazcıkla yetineceğim. Bundan başka bir şeye razı olacağım. Çünkü bu mu? Bu işkenceden daha kötü ve ben bunu bilirdim.

"Kaptan Osrik?" Hojat sessizce söylüyor.

Ona bakıyorum ve acemilerden birinin ona bir şişe uzattığını görüyorum. Onu alıyor ve bana acıyarak bakıyor.

Hemen kaskatı kesildim. "O da ne?"

Yaralı yüzü şefkatle buruşuyor. "Bu onun ölümünü hafifletmeye yardımcı olacak.

Acı çekiyor."

Ellerimi aşağı indirerek doğruldum. "Hayır."

"Kaptan-"

"Hayır dedim!" Sanki onu ondan koruyabilirmişim gibi bedenim yatağı kapatıyor.

Mecbur kalırsam yaparım. "Ona bunu vermeyeceksin," diye hırlıyorum. "O yaşıyor."

"Nefes ve acıyla," diyor bana yaklaşırken ve yüz ifadesine sert bir bakış yerleşiyor. "İyileşmeyecek, Kaptan Osrik. O ölecek. Bu yüzden ya birkaç saat daha acı çekmesine izin vereceğiz ya da acısına son verip huzur içinde ölmesine yardımcı olacağız."

Uzanyor ve şişeyi elime yerleştirirken onu izliyorum. "Yapılacak en doğru şey bu."

Doğru şey.

Şişeye bakıyorum. Savaş alanındaki askerlerin acılarına son vermek için kullandığımız, içinde dönen karışma.

Elimde çok küçük ama şimdiye kadar tutmak zorunda kaldığım en ağır şey.

Onu yere yıkmak istiyorum. Bunu yapmamamın tek nedeni onun bir kez daha iniltili bir hırıltı çıkarması.

Çünkü acı çekiyor. Çünkü hala savaşıyor. Çünkü ona bunu söyleyip duruyorum.

Sikeyim.

Parmaklarım cam şişenin etrafına dolanyor ve onun gergin yüzüne bakmak için arkamı dönüyorum. Gözlerim aleve çok yaklaşmışım gibi yanıyor. Yüzündeki acı dolu ifade odadaki tüm havayı emiyor.

Sanki bir tıpa aniden içimden çekiliyor, tüm kararlılığımı tüketiyor. Tüm bencil inatçılığım.

Dikkatlice yatağının kenarına oturdum. Sarı saçlarından bir tutamı tarayıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Gözlerimdeki o alev yanmaya devam ediyor.

Başucundaki mum da öyle.

Göğsü yükselip alçalıyor, çiğ nefesi parçalara ayrılıyor ve kaşlarını daha sert aşağı çekmesine neden oluyor. Acı dolu iniltisi daha da tizleşiyor.

Boğazım düğümleniyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ama onu görebilmek için gözlerimi kırptırıyorum.

Çünkü onu daha uzun süre göremeyeceğim.

Sızlanarak bir nefes daha veriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, başım öne eğik, yenilgi üzerime çöküyor. Çünkü Hojat'ı duyuyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Onu duyuyorum ve zamanın geldiğini biliyorum. Durmasına izin vermem gerektiğini biliyorum.

Gözlerimdeki ateş göğsüme kadar yayılıyor ve biliyorum ki bundan sonra kavrulup kül olacağım. Ama bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili. Ve onun savaşmayı bırakmasına izin vermeliyim.

Mırıltım zar zor duyuluyor ama bu sadece bizim için. "Tamam, Sarı Çan." Tamam.

Aşağıya bakarak mantarı çıkardım ve şişenin ağzının açılmasına izin verdim. İçindeki sıvıya bakıyorum. Elim titriyor. Midem kurşunla doluymuş gibi hissediyorum.

Ama elimi kaldırıp şişeyi onun pelüş dudaklarına bastırıyorum ve sonra ucunu uzatıyorum. Sıvının ağzına doğru kaymaya başlamasını izliyorum.

Azap benimkinden aşağı kayıyor.

Odasının kapısı aniden açılıyor ve bakmak için döndüğümde şişeyi geri çekmeme neden oluyor.

Birkaç kişi içeri girdi ve kaşlarımı çattım. "Isalee?" Şaşkınlıkla söylüyorum.

Başbakan ellerini önünde kavuşturarak bana başıyla selam veriyor. "Kaptan Osrik. Hojat," diyor sonra, tamirciye bakarak. "Sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Dönüp arkasındaki iki kızı gösterdiğinde kaşlarım daha da çatıldı, biri daha büyüktü, belki onlu yaşların sonundaydı, diğeri muhtemelen on yaşında bile değildi. "Bunlar Wynn ve ablası Shea."

Hojat'ın onların cübbelerini alırken solgunlaştığını görüyorum. İnsanların böyle cüppeler giydiği tek bir krallık var ve o da oralı. Yanıklarını orada almış.

Isalee küçük çocuğa bakar. "Wynn, bu Mender Hojat ve şuradaki adam da Kaptan Osrik."

"Bir asker gibi mi?" Wynn soruyor. "Evet, tam olarak öyle."

Burada şaşkın şaşkın duruyorum. Isalee neden ölmek üzere olan bir kadının odasına bir çocuk getirsin ki?

Kızın kardeşinin elini bırakıp yaklaşmasını izliyorum. Önümde duruyor ve beklentiyle yukarı bakıyor. "Affedersiniz."

Gözlerim Isalee'ye kayıyor, ama o başını sallayınca yavaşça hareket ediyorum. Kız doğruca Rissa'nın yanına gidiyor ve birkaç saniye onu inceliyor. "Çok güzel bir kız. Sarı saçlarını seviyorum." Dönüp bana bakıyor. "Adı ne?"

Kaba boğazımı temizliyorum.

"Rissa." "Ona ne oldu?"

"Bıçaklandı."

Wynn'in yüzü üzgünleşir. "Oh."

Yalan söylemeli miydim? Siktir, bilmiyorum. Etrafımda çok fazla çocuk yok. "Ne düşünüyorsun, Wynn?" Isalee soruyor. Küçük kız arkasına bakıp onu. "Unutmayın, bu size kalmış. Hiçbir zorunluluk yok. Zorlama yok. Siz

karar verin."

"Neye karar vereceğiz?" Aralarına bakarak soruyorum. "Neler oluyor?" Büyük olan Shea, kız kardeşine bakar. "Ne düşünüyorsun, Wynn?"

Kız kısa saçlarının siyah bir tutamını büküyor ve dudağını ısırıyor. Sonra yavaşça başını sallar. "İstiyorum."

Isalee'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir ve gülümser. "Teşekkür ederim, Wynn."

"Neler oluyor?" Tekrar soruyorum, hayal kırıklığım artıyor.

Isalee, Hojat'ın kulağına bir şeyler mırıldanır ve tamircinin gözleri büyür. Hemen Rissa'nın yatağının diğer tarafına koşar. "Bayan Wynn, yarayı görmeniz gerekiyor mu?"

Kız başını sallıyor ve Hojat Rissa'nın geceliğinin üst düğmesini açıyor. "Biri bana *şu anda* ne haltlar döndüğünü anlatsın," diyorum.

"Kız kardeşim yardım edebilir," diyor Shea.

"Yardım mı?" Şaşkınlık içime işledi. "*Nasıl?*"

Hojat, Rissa'nın geceliğini ve bandajını sıyrıp altındaki İlahi lanetlenmiş yarayı ortaya çıkarırken Wynn, "Acılarını iyileştiriyorum," diye cevap verir. Enfekte kan ve irinle pıhtılaşmış şişmiş, parlak kırmızı deri ile kümelenmiş.

Ablanın bir nefes çektiğini duyuyorum, ama Wynn elini uzatıyor, küçük avucu en kötüsünü örtüyor ve ben o kadar kayboldum ki tek yapabildiğim burada durup izlemek.

Kızın siyah kaşları birbirine yaklaşır ve sonra avucunu kaldırır, dili konsantrasyonla dişlerinin arasına sıkışmıştır. Sonra ellerini ovuşturuyor ve mavi toz bir şekilde ellerinden aşağı süzülüp Rissa'nın yarasının üzerine düşüyor.

İltihaplı deride tıslıyor ve buharlaşıyor. Dikişli yaranın içine işlerken çatırdıyor. Hojat şaşkınlıkla bakarken tüm vücudum geriliyor, Kendimi *kaybetmek* üzereydim ama gözümün önünde yara iyileşmeye başladı.

Lanet olsun. Başlıyor. *İyileşmeye*.

Sendeleyerek geri çekiliyorum. Şişe elimden düşüyor ve yere çarparak parçalanıyor.

Bu ürkütücü ses kızı caydırmaz. Ellerini ovmaya devam ediyor. Toz düşmeye devam ediyor. Ve Tanrının lanetlediği korkunç yara, etrafındaki enfeksiyon... azalmaya başlıyor. Kırmızı akıp gidiyor. Şişlik iniyor. Deliğin kendisi kapanmaya başlıyor.

O kadar sersemlemiştim ki, bakışlarım yaraya takılıp kalmıştı, neredeyse yere çarpana kadar kızın düştüğünü fark etmedim. Neyse ki Hojat onu yakaladı, son mavi toz da Rissa'nın göğsüne batıyor.

Abla öne doğru koşar ve Wynn'i alır, onu kaldırır ve küçük başını omzuna yaslar. "Oh Wynn, sana söyledim, çok fazla değil!" Kızın başı dönüyor ve gözleri kapalı, ama cevabını duyuyorum. "Sorun değil. Yardım etmek istedim. Güzel görünüyordu."

Bakmaya devam ediyorum.

Göz kırpıyorum. Çizmelerimin kenarı cam parçalarının üzerinde ezildi. Nasıl?

Nasıl nasıl nasıl...

Arka planda konuşmalar devam ediyor ama kimsenin ne dediğini anlayamıyorum. Isalee'nin kızları toplayıp evden çıktığını zar zor fark ediyorum.

oda. Onlara dikkat edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Gözlerimi artık neredeyse iyileşmiş olan yaramdan alamıyorum. Geriye kalan tek şey kabuk bağlamış et ve soyulmuş dikişler.

Ve...

Nefes alıyor. *Nefes alıyor* ve hırıltılı değil. Yüzündeki çatık kaşlar da yumuşuyor ve ifadesi neredeyse dingin bir hal alıyor.

Gözlerim Hojat'a dikildi. Sesim çatlıyor. Gerçek gibi gelmiyor. Neredeyse kalbini durdurmak için ona o şişeyi veriyordum. Birkaç saniye daha olsaydı, yapardım.

"Nasıl?"

Hojat başını sallıyor, sanki o da en az benim kadar şaşırılmış gibi.

"Sihir." Ama haklı.

Çünkü Rissa'nın gözleri aniden açıldığında, o fırtınalı mavi gözlerinin bana odaklandığını gördüğümde, tam olarak böyle hissediyorum.

Lanet olası *sihir*.

QUEEN MALINA

I Gölge kümeleri ve ışık prizmaları etrafımda sallanırken kendime geliyorum. Anında sakinleşiyorum çünkü suikastçımın kollarında güvende olduğumu biliyorum. Büyüsünü geri çekiyor ama çok az. Sadece bana yetecek kadar.

Onu gör.

Dommik bana bakıyor, kapüşonu geriye itilmiş ve beni kucağında tuttuğunu fark ediyorum. Beni göğsüne yaslıyor. Sanki onun için değerliymişim gibi. Ama yüz ifadesine baktığımda, ağzının etrafındaki gerginlik çizgilerini ve gözlerinin altındaki halkaları fark ettiğimde, endişe yerleşiyor.

"Ne oldu?" Boğazım ağrıyor, sanki çığlık atarak bayılmışım gibi.

Kaşlarımı çatıyorum, anılarımı esnetmeye çalışıyorum ve sonra hepsi aklıma geliyor, kaskatı kesilmeme neden oluyorlar.

Gölgeler ve ışık süzölmeye devam ederken duraksıyor.

"Dommik, *ne oldu?*"

"Başına kötü bir darbe almışsın," diyor, eli sol şakağımdaki ağrıyan yeri okşamak için yukarı kalkıyor. "Bir süre bilincin yerinde değildi. saat."

"Saatler mi?" Zihnim dönüyor, midemde bir katran birikintisi gibi korku birikiyor. "Highbell?" Mırıldanıyorum.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor ama kalbime saplanan başını sallaması oluyor. "Özür dilerim."

"Bir bakayım," dedim ona.

"*Her yerdeler*, Malina. Nereye gideceğimden bile emin değildim. Dış mahallelerdeki evlerden birinin çatısındaız ama çoktan etrafı süpürmüşler."

Kucağından kalkıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kalkar kalkmaz başım dönüyor. Dommik kolumu kavrayarak beni tutmaya devam ediyor ama gölgelerinin geri kalanını çekmiyor.

"Bir bakayım, Dommik."

"Belki de yeterince görmüşsündür, bunu hiç düşündün mü?" Hayal kırıklığıyla bir nefes veriyor, önümde dururken iki kolunu da kavırıyor.

"Bırak seni götüreyim. Nereye gitmek istersen, bizi oraya götürebilirim. Gerekirse bizi sonsuza kadar saklayabilirim."

Yüzündeki içten ifade kalbimi kırıyor, çünkü tamamen samimi olduğunu biliyorum. Şu anda beni alıp götürebilirdi. Her korkunç manzarayı gözlerden uzak tutar ve bizi kimsenin bulamayacağı, bükülmüş gölgelerinin içinde güvenli bir noktaya sıkıştırırdı.

Bu güzel, yalnız bir rüya ve bir parçam onun teklifini kabul etmek istiyor.

Ama ben bir Colier'im. Her zaman bir Colier oldum ve olacağım. Bir kaptan gemisiyle birlikte batar, bir kraliçe de krallığıyla birlikte.

Elimi kaldırıp sıcak yanağına bastırıyorum ve avucuma yapışmış küçük buz parçalarını eritiyorum. Parmaklarımı teninde gezdirirken tırnaklarım şaşırtıcı derecede mavi. "Teşekkür ederim."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ne için?"

Duygularım boğazımı sıkışmış gibi hissediyorum. "Beni kurtardığın için." Sertçe yutkunuyorum. "*Her şeyimi kurtardığın için.*"

Sadece hayatım değil. Sadece fiziksel olarak değil. O kadar çirkin, o kadar çorak yanlarım var ki, bunların değişebileceğini, hatta değiştirmek *isteyebileceğimi* hiç düşünmemiştim. Çok fazla hak ve acı vardı, hayal kırıklıkları ve yaralar. Onlardan kurtulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Olduğumdan daha iyi olabileceğimi.

Eli benimkinin üzerine geliyor. "İnsanlar normalde suikastçılarına teşekkür etmezler."

Küçük bir gülümseme yanaklarımı çatlatıyor. "İkimizin de çok normal insanlar olduğunu sanmıyorum."

Başını sallayarak onaylıyor, sonra başını eğip bakışlarıyla beni sabitliyor. "Highbell'i bu şekilde görmek istediğine emin misin? Onu olduğu gibi hatırlamak istemez misin?"

Babam da bana bunu annem için söylemişti. Onu ölümünden ziyade hayattayken hatırlamanın daha iyi olacağını.

Başımı sallıyorum. "Korkulara karşı her zaman gözlerimizi kapatırsak, zevkleri görmeyi nasıl hak edebiliriz?"

Beyaz saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırmak için elini hareket ettiriyor. "Tamam, Queenie."

Kendimi hazırlamaya çalışırken nefesim ciğerlerime doluyor ve Dommik Gölge uzaklaşıyor. Bir an için hâlâ onların içinde olduğumuzu düşünüyorum ama sadece toz ve duman havayı kirletiyor.

Kalbim görüntüden kirlenmiş olsa da karanlıkta göz kırpmıyorum. Yıkım.

Şehrin en uç noktasındaki bu çatıdan etrafa bakarken ruhumu çalkalayan kelime bu. Yıkım Highbell'e geldi. Yıkıcı bir titizlikle üzerime çullandı ve her köşeye ölüm getirdi. Tüm bunlar olurken ben baygın yatıyordum. Halkım öldürülürken *uyanık* bile değildim.

Şehir kırmızı bir harabeyle yıkılıyor. Buradan, sıra sıra yolları ve onları kucaklayan binaları görebiliyorum. Günlerine devam eden insanlarla dolu olmalıydılar. Bunun yerine, cesetler vuruldukları yerde yatıyor ve bırakıldıkları sokaklarda kan lekeleri var.

Uzakta, yanmakta olan en az altı nokta sayabiliyorum. Diğer binalara yıldırım çarpmış, taşları yanmış, duvarları parçalanmış. Yollar eğri büğrü, sanki yer büyüğü şehrin çekirdeğini çatlatmış ve toprağı eğik bırakmış gibi.

Dağın tepesinde, daha fazla Fae dolambaçlı yoldan kaleye doğru akıyor. Gözlerimi dikip, salonumdan geçtiklerini hayal ediyorum. Masama oturduklarını.

Biri odalarımı arıyor. Colier'lerin nesilleri bu kalede yaşadı ve öldü ve şimdi, bir düşman onu istila ediyor.

Öfke *içime* doluyor.

Dağın önünde ve uçurumun üzerinde yay çizerek şehre giden köprüyü görebiliyorum. Duvarım artık binlerce ayağın altında ezilmiş buz tanelerinden başka bir şey değil. Seyahat eden ordunun hattını takip edersem, Highbell sokaklarından geçerek benden sadece birkaç sokak ötedeki gecekonduların yanından geçen yollarını görebiliyorum. Highbell'in dışına doğru yürüyorlar.

Beşinci Krallığa doğru yürüyorlar.

Kalın bir korku etrafımda toplanıyor, sanki bacaklarım içine sıkışmış, beni hareketsiz tutuyormuş gibi hissettiriyor. Çünkü bunu tekrar tekrar yapacaklar. Ulaştıkları her şehre, her krallığa.

Dommik'e doğru dönüyorum. "Orea'nın geri kalanını uyarmalıyız."

"Umarım Kraliçe Kaila en azından *bunu* yapar," diyor acı bir şekilde.

"Buna güvenemeyiz. Sokakları tarayan çok fazla Fae yokken şehre gizlice girmeliyiz. Bakalım bir ulak dükkanı bulabilecek miyiz. Eğer hiç şahin kaldıysa, Orea'nın her köşesine bir tane göndermeliyiz."

Dommik yavaşça başını sallıyor ama ben ikimizin de ne düşündüğünü biliyorum. Orea bir fark yaratacak mı? Ve bana inanacaklar mı?

Rüzgâr bizi dövüyor, elbiselerimi çekiştiriyor ve Dommik'in pelerini çırpıyor. Dul bir kadın gibi feryat ediyor, ya da belki de Highbell'in kendisidir, haykırıyor

onun ıstırabı. Gözyaşlarım kirpiklerimden süzölüp yanaklarımdan aşağı süzölüyor. "Hayatta kalanları aramalıyız."

"Tüm şehri temizlediler, Malina."

"Her eve girmemiş olabilirler-"

"Öyle," diyor bana. "İzledim. Yemin ederim, çok titizdiler."

Buzlar dişlerimin arasında birikiyor ve kalbim kemirilerek toz haline getiriliyormuş gibi hissederken buzu kemirerek sertçe bastırıyorum.

Ama sonra bir düşünce

aklıma geliyor ve arkamıza dönüp şehri sınırlayan ormana bakıyorum.

Devasa ağaçların uzun boylu durduğu, rüzgârı savuşturduğu ve Highbell'i kucakladığı yere. Orman, Fae'lerin yürüyüşüyle sular altında kalmayan tek yer gibi görünüyor.

"Pitching Pines," diyorum çaresiz bir fısıltıyla. "Çamlığa kaçan oldu mu?"

"Emin değilim."

Hope sendeliyor. "Gidip kontrol etmeliyiz."

"Orada kimse olmayabilir," diyor dikkatle, sanki beklentilerimi yumuşatmamı istiyormuş gibi.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama kontrol etmeliyiz. Bir kişi bile başarmış olsa, görmek zorundayız."

"Tamam. Sadece... kendinizi hazırlayın. Aşağıda kimseyi bulamayabiliriz." Nefesini üfler ve ağaçlara bakar. "Orman çok büyük. Ben değilim nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Oraya giden bir yol var, alışılmışın dışında. Yerliler orayı biliyor. Size nereye gideceğinizi söyleyeyim."

Nerede olduğumuza karar verdikten sonra ona detaylı bir şekilde Ormanın tam olarak hangi kısmına götürülmek istediğime dair talimatlar, Pillar Row'un hemen ötesine.

Dommik bizi çatıdan uçuruyor ve ben gölgelerin içinde sallanıyorum, kan ve ateş kokusu her nefes alışımında içime işliyor. Büyüsünün bizi içinde tuttuğu belirsizlikten memnunum. Onu bir çatıdan görmek başka, yakından görmek bambaşka bir şey. Görebildiğim hızlı ve çarpık manzaralar midemi bulandırmaya ve çenemi titretmeye yetiyor. Yanmış binalar, patlamış duvarlar, kan sıçramaları ve cesetler var. Bir sürü ceset görüntüsü.

Her yerdeler.

Duvarlara yaslanmış. Sokakta yüzükoyun. Karla kaplanmış, eğilmiş, kömürleşmiş, kanlar içinde, üst üste yığılmış. Etrafta başka kimse yokken yapayalnız.

Bir yerden bir yere sıçramayı bıraktığımızda, titremenin sihirden kaynaklanmadığını fark ediyorum. Benden kaynaklanıyor.

Çok fazla ölüm.

"Hey. Queenie."

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama Dommik dirseğimi kavlıyor ve beni onunla yüzleşmeye zorluyor. Büyüsü etrafımızı bir koza gibi sarmış, bizi karanlık derinliklerinde güvende tutuyor.

"Hepsi öldü." Bir fısıltı gibi çıkıyor, ayaklarıma bakarken gözlerim görmüyor. "Tüm şehir... *yok oldu*." Bakışlarım onun yüzüne doğru fırlıyor. "*Herkesi* öldürdüler, Dommik."

Dudakları birbirine yapışmış, kasvet gözlerine sinmiş. "Herkes değil."

"Ben sayılmam."

Beni susturmak istercesine bir parmağıyla dudaklarıma dokunuyor. "Sen sayılırsın, Malina. Her zaman sayılırsın."

Şaşırtıcı derecede şefkatli sözler karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Kes şunu," diye nefes alıyorum. Sefil hissediyorum, minnettar hissediyorum. "Bana iyi davranma."

Bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Hoşuna gidiyor." "*Hoşuma* gitmiyor,"

diye homurdanıyorum.

Başparmağı beni ödüllendirmek istercesine alt dudağımı okşuyor. Sonra elini bırakıyor ve dönüyor. "Aramaya hazır mısın?"

Başımı sallamaz gölgelerini yok ediyor ve ben de etrafıma bakıyorum. O da

Çamlığın girişi hemen arkamızda, şehrin etrafına serpiştirilmiş ağaçların ilki. Sınırdaki binaların arkalarını görebiliyorum.

duman gökyüzüne yükseliyor. Ama önümde, devasa ağaçlar ormanın içine doğru yayılıyor ve sanki kendilerine ait bir dünya yaratmışlar.

Kar yağışı çok derin olmasa da eteklerimi kaldırarak karda ilerlemeye başlıyorum. Dallar karın çoğunu tutuyor, dallarına yastık gibi sarıyor. Ormanın içine doğru ilerledikçe ve şehirden uzaklaştıkça daha huzurlu görünüyor. Çam ve tatlı bitki özü kokusu duman ve kan. Yanmış ve yıkılmış binaların yerini lekeli kahverengi ağaç kabukları alıyor.

Highbell'deki yıkımın aksine, burada sadece... bu var. Doğa, sessiz ve sınırlarının dışındaki dehşet tarafından dokunulmamış.

Mavi ve beyaz buz sarkıtları gibi aşağı sarkan çam iğnelerine bakıyorum. Ne zaman rüzgâr esse birbirlerine çarparak bana rüzgâr çanlarını hatırlatıyorlar. Ve çok ağırlaştıklarında, aşağı doğru eğilerek kara saplanıyorlar.

Yürüdükçe ağaçlar daha da büyüyor. Çok geçmeden iki, üç, hatta dört arabadan daha geniş hale geliyorlar. O kadar yükseğe uzanıyorlar ki, bulutların üzerindeki erişimlerinin nerede sona erdiğini görmek imkansız.

Burada her şey durgun ve sakin. Sanki hiçbir sorun yokmuş, hiçbir şey olmamış, başka hiçbir şey yokmuş gibi. Doğa ne kadar cazip bir unutkanlık perdesi yaratıyor.

Dommik ve ben ağaçların yanından geçerken umudumu kaybetmeye başlıyorum çünkü bu sakin ormanın dışında hiçbir şeye dair bir iz yok. Görmüyoruz tek bir kişinin izleri.

Sonunda Dommik o kadar hızlı durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. O aniden sapıyor ve yere çömeldiği anda ona yetişmek için acele ediyorum. Kardaki girintileri işaret ediyor. "Ayak izleri," diyor bana bakarak.

Umut içime akıyor, aciliyetle yenileniyor. "Onları takip etmeliyiz."

Başını sallıyor ve ikimiz birlikte koşmaya başlıyoruz, Dommik önden giderek izleri takip ediyor.

Lütfen, büyüye yalvarıyorum. Eter'e.

Lütfen.

Karın her zaman zemini kapladığı bir iklimde yaşamanın iyi bir yanı, iz sürmenin çok daha kolay olduğu anlamına geliyor. Dommik izleri takip etme konusunda çok titiz ve neyse ki izleri asla gözden kaçırmıyor. O izleri takip ederken ikimiz de konuşmuyoruz ve beklentilerimiz gittikçe yükseliyor. Çünkü tek bir ayak izi olan şey birçok ayak izine dönüşüyor.

Yürek hoplatan dakikalar geçiyor ve Dommik bizi özellikle büyük bir çamın etrafında kıvırıyor ve sonra işte oradalar.

Uzun zaman önce dibinden kırılıp orman zeminine düşmüş bir çam ağacının etrafında toplanmışlar. Devrilmiş gövdesinin üzerinde oturan insanlar var - en az dört ya da beş düzine kadar. Görüş alanlarına girdiğimizde şaşkınlıkla irkiliyorlar, ancak fae olmadığımızı anladıkları anda korku yüzlerini terk ediyor.

Sonra-

"Bu Kraliçe Malina."

"Bu Soğuk Kraliçe!"

Ayağa kalktılar, hepsi arkalarını döndüler ve ben de onların nefretine karşı kendimi hazırladım.

Bir kadın hıçkırıklara boğuluyor, ağaçtan düşüyor ve karda dizlerinin üzerine çöküyor. Elbisesinin kollarında kan lekeleri var ve yüzünde de daha fazlası var. Bir zamanlar sürmeli olan gözleri şimdi kül rengi yanaklarından aşağı damlıyor. Ama beni sarsıcı bir rahatlamayla dolduran, kollarında tuttuğu küçük kız. Daha önce Dommik'in eve götürdüğü kızla aynı kız. Bacağı artık sargılı ve annesine onu asla bırakmayacakmış gibi sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diye ağlıyor kadın, bakışları benden Dommik'e kayarken gözyaşları yüzünden süzülüyor. "İkiniz de onu kurtardınız. *Bizi* kurtardınız. Ve siz geldiniz. Kraliçemiz geldi!" diye bağıyor diğerlerine.

Nefesim göğsümden dışarı fırlıyor.

Hayatta kalan diğer herkes, her biri sessizce sevinmeye başlar.

Benim için minnettarlıklarını fısıldıyorlar. Varlığım

için. "Kraliçemiz geldi!"

"Kraliçe Malina, Tanrı sizi

korusun!" "Teşekkür ederim!"

"Bizi kurtardın!"

Bu görüntü o kadar yabancı, o kadar beklenmedik ki donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyorum. Halkım benim için hiç sevinmedi. Küçüklüğümden beri. Hele bir kraliçe olarak hiç. Yine de buradalar, yağmalanmış bir şehir ve ölmüş sevdikleriyle ve *minnettarlar*.

Tamamen hak etmediğimi hissediyorum.

"Lütfen, ayağa kalk," demek için acele ediyorum, sersemlemiş duraksamamı dolduruyorum. Ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum ama gözleri şaşkınlıkla açıldığında duruyorum. Ellerim önümde işe yaramaz bir şekilde sıkılıyor, parmak uçlarımdan sinirli bir şekilde karlar dökülüyor. "Bu fae'lerin burada olmasının sebebi benim." Etrafımdaki herkese bakıyorum.

benimle yüzleşmek için ayağa kalktılar. "Bağlılığınızı hak etmiyorum."

İtirafımın onları bana düşman etmesini bekliyorum. Onun yerine aynı kadın ayağa kalkıyor. "Sen bizi kurtardın. Soğuk büyüyle o duvarı inşa ettin. Bizi uyarmaya çalıştın." Omzunun üzerinden diğerlerine bakıyor ve elini onlara doğru kaldırıyor. "Bize buraya çekilmemizi söyleyen emirlerin olmasaydı, biz de herkesle birlikte ölmüş olacaktık."

Yardım etmek için yaptığım şeyler acınacak kadar önemsiz görünüyor.
"Durduramadım onları." Sözlerim tıpkı buz tutmuş çam iğneleri gibi ayaklarımın dibine düşüyor.

Ama kanlar içindeki kadın sadece başını sallar. "Kim yapabilir ki? Kraliçe mi?" diye soruyor usulca, yırtık pırtık ve kanlı elbisesini beyaz bir yenilgi bayrağı gibi kaldırarak. "Fae'lere kıyasla biz neyiz ki?"

Ben de aynı şeyi düşündüm. Onları ilk gördüğümde, sihirlerine tanık olduğumda. Güçlerini gözlemlediğimde. Hepsinin böyle düşündüğünü biliyorum. Böyle bir güce karşı nasıl hayatta kalabiliriz?

Ve yine de, burada duruyorlar. Burada duruyorum.

Etrafıma baktıkça neye ihtiyaçları olduğunu anlıyorum. Kime ihtiyaçları olduğunu. *Bana* ihtiyaçları var.

Bu yüzden onları yüzüstü bırakamam.

Kendimi yukarı çekiyorum, umuyorum ki onlara yeterince güven verebilirim. Önlerindeki zor zamanlar için kendilerini desteklemek için.

"Fae'lere kıyasla biz neyiz?" Yankılıyorum, ifadem değişmiyor. "Bizler *Oreans*. Biz buyuz."

"Oreanlar buna karşı ne yapabilir?" diye sesleniyor bir adam çaresizce. "Onlara karşı mı?"

Onunla göz göze geldim. "*Hayatta kalabiliriz*. Eğer bunu yaparsak, Fae'ler kaybetmiş olur. Kaç şehri yağmaladıkları, kaç krallığı ele geçirdikleri önemli değil. Hayatta kaldığımız sürece onları yenmiş oluruz."

Karşılıklı bakışıyorlar, temkinli... ama umutlu. Omuzları biraz daha yukarı kalkıyor. Ben de takmamı istedikleri maskeyi takmaya devam ediyorum.

Onlara güçlü, kararlı ve yenilmez olduğumu söyleyen. Çünkü bunu bende görürlerse kendileri de inanacaklardır.

"Şimdi ne yapacağız kraliçem?"

Kraliçem.

Duygular keskinleşiyor ve gözlerimin arkasına batıyor.

Bizi koruyan ulu ağaçlara elimle işaret ediyorum. "Bizi götüreceğim güvenli bir yere." Bakışlarım yüzlerini tarıyor ki benimkiindeki samimiyeti görebilsinler. "Sizi güvende tutacağım."

Bu çam ağacı sır saklamakta, dünyayı uzak tutmakta iyidir. Ve *ben de* Fae'leri uzak tutacağım. Çünkü burada kimsenin ölmesine izin vermeyi reddediyorum. Highbell'de daha fazla Orean kanı dökülmemesi

için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ama eğer başka bir kan dökülecekse, bunun ya Fae'lerden ya da...

Ya da benimkini.

SLADE

"Bu imkansız." Judd'ın inançsız bakışı, parmaklarının saçlarını karıştırıp geriye itmesiyle karşılık buluyor.

"Sana söylüyorum, öyle değil."

Lu'ya sanki onun gülümsemesini ve "Ha!" diye bağırmasını bekliyormuş gibi bakıyor.

Yakaladım seni!"

Yapmıyor.

Bakışları ciddi ve bitkin, görünüşü ve tavrı bir koçbaşı gücüyle karnımıza vuruyor. Midemin sıkıştığını, kaslarımın gerginlikle gerildiğini hissedebiliyorum.

Osrik'in hâlâ Rissa'yla birlikte olması dışında, özel kahvaltı salonumuzda bir araya geldik. Digby burada, kanepede Ryatt'ın yanında oturuyor. Lu dışarıda anonsunu yapar yapmaz askerlerime baygın haldeki Kaila'yı zindana sürüklettim. Lu'nun verdiği bilgiler ışığında önemi azaldı.

Şimdi hepimiz Lu'ya bakıyoruz ve Altıncı'da tanık olduğu şeyi anlamaya çalışıyoruz. Yemek masasının yanındaki sandalyede öne doğru çökmüş, yere bakıyor.

"Ama... *Fae*?" Judd devam ediyor. "Burada mı? *Fae*'ler yüzlerce yıldır Orea'ya gelemedi." Ela gözleri bana kayıyor. "Şimdiki şirket hariç tutulmuştur."

"Yalan söylediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor Lu, kendi düşüncelerine dalmış gibi. "Ona inansaydım, daha erken burada olurum ve belki de katliamı durdurmaya yardım edebilirdim."

Kaşlarımı çattım. Raporlarını sunarken bu kadar dağınık olmak Lu'ya göre değil. Bu da onun ne kadar sarsılmış olduğunun bir başka kanıtı.

"Kimden bahsediyorsun?" Başını kaldırıp bana bakarken kollarını dizlerine dayıyor. "Kraliçe

Malina."

Ryatt ve ben şaşkın bir ifadeyi paylaşıyoruz. "Ama Malina..." Ryatt sözünü kesiyor.

"Öldü," Lu malzemeleri. "Evet, bize söylenen buydu. Ama doğru değildi. Onu gördüm."

"Saklanıyor muydu?"

"Yedinci Krallık'taydı."

Geri çekildim, şok gözlerimi genişletti. "Yedinci mi? Ama uzun zaman önce yok oldu. Toprak boşluğa karıştı."

Yedinciye gitmiştim. Yıllar önce üzerinden uçmuştum. Uçurumlar, yarıklar ve esneyen bir uçurumdan başka bir şey değildi.

Lu başını sallar. "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum. Malina Highbell'e döndüğünde çok kararlıydı. Ben dahil kimse ona inanmadı. Tahtını geri almak için umutsuz bir çaba olduğunu düşünmüştüm. Ama o doğruyu söylüyormuş."

Yüzündeki sıkıntılı ifade içimi titretiyor. "Ne oldu?"

"Malina çıldırdı. Highbell Şehri'nin her yerine buzdan duvarlar inşa etmeye başladı."

Ryatt'ın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Buz duvarlar mı?" "Sihirle."

"Malina'nın büyüü yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bu herkesin bildiği bir şey," diyor ve ben başımı sallarken bana bakıyor.

"Biliyorum," diye tersliyor Lu, yumruğunu hayal kırıklığıyla masaya vurarak. "Ama sana söylüyorum, o *biliyor*. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Herkesi içine kapattığını sanıyordum - herkes öyle yaptığını düşünüyordu. Ama sonra, Fae'ler geldi." Bana bakarken Lu'nun gözlerinde perili bir bakış beliriyor. "Kısa sürede anlaşıldı ki, Malina herkesi içine kapatmaya çalışmıyordu.

Fae'leri *dışarıda* tutmaya çalışıyordu."

"İşe yaradı mı?" Judd soruyor.

"Uzun sürmedi. Highbell'e dakikalar kazandırdı. Ama yeterli olmadı."

"Peki ya Kaila?"

Lu başını sallar. "Siktirip gitti. Fae'lerin geldiğini görür görmez Highbell'i kendi başının çaresine bakması için bıraktı."

"Çünkü Altıncı umurunda değil," diyorum. "Pek değil. Sadece ulaşabileceği yeri önemsiyor, o da kolayca kavrayabildiği sürece. Onu terk etmiş olması beni şaşırtmadı."

Lu'nun dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Beni de şaşırtmıyor ama sinirlendiriyor."

Şehre yayılan ölümü sadece hayal edebiliyorum. Sadece Fae'lerin ne tür bir büyü getirdiğini merak edebilirim. Kaila yardım edebilirdi, ama onun yerine kaçmayı seçti.

"Ne yaptın sen?" Judd soruyor.

Lu parmaklarını kıvrıyor, eklemlerini birbirine vurarak sinirli bir şekilde kıpırdanıyor. "Yardım etmeye çalıştım amına koyayım," diyor ama yüzünde acı bir ifade var.

sadece başarısızlığın ısırtığı size ait olduğunda ortaya çıkan türden bir acılık. "Katliam devam etti de devam etti. Asırlar gibi geldi ama o fae'ler Highbell'i saatler içinde yok ettiler." Ağırlığını hissedebildiğim bir bakışla ağır gözlerini bana kaldırıyor. "Erkekler, kadınlar, çocuklar. Silahı olmayan, savaşmayan siviller. Hepsini ya kılıçla ya da büyüyle öldürdüler. Onları buğday sapları gibi biçtiler ve buzlu yollarda ölü yığınlar halinde bıraktılar. Öldürebildiğim kadarını öldürmeye çalıştım ama bir çentik bile atamadım. Yeterince muhafız yoktu. Kimse hazırlıklı değildi."

Ryatt kalın bir nefes verirken, Judd *hala* ona bakıyormuş gibi Tüm bunların çarpık bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum.

Digby sanki yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi görünüyor. "Herkes mi?" diye soruyor huysuzca.

Lu başıyla keskin bir selam verir. "Herkes. Hiçbirini canlı bulamadım."

Omurgası kanepenin arkasına çarpıyor, sanki vücudu bu şokun darbesini bir yumruk gibi almış gibi. Hepimizin içinde Lu'nun söylediklerinin gerçek yıkımını o anlayabilir. Highbell'de yaşamış ve hizmet etmişti. Muhtemelen pek çok insan tanıyordu, hatta belki orada ailesi ya da arkadaşları vardı.

Ve şimdi hepsi öldü.

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. Fae acımasızlığının ve Oreanlara karşı önyargılarının tamamen farkındayım. Fae monarşisinin doğurduğu nefret seviyesinin tamamen farkındayım.

Ve Oreanlar da Fae'lerden nefret eder.

Zaman yüzünden gözlerden uzakta bir fae olarak yaşamayı başardım. O kadar çok zaman geçti ki buradaki insanların hiçbiri bir fae'nin hala aralarında yaşayabileceğine inanmadı. Yüzlerce yıl sonra, sivri kulaklar, güç ve dikenler gerçeği yüzlerine vurduğunda bile, Oreanlar için fae neredeyse mitolojik yaratıklar haline geldi. İnsanların zaman ve kesinlik yüzünden neleri görmezden gelebilecekleri şaşırtıcıdır.

"Yapabileceğim başka bir şey kalmadığını anladığımda, elimden geldiğince hızlı bir şekilde buraya uçtum. Kaçınmam gereken bir kar fırtınasında zaman kaybettim ama bu şekilde Fae'lerin Beşinci Krallık'a yürüdüğünü gördüm. *Hızlı* gidiyorlar."

Bir nefes çekiyorum. "Hala yürüyorlar mı? Highbell'de kalmak yerine?"
Lu yorgunluğunu atmaya çalışır gibi elini yüzünde gezdiriyor.
"Durmayacaklar." İçime bir bıçak saplanıyor.

Ryatt paniklemiş görünüyor. "Beşinci'nin başkentine ulaşırlarsa, kolayca sınırimıza kadar yürüyebilirler. Limanlara yönelip gemileri istila ederek diğer krallıklara da ulaşabilirler. Ranhold'a ulaşırlarsa *mahvoluruz*."

"Anlamıyorum," diyor Judd, yüzünde sıkıntılı bir ifade, ayağını yere vururken kıpırdamadan duramıyor. "Fae'ler buraya en başta nasıl geldi?"

Şu soru.

Göğsümdeki zehirli, kararmış organın aniden sarsılmasına neden oluyor. Lu'nun bakışları içime işliyor. "Lemurya Köprüsü."

Kaburgalarım ciğerlerime yaklaşıyor. Kalp atışlarım düzensiz, yüklü bir gümbürtüyle kümeleniyor.

Köprü.

Köprü.

Düşüncelerim dönüyor ve çalkalanıyor.

Sonra bana bakan Digby oldu. Sesi kafamın içinde kopan gürültüyü kesiyor. Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylüyor. Lu, Fae'lerin burada olduğunu söylediği anda bağlantı kurmam gereken şeyi.

"Eğer köprü artık kırık değilse, bu şu anlama gelir..." Her şey yerli yerine oturur. Korkudan doğan bir umut.

Eğer köprü artık kırık değilse, o zaman yırtığa ihtiyacım yok. Köprü bağlıysa, Annwyn'e girebilirim. Annemi ve köylüleri bulabilirim.

Auren'i bulabilirim.

Orea'da bulunduğum süre boyunca kendimle savaş halindeydim. İkiye bölünmüştü, her bir form ortaya çıkmak istiyordu, hükmetmek ve gelişmek için. Deriler arasında geçiş yapmak benim için bir serbest bırakmaydı. Hem Rip hem de Rot olmak. İlki, beni ve benimkini korumayı öğrenen agresif fae olmak.

kas ve öfke. İkincisi, farklı bir şekilde korumayı öğrenmek - politik olarak. Sihirli bir şekilde.

Hem komutan hem de kral olabildim. Asker ve hükümdar. Savaş meydanında kana susamışlığımı dindirebilir ve taht odasında kontrol için susuzluğumu giderebilirdim. Bu sayede Drollard'ın korumasının yanı sıra bütün bir krallığın korku ve sadakatini de kazandım.
tüm alemini.

Her madalyonun iki yüzü vardır, ancak tek bir çekirdek vardır ve ben bu konuda tamamen aynı fikirdeyim.

Auren.

En içteki merkezimde, her iki formun birleştiği yerde, onun tohumu var. Ölüm ve çürüme gücümün çukurundan büyüyen ve pırıl pırıl hayata çiçek açan altın sarmaşık. Onu bulduğumda, o anda her şeyin farklı olduğunu anladım.

Önemli olan o.

Eğer Fae'ler buradaysa, eğer köprüyü gerçekten onarmışlarsa, o zaman Annwyn'e ulaşmanın yolu bu. Ona ulaşmak için.

Zihnim dönüyor. Kalbim gitme ihtiyacıyla çarpıyor. *Şimdi* gitmeliyim.

Herkesin gözleri bana kayıyor, ama ayağa kalkan ve kaçmaya hazır olduğumu biliyormuş gibi koşarak yanıma gelen kardeşim oluyor. "Ne düşündüğünü biliyorum ama *bekle*. Bunu enine boyuna konuşmalıyız. Önce bir plana ihtiyacımız var," diyor sert bir ses tonuyla.

"*Sen* planla. Komutan sensin."

"Slade," diye tıslıyor çaresizce. "Sadece... Orea'yı terk edemezsin. Krallığınızı düşünün. Yardım etmeliyiz. Zorundayız-"

"Ona gidiyorum."

Yeşil gözleri alev alıyor ve gözbebeklerinin ortasına kadar her şeyi yakıyor. "Orea'yı öylece istilaya terk edemezsin! Kral olarak bu senin sorumluluğun. Sana *ihtiyacımız var*. Orea'nın eski kanunları *tam da* bu nedenle. Eğer geri dönerlerse fae tehdidine karşı koyabilecek büyüye sahip bir hükümdarın her zaman var olmasını sağlamak. Ve *geri döndüler* Slade."

"Auren'e bir söz verdim ve onu hayal kırıklığına uğratmaya devam etmeyeceğim," diye ısıırıyorum. "Ve eğer ona ulaşabilirsem, annemize de ulaşabilirim."

Tüm nefesi göğsünü terk eder.

"*Annemiz*, Ryatt. *Auren*. Köylüler."

Ağzını açıyor, kafasındaki saçları koparmaya çalışıyor ama artık çok kısa. Sadece ona bakarak bile ne kadar çelişkili olduğunu anlayabiliyorum. "Onları yakalamamız gerektiğini *biliyorum*. Ama Orea tehdit altında. Ben bir yemin ettim Slade. Sen de bir yemin ettin. Buradaki herkes bizim sorumluluğumuzda ve Dördüncü tüm krallıklardaki en güçlü orduya sahip. *Sen de* tüm Orea'daki en güçlü kişisin. Onları terk edemezsin."

"Auren benim önceliğim. Annemiz benim önceliğim." "Henüz gitme." Bana yalvarıyor. Korkuyor.

"Yapmak zorundayım."

"Senin gücün onları durdurabilecek tek şey olabilir. Bu dünyanın sana ihtiyacı var."

O anlamıyor.

"Eğer o ya da dünya arasında bir seçim yapılacaksa, bu o olacaktır."

Yüz ifadesi değişti ama o benim kardeşim. Onun sadakati burada yatıyor. Bu krallığa, Dördüncü'nün ordusuna, Orea'ya. Buraya geldiğinden beri, onun yeri hep burası oldu.

Benim yerim onun yanı.

Kafamda Argo'yu nasıl götüreceğime, Yedinci'ye giden en hızlı yolun ne olduğuna dair planlar oluşmaya başladı bile. Ama Ryatt'ın ricaları düşüncelerimi kesip parçalara ayırmaya devam ediyor.

"Senden ona gitmemeni, onları bulmamani istemiyorum," diyor sessizce, gözleri beni delip geçerek. "*Elbette* bunu istiyorum. Ve bunu ne kadar çok istediğini biliyorum.

Buna ihtiyacım var," diye ekliyor, bakışları bir anlığına göğsüme kayıyor, sanki gömleğimin altından çürümüş kalbimi görebiliyormuş gibi. "Senden sadece bize bir şans vermeni istiyorum. Sadece bu, Slade. Orea için bir şans. *Lütfen*."

Kaslarım geriliyor. Sessizlik bana, ona ve odadaki herkese yapışıyor. Yapışkan, kalın ve yapışkan, herkes ne söyleyeceğini beklerken bizi yerimizde tutuyor. Ne yapacağımı görmek için.

Sessiz kaldığımda, bakışları yüzümü kesiyor ve iz bırakıyor. "Fae'ler burada ve onları durdurmak için bir Fae gerekecek."

Sözleri omuzlarıma yerleşiyor. Tenime batıyor.

Birbirimize bakarken sessiz saniyeler geçip gidiyor.

Onları durdurmak için bir Fae gerekecek.

Sikeyim.

Tek kelime etmeden dönüyorum ve odadan çıkmaya

başlıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

Meraklı gözlerden ve onun amansız yalvarışlarından uzakta düşüneceğim.

Plan yapacağım. Göğsümdeki azabın yayılmasını durduracağım.

Enerjimi emip damarlarımı çökertmeye çalışırken, fae doğam beni *gitmeye* çağırıyor. Acele edip Auren'i bulmam için.

Ama onlara sadece "Toparlanın." diyorum.

İki saat sonra herkes resmi yemek salonunda toplanmıştı. Asker derisi giymişim, tacım başımın etrafında dönüyor, botlarım kaval kemiklerime kadar bağlanmış. Başbakanlarım ve Gazap sağımda oturuyor ve Thold

solumdaki yeri kaptı. Bu toplantının amacını belirtmedim ama hepimiz masanın karşı ucundaki sandalyeye yığılmış kadını izliyoruz.

Kraliçe Kaila'nın dudakları artık çürümüş değil, gözleri artık istila edilmiş değil.

Büyük bir çabayla sihrimi geri çektim, çünkü bu yapmak istediğim son şeydi.

Kendine geliyor, başı dikleşiyor ve etrafına göz kırpmıyor. Arkasında duran iki muhafızı fark edince ayağa kalkmaya çalışıyor ama muhafızlar her iki omzuna da birer el koyarak onu sandalyesinde tutuyor.

Kaila'nın bakışları üzerime düşüyor, yüzü hem öfke hem de korkuyla buruşmuş. Dudaklarını yalıyor, sanki çürümediğinden emin olmak istercesine alttakini dişlerinin arasına alıyor.

"Bu doğru mu?" Sorum sessizdi. Anı. Sessiz bir ormanın ortasında bir dalın aniden kırılması gibi.

Tepesi atıyor. "Ne doğru mu?" Sesi her zamankinden daha boğuk. Çünkü çürümeyi ortadan kaldırmış olsam da boğazında hâlâ elimin izi var.

"Altıncı Krallık'tan kaçtığınızı ve hepsini katledilmeye terk ettiğinizi."

Öyle olduğunu biliyorum ama ona itiraf ettirmek istiyorum. En azından sadakatimin nerede yattığı konusunda dürüstüm. Kaila mükemmel bir Olean kraliçesiymiş gibi davranıyor ama yine de bir tehdit olduğu anda krallıktan kaçtı.

Gergin, geniş gözleri yana kayıyor ama Kral Thold'dan yardım göremiyor. Tek bir ifade bile vermeden ona bakıyor. Engereği ise önündeki masanın üzerinde kıvrılmış, başını kaldırmış onu izliyor.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Şehir istila edilmek üzereydi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diyor çenesini kaldırarak.

"Hiçbir şey mi?" Thold soruyor. "Sende büyü var."

"Sesler," diyor sertçe. "Bir ordunun karşısında bu da ne? Ben bir kraliçeyim, asker değil ve çürüme gibi saldırgan büyülerim yok," diye ekliyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Buraya geldiğinde ses büyünü yeterince saldırgan bir şekilde kullandın," diye belirtiyorum.

"Highbell benim sorumluluğumda değil," diyor şiddetle.

"Senin *sorumluluğun* değil mi?" Kaba ve öfkeli ses karşısında Kaila'nın dikkati

muhtemelen gözden kaçırdığı tek kişiye kayar. Digby yemek odasının duvarına dayanmış, sorusu en keskin soru gibi üzerine yağmaktadır. cam kırıkları. "Altıncı'ya hükmetmek istedin. Kontrolü ele alır almaz sorumluluğu üstlendin."

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

"Aslında," diye başlıyorum yumuşakça. "İlgilendiriyor. Digby bir muhafız olarak

Yıllardır Highbell. Yani şehri terk etmenize kızacak biri varsa o da odur."

Atmayı düşündüğü cevabı bir kenara bırakıyor. "Yani hepsi doğru mu? Gerçekten Fae mi gördün?" Thold soruyor.

Başını sıkıca sallıyor. "Kulakları sivriydi. Büyüleri vardı. Onlar... *ötekiydiler*. Bunu hissedebiliyordunuz." Vücudundan bir ürperti geçiyor. "Onlar Oreaan değildi."

Thold'un cevabını pürüzlü bir metal parçası gibi yuttuğunu görüyorum. "Bize saldırı hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"Tek bildiğim Yedinci Krallık yönünden yürüdükleri. Şehre girmeden önce oradan ayrıldım. Başka bir şey görmedim."

"Ve sen de krallığına geri kaçmaya çalıştın," diyor alaycı bir tavırla. "Bir dahaki sefere senin kıyılarına yürüyeceklerini bilmen gerekirken."

"Üçüncü'ye gelmeyecekler," diyor başını sallayarak. "Sadece Altıncı'da bir yer edinmek istiyorlar. Onlarla pazarlık yapabilirim. Ben ikna ediciyimdir. Üçüncü iyi olacak."

Alay ediyorum.

"Kendine yalan söyleme," diyor Kral Thold sesine sert bir ton katarak. "Buraya bir dayanak noktası için gelmediler. Müzakereleri dinlemek için de burada değiller. Eğer her şey senin ve Ravinger'ın kaptanının anlattığı gibiyse, Altıncı'ya ne olduğuna dair anlatılanlara bakılırsa, her şey açık. Fae'ler öldürmek ve Orea'yı kendilerine almak için buradalar."

Başını sallıyor ama her tarafı da titriyor. "Hayır. Hayır, böyle bir şey olmayacak."

"Öyle."

Gözlerinde isyan ve yüksek dozda inkâr var.

Kendini toparladı ve bana dik dik baktı. "Kardeşimi istiyorum. Nerede o?"

Osrik öne doğru eğilir, devasa pazularını masaya dayar. "Merak etme. O benimle birlikte."

Adamın yüz ifadesini, devasa halini ve sözlerini anladıkça yüzü soluyor. O asla kötü tarafınızda olmasını isteyeceğiniz biri değil ve onun sahip olduğu tek taraf da bu.

"Ona ne yaptın?" diye soruyor ve artık sesindeki titremeyi ya da gözlerinin dikişlerinden sızan nem çatlağını tutamıyor.

Manu'ya duyduğu açık sevgi ve sadakat onun için tek kurtarıcı şey.

"Kardeşimi istiyorum!" diye bağıyor, sertçe nefes alırken vücudu öne doğru eğiliyor ve Thold'un yılanının ona doğru tıslamasına neden oluyor.

Osrik ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Sonra bakışlarım duvarda duran muhafıza kayıyor ve ona ufak bir baş selamı veriyorum. Benim yönlendirmemle kapıyı açıyor ve içeri iki muhafız daha giriyor. Aralarında Manu da var.

Kaila bir elini ağzına kapattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Manu!"

Bu sefer ayağa fırladığında, muhafızlara onu bırakmalarını işaret ediyorum.

Koşarak odanın karşısına geçiyor ve dizlerinin üzerine çökerek kardeşinin gevşek halini yere bırakıyor. Onu ters çevirir, halini görünce nefesini içine çeker.

Çürükler benek benek derisine sızmış. Yanaklarında, burnunda, boynunda, ellerinde çukurlar oluşmuş, etrafındaki deri kabuk bağlamış. Berbat kokuyor.

"Seni canavar!" diye bağıyor bana, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "O masumdu! Benim emirlerime uyuyordu!"

"Leydi Auren tam da öyleyken masumiyetten bahsetmen komik," diyorum ve Kaila'nın çektiği acıdan aldığım tatmin duygusunu kabul edecek kadar zalim bir pislik oluyorum. "Manu dediğin gibi senin emirlerini uyguladı, yani masum değildi. Suç ortağıydı. Auren'i kaçırmak için çalıştı. Buradaki diğer kadınlarımızdan birini bıçaklattı." Kaila'nın gözleri titriyor ve bunun onun için yeni bir haber olduğunu görüyorum. Osrik ona ters ters bakıyor. "Manu katlandığı her şeyi hak ediyor. Sen de hak ediyorsun, hatta çok daha fazlasını."

Bana dişlerini gösteriyor, göğsü kabarıyor. "Umarım Auren *ölmüştür*. Keşke onu ben öldürseydim!" diye bağıyor, yanakları renkten renge giriyor.

"*Dikkatli ol*," diye homurdanıyorum yavaşça ayağa kalkarken, yumruklarımı masaya dayıyorum ki derimin içinde kıvranan çürümeyi görebilsin.

Sertçe yutkunuyor.

Birbirimize bakıyoruz. Acı öfke dolu. Sıcak nefret dolu.

Bırakayım içinde kalsın. Terlemesine izin veriyorum.

Sonra elimle bir fiske vurdum ve o da irkildi. Ama hiçbir şey olmuyor. En azından onun için değil.

Dikkati dağılıyor ve o kadar yüksek sesle soluyor ki sesi odada yankılanıyor. Manu'nun yüzündeki çürümenin ben onu çekmeye başladığımda kaybolmasını saf bir inançsızlıkla izliyor.

Başını kaldırdı. "Bu da ne?"

Ayağa kalktığımda masanın geri kalanı da beni takip ediyor. Yakamı boynumda kıvranan çizgilerden çekiyorum, neredeyse yapmak üzere olduğum şeye öfkeyle tüküreceğim.

"Bu bir seçim."

Tamamen hareketsiz kalıyor.

"Onu sana geri vereceğim," dedim.

Ondan bana bakarken yüz hatlarını şok kaplıyor, kara kaşlarını çekiyor. "*Neden?*" diye soruyor inanamayarak.

İnançsızlık içinde *olmalı*. Çünkü başka hiçbir senaryoda onun çekip gitmesine izin vermezdim. Diğer herkes de şaşırdı, dikkatleri benim üzerimdeydi.

"Çünkü kanamayı yayılmadan durdurmak için *tek* bir fırsat var," diyorum parmağımı kaldırarak. "Beşinci'ye gitmeli ve ordularını toplamalıyız. Highbell'e yaptıkları gibi Ranhold'u da istila etmeden önce Fae'lerin önünü kesmeliyiz. Durdurun onları kıyıya ulaşmadan önce. Senin ve kardeşinin yaşamasına izin vereceğim, karşılığında sen de ordunu hazırlayacaksın. Ayrıca seçkin bir kuvvet alacak ve mümkün olan en kısa sürede Beşinci'ye uçacaksın."

Kardeşini tuttuğu elleri titriyor, başını kucığına sürüklüyor. "Onlarla savaşmak için hiç umudumuz yok," diye savunuyor. "Biz üçümüz büyüye ve krallıklar boyunca dağılmış diğer Orealılara sahip olabiliriz, ancak sahip oldukları yetenekler veya sayılarla karşılaştırıldığında *hiçbir şey* olmayacaktır."

"Biz saldırı karşısında yuvarlanıp göbeğimizi göstermeyiz!" Thold ona bağıyor ve öfkesinden ürkmesine neden oluyor. "Dışlerimizi gösterir ve karşılık veririz!"

"Tabii ısırmak bizi daha hızlı yere sermezse," diye lafa girdi. Sonra keskin bakışlarını bana saplıyor. "Ayrıca, Kral ve Kraliçe Merewen'i öldürdün. Çürümüşlüğü Üçüncü Krallık'ın dört bir yanına yaydın ve her köşeye korku saldın. Tam da güçlü ve birlik olmamız gereken bir zamanda bizi zayıflattın! Sen kahraman falan değilsin."

Bunu inkar etmiyorum. O

haklı. Ben kahraman

değilim.

Ama *onun* eylemlerinin sonuçları beni, olacağım konusunda uyardığım kötü adam olmaya itti.

"Kimin suçu bu?" Ölümcül bir sessizlikle soruyorum. Yüzü kızardı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Thold ona "Zaman tükeniyor Kaila," diyor. "Orea'nın bu tehdide karşı tek umudu, çok geç olmadan hemen şimdi bir araya gelmek."

Bu yüzden hala nefes alıyor.

Çünkü krallığı ona bağlı ve ordusu sadık. Orea'nın o orduya ihtiyacı var. Eğer yardım ederse, intikamımı almak için bekleyeceğim. Zamanımı bekleyeceğim.

Eğer kaçarsa, onu avlamak için her türlü hakka sahip olacağım ve Orea adına zerre kadar suçluluk hissetmeyeceğim.

Onun ve Manu'nun bu işten sıyrılmasına izin vermek tüm içgüdülerime aykırı ama onların yaşamasına izin vermek, dört krallığı bir araya getirirken ordusunu toplamasına izin vermek Orea'nın en iyi şansı.

Ve kardeşimin istediği de buydu. Bir şans. Ne kadar zor olsa da, ben de bunu teklif ediyorum.

"Eğer Fae'ler gerçekten Orea'yı almak istiyorlarsa, o zaman bir araya gelmemizin bir önemi yok," diyor acı bir şekilde. "Biz öldük." Bakışları odanın içinde geziniyor. "Fae'lere karşı durabileceğinizi düşünüyorsanız hepiniz aptalsınız."

"Yatmanın daha iyi olduğunu düşünüyorsan en büyük aptal sensin," diye öfkeleniyor Ryatt.

Gözlerini ona dikeyyor ama ağzını kapalı tutuyor.

"Bir seçim," diye tekrarlıyorum, bakışlarını tutarak. "Elde edeceğin tek seçenek bu ve hak ettiğinden çok daha fazlası."

Kaila'nın yüzü nefretle buruşur.

Bakışlarımın altında sabit durmaya çalışıyor ama ellerindeki titremeye engel olamıyor. Onu öldürmek istiyorum. Onu çürütmek ve şahinlerin gagalaması için kafasını kulelerimden birine kazıkla çakmak istiyorum. Bir gözyaşı düşüyor ve sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi Manu'ya daha sıkı sarılıyor.

Çürüğüm ellerime çarpıyor, patlamak istiyor ama kendimi tutuyorum.

Bize bir şans verin.

"Ne olacak?" Ses tonum karanlık, soruyorum.

Gerilim yoğunlaşıyor, aramızdaki havaya yayılıyor.

"Burada ve şimdi ölün... Ya da ordunuzu toplayın. En azılı, en

güçlü seçkinlerinizi mümkün olan en kısa sürede Ranhold'a uçurun. Seçim sizin."

Sertçe yutkunuyor ve sessizlik gerginliği doyuruyor, her santimini emiyor, havayı daha da ağırlaştırıyor ve omuzlarının kamburlaşmasına neden oluyor.

"Peki," diyor sonunda. "Üçüncüsü dövüşecek. şimdi iğrenç büyüünün geri kalanını kardeşimden uzak tut," diye dişlerinin arasından emrediyor.

Kaşlarını çatıyorum. "Lütfen de."

Gözlerinde öfke alevleniyor. Gurur kırıcı itirazını dile getirene kadar kıvranışını izliyorum. "*Lütfen*."

Sırıtiyorum, çünkü bunun onu kızdıracağını biliyorum. Ve bu sırtışta alaycı bir tehdit var.

Bileğimin bir hareketiyle Manu'dan son çürüğü de çekip alıyorum. Birkaç saniye içinde öksürmeye ve öğürmeye başladı. Kaila onu yan yatırdı.

Sonra da koyu siyah bir zehir kusmaya başlar.

"Manu!" diye bağırıyor.

Midesi boşaldığında yere yığılıyor ve nefesini tutuyor. Cildi şimdiden daha sağlıklı bir tona dönmeye başlamış, nefes alış veriş i sakınleşmiştir.

Hepimizi gördüğünde nefesi kesiliyor ve çılgınca etrafına bakıyor. O zaman

Osrik'i fark ediyor, irkildiğini görüyorum. Kaila kollarını onun boynuna dolayarak ve ona sarılarak dikkatini dağıtıyor.

Kadın uzaklaştığında, adam hâlâ buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi gözyaşları içindeki yüzüne bakıyor. "Kaila, neler oluyor?"

"Kız kardeşin az önce hayatını kurtardı," diyorum ona, ses tonum düz. Gözlerim Kaila'ya kayıyor. "şimdi onu al ve krallığımdan defol git."

Hiç tereddüt etmez. Kaila hızla ayağa kalkıyor ve Manu'yu ayağa kaldırıyor. Manu hafifçe sallansa da Kaila hemen onu destekliyor ve omzunu Manu'nun kolunun altına sıkıştırarak dik durmasını sağlıyor.

Onu uzaklaştırmaya başladığında durdu ve bana baktı. "Büyünün onun içinde kök salmadığını nereden bileceğim? Beni kandırmadığını?"

"Yok," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "O yüzden Ranhold'a gelsen iyi olur." Bir an duraksıyor ve sonra dönüp Manu'yu odadan dışarı sürüklüyor.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmuyor, yine de hepsinin Thold'un sonunda sessizliği bozduğunda yüksek sesle söylediği aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. "Gelecek mi?" diye soruyor, yılanını omzunun üzerinden sarkıtarak.

"Belki," diyorum.

"Belki de değil," diyor.

Ve başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Belki de değil.

Kaila'nın kalbi Orea için değil, kardeşi için atıyor. Ve ondan ne kadar nefret etsem de, onu ve Manu'yu öldürmek istesem de, bu konuda birbirimize benziyoruz.

Çünkü benim kalbim de Orea için atmıyor.

"Ona ihtiyacımız var," diyor Thold. "Ama ne olursa olsun savaşacağız." O benden çok daha iyi bir kral.

"Sekinlerimi bir hafta içinde Ranhold'a ulaştırabilirim. Planın nedir Ravinger?"

Planım nedir?

Herkes ne söyleyeceğimi bekliyor. Hepsini hissediyorum. Ryatt'ı hissediyorum.

Bize bir şans verin.

"Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız," diyorum ve kardeşimin bir nefes verdiğini duyuyorum.

Thold bana bakarak elini uzattı. İçimde bir şaşkınlık beliriyor ama uzanıp elini sıkıyorum.

"Orea için," diye gürliyor.

Benden çok çok daha iyi bir kral.

Thold ve muhafızları gittikten sonra Ryatt yanıma geliyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ona dönüyorum. "Thold ve askerleri elimizde, Ranhold'a vardığımızda Beşinci'ninkiler de elimizde olacak. Ve eğer Kaila gerçekten ortaya çıkarsa, onu

güçleri de," diye sıralıyorum. "Benden Orea'ya bir şans vermemi istediniz ve işte bu. Elimden geldiğince dört krallığı bir araya getirdim. Ama şunu bilin. Ranhold'a gidiyorum çünkü orası Yedinci'ye giden yol üzerinde. Fae'lerin gelişine karşı savunmanın kurulmasına yardım edeim ve gücümü elimden geldiğince kullanacağım ama sonra gideim," diye onu uyarıyorum. "Auren benim önceliğim."

Kaila'nın dediği gibi, ben kahraman değilim.

Artık Auren'e gitmenin bir yolu olduğunu bildiğime göre, hiçbir şey yoluma çıkamaz. Bu yüzden onlara bu şansı vereim, ama yeterli olmazsa, öyle olsun.

Çünkü Orea ayakta kalsa da düşse de o köprüye gideim.

AUREN

L Ord Cull.
Slade'in babası.
Orean köylüleri.

Elore.

Her şey yerli yerine oturdukça, her şeyi yeni gözlerle görüyorum.

İki malikane. Lord Cull'un neden eskisini tutup taş duvarı diktiğini. Bu odanın neden böyle görüldüğünü. Neden tüm Oreanlar ağır kış kıyafetleri içinde.

Buraya girdiğim andan beri neden içimde kötü bir his var?

Zemindeki çatlak sadece bir hasar değil. Üstündeki boşluk sadece gölge değil. Bu bir *yırtık*. Slade ve babasının güçleri çarpıştığında yaptıkları yırtık.

Ancak Deadwell'dekinin, hatta Conflux'takinin aksine, bu yırtık havayı içkin bir *yanlışıklıkla* dolduruyor. Diğerlerine hiç benzemiyor. Bu... soluk. Sanki yanmış ve bağlantısını kaybetmiş gibi ve geriye kalan tek şey sığ gölgelerden oluşan çalkantılı bir bulut. Ne olursa olsun bu yırtığın başına geldi, sonuç açık, diğer tarafında dünya yok.

Bozuldu.

Gözüme bir hareket ilişince yere bakıyorum ve yerdeki lekeler sandığım şeylerin aslında mermeri istila etmiş eski çürük çizgiler olduğunu fark ediyorum.

Aniden bir damlama hissi duyduğumda dikkatim dağılıyor. Sanki üzerimden su akıyormuş gibi.

Avuç içlerime bakarken nefesim kaburgalarımaya yapışıyor. Gri, göz alıcı avuçlarım şimdi gerçek yaldız rengindeki tenimin lekeleriyle çiçek açıyor.

Kahretsin. Emonie.

Koridorda yankılanan ayak sesleri başımı geri kaldırmama neden oluyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum, sanki solmakta olan büyüü ve

kıvranan çürüme.

Slade'in babası öne çıkıyor.

Stanton Cull.

Cull, tahmin ettiğim gibi Ravinger değil, çünkü Slade annesinin-Onu cehenneme sürüklemeye hazır bir iblis gibi Elore'ye doğru ilerlerken bakışlarım ona takılıyor. Dehşet sırtımı pençeliyor, ama yoğun öfke daha da sert pençeliyor.

Ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

İleri doğru bir adım atıyorum, ama yanımdaki muhafız beni geri itecekmiş gibi kıpırdandığında, tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyorum.

Kolumu salladığımda, elimden altın bir kırbaç fırlıyor ve göğsüne çarparak onu odanın bir ucundan diğerine uçuruyor. Bir çatırtıyla yere düşüyor ve herkesin gözlerinin aniden üzerime çevrildiğini hissediyorum.

Sonra diğer muhafızlar bana doğru koşmaya başlarken çekilen kılıçların metal sesi havada çınlıyor. Büyü avuçlarımdan bir fiskeye gibi akıyor, botlarımı ıslatıyor ve yerde birikiyor.

"Bu da ne böyle?" Cull'un sesi odanın içinde yankılanırken, adımları Elore'ye doğru ilerlerken durdu.

Ama ününü biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Ona ne dediklerini biliyorum.

Kırıcı.

Bu yüzden Elore ve diğer Oreaları buradan, *ondan* uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum. Onların zarar görmesini göze alamam, Slade'in annesini tehlikeye atamam. Olmasına izin verebileceğim son şey, bu insanlardan herhangi birinin Cull ve benim aramda kalması.

Çabuk hareket ederim.

Ayaklarımın dibinde biriktirdiğim altın, itebildiğim kadar hızlı ilerliyor. Kendisine doğru geldiğini fark etmesi için bir nefes alması gerekiyor ve elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor. Zeminden bir parça kopup yukarı doğru savruluyor ve altınım onun taştan bariyerine çarparak onu paramparça ediyor.

Çarpmanın etkisiyle geriye düşüyor ve kafası gürültüyle fayansa çarpıyor.

Muhafızlar hamle yapıyor ama onlar bana ulaşmadan ben onlara doğru bir büyü dalgası daha savuruyorum. Erimiş altınım dışarı fırlıyor, sertleşerek yumruklara dönüşüyor ve gövdelerine çarparak onları uçuruyor.

Onlar daha yere inmeden, zemin ayaklarımın altında kırılıyor, sanki dünyanın çekirdeğinden çıkan bir canavar gibi, mermer dişlerinin sivri parçalarıyla beni aşağıdan yakalıyor.

Paniklemek yerine, ürkmek yerine, bedenim düşünce ya da duygu olmadan tepki veriyor. Sadece saf fae içgüdü. Çatlak genişleyen ağzında beni yutmadan önce kendimi yana atıyorum, tam düşerken iki Orea'nı yoldan itiyorum.

Yere düştüğüm anda elimi kaldırıp sıvı altını Cull'a doğru itiyorum.
-Elimde ne varsa, en hızlı neyi kullanabiliyorsam.

Bir ip ona doğru fırlıyor, beline dolanıyor ve içimi acımasız bir tatmin duygusuyla dolduruyor. Vücudunu çekiştirerek onu tekrar devirmeye çalışıyor ama muhafızlar tekrar ayağa kalkmış, bana doğru geliyorlar. Diğer elimi kullanarak onlara daha fazla altın saplıyorum, onları yere sermek için-

Cull parmaklarını
şıklattı. Kolumda acı
patladı.

Acı beni nefessiz bırakıyor, hareket edemez hale getiriyor.

Kırıldı. Kolum *kırıldı*. Garip bir açıyla sarkıyor. Ön kolumdaki kemik yarıldı, uzvum işe yaramaz hale geldi, acı tüm vücuduma yayıldı.

Bulanık gözlerimle, altın sarısı tenimin kollarımın üzerinde mürekkep lekesi gibi daha fazla çiçek açmaya başladığını fark ediyorum. Cazibe, büyüyen lekeler halinde akıp gidiyor.

Cull parmaklarını tekrar şıklattı.

Bir kemiğimi daha kırmasına ya da boynumu kırıp beni öldürmesine hazır bir şekilde irkiliyorum ama onun yerine çatı zaten olduğundan daha fazla kırılıyor. Şaşkınlık içime işliyor, ama boşluk genişleyip tavan parçalarını aşağıya, tam beni hedef alarak gönderirken kendimi desteklemem gerekiyor.

Yoldan yuvarlanıyorum, hareket boğazımdan bir çığlık koparıyor, ancak düşen enkazın gürültülü çarpışmasıyla boğuluyor. Parçalar tam bir saniye önce olduğum yere düşüyor ve Orea'lar korku içinde çığlık atarak kaçıyor, ezilmekten kaçınmaya çalışıyor. Elore'nin çömeldiğini ve küçük parçalarla bombardımana tutulduğunu görüyorum, toz yağarken kolları başını örtüyor.

Korku ve endişe bir yırtıcı hayvan gibi üzerime saldırıyor, beni ağırlığıyla eziyor.

Elore'yi dışarı çıkarmalıyım. Herkesi *dışarı çıkarmalıyım*.

Gözyaşları görüşümü lekeliyor ama dişlerimi sıkıp sihrimi çekmeye çalışıyorum. Göğsümün içinde dolu bir nefes gibi şiştiğini hissediyorum.

Öfkemle kıvranıyor ve çalkalanıyor, ama hepsini dışarı üflemeye çalışmak için sağlam kolumu kaldırdığımda, bocalıyor.

Acı altın dokunuşumu kekeleyiyor, yükseliyor ama yorgunluktan ya da sarhoşluktan tökezleyen bir insan gibi tekrar düşüyor. Kraliçe Isolte tarafından yeniden işkence görmek gibi.

Ayağa kalkmaya çalışırken "Siktir," diye tıslıyorum. "Üstesinden gel, Auren."

Her tarafım titreyerek tekrar deniyorum, kalbim o kadar çılgınca atıyor ki kaburgalarımın arasından geçip yere yuvarlanacağından endişeleniyorum. Ama göğsümdeki o gümbürtü, tavanın bir kısmı daha kırılınca yok oluyor.

Cull'a doğru bir altın kırbaç göndermeyi başarıyorum, ancak akıntı yumruğunun etrafında kıvrıldığında aniden hareketsiz kalıyor. Eline bakıyor, belki de ilk kez gerçekten altına *bakıyor*. Kalan tek gözü sıvı metalin içinde kıvranan siyah damarların üzerinde geziniyor... ve sonra bakışları yere düşüyor.

Benimki şöyle.

Onlarca yıllık çürümenin sanki yeniden canlanmış gibi fayansların arasından süzüldüğünü görünce gözlerim açılıyor.

Ve hepsi *bana* doğru ilerliyor.

Kökler yavaş hareketlerle zemine doğru ilerliyor, beni koruyucu bir halkayla çevrelemeye başladığında fayansın çatlamasına ve inlemesine neden oluyor. Avuçlarımdaki çürüme sanki buna karşılık olarak filizleniyor ve sanki yeniden birleşmek istermiş gibi zemindeki çürümeye uzanıyor.

Tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve soğuk bir gelgitin tüm vücudumu saran ürpertisini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, kulaklarım sızlıyor ve aşağıya baktığımda cazibenin geri kalanının kuma çizilmiş harfler gibi akıp gittiğini, gelgitin sürüklemesiyle silindiğini görüyorum. Ellerim, kollarım, saçlarım, Gerçek tenim parlayana kadar sahte renklerin hepsi çekiliyor.

Lütfen Emonie'nin iyi olmasına izin ver.

Gerçek benliğim ortaya çıktığında, Oreanlar bana bakakalıyor. Gözlerim Elore'ninkilerle buluşuyor ve o da dehşet içinde bakıyor, elini dilsiz ağzının üzerine götürerek beni tanıyor.

Cull'un gözleri genişliyor, gerçek görünüşümü içiyor.

Sürprizinden faydalaniyorum, elinin etrafındaki altını sıkılaştırırken acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Ama tam olarak yerine oturmadan önce, onu ikiye bölerek kendini serbest bırakıyor.

Lanet olsun.

Nefes nefese kolumu göğsüme bastırarak iki parçayı birleştirmeyi başardım ve sonra onları bir ip oluşturacak şekilde birbirine sardım. Ayak bileğini sarmak için dışarı fırlıyor ve tek bir çekişle ayaklarını altından

çekerek yere düşmesini sağlıyorum.

Elimden hemen yeni bir akıntı akıtmaya çalışıyorum ama onun yerine yavaşça damlıyor. Küçük parçaların ona doğru fırlamasını, ağzına, burnuna ya da gözüne girmesini sağlamaya çalıştığımda, bu çok yavaş, çok belirsiz oluyor.

Altınımın geri kalanı muhafızları hâlâ uzak tutuyor ama zar zor. Bu çaresiz parmaklar gibi etraflarında uzanır ve onları duvara yaslar. Bunun yerine yerdeki çürümeye sesleniyorum, Cull'a saldırmasını, onu çürümeyle kirletmesini sağlamaya çalışıyorum, ama o bana tam olarak cevap vermiyor. Ter başlıyor. Kolumdaki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak onu teşvik ederken alınımdaki izleri takip ediyorum.

Hadi ama.

Çürüme ona saldırmak yerine altındaki zemini bozar. Kıçını çürütmeyebilir ama aniden çöken döşemeden düşmesine neden olur.

Kollarını savurarak, yere düşmeden önce kendini yakalamayı başarır. onu yutuyorum. Altın ellerimden beceriksizce damlıyor, ama onları birleştirip ona doğru fırlatıyorum. İnce akıntı havanın ortasında sertleşip keskinleşiyor, ileriye doğru fırlarken göğsünü delip geçmeye hazırlanıyor ve ben nefesimi tutuyorum...

Ama onun gücü benimkini paramparça ediyor.

Şekillendirdiğim minik mızrak bir yıldız gibi patlıyor ve parçalar uçuşuyor. Ve

Sihrim vurulan darbe, göğsüme yumruk yemiş gibi topuklarımın üzerinde geri sallanmama neden olacak kadar yoğun.

Ben altınımı tekrar birleştirirken Cull yolun geri kalanında kendini yukarı çekiyor. Şerefsizin boğazına doğru gönderiyorum, ama tam zamanında yoldan çekiliyor. Sonra dönüp parmaklarını şıklatıyor ve hemen yanımdaki duvarın şiddetli bir şekilde *çatlamasına* neden oluyor.

Başımı çevirdiğimde duvarın eğilmeye başladığını görüyorum ve tepki veriyorum.

Kol kelepçelerimi, kemerimi, tokalarımı, taktığım ve son çare olarak sakladığım her altın parçasını çağırıyorum. Çünkü içimden yeni altınlar çıkarmaya devam ettikçe, acı beni çok daha hızlı tüketiyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar, her bir altın parçası sıvılaşp üzerimden dökülüyor ve duvar kırılıp düşerken ellerimi havaya kaldırıyorum. Beni ezmeden önce, altınım bir ağ gibi yayılıyor, parçayı yakalıyor ve yörüngesini durduruyor.

Başım çabayla dönüyor, ama dayanıyorum, ter omurgamdan aşağı damlıyor ve kollarım titrerken kurdelelerime sızıyor.

Oreanları buradan çıkarmalıyım.

"Kaçın!" Onlara bağıryorum.

Yıkılan duvar dışarıya doğru bir boşluk yarattığına göre artık bir şansları var. Sağlam elim uzanıyor, ulaşabildiğim ilk Oread'ı yakalıyor ve onu duvara doğru çekiyorum. "Git!"

Diğer herkes bana doğru koşmaya başlıyor, koşabildikleri kadar hızlı koşuyorlar ama bazıları zayıflamış, yavaşlamış görünüyor.

Cull parmaklarını şıklatarak duvarı onarmaya ve onlar ayrılmadan önce arayı kapatmaya çalışıyor.

"Hayır, yapamazsın," diye homurdandım.

Ağı kullanıyorum, bir sapan gibi ileri fırlatıyorum, dikkatini kesmek için duvar parçasını ona doğru fırlatıyorum. Yeterince hızlı hareket etmediğinde ve moloz onu omzundan vurduğunda içimdeki haz kıvrılıyor. Duvarın geri kalanı kulakları sağır eden bir patlamayla yere düşüyor ama ben o andan yararlanarak altını kendime çağırıyorum ve duvardaki boşluğa doğru fırlatıyorum.

Orada koruyucu, güçlendirilmiş bir kapı gibi bir kemer oluşturuyorum. Dalgalanıyor, tekrar bir araya gelmeye çalışan inleyen duvarları tutuyor. Sarsılıyorum, kaslarımın gerginlikten titrediğini hissediyorum ama bırakmıyorum.

Daha fazla Oread içinden geçiyor ve ben de onların malikânenen koşarak uzaklaşmalarını izliyorum. Ve orada, ileride çimenlerin arasında, Emonie'nin tökezleyerek durduğunu görüyorum, ilk Oread neredeyse ayaklarının dibine yığılırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Teşekkürler Tanrım.

Duvarlar kemerimin üzerinde birbirine çarpıyor ve sanki ağırlık sırtımdaymış gibi fiziksel olarak tepeden aşağıya doğru indiğini hissedebiliyorum. Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem çatlıyor ama bırakmıyorum. Göz ucuyla Cull'u görebiliyorum, beni alt etmeye çalışırken geriliyor, öfkeleniyor.

Oread'lardan biri kazara tökezliyor ve kemere doğru koşarken koluma çarpıyor. Boğazıma bir çığlık takılıyor, acı bir an için görüşümü karartıyor ve neredeyse büyümü kaybediyorum, kemer tekrar yakalamadan önce bir ayak düşüyor.

İçinden it. Kahrolası zayıflığı bastır.

Kusuyorum ama safrayı yutuyorum ve bayılmamak, ayakta kalmak için kendimi zorluyorum.

Sonra kemer üzerindeki baskı aniden kalkıyor, o kadar hızlı ki gerginliğin yokluğu beni irkiliyor. Cam gibi gözlerim etrafıma bakmak için kalkıyor, iki Oread'ın daha dışarı fırladığını görüyorum ve sonra kimse kalmıyor...

Elore.

Dönüyorum, Cull'un elini kızın boğazına sıkıştırdığını görünce kanım donuyor. Yüzü nefessizlikten kıpkırmızı olmuştu.

Ben de nefes alamıyorum.

Daha sert sıkıyor, gözleri şişiyor, parmakları tutuşunu tırmalıyor.

Avucumda çürümüş altın birikiyor.

"Sihri kullanırsan, boynunu kırarım," diye tehdit ediyor acımasızca.

Bu sahneyi daha önce de görmüştüm - söz konusu olan ben olduğumda. Tehdidi savuran başka bir kontrolcü, zalim kişiydi ve zorla kontrol etmek. Boyun eğmeye zorlamak için.

Siktir et.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Cull şeytani bir zaferle ona bakıyor.

Onu görmek acımı ikincil hale getiriyor. Öfkem onu bastırıyor, tıpkı şimşegin sisi delip geçtiği gibi onu kesip geçiyor.

"Onu rahat bırakın!"

Bileğimin bir hareketiyle, erimiş altından oluşan küçük bir su birikintisi, ince iğneler halinde sertleşen binlerce küçük damla halinde ona doğru yükseliyor.

Elore'ye odaklanmış, onun kulağına bir şeyler söylüyor, bu yüzden aniden boynundan bıçaklanana kadar ne yaptığımı fark etmiyor, her parça derisine gömülüyor. Geriye doğru yalpaladı ve ikisinin de yere düşmesine neden oldu.

Kat.

Yana doğru yuvarlanıyor, boynu sayısız iğne deliği yüzünden kanıyor, altın kıymıklar bir çam ağacındaki iğneler gibi içinden çıkıyor. Kan yakasından aşağı damlıyor ve boğazına dolanan kırmızı kumaşın içinde kayboluyor.

Altınımın geri kalanını Elore'ye doğru akması için itiyorum. Sırtına dolanıyor, ayağa kalkmasına yardım ediyor ve onu bana doğru çekmeye başlıyor.

Aynı anda, Cull'un boynundaki küçük şeritleri bükmeye başlıyorum, onu boğabilmek için birleşmelerini sağlıyorum, ama büyüyle kırıyor ve fırlatıp atıyor.

Titreyerek dişlerimi sıkıyorum ve altın parçaların havalanıp boğazındaki açık yaraya saplanmasını sağlıyorum. Daha derine inmelerini sağlıyorum, kan dolaşımına ve doğrudan kalbine göndermeye hazırım, her organını bıçaklamaya, öldürmeye hazırım-

Birden kolumdaki kırık kemikler *gıcırıyor*.

Çılgılığım havayı parçalıyor.

Sihrim olan bağlılığım sönmüş bir mum gibi sönüyor, altınım sivilaşıyor

ve Cull'dan damlıyor. Hepsi işe yaramaz bir su birikintisine karışıyor,

Elore ani yokluğuyla sendeledi, kalın sıvı ayaklarına dolandı.

Ağzıma safra doluyor ve koluma bir bakışım acıyı yüz kat daha kötü hale getiriyor. Onu *görebiliyorum*. Cull'un kırma gücünü kullanarak iki kemik parçasını birbirine sürttüğünü, hareket ettikçe deriyi mide bulandırıcı bir şekilde çektiğini görebiliyorum. Acı, görüşümü mürekkep lekeleri gibi pıhtılaştırıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, bedenim pes ediyor.

Tam dizlerimin bağı çözülürken, ben yere düşmeden önce birinin kolları arkamdan geliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, ellerinden kurtulmak için çarpınıyorum ama kafamı kaldırdığımda beni yakalayan Wick'ti.

Beni hemen malikânenin dışına çekip kemerin altına götürüyor. Cull bizi takip ederken Elore'yi de kolundan tutarak yukarı çekiyor. Dışarıda, Oreanların ağaçlara doğru koştuğunu görebiliyorum.

Cull duvardaki boşluğu da aştığında, Wick beni kucağına alıyor ve bizi malikânedenden uzağa doğru koşturmaya başlıyor, bu da acıyı çok daha kötü hale getiriyor. Görüşüm tehlikeli bir şekilde altüst oluyor ve bayılacağımı biliyorum ama kendimi tutmaya çalışıyorum. kendimi zorlamamalıyım.

Uyanık kal.

Acıyı görmezden gel.

Kal. Lanet olsun. Uyanık.

"Buraya! Buradan kaç!"

Ludo'nun bağırması Oreanların ona doğru koşmasına neden olur, muhtemelen ona güvenmelerinin tek nedeni Cull'un iki muhafızıyla savaştığını görmeleridir. Onun yanında Emonie de savaşıyor, elinde bir hançerle dönüp duruyor. Savaştığı muhafızın darbelerini savuşturuyor ve onu kaçan Orean'lardan uzak tutuyor. Brennur ikisinin de arkasında ve ayaklarının dibinde yemyeşil bir peri halkası var, çiçekleri ve çimenleri mükemmel bir daire şeklinde, daha önce kullandığımızdan çok daha büyük ve uzun.

Üç Oreanlıdan oluşan bir grup sendeleyerek ringe girer ve anında ortadan kaybolur.

Sonra başka bir grup geçiyor, bir diğeri ve bir diğeri, beni gergin bir umutla dolduruyor.

Kaçabiliriz. Herkesi buradan güvenli bir şekilde çıkarabiliriz.

Ludo ve Emonie dövüşmeye devam ediyor, ancak çevremde onlara doğru koşan daha fazla muhafız görüyorum. Wick'in koşarken attığı her adım

Ringe doğru acele etmek kolumu itiyor, konuşmayı, düşünmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Bekle." Sesim çiğ bir vıraklamadan başka bir şey olarak çıkmıyor. Wick'in beni duyduğunu bile sanmıyorum.

Geriye dönüp baktığında Cull'un bizi takip ederken avluyu taradığını görüyor. Brennur'u ve yüzüğü görüyor, muhafızlarının Ludo ve Emonie'yle dövüştüğünü görüyor ve sonra gözleri tekrar bana takılıyor. Koşmuyor, acele etmiyor. Elore'yi yanında taşıırken gözlerinde ölüm vaadiyle peşimizden geliyor.

Onu yakalamak zorundayım.

"Bekle!" Wick'i itiyorum ve bu sefer sesim onun duyabileceği kadar yüksek çıkıyor. Ben kollarından kurtulmak için çabalarken kafasını aşağıya eğip bana bakıyor. Beni bırakıyor ve ikimiz de sendeliyoruz, yere düşerken bileğim neredeyse bükülüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor bana tekrar uzanırken.

Ondan uzaklaşıyorum. "Onsuz gidemem!"

"Auren-" Gözleri aniden omzumun üzerinden geçiyor ve sonra beni iterek yolumdan çekiliyor.

Tökezliyorum, tam o sırada beni hedef alan kılıç aşağı savruluyor ve onun yerine Wick'e saplanıyor. Kılıç pazusunu derinlemesine keserken nefesim kesildi ve Wick acı içinde bağırdı.

Kolu yarıyor ve yaradan kan fışkırıyor. Ama şok içinde bakakalıyorum çünkü kan kırmızı değil.

Bu *altın*.

AUREN

S Kalçam vücudumu sertleştiriyor. Tüm düşüncelerim kilitleniyor.
Gözlerim açılıyor, baktıkça kalp atışlarım daha da düzensizleşiyor.
Bakışlar Wick'in yarasından fışkıran altın rengi kana takıldı.
Estelia'nın sesi kafamın içinde uğulduyor. *Doğan her Turley'nin altın gibi bir parçası vardı.*

Wick'in yüzü hafızamda canlanıyor, tarlada ilk karşılaştığımızda bana nasıl baktığını hatırlıyorum.

Sen gerçekten osun.

Ürkütücü gerçek, kulaklarımı sağır eden bir yük ile dolup taşıyor. Şok, inançsızlık ve öfke dağılıyor, beni her yöne çekiyor. Nefes almaya çalıştıkça sanki biri rüzgârımı kesmiş, tekrar tekrar üzerime geliyor gibi hissediyorum.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor, altın sarısı kanı aramızda dolaşıyor ve beni yeni bir farkındalıkla dolduruyor.

Yüz ifadesi... Pişman.

Suçluluk duygusu.

İkimizi de sıırsıklam eden, geçmiş ve bugünü yağmur gibi yağdıran isteksiz bir kabullenişle sıırsıklam.

Wick bir Turley.

Tek duyduğum bu. Tek düşündüğüm.

Ta ki Wick bana saldırmaya çalışan muhafızla yüzleşmek için döndüğünde bağlantımız aniden kesilene kadar. Zaman durduğu yerden fırladı, tıpkı bir kapının açılması gibi.

Wick etkileyici bir hızla hareket ediyor. Bir eliyle öne uzanıp muhafızı yüzünden kavırıyor ve sonra *üflüyor*.

Altın rengi bir kül bulutu aniden püskürür. Yoğun ve iğrenç bir kül bulutu, muhafızın zorla açtığı ağzına doluyor, dudaklarını aşıyor ve dilini ağırlaştırıyor. Daha fazla parıldayan kül yığıldıkça muhafız boğulmaya başlar, başını çevreleyen kalın bir toz bulutu onu görüş alanından çıkarır.

Ellerini pençeleyerek ağızındaki külü çıkarmaya ve nefes yolunu açmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Yere yığılır ve Wick döner, başka bir muhafızla savaşmak için tam zamanında gizli hançerini çeker.

Gözümün köşesindeki hareket beni döndürüyor ve bir muhafız bıçağını kaldırmış bana doğru koşuyor. Kılıcını savuramadan omurgası aniden ikiye ayrıldı,

Bir ağaç gövdesinin kırılması gibi. Öne doğru yuvarlanıyor, yere çarpmadan ölüyor. Gözleri bakıyor, görmüyor.

"Kimse ona dokunmayın!" Cull ileriye doğru yürürken bağılıyor, Elore'yi sürüklerken ayakları çimenlerde sürükleniyor.

Ağrıyan kolumu göğsüme bastırıp ona bakıyorum, düşüncelerim hızla akıyor.

Arkamda, son Oreanlar da ringe çıkmaya çalışıyor. Ludo dövüşüyor. Emonie dövüşüyor. Wick dövüşüyor. Bu tarafa doğru koşan daha fazla muhafız var, her taraftan bizi çevreliyorlar.

"Geri çekilin!" Wick bağılıyor. "Ringe! Acele edin!"

Elore'ye odaklanıyorum, yüzündeki dehşet dolu ifadeye. Gözlerinde yıllarca süren istismar ve aşağılanmayı görebiliyorum. Hepsini onu elinde tutan adama odaklanmış.

"Auren!" Wick arkamdan sesleniyor. "Gitmek zorundayız!" "Onu bırakmayacağım!" Omzumun üzerinden geri atıyorum.

İçimdeki sihirli kürele dışarı atıyorum, acımı zorlayarak ve avuçlarımın içinden geçirerek. Durgun, kalın pıhtılar çimlerin üzerine düşüyor.

Cull benim acınası girişimimle alay ediyor. "Çürüme neden sana geçti?"

Ona cevap vermediğimde yumruğunu sıkıyor ve büyüğü yoğunlaşıyor.

grind-grind-grind

Her yerim titriyor. Öfkeyle. Kararlılıkla. Zayıflatıcı acıya rağmen sihrime konsantre olmaya çalışıyorum.

"Siktir. Seni."

Pıhtılaşmış altını ileri gönderiyorum. Keskinleşmesini sağlıyorum. Elore'yi tuttuğu eline saplanıyor ve onu bırakmaya zorluyor. Darbelerden kan sızıyor ama aynı elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor.

Saf, delici, ıstırap içimde patlıyor.

Kaburgalarımın birini kıldığı yere bakıyorum.

Nefes almaya çalışmak işkence.

Bacaklarım kırılıyor, dizlerim sertçe yere çarpıyor. Öne doğru yuvarlanıyorum, sağlam elimi önümde tutarak kendimi yere yığılmaktan zor kurtarıyorum. Kendimi ayakta tutmaya çalışırken kolum titriyor. Yüzüstü düşmemek için-

Birincisi. Ter, safra ve gözyaşları içimden akmaya hazır. Görüşümdeki çimenler dönüyor. Ciğerlerimdeki nefes daralıyor.

Ama göğsümdeki leke - geride kalan çürüme tohumu... Kaynıyor.

"Çürüme neden size geçti?"

Çığlık atmamak için dilimi ısırıyorum.

Altın, çimenlere yapışıyor.

"Anlat bana!"

Başımı kaldırdım, meydan okuyarak baktım. Öfkeyle.

Tehditle. Gözleri sertleşiyor. Eli kalktı.

Kırıcı kırılmaya devam ediyor. Ama ben değil.

Çabuk.

Arkamda, Ludo'nun bağırdığını duyuyorum.

Çabuk.

Emonie çığlık atıyor.

Çabuk.

Wick haykırıyor.

Midem kabarıyor, boynum zorlukla geriye bakabiliyor, onları yere yığılmış, kırık kemiklerini tutarken görüyorum, panik, nefret ve çaresizlik içime çarpıyor ve bir şeyler *yapmalıyım*. Bunu durdurmalıyım. Herkesi kurtarmalıyım.

"Bana bilmek istediğim şeyi söylemezsen kemiklerini teker teker kırmaya devam edeceğim," diye bağıyor Cull. "O çürüme büyüsü neden sana doğru geldi? Neden *seni* arıyor?"

Bu yüzden beni sadece öldürmüyor. Cevap istiyor.

"Bilmiyorum."

Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor. Altınım pıhtılaşıyor ve soğuyor. Ama içinden geçen çürüme kıvranıyor. Göğsümdeki nokta yanıyor.

Thrums.

Kulaklarım acıdan değil, çürümenin uğultusundan çarpıyor. Sadece büyümlle iç içe geçmiş olan çürüme de değil, evin içindeki çürüme de.

Onun çürümesi. *Onun* büyüsü.

Gümbür gümbür. Zonkluyor. Bir kalbin damarları gibi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içimde atıyor.

Parmaklarım çimlerin üzerinde kıvrılıyor.

İçimdeki canavarı uyandırıp iki gözünü de açmasını sağlıyorum.

Slade'in büyüü baştan çıkarıcı şarkısını söylüyor, aya uluyan bir kurt gibi haykırıyor.

Gücün şarkısı canavarımı çağırıyor.

Ben de onu kaburgalarımındaki kafesten kurtardım. Ve şarkı *söylemesine* izin verdim.

Ve bunu yaptığım anda, göğsümdeki o çürük daha sıcak yanmaya başlıyor. Daha sıcak.

"Oğlumla nasıl bir bağlantın olduğunu söyle bana!" Cull talep ediyor, sesi havayı kesiyor.

Oğlu.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim parlayan bir öfkeyle ona dikiliyor. "O *senin*

hiçbir şey," diye hırladım.

O benim her şeyim.

Koruyucu sahiplenme duygusu içten içe alevlenir. Slade benim. Onun değil.

Benimkini.

Onu sahipleniyorum - kalbim, zihnim, bedenim, hayvanım, ruhum onu sahipleniyor.

Cull'un gözleri susuzluktan parlıyor. "Demek onu tanıyorsun. O burada mı? Seni o mu gönderdi? Söyle bana!"

Karnımın zıpladığını ve sallandığını hissediyorum. Safra boğazımı yakarken ve dilimi sularken kendi içine sıkışıyor.

Elim çimenleri daha derinden kazıyor. Altındaki toprağa. Canavarım sığıyor, pençeleri gövdemi kavıyor. Uzanıp ağzını o çürük tohumun etrafına kapattığını hissediyorum.

Bir nefes çekiyorum.

Sonra canavar o güç tohumunu bütünüyle yutuyor ve tüm bedenim titriyor. Tüm dünyam *bükülüyor*. Varlığımın en derinindeki bir şey değişiyor. Erir.

Cull görmüyor. Arkasını görmüyor. Benim hissettiklerimi hissetmiyor. Slade'in büyüünün ayaklarının altında yüzdüğünün, bana doğru uzandığının farkında değil - kendi çürümeme uzanıyor.

Sanki Slade elini uzatıyor ve ben de ona uzanıyorum. Neredeyse dokunuyordum.

Neredeyse geldik.

Kendi tenimi hissettiğim gibi onu da hissedebiliyorum. Onun ruhunun benimkiyle iç içe geçtiğini hissedebiliyorum.

Dokumak ve dokumak ve *dokumak*...

Cull'un kahverengi kaşları sessizliğimi sürdürmem karşısında birbirine çarpıyor. Kükreyen şarkımın ne kadar gürültülü olduğunu duymuyor. Topraktaki köklerin arasından çığlık atan şiddeti duymuyor.

Elore'yi saçlarından tutup kendisine doğru çekerken, "Bana bilmek istediklerimi söyleyene kadar *herkesi* kıracağım," diye tehdit ediyor. "O da dahil."

Onunla.

Gözlerimiz

kilitlendi.

Benim altın

gözlerim. Onun

yeşil gözleri.

Slade'inkiyle aynı tonda, sanki bana bakan oymuş gibi. Yer gümbürdüyor, ben gümbürdüyorum.

Fury sıcaktır. Vahşi. Canavarca.

Çürümüş.

Cull elini kaldırıyor. Parmağı başparmağına dayanmış. Koparmaya hazır. Kırılmaya hazır.

Onun

yerine...

Açılıyor

m.

Slade'in çürüğü benimkine çarpıyor ve içim parçalanıyor.

Zaman eğiliyor.

Mesafe azalıyor.

Ve bir şey... çarpışır.

AUREN

Nefes

alıyorum.

Nefes

alıyorum.

Annwyn'in havası. Orea'nın havası.

Geriye doğru atıyorum.

Canavar ve tohum dalgalanır.

Birleştirin.

Sırtım ısınıyor.

Çürüme araştırıyor. Ölümle değil, yeniden doğuşla. *Hayat* özgürce yırtılır.

İki ruh uzanır. Tokalaşılıyor. Kulaklarım iki kalp atışıyla yankılanıyor.

Bağlanmış bir şarkıyla.

Auram parlıyor.
Değişiklikler.

Onu hissedebiliyorum.

SLADE

I gasp.
I can scent her.
Her warmth. It consumes me.
My knees buckle.
My rotting heart suddenly swells.
Bursts.
Something shifts.
My two sides...they *mend*. Something else tears free.
Scales erupt over my chest, bursting from what I thought
was my dying heart.
A roar sounds in my ear. Souls tether.
My aura pulses.
Changes.
I can feel her.

AUREN

T zaman yerine oturur.

Cull donmuş, ağzı açık bana bakıyor. Elore'un gözleri kocaman oldu.

Sanki güneş kadar sıcak ve parlak bir yıldız aniden içimden fırlamış, ölüm kadar karanlık ve zehirli kökler içeri akmış gibi hissediyorum.

Şaşkınlık, sevinç ve adını koyamadığım ama özüne son derece uygun bir duygu içimi kaplıyor. Aşağı bakıyorum, tüm vücudum titriyor, boğazımdan bir nefes kopuyor.

Daha önce sadece bir aura görmüştüm, o da Slade'in Rip formundaykenki aurasıydı. Etrafına duman ve gölge gibi yayılan koyu, kıvrımlı siyah. Özüyle titreşen bir aura.

Kendi auramın parlayan güneş gibi parladığını söyledi. Ben de öyle görüyorum.

Işık, aydınlık bir sıcaklıkla bedenimin üzerinde patladı. Ama... şimdi siyah gölgeler kıvrılıyor.

Auralarımızın birleşimi gibi.

İçimde bir sıcaklık ve ılıklik dalgasıyla, aydınlık ve karanlıkla, yaşam ve ölümle sarsılıyorum.

Siyah ve altın.

Tam olarak açıklayamadığım ama bir şekilde içsel olarak anladığım bir bağlantı var. İki kalbin tek bir kalp gibi atması gibi.

Nefes nefese, parlayan altın renginin ve sarmal siyahın yavaşça tenime geri batışını izliyorum, ta ki renk cümbüşü kaybolana kadar. Ama artık onu göremesem de, hâlâ hissedebiliyorum. Slade'in varlığını hâlâ hissedebiliyorum. Nazikçe. Yumuşakça. Uyanmadan hemen önce yanımda yattığını hissettiğim sessiz anlar gibi. Odaya girdiğinde, dönüp bakmadan önce bile orada olduğunu bilmem gibi.

Zalim bir kahkaha sesi beni irkiliyor ve iç düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Başımı kaldırıyorum ve Cull'un gözlerinin parladığını, dişlerinin tehditkâr bir sırıtişla parladığını görüyorum.

"Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?" diyor, bakışları acımasızca alaycı.
"Päyur."

Kaşlarım çatıldı.

Bu kelime... eski Fae diliyle söylenen. Bu kelimeyi tanıyorum... Bu kelimeyi nasıl tanıyabilirim?

Sonra hatırladım.

Ranhold'daki halimi hatırlıyorum. Karanlık bir kütüphane. Mürver ağacından yapılmış, kırmızı deri ile dikilmiş bir kapak. Cebime koyduğum yasak bir fae kitabı.

Onu açtığımı ve içinde bir illüstrasyon gördüğümü hatırlıyorum.

Altın gibi parlayan keten saçlı bir kadın. Yanında kanatları olan bir erkek fae. Kucaklaştıklarında ikisini de saran bir sis vardı. Neredeyse...

Auralar birleşti.

Ve şu kelime, hemen altlarında.

Päyur.

Kalp atışlarım gümbürdüyor. Yankılanıyor.

"Bu çürümeyi açıklıyor," diyor Cull, yüz ifadesi kibirli. Kendinden geçmiş. "Söyle bana, oğlumun aurasını ne zamandır görebiliyordun? Kaderinizde bağlı bir çift olmak olduğunu ne zamandır biliyordun?"

Bağlanmış çift...

Görüş tünelim.

Keskin bir anı aniden öne doğru itilir. Sanki başından beri içeri girmek için bekliyormuş gibi.

Aklımın gözleri çok net görüyor. Soğuk bir gece, balkonda, kar ve yıldızların altında. Zorlu isteklerin ve zayıflatıcı çatışmaların altında.

Bir çift siyah gözün altında.

*Karın kirpiklerime düşmesine izin vererek yukarı bakıyorum ve
Rip'e bakmak için döndüğümde, onun zaten bana baktığını
görüyorum.*

*"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye soruyor alaycı bir tonla. Sessizliği
sona erdirmek, merdiven boşluğundaki azarlamayı geride
bırakmak için rahatlamış bir şekilde üzerine atlıyorum.
"Öfkeli."*

*Rip sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını öne
eğiyor. "Sen mi?" Ona soruyorum.
"Öfkeli."*

*Ağızlarımız eşzamanlı olarak seğiriyor, ortak sırtışlarımız
köşelerden yukarı kalkıyor.*

*Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sırtındaki sivri uçlar
derisinin altında kayboluyor. "Sen ve ben oldukça iyi bir çiftiz."
Onun sözleriyle, battaniyenin altında sarılı olmama rağmen kollarıma
bir ürperti yayılıyor. "Ne demek istiyorsun?"*

*Yüzünde çözemediğim esrarengiz bir ifade var ve cevap vermek
için ağzını açıyor ama tekrar düşünüp bir kez daha susuyor. Kar
taneleri siyah saçlarına düşüyor, mürekkepli bukleleri ıslatırken o
da beni alıştığım o yoğunlukla süzüyor.*

"Bu olağanüstü, biliyorsun."

"Neymiş o?" diye sordum.

*"Tüm dünyadaki son iki fae olabiliriz ve bir şekilde o gece yollarımız
kesişti."*

*Daha önce auramın onun takip ettiği bir işaret olduğuna dair
söyledikleri boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. "Kader
garip şeyler yapar."
"Öyle."*

Öyle.

*Zihnim bir kasırğa. Dönüyor da dönüyor. Duygularım kaos içinde. Ve
hala onun sözleri yankılanıyor.*

Sen ve ben oldukça iyi bir çiftiz.

Sen ve ben oldukça iyi bir çiftiz.

Çift, sen ve ben.

Päyur, sen ve ben.

AUREN

H Biliyordum.

Bu düşünce boğazımda düğümленip kalıyor. Dilimin ucunda bunun gerçekliğini tadabiliyorum.

Auralar hakkında sadece belli belirsiz bir eğilimim vardı. Küçük bir kız olarak, onları soyut olarak hatırlayabiliyorum. Bu yüzden Rip'i o gece Barrens'ta ilk gördüğümde onun bir fae olduğunu anlamıştım. Daha önce bir Oreal'nın aurası olduğunu hiç görmemiştim, bu yüzden ona her zaman duman ve gölge gibi yapışan siyah pus, artı saçlarının ve miğferinin arkasına gizlenmiş hafif uçlu kulakları? Onun ne olduğunu biliyordum. İçindeki *ötekiliği* hissedebiliyordum.

Yalnızca kader birliği yapmış çiftlerin onları görebileceğini hiç bilmiyordum. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Annwyn'den ayrıldığımda beş yaşındaydım.

Ama Slade biliyordu.

Emonie'nin önceki sözleri aklıma geldi.

"Aurasını görebiliyor musun? Pek çok fae bunu yapamaz. Birbirinize dönmek için can atmanıza şaşmamalı."

Bunun hakkında hiç düşünmedim. Durup Annwyn'e döndüğümde neden başka aura görmediğimi düşünmedim. Onu bulmaya, gücümü yönetmeye çalışırken kendimi çok kaptırmıştım...

Ve onun.

Avuç içlerime bakıyorum, üzerlerindeki kıvrımlı çizgileri izliyorum.

"Nerede o?"

Gözlerim yukarı fırladı. Cull şimdi daha yakın. Elore da öyle.

Dikkatimin onun üzerinde olduğunu görüyor ve ensesindeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Şuna bak, Elore. Aramızda gerçek bir Pâyur var. Çok da umurunda değil, değil mi? Fae'lerle bağ kurabilen nadir Oreal'lardan biri değilsin ya. Ama işte burada. Oğlumuza bağlandı." Bana bakıyor. "Ve oğlum, görünürde yok." Yüz ifadesi sadist bir vaatle dolu. "Ama sen varsın, değil mi?"

"Hayır," diye hırladım. "Yapamazsın."

Elimi yumrukluyorum ve Slade'in içeri dolan büyüü şimdi çağırma cevap veriyor.

Biriken çürük topraktan patlar, toprağı çatlatan şiddetli bir yükselişle yukarı fırlar.

Yılansı kökler gibi yükseliyor, kalın, uğursuz ve yüksek.

Bir nefes. Sahip oldukları tek şey bu ve sonra her muhafıza saldırıp onları uzağı fırlatıyor.

Ve çok ani davrandığım için, hiçbir uyarıda bulunmadan, en büyük kök Cull'a çarptı, büyüünün ve gücün aniden ortaya çıkması onu şaşırttı. Uçmaya başladı.

"Auren!" Wick sesleniyor.

Gitme zamanı.

Sağlam elimle Elore'yi tutuyorum. Birlikte Wick, Emonie ve Ludogar'ın çoktan toplanmış olduğı peri halkasına doğru koşmaya başlıyoruz. Wick'in omzu paramparça görünüyor. Emonie kırık bir eli tutuyor ve Ludogar bacağı kırıldığı için ringe doğru sürünmek zorunda kaldı. Kendi kırık kemiklerim azap içinde titriyor, nefes alma yeteneğimi çalıyor, ama zorluyorum.

Mucizevi bir şekilde, muhafızların hiçbirisi Brennur'a ulaşamadı. Hiçbiri tek kaçış yolumuzu kesemedi.

Arkamda zehirli kökler büyüyor, büyüyor, arazinin üzerinde beliriyor, en hain dikenler gibi kalınlaşıyor. Ama sonra köklerin kopmaya başladığını duyuyorum. Kırılıyor.

"Git!"

Hepimiz aynı anda içeri daldık. Kümelendik, vücutlar şişkin Ringin içinde beşimiz birbirimize yapışmıştık. Ayaklarım parmak uçlarımda, sağlam elim Elore'yi kavırıyor, Wick yanımda, hala kanıyor, zor nefes alıyor, Emonie Ludogar'ı dik tutmak için omuzluyor.

Ve ortadan kayboluruz.

Dünya kağıt gibi buruşuyor, savruluyor, bizi de beraberinde savuruyor. İnançsızlık içimi dolduruyor, şaşkınlığımın uçurumu yavaş yavaş beni sevinçle dolduruyor. Dışarı çıktık. *Kaçmıştık.*

Ama Brennur'un büyüünde yolculuk ederken benim de mideme tiksinti çöküyor. Peri yüzüğünden neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyorum. Neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyorum ama ediyorum. Soğuk terler döküyorum ve *dışarı çıkmak* istiyorum-

İniyoruz. Her şey düzeliyor.

Elore'nin elini sıkıca kavıyorum, rahatlama gözyaşları etrafımda birikmeye başlıyor. "Başardık. Her şey yolunda, biz-"

Dünya gözümün önüne geliyor ve anında yanıldığımı anlıyorum. Her şey yolunda değil.

Aslında, bu çok ama çok yanlış.

İçinde toplandığımız peri halkası bir kalenin ağzında.

Üzerimizde yükselen beyaz yapı, her bir bölmesi batan güneşin yansımasıyla aydınlanan taş ve vitraylarla süslü. Kalenin ön merdivenlerinin hemen önündeyiz; kısa, geniş bir merdiven, bizi avluya fırlatan bir dil gibi devasa çift kapılardan dışarı fırlıyor.

Ve etrafımızda en az yüz tane Taş Kılıç var.

Kanım donuyor. Kalbim sıkışıyor. Çünkü tehlikeden kaçtığımı düşündüğüm her bir Olean köylüsü burada, dizlerinin üzerinde boğazlarında bıçak ve yüzlerinde dehşet.

Önlerinde bir kral duruyor. Kürkle kaplı kraliyet mantosuyla tamamen gri giyinmiş. Boz kahverengi bir teni ve sert bir ifadesi var ve başında kayadan yontulmuş sivri kuleleri olan gri bir taç oturuyor.

Kral Carrick.

Alarm kulaklarımda çınlıyor ve uzuvlarımda yankılanarak beni titretiyor.

"Neler oluyor?" Anlamaya çalışarak etrafıma çılgınca bakarken nefes alıyorum. "Neredeyiz biz?"

"Lydia'dayız, ama olmamalıyız," diyor Wick, ses tonunda açık bir kafa karışıklığı var. "Olmalıyız-"

Peri yüzüğü aniden bize büyük bir *itiş* veriyor.

Beşimiz de dışarı itildik. Wick yere yığılmadan önce Ludogar'ı zar zor tutabiliyor. Emonie tökezliyor ama kendini toparlamayı başarıyor ve bana doğru bastırıyor, Elore ise kolumu öyle sıkı kavıyor ki tırnakları derime batıyor.

Çemberden çıkar çıkmaz şiddetli bir rüzgârın sesi duyuldu.

Esintiyi hissetmesem de çimen ve çiçekler çemberin içinden esiyor.

Geriye dönüp bakacak ve insanların ringin içinde belirmeye başladığını görecektir kadar bile zamanım olmadı.

grind-grind-grind-grind

Dizlerimin üzerindeyim, kolumun ve kaburgamın acısından iki büküm olmuş durumdayım. Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınlıyor ki diğerlerinin çığlık attığını bile fark etmiyorum.

Etrafına bakıp Emonie, Wick ve Ludogar'ı

Belli ki benimle aynı kemik kıran acıyı yaşıyor.

Acıları beni öldürüyor. Beni paniğe sürüklüyor.

Elore önümde çömeliyor, solgun elleri yanaklarımı kavırıyor, yüz ifadesi çılgın ve dehşet içinde. Bu anın dehşetine rağmen Slade'in annesinin beni teselli etmeye çalışıyor olması bile ağlamak istememe neden oluyor.

Kırıcı tepemizde dikilmiş, tuzaktaki kemirgenlermişiz gibi etrafımıza bakıyor. Ama ben ona bakmıyorum. Brennur'a bakıyorum. Yanımda, Wick de öyle.

"Ne yaptın lan sen?" Wick ona bağırır, sesi kısıktır. "Ne yaptın lan sen?"

Yaşlı fae'nin gözleri başka yöne kayıyor. Grimsi teni yanaklarında benek benek. İhanete uğradık. *İhanete* uğradık.

Brennur peri halkasını güvenlik yerine burada açtı. Burada, Annwyn'in başkentinde.

Öfke rüzgârları içime doğru esiyor ama bedenim ve zihnim hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumda.

Wick yerde, omzunu tutuyor, kan hâlâ gömleğini ıslatıyor, altın dokunuşumun lekeleriyle lekelenmiş gibi görünüyor. Ama yine de o kül rengi büyüsunü kullanmaya çalışıyor, dışarı üflemeye çalışıyor. Wick çığlık atıp sırt üstü yere yığılmadan önce, güçsüz bir nefesle toz gibi zar zor püskürüyor.

grind-grind-grind-grind

Bayılacağım ve Brennur bana yaklaşmasaydı belki de bayılacaktım. Eğer yeleğindeki derinin kokusunu bir kez daha almasaydım. Sanki ağaç kabuğuna batırılmış gibi bir tonu vardı.

Meşe kabuğu.

Başım öne eğiliyor. Kalbim de öyle.

Burada, Fae'lerin kalesinde değilim. Oradayım, Bryol'da, beş yaşındayken. Meşe kabuğu tadında deri bir tıkaç ağzıma bastırıldığında. Muhafızlarımdan çalındığımda, diğer çocuklardan ayrıldığımda ve Orea'ya götürüldüğümde.

Orea... Fae'lerin yaşadığı topraklarda eski peri halkalarının olduğu yer.

Boğazımdaki safra kabarıyor ve ağzımdan fişkırıyor, kırık kaburgam bana korkunç bir acı veriyor. Asit yakıyor ama gözlerim daha sıcak yanıyor.

"Sen," diye nefes alıyorum, ağzımı koluma silerken Brennur'a bakıyorum. "Sendin, değil mi? Beni sen götürdün-"

Yüzüme çarpmadan önce bastonunu görmedim bile.

Acı yanağımda patlıyor, görüşüm bozuluyor ve bedenim yere yığılıyor. Sanırım en azından birkaç saniyeliğine bayılmış olabilirim, çünkü kendime geldiğimde kraliyet muhafızları Elore, Wick, Emonie ve Ludo'yu kılıçlarının ucuyla dizlerinin üzerine çöktürmüşlerdi.

Nefret ve öfke içimde alevleniyor, eriyor ve yanıyor.

Fae kralı, Cull'un hemen yanında, üzerimde beliriyor. Yan yana, ikisi de göz kamaştırıcı kale tarafından destekleniyor, ifadeleri canavarca. Muzaffer.

"Demek doğruymuş. *Auren Turley*." Kral çakıllı bir sesle adımı ısırarak söylüyor. Granit gözlerinde o kadar büyük bir nefret var ki, tüylerim diken diken oluyor.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Olacaksın amına koyayım," diye tükürdüm.

Altın ve çürük avuçlarımdan fırlayıp krala, Cull'a, Brennur'a çarpıyor, onları geriye savuruyor, neredeyse muhafızlara çarpmalarına neden oluyordu...

Kırıcı bir kaburga daha kırıyor.

Acı gücümü sersemletiyor, söküp alıyor. Sıvı metalim, bir teknenin yelkeninden kopan rüzgar gibi etkisiz bir yığın halinde yere dökülüyor.

Wick ve Emonie de adımı haykırırken kralın uzaktan "Yeter artık," dediğini duyuyorum. Gözlerimi bulanıklaştıran yaşlar yüzünden onları göremiyorum.

Cull, "Onun yaşamasına ihtiyacım var ama işe yaramasına da ihtiyacım var," diyor.

"İşe yarar bir Turley mi?" Kral Carrick güler ama görüş alanının dışındaki birine bakmadan önce düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturur. "Una'yı getirin."

Çimenlere karşı nefes nefese kalıyorum. Cull'la olan savaşım, altın dokunuşumu ve Slade'in çürümüşlüğüne ne kadar çok kullandığımı, bir baltanın bir gövdeye vuruşu gibi beni tekrar tekrar yaraladı. Cull'un açtığı her yara, ağaç devrilmeden önceki son kesik gibi.

Kral bana, terden sıırıslam olmuş yüzümde parlayan meydan okumaya bakıyor. Kaşlarını kaldırdı ve sonra muhafızlarına baktı. "Oreanları öldürmeye başlayın."

"Hayır!" Başımı kaldırıyorum, siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor ama ilk Orean'ın düştüğünü görüyorum, adamın boğazından bir kan çiçeği sızıyor.

Sonra bir tane
daha. Bir tane
daha. *eziyet-*
eziyet

Daha fazla Orea cesedi düştü.

"Dur!" Tekrar tekrar çığlık atıyorum, ilerlemeye çalışıyorum, sürükleyişimle çimenleri altın rengine boyuyorum.

dur dur dur dur dur

Acı, ölüm, kalbi durduran farkındalıklar, hepsinin *durmasını* istiyorum.

"Onlara bir iyilik yapıyorum," diye söze girdi kral. "Burada benim avlumda ölmek, Orea'da ölenlerden çok daha hızlı."

Ne?

Gözlerimi kralın sert yüzüne dikiyorum.

"Ah, bilmiyor muydunuz?" diye soruyor Wick'e ve diğerlerine bakmadan önce. "Sonunda başardım. Lemurya köprüsü kırılmadı. Ordum biz konuşurken Orea'ya doğru ilerliyor ve önüne çıkan herkesi öldürüyor. Yakında *her* Orealı ölmüş olacak."

Wick bağırır. Mücadele eder. Köylüler feryat ediyor. Ama kulaklarım tek bir şeye kilitlendi. Lemurya köprüsü kırılmamıştı.

Slade.

Slade'e ulaşabilirim.

Bu düşünce, acıyı, tükenişi ve savunmasızlığı kesip atacak kadar güçlü olan tek şeydir.

Kral yanlış hesaplamış. Sözlerinin bana sadece umutsuzluk ve panik getireceğini düşündü ve öyle de oldu... ama aynı zamanda kısır, kaba bir umut da getirdiler.

Ben beklemiyorum. Bu güç patlamasını kullanarak, sahip olduğum her şeyi Cull ve krala doğru itiyorum. Çimenlerin üzerindeki karmakarışık su birikintisi aniden bir araya gelerek kalın bir dal gibi havalanıyor.

Homurdanarak iki fae'ye doğru bir yay iziyorum, hepsini öldürmeye hazırım çünkü *sonunda* Slade'e geri dönebileceğim-

Arkamdaki eller aniden kulaklarıma vuruyor.

Anlık, yoğun bir baskı var, sanki denizin dibine atılmışım gibi. Derinliklerine çok hızlı dalıyorum.

Sihrim elimden kayıp gidiyor.

Kulak zarım patlayacakmış, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum. Baskıdan ığlık atıyorum, ellerimi çekmeye çalışıyorum, ama sonra bir şey *içeri giriyor*.

Kulak kanallarımda tünel açıyor, içime işliyor, duyamasam da daha da yüksek sesle çığlık atmama neden oluyor. Bir klik sesi geliyor,

diğer her şeyi kuşatıyor. Altınım yere sıcııyor, bedenim çöküyor.

Bir şey yuvalar yuvalar

yuvalar

kulağıma, *beynime*.

Bir tırtılın yaprağı kemirmesi, bir farenin tünel açması gibi

Toprak. Aniden zihnimde bir şeye çarptığında kaskatı kesiliyorum. İçine dalıyor.

Daha derine iner.

Kavga, korku, öfke, hepsi durur. Dışarı atılır, arkalarında delikler ve çukurlar bırakırlar.

Ve ben...

Ben mi?

Göz kırpıyorum.

Başım hafif hissediyor. Kulaklarımın sesi boş geliyor. Bir şey çıtırdıyor... "Ne kadar sürecek?" Birinin sorduğunu duyuyorum.

Kimi?

Ne?

Çok uzaktayım. Ya da çok yakın. Kopuk bir rüyada kendimi yukarıdan izliyorum.

Ama bekleyin... yapmam gereken bir şey vardı... ulaşmam gereken biri.

Bir yabancı yanıma geliyor, ellerini siliyor, mavi çizgili gözleri dalgın dalgın bana bakıyor.

Gülümsüyor. "Uzun sürmez."

İnsanlar ılgılık atıyor. Etrafıma baktığımda, dehşet içinde bana bakan bir sürü yüz görüyorum. Yıkım içinde.

"Ona ne yaptın?" diye bağılıyor kolunda bir yara olan fae.

Kaşlarımı çatıyorum.

Ama koluma dokunan bir el beni uzaklaştırıyor.

Anılarımın, *benliğimin* de çekip gittiğini

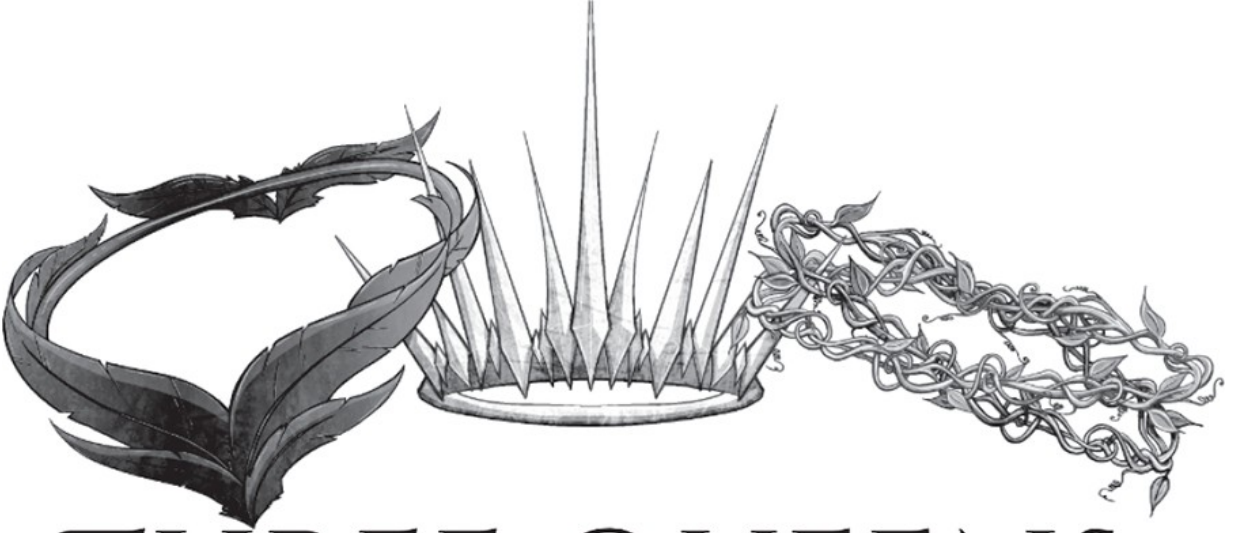
hissediyorum. Ve uzağa

Ve bir w a y

Ve bir w a y

Çünkü böyle hissettiriyor.

unutmak için.

THREE QUEENS

PART TWO

Bir zamanlar iki farklı diyarda üç
kraliçe vardı.

Geçmiş, şimdiki zaman
ve boşluk, kaderin
ellerinde.

Üç kraliçe ilan edildi ama sadece bir tanesi doğdu.
Küçümseyerek bakan buz gibiydi.

Diğeri ise bir köprüden geçirilerek getirildi.
Kaderi düştüğünde, tanrıçalar bayıldı.

Sonuncusu, yarıktan uzanan bir sarmaşıktı.
Yaldız yağmaya, kader örmeye gelir.

Birlikteydiler, ayrı olacaktı.
Ama bu farklı kraliçeler, Üç'ün şarkısını duydular.

Ve o türkü, bir fısıltı ya da davul gibi çaldı.
Kulaklarında bir nabız ve bir gümbürtü ile şarkı söylüyordu.

Yukarıdaki yıldızları izlediler ve beklediler.
Divine köprüyü kavradı ve Jaded'i karla besledi.
Sonra güneş geri çekildi ve altın kaplama yumurtadan çıktı.

Üçlünün kaderi o zamanlar böyleydi.

Bir zamanlar üç kraliçe vardı.
Ama onlar hakkında bir şey, aynı.
Bu üçü yeniden doğdu.

Ve sihirle... iddia
ettiler.

Teşekkür

Bu kitabı doğum sonrası bir bebekle yazmak kolay bir iş değildi. Bu sayfaları oluşturmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve yaşadığım tüm duyguları yeterince tarif edebileceğimi hiç sanmıyorum. Ancak bu yıl tek bir cümle bile yazabilmemin tek nedeni ailem ve arkadaşlarımdı.

Kocam için minnettarım, her karanlık günü atlatmamı sağladığı için. Büyük kızım, her zaman benim küçük güneşim olduğu için. Ve yepyeni kızım için, hayatımıza bu kadar çok yeni sevgi getirdiği için.

Aileme ve kız kardeşime, bazen siz olmadan nefes alamayacağımı hissediyorum. Bana çok yardımcı oldunuz, beni yeniden içten dışa iyileştirdiniz, doğum sonrası ve bu son tarih boyunca bana yardım ettiniz. Haftalarca yanımda oldunuz, elinizden geldiğince yardım ettiniz ve beni ne kadar toparladığınız ve yapabileceğimi hissettirdiğiniz için çok minnettarım. Yeğenime, her şeyi bırakıp yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim.

Ve doğum sonrası doulalar için tanrıçalara şükürler olsun. Onların yardımı olmasaydı kaygım çok daha kötü, iyileşmem çok daha yavaş olurdu.

Bu kitabı yazarken hayatım büyük bir dönüşümden geçti ve *Altının* kendisi de dönüştü.

Daha iyisi için.

Büyüme sancıları vardı ama *Gold*'da olduğu gibi tek bir kitap üzerinde hiç bu kadar sıkı ve uzun süre çalışmamıştım. Şimdi yazıldığına göre, ortaya çıkan şeyden çok mutluyum.

Ve bunun değerli bir Şey haline gelmesinin tek nedeni, bu lanet Şeyi bitirebilmemin tek nedeni, her bölümde bana yardımcı olan harika insanlardı.

Sarah A Parker, Ivy Asher ve Ann Denton, bu kitap boyunca kaç mesajlaştığımızı bile bilmiyorum. Muhtemelen binlerce. Her zaman siz olmadan bir kitap yaratamayacağımı söylerim, ama bu kez bunu çok daha derin bir düzeyde kastediyorum. Çünkü bir yandan yeni bir bebekle yolumu bulmaya çalışırken bir yandan da bu karakterleri yönlendirmeye çalışıyordum. Gold'u yazarken olduğundan daha stresli, daha baskılı ya da daha duygusal olmamıştım. Ama siz nz her günü atlatmama yardımcı oldunuz, her bir cümleyi cilalamama yardım ettiniz, tekrar tekrar daldınız, sırf benim için okuyabilmek için diğer her Şeyi bıraktınız ya da devam etmem için beni cesaretlendiriyorsunuz. Sizler benim en iyi arkadaşlarımsınız, harika kadınlarsınız, inanılmaz yetenekli yazarlarsınız ve size çok minnettarım. Beni sonuna kadar izlediğiniz ve tüm çıkmazlardan kurtardığınız için teşekkür ederim. Sadece Auren'i glendirmediniz. Beni de glendirdiniz.

Helayna'ya, sen benim sürecimin çok önemli bir parçasısın ve sensiz kendimi kaybolmuş hissederdim. Bekleyiş ve koşuşturma sırasında yanımda olduğun ve en küçük ayrıntısına kadar bu kitabı cilalamak için harcadığın tüm zaman için teşekkür ederim.

Menajerim Kim'e, beni desteklediğin, tüm desteğin ve bu seriyi hayal edebileceğim her Şeyin çok ötesine taşıyarak sürekli sıkı çalıştığın için teşekkür ederim. Sen bir sperstarsın.

Rebecca'ya ve Penguin Michael Joseph'teki Plated Prisoner ekibindeki herkese, bu seriyi üstlendiğiniz, bana ve Auren'in yolculuğuna inandığınız için çok teşekkür ederim. Gold'u şekillendirmeme yardımcı olduğunuz, sabrınız ve tavsiyeleriniz için teşekkür ederim.

Aubrey'e, böyle muhteşem kapaklar yaptığın için teşekkür ederim. Güzel beynine bayılıyorum.

CR Jane, Rachel ve Candice'e, zaman ayırıp okuduğunuz ve geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Ve Rachel, sosyal medyamı da ynettiğin için,

Özellikle de bunu yapabilecek kafa yapısına sahip değilken. Harikasınız ve mükemmel bir gözünüz var ve yardımlarınız için her zaman çok minnettarım.

Biçimlendiricim Amy'ye, *Gold'u* gerçekten parlattığı için

teşekkür ederim. Ve okuyuculara kocaman, kocaman,

kocaman teşekkürler.

Devam eden desteğinize sürekli hayranlık duyuyorum. Tüm gönderileri, etiketleri, BookTok videolarını, cosplayleri, sanat eserlerini ve yorumları görüyorum ve sadece ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum. Her yazdığımda içimden bir parça boşalıyormuş gibi hissediyorum, ama sonra nazik sözleriniz ve coşkunuz beni tekrar dolduruyor. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım. Bu seriyi sevdiğiniz ve kendi yoğun hayatlarınızda zaman ayırıp benimle birlikte bu dünyaya girdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve karanlık bir dönemden geçen herkes için, her zaman yeni bir şafağın doğduğunu hatırlayın. Her seferinde bir gün. Bir adımda. Sen güçlüsün, tıpkı Auren gibi,

ve sen de onun gibi parlıyorsun.

-RK

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

Bizi Twitter'da takip edin

twitter.com/penguinukbooks Bizi Facebook'ta

beğenin facebook.com/penguinbooks

Instagram'da sevginizi paylaşın

instagram.com/penguinukbooks Yazarlarımızı YouTube'da

izleyin youtube.com/penguinbooks Sesli kitap kliplerini

soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir

sonraki kitabınızı penguin.co.uk adresinden

keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Raven Kennedy tarafından yayımlanmıştır 2023 İlk olarak Büyük Britanya'da Penguin Michael Joseph tarafından yayımlanmıştır 2023

Telif Hakkı © Raven Kennedy, 2023

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak tasarımı Aubrey Troutman of A.T. Cover Designs
tarafından yapılmıştır Kapak görselleri © Depositphotos

Imagine Ink Designs tarafından
biçimlendirme Bex Creations tarafından
köprü

Crowns İllüstrasyon: Bex Creations

Rip İllüstrasyon: Aude Ziegelmeyer

Düzenleme: Polished Perfection

Fictive Designs tarafından

hazırlanan harita ISBN: 978-

1-405-95509-6

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından yazılı olarak özellikle izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralananmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.